TÜRKİYE CUMHURİYETİ
CUMHURBAŞKANLIĞI

Himayelerinde

LİSELİLER DESTANI YAZIYOR

HİKÂYELER

Liseliler Destanı Yazıyor "Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve
15 Temmuz Millî İrade Zaferi" konulu şiir, hikâye, deneme yazma yarışması
yayımlanmaya değer hikâyeler.

TDED YAYINLARI nu: 10

LİSELİLER DESTANI YAZIYOR

HİKÂYELER

TDED YAYINLARI
Yarışma Serisi
Yayın Nu: 10

Genel Yayın Yönetmeni
Üzeyir İlbak

Redaksiyon-Tashih
Abdullah İlhan, Aykut Nasip Kelebek, Selim Sina Berk

Kapak - İç Tasarım

Selçuk Eser

Baskı - Cilt

Aktif Matbaa ve Rek. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Söğütlüçeşme Mh. Halkalı Cd. No: 245/1-A
Sefaköy/Küçükçekmece/İST.

ISBN: 978-605-68072-3-7

Sertifika Nu: 14057

1. Baskı, İstanbul, Mart 2018
copyright © Bu eserin bütün yayın hakları saklıdır.

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ
Feshane Caddesi Nu: 3
Eyüp / İstanbul
Tel : (0212) 581 69 12
Fax: (0212) 581 12 54
www.tded.org.tr - bilgi@tded.org.tr

https://twitter.com/TDED_
https://www.facebook.com/turkiyedilveedebiyat/
https://www.instagram.com/turkiyedilveedebiyatdernegi/
https://www.youtube.com/turkiyedilveedebiyatdernegi

https://twitter.com/dilveedebiyatdr
https://www.facebook.com/dilveedebiyatdergisi/
https://www.instagram.com/dilveedebiyatdergisi/

DİRENİŞ ve İRADENİN HİKÂYESİNİ TAKDİM

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı himayelerinde; Milli Eğitim Bakanlığı, Türk Dil Kurumu, Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği işbirliğiyle gerçekleşen **"Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve 15 Temmuz Millî İrâde Zaferi, Liseliler Destanı Yazıyor" "şiir, hikâye ve deneme"** yarışması Türkiye'deki tüm lise ve dengi okullar arasında gerçekleştirildi.

Öncelikle okullar başta olmak üzere açık hava mecraları, yazılı ve görsel medya kullanılarak duyurular yapıldı. İnternet ile Dil ve Edebiyat dergisinde konuyla ilgili özel dosyalar hazırlandı ve dergi orta öğretim kurumlarının tamamına ulaştırıldı.

Okullar ulaştırılan materyali kullanarak gerekli hazırlıkları tamamladıktan sonra duyurulan tarihlerde yarışma metinleri toplandı; jüri değerlendirmeleri okul komisyonlarından başladı. İkinci eleme ve değerlendirme İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerinde yapıldı. İlçelerden gelen metinler İl Milli Eğitim Müdürlüklerindeki jüriler tarafından değerlendirildi ve yapılan değerlendirmeler neticesinde eserler, hazırlanan şartnameye uygun olarak Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği Genel Merkezine ulaştırıldı.

Milli Eğitim Ortaöğretim Genel Müdürlüğü verilerine göre yarışmaya toplam altı bin (6.000) civarında eser katıldı. İl Milli Eğitim Müdürlüklerinde yapılan nihai değerlendirmeler sonunda şiir dalında yedi yüz kırk dört (744), hikâye alanında altı yüz yedi (607) ve deneme olarak altı yüz yirmi yedi (627) olmak üzere toplam bin dokuz yüz yetmiş sekiz (1.978) eser bize ulaştırıldı.

Genel merkezimize ulaştırılan çalışmalar fotokopi ile iki nüsha olarak hazırlandı. İkisine rakamla numara verildikten sonra numara ve isim yazılı olan dosyalanarak kaldırıldı; diğerinden isim silinerek ön değerlendirme için ilgili jüri üyelerine ulaştırıldı. Değerlendirmeleri şair, öykücü ve denemecilerden oluşan ön jüri eserleri titiz-

likle değerlendirdi. Ön jüri gelen eserler içinde her bir alandan ilk yüz (100) eserini belirledi. On beş (15) kişilik ikinci jüriye şiir, öykü ve deneme alanlarında 100'er eser ulaştırıldı. Yapılan değerlendirme sonucu beş jüri üyesinin verdiği puanlar toplanarak ortalaması alındı ve her alandan ilk altı eser ödüle layık görüldü. Yarışma şartnamesi hükümleri gereğince öğrenciler için bir teşvik aracı olacağı inancıyla her yarışma alanının ilk yüz (100) eseri kayda geçirmek üzere antoloji tarzında kitaplaştırdık; bu kitap yazarlarına, yazarların ailelerine ve okullarına ulaştırılacaktır.

Sanatta, yarış mantığı farklı işler. Yarış varsa, bu yarış binlerce yıllık bir geleneğe karşı onlarca yıl sürer. Kendiliğindendir, doğal olmak zorundadır. Sanatçı mizaç, doğuştan birinci görür kendini, yerleşik anlayışı temsil eden jüriyi ise daha işin en başından reddeder. Bu bir bakış açısıdır. Mutlak anlamda doğru kabul edilemez; çünkü yarışmaların da sanat açısından birçok faydalı yanları olduğu malum. Yarışmanın özünde yeteneği keşfetmek, onu maddi çıkara dönüştürmek yok da genç yeteneğin kendini keşfetmesi, tanıması varsa niyet halis demektir. Büyük şahsiyetlerin bazıları da ilk eserleriyle kimi yarışmalarda başarı elde edip bu sayede sözlerini topluma ulaştırmışlardır. Attila İlhan ve Fazıl Hüsnü Dağlarca bunların bilinen en iyi iki örneğidir. Necip Fazıl ve Cahit Sıtkı'nın ilerleyen yaşlarında bile yarışmalara katıldığını edebiyat tarihleri yazmaktadır. Yarışmalara katılmadan da eserleri ödüle layık görülen birçok sanatkârımız bulunmaktadır. Dünya entelektüellerinin dikkatle takip ettiği Nobel böylesi bir işleyişe sahip. Bilimsel, sanatsal, düşünsel gelişmeleri desteklemek adına memleketimizin bu tarz ödül kurumlarına ihtiyacı var. Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri ile Kültür ve Turizm Bakanlığı Özel Ödülleri bu anlamda önemli ve özel ödüllerdir.

15 Temmuz, sadece son üç beş yılın değil, Türk tarihinin büyük kırılmalarından biri olarak yüzyıllar sonra da halkın tank, uçak ve mermiye karşı duruşunun bir destanı olarak konuşulacak. Düzenlemiş

olduğumuz bu yarışma, gençlerimizin 15 Temmuz üzerinden demokrasi, özgürlük, iradeye saygı, kurumların millete karşı sorumluluğu ve totalitarizm meseleleri üzerine düşünmelerini, din-birey ilişkileri ile din adına birilerine 'Aklını ve Kalbini Kiralamanın' doğru gözlemleyerek yazmalarını sağladı. Konuşmak yüzeysel bir eylemken yazmak, bir mesele üzerine enine boyuna düşünmek, derinleşmek ve sonuçta değişim yaşamak demektir. Bu yarışma sayesinde binlerce gencimiz, 15 Temmuz şehitlerimizle duygudaşlık kurdu, o günü iliklerine kadar hissederek yeniden yaşadı; böylece tarihe mâl olan bir olayı yazmakla kişisel tarihlerine de özel notlar düştüler.

Belki de bu yarışma vesilesiyle gençlerimiz arasından, ciddi anlamda yazmaya yönelecek; vatana, millete faydalı dünya çapında şair ve yazarlar çıkacak. Geleceğin Türkiye'sinin yöneticileri olan bu gençler daha diri ve güçlü bir Türkiye ümidi için bizi cesaretlendirdi.

Bu yarışmanın gerçekleştirilmesinde himayelerini esirgemeyerek bize destek veren ve bizi yüreklendiren Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan başta olmak üzere yarışmanın iştirakçilerimden Milli Eğitim Bakanlığımız adına Bakanımız Sayın İsmet Yılmaz'a ve Türk Dil Kurumu adına Başkan Sayın Mustafa Kaçalin'e teşekkür ederiz.

Yarışmanın maddi ve medya ayağını destekleyerek bizleri büyük maddi yüklerden kurtaran Turkcell, İlbak Holding, Ziraat Katılım Yönetim Kurullarına ve kurum temsilcilerine müteşekkiriz.

Takdir edersiniz ki böyle büyük organizasyonlar ekip işidir ve özveri gerektirir. Bundan ötürü özenle tüm eserleri okuyan jüri üyelerimizin her birine, mesai gözetmeksizin fedakârlıkta bulunan ve titizlikle çalışan derneğimiz personeline de teşekkür ederiz.

Aziz ülkemizin 15 Temmuz benzeri felaketleri bir daha yaşamaması temennisiyle aziz şehitlerimizi minnet ve rahmetle anıyoruz.

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ

Abdullah Tayyip OLÇOK, Adil BÜYÜKCENGİZ, Ahmet KARA, Ahmet KOCABAY, Ahmet ORUÇ, Ahmet ÖZSOY, Akın SERTÇELİK, Akif ALTAY, Akif KAPAKLI, Ali ALITKAN, Ali ANAR, Ali İhsan LEZGİ, Ali KARSLI, Ali Mehmet VUREL, Alpaslan YAZICI, Alper KAYMAKCI, Askeri ÇOBAN, Aydın ÇOPUR, Ayhan KELEŞ, Ayşe AYKAÇ, Aytekin KURU, Barış EFE, Battal İLGÜN, Batuhan ERGİN, Beytullah YEŞİLAY, Birol YAVUZ, Burak CANTÜRK, Burhan ÖNER, Bülent KARALI, Bülent YURTSEVEN, Cemal DEMİR, Cengiz HASBAL, Cengiz POLAT, Cennet YİĞİT, Cuma DAĞ, Cüneyt BURSA, Çetin CAN, Davut KARAÇAM, Demet SEZEN, Dursun ACAR, Edip ZENGİN, Emin GÜNER, Emrah SAĞAZ, Emrah SAPA, Engin TİLBEÇ, Erdem DİKER, Erhan DÜNDAR, Erkan ER, Erkan PALA, Erkan YİĞİT, Erol İNCE, Erol OLÇOK, Eyyüp OĞUZ, Fahrettin YAVUZ, Faruk DEMİR, Fatih DALGIÇ, Fatih KALU, Fatih SATIR, Fazıl GÜRS, Feramil Ferhat KAYA, Ferdi YURDUSEVEN, Ferhat KOÇ, Fevzi BAŞARAN, Fırat BULUT, Fikret Metin ÖZTÜRK, Fuat BOZKURT, Gökhan ESEN, Gülşah GÜLER, H. İbrahim YILDIRIM, Hakan GÜLŞEN, Hakan ÜNVER, Hakan YORULMAZ, Haki ARAS, Halil HAMURYEN, Halil IŞILAR, Halil KANTARCI, Halit GÜLSER, Halit Yaşar MİNE, Hasan ALTIN, Hasan GÜLHAN, Hasan KAYA, Hasan YILMAZ, Hikmet BAYSAL, Hurşut UZEL, Hüseyin GORAL, Hüseyin GÜNTEKİN, Hüseyin KALKAN, Hüseyin KISA, İbrahim ATEŞ, İbrahim YILMAZ, İhsan YILDIZ, İlhan VARANK, İsmail KAYIK, İsmail KEFAL, İzzet ÖZKAN, Jaouad MERROUNE, Kader SİVRİ, Kemal EKŞİ, Kemal TOSUN, Köksal KARMİL, Köksal KAŞALTI, Kübra DOĞANAY, Lokman BİÇİNCİ, Lokman OKTAY, Lütfi GÜLŞEN, M. Fazlı DEMİR, Mahir AYABAK, Mahmut COŞKUNSU, Mahmut EŞİT, Medet EKİZCELİ, Mehmet Akif SANCAR, Mehmet Ali KILIÇ, Mehmet ÇETİN, Mehmet DEMİR, Mehmet GÜDER, Mehmet GÜLŞEN, Mehmet KARAASLAN, Mehmet KARACATİLKİ, Mehmet KOCAKAYA, Mehmet ORUÇ, Mehmet Şefik ŞEFKATLIOĞLU, Mehmet Şevket UZUN, Mehmet YILMAZ, Meriç ALEMDAR, Mesut YAĞAN, Mete SERTBAŞ, Metin ARSLAN, Muhammed YALÇIN, Muhammet AKSU, Muhammet AMBAR, Muhammet Oğuz KILINÇ, Muharrem Kerem YILDIZ, Muhsin KİREMİTCİ, Murat AKDEMİR, Murat ALKAN, Murat DEMİRCİ, Murat ELLİK, Murat İNCİ, Murat KOCATÜRK, Murat MERTEL, Murat NAİBOĞLU, Mustafa ASLAN, Mustafa CAMBAZ, Mustafa DİREKLİ, Mustafa KARASAKAL, Mustafa KAYMAKÇI, Mustafa KOÇAK, Mustafa SERİN, Mustafa SOLAK, Mustafa TECİMEN, Mustafa YAMAN, Mutlu Can KILIÇ, Muzaffer AYDOĞDU, Münir Murat ERTEKİN, Münür ALKAN, Necati SAYIN, Necmi Bahadır, ENİZCİOĞLU, Nedip Cengiz EKERİ, Niyazi ERGÜVEN, Oğuzhan YAŞAR, Onur Ensar AYANOĞLU, Onur KILIÇ, Orhun GÖYTAN, Osman ARSLAN, Osman EVSAHİBİOĞLU, Osman YILMAZ, Ozan ÖZEN, Ömer Can AÇIKGÖZ, Ömer CANKATAR, Ömer HALİSDEMİR, Ömer İPEK, Ömer TAKDEMİR, Önder GÜZEL, Özcan ÖZSOY, Özgür GENÇER, Özkan ÖZENDİ, Ramazan KONUŞ, Ramazan MEŞE, Ramazan SARIKAYA, Recep BÜYÜK, Recep GÜNDÜZ, Rüstem Resul PERÇİN, Sait ERTÜRK, Salih ALIŞKAN, Samet CANTÜRK, Samet USLU, Sedat KAPLAN, Seher YAŞAR, Selim CANSIZ, Serdar GÖKBAYRAK, Serhat ÖNDER, Serkan GÖKER, Servet ASMAZ, Sevda GÜNGÖR, Sevgi YEŞİLYURT, Seyit Ahmet ÇAKIR, Suat AKINCI, Suat ALOĞLU, Sultan Selim KARAKOÇ, Sümer DENİZ, Şener DURSUN, Şenol SAĞMAN, Şeyhmus DEMİR, Şirin DİRİL, Şuayip SEFEROĞLU, Şükrü BAYRAKÇI, Tahsin GEREKLİ, Tevhit AKKAN, Timur AKTEMUR, Tolga ECEBALIN, Turgut SOLAK, Türkmen TEKİN, Ufuk BAYSAN, Uhud Kadir IŞIK, Ümit ÇOBAN, Ümit GÜDER, Ümit YOLCU, Vahit KAŞÇIOĞLU, Varol TOSUN, Vedat BARCEĞCİ, Vedat BÜYÜKÖZTAŞ, Velid BEKDAŞ, Volkan CANÖZ, Volkan PİLAVCI, Yakup KOZAN, Yakup SÜRÜCÜ, Yalçın ARAN, Yasin Bahadır YÜCE, Yasin Naci AĞAROĞLU, Yasin YILMAZ, Yılmaz ERCAN, Yunus Emre EZER, Yunus UĞUR, Yusuf ÇELİK, Yusuf ELİTAŞ, Zafer KOYUNCU, Zekeriya BİTMEZ, Zeynep SAĞIR

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ 2016-2017 ÖĞRETİM YILI "LİSELİLER DESTANI YAZIYOR" YARIŞMASI JÜRİSİ

ŞİİR JÜRİSİ

Cahit KOYTAK
Hüseyin AKIN
İsmail KILIÇARSLAN
Özcan ÜNLÜ
Zafer ACAR

HİKAYE JÜRİSİ

Aykut ERTUĞRUL
Cemal ŞAKAR
Güray SÜNGÜ
Mukadder GEMİCİ
Recep SEYHAN

DENEME JÜRİSİ

Ahmet KOÇAK
M. Nezihi PESEN
Mustafa BALCI
Üzeyir İLBAK
Yüksel KANAR

** İsimler alfabetik sıra ile dizilmiştir*

İÇİNDEKİLER

BUNU BİZE HEP YAPARLAR / İkbal Nur TAŞDELEN 13
İLAHİ BİR PLAN / Gökçe GÜLER 22
GECENİN ELLERİ / Elif Buse MERMİ 31
BİR ÇOCUK DÜŞÜNCESİ / Gamzenur KAP 42
HİÇ OLMAMIŞ GİBİ / Hayrunnisa DALDALLI 49
KAHRAMANLAR GEÇİDİ / Ayyüce Gökçen UZ 58
MAYA NEYMİŞ? / Rümeysa YAVUZ 65
ALEV ALEVİ SÖNDÜRDÜ / Esra AŞKIN 69
GECEYE AĞIT / Cemile Ezgi AKTAŞ 78
ONURLU HAYATLAR / Halime YILMAZ 84
EMANET / Zehra Nur DEMİR 93
BİR KALKIŞMANIN PANORAMASI / Oğuz Alp AYBİRDİ 104
MEMLEKET MESELESİ / Ali Metin BOZDOĞAN 112
GELME EY ECEL / Zehra Betül ÖZDEMİR 115
KARANLIKTAN AYDINLIĞA / Şemsettin EVYAPAN 122
4380. GÜN / Selma KADAZ 131
HAYALDEN GERÇEĞE ZAFERE DOĞRU / Muhammet Burak KARATAŞ 135
VATAN SAĞ OLSUN / Nisan SAĞLAMTUNDU 145
PAPATYALAR ÖLÜNCE / Nida Nur EREN 153
YA RÂB! BU UĞURSUZ GECENİN YOK MU SABAHI? /
Zehr Betül ÖZDEMİR 158
KOMODİNİN SONSUZLUĞA ERİŞEN "TİKTAKLARI" /
Muhammed Heybetullah BİLEN 169

VATAN SAĞOLSUN / Yusuf BÜYÜKKELLECİ 172
KIYAMETİN PROVASI / Zehra ABBASOĞLU 181
KARANLIK GECENİN AYDINLIĞA DÖNÜŞÜ / Melike NARİNÇ 190
BİR KALANŞO'NUN DİLİNDEN / Betül ÖZEL 194
SÖKÜLEN ŞAFAK / Selva Nur ONAL 198
KÖPRÜ / Dilek MUTLU 205
RUHUN MAHZENİNDEKİ FİRARİLER / Erva BEKTAŞ 210
ÖLÜMSÜZ KALPLER / Gizem ÖZDEMİR 217
BAKİ MUTLULUK YOLCULARI / Kübra DOĞAN 224
CESUR ADIMLAR / Zeynep HASANBEŞE 229
KÖPRÜ / Ahsen KÜÇÜKBASMACI 234
BEKLENİLMEYEN / Sena Nur GÜVENÇ 241
ARŞI TİTRETEN ÇAĞRI / Ayşe Beyza DÖRTGÖZ 253
DARBELİ TÜRK / Hazal SERT 257
YILIN EN İYİ HABERİ / Hazal Çiğdem DEMİRKOL 267
ZİFİRİ KARANLIK / Yüksel ŞAHAN 275
BAYRAM ÖNCESİ / Hasan TÜRKOĞLU 278
BİR AKLA (!) DEĞİL, BİR HALKA HİZMET / Zeynep AYDOĞAN 288
ŞEHADET NÖBETİ / Merve ÇAKIR 298
BİR HİLAL UĞRUNA / Aslı Yaren KOÇER 307
İLAHİ FIRÇA DARBELERİ / Emine Şevval KIRICI 316
VATAN SAĞ OLSUN / Abdullah KUZUCU 325
ŞEB-İ YELDA / Fatmanur YAYLAGÜL 331
KANLI BERE / Aleyna GÖLEÇ 338
KAYIP BACAK / Hava DOĞAN 347
İNANÇ / Mukaddes TATLIGÜL 352
KIRIK KANAT / Beyza Nur YÜKSEL 359

KARANLIK GECEYİ AYDINLATAN IŞIK / Kevser KELEŞ 370
ŞEHİT KOKUSU / Meltem YIĞMAN 380
SENE-İ TEVELLÜT / İrem UZ 385
GÖRÜNMEZ KUŞLAR / Fatma KIRTAŞ 391
BİR YAŞAM BİR DARBE / Arif KAMALI 400
ALLAH BİZİMLEYDİ / Sinemnur KARGI 406
15 TEMMUZ'DA SATIRLARIMA DÜŞEN GÖLGELER / Dilek BAYKARA 411
DARBE NE DEMEK? / Gürkan KÜTÜKOĞLU 414
ADNAN HALİS / Zeynep Nur CESUR 417
HASRET KANA BULANDI / Ali ARİ 422
SAKLAMBAÇ / Hatice Eda YILDIRIM 427
BİR HİLAL UĞRUNA / Kübra BAYSAL 434
BU SEFER OLMAZ / Burak Bora YAŞAR 439
KARANLIĞIN GECESİ / Zeynep DOĞAN 446
VATAN SEVDALILARINA.. / Öykü DEVLETLİ 451
O NEREDE / Yusuf Tahir SAĞIR 460
GECE / Münevver BALKAYA 469
BENİM YUMRUĞUM KÜÇÜCÜK / Firdevs ORHAN 474
RÜYAYI SADIKA / Büşra POLAT 483
GÜVERCİN / Özlem NİZAM 493
ENGEL / Sevgi BACI 495
BİTMEYEN DAVA / Enise GÖKÇE 501
TEMMUZ ZEMHERİSİ / Meltem YOĞURTCU 506
ADEN / Ezgi YILDIRIM 509
KIRKDAN ÜÇ EKSÜĞE YİGİRMİDEN TOKUZ EKSÜK DÜŞDÜKDE... /
Burak Can YALÇIN 512
YILDIZLARIN ALTINDA / Merve YELKOVAN 522

ÜÇ NESİL ÜÇ DUYGU / Damla ÖZGÜNER 525
VAROLUŞ / Neşe APAYDIN 534
VATAN SAĞ OLSUN / Gamze DURAK 538
ÖLÜMÜN SESİ / Sultan KOÇ 549
TEŞEKKÜRÜN EN ŞEREFLİSİ / Armağan GÜL 558
VATAN UĞRUNA / Esma TOĞRUL 565
ÖLÜMÜN RENGİ DE VARMIŞ / Şeyma UĞUR 572
KUMPAS / Dilan PALABIYIK 575
BABASININ İZİNDEN / Özlem ÇEÇEN 578
ÜNİFORMAMDAKİ YILDIZLAR / Büşra ÖZTÜRK 584
DİRİLTİCİ SOLUKTAN / Hülya MİDİLLİ 589
ŞAHLANMIŞ YÜREKLER / Nihal GÜDEK 598
ZEMBEREK / Pelin MEHEL 607
BİR VATAN UĞRUNA / Rüveyda KOÇ 616
VATAN RUHUNUN İZLERİ / Gülizar AYHAN 625
KABUS GECESİ... / Rabia DUMANAY 631
15 DAMLA VATAN / Nisa BADİ 639
ZAMANA KARIŞAN GÖLGELER / Esra GÜNAY 647
SIRTIMA DEĞİL RUHUMA İNEN HANÇER / Sultan YILDIRIM 652
HAYALLER DE ÖLÜR / Milbay DEMİR 655
DİRİLİŞ / Beyza Nur DİREK 664
GÜNEŞİ BEKLERKEN / Fatmanur KARABIYIK 674
SON İSTEK / Gülsün ÜSTÜNSOY 679
PUSLU BİR GECE / Recep KAYA 686
HAKİMİYET BİLA KAYDÜ ŞART MİLLETİNDİR / Gökçe AĞIRTAŞ 689

BUNU BİZE HEP YAPARLAR

İkbal Nur TAŞDELEN

"Devlet-i Aliyye'ye kurulan oyunların arkası kesilmemekte idi. Hafiye teşkilatının gün yüzüne çıkardığı hida'lardan başka kim bilir hangi kuytu köşede ne hain ittifaklar kuruluyor, bu azametli devleti ortadan kaldırmak münasebeti ile menhus niyetli nice ahfa evrak kapalı kapılar ardında mühürleniyordu. Nitekim İsmail Kemal Bey, menfur emellerine bittabi müttefik olacak İngilizlerden, İngiltere Sefareti Başkatibi Reşit Sadi Bey aracılığı ile yapacakları ihtilalde yardım görecekleri sözünü almıştı. Bu sırada Abdülhamit, bu bihaber olduğu ihanetin ilhamı kalbine düşmüş gibi, hatıratına şu cümleler döküldü: ' Bir gün tarih, kendileri Jön Türkler dedirten kimselerin neden Mason olduklarını elbette araştıracak ve ortaya koyacaktır. Benim tahkik ederek öğrendiklerimin hemen hepsi Mason'dur ve yine hemen hepsi İngiliz Locası'na bağlıydı!'"

Gün sıcaktı. Elbisem üstümde yapış yapış. Ama günün sıcaklığından değil, mermilerin hızından. Adımlar toz, nefesler duman. Bu gece de ayın on dördü gibi biri çıkar mı kumdan?

-Annem Malatya'nın ücra bir köşesindeki köyümüzden aradığında hiçbir şeyden haberi yoktu. Yalnızca hal hatır sormak istemiş. Bir haftadır teyzemlerin yanındaydı, iki gün sonra babam, abim ve ben de gidecektik. Her şey her zaman

planlandığı gibi olmaz. Anneme gitmem diye söz vermiştim. Anneye karşı çıkmak ne kadar günah? Bilemem, fetva alacak vakit bulamadım. Acaba şu tankların ezdiği arabaların birinin arkasında bir imam var mıdır? Size 'imam'ın ne demek olduğu söylemiş miydim? İmam önde olan, kendisine uyulan, lider demektir. Öyleyse ben şu bariyerler boyunca uzanmış tüm bedenlere bir imam demekten uzak durmayacağım. Daha önce hiç kana basarak ayağım kaymamıştı. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Kadraj kaygan, koştuğumuz yol okyanusa dökülüyor gibi. Sadece abimin eline sımsıkı tutunmuşum ve koşuyorum. Birileri yol kenarına taşınıyor. Fakat ben şu yüzünün yarısı olmayan adamı yüzünün diğer yarısıyla beraber evde bekleyen biri olduğuna eminim. Ne var ki o eve dönmeyecek, en azından kendisi olarak. Bunun yerine tarih sayfasında isimsiz bir ilmek olarak dönecek.

Biz bazen evden baba, kardeş, evlat olarak çıkar; bayrak ve vatan olarak geri döneriz.

"Keşke babamdan ayrılmasaydık." dedim istemsizce. Abim duymadı. Duysa da ne diyecek. Evden abdest alınıp, gece sohbetleri yüzünden iyice ertelenen yatsı namazı kılınıp çıkılınca, ne olur ne olmaz, denecek pek bir şey kalmadığı tahmin edilebilir. Ya babam aklımda son gördüğüm haliyle kalırsa. Televizyonun karşısında, pür dikkat darbe bildirisini dinliyorduk. Öyle bir hışımla kalktı ki yerinden, sehpanın üzerindeki su dolu bardak yere saçıldı. "Ne demek, ne demek!" diye dört döndü odanın içinde. Hepimizin gözlerinde korku, fakat babam çok kızgın. 12 Eylül'de sobada cayır cayır yanışını izlediği masum kitapların alevi mi gözlerinde parlayan, 28 Şubat'ta annemin örtüsünü çeken parmakların soğukluğu mu kanını donduran? Telefona sarıldı hemen, tanıdıklarımızı aramaya koyuldu. Polis olan en küçük amcamı aradı, gazeteci kuzenimi

aradı. Neyin nesidir bu darbe? Paslı demir çürük tahtayla kim bir altın çınar devirmeye kalkışmış? İşte ben de babamı vitri kıldıktan sonra ettiği dua ile hatırlarım.

Ortalığı kaplayan duman ciğerlerimi yakıyordu, örtümü yüzüme siper ettim. Abimin Emniyet Müdürlüğü önünde toplanan arkadaşlarının yanına gidiyoruz, kuzenlerim de oradaymış. Sokak lambaları patlamış, yolumuz karanlık. Yalnızca kılıç kadar keskin bir hilal inceden aydınlatıyor etrafı. Açıkçası hala neler olduğunu tam olarak anlayabilmiş değilim.

Bir tanıdığın yüzünü seçtim karaltıların arasından. Abim de görmüş olmalı, kuzenim bu. Hemen yanına gittik. Emniyet binası ile aramızda aşağı yukarı 200 metre vardı. Kuzenim an be an olanları kamerasına kaydediyordu. Abim, benim oturabileceğim bir yerin olup olmadığını sordu. Kuzenim telaşlandı, yaralandığımı sandı.

"Yok." dedim sakince. "Düştüm sadece." Yakınlardaki bir kaldırım taşına oturdum. Yüzüstü düştüğümden cebimdeki telefonun ekranı kırılmıştı, neyse ki hala çalışır durumda. Babamı aradım. Duymazdı muhtemelen, fakat merak ettim işte. On beş yirmi saniye bir selam duyma ümidiyle telefona sarılıp bekledim. Açmadı. Allah'tan ümit kesilmez. Olmamıştır bir şey.

Farklı bir hareketlenme oldu çevrede. Dikkatlice bakındım. İnsanların zincirlediği çemberin ortasında bir tank duruyordu. Yavaşça yerimden kalktım. Topallaya topallaya kalabalığa yürümeye başladım. Tank ne tarafa hamle yapsa insanlar oraya doluşuyor, bayrakları daha bir kuvvetle savuruyorlar. Tekbirler, dualar, beddualar… Bir üniformalı tanktan atladı silahını halkına doğrultarak.

"Geri çekilin!" Bilmiyordu ki biz Sakarya'dan gayrı geri çekilmedik. Halk, üniformalının üstüne yürümeye çalışınca bir

kurşun deldi geceyi. Olduğum yere çivilendim. Bir şehadet bir karış öteme yığılıverdi. Bir yere düşene baktım, bir de esfele safilinden çıkana. Şu omzuna zımbalanmış Davud'un yıldızı olsaydı, yemin olsun ki ağlamazdım. O beni görmese de ben onun gözlerini aradım. Göz bebeklerinin ardında boş mermi kovanı. Sen… Ne cüretle… Sirenler silah sesleriyle yarışıyor, Allahu ekberler kazanıyor. Hangi kurşun nereden geliyor belli değil.

Rüzgara kapıldım sandım, meğer abim çekiştiyormuş. Bir çalılığın arkasına çömeldik. Şahit olduklarımın merceğimde bıraktığı çirkinliği yıkamak için ıslandı gözlerim. İşler nasıl buraya gelmişti? İçimdeki şoktan kaynaklanan boşluk öfkeyle tutuştu. Abime aldırmadan fırladım yerimden. Bir taş kaptım. Tüm gücümle savurdum. Gecenin bir vakti, aklım tam yerinde değil. Ne işe yarar. Attım işte.

Farz et körsün, olabilir,
El ele tut,
Taş al ve at,
Kafiri bulur.

Bir taş demirin canını acıtmayabilir. Fakat bizim demir dağları erittiğimiz de olur. Yere düşen bir insana hainler elbette sevinir, bu milletin Çanakkale şehitleri üzerine kurulduğu bilmediklerinden, yere düşen her şehidin köklerimizi daha da sağlamlaştırdığından bihaber olan hainler elbette sevinirler.

İkimizden biri şafağı göremeyecek üniformalı, kork çünkü bana ikisi de hoş, ben gideceğim yer için sağlam bir söz aldım.

Çalının arkasına geri attım kendimi. Abim üstündeki tozu silkeliyor, bir iki yudum su içerek dinleniyordu. Gözümün yaşını sildim. Tekrar babamı aramayı denedim. Denedim. Allah'tan ümit kesilmez.

Abim elindeki su şişesini bana uzattı. Dibindeki suyu da ben bitirdim. Ama hiç ferahlayamadım. Atış halen ara ara devam ediyordu. Kalpler göğe uzandı. Konuşmadan edilen duadır cesaret. Elimizde ne top var ne de tüfek. Vurulan adam hala boylu boyunca yerde, açıklığa çıkanları dumanlı bir namlu takip ediyor. Fark edilmeden ancak tane boyu kadar geri çekilebiliyordu ceset. "Ulan adam öldü, bırakın da naaşını alalım!" Bu gittikçe fokurdayan öfke, kalplere katran gibi dolan kin, bunun altında ezilirsiniz siz. Şimdilik çaresiziz. Fakat biz Medine'den vazgeçmediğimiz gibi Medine de bizden vazgeçmez.

Çünkü vakti geldiğinde ebabil kuşları aydınlatır kara geceyi. Zihinlerin kavrayamadığını gönül anlar. Müthiş bir kum fırtınası, bir saniyelik sis, kör edici bir yıldırım. Ebabil kuşlarının attıkları pişmiş taşlar havadaki kurşunları yakaladı. Her hain başa bir taş. Taş demiri delebilir. Taşı ve demiri yaratan isterse delemez mi? Deler. Yenilmiş ekin yaprakları çıkarıldı birer birer tanklardan. Hain olmak, hain ölmek en kötüsü.

İşte o silahsız halkın ciğersiz bir darbeyi durdurması böyle olmuştur.

Kuzenim belirdi yanı başımızda.

"Kızılay, Kızılay'a gitmeliyiz. Bizim çocuklar orada toplanıyorlarmış. Arabam biraz ilerde." Darbeciler teker teker ayıklanıyorken biz arabaya koştuk. Tüm kapılar kapandığında bir ölüm sessizliği doldu içeri. Buradan Kızılay'a 15 dakika. Kalabalık sokaklardan geçtik. Oturma odalarının lambaları dantel perdelerden sokağa vuruyor. Camilerden yükselen özgürlük ilanları selalar bizi hiç yalnız bırakmadı. Bir camiden uzaklaşırken biraz ilerideki cami sesin kaybolmasına izin vermeden selaya kaldığı yerden devam ediyordu. Bazen bayraklarıyla nida atan gruplara rastladık. Kuzenim kornaya basıyor, arabayı ya-

vaşlatıp yürüyen grupların sloganlarına eşlik ediyor. Kamerası abimin kucağında. Bense arka koltuktayım, başım cama yaslı. Ağlıyorum fakat ağlamak gibi değil, hıçkırmak gibi, hapşırmak gibi bir ağlamak. İnsan gerçekten oturmadan anlamıyor ne kadar yorulduğunu. Uzun bir vakitten beri barut ışıklarıyla parlayan gözbebeklerim görmekten iğrenmiş. Gözlerimi kapadım.

"Abi bitecek mi bu iş sabaha kadar?" diye sordu abim kuzenime. O da bitab elbette. Mutlu fakat henüz hiçbir şey sonuçlanmadı, o nedenle hala huzursuz.

"Bitiyor oğlum bitiyor." Kuzenimin sesindeki ferahlık dağ meltemi getirdi aramıza bir an. "Allah'ın izniyle tüm tuzaklarını başlarına geçirdik. Bitecek, çok yakında…" Koltuktaki kamerasına apayrı merhametle baktı. "Şu kamera bu gece neler gördü Hakan, bir bilsen kardeşim."

"Hala aklım almıyor abi. Kim nasıl yaptı bu işi? Halkına göz göre göre ateş etmek… Nasıl bir vicdan? Sen gazetecisin, daha iyi bilirsin."

"Ben onların pisliklerini yazsam da, inan bana da çok zor geliyor kabullenmek. Çok ağır, cidden." Sonra birden hiddetlendi. "Bu alçaklar bugün ordumuzu, polisin ve halkın karşısına düşman olarak çıkarttılar. Çok sefil bir işe giriştiler kardeşim. Elbette bunun bedelini ödeyecekler."

Ani bir titreyiş kendime getirdi beni. Telefonum. Neydi bu şifre? Hay Allah. Babam mı? 2 cevapsız arama, annemden. İyi olduğumuzu mesaj attım anneme. Babamı aramayı bir daha denedim. Sanki ilk iki arayışım suya düşmemiş gibi umutla aradım. Aradım. Ümit kesilmez… Allah'ım…

Kızılay'a ulaşmayı hedeflediğimiz yol tıkalı olduğu için meydana iki yüz metre uzakta indik. Meydan bayraktan kıpkırmızı. Sağda solda hala üniformalıların ellerindeki silahları çekiş-

tiren insanlar var. Fakat yediğimiz sillenin şoku atlatılmış, insanlar kendilerini gelmiş gibi. Orada bir süre bekleyip abimle etrafı dolaştık. Tek vatan tek millet nidalarımın ardında sürekli babamın kaygısı var. Ancak yüreğim bir kez daha yüzüstü kalmanın acısına dayanacak gibi değil. O yüzden yalnızca bekledim.

Kah oturarak kah koşarak geçirdik zifiri saatleri. Sabaha yakın Ankara Kızılay'a toplandı. Başlar dik; yürek buruk, acılar henüz çok taze ama başlar dik. Halk tarafından ele geçirilmiş tanklardan biri üstünde coşkulu bir grupla dolanıyor. Arabaların ve kamyonların üstleri de insanlarla dolu. Abim önde ben arkada bu araçlardan birine doğru yürüyorduk. Kendimi tutamadım, bir daha aradım babamı. Kalbim neyin heyecanından çarpıyor bilemem ama hızlı. Bir boşluk, iki boşluk… Ve telefon açıldı! Sevinçten oraya bırakacaktım kendimi.

"Alo baba! Baba çok merak ettim seni!" Sesim titrek. Karşıdaki ses ise tereddütlü.

"Bacım sakin, sakin… Babanı mı arıyosun? Ee, yerde yatanlar var ama ben ne bilem ki hangisi babandır..." Tebessümüm çatlak asfaltta paramparça oldu. Adam konuşmaya devam edecekti ama haşince bitirdim aramayı. Biri tanımadığı birinin telefonunu açıyorsa… Demek ki ne olur ne olmaz olmuştur, olsun, bir bakarız ki vatan sağ olmuştur. Ancak kimin hançeresine bir yumru takılmaz? Perişan halde abime bakındım. O da bir kamyonun üstünde. O tarafa yürüdüm.

"Abi!" diye bağırdım, ilk önce duymadı. "Abi babam telefonu açmıyor." Bu daha da duyulmadı çünkü tiz çığlığım gözyaşlarıma battı, hıçkırıklarım sözcüklerimi alt etti. Ama nasılsa abim beni gördü. Aşağı eğilip beni kamyonun üzerine çıkardı. Sonra nerden bulduysa bir bayrak tutuşturdu elime.

"Babam telefonu açmıyor." Gecenin başından beri göz kapaklarımı zorlayan damlaları azat ettim. Abim sıkıca sarıl-

dı bana, alnımdan öptü. Yanaklarımdan yuvarlanan yaşlara dilimde dönen marşlar eşlik etti. Ve biz böylece alın yazımızı heyecanla sallarken, kamyon şafağı arşınladı.

Bir elimi telefona siper etmem gerekiyor, hava bugün epey güneşli. Yeni hatlar kuruluyor, o yüzden bağlantı zayıf. Fakat annemin ve babamın güleç yüzlerini ayırt edebiliyorum.

"E sen şindi nerdesin bakam?" Annemin manzarayı görmesi için telefonu biraz daha havaya kaldırdım. Arkası şimdilik boş, biraz kırık dökük inşaat arazisi.

"Bakın, yeni Büyükelçiliği buraya yapacaklar." dedim elimi sahada gezdirerek. "Projeyi inceledim. En üst katından Mescid-i Aksa da görünecek. Hemen arkasına da bir üniversite yapacağız. Malzemeler hazır sayılır inşallah." Annem ve babam, bizimki neler yapıyor der gibi baktılar birbirlerine. O sırada üstüme başka bir figürün gölgesi düştü. Takım elbiseli, siyah güneş gözlüklü uzun bir genç ellerini önünde kavuşturmuş yanımda dikiliyordu.

"Kapatmam lazım anne, Allah'a emanet olun." Hamza yüzünde sıcak bir tebessümle konuştu.

"Efendim, artık gitmemiz lazım."

"Gidelim Hamza."

Arabanın içinde mahzun bir türkü tüy gibi salınıyor. Şehir yıkık ama perişan değil. Camdan gördüğüm insanları çoğu bir şeyleri düzeltmekle uğraşıyordu. Kamyonlardan malzemeler ivedilikle taşınıyordu. Çoğu kamyonun üzerinde kırmızılı beyazlı bir bayrak. Tek bir toz tanesi boşa gitmiyordu. Abdestten arta kalan su yol kenarlarına yerleştirilecek olan saksı çiçeklerinin rızkıydı elbet. En başından bir millet inşa etmek, hele bu öğle güneşinin altında, sırtlarda tuzlu bir mühür bırakır ister istemez. Araba yavaşladığında peşimizden koşan çocuklar etrafımızda zıplaya zıplaya bir çember oluşturdu. Heyecanla

bizi bekleyen halkı güleç bir yüzle selamladım. Getirilmesi için ayrı bir araç tahsis ettiğimiz çocuklara verilecek hediyeler ortaya çıkınca benim etrafımdaki yoğunluk biraz azaldı tabi. Işık, kameralar, insanlar, en çok da gözyaşları… Hamza tüm bunları benim için önceden aşıyor. Yeni Başbakan bizi burada gördüğüne çok sevinçliymiş. Zaten Türkiye'nin tüm devletlerden önce geleceğinden eminlermiş. Filistin'in şu gününde yanında görmekten en çok mutlu oldukları ülke Türkiye imiş. Rica ettim. O onur bana ait.

Kuzenim kamerasının ardından sıyrılıp sırıttı. Gülmemek için zor tuttum kendimi.

"Yıllar boyunca, aramıza konmaya çalışan tüm telli duvarlara rağmen kalplerimizi birbirinin iki parçasıymış gibi bir arada tutan Allah'a hamdolsun. O şahidimdir ki, 2016 yılının 15 Temmuz gecesini nasıl uykusuz geçirdiysek, son İntifada gecesi de bir o kadar heyecanlı ve uykusuz geçti bizim için. Biz tarih boyu, kurt kapanlarıyla döşenmiş uçsuz bucaksız bir çölde birbirimize yaslanarak yürüdük. Son yüzyılın bizleri, birbirimizden ayırmak üzerine kurulmuş düzeni, nihayet geride kaldı. Rahmet ancak biz birlikte oldukça etrafımı kuşatacak. Ankara'da edilen duaya Gazze'de amin dendiği müddetçe, Rabbim ebabil kuşlarını bizden esirgemeyecektir."

Kusura bakmayın fakat burası benim
Korkarım cesedimi sürüklemeniz gerekecek
Başka bir yerde ölü olmam için

İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi
NİLÜFER/BURSA

İLAHİ BİR PLAN

Gökçe GÜLER

Yüzünün çukurlarında gezinen kızıl bir aydınlıkla uyandı Hikmet. Korkuyla elini yastığının altına attı. Zagor'un baltası… Evet işte burada!... Parmaklarının tahta oyuncağını bulmasıyla bedenine tuhaf bir rahatlama yayıldı. Sahi daha sabah olmamış mıydı? Kendini bildi bileli bir karınca yuvasından evla olmayan küçücük odası seher vaktinde daha basık daha ürkütücü göründü gözüne. Eşyaların duvarda kıvıl kıvıl oynaşan akisleri bin sırtlandan heybetli. Belki de seherleri en çok bu yüzden sevemedi.

Duvardaki canavarlar, gulyabaniler arasında kendinden bir zerre buldu çok geçmeden. Belli belirsiz bir insan silueti… Kimdi bu şimdi?... Bir süre yılların yüküyle beli bükülmüş o zavallı bedenin aksini, yaşlılıktan tir tir titreyen ellerin maşayla sobanın kapağını yana sürüşünü, iyiden iyiye korlaşmış odunların kımıldanışını sessizce izledi. Şüphesiz bu gördüğü babaannesinden başkası değildi. Korkularının dinmesi gerekirken daha sıkı kavradı baltasının sapını. Yattığı yerde dikleşti omuzları. Ne çocukluk ama… Aklı olan Çerkez Hasibe'nin köteğinden korkmaz mı? Yiyeceği dayağı bile bile hâlâ niçin gözlerini yummadı? O seher vaktinde ilk kez kendini keşfetti Hikmet. Boyun eğmek onun fıtratına katılmamıştı.

Hasibe sobaya kuru kayınla, büyüklerinden iki tane çam yarması attıktan sonra anca çıkabildi odadan. Hikmet de yer yataklarının arasından kendine bir istikamet bulup babaannesinin peşine takılmaya çalıştı. Ah zavallı çocuk! İstenilen saatte uyumadığı, eve zamanında gelmediği, kendisinden beklenilen okullarda tahsil görmediği için suçlanacaktı hep. Belki de üzerinde kurulan baskıyı reddetmesi bir ömür aykırı yapacaktı onu. Kim bilir? Yukarıdan bakınca yere nizami bir sırayla dizilmiş 8 kardeşini, hasadı insan kellesi olan bir tarlanın bereketli ürünlerine benzetti aniden. Bu düşünceleri aklından derhal kovup kendini sofaya attı. Nerelerdeydi bu kadın şimdi? İşte… Torunu içerde insan deniziyle boğuşurken Hasibe çoktan teheccüde durmuştu. Yaşlı kadın secdeye indiği sırada arkasından dolaşıp bahçeye çıktı Hikmet. Cilası dökülmüş ahşap bahçe kapısından çıkarken ardında semavere henüz sürülmüş çaydanlığın tıkırtısını bırakmıştı. Bir de Hasibe kadının dudaklarından dökülen mırıl mırıl "ihdinessirâtalmustakîm" sedasını. "Bizi doğru yola ilet…"

Babaannemin iki katlı eski evinin bahçe kapısından çıkarken gayri ihtiyarı arkama dönüp bakma ihtiyacı hissettim. Belleğimin tozlu bir köşesinden çıkıp tüm bedenimi saran bu 36 yıllık rüzgara kapılmak akıl işi değil. Allah'ım! Bana ne oluyor böyle? Gözlerimin Arnavut kaldırımlarıyla bezeli görmeye alışık olduğu şimdinin kara asfaltlı sokaklarında ilerlerken bir ara düşünme fırsatı buldum. Hatıralarımı parçalayıp birleştirdim birer birer. Nasıl böyle dipdiri bakıyordu çocukluğum? Elinde tahta baltası nasıl da gülüyordu yüzüme? O laf söz geçmez veletle karşılaşmaktan nefret ediyorum. Bakkalın olduğu sokağa girdiğimde kallavi bir acının sinsi bir yılan misali çöreklendiğini hissettim içime. Mekanların ürkütücülüğüne inanmayı bırakalı yıllar olmamış mıydı? "Hayır" diyerek teskin ettim

kendimi "Hayır! Hangi gün doğabilmiş ikinciye? Ya hangi gecenin karanlığı daim olmuş gökyüzünde. Tarih…" Yutkundum. "Güçlü bir millette tarih hiçbir zaman tekerrür etmez."

Sıkı yönetimle sokağa çıkma yasaklarıyla dolu çocukluğumdan, kalabalık aile yaşantımdan, babaannemden velhasıl kelam bu sokakların bana hırlattıklarının cümlesinden kaçmak istercesine başımı telefonumun mavi, mor ışıklar saçan ekranına gömdüm. Haber başlıklarını yakın gözlüğüm olmaksızın okuyamadığımda fark ettim elli yaşına merdiven dayadığımı. Tuhaf şey! İnsan o kanıksayamadığı mazisinin gölgesinde bembeyaz bir sayfa misali eninde sonunda sararıp soluyordu demek. Belki de geçmiş… Gözlüksüz olduğum için diğer yazılardan güçlükle ayırt ettiğim bir haber başlığıyla bölündü düşüncelerim. Okuduklarımın basit bir göz yanılgısı olması için dua ederek cebimden çıkardığım gözlüklerimi taktım. Gördüklerimden emindim artık: "Boğaziçi Köprüsü Bir Grup Asker Tarafından Trafiğe Kapatıldı!..."

Çocukluğumun en güzel günlerini katleden o eski kilerin bulunduğu arsaya dikilmiş apartmanın pürüzlü duvarlarına nasıl yaslandım, ne kadar zaman orda öylece kaldım hatırlamıyorum. Kim bilir? Kulaklarımı yalayıp geçen o uğultuyu duymamış olsaydım belki bir asır daha gelemezdim kendime: "Bizi doğru yola ilet…"

Üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra apartmanın girişindeki basamaklardan ikincisine çöküp düşünmeye başladım yeniden. Dikkatsiz sürücülerin yaptığı kazalar yüzünden trafiğin kesintiye uğramasına oldum olası alışkındım. Peki ya şu askerler? "Bir grup asker" sözünün yüreğimi titretmesi işten bile değildi. Silahlı kuvvetlerin orada bulunmasını "Bir rütbelinin intihar girişimidir" diyerek geçiştirmeyi denedim kaç kez.

Kaç kez susturmaya çalıştım beynimi. Her sözünde tam aksini söylüyordu. Birkaç soluğumun arasında aç kalmış hayvanın dişine göre bir avla karşılaşması gibi alabildiğine bilgiyle doldurdum zihnimi. Kuşkusuz, ben hayatımda böylesine çaresiz kalmamıştım. Dakikalar içerisinde onayladı gözlerim zihnimin söylediklerini. Kalbim onlara kaç kez itiraz etti. Kim bilir? İşte! Tarih tekerrür ediyordu.

Koşarak muhtarlığın önüne park ettiğim arabama bindim. Benim yarım kadar yaşı olan ihtiyar arabamın motoru bir iki huysuzlandı. Ya çalışmazsa!... Peki o zaman ne yapacağım? İnatla bir kez daha çevirdim anahtarı. Hadi aslanım bu gece olmaz! Benim huysuz ihtiyar sesimi işitmiş olacak ki üçüncü denememde yağın üzerinde kayıyormuşçasına ilerledi. Arabam çalıştı ama… Peki ya ben? Ben nereye gideceğim? Olası birkaç hedef canlandı zihnimdeki haritada: Meclis, Emniyet, Esenboğa Hava Limanı, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi. Söğütözü'ne gitmek için vites değiştirdiğimde biliyordum damarlarımda bir seher vakti kimseden habersiz evden kaçan o aykırı çocuğun ruhunu taşıdığımı. O laf söz geçmez veletle karşılaşmaktan nefret ediyorum.

Ölümden daha kötü bir şey varsa o da ölümün ayak seslerini duymaktır şüphesiz. Ben bunu ilk kez Söğütözü'nde anladım. Anladım ki kalabalıklar içinde yalnız kalmaktır ölüm… Vurulanları arabalarla taşıyanlar, kaybettiği yakınları için gözyaşı dökenler arasında öylesine kimsesiz… Hangi fani dikildi ki ölümün karşısına onun suretinden başka yüz, onun adımlarından başka ses seçebildi?

Asker postallarının acı bir katliamı andıran tuhaf gürültüsünü sağ elinde Zagor'un baltası, sol elinde iki haftalık bir köpek eniğiyle yürürken duydu Hikmet. Issız, gri sokaklarda

dolaşan, ruhsuz yolları arşınlayan bir çocuk nasıl olurda dönüp bakmaz arkasına? İncecik suntadan bir balta mı onu her yanda kol gezen devriyelerden koruyacak olan? Allah'ım sen nelere kadirsin? Işıkları sönük, perdeleri korkudan sımsıkı örtülü birer ikişer katlı evlerin kağıt gibi duvarlarından akseden gürültü Kızılderili ayinlerini anımsattı Hikmet'e. Hazır ol Zagor! Düşmanlar geliyor!...

Elindeki baltayı daha sıkı kavrayıp yol üzerinde bulduğu alacalı eniğe sımsıkı sarılarak koşmaya başladı. Necdet Efendi'nin kepenklerine çift kilit vurulmuş mütevazi bakkalını geçer geçmez belirledi küçük sığınağını. Arnavutların üç yıldır enikonu boş duran gecekondusunun kapısı kırık kilerinden daha iyi korunak var mı? Kilerin kapısı hafif bir itmeyle boydan boya açıldı. İçeriye girerken birkaç ay öncesine kadar orada olmayan bir şeyler sezdi Hikmet. Yıllar sonra evden kaçtığı bir gece harabe bir evin kilerinde darbe sonrası imha edilemeyen kitapların istiflendiğini söyleyecek olsa ona şimdi kim inanırdı?

Kitapların bir kısmını diğerlerinin üstüne yığarak kendine zar zor oturacak bir yer açtı. Kilerin ahşap zeminine serili tek kat çuha epey yakıyordu canını. Ah akılsız çocuk! Şimdi sıcacık yatağında olmak vardı. Oyununun hücrelerine verdiği gençlikle acıyı zerre kadar umursamıyordu Hikmet. Sırtını yasladığı kitap yığınından ince bir kitap seçerek onu dürbün vazifesi görecek şekilde kıvırdı. Bu seher vaktinde, hemen şimdi kopsun kıyamet. Hangi ana ölüm fermanıyla koyun koyuna otursun diye doğurur ki evladını?

Çok geçmeden iki çift postal girdi Hikmet'in kapı aralığından uzattığı sözde dürbünün görüş hizasına. Simsiyah iki çift asker postalı. Sahi Kızılderililer ne zamandan beri ayakkabı kullanmaya başlamıştı? Kulak kesildi Hikmet düşmanlarının

konuşmasına. Kaldı ki içlerinden beri dedikleri anlaşılmayacak derecede sigara müptelasıydı.

-Devriyenin bitmesine ne kadar var?

-On dakika kaldı kumandanım?

Kumandan mı? "İşte" dedi Hikmet içinden yıllar sonra dahi çocukluğundan nefret etmesine sebep alacak o aykırı gülüşünü takınarak "İşte! Bulduk kabile şefini Zagor!" Askerleri olmasa bile dizlerinin üzerine serilmiş alaca eniği uyandırmaya yetti Hikmet'in kıkırdaması. Uyku mahmurluğunu henüz üzerinden atmış hayvanın kanı tuhaf bir hareketlilikle zehirlendi. Biçare çocuk! Ruhu cüssesinden büyük bu hayvanı tek başına nasıl dizginleyecekti şimdi? Kendinden geçmiş köpek yavrusu birkaç debelenmeyle kurtuldu Hikmet'in kucağından. Alaca enik, gökyüzünün altında sonsuzluğa koştururken yasakların yalnız cinlere, perilere mahsus kıldığı sokaklarda iki el ateş sesi yankılandı.

Sürekli uçuştaki helikopterlerin ve oldukça alçaktan geçen jetlerin arasında iki al ateş sesiyle yankılandı Külliye'nin önü. Silahlı kuvvetlerin silahsız kuvvetlerimize yaptığı bu ikaz bayağı bir yalan olarak göründü gözüme. Tarih boyunca bu ülke "Biz barış taraftarıyız" diyen nice savaşçının sözleriyle altmış yıl, doksan yıl geriye taşınmamış mıydı? Bir kez daha mı? Hayır. Buna izin veremezdik. Başımı göğe çevirip iki helikopterin ışıklarını söndürmüş bir şekilde Külliye üzerinden meclise doğru gittiğini gördüğümde anladım Söğütözü'nde kalmayarak ne kadar doğru bir karar verdiğimi. Her şeylerini ortaya koyarak var güçleriyle direnmeye çalışan yüce bir insan denizini aşarak ulaştım hafif silahlı güvenliğin yanına. Güvenliğin peşi sıra adımlarımızı sıklaştırırken umut dolu gözlerle bakmak istedim gökyüzüne. Ne de olsa tek bir seher kalmamış

mıydı şafağın sökmesine? Bir seher vakti sadece…

Helikopterlerin kol gezdiği bölgeye belirli bir uzaklıktan bakıldığında Külliye'ye fazla yaklaşmamaya çalıştıklarını görmek işten bile değildi. Külliye'nin hava savunma sistemi olması için yalvarmaktan başka ne yapabilirdim? Yerden helikopterlere doğru yükselen ince bir ışık huzmesi oldu tüm var sayımlarımı bertaraf eden. Yapılan atış, helikopterin kuyruğu ile pervanesinin arasından çok az bir farkla ıskaladı. Helikopterin birkaç yüz metre yukarısındaki o feci patlamanın orada bulunan herkese yalancı bir gündüz yaşattığını söylemekte hiçbir beis görmüyorum.

Patlamadan dakikalar sonra dahi hiç kimse yerinden kıpırdamamıştı. Uzun uzun baktım gencin, yaşlının solgun yüzüne. Halkımın çökmüş elmacık kemiklerini, kurumuş dudaklarını uzun uzun seyrettim. Yıllar önce gönlümü tutuşturan odunları izlediğim gibi. Bu ürperti dolu bakışlar, yüzlerinden anbean okunun bu dehşet benim hayal kırıklığımın onların suretine vurmuş aksinden başka ne olabilirdi? Kaldı ki onların bu duruşları olmasa şüphesiz ben de kendimden böylesine geçmeyecektim. Evet, hayal kırıklığı içindeydim, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde güdümlü füze sistemi olmaması havsalamın alabileceği bir hadise mi? Savunma sanayinde çok iyi koşullarda çalışan, fakat içlerinde bir damla vatanseverlik bulunmayan, hatta terör örgütlerine sempatizanlık yapan tanıdıklarımı hatırladım. Hepsine teker teker lanet ettim…

Yerde kanlar içinde yatan yavru köpeğin yanı başında buldukları çocuğun yaşına aldırmak sızın ağzına gelen küfrü yağdırıyordu kumandan. Müptelası olduğu sigaradan son bir nefes çekip izmariti postalının burnuyla ezdikten sonra tüfeğinin namlusunu Hikmet'e doğru çevirdi.

-Gecenin bir vaktinde niye çıktın dışarı sen? Yasak devam ediyor.

-Şafak söktü artık. Seher vaktinden ötede gece kalır mı?

-Doğru düzgün cevap ver bana. Yasak beşte bitiyor. Anan baban nerde senin?

Hikmet bir süre bekledi. Yüzüne kaçamak cevaplar vereceği kullandığı muzur ifadeyi takındı. Henüz yedi yaşında bir çocuğun kaşlarını çatması daha ne kadar ironik durabilirdi?

-Saat beşi geçti bir kere.

-Daha beş dakika var. Sen versene şu elindekini.

Kumandan, çocuğun elinden tek bir hamlede kapıverdi dürbün olarak kullandığı kitabı. Kitabın adını okur okumaz yüzünde büyük bir rezilliğe şahit olmuşçasına ekşi bir ifade belirmişti. "HÜRRİYETİN ARDINDAN AÇACAK SEVDA ÇİÇEKLERİ".

Tam bu sırada diğer asker yanına yaklaşıp çocuğu kendine çekti. Hikmet bir anlığına boş bulunsa yerde bulacaktı kendini.

-Bu vatandaşı ne yapalım kumandanım?

-Vatandaş mı? Alaycı bir gülümseme yayıldı kumandanın hafif kavruk kütüz yüzüne "O daha çocuk…"

İçinden, kalbinin derinliklerinden gelen bir öfkenin bütün sinirlerini gerdiğini hissetti Hikmet? Hangi oyun arkadaşı diğerini böylesine küçümserdi? Hiç düşünmeden baltasını simsiyah tüfeğin üzerine yasladı.

-Korkmuyorum senden!

Aydınlığın karanlığa karşı son müdafaasıdır seher vakti. Son boğuşması, son acısı... Seher vakti karanlığın en büyük

mağlubiyetidir. Bu beter yaz akşamında hayatımın en uzun seherini yaşadım. Yeniden bir zeybek gibi dikildim karşılarına. "Korkmuyorum senden!" diyebildim yeniden. Sahi baltam çoktan kırılmamış mıydı? Arabama doğru yürürken büyük bir müdafaadan galibiyetle ayrılmış berrak bir aydınlığın, koskoca bir milletin tekmil yükünü sırtlanmışçasına yorgun hissediyordum kendimi. Şuncacık firarinin artık evine dönme vakti gelmemiş miydi? Yolda karşılaştığım herkesin yüzünden kayıplarımızın hüznüyle "Silahsız Kuvvetlerimizin Zaferi" aynı anda okunabiliyordu. Ölümle hayat oldum olası kardeş değil miydi?

Nihayet arabama binip bizim ihtiyarın homurtularını dinlediğimde fark ettim arabanın altından gelen sesi. Bu neydi şimdi? İnip baktığımda bal ile zehrin aynı ilahi bir planın parçası olduğuna hiçbir şüphem kalmamıştı artık. Arabamın altında hafif yaralı bir yavru köpek yatıyordu.

Derici Mustafa Gürbüz Anadolu Lisesi
KUŞADASI/AYDIN

GECENİN ELLERİ

Elif Buse MERMİ

Feri sönmüş yıldızların arasına atılmış dikişlerle göğün yüzü tutturulmuştu birbirine. Ruhu dünyanın güruhundan azat edilmiş ayın rengi bir garipti bu gece, yakamozu doğurmuştu gözlerimin önünde. İki devi birbirine tutunduran köprünün ışıkları yetiyordu, temiz şehrin kirli insanlarını şenlendirmeye. Güzel gecenin, ağılı dizeleri sıralanıyordu penceremin köşesine. İnsanlar susmuş, gün son ezgilerini öttürüyordu.

Sakit vaktin çomağı olan pervane, yalnızca koyu renkli kayın masanın üzerindeki müsveddelere tesir edebiliyordu. Dönüyor, dönüyor ve yine dönüyordu. Kolumu, koltuk kolçağının kadife kumaşı üzerinden kaydırarak yana doğru sarkıttım ve fişi prizden tek hamlede ayırdım. Bu hamlemle, sigara kullanmayan biri olarak üzerimde her daim taşıdığım çakmak kadar gereksiz gözüken vantilatörün durmasını sağlamıştım. O da, ben de memnundum bu durumdan. Ve hamlemin ardını takip eden sükûttan.

Yerimden kalkmaya çabaladım. Cüssemin limeleri etrafa dağılmıştı sanki, bir bir toparladım. Ayağa kalktığımda, pencereyi açtığımda ve nemli rüzgâr silsilesi yüzüme çarptığında bir yakarış dökülmüştü dudaklarımdan. Küresel ısınmanın tafsilini yorgun duvarların yeni yetme çatlaklarına dökecek olmuştum

da, vazgeçmiştim bir lahza sonrasında. Meşgullerdi, Müslüm Gürses'ten nağmeler dinlemekteydiler, beni dinlemezlerdi.

Sarsıldı bedenim. Yirmi yedi yıllık moloz, yığın olup üzerime devrildi sandım. Hâlbuki sadece sıradan akşamüstlerinden birindeydik. Seksenlik Muzaffer Amca yine aynı sürati, yorgunluk bilmez haşmetiyle kapıyı çarpıp merdivenleri inmeye başlamış, bir yetmişlik deviren Gökhan'ın keyfine bastonunu sokmaya niyetlenmişti. Saniyeler sonrasında kapımın önünden geçecek, ayak sesleri sofamın kuytularında çınlayacaktı.

Öyle de oldu. Müslüm Gürses'in sesine karıştı patırtısı. Ama alışageldiğimin sınırları ötesinde, tahtanın tahtaya vurma sesi daha da yakından gelmişti. Şiddetle sarsılan benim sıhhatsiz kapım idi. Sofaya çıktım. Müslüm Baba'nın sesi, altmışlık ihtiyarın sesi altında ezildi: "Uyanın, millet, uyanın! Vatan elden gidiyor, ayaklanın bakalım!"

Dik durmakta zorluk çeken kapıyı açtım ve elim kapı kolunda, Muzaffer Amca'yla bakıştım. Müsavi vakitlerde karşı komşumun kapısı da açılmış, Gökhan ve gözaltı torbaları da katılmıştı bakışmamıza. Gözlerinde bıkkınlığın yansıları vardı. "Amca, saat daha on iki olmadı! On ikiden önce istediğim kadar müzik dinleyecektim, öyle anlaşmadık mı?"

"Zıkkım iç!" diye bağırdı Muzaffer Amca. Anason kokusu ürktü, evime sızıp perdelerin arasına sindi korkudan. "Seni baban buraya okumaya, devletine hayırlı evlat olasın diye yolluyor, sen burada akşama kadar demleniyorsun. Vatan elden gidiyor, vatan. Siz hala uyuyorsunuz!"

"Bir veteriner adayını kaybetmek yurdumun insanını ne kadar etkileyebilir be Amca?"

Çerçevesi bantlı uzak gözlüğünü gözlerinden çekip çıkarttı ve kelimeleri ağzında gevelerken etrafta sallamaya baş-

ladı. Siniri sebebiyle ağzından köpükler fışkıracak gibiydi ve bu akşamın sonunu şikâyetçi olduğu veteriner adayımızın bir iğnesiyle getirebilirdi. Burada konumlanmamın sebebi neydi? O vantilatör kadar gereksiz gibiydim.

"Ne veterineri, askerler, askerler…" Bir deve kuşu misali kelime torbacığına gömmüş olmalıydı ki zihnini, duraksadı birkaç saniye. Bu boşluktan istifade eden Gökhan atıldı söze: "Asker olmayacağım ben. Veteriner, veteriner. Şu hayvanlarla..."

"Hayvan herif!" diye bağırdı Muzaffer Amca. "Askerler ayaklandı, asker görünümlü hainler! Talan edecekler memleketi. Televizyon izlemiyor musunuz siz? Bir de teknoloji nesli olacaksınız." Soru işaretleri kuyruklarının üzerinde sekerek ulaştılar eteklerimize. Bir an Gökhan'la bakıştık ve anlam veremedik dediklerine. "Hazırlanın, vatanı kurtarmaya gidiyoruz. Kürek vardı kömürlükte, onu alacağım ben. Siz de abdest alın. Kalkanımızındır, kalkanımız. Allah'ım yanımızdadır."

Merdivenleri inmeye niyetlendiğinde durdurdum onu. Bu dediklerini arada sırada gidip gelen aklına veriyor, bir yandan da dışarı çıkıp başına bir şey getirmesinden endişeleniyordum. Ne demeli de göndermeliydim onu tekrardan evine? "Bir kürekle vatan mı kurtarılırmış Muzaffer Amcam! Hangi çağdayız, Allah'ının aşkına? Gel, sakinleş hele. Yine de abdest al, iyi gelir sinirlere."

"Sakinleş diyor, umarsız! Şu gençlerin eline kalırsak, nece olur halimiz? Gidiyorum ben, ne haliniz varsa görün." Merdivenleri, sınırlarını zorlar bir hızla inerken yine söylendi: "Bu gece kurtulacaksın benden, ayyaş herif. Artık istediğin kadar dinlersin o şarkı saçmalıklarını."

Gökhan baygın bakışlarını bana doğrulttuğu esnada kapıyı çarpıp salona geçtim ve açık camdan uzattım kafamı. Gö-

ğün gece renkleri boyamıştı kaldırımları. Sokak lambasının cızırtısı bana dek ulaşmasa da düşlediğim varlığı rahatsız etmeye yetiyordu zihnimi. Umursamadım ve bir elinde bastonu, bir elinde o bahsettiği küreğiyle gidiyor olduğunu gördüm Muzaffer Amca'nın. Onun peşinden karşı binadan birileri çıktı. Onlar; kara çarşaflı bir anne ve yakın zamanda örtünen, annesinin zoruyla örtündüğünü düşündüğüm ama sonrasında bunun kendi isteği olduğunu kendi ağzından öğrendiğim kızıydı. Muzaffer Amca'nın indiği tarafa doğru iniyorlardı. Kadının söylediklerine kulak kabarttım.

"Türk çocuğu öksüz kalır da, yurtsuz kalmaz."

Muzaffer Amca'nın diline doladığı vatana bu yabancı seste de rastladığımda iki kaşımın ortasında derin bir çukur oluştu. Dik bir yokuştaymış gibi sıklaşan benim soluğumdu. Perdeyi örttüm, televizyonu açtım ve aceleci adımlarımın kurbanı olan küllük yere devrildi. Kalın camı kırılmasa da haznesindeki küller saçıldı etrafa. Önemsemedim. Aşk ve bayat espri dolu olan dizilerin yayın saatinde, bir haber kanalı rast geldi gözlerime. Sesini yükseltip, altyazıdan ziyade kadının yüzündeki ifadeyi okudum.

"Tüm yurtta sıkıyönetim ilan edilmiştir. İkinci bir duyuruya kadar sokağa çıkma yasağı uygulanacaktır."

Bir boncuk misali ipe dizildi kelimeleri. İp boğazıma dolandığında derim, bir kâğıt gibi ikiye kesildi. Anlam veremedim duyduklarıma ve içimde çağlayan duygularıma. Sanki boynumdaki cerihamdan dişi sivri, gözleri keskin bir kurt dirildi.

Kanalı değiştirdim. Darbe, Yurtta Sulh Konseyi, Boğaziçi, askerler, silahlar, hainler, tankların karşısındaki insanlar doldu evimin orta yerine. Kaç dakika geçti bilmiyorum. Aşina oldu-

ğum mahalle imamının sesini duydum bu akşam vaktinde. Bir hülya sandım ama o susmadı. Ayakucuma duygular sıralandı, bunu gören Atatürk durmadı. "Ey Türk gençliği!" diye başladı söze, evlatlarını cepheye yollayan annelerin gözleri geldi gözlerimin önüne.

Ankara'da görevli polis ağabeyimin numarasını tuşladım çabuk hareketlerle. Bir yandan ağabeyim, bir yandan vatanım için endişelenirken çağrıma cevap alamamam daha da tutuşturdu eteklerimi. İki ateş arasında kalmış, kaçmakta özgür ama bulunduğu topraklara mayınlar saçılmış bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Kaçmalı mı, durmalı mıydım olduğum yerde? Çıkmalı mı sokağa da siper etmeli miydim kendimi vatanıma, yoksa oturmalı mıydım evimde veda edip vatanıma? Cevap ortadaydı.

Cumhurbaşkanının davetine icabet edip atacaktım kendimi şehrin bir merkezine. Bunun bir adımı olarak evden çıktım, alacaklı gibi çaldım karşı komşumun kapısını. Evet, belki de alacaklıydım. Benden çalınanı alacaktım.

Kapı açıldı ve lakayıt bakışları, madrup tipiyle Gökhan görüldü eşikte. Dengesizliği sebebiyle sevemediğim, maraz bir tipti. Onu peşime katmak değil, sadece Muzaffer Amca'nın dediklerinde haklı olduğunu bilmesini istiyordum. Açıkçası bu yürekliliği göstermeyeceğini de düşünüyordum. Ama ağzımı açmama fırsat vermeden atılmıştı söze: "Sen in, bir ceket alıp geliyorum."

Kara haber tez yayılır dedikleri bu olsa gerekti. O gözden kaybolurken bende merdivenleri aşıp sokağa çıktım. Yanımdan, mahalle kahvehanesinin müdavimi amcalar geçip gitti. Gökhan yanıma vardığında onları takip ettik. Tekbir getiriyorlar, naralar atıyorlardı. Bir ara bir amca elime bayrağını

tutuşturdu. Mahalleden çıktığımız vakit bir insan selinin arasına karışmış buldum kendimi. Sesleri, küfürleri, haykırışları bir saika gibi yarıyordu göğü orta yerinden. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Neye böyle hevesli olduğumuzu, vatanın hangi dönüm noktasına bir düğüm de bizim atacağımızı bilmiyordum. Sadece yürüyordum kendimden bildiklerimle.

Asıl ilgilendiğim şey insanlardı. Hemen çaprazımda, omuzlarında küçük bir kız çocuğunu taşıyan dövmeli bir genç vardı. Taşıdığı küçük kız kollarını havaya kaldırmış, elindeki bayrağı sazağa karşı tutmuş dalgalanmasını sağlıyordu. Onun arkasından gelen bir teyze, teyzenin koluna girmiş yürümesine yardım eden orta yaşlı bir adam vardı. Bir kadın topluluğu art arda gidiyor, gürültüye söyledikleriyle katkıda bulunuyorlardı. Bazen küçük çocuklar ayaklarıma dolanıyor, adımlarımın sürekliliğini bozuyorlardı ama bundan rahatsız değildim.

Neşet Ertaş'ın tınıları duyuluyordu naralarımızdan. Mehmet Akif'in dizelerini besteliyordu adımlarımız. Kimimizin yakasına tütün sinmiş, kimimizin üstü başı anason, kimimizin avuçları gül suyu kokuyordu. Günahsız veletler, veballi ellere tutunmuş yürüyorlardı. Beyaz orta yerinden çatlamış, tüm renkler birleşince ilk kez siyahı değil, kan kızılını doğurmuşlardı. Kavgamız afaka sıçrayacak, tüm dünya ihtişamımıza boyanacaktı.

Farklılıklarımız göz dolduruyordu. Bin türlü kültürün bin bir tonlu alizarini aşılanmıştı bu vatanın toprağına. Farklı cinsten tohumlarımız birbirine karışmış, aynı yörede bitmiş çiçeklerdik aslında. Kaşımız, gözümüz, dalımız, kökümüz farklı olsa da aynı değer için atan canlardık burada. Çetindik bizi el sayana, toprağımıza nifak atana. Bir düşman ancak bu kadar korku dolu olabilirdi karşımızda.

Ayrı bir grup yarattık kendimize ve yönümüzü Boğaziçi Köprüsü'ne çevirdik. Aynı amacı güden tek biz değildik. Yol üstünde bir olduğumuz başka insanlarla aramızda pek bir diyalog geçtiği söylenilemezdi. Aslında aynı hizada yürüdüğüm komşum Gökhan'la bile hiç konuşmamıştık. Bu ortamın büyüsüne kapılmış ruhumuz dilimize kilit vurmuş, söze dökmediğimiz meramımız vatan için konmuştu.

Köprü yoluna çıktığımızda grubun ortalarındaydık. Bazıları bu anları videoya kaydediyor, bazıları telefonla yakınlarıyla haberleşip yeni bilgiler alıyorlardı. Birkaç metre aşmıştık ki hainler, şüphesiz ki korkutmak amaçlı havaya ateş açmışlardı. İlk gürültüyle yerimizde donup kalsak da, namlunun henüz üzerimizde olmadığını kavradığımızda daha da hızlanarak ilerlemeye başlamıştık. Yarı aklım ağabeyimdeydi. Kendini koruyabileceğini bilsem de yüreğimdeki sıkıntıya çare bulamıyordum.

Gözlerim Gökhan'a kaydı. Gözleri etrafı inceliyor, insanların suretlerini süzüyordu. Ne yaptığını merak edip dudaklarımı araladım: "Ne oldu, kimi arıyorsun?"

Gözleri bana döndüğünde hareketlerini kesip ellerini ceplerine soktu. Yüzündeki gam bir anda silinmiş, yerini ifadesizliğe bırakmıştı. "Muzaffer Amca'ya baktım." diye geveledi ağzında. "Buralarda değildir herhalde, yaşlı başlı adam sonuçta."

"Belki de buralardadır." dedim ifadesini süzerken. "Heyecanını görmedin mi, tek başına tüm hainleri ipe dizebilecek potansiyeldeydi." Biraz suçluluk, biraz endişeyle kavrulmuştu kahve gözleri. Belli etmemeye çalışsa da duyguları çok yoğun olmalıydı ki bunu başaramıyordu. Onu telkin etme isteği canlanmadı içimde. Belki akıllanır, Muzaffer Amca'nın öğütlerine kulak kabartırdı bundan sonra.

Bir gürültüyle yerde buldum kendimi. Kulaklarımda çınlayan pusat seslerinin ardından bağırışlar yükseldi, uzaklardan. Gökhan benden daha çevikti, hızla yerinden kalktı ve kolumdan tutup beni de dikti ayağa. Gökhan'a odaklandığım için fark etmemiştim ama tanklara, tankların önüne bir set gibi dizilmiş askerlere çok yakındaydık.

"Vurulmuşlar!"

Komşumun ağzından dökülen bu sözcüğe inanmamış, belki de inanmak istememiştim o saniyeler. Mantığım bu olanları kabul etmiyor, duygularım ters tepiyordu. Nihayetinde insanları ve vatanı korumak için görevlendirilmiş askerlerin vatanını korumak için çabalayan insanlara engel olması, onların önünde bir hasım gibi durması akıl kârı değildi. Aslında tam şu lahzalarda benim aklım başımda da değildi.

Yaralı insanlar diğerlerinin yardımıyla bize doğru taşınıyordu. Birkaç kişiyi gördüğümüz boş arabalara yönlendirmiştik. Kan görmeye dayanamayan biri olarak ellerime bulaşan sıvı umurumda bile değildi. Benden daha tecrübeli olan Gökhan üzerindeki tişörtü çıkartıp birinin ayağına doladığı esnalarda yanımdakilerin bağırmaya başladıklarını işittim. "Ne yapıyor bu adam?" diye sorduğunu duydum yanımdaki bir adamın. Baktığı yöne baktığımda kanım donmuştu.

İstiklal Marşı'nın ilk dizelerini bağıra bağıra, yaralı ayağını sürüye sürüye askerlere doğru gitmeye çalışan yaşlı adam oldukça munisti anılarıma. Bir elindeki bastonuyla yürüyüşünü destekliyor, diğer elindeki küreğini havaya kaldırmış, tehdit edercesine sallıyordu. Neden, niye ve nasıl bilmiyorum ama Muzaffer Amca'yı o halde görünce bir gülüş açmıştı yüzümde, Gökhan'ın feryatlarının tersine.

Yanımdan uçarcasına ayrılan Gökhan'ın hedefi Muzaffer Amca'ydı. "Gitme!" diye kükremişti bir anda. Onu tutmaya çalı-

şan birini ittirip koşmaya devam etmişti. Peşinden benim de koştuğumu sonraları fark etmiştim. "Dur, gitme Muzaffer Amca!"

Sadece bir kurşunla tuzla buz olmuştu zaman, tam önümde, ihtiyarın yere çöken bedeninde. Can parçacıkları ayaklarımızın önüne saçılmış gibi kesilmişti adımlarımız. Ağabeyimle işkillendirdiğim yüreğimdeki sıkıntı sızım sızım sızlamaya başlamıştı. Yüzümdeki elem gülüş, Gökhan'ın çığlığıyla süslenmişti. Ben olduğum yere mıhlanmış öylece dururken onun bedeni, çoktan yere yığılmış ve çoktan ölüme teslim için hazırlanmış Muzaffer Amca'nın bedenine dek ulaşmıştı. Yükü hafiflemiş bedenini bedeninin üzerine çektiğinde bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı Gökhan. Mesafeden dolayı duyamıyordum. Onlara doğru ilerledim.

"Otuz küsur sene oldu..." Kan boşanıyordu ağzından. Yarası nerede, bilmiyordum. Eğilip bedenini kontrol ettim ama kanı çekilen ellerim bir şey hissetmiyordu. Sadece çok kan akıyordu. Çok fazla kan akıyordu. Öyle ki düşlerim bu renkle boyanacak, bu taze kanın kokusunu almış duyularım tüm çiçeklere küsecekti. "… İpte sallandırdılar biraderimi."

"Bacaklarından tut." dedi Gökhan, dediğini yaptım. Bedenini, ben onun ağırlığına dayanamayıncaya kadar taşıdık. Ama sonra bacakları ellerim arasından kaydı ve düştü. Gözlerim etrafta bize yardım edebilecek başka birilerini aradı. "Hep bir şey yapamadığımız için yakındık durduk biz. Artık yakınmak yok." Bitap düşmüş haliyle de olsa bağırmaya çalıştı. "Bölemeyeceksiniz bu memleketi!"

Bizden birkaç yaş büyük bir adam yetişti yardımımıza. Kenara çekildim ve onların Muzaffer Amca'yı kaldırışını izledim. Acı bir şekilde inledi Muzaffer Amca. "Bir rahat vermediniz be!" diye sızlandı. Bir arabaya koydular onu. Gökhan başını

bacaklarına çekip rahat etmesini sağladı. O zaman fark etmiştim hıçkıra hıçkıra ağladığını. Ben binmedim arabaya. Ayağım gitmedi buradan ayrılmaya. Onların üzerlerine kapıyı kapatmadan önce duyduğum son sözler Gökhan'a aitti: "Ölme lütfen, bir daha o zıkkımı içersem namerdim."

Araba yanımdan sıyrılıp gittiğinde hainlerin üzerine yürümeye devam eden insanların arasına karıştım. İlk başlardaki sessiz hışmım kaybolmuş, içim depremlerle savrulmaya başlamıştı. İlk kez oluşacak enkazın altında sıkışacak olan ben olmayacaktım. Hayatımda yaptığım şey ilk kez bu kadar anlamlı olacaktı. Muzaffer Amca'nın söylemek isteyip de susmak zorunda kaldıklarını bağırdım. "Sindiririz sandınız, karşınıza dikildik!" Birkaçıyla göz göze geldim. Boğaz yandı, kül oldu o anlarda. İki yaka tutundu birbirine, yok oldu o ara. "Yeneriz sanıyorsunuz ama yenemeyeceksiniz bu sefer! Yıkamayacaksınız bu memleketi, duyuyor musun? Bölemeyeceksiniz. Vur şimdi beni, beni de vur!"

Şeytanın elindeki kuklaların ipleri kangren etmeden devleti, bir makas alacaktık elimize ve kesecektik üzerimize dadanan tüm kötülükleri. Ancak böyle bitirirdik bu yüzyıllık izmihlali. Sadece böyle anlamlarına denk düşürebilirdik sözlüğümüzdeki demokrasiyi, cumhuriyeti, laikliği, adaleti.

Dünlerin izlerini yarınlarına taşıyan bu aciz varlıklar olarak geçmiş, ne de çabuk unutulan bir hususta bizler için. İki tarafın da gölgesinde kalmış bugünümüz ne yaman sahneydi, bir var olup bir kaybolan. Işıkları bir anda sönüp, bir anda parlayan. Bir kuyruklu yıldızdım şimdi kayıp gidecek olan, gökyüzünde sallanan.

Uzuvlarımın her biri ayrı çiçekler açarken bedenimde, yere yığıldım. Yüzüm göğe döndü, ruhum şehadete. Tek tek büründüm, benzediğim her surete.

Bebek oldum, çocuk oldum, kız çocuğu. Düş oldum, genç oldum ve düştüm. Kadın oldum, güçlü oldu ve ezildim. Kefeni giydim, gelin oldum. Kurşunu yedim, şehit oldum. Bu vatan yolunda hiç değil, bin değil, milyon oldum. Sancağın alı, babamın gururu oldum. Vatan sağ olsun oldum, sağ oldum, sağ olun.

Üsküdar Kız Anadolu İHL
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

BİR ÇOCUK DÜŞÜNCESİ

Gamzenur KAP

İki devir arasında savaş başladı bir ara. İnsanlar ne olduğunu anlamadı, yoğundu bütün insanlık. Çocuk kendi bahçesinin dışında kalan gürültüyü oyun zannetti… İnsanlar kendi aralarında oyun oynuyor olmalıydı mutlaka!

Kendi bahçesi odasının penceresinden baktığında gördüğü ağaç evlerden, daha ileride rengârenk kır çiçeklerinden oluşan bir tarladan, şırıl şırıl akan bir dereden ve sınır boyunca uzanan göklere kadar yükselen bir duvar ile ayrıldı. Duvarın ardından sesler gelirdi her gece. Çığlık atan insan sesleri, koşan ayak sesleri…

Çocuk düşündü.

Bu insanlar mutlu insanlar olmalıydı. Oyun oynamayı da çok iyi biliyorlardı sonra. Her gece bu kadar oyunu yorulmadan nasıl oynuyorlardı? Annesi ona büyüklerin çocukları için çalıştığını, onların istikballeri için durmadan emek verdiklerini söylemişti. Ama onlar oyun oynuyorlardı. İşleri yok muydu? Demek ki bu insanlar çocuklarının geleceklerini oyunlar oynayarak kuruyorlardı.

Çocuğun duvarın ötesine geçmeye izni yoktu ama çocuk bir gece uzun uzun düşündükten sonra onların arasına katılmaya karar verdi. Böylece o da sonsuza kadar oyun oynayabilecekti. Gün geceye çattığında usulca penceresinden dışarıya süzüldü. Annesi uykuya ziyarete gitmişti. Yokluğunu fark et-

mezdi. Çimenlerin üzerinde parmak uçlarına basa basa yürümeye başladı. Ağaç evlerini de geride bıraktı, deresini de… Duvarın yakınına geldikçe heyecanı artıyordu. Evden uzaklaşınca çocuk gücünün yettiğince koşmaya başladı. Özgürlük hissinin tadını çıkardı doyasıya ve bir de baktı ki duvar bütün ihtişamı ile önünde yükseliyordu.

Duvarın gri rengini kapatan hiçbir şey yoktu. "Ona neden resim yapmamışlar ki?" diye söylendi çocuk. En azından üzerinde pembe, mor, mavi menekşeler olmalıydı. Çocuğun düşüncelerini duvarın ardından gelen ses bölünce aklı hedefinde takılı kaldı. Duvara tırmanmaya başladı. Elleri kanadı, yine de vazgeçmedi. Ne olduğunu ne oynadıklarını muhakkak görmeliydi. Sonra bir ses daha duydu. Savrulduğunu hissetti. Duvarın öteki tarafında buldu kendisini. Gururlandı. Dönünce, başarısını annesine anlatacaktı. Düştüğü yerden ayağa kalkmak istedi. Yapamadı.

Etrafına bakınca duvarın –onunla diğer taraf arasında sınır çizdiği şeyin –ne olduğunu anlayabilecek kadar yüksek bir yerden düştüğünü fark etti. Gözünün değdiği ilk şey gri yapılardı. Her şey siyahımsı bir renge bürünmüştü sanki. Başını yukarıya kaldırdı. Kendi bahçesindeki gökyüzüne baktığında gördüğü yıldızlar burada yoktu. Demek ki bu insanlar yıldızlara küsmüşlerdi. Toprağa baktı. Kırmızıydı. "İşte bir renk!" dedi yüksek sesle. İnsanlara kendisinin de artık burada olduğunu söylemek istedi. Bağırdı:

"Buradayım!"

Yanından bir hışırtı duydu.

"Sus!" dedi birisi. "Oyun başlıyor, sessiz ol!"

"Sen kimsin?" dedi çocuk, sesin geldiği yöne doğru. "Susar mısın?" diye bağırdı bir başka ses.

"Başlıyor, duvara bakın."

Çocuk başını kaldırdı ve tam karşıya baktı. İnsan gibi görünen siluetlerin düzenli birlikler gibi sıralandığını ve hazır ola geçtiğini gördü. Birisi hızla bu birliklerin önüne fırladı ve elindeki tabelayı kaldırdı.

BİRİNCİ PERDE: KUT'UN BOZGUNU

Bundan sonrasını çocuk nefesini tutarak izledi. Oynayanların her birinin kendisi olduğunu da saniyelik bir zaman diliminde belleğinde kabul etmişti. Çocuk izledi insanları. Bu sahnede aynıgörünümlügillerin karanlık bir mahzende –ki burasının Yedikule olduğu bilgisinde vardı- on yedi yaşında bir çocuk sultanı katletmesine tanık oldu. Daha sonra bu aynıgörünümlügillerin kendi sınırının batısında başka bir aynıgörünümlügiller tarafından büyük törenler ile karşılanıp onları yetiştirenler adına balolar verilmesine de şahit oldu çocuk. O bu rüyanın ufkunda iken bir karaltının oynayanların arasına daldığını ve onları öldürüp herkes gibi olanların gördüğü bir yere gömdüğünü de ağzında acı bir tat hissederek izledi. Birisi hızla fırladı yine yerinden. Siluetlerin arasında bir tabela ile dolaşmaya başladı.

İKİNCİ PERDE: FETVA VAR

Kayığa oturtulmuş, elleri bileklerinden kesilmiş bir padişah gördü bu kez çocuk izleyicisi olduğu sahnede. Aynıgörünümlügiller burada da vardı. Kayığı karanlığa doğru atıyorlardı. Bu sahnenin oyuncularının buna izni olduğu bildirisi zihnine aktı usulca. Bunu yadırgamadı.

Çocuk düşüncelere daldı. Önündeki sahnenin çok hızlı bir şekilde aktığını fark etmedi. Sahnedekiler; meşrutiyetler ilan etti, kaldırdı. Savaşlar gördü çocuk bu milisaniyede. Her biri kendisiydi sanki oynayanların, böyle hissetti. Şurada kağnıyı çeken kendisi değil miydi? Bilemedi. Devrimler yaptı sah-

nedekiler. Çocuk Cumhuriyet diye düşündü bir karede. İlkelere, inkılâplara sahnedekiler ile fikir sundu. Yaşamlar ölümleri takip edip zaman yavaşladığında ön taraftaki gölgelerden birinin elindeki tabelayı okudu.

ÜÇÜNCÜ PERDE: İLK DARBE

Çocuk düşündü. Neye vuruyorlardı ki?

Gözleri yeni bir sahneye kilitlendi sonra, sorusunu sormayı unuttu. Önünden biri hızlıca geçti. Omzunda radyo taşıyordu. "Çirkin bir ses." diye düşündü çocuk, radyodan gelen tanımsız kelimelere ithafen. Bir şeye el konulmuştu.

Çocuk düşündü. Eğer o şey izinsiz alındı ise geri verilirse çok daha iyi olurdu. Çünkü annesi ona izinsiz aldığı şeyler için çok kızıyordu. Doğru olan bu davranışı onlara da söylemek istedi ama sahnedekiler onu bu kez korkutmuştu. Çünkü bu kez adam asmaca oynuyorlardı. Aynıgörünümlügillerin mahkûmların boynuna taktığı yağlı urgan soyut bir kırmızıydı. Gölgeleri fark etti çocuk, mahkûmların yanında sıkışmış duruyorlardı. Bir başkasının yasanın değiştiğini söylediğini de duydu. Çocuk bu kez içinde biriken korku ile bir yerlerde birilerinin öldüğünü anlamıştı. Bu anlam ile çocuk yeni bir tabela daha gördü bir gölgenin elinden.

DÖRDÜNCÜ PERDE: MUHTIRA

Çocuk düşündü. Muhtıra ne idi? Bu insanlar da çok değişik kelimeler kullanıyor diye söylendi. Eve dönünce sözlüğüne bakmayı aklına not etti. Sahnedekiler yeniden hareketlenmişti. Dikkatini oraya verdi. Aynıgörünümlügiller yeniden ortaya çıkmıştı. Kaçışan gölgeleri aynıgörünümlügiller ikiye ayırıp istif ettiler. Slogan atmalarını da istemeyi ihmal etmediler. Herkes bağırmaya başlamış idi. O sırada çocuğun zihninde yeni bir düşünce belirdi.

"Bu dava sağın ve solun davası değil idi."

Bu cümleyi ona evlerine gelen kör bir amca söylemişti. Ama hangi dava idi hatırlayamadı o an. Bu cümleyi o kadar sevdi ki Çocuk, oradakiler ile de paylaşmak istedi. Çünkü annesi ona paylaşmayı da öğretmişti. Bağırmak istedi, belki o zaman sahnedekiler kendisini duyardı ama sesi çıkmadı. Bunlar olurken Çocuk yeniden bir gölgenin elinde tabela ile ayağa kalktığını gördü.

BEŞİNCİ PERDE: ON İKİ EYLÜL

Bu kez sahnedekiler yok oldu. Siyah beyaz görüntülü bir kutu belirdi ortada. İçine insanları doldurmuşlardı. Kutudan bir adam bildiri adını verdiği bir şeyi barış davası diyerek okuyordu. Sahneden bir anda kutu yok oldu ve aynıgörünümlügillerin istiflediği gölgelerin birbirine saldırdığına tanık oldu. Sonra her gölgenin yok olup geride siyah bir toz bulutu bıraktığını izlerken kalan gölgelerin aynıgörünümlügiller tarafından sahneden süpürüldüğünü fark etti.

Çocuk oturduğu yerden biraz doğrulur gibi oldu. Görebildiği gölgelerin birer ceset olduğunu anlayınca içinde ilk kez duyduğu değişken tanımsız bir hisle aynıgörünümlügillere baktı. Yanında hissettiği bir yansıma, bu tanımsız hisse nefret tanısını koydu. Bu tanı ile yeni bir gölgenin elinde yeni bir tabela gördü.

ALTINCI PERDE: POST–MODERN

Çocuk düşündü. Sözlük şart olmuştu. Post-modern ne idi ki şimdi? Bu soru ile dolu olan gözleri sahneye kilitlendi. "İrtica" diye bağıran bir gölge yığını vardı. Aynıgörünümlügiller adını verdiği grubun bu gölgelerin etrafında çevrelediğini gördü Çocuk. Bu kez ne olacak diye beklerken bir gölgenin diğer bir gölgenin başına doğru saldırdığını gördü. Hepsi gölge

idi, onların ne olduğunu görmedi ise de bu durumun annesinin anlattığı o zor günleri çağrıştırdığını şimdi anlamış idi Çocuk. Aklının zanlarına takılanın kalbin sezgisi ile çözülebileceği bu farkındalık anına kendini o kadar kaptırmıştır ki aynıgörünümlügüllerin kendisini fark ettiğini, o gölgeler ile birlikte bütün cesetlerin kendisine doğru yürümeye başladığını fark etmedi Çocuk.

O şimdi anlıyordu. Bu anlam düzlemine nasıl çıktığını fark etmemişti. Belki de son görüntüydü. Bunu tetikleyen, bilmiyordu. Annesi bunları biliyordu. Anlatmıştı ve kendisini dikkatle dinleyen çocuğuna öğüt vermişti: "Aynı şeyin tekrarlandığını hissedersen bu kez onların kazanmasına izin verme. Bu ülke hepimizin ülkesi… Sen meşaleni yak; peşinden gelenler muhakkak olacaktır." demişti. Artık buradan kalkıp kendi evine gitmeliydi. Gece sabahı yaklaşıyordu. Etrafını saran kalabalığı fark ettiğinde ne yapacağını bilemedi çocuk. Bir gölge yeni bir tabela ile kendisine yaklaştığında oyunun içinde bu kez kendisinin de olduğunu hissetmişti.

SON SAHNE

Aynıgörünümlügillerin kendisini de geçip duvara doğru koştuğunu gördü. Saniyeler sonra kulaklarını sağır eden bir patlama ile duvarın yıkıldığını ve aynıgörünümlügillerin kendi bahçesine yeryüzündeki cenneti bulmuşçasına doluşmasını hayretle izlerken ay ışığının vurduğu deresinin artık berrak değil üzerine oturduğu toprak gibi kırmızı aktığını fark etti. Menekşeleri gölgelerin altında ezilmişti. Annesini de gördü sonra. Evden dışarıya çıkmış, bir yerlere koşuyordu. Çocuğun ağaç evlerinden parlak bir alev yükseldiğinde duvarın Doğu sınırlarından bir başka ses duydu çocuk. Başını o tarafa doğru çevirdi. Bir insan gördüğünü sandı önce; fakat daha sonra

onların gittikçe çoğaldığını, annesini de kendi taraflarına alarak gölgeler ile aynıgörünümlügilleri kovaladığını, bahçesini temizlemeye başladığını gördü, mutlu oldu. İnsanları dikkatle incelediğinde ne kadar farklı göründüklerini anladı. Değişkendiler. İlk gördüğünü Halis birine benzetti. Sonra annesinin anlattığı Hz. Ömer kadar cesur olduğunu düşündü. Bir başka yerde daha genç olan insanların aynıgörünümlügilleri önüne katıp duvarın önünden kendi karanlıklarına attığını gördü. Bir başkasının o gölgelerin oluşturduğu bir zırhın önüne çocuğun özgürlüğü için korkmadan yattığını izledi. Çocuğun gözleri o kadar çok şey gördü ki o kısacık zaman diliminde bahçesindeki bütün yıldızlar buna şahit oldu, ne kadar anlatmaya kalkışsa da konuşma yetisinin yetmeyeceğini kalbinde biliyordu. O insanların bazılarının gölgeler tarafından sarınıp yere düştüklerine şahitlik etti. Gözleri Halis biri diye kelam ettiği o ilk insanı aradı, son gülümsemesine şahit oldu orada.

Duvar yıkıldığı için çocuğun bahçesi orta olanda kalmış, duvarın gizlediği siyahlık gün yüzüne çıkmıştı; bu küf kokulu yeri yarın temizlemeye başlayacağım diye düşündü çocuk. Gölge-bedenleri temizleyen yeni dostlarına mutlulukla baktı. Kapattı gözlerini sonra, uykusu gelmişti çünkü. Yeni dostlarına sabah olunca düzgün selam verebilmeliydi. Bu çocuğun son düşüncesi oldu. Derin bir uykuya dalmıştı. Rüya görmek istedi ama olmadı, ertesi güne bir daha hiç uyanmadı.

Ali Metin Kazancı Rize Lisesi
MERKEZ/RİZE

HİÇ OLMAMIŞ GİBİ

Hayrunnisa DALDALLI

Boşluk… Sözlüklerde içeriksizlik olarak geçer. Bastığın yerin ayaklarının altından kaymasıyla başlayan ve sonu olmayan düşme duygusu. Boşluk… Hayatınızın tam ortasında ve alelade. Yokluk ve hiçlik ekseni. Bilinmezlik ve kaybolmuşluk. Binlerce tanım vardır onu sözlerle ve şiirlerle anlatabileceğiniz. Fakat benim boşluğum, beynimin bana oynadığı bir oyun sonrasında oluştu. Eğer hayatınızda size zarar verecek travma etkisinde olaylar yaşadıysanız; beyniniz bu anı, anıları, hatta o olayı yaşadığınız dönemi size unutturur. Tıpta bin bir türlü adı vardı; fakat benim lügatimde bu, gördüğün bir rüyayı unutmaktır.

Sabah vakitleriydi ve her zamanki gibi boş boş duvarı seyrediyordum. Perdemin arasından bana hiç de tatlı gelmeyen bir güneş ışıkçığı tarafından uyandırılmıştım. Masamın üstünde eski bir sandık ve çerçevelerdeki birkaç suret, bana inat gülümsüyorlardı sabaha. Yavaşça doğruldum ve sırtımdan gelen ağrılara kulak asmadan yüzümü yıkamaya karar verdim. Aynada kendime uzun süre baktım. Sakallarım uzamış, kıvırcık saçlarım birbirine karışmıştı. Su damlacığı, yüzümde iz kalmış bir yaranın üstünden nazlanarak süzülüyordu. Odaya ilerledim ve üstüme yapışmış atleti tek kolumla çıkarıp attım. Yatağın sağında duran komodinden bir ilaç aldım ve telefondaki on

sekiz cevapsız çağrı ile baş başa kaldım. Elime alıp hızlıca geri arama yaptım. Birkaç sinir bozucu saniyeden sonra karşı taraftan "Hele şükür ablacım, meraktan çatladım" diyen bir sesle karşılaşınca cevap vermeye karar verdim. "İyiyim abla, merak edecek bir şey yok!" Kulağımdan aldığım telefon ahizesini hızla yatağın üstüne fırlattım. Sinir konusunda hâlâ problemler yaşıyordum. Bunun en büyük sebebi, sırtımdaki ve yüzümdeki yaraların sebebini bilememem, sol kolumu neden kaybettiğimi bir türlü hatırlayamamamdı.

Gözüme masanın üstündeki çerçeveler ilişti. Ağır bir hareketle çerçeveyi kaldırdım ve çocukluk arkadaşlarımın gülümseyen gözlerine minik bir tebessümle karşılık verdim. Ekrem ve Yusuf. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi onlarla. Aynı semtte büyümüş, beraber yaşamıştık, yaşacaklarımızı. Fakat bir aydır onlardan bir cevap alamıyor, ablama verdiğim sözlerden dolayı da tamamen iyileşene kadar evden çıkamıyordum. Peki, onlar neden gelmiyorlardı? Bir umutla tekrar telefona baktım ve Yusuf ismini rehberden bulup telefonu kulağıma götürerek o sinir bozucu saniyeleri tekrar yaşadım. Fakat bu çok daha uzun sürdü. Sonunda telesekreterin sesini duyunca telefonu kapayarak resme tekrar baktım. Çerçeveyi büyük bir özenle yerine koyduktan sonra masanın üzerindeki günlüğümü aldım ve açtım. Belki geri gelmiştir umuduyla yırtılan sayfalara tekrar baktım. Lakin sayfalar hâlâ yoktu ve defterin ortasında yine bir boşlukla karşılaşmaktaydım. Defterdeki eksik sayfaların önündeki ve en arkasındaki tarihe baktım. 10 Temmuz 2016-23 Temmuz 2016. 11-22 Temmuz arası bir boşluk. Beynimin bana rüya gördüğümü söylediği ve hatırlatmadığı kayıp tarihler…

Tam on dokuz gündür bu evde cevaplar arıyordum. Bu on dokuz gün içinde kayıp günlerimi saklandıkları köşede sobeleyeceğimi, onları bulacağımı sanıyordum; fakat yine boş-

luklara çarpmıştım. Yani, çanak çömlek patlamıştı!..

Anahtarı alıp anahtarlıktan gelen şıngırtılar eşliğinde bakkala yürümeye başladım. Suphi Abi her zamanki gibi eski Beşiktaş maçlarından birini açmış, tezgâhın arkasından belki onlarca kez izlediği siyah beyazlı koşan formaları yine pür dikkat izliyordu. "Oo, hoş geldin Mücahid'im, yeni çay demlemiştim gel hele, gel." diyerek bana boşta duran iskemleyi işaret etti. Gidip oturdum ve ince belli bardağı alıp tezgâha koyuşunu izledim.

-Suphi Abi, 11 Temmuzda ne oldu?
-Bu yazı mı diyon?
-Evet abi.
-Valla bir şeycikler olmadı.
-Ya 12'si abi?
-Hiç.
-13?
-Hiç?
-14'ünde abi?

-Bak işte o gün Gökhan Gönül Beşiktaş'la dört yıllık sözleşme imzalamıştı. Hiç unutmam o haberleri.

-Peki, 15 Temmuz abi? O gün bir şey oldu mu?

Suphi Abi bardağa eğdiği çaydanlığın demliğini bir an dikleştirdi ve birkaç saniye durarak boş bardağa bakmaya başladı. Sonra ağzından okkalı bir küfür savurdu. Sıktığı dişlerinin arasında 'fetöcü' diye bir kavram çıktı fakat bunu öyle sessiz söylemişti ki cümlenin devamında ettiği beddualaları duyamadım.

Yıllardır Eyüp'te aynı mahallede otururum. Lise yıllarından beri tanışığızdır Suphi Abiyle. Sakin bir insandır. Kendi hâlinde geçinir gider. Hayatımda sadece iki kere duydum küfrettiğini. İlki, beraber bir Beşiktaş maçı izlediğimizde, ikinci

ise bugün az önce gözlerini hiddetlendiren o tarihi söylediğim zaman.

15 Temmuz… Olmuş bir şeyler besbelli diyerek Suphi Abinin "Oğlum çayını şimdi koydum, hiç içmeden nereye?" diye seslendirmesine aldırmadan iki bina yandaki internet kafeye geçtim. Mahallenin gençleri yine toplanmış, bilgisayar oyunları büyük bir ciddiyetle oynanmaya çoktan başlanmıştı. Kapının yanındaki tezgâhın arkasından saçları gözüken Ömer'e seslendim:

-Ömer,neresi,boş?

-Abi, hoş geldin. On ikinci masa boş, açtım şimdi sana.

Sağ köşesinde 12 yazan ahşap masanın üstündeki bilgisayarın karşısına geçtim ve birkaç dakika elim klavyenin üstünde hareketsiz kaldım. Bir ve beş rakamında gözlerim amansızca gidip geliyordu. Yazmalı mıydım o tarihi oraya? Fakat korkuyordum yine boşluklarla karşılaşmaktan. Belki de öğrenmemeliydim ne olduğunu. Belki, öğrendiğim zaman rüyamı değil kâbusumu görecektim boşlukların yerinde. Bir hışımla masadan kalkıp eve gitmeye karar verdim. Yolda adımlarımı daha fazla hızlandırdım fakat sonra sırtımdan gelen ağrı, önüme bir bariyer kurdu ve yavaşlayarak yoluma devam ettim. Eve vardığım zaman önce salondaki koltukta bir süre kımıltısız oturdum ve beynimle bir anlaşma yapmaya çalıştım. Fakat o, bana bir şeyler hatırlatmaktan ziyade bana bir oyun daha oynuyor ve sürekli o tarihi düşünmemi sağlıyordu. Daha fazla dayanamayarak bir şeylerle uğraşmaya, beynimi başka işlerle oyalamaya karar verdim.

Önce bütün evi süpürdüm, sonra bulaşıkları yıkadım. Koltuklardaki kırlentleri kabarttım ve kütüphanemdeki kitapları a'dan z'ye sıraladım. Daha sonra sakallarımı kestim ve

birbirlerinden ayrılmamak için inatlaşan saçlarımı taradım. Banyoya girdiğim zaman sol omzumun hemen bitiminden başlayan ve bütün omzumu dolanan dikiş izlerine baktım. Gün içinde yaptığım onca yorucu işten sonra yatağa yattığım zaman kendimi bir anda uykunun kollarına bıraktım. Ve işte yine baş başaydık. Beynim takım elbiseli bir adama bürünmüş, fötr şapkasıyla beni selamlıyordu. Elinde bir parşömen kâğıdı vardı. Kırmızı bir kurdele ile sarılmıştı. Oldukça kibar bir hareketle hemen karşımdaki somyaya kuruldu. Bacak bacak üstüne atarak elindeki kâğıdı bana uzattı.

-İnsanlar bazen yokluğun ortasında kaldıkları zaman bazı gerçeklere ihtiyaç duyarlar. Fakat sizi uyarırım, dikkat ediniz. Bu gerçeklere hazır olduğunuzdan emin misiniz?

Uzattığı parşömeni yavaşça aldım ve kurdeleyi çözerek kâğıtta yazılana baktım: 15 Temmuz. Sıçrayarak uyanmış, alnımı kaplayan soğuk terlerle gecenin ortasında nefes alışverişlerimle kalakalmıştım. Ya Rabbi bu nasıl bir rüyaydı böyle? Sağ tarafta duran komodinin üstündeki saate baktım: 01.48. Önce sağıma baktım, sonra soluma. Ne yapacağımı bilemeyince rahmetli annemin sözü geldi aklıma. Dara düşünce iki rekat namaz kıl, ruhun rahatlasın, derdi. Yorganın altından çıkarak bütün vücuduma yayılan soğuğa aldırmadan abdest aldım ve namaz kıldım. İçime gelen rahatlama sonrasında bilgisayarımı açtım ve arama motoruna 15 Temmuz yazdım. Sayfanın başında karşıma kocaman harflerle çıkan ilk başlık 15 TEMMUZ 2016 TÜRKİYE ASKERİ DARBE GİRİŞİMİ idi. Demek darbe olmuştu.

Darbe kelimesi ile üniversitede Türkiye'nin darbeler tarihi ile ilgili bir rapor hazırlarken oldukça sık karşılaşmıştık. Hatırladığım kadarıyla Türkiye'nin ilk darbesi 27 Mayıs 1960 tarihinde gerçekleşmişti. Cumhurbaşkanı Celal Bayar ve Ad-

nan Menderes yönetimine karşı olan nasipsizler tarafından yapılmıştı. Darbe bildirisini Alparslan Türkeş okumuş, ihtilalin amacını "kardeş kavgasına meydan vermemek" olduğunu ilan etmişti. Bu adil ve tarafsız (!) heyet, sözde kardeş kavgasını bitirmek hedefiyle Türkiye'de bir ilki yaşatarak ülkenin başbakanını idam ettirmiş, darağacından kaldıramayacağı bir yükü üstlenmesini emretmişlerdi. Osmanlı'da ise aklımda en çok kalan Genç Osman olmuştu. Hatırladığım en önemli şey ise Genç Osman, bir ihtilal sonucu öldürülen ilk Osmanlı padişahıydı.

Türkiye'nin darbeler tarihinde en çok üstünde durduğum konu ise 28 Şubat darbesiydi. Üniversitede Şeyda adında bir arkadaşım vardı. Tesettürlü, hanım hanımcık, kendi hâlinde bir kızdı. 2000'li yıllardı. Bir gün tramvayda yolculuk ederken bir durakta binen birkaç teyze önce bakışlarla sonra sözlerle aşağılamaya başlamışlardı onu. Ben öylece kalakalmış, olayları izlerken bir teyzenin "O halde defolun gidin bu ülkeden Arabistan'a!" demesiyle başından beri sükûnetini ve sakinliğini koruyan Şeyda, artık kendini tutamamış ve hiddetlenerek teyzeye "Yıllardır üstümüze yıktığınız yobaz sözcüğünün asıl sizi anlattığını bilmiyor ve hâlâ bu cahillikte devam ediyorsunuz yaşamaya. Bilmediğiniz için açıklayayım; din konusunda başkalarına baskı yapan, hoşgörüden yoksun kimsedir yobaz. Bu güne kadar hangi kapalının açık bir bayana 'Sen bu okula giremezsin, eğer girmek istiyorsan başını kapatman lazım!' deyip saçlarından sürüklediğini, ölümle tehdit ettiğini, birincilikle tıp fakültesini bitirdiği hâlde açık olduğu için diplomasının verilmediğini gördün? Sokakta dolaşırken namaz kılacaksın diyerek silah zoruyla namaza götürüldüğünü? Ben henüz 21 yaşındayım fakat bugüne kadar tam 132 tane fidan diktim. Abimi bu vatan için şehit verdim. Okuduğum bölümde derece yaptım. Ülkem için İngilizce, Almanca ve Fransızca önemli tanıtımlar

yaptım. Bana Arabistan'a gitmemi söylediniz. Peki, siz bu ülke için neler yaptınız?" demişti. Onun bu konuşmasından sonra bu darbeler tarihi raporunu hazırlamaya karar vermiştim zaten.

Demek darbe olmuş, dedim tekrardan. Beynim yine o takım elbisesiyle zihnimin içine yerleşmiş elindeki fincandan bir yudum alarak "dikkatli olunuz" uyarısını yapmıştı. O başlığın hemen altındaki başlıkta ise cumhurbaşkanımızın olduğu bir resim ve yanında büyük bir başlık yer alıyordu: MİLLETİMİZİ MEYDANLARA DAVET EDİYORUM. Bir an için her şey durdu ve gözümün önünde mavi bir ceket belirdi. Yine bir karanlık oldu ve bu sefer bir haber spikerinin elindeki telefondan bu sesin geldiğini duydum: "Milletimizi meydanlara davet ediyorum." Ekrana öylece bakakaldım. Beynim bu sözü duyunca irkilmiş ve bana istemsizce de olsa bu görüntüleri göstermişti. Boşluklardan birisi yavaşça kaydı ayakucumdan. Anılar ise hemencecik geçivermişti o giden boşlukların yerine. Sayfayı kaydırmaya devam ettim. Fareden tık sesi geldiği zaman 15 TEMMUZ'DAN UNUTULMAYAN GÖRÜNTÜLER sayfası açılmıştı. Askerler vardı. Türk ordusunun üniformalarıyla Türk ordusuna ait tankların üstünde. Silahını doğrulttuğu köşeye baktığımda ise elleri havada vatandaşları gördüm. İtirazları vardı sanki bu tanka. Bir sonraki fotoğrafta ise tankın önüne yatmış bir vatandaş duruyordu. Yine bir karanlık oldu. Zihnim hızlı hızlı anıların içinden geçip gitti. Sonra bir an belirdi. Elime bulaşmış kanı gördüm. Daha sonra bir tankın tekeri tam yanımdan geçerken o an yaşadığım acıyı, sol kolumdaki acıyı tekrar yaşadım. Siyahlıklar kayboldu ve bir boşluk daha bir köşeden çıkarak sobelendi. Kolumdaki acı nedeniyle sol omzumu tutarak feryat ettim. Koşarak yatak odama koştum ve bir ağrı kesici aldım. Biraz soluklandıktan sonra tekrar bilgisayarın ba-

şına kuruldum. Boşluklar homurdanmaya başlamış, yerlerini kaybetmekten korkuyor olacaklardı ki bütün vücudum ağrımaya, kasılmaya başlamıştı. Ellerimi oldukça zor hareket ettirerek diğer resimlere baktım. Sayfanın altında çıkan bir linkte ise 15 TEMMUZ ŞEHİTLERİ yazıyordu. 248 tane isim alt alta sıralanmıştı. Sayfayı biraz indirdikten sonra iki isim gördüm. Nefesim kesilmiş, soluğum tutulmuştu. Ekrem Gören, Yusuf Serez.

Hiçbir şey yapamıyor, öylece ekrana bakıyordum. Arkadaşlarımın ismi olamaz deyip tekrar tekrar okuyordum; fakat yazılan isimlerin değişmeye niyeti yoktu. Ve o an her şey kararda. Bu sefer daha büyük, daha geniş bir karanlık kapladı zihnimi. Bir telefon görüşmesi duydum. "Mücahid biz şimdi çıkıyoruz köprüde buluşuruz." Sonra insanlar belirdi. Koşarak köprüye doğru akın eden insanlar. Önlerdeyim, en öndeyim. Ekrem ve Yusuf yanımda. Karşıdan bir tank geliyor, her şey bir anda oluyor. Arkadan gelen silah ve helikopter sesleri… Yusuf bir anda atıyor kendini tankın önüne. Durmuyor acımasız demir yığını. Bu sefer uzanıyor tankın önüne. Biraz bekliyor yeşil canavar; fakat sonra devam ediyor. Yusuf tankın altında kalıyor. "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme" diyen Akif'in sözlerini, tekrar yaşatıyor asırlardır sert asfaltın altında kalan ecdada. Ne yapacağımı bilemezken bedenini kaldırmaya çalışıyorum kaldırımdan. Elime kan bulaşıyor. Yusuf'un bedenini tam kaldıramadan bir tank daha geliyor üstümüze. Yusuf'u itmeye çalışırken sol kolum tankın altında kalıyor. Acı, fakat kolumdan gelen değil, acı ki arkadaşımın cansız bedenini taşıdığım…

Karanlıklar sarıyor yine her yanımı. Bu sefer Ekrem'i görüyorum burun buruna askerle. Bağırıyor askere: "Sen Seyit onbaşını unuttun herhâlde. Bu boğaz geçilmez aslanım!" diyor. Fakat nafile. Ve bir silah sesi… Ekrem'in yere yığılan bedeni…

Bu sefer karanlıklar başka bir ana götürüyor beni. Hastanedeki narkozun tadını hissediyorum tekrar boğazımda. Beynimin yudumladığı çaya benziyor tadı. Başka bir ana gidiyoruz, bu sefer odamdayım. Ablam karşımda ağlayarak yırtıyor günlüğümün sayfalarını. "Okumayacaksın, hatırlamayacaksın!" diye bağırıyor bana. Boşluklar artık anlıyor oyunu kaybettiğini. Oyun kurucusu olan beyin ise izin veriyor artık anılara.

Erdem'in dizeleri geliyor aklıma: "Okuyorum hayatı / Toprağın üstünden çok / Altındakilerle var olduğunu."

Boşluk… Sözlüklerde içeriksizlik olarak geçer. Hayatımın bir kısmı boşluktan ibaretti. Müslüman görünümlü canavarların yaşattığı boşluklar… Boşluklar ki takvim yapraklarını alıp götüren… Boşluklar ki arkadaşlarınızı yanına katıp giden…

15 Temmuz gecesi, hayatımdaki en dolu boşluktu. Unutmaya çalıştığımız fakat unutmak istemediğimiz… Ne yaparsak yapalım, ne olursak olalım asla unutmayacağımız, saklı anılarda hayat bulduracağımız…

15 Temmuz, bu ülkenin yaşadığı en dolu boşluktur, en büyük mücahittir…

Tevfik İleri Anadolu İmam Hatip Lisesi
YENİMAHALLE/ANKARA

KAHRAMANLAR GEÇİDİ

Ayyüce Gökçen UZ

Kıyamet gününün kapıları aralandı da içeriye bir göz attık gibi geldi bana. İlk patlamalar duyulduğunda hava birden öyle ağırlaştı, korku ve şaşkınlık öyle yoğunlaştı ki neredeyse elinizle tutabilecektiniz. Nefes alamıyordunuz. Ciğerleriniz ve gözleriniz yanıyor, kalbiniz göğüs kafesinizi sanki yıllardır nefretle kavrulmuşçasına dövüyordu...

Ama durun, ben bütün bunlara bu kadar yakından şahit olma 'şansına' nasıl kavuştum onu söyleyeyim önce. Aklıma gelince yine ellerim titriyor, yine gözlerim yanıyor.

O akşam ben bizzat emniyet müdürlüğündeydim. "İzinsiz afiş asma, kamu malına zarar verme ve çevreyi kirletme" suçundan dolayı olabildiğince bıkkın, ifade veriyordum. İfademi alan polis memuru da laubali cevaplarıma ve saçma sapan tavırlarıma zor da olsa katlanıyordu. Yüzündeki sinirli ifadeden kendisini haddinden fazla öfkelendiriyor olduğumun farkındaydım. Belli ki benim gibi insanlarla uğraşmaktan usanmıştı. Ne diyeyim; memur bey haklı. Çekilmez adamımdır, herkes söyler.

Bir süre sonra sınırı iyice aştım, ağıza alınmayacak rezil laflarla adama resmen meydan okumaya başladım. Yine de karşımdaki insan, sakinliğini olabildiğince muhafaza etti. Şimdi düşündükçe içim suçluluk duygusuyla yanar tutuşur, yü-

zümü ateş basar. Nasıl çocukça davranmışım, nasıl haksızlık etmişim. Her insan bir derin olayla olgunlaşıyor. Benimki de o akşamdı sanırım.

Sonunda ifademin alınma faslını bitirdik ve nezarethaneye götürüldüm. Polis beni hücreye tıkıp hızlı adımlarla çekip gitti. Bense parmaklıkların ardında boş boş gülüyor, aklıma gelen eski şarkıları mırıldanıyordum. Saat 22.45 civarlarıydı sanırım. Dışarıda bir hareketlilik başladı. Ne olduğunu anlamadım ama ciddi bir problem olduğu açıktı. Binada birileri sürekli aşağı yukarı koşturuyor, dışarıdan helikopter ve ağır araç sesleri duyuluyordu. Ben de yarı aralık kapıdan görebildiğim kadar koridoru görmeye uğraşıyordum. Nafile. Duyduğum seslerden bir şeyler çıkarmaya çalıştım ama aklıma en korkunç ihtimalleri getirmekten kaçındığım için bu mümkün olmadı.

Sonra ilk patlama oldu, ilk silahlar atılmaya başladı. Ama nasıl bir gürültü! Nezarethanenin duvarlarına güm güm vuruluyor. Sanki demir bir yumrukla dövülüyor duvarlar.

Olayın ciddiyetini anlamama rağmen vücudumu bir türlü kıpırdatamadım. Put gibi orada öylece dikiliyordum. Bütün bedenim alev alevdi, titriyordum, kulaklarım uğulduyordu, nefes alamıyordum. Bombaların ölüm kokan sesleri kendime getirince beni, bağırmaya başladım. Sesim kısılana kadar bağırdım. Birilerinin bana yardım etmesi için, beni buradan çıkarması için bağırdım.

Ama bina boşalmış gibiydi, sesimi duyan yoktu. Şu kıyamette yapayalnızdım. Ninem derdi ki: "Kıyamet günü en yakının bile seni tanımayacak, herkes kendisini kurtarmaya çabalayacak." Yanlış duymadınız "herkes" derdi ninem, dişsiz ağzını yaya yaya. İşte ben de böyle yapayalnız kalmıştım dünyanın merkezi saydığım bu nezarethanede.

Bir yandan ağlıyor bir yandan parmaklıklara, kilide, duvarlara; bulabildiğim her yere vuruyor, kendi çabamla çıkmaya uğraşıyordum ama ne mümkün! Ne az önceki ukalalığım kalmıştı ne de o laubali tavırlarım. Korkuyordum, iliklerime kadar hem de. Azrail'in benim için gelmesinden korkuyordum. Ama gelen Azrail değildi.

O polis memuru, bütün rezillikleri yaptığım, sinirlendirmek için adeta kendimle yarıştığım o polis memuru kapıdan telaşla girdi, hücrenin kapısını açtı. Gözlerim fal taşı, bedenim bir ceset... Nasıl sarıldım o polise, anlatamam.

"Hadi" dedi hızlıca. "Hadi hemen buradan çıkalım." Ben onun omzundan destek alırken çıkışa doğru gidebildiğimiz kadar hızlı gittik. Hâlâ nasıl olduğunu kavrayamamıştım. Alaya aldığım insan beni kurtarmak için kıyametin ortasındaki emektar binaya geri dönmüştü. Onca saygısızlığıma rağmen, suçuma rağmen beni omuzlarımdan kavramış ve taşımaya başlamıştı. Nasıl bir vicdan bunu yaptırmaya muktedir olabilirdi?

Bir yandan kısık sesimle biteviye teşekkür cümleleri sıralıyor, bir yandan da dualar ediyordum. Karmakarışıktım. Onca laf ettiğim Türk polisi buydu işte. O da sizin gibi benim gibi bir insandı. Merhameti olan bir insan. Sadece bir kasket, bir jop, bir kelepçe değildi. Etten, sinirden, hücreden, duygulardan örülmüş bir insan. O da benim gibi bir anne babanın evladı, o da baba, o da dayı... Buydu işte. Demiş ya şair: "İnsan bu: Kıvrım kıvrım akar ya!" diye. İnsanız işte düz bir şey değiliz, kıvrım kıvrımız ve bu kıvrımlarımızın nerelerimizde olduğunu anca böyle durumlarda öğrenebiliyoruz.

Hani o dört duvar arasındayken kıyamet diyordum ya, meğer asıl kıyamet dışarıda kopuyormuş.

Yalnızca izlediğim savaş filmlerinde görebileceğim bir dehşet sahnesi... Kanlı, vahşi ve baktıkça daha da korkunçla-

şan, dizlerinizin bağını çözen bir trajedi. Tanklardan ve helikopterlerden ateş açan askerler ve bu askerlerin hedefinde olan ama aslında olmaması gerekenler: Türk vatandaşı ve Türk polisi. Ve vatan toprağını ıslatan kan, masumlardan dökülen, geceyi kızıla boyayan kan.

Ben kahraman polisin yanında dehşetle bu sahneyi izlerken, o kemerine uzanmış, el çabukluğuyla silahını kavramıştı.

"Bizim olanı kolayca teslim edecek değiliz ya?"

Ölüm kusan, gecenin sessizliğini yırtan tankların üzerindeki askerleri hedef alarak koştu. Kimdi bunlar? Vermeyecekti onun olanı, savunacaktı sonuna kadar!

Ama bilirsiniz, kahramanlar asla uzun süre yanımızda kalmaz. Bir kahramana teşekkür edecek kadar vakit bulacağınız hikâyeler azdır. O gecenin kahramanları saymakla bitmez, ama hemen yanımdaki kahramanı biliyorum ben. Ve onun sonu da tüm iyi kahramanlar gibi... İleri atılıp...

İleriye atıldığından beri gözümü ayırmadan izlediğim polis, birden yere devrildi. Vurulmuştu, ama hâlâ kurşun sıkıyordu hedefine. Bende olduğunu bile bilmediğim bir cesaretle ona doğru koşmaya başladım. Zor da olsa, birkaç kurşun kulağıma ölümü fısıldadıysa da bir şekilde onu kenara çektim. Yüzünde acı bir tebessüm vardı, ama bu tebessüm bambaşkaydı. Pişmanlık, aldatılma ve öfkenin harmanladığı müthiş etkili bir tebessümdü bu!

"Neden?" diye sordu. Anlamadım. Ben tekrar başlamıştım ağlamaya. Kollarımda tuttuğum bu korkusuz kahramanın son anlarına şahit olduğum için ağlıyordum. Tekrar sordu:

"Neden?" Hâlâ elinde tuttuğu tabancayı işaret etti gözleriyle. "Beni neden buraya çektin, daha kurşunum vardı, savaşabilirdim!"

Tabancayı kavrayan eli gevşedi, gözleri ağır ağır kapandı. Azrail onun için mi bu kadar yakınıma gelmişti ama bana dokunmadan gitmişti?

Nefes alışlarım hızlandı, kalbim sanki göğsüme sığamıyormuş gibi atmaya başladı. Fakat bu sefer korkudan değildi. Kanım kaynıyordu, öfkemden çıldırıyordum! İnsanların ölümünü böyle kenardan izliyor olmak, burada korkakça, zavallıca oturmak... Utanılacak ve Türk'e hiç yakışmayan bir şeydi bu!

Kendimi tanıyamıyordum. Ben ki savaş filmlerinde bile ürken adam, birden kaplan kesilmiştim. Kahramanın elinden silahını aldım, olanca hırsımla tanklara kurşun yağdırmaya başladım. Daha önce elime silah almamıştım, bugüne kadar yapabildiğim en cesurca iş yasal olmayan yollardan oraya buraya afiş asmak, olduk olmadık duvarlara bir parça boya püskürtmekti. Şimdiyse!

Tanklara öylesine yaklaşmıştım ki, onların metal solukları benim soluklarıma karışıyordu. O an saf öfke ve vatan aşkından başka bir şey hissedemiyordum. Sonra birden sol bacağım müthiş bir acıyla kasıldı. Yere düştüğümde bile hala bağırıyordum:

"Ben yalnız bir kişi değilim, karşınızda duracak koskoca bir milletiz biz!"

Gerisini hayal meyal hatırlıyorum. Anlattıklarına göre birisi beni güç bela kamyonlardan yapılmış bir siperin ardına çekmiş. Tıpkı benim o kahraman polise yaptığım gibi.

O gecenin geri kalanında neler olmuş, memleketimiz uçurumun eşiğinden dönmüş... Ayıldığımda gazetelerden ve televizyonlardan öğrendim. Türkiye'deki yüzlerce, binlerce isimsiz, silahsız, 'sivil' kahraman varıyla yoğuyla nasıl saldırmış çelikten atlara binmiş askerlere, nasıl da kendi canlarını

korkusuzca ortaya koyarak silahlara meydan okumuş. İsimsiz onca vatanperver tanımadığı kardeşleriyle milleti için tereddütsüz ölüme koşmuş!

"İnsan bir kere ölür, onda da şerefiyle ölür!" diye bağırarak ileri atılmış her biri!

Bütün bu olanlar bittiğinde ve ben sonunda uyandığımda sıcak nefeslerden ısınmaya yüz tutmuş soğuk bir hastane odasındaydım. Annem hıçkıra hıçkıra, babam sessizce ağlıyordu. Biri sağ elimden biri sol elimden tutmuştu. Uyandığımı görünce heyecanla sarıldılar, yanaklarımdan, gözlerimden öpmeye başladılar. Babam "Seninle gurur duyuyorum" diyerek ağlamaya devam etti, annemin bu cümleden sonra hıçkırıkları daha da şiddetlendi.

Yatakta yavaşça doğrulmaya çalışınca sıkıntıyı anladım. Bütün o hıçkırıkların ve şiddetli ağlama nöbetlerinin sebebi açığa çıktı.

Sol bacağımı kesmek zorunda kalmışlardı. Bir vatandaş ani bir müdahaleyle kan kaybetmemi önlemişti ama bacağımı kurtarmak için geç kalınmıştı. Sol bacağım ha? Neydi ki bir bacak, o gece korkusuzca hayatlarını veren kahramanların yanında bir sol bacağın değeri neydi ki!

Duygu yoğunluğuna yenik düştüm, ben de ağlamaya başladım. Kaybettiğim bacağıma değil, o gece can veren her kahraman için ağlıyordum. Evet, kurtarmıştık vatanı! Vatanı güvenliğimizin sözde teminatı, aslında omuz omuza savaşa gitmemiz gerekenlerden kurtarmıştık, ama aynı zamanda hainlerden kurtarmıştık! Bizimdi bu vatan, ya içinde beraberce yaşardık, ya da ihanet edenleri bir şekilde atardık! Yıllardan beri kahramanların doğduğu ve ölenin kahramanca öldüğü bir ülkeydi burası, ruhu bozulmuşları katiyen kabul etmezdi!

Bir hilâl uğruna ne güneşler batırdık biz. Yine biliyorum ki o gece tekrar yaşansa, tekrar ölümle burun buruna gelsek, sokaklara aynı cesaretle yine çıkarız. Çünkü kulaklarımızda ve yüreklerimizde hep aynı türkü çınlıyor:

İnsan büyür beşikte Mezarda yatmak için. Ve
Kahramanlar can verir Yurdu yaşatmak için...

Gazi Anadolu Lisesi
YENİMAHALLE/ANKARA

MAYA NEYMİŞ?

Rümeysa YAVUZ

Sevda… İstanbul'da 2001'de bin bir umut ve dua ile doğmuş bir bebekmişim bir zamanlar. Hayata, geleceğe vatana dair bir sürü umudun kaynağı bir Sevda… Öğretmen babanın ev hanımı annesi ile kurduğu hayallerin üçüncüsü.

Gencecik yaşıma rağmen iyi kötü bir sürü hatıralarla şimdi kendi geleceğime dair umutlar besleyen bir genç kız oluyorum. Canım dedeciğimse karşımda kahvesini yudumlayıp yumuşacık yanaklı nineme ezan saatini sordu az önce. Ezan saati… Kulağıma ezan okuyup Sevda diye seslenen dedemmiş. Hep çok şükür der, çok şükür… Ağarmış sakalına ellerini götürüp kaşlarını çattı bir an, döndü ve dedi ki Sevda'm İsmet ÖZEL'in şiirini bilir misin? Okumaya başladı:

(…)

binlerce yılın yabancısı bir ses
değdi minarelere: Tanrı uludur Tanrı uludur
polistir babam
Cumhuriyetin bir kuludur
(…)

Anlamaya çalıştım, hemen oturdum yanına. Meraklı gözlerle bakınca anladı. Ah kızım dedi, neler çekti bu insanlar. "1940'larda çıkan yasayla ezanı Türkçe okumak mecburi hale getirilmişti". Çok şaşırdım, hem de çok. Şiiri tekrar okudu…

Gözlerindeki ifadeyi kelimelere sığdıramam. Babam girdi içeri annemin de çayları götür kızım diye ablama seslenişi bir aile sohbetinin başladığının lezzetiydi adeta. Ama ne dedemin ne de babamın gözleri zevk alır görünüyordu. Babam girdi söze aaaahh dedi rahmetli Menderes, şehit Menderes, bizden Menderes… Mekanın cennet olsun… Sağ olsun dedi. Biz o günleri görmedik. Merakla dinliyordum. Dedem tekrar ezanı Arapça duyunca nasıl ağladık, karı koca oturup kaldık. Ne büyük bir hizmetti o, annen hala ağlar o günü andıkça dedi babama.

Siz şükür görmediniz kızım dedi babam. 1960 darbesi Adnan MENDERES'i, seçilmiş hükümeti indirmekle kalmadı. Canına da mal oldu. Her şey alt üst olmuştu. Yıllarca toparlayamadı bu millet. Çok şey kaybettik kızım, çok. Ekonomi gitti, yapılan o güzelim yatırımlar ilerlememiz için çöpe atıldı resmen. Darbeciler umutlarımızı ve geleceğimizi çaldı. Birileri çıkıp milletimize "Siz kendinizi yönetecekleri bile seçemezsiniz" diyerek küçümsüyordu. Sonrası da güzel gelmedi... Sokağa çıkma yasakları, askeri bir anayasa. Bak dedi o anayasadan kurtulmak için ne çileler ne yıllar gitti.

Şaşırıyordum aslında. İçim buruluyordu. Nasıl yapılabilir? Halkın seçtiği ve hizmet getiren bir Başbakanın asılmasına kadar nasıl gidilir? Nasıl bir hainliktir!...

Elif ablam acılı bir ses tonu ve dalgın bakışlarla oturuyordu. Çayından bir yudum bile almamıştı. Anlıyordum onu. Sesleniverdi bana "Oku kardeşim dedi n'olur oku!" Yerinden kalktı Rıza dedem. İki yanağını avuçlarının içine aldı. Allah (cc) biliyor kızım dedi. Birden o dehşet gün gelmişti aklıma. Sanki ölüm haberi almış gibi hıçkıra hıçkıra ağlayarak gelmişti eve o gün. Oysaki ne kadar çok çalışıp günlerce uyumayıp kazandığı üniversitesinde olmalıydı. Kazanması içinde ne fedakarlıklar

yapılmıştı. Hayaliydi hemşire olmak. Daha çocukken her oyunda hemşire olurdu "Elif Hemşire" Babamın beyaz gömleğini giyer "Ateşin çıkmış kıyamam sana"… Birileri çıkıp "Başın kapalı ne işin var üniversitede?" demişlerdi. Sanki yüz kızartıcı bir suç işlemiş gibi geri gönderilmişti. Açmadı ablam başını, açamam dedi günlerce konuşmadıktan sonra. O Rabbime sözümdür!

Hepimiz susup kalmıştık. Haksızlığa uğramak ve buna karşı çaresiz kalmak hala yaraydı içimizde.

Dede dedim;

- Kim bu geleceğimizi, umutlarımızı, maneviyatımızı çekemeyenler?

Dedem;

- Mayası bozuk olanlar… Maya bozuk olunca şaşırmayacaksın!!!

Pek aklım yatmadı ve anlamaya çalışan bakışlarım kadar hepimizin dikkati de dedeme yönelmişti.

Bakın evlatlarım dedi;

Ulubatlı Hasan o bayrağı dikerken şehit olacağını biliyordu ama maya sağlamdı, Çanakkale'de öndeki sipere atlayan asker dakikalar içinde şehit olacağını biliyordu ama tereddüt etmedi maya sağlamdı. İzmir'e Yunan girdiğinde Gazeteci Hasan Tahsin bir orduya elindeki tabancayla kurşun sıkarken şehadetini, canını düşünmedi çünkü maya sağlamdı. Önemli olan mayadır! Bizimle boşa uğraşıyorlar. Nerede bir haksızlık görsek, nerede bir zulüm görsek canımızın yangısı, gözlerimizdeki şimşek ondandır.

Tam devam edecekti ki telefon sesiyle irkildik. Sanki hepsi bir daha yaşanmıştı evde. Telefondaki amcamdı. Babam aceleyle açtı televizyonu. Bir telaş vardı ki gözlerinde… TRT'de

darbe yapıldığı ve askerin orduya el koyduğu bildirisi hayretle izlendi. Hiç konuşmayan abim kapıya fırladı, babam da arkasından. Bağırıyordu abim "Bu sefer olmaz, bu sefer olmaz!!!" yılların umudu, çalışması, dedi babam oldurmayalım oğlum.

İnanılır gibi değildi. Sokaklara davetle şahlanışını gördüm sokağımın, mahallemin, ülkemin… Dedemle televizyon başında kalakalmıştık. Tutmazdı ki bacakları, ellerini dizlerine vurmak yerine hainlere tokat atsın.

Ömer HALİSDEMİR haberini seyredince şükrederek ağlamaya başladı. "Çok şükür, çok şükür!!!" diye bağırıyordu. Gözlerimin içine baktı ve haykırdı "Gördün mü yiğidi Sevdam gördün mü? Maya neymiş…

Devlet Hatun Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
MERKEZ / KÜTAHYA

ALEV ALEVİ SÖNDÜRDÜ

Esra AŞKIN

Günlerdir yağmur dinmiyordu ormanda. Islak ağaçların altında arz-ı endam eden kızılımsı toprak, yağmur damlalarına karşı misafirperverliğini sabırla sürdürüyordu. Aradan zaman geçmesiyle rahmet damlaları da hızını kesmişti. Derken bir anda gelen güneş, gölgede kalan ormanın üzerine süzüldü. Önce ağaçlar yapraklarını kuruttu, sonrasında toprakta bir hareketlenme başladı. Nemli toprağın üzerinde, toprak yığıntısı olan öbeklerden kapılar açıldı ve siyahın en parlak haliyle, uzaktan minik benekler gibi görünen karınca aileleri, henüz güneşlenmekte olan çevreye hücum ettiler. Biraz sonra karınca köyünün en merkezinde bulunan evlerden birinin kapısı yavaşça aralanmaya başladı. İçeriden, büyük burnunun neredeyse ucunda duran gözlükleri ve kocaman göbeği ile ihtiyar Püskül Valisi beliriverdi. Elinde kocaman defteri ile etrafa bakışlarını gezdirdikten sonra, defterine usul usul notlar aldı. Defteri kapatmasıyla yüzünde oluşan tebessüme bakılırsa, yağmurdan sonra köyde işlerin yolunda gittiğini görmesi, onu keyiflendirmişti.

Bütün siyah karıncalar işlerine kaldıkları yerden devam ediyordu. Hasat karıncaları, etraftaki ıslaklığa aldırmadan tohum özlerini çiğneyerek karınca ekmeği yapıyor, küçük bitkilerden besin biriktirmeye çalışıyorlardı. Çoban karıncalar, işçi karıncalar derken tüm köy eski çevikliğiyle çalışmalarına de-

vam ediyordu. Püskül Valisi'nin gözü bir an köyün tam odasında duran heybetli ağaca daldı. İnce kabuğu üzerinde kırmızımsı pulları vardı. Ters yönde duran yapraklarının üst yüzeyi, koyudan uçlarına doğru soluklaşan yeşildendi. Ağaca yaklaştıkça rengârenk çiçekler arasında yerlere uzanan püsküllerden, rüzgârla birlikte tatlı bir koku çarpıyordu yüzüne. Tam karşısında durunca "Püskül Ağacı" dedi yüksek sesle, gözlerini ayıramıyordu. Yıllardır bu ağacın yerlere dek uzanan püskülleri altına evlerini inşa etmiş, kokusunu çekerek hayatlarını neşeyle sürdürmüşlerdi. Bugüne kadar hiçbir karınca bir diğerini kırmamış ve meslekleri, yaşları, düşünceleri ne kadar farklı olsa da hepsi tek bir çatının, Püskül Ağacı'nın altında birbirlerine kenetlenerek bir desen oluşturuyorlardı farklı motiflerden. Aslında emin oldukları ve onları yıllardır birbirlerinden ayıramayan tek sebep vardı; hepsinin içi rengârenkti fakat dışarıdan hepsi de simsiyahtı. Onlar yıllarca bir arada durarak birbirlerinin içindeki renkleri dışlamamayı öğrenmişlerdi; tıpkı Püskül Ağacı gibi. Çiçeklerinin her biri bambaşka renktendi ancak ağaç yapraklarıyla ayrı ayrı şevkat gösteriyordu onlara.

Köylerini buraya kurmalarının da buraya Püskül Köyü demelerinin de sebebi buydu. Ağaca baktıkça daha da sahip çıkacaklardı birbirlerine. Püskül Valisi'nin gözleri dolmuştu bunları düşününce. Düşüncelerine ara vererek başını yukarı kaldırdı ve kan kırmızısı zemin üzerinde parıldayan ay ve yıldıza baktı. En büyük mirasları olan bayraklarının, Püskül Ağacı'nın dallarında dalgalanmasını sağlamışlardı. Onların dağılmasına engel olan bu kıymetli emanet, ancak böyle bir ağaçta dalgalanmayı hak ediyordu. Bu göreve layık görülmenin gururuyla, ağacın püskülleri salınıyor, adeta ahenk içinde dans ediyordu havayla. Sonunda Püskül Valisi gözlerini dallardan ayırmayı başarmıştı. Bayrağın etrafındaki balkonda nöbet

tutan asker karıncaya selam vererek yoluna devam etti. Ne de olsa onu bekleyen çok iş vardı odasında.

Kızgın güneş yavaş yavaş soğumaya başladı. Yerini gittikçe koyulaşan mavi çarşafa bırakıyordu. Karanlığın kasvetine hapsolmak istemeyen karıncalar, köy meydanında yaktıkları meşalelerle, yıldızların ışıltısına uydurmaya çalışıyorlardı ortamı. Nihayet aydınlık karanlığa teslim olmuştu. Gün ışığındaki o cıvıltının, iş birliği yanında söylenen şarkıların tatlı yorgunluğunu atma vakti gelmişti. Tüm karıncalar bir an önce evlerine giderek aileleriyle uzun sohbetler etmenin beklentisindeydiler. Kapılar yavaş yavaş kapandı ve tüm Püskül Köyü derin bir sessizliği davet etti dışarıya. Ardından ışıklar da sönmeye başladı. Dışarıda kalan tek aydınlık meşalelerindi.

Saatler sonra asker karınca aşağıda çıtırtılar duymuştu. Nereden geldiğini anlamak için balkondan aşağı baktı. Başı önünde gelen kişinin Püskül Valisi olduğunu anlayınca telaşı geçmişti. Sanırım işlerini geç saate kadar ancak bitirebilmişti. Püskül Valisi usul usul evine yol alırken bir anda kuş çığlıklarıyla irkildi. Başını yukarı kaldırınca asker karıncayla göz göze geldiler. İkisi de ne olduğunu anlamaya çalışırken bir kuş sürüsü geçti tepelerinden çığlıklarla ve ardından bir grup daha. Püskül Valisi'nin gözleri büyüdü, asker karınca ise neler olup bittiğini anlayamadı, Püskül Valisi arkasını dönüp yürümeye devam edince önemli bir şey olmadığını düşünerek o da nöbetine dönmüştü çoktan.

Püskül Valisi, biraz evvel olanların şokunu atlatamamış bir vaziyette evine girdi. Hiçbir şey düşünemedi çünkü kuşların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Yıllar önce de böyle olmuştu. "Demek yine geldiler." diye geçirdi içinden öfkeyle. Yıllar önce de yaşadıkları köye gelip ellerinden almak istemişlerdi

orayı. Hâlbuki onların yaşaması için de çokça yer vardı köyde ama onlar doyumsuzca, tüm köy onların olsun diye düşündüler. Onlar, "Lejyonlardı". Açgözlü, nankör ve bir o kadar şuursuz Lejyonlardı! Yani kırmızı karıncalardı; ısırdığı anda zehir saçan vahşi karınca ırkı...

Çok önceleri, uzun uğraşlar sonucunda def edilmişlerdi. Bu geçen kuşlar, onların yaklaştığının habercisiydi. Ama nasıl olur da tekrar gelebilmişlerdi? Amaçları belliydi; köyün tüm yönetimini ele geçirmek... Püskül Valisi'nin gözleri bir anda kıpkırmızı olmuştu, öfkesinden ne yapacağını bilemiyordu. Ama ne olursa olsun, aynı şeylerin tekrar yaşanmasına izin vermeyecekti. O bunları düşünürken, evinin köşesindeki ağacın arkasından, bir karıncanın kafası görüldü önce; sonra onun üzerinden dikkatle etrafa bakan üç karınca daha belirdi. Dördü de etraflarını bir iyice süzdü, daha sonra kimsenin olmadığına kanaat getirince en altta duran karınca var gücüyle bir ıslık kopardı. Püskül Valisi sesi duyar duymaz kapıda bitmişti. Ağacın arkasından çıkan karıncalara baktı, aralarında tanıdıkları vardı. Fakat birden hiç ummadığı bir şekilde hepsi aynı anda başlarının üzerinden bir fermuar indirmişlerdi. O simsiyah parlak sanılan bedenleri, kırmızı renkte karıncalara dönüşüyordu. Sonunda hepsi giydikleri siyah karınca kostümlerini çıkarmış ve gerçek yüzlerini ortaya koymuşlardı. Püskül Valisi öyle şaşkındı ki, tek düşünebildiği bunca zaman nasıl olur da onlardanmış gibi yapmışlardı ve o onları hep ailesi gibi görmüştü? Uğradığı şeyin ihanetten öte olmadığını anladı. Püskül Valisinin asker kalıncaya bakmasıyla, yusufçuk böceklerinin gürültülü sesini duyması bir oldu. Yusufçuk böceklerinin her biri ikişer kırmızı karınca taşıyordu. Siyah karıncalar da sesleri işitmiş olacaktı ki, evlerinin ışıkları sırayla yanmaya başladı. Korkulu gözlerle camlara koştuklarında hiçbir şeye anlam veremediler. Biraz sonra olacaklardan habersizce

meraklı bakışlar atıyorlardı. Ormanın derinliklerinden ürkütücü ayak sesleri rahatlıkla duyuluyordu. Belli ki yağmurlu günleri fırsat bilip ordu toplamışlardı.

Asker karınca hemen eline bir meşale alıp aşağı doğru tuttu. Püskül Valisi'ni aradı gözleri. Bulunca da ondan yardım dilenircesine bakakalmıştı. Püskül Valisi tam o sırada, asker kalıncaya başıyla acil durum işareti yaptı. Asker karınca işareti alır almaz, siyah karıncalara has tavırla bir ıslık kopardı. Islık ağaçlarda yankılanıp tüm köye yayılınca, evlerin kapıları açılmaya başladı ve yaşlı, genç, çocuk tüm siyah karıncalar akın akın dışarı atıldılar. Hepsinin gözlerinin ilk rotası, dalgalanan bayrak oldu. Bayrağı yerinde gördüklerinde derin bir nefes aldılar, ardından gelen seslere yöneldiler.

Ormanın derinliklerinden gittikçe artan ayak sesleri, artık köyün etrafını çevirmişti. "Kırmızı karıncalar!" diye çığlık çığlığa uğultular kopmaya başladı, Yusufçuk böceklerinin sayısı her geçen dakikada artıyordu ve kırmızı karıncalar köyün meydanına durmadan ilerliyorlardı.

Önde kocaman kırmızı karınca ordusu ve ardından, kütüklerin kabuklarından yapılmış bir kızak çeken kırmızı karınca askerleri onları takip ediyordu. 15 metre eninde, yelpaze oluşturacak şekilde genişleyen sürü halinde ilerliyorlardı. En başta ıslık çalan dört karınca da onlara katılarak aynı istikamette devam ettiler. Saldırı düzenleri sürü akını şeklinde olduğundan hemen müdahale etmek, siyah karıncaların zararına olacak gibi görünüyordu. Çevredeki siyah karıncalar içinde büyük bir panik meydana geldi. Püskül Valisi'nin evinin önünde toplanmaya karar verdiler. Çünkü aralarındaki en yaşlı karınca oydu ve bu konuda tecrübeleri olması gerekiyordu.

Neredeyse köyün tüm siyah karınca ahalisi, Püskül Valisi'nin evinin önünde birikmişti. Ortamdaki atmosfer sıcak-

laşmaya başlamış, herkes çığlık çığlığaydı. Aralarında fısıldaşanların sayısı gittikçe artıyor ve aralarında durumun tartışmasını yapıyorlardı. Püskül Valisi'nin sakin olmaları gerektiğini söylemesiyle, herkes dikkat kesilerek Püskül Valisi'ni dinlemeye başladı. Duydukları karşısında gözlerini öfke bürümüştü çünkü kırmızı karıncaların niyeti, anladıkları kadarıyla; ellerinden emanetlerini almak, köylerine istedikleri gibi hükmetmekti. Hele ki yıllardır aynı köyü paylaştıkları karıncaların bu plana dahil olduklarını öğrenmeleri öfkelerini arttırmıştı. Ancak siyah karıncaların teslim olmak gibi bir niyeti yoktu. Bu girişimlerini etkisiz hale getirmek için ellerinden gelenin fazlasını yapacaklardı. Onlar olayı tartışırken, yusufçuk böcekleri başlarının üzerinden uçmaya başlamıştı. Herkes yere eğilmişti bir anda. Sonrasında kırmızı karıncaları köy meydanında, Püskül Ağacı'na yaklaşmış görünce dehşete kapılarak eğildikleri yerden kalktılar. Kırmızı karıncalar Püskül Ağacı'nı ön taraftan, hilal şeklinde sarmışlardı. Sonrasında arkadan çektikleri kızaklardan, taşıdıkları küçük zehirli tohumları, herhangi bir engellenme karşısında kullanmak için hazırladılar. Yusufçuk böcekleri gittikçe alçaktan uçuyor ve üzerlerindeki kırmızı karıncalar, ellerindeki sis tohumlarını aşağıya bırakıyorlardı. Ortalık dumanla kaplanmış, göz gözü görmez olmuştu. Sis hafif hafif aralandığında, görülen manzara karşısında herkes sessizleşti. Kırmızı karıncalar Püskül Ağacı'na tırmanmaya çalışıyorlardı. Balkondaki siyah asker karınca bunu görür görmez elindeki meşaleyi aşağı tutarak savunmaya geçti. Henüz yeni tırmanmaya başlamışlardı ancak yukarıya ulaşmaları zamanlarını almayacaktı. Neyse ki ağaç ormandaki en yüksek olandı. Bu siyah karıncalara az da olsa zaman kazandıracaktı.

Siyah karıncalar acele etmeliydiler. Durmak, tereddütte kalarak vakit kaybetmek olmazdı. Bir an önce harekete geçme-

liydiler. Yıllar önce onları büyük savaşlardan çıkınca iyileştiren tek şey bayraklarıydı, kaybedemeyecekleri tek değerli şey ay ve yıldızlarıydı. Bu kıymetli mirasın uğrunda hayatları bir hiçti. Korkuyla çarpan yürekleri artık cesaret saçıyordu etrafa. Püskül Valisi, karşısında emin bir şekilde duran Püskül Köyü karıncalarını görünce, korkusunu bir kenara fırlatmış, kafasında hızlıca bir plan yapmaya çalışıyordu. Vakit daralıyor, çember küçülüyordu. Püskül Valisi hemen acil durum toplantısı anlamına gelen bir ıslık çaldı asker karıncaya. Asker karınca ıslığa duyar duymaz, Püskül Ağacı'nın kabuğundan yapılan borazana tüm nefesini vererek üflemişti. Borazana üfler üflemez etrafta siren sesleri yankılanmaya başladı. Evlerinde habersiz duran diğer siyah karıncalar da bu şekilde dışarıya çağırılmış oldu.

Hep birlikte, kırmızı karıncaların Püskül Ağacı'nın önünde oluşturdukları hilalin üzerine yürümeye karar verdiler. Ne olursa olsun bayraklarını indiremezlerdi. Siyah karıncalar hızlıca, on beşerli sıralarla kollarını birbirlerine kenetleyerek yola koyulmuşlardı; en önde Püskül Valisi vardı. Siyah karıncaların zehirli tohumları yoktu ama korkaklık yapamazlardı. Kendilerini siper edeceklerdi ve gövde savaşı yapacaklardı bayrakları, köyleri için...

Tam o Sırada Püskül Valisi'nin yanına marangoz karıncalar geldi. Üzerlerine yürümenin yetersiz olacağını ve onların kırmızı karıncalan oyalamalarını istediler. Bir fikirleri vardı ve hemen Püskül Ağacı'nın arkasına parmak uçlarında, gizlenerek ilerlediler. Siyah karıncalar, kırmızı karıncaları oyalamak için tam karşılarında sıralandılar. Kırmızı karıncalar onlara zehirli tohumlar atmaya başladığında, hepsi yere eğildi ama asla geri dönmeyi düşünmediler. Onlar kırmızı karıncaları oyalarken, marangoz karıncalar, ağacın arkasına varmışlardı. Püskül Ağacı'nın yere yakın olan püsküllerine tırmanarak, yukarı çı-

kacaklardı. Fakat yerden biraz yukarıda olan püsküllere nasıl uzanacaklardı? Zamanları olsa, uzun bir merdiven yaparak oraya ulaşırlardı ama hiç vakitleri yoktu. Ağacın gövdesinden tırmanırlarsa da kırmızı karıncalar onları fark edebilirdi. İçlerinden biri oldukça zor bir fikir ortaya attı. Püskülün ucunun geldiği yere kadar birbirlerine kenetlenerek, bir kule misali püsküle yükselecekler ve kulenin ucundaki karınca püsküle tutunarak diğerlerini yukarı çekecekti. Düşündüklerini uygulamaya karar verdiler. Çeneleriyle birbirlerinin ayaklarını tutup, canlı bir kule oluşturmayı başarmışlardı. En yukarıdaki karınca püsküle uzandı fakat ucunu kaçırdı. Sonra tekrar denedi ve tekrar... Tam olmadı derken son denemesinde püskülü yakalamayı başardı. O ve ardından diğer karıncalar püsküle tırmanarak asker karıncaya doğru yol aldılar. Onu yalnız bırakmamalıydılar ve aşağıdaki kırmızı karıncaların yukarı çıkmalarını engellemeliydiler. Sıra aşağıdaki kırmızı karınca yığınına bir çare bulmaktaydı. Onları durdurabilecek tek şey "ateşti". Marangoz karıncalar, önce Püskül Ağacı'nın aralarda yeni yeni çıkan küçük püsküllerine, daha sonra; asker karıncanın elindeki rneşaleye baktılar, "Sanırım tek çare bu." diye düşündüler. Küçük püskülleri yakıp aşağı atacaklardı.

Kırmızı karıncalar onlar için bir tehditten ibaretti. Bir araya gelerek zararlı bir ateşe dönüşmüşlerdi. Püskülleri hazırlarken "Ateş ateşi yakar mı?" diye düşündüler ama denemek tek çareydi. Yaktıkları püskülleri boşluğa bıraktıklarında aşağıda bir sessizlik hakim oldu. Sonunda yanan püsküller aşağı birer birer ulaşmıştı ve kırmızı karıncaların çığlıkları tüm köyde yankılanıyordu. Ağaca tırmanan karnıcalar da çıkan yangından kendilerini kurtarmak için birer birer uzaklaştı. Bazıları alevlere teslim olmuş, çoğu ise köyü korkuyla terk etmeye başlamıştı. Siyah karıncalardan zafer çığlıkları geliyordu şimdi. Hepsi

alevlerin etrafında çember oluşturmuş, asker karıncanın eline alıp salladığı bayraklarına bakıyordu. Püskül Valisi'nin gözleri hala alevlerin içine hapsolan kırmızı karıncalardaydı. Ne çok çırpınmışlardı canları için. Biraz önce ise zorluklarla kazanılan bayraklarına, köylerine kastetmişlerdi. Hâlbuki kastettikleri kendi canları değil miydi? O zaman daha çok çırpınmaları gerektiğini düşündü ve acıyarak bakmaya devam etti.

Aslında bir alevin içinde sönmüştü yangının büyüğü. Kırmızı karınca yangınıydı bu. Etrafındaki her şeyi yakmak istemişlerdi, başaramadılar. Ateşin parlak olması gerekirdi ancak odun kibrite ihanet ettiğinden alevlerin canı soluklu. Kuru odunlar alevi hak ederken, ıslak odunlar her zaman alevden mahrum kalmaya mahkumdu. Yandıkları ateş bile soluktu. Siyah karıncaların çıkardığı yangın, aslında kırmızı karıncaların ateşine, vahşiliğine su olmuştu. Karınca karıncaya ihanet edince de, alev alevi söndürdü.

Kütahya Sosyal Bilimler Lisesi
MERKEZ/KÜTAHYA

GECEYE AĞIT

Cemile Ezgi AKTAŞ

Sökülen şafak zamanın kuyruğuna takılıp tekrar karanlığın içine karıştığında, güneş armağan olarak sıcaklığını bırakmıştı yeryüzüne. Ay, bu sefer yıldızlara masal anlatmayacaktı. Çünkü bir tiyatro sahnesinin perdelerinden dökülen yeni bir piyes yazdırmıştı o geceye. Sayfaları kaplayan cümlelerden daha gerçek olan bu piyes, duygularında elinden tutarak tarihin tozlu sayfalarına oturacaktı.

Hasan'ın mavi gözlerinin altındaki halkalar, güneş batarken denizin üzerinde süzülen renk ile doldurulmuş gibiydi. Nasıl ki o gün doğan güneş saatler sonra ömrüne son verip kanını denize döküyorsa, küçük çocuğun hayatını ezen o zorluklar da zamanla ölüp o derin halkalara yayılıyordu. Bundan seneler sonra aynaya baktığında gördüğü şey sadece o kızarmış halkalar olmayacaktı. Hasan, bu hayat denilen mücadeleler silsilesinde o kadar çok şey öğrenecekti ki aynaya baktığında ayna bin parçaya bölünecek, her parçasından bir anı yansıyacaktı. Şimdi gözlerinin haresi titreyen bu çocuğun saniyelerin ve dakikaların üzerine yıkıldığı zamanın acısından daha çok canı yanacak, bu yangın sadece onu değil, koca bir ülkeyi yakacaktı. Hasan o yangının ortasındayken titremesi önce bedenine, sonra ruhuna bulaşacaktı ve buna sebebiyet verenlerin her biri ölümün soğuk nefesini hissedecekti.

Aksak adımlarla yürüyüp Hasan'ın yanına varan ihtiyar adam, oturup bulutsuz geceye dalıp gitmiş olan çocuğa dikti gözlerini. Adamın hayatın dikenli tellerine takılmış gibi duran yüzü, Hasan'ın bu ahvaline üzüldüğünü anlatan sahici bir tavır takındı. "Yine geceye sessiz ağıtlar... Öyle mi Hasan?" İhtiyar adamın sesi Hasan'ın sessiz ağıtlarının altında ezildi. "Bu dünya senin canını çok yaktı çocuk. Onu affetmezsen hali fena olacak."

Nokta, ihtiyar adamın cümlesine kapı olup kapanırken barındıkları bu kara parçasının altında kaynayan lavı kızdıracak olan hareketlenme hırçın bir denize yelken açmıştı. Duran dakikalar radyolardan, televizyonlardan yükselen bir kadın sesiyle lanetlenmişti. Sunucu kadının sesi, içerdiği duygulu kelimelere nüfuz eden anlam ile harmanlandığında, Hasan ve ihtiyar adam olanlardan bihaber olarak biraz daha oturdular. Sonra bir piyano, ruhundan kopardığı acı notaları yolara fırlattı. İhtiyar adam bu gürültüyü işittiğinde sesin geldiği yöne dikkat kesildi... Ayağa kalktı... Bambaşka bir zaman dilimine sıkışıp hâlâ yaşamak için uğraşan çocukluğu zihninin duvarlarını tekmelemeye başladığında, karşılık veriyormuşçasına atan kalbi kasıldı. Tekmelerin şiddetine direnen yankılar kulak zarını delip geçti. Eski bir plağın cızırtılı sesini andıran bağırışlar ihtiyar adamın kır saçlarından sızıp zihnindeki çocuğun gözyaşları oldu, akıp hayallerine karıştı. Bu hissiyatın ayak sesini nerede olsa tanırdı. "Çocuğum." dedi ihtiyar adam. Diğer cümlesine köprü olan bu duraklamanın ehemmiyetli olduğu pek söylenemezdi. "Sen affetsen bile artık bu dünya azaba mahkum."

Dev bir günah topu dünya, kötülerin bozuk kanı ile sulanmış. Kadehine masumların gözyaşını koyup içen, içten içe zehirlenen. İhtiyar adam, Hasan'ın bileğini tutup onu ayağa kaldırdı. Topallayan bacağına daha çok yüklendi, cadde

boyu Hasan'ı çekiştirerek hızlı hızlı yürüdü. Hasan, kötü bir şey olduğunu biliyordu ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü iyi insanlar o kadar iyilerdi ki iş kötü bir şey kurgulamaya geldiğinde düşünceleri onları yan yolda bırakırdı. Ve Hasan da o kadar masumdu ki kötü şeyler sadece onu kapanına kıstırır zannederdi. Caddenin sonunda bir gence rastladılar. İhtiyar adam gencin yanında durup neler olduğunu sordu. İçinden dua ediyordu. "Darbe girişimi." dediğini duydu gencin. Biraz sonra Hasan'ın bileği ihtiyarın avuç içinden kaydı. İhtiyarın çocukluğu bu kez öyle sert vurmuştu ki zihninin duvarlarına, onu olduğu yerde sendeletmişti. Karşıda dikilen apartmanlardan gelen gürültüler, geceyi uçuracak bir kudretle kükreyen helikopterin sesinin temeline uzandı. Bir inşaatın tepesinde atılan kolon parçasının yere çarptığında çıkardığı yürek hoplatan gümbürtüyü anımsatan bir ses işitti Hasan. Gümbürtünün dürtüsüyle hızlı adımlarla yoluna koyuldu konuştukları genç. İhtiyar adam tekrar Hasan'ın bileğini yakaladı. "Seni daha güvenli bir yere götürmeliyiz." Hasan kelimeler arasındaki boşlukta savruldu. Kelimelere çarptı, kelimelerden sıçrayan mürekkep parçaları zemheri olup yeryüzüne damladı. Hasan'ın evi sokaklardı. Dört duvardan yapılmış olan o büyük kafesten başka bir şey değildi. Hasan gerçekleşen bu hadisenin vahimliğini daha net anladı. Çünkü hiç kimse birisini evinden daha güvenli olan bir yere götüremezdi. İhtiyar adam ile birlikte olabildiğince hızlı yürümeye başladılar. Onlar yürüdükçe etraf daha bir kalabalıklaştı. "Herkes sokaklara çıksın!" diye bağırıyordu gür bir ses. Hasan'ın birkaç hafta önce bir kedinin başını okşadığı köşeden döndüler. Sahile gitmek için yürüdüğü kaldırımı arşınlayıp sokak sanatçılarının çalgılarıyla anlattıkları öyküleri dinlediği meydana vardılar. İhtiyar, yürüdükleri yol boyunca göğsündeki düğüm ile baş etmeye çalışmıştı. Meyda-

na vardıklarında çözüleceğini düşündüğü düğüm onu boğdu, düğüme dolanan zehirli sarmaşıklar her şeyi daha beter hale getirdi. İhtiyar adam, çocukluğuna yapamadığı şeyi yaptı. Yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle Hasan'ı kucağına aldı, kafasını göğsüne bastırıp tüm bu gaddarlıktan sakınmaya çalıştı. Yolu kaplayan tank ağır ağır ilerlerken "Canavar." diye geçirdi içinden Hasan. İhtiyar adam yolun kenarında duran bir grup insanın içine sığındı. Çığlıklar gökyüzünü inletiyordu. Deride yayılan mürekkep misali havanın damarlı yollarında yayılıyordu acı, esef, mücadele. Yere yatıp siper alan insanların yanına kıvrıldı ihtiyar adam Hasan ile birlikte. Megafondan yükselen, askerin tok sesi halka çarpıyor, bir karşılık alamadan doğduğu yere geri dönüyordu. Demirden duvarmışçasına dik duran tüm bu insanlar ecdatlarına verdikleri söz için buradaydılar. Bir konuşmaya şahit oldu Hasan. Yanında uzanan bir adam ve adamın koruduğu, altmışlarına merdiven dayamış olan bir kadın vardı. Kadının ağladığını işittiğinde yanaklarından süzülen damlaların farkına anca varabilmişti Hasan. "Bebeğin olacak oğlum." diyordu kadın. Haykırarak ağlıyordu. Ne uzaklardan gelen gümbürtü ne de halka bazen sözler ile bazen de kurşunlar ile tekabül eden uyanlar bu haykırışı bastıramıyordu. "Eve gidelim." diye yalvardı oğluna annesi. Oğlu "Sen git anne, ben buradayım." dediğinde Hasan ufak bir açıyla kafasını ihtiyarın göğsünden kaldırdı. Yerin titremesi ile tankın oldukları yere yaklaştığını hissetti. Yandaki adam kalktı, tanka taş atanların arasına karıştı. Geride kalan anne, oğlunun adım sayıklayıp durdu.

Her gece aşina olunmuş bir şekilde dikkatle dinlediği yarasaların kanat çırpma sesi ve baykuşların ötüşmeleri yerine ihtiyar adamın yorgun kalbinin sesine dikkat kesildi Hasan. Hava kütleleri minik ciğerlerini şişirirken damağında çirkin bir

tat bırakıyordu. İhtiyar adam bir ara doğrulup savaş meydanını aratmayan etrafa bakındı. Bugün üçüncü defa Hasan'ın bileğine doladı kemikli parmaklarım. Birkaç adım attıklarında dönüp tanka tekrar baktı Hasan. Hilal biçiminde sıralanmış askerlerin önünde gökyüzündeki yıldızlar gibi sönmeyen halk vardı. İhtiyar da Hasan'ın baktığı yöne çevirdi kafasını. Tankın kapağı açıldı. İçinden cılız, saçları birbirine girmiş bir er çıktı. Göğsü aldığı nefese dar geliyormuş gibiydi. Üzerine atılan taşlan ellerini havada savurarak engellemeye çalışıyordu. Hasan havada karışmış olan kelimelerden cümleler çekip çıkarmaya çalıştı. "Yapmayın, onların bir suçu yok!" "Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!" "Mehmetçik milletine ihanet etmez!"

Hasan, ihtiyar adamın ağladığını gördü. İlk defa yetişkin birinin bu denli ağladığını gördüğü için omuzlan sarsıldı. "Neden bunu yapıyorlar?" diye sordu. Sesindeki çocuksuluk namludan çıkan kurşunlara kurban gitmişti. "Çünkü insanlar yönetemedikleri her şeyi yok etmek isterler."

Hasan kafasını meydana çevirdi. Az önce üzerlerine yürümüş olan tankın, üstüne çıkan insanları gördü. Bir polis, yaralı bir eri kolunun altına almıştı. Mehmetçik ağlıyordu. İhtiyar adam, kalabalıktan yükselen birkaç el silah sesinden sonra Hasan'ı hemen oradan uzaklaştırmak için büyükçe adımlar atmaya yeltendiğinde bileğini tuttuğu beden yere devrildi. Endişe ve telaşla Hasan'ı kaldırmaya çalıştı lakin Hasan kalkmadı. Küçük çocuğun ömrü, minik bedeninin içinde yırtıldı. Asfalt, altında barındırdın kızgın lav ile eridi, lava hırçın denizin dalgaları karıştı. Bir apartmanın en üst katından büyük bir "Türk Bayrağı" serildi geceye. İhtiyar adam "Hasan!" diye haykıran sesini duydu. Daha dün öğüt vererek sıvazladığı küçük sırt şimdi yoğun, sıcak sıvı ile kaplıydı. O gece, 15 Temmuz gecesi, birçok yürek dağlandı. Minik bir ruh, yaşlı bir ruhu yaktı. Bu

yangın her yana sıçradı. Bu sefer gece, Hasan'ın ağıtları yerine bir vatanın kükremesini dinledi. O gece, bir sürü yıldız ile birlikte bir tane daha kaydı ve bu uğurda kayan her yıldız gibi o da al bayraktaki hilalin yanına kondu.

Derici Mustafa Gürbüz Anadolu Lisesi
KUŞADASI/AYDIN

ONURLU HAYATLAR

Halime YILMAZ

Hocalarının duyurusunun ardından herkes ne yazacağını tartışmaya başladı. Akşam eve geldiğinde kararını vermişti. Hikâye yazacaktı. O kendi kelimelerinden, kendi hayal dünyasından yaralanmak istiyordu. Bu konuda ailesi de ona destek veriyordu.

Öyle böyle derken iki hafta geçmişti. Onur'un fakültedeki arkadaşlarının hepsinin elinde " Darbeler Tarihi" , "1960 Darbesi" gibi kitaplar vardı. Onur içinden:

-Kesin bu kitapların yarısı kaynakçadır, diye güldü.

Arkadaşları hakkında böyle düşünüyordu ama kendisi daha başlamamıştı. O gün üniversite çıkışı canı bu konuya sıkılmış, sahilde geziyordu. Karşıda bir pastane gördü ve içeriye girdi. İçerde kimse yoktu. Tam çıkacaktı ki arkadan bir ses:

-Bir şey mi istemiştiniz evladım?

-Pastanenizi açık zannetmiştim de…

-Olur mu, açık tabii ki. Onur geçti ve oturdu. Bir çay istedi. Yaşlı adam çayı getirdi ve Onur'un masasına oturdu. Oradan da adı Ömer olan bu yaşlı dedeyle koyu bir sohbete daldılar. O sıra da içeriye genç bir adam girdi. Ömer Bey'e doğru gülümseyerek:

-Hayırdır dede, neden bu kadar geç kaldın?

-Onur bey oğlum ile konuşuyorduk.

Sonra da torunu Ahmet ile Onur'u tanıştırdı. Ahmet de oturdu masaya. Biraz sonra Ömer Bey Ahmet'e bakarak:

-Torunum benim her şeyim. O bana oğlumun emaneti.

-Oğlunuz vefat mı etti?

-Oğlum 1980 Darbesi'nde şehit oldu.

Darbe sözünü duyan Onur heyecanlandı.

-Sizi üzmek istemem ama rica etsem bana konudan biraz bahseder misiniz?

Ömer Bey biraz duraksadıktan sonra;

-O zamanki anarşistlik davalarından, dedi

Bunun üzerine Onur, hocasının verdiği konuyu Ömer Dede'ye anlattı ve yardımcı olmasını istedi. Ömer Dede yarın uğrarsa yardımcı olabileceğini söyledi. Bunu üzerine Onur hesabı ödeyip kalktı.

Onur o sabah erkenden uyandı. Hemen hazırlanıp pastaneye gitti. O sabah Ömer Dede de erkenciydi. Kısa süren bir merhaba faslından sonra Ömer Dede kalktı raftan kalın bir defter alıp Onur'a uzattı.

-Bu benim oğlumun hapse girdiği günden beri tuttuğu günlüğü. Dün eve gittikten sonra aklıma geldi. Ve bu günlüğün sana yardımcı olacağını düşündüm.

Onur büyük bir heyecan ile uzatılan günlüğü eline aldı.

-Emin ol dede bu defter çok işime yarayacak.

- İnşallah evladım, sevinirim.

Onur, Ömer Dede'ye teşekkür edip çıktı. Eve geldi ve günlüğü okumaya başladı. Günlüğün her cümlesinde kendini orada gibi hissediyordu. Ömer Dede'nin oğlu ne kadar güzel yazmıştı. Biraz sonra günlüğün başında uyuyakaldı.

-O gün sabaha doğru evimizde bir ayaklanma olmuştu. Annem, babam ve eşim sabahın erken saatleri olmasına rağmen kalkmışlardı. Üçü de çok telaşlıydı. Ne olduğunu sordum. Annem:

-Darbe, dedi.

Daha ben "Ne, Nasıl" demeye kalmadan kapı çok sert bir şekilde vurulmaya başladı. Babam gitti, kapıya baktı. Sert bakışlı iki asker:

-Arama yapacağız, diyerek içeriye girdiler. Ve bir anda her yeri karıştırmaya başladılar. Salonda bir şey bulamayınca benim çalışma odama girdiler. Kısa bir süre sonra ellerinde birkaç kitap benim kestiğim gazete başlıklarıyla çıktılar.

-Bunlar kimin? dedi uzun olanı.

-Benim, dedim. O anda ne olduğunu anlamadan kollarıma yapıştılar. Babam:

-Bırakın oğlumu, diye bağırıyordu. Annem ve karım ise ağlamaya başladılar. Beni tutan askerler buna aldırış etmeden beni jandarma arabasına bindirdiler ve kollarıma kelepçe taktılar. Resmen vatan haini muamelesi görüyordum. İyi de "ben ne yapmıştım?"

Onur çalışma masasının başında uyuklarken annesi:

-Onur, kalk oğlum hadi uyan diyerek, oğlunu yerine yatırdı. Onur sabah kalktığında gördüğü rüyanın etkisindeydi. Okudukları rüyasını etkilemişti. Asıl tesadüf ise Ömer Dede'nin oğlunun adının da Onur olmasıydı. O akşam yemekte ailesine Ömer Dede'yi ve günlüğü anlattı. Ama rüyasından bahsetmedi sonra odasına geçti ve günlüğün başına oturdu.

-Karşımdaki asker bana doğru yaklaştı:

-Kimsin lan sen, dedi.

-Onur SÖNMEZ, dedim.

-Dalga mı geçiyorsun sen benimle? dedi bağırarak. Hiç istifimi bozmadan:

-Hayır, dedim. Bu cevabımla asker çok sinirlendi. Beni yakamdan tutup bir yumrukla yere savurdu. Ardından daha acımasız bir şekilde vurmaya devam etti. Durdu, oradan dışarıdaki askere seslendi:

-Al götür şu haini. Tıksınlar bir cezaevine. Demek bu sefer ki durağım cezaeviydi. - Peki, hangi gerekçeyle?

Cevap yok.

Onur uyandığında daha gün ağarmamıştı. Kalktı. Çalışma masasının başına oturdu. O an içinden ne geçtiyse yazdı. Bir ara saate baktı. Hazırlanması gerekiyordu. Bugün önemli dersleri vardı. O gün Onur çok durgundu. Bu durum evde de devam etti. Zehra Hanım ile Ali Bey önceden anlaşmalı olarak Onur'u kendi haline bıraktılar. Onur da sakince yemeğini yiyerek odasına geçti. Günlüğü bugün okumayı düşünmüyordu.

Ama fazla dayanamadı.

-Beni İzmir Kapalı Cezaevi'nde bir koğuşa götürdüler. Koğuşa girdiğimde karşıdaki boş bir yatağa doğru ilerledim. O sırada elinde bir battaniyeyle uzun ve genç görünümlü birisi bana yaklaştı. Nevzat adındaki bu çocuk bir yıl içerisinde en iyi arkadaşım olmuştu. Bu sırada dışarıdan aldığım haberlere göre bir erkek evladım olmuştu, Ahmet. Ne acı ki çocuğumun yüzünü görememiş, kokusunu içime çekememiştim. İçimden bir ses bunu hiçbir zaman yapamayacağımı söylüyordu. Burada her gün bir arama yapıyorlar, her seferinde de aramızdan birilerini götürüyorlardı. Giden de bir daha gelmiyordu. Bu şartlar altında günlüğümü çok zor saklamıştım. Ama o gün hazırlıksız yakalandım. Günlüğümü bulmuşlardı. Beni hemen yaka paça sorguya götürdüler. Etrafıma baktığımda yukardan sarkıtılmış bir ip ile yerdeki tabureyi gördüm. İşte o zaman anladım, beni de eklemişlerdi o listeye. Karşımdaki asker:

-Son bir arzun var mı?

-İki rekât namaz kılmak isterim, dedim. Bunun için bana müsaade ettiler. Namazımı kıldıktan sonra tabureye çıkarıp boynuma ipi geçirdiler. Askerin gözlerinin içine bakarak:

-Bu vatan hiçbir zaman sahipsiz değil, elbet bir gün bu millet sizin gibi hainleri püskürtmesini bilir!

Onur sabah kalktığında masanın başına geçerek aklına gelenleri kâğıda döktü. Artık günlükle işi bitmişti. Bugün Ömer Dede'yi ziyaret edecek ve günlüğü teslim edecekti. Üniversite çıkışı pastaneye gitti. Gittiğinde Ahmet ile karşılaştı. Ömer Dede'yi sordu. Ahmet dedesinin hacca gittiğini söyledi. Onur tam çıkacakken:

-Ömer Dede geldiğinde beni arayabilir misiniz? Ahmet de tamam diyerek Onur'un numarasını aldı. Böylece aradan iki ay geçti. Bir gün Ahmet Onur'u aradı;

-Yarın dedemi havalimanında karşılamayı düşünüyoruz. Sen de gelir misin?

-Elbette gelirim, dedi ve biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. O gün heyecanla pastaneye gitti. Orada Ahmet'in annesi ve bazı akrabalarıyla tanıştı. Hemen sonra arabalarına binip havaalanına doğru gittiler. Herkes Ömer Dede'yi büyük bir sevinçle karşıladı. Ömer Dede ise Onur'u gördüğünde hem şaşırdı hem de sevindi. Onur Ömer Dede'nin kulağına eğilerek;

-Emanetini getirdim, dede.

-Ne emaneti oğlum? Günlüğü kastediyorsan eğer, asıl o bende şimdiye kadar bir emanetmiş. Gerçek sahibi oğlumun adaşı, aynı zamanda benim de bir evladım olan, Onur ŞAHİN'inmiş. O anda Onur mutluluktan uçacaktı. Bu değerli defterin boş sayfalarını kendisi doldurabilecekti. Ömer Dede'ye teşekkür etti, sonrada arabaya bindiler. Ömer Dede yüzünde sonsuz bir mutlulukla kutsal toprakları anlatıyordu. Herkes pür dikkat onu dinliyordu. Böyle güzel bir duyguyu kendisine yaşattığı için Rabbine şükrediyordu.

-Öyle muhteşem bir duygu ki inşallah Allah size de nasip eder. Onlar da hep birlikte;

-Âmin, dediler. Biraz sonra köprüye girdiklerinde Ömer Dede camı açıp dışarı baktı;

-Niye bilmiyorum ama içimde garip bir huzur ve hafiflik var. Onur;

-Hayırdır inşallah? Dedi. Ömer Dede bilmiyorum manasında başını salladı. O sırada Ahmet'in önünde ilerleyen bir araba durdu. Ahmet kornaya bastı ama adam hala ilerlemiyordu. Sonra da dışarı çıktı. Gördüğüne anlam veremedi, bütün trafik durmuştu. İşte tam o anda yukarıdan köprüye doğru ateş yağmaya başladı. Ne olduğunu anlamadan yere kapaklandı. Onur hemen açıp yukarıya doğru baktı;

-Bu da neydi? Bu uçaklar köprüye neden ateş yağdırıyordu? O sırada Ömer Dede hemen arabanın radyosunu açtı. Radyodan bir bayan spikerin sesi duyulmaya başladı. Biraz sonra da spikerin bir darbe bildirisi okuduğuna şahit oldular. Ömer Dede o anda dışarı fırladı arkasından da Leyla Hanım. Herkes arabasından inmişti. Köprü mahşer yeri gibiydi. Köprünün karşı tarafına baktıklarında orada askerlerin tanklarla ilerlediklerini gördüler. 60 Darbesini 80 Darbesini görmüş olan halk bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Yine milletin iradesi kırılmak istenmişti. Hem de bu milletin tankıyla, silahıyla. Ama bu sefer susmayacaklardı, yapılanlara karşı boyun eğmeyeceklerdi. Gerekirse bu uğurda şehit olacaklardı. İşte tam da bu düşüncelerle ileri atıldılar. O sırada Onur araban indi, etrafına baktı. Etraf mahşer yeri gibiydi. Birden aklına Ömer Dede'nin oğlu Onur geldi. Şimdi onunla arasındaki tek fark;

-Ona konuşma hakkını vermeden, daha neden idam ettiklerini açıklamadan kıymışlardı. Ama şimdi Allah Onur'a şehit olma şerefini nasip ediyordu. Şu vatanın her karış toprağı için ne evlatlardan, ne sevdalardan, ne canlardan geçilmişti. Ne kadar çok kurtuluş mücadelesi vermişti bu millet. Bu da onlardan bir tanesiydi. Fakat bu sefer aradaki fark bilinmek istenmeyen, duyulmak istenmeyen bir hainlikti. Onur da bunları düşünerek ileriye doğru

koştu. En öne doğru. Bir yandan tanklardan bir yandan da gökten ateş yağıyordu. Ama kimse buna aldırış etmiyordu. Koşuyorlardı ölüme doğru. Kararlıydılar vermeyeceklerdi bu vatanı hainlere. O sırada başörtülü bir kadın yere yığıldı. Göğsünden kanlar fışkırıyordu. Kocası karısının başına koştu. Kadın kalan son nefesi ile;

-Çiğnetme onlara vatanımı! dedi ve oracıkta son nefesini verdi. Yürüdükçe aralarından biri daha yere yığılıyordu. Ama kimsenin derdi can değildi. Vatana, millete silah doğrultulmuştu. Vatan namus demekti, namusa göz dikilmişti!

O anda Onur ileride, tankın karşısında Ömer Dede'yi gördü. Ömer Dede;

-Yapmayın evladım, bu millet her şeyi affeder ama hainliği asla! Gel yine bağrımıza basarız sizi, yine oğlumuz deriz fakat bunu yapmayın. Bunun geri dönüşü yok.

Karşısındaki adinin gözü öyle bir dönmüştü ki;

-Geri dönün, yoksa ateş ederim! diyerek silahını Ömer Dede'ye doğrulttu. Ömer Dede;

-Bizim derdimiz can değil, vatan. Biz toprakları kimselere yâr etmedik bundan sonra hiç etmeyiz. Gerekirse kanımızın son damlasına kadar veririz. Ne de olsa bu topraklarda adım attığın yerde bitmiş olan her bitki, dikilmiş olan her ağaç Türk'ün kanıyla sulandı. Biz gocunmayız!

İşte o anda bu hain Ömer Dede'ye ateş etti. Ömer Dede yere yığıldı. Bembeyaz hac elbisesi kana bulandı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Onur'u geldi aklına. Yıllar önce sorgusuz, sualsiz elinden aldıkları ve buna karşı hiçbir şey yapamadığı…

Birden göğün üstünün bembeyaz iki kanatla kaplandığını gördü, Ömer Dede. Ve gökten binlerce melek iniyordu yeryüzüne. Nasıl ki Bedir'de, Uhut'ta Allah'ın melekleri yardıma geldiyse, şimdide Türk milletinin üzerine yardım iniyordu. O meleklerin arasında Onur'unu gördü Ömer Dede.

-Nerede kaldın baba?

-Geldim oğlum. Geç de olsa kavuştuk. Ömer Dede'nin şehit olduğunu gören Onur oradaki tanka doğru koştu ve önüne yattı. Onunla birlikte herkes yattı tankların önüne. Tank karşısındaki etten duvarları çiğneyip geçti. Onur tam ortada olduğu için ezilmemişti. Hemen ayağa kalktı. Tankın üzerine çıktı. O anda kendini öyle güçlü hissediyordu ki, tankın üzerindeki haini bir vuruşta yere serdi. Ve bağırmaya başladı;

-Tekbir!

-Allah-u ekber! O sırada salâ sesleri duyulmaya başladı. Onur'un gözünden yaşlar süzülüyordu. Ömründe böyle bir salâ duymamıştı. Salâ sesleri ve tekbir sesleri birbirine karışmıştı. Sabaha doğru hain darbe girişimi püskürtülmüştü. Millet izin vermedi hainlere. Onur şehit olamamıştı ama vatanına sahip çıkmıştı.

Darbenin ardından aradan iki ay geçmişti. Aziz millet atlatmıştı bu hain girişimi. Ülkede her şey yavaş yavaş normale dönmüştü. Ama hiçbir zaman yaşananlar unutulmadı. Unutulmadı Ömer HALİSDEMİR'ler, unutulmadı Demet SEZEN'ler, Ahmet-Mehmet ORUÇ kardeşler unutulmadı. Unutulmayacaktı da!

Onur hikâyesini bitirmiş ve sonun da şu şiir ve şu sözleri eklemişti.

(…)

Korkma!

Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.

Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz!

Düşer mi tek taşı sandın harim-i namusun?

Meğer ki harbe giden son nefer şehit olsun.

Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa,

Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa;
Bu altımızdaki yerden bütün yanardağlar

Taşıp da kaplasa afakı bir kızıl sarsa;
Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;

Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;
Değil mi sinede birdir vuran yürek… YILMAZ!
Cihan yıkılsa emin ol, bu cephe sarsılmaz!

Ne güzel demiş Akif şiirinde. "Sevinme, acı, gaye bir" diye. Oysa bizi 15 Temmuz'da bizim askerimiz bizim silahımızla vurdu. Ama bizim birliğimizi bu gibi hainler bozmadı, bozamayacak da! Yine Mehmet Akif'in de dediği gibi;

-Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın ve yine bütün temennilerim ile Allah bu millete bir daha 15 Temmuz gibi bir gün yaşatmasın. (Âmin).

Böylece onur yazısını tamamlamıştı. Sonra da hocasına teslim etti. Üniversite çıkışı Ömer Dede'nin mezarını ziyarete gitti. Duasını edip ayrılacağı sırada telefonu çaldı. Arayan hocasıydı. Yazdığı hikâyeyi çok beğendiğini eğer kabul ederse bunu kitap olarak bastırabileceğini söyledi.

Onur büyük bir heyecanla kabul etti.

-Gördün mü dede? Oğlun sayende yazar oldu, diyerek akşamın karanlığında sonbaharda dökülen bir yaprak gibi kendini rüzgârın esintisine bıraktı.

SON

Mustafa Kemal Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
MERKEZ/SİVAS

EMANET

Zehra Nur DEMİR

İki küçük çocuk...

Biri 5 yaşında diğeri 9...

Özden öte iki kardeşin çocukları. Hiçbir zaman siyasi görüşlerini kardeşliklerine bulaştırmayan iki dost onların babaları.

Sene 1980. Ülke karışık...

Birinin babası fasişt birinin ki komünist.

Fakat bu küçük, tertemiz iki yüreğin onların ne olduğundan haberleri dahi yok...

Onlar masumluğun timsalleri...

"Anne biyiyoymuşun ben yüyamda ne göydüm?"

"Ne görmüş benim prensesim?"

"Böyye ben büyümüşüm. Koccamaaan oymuşum. Çoooooook güjey biy bahçede sayıncakta otuyuyken Aypeyen geyiyoy. Biz onunya evyenmişiş. Böyye benim bembeyaj eybişem vay. Başımda da aynı Ayşe ninem gibi beyaj öytü vay. Aypeyen'de beyaj giymiş şonya Peygambeyimij geyiyoy. Biji buyamızdan öpüyoydu." dedi alnını göstererek.

"Rüya mı görmüş babasının güzeli?"

"Aaa babacım uyanmışş" diyerek bir öpücük karşılığında babasının kucağında yerini aldı küçük kız.

"Baba biyiyoy muşun ben büyüyünce Aypeyenye evyenicem."

Duyduklarıyla yalandan kaşlarını çattı Fırat.

"Sus kız babaya söylenir mi öyle şey? Hem babacığım sen beni bırakırsan başka eve gidersen beni kim uyandıracak sabahları?"

"Annemmm" diyerek kıkırdadı.

"Ama ben seni özlerim kızım."

"Ama babacımmm ben şoydum dedemde annemi öjyüyoymuş."

Duyduklarıyla hafif bir kahkaha attı Fırat.

"Bak sen bücüre neler de bilirmiş. Hadi kız kahvaltıya. Daha büyümeden neler düşünüyor biz bununla nasıl başa çıkacağız hatun."

"Ama büyüyünce ijin veyiyşin demi babacımm ninem öyye dedi babayayın ijini oymadan evyenmek oymajmış."

"Tamam tamam hele bir büyüyün de. "

Konuyu kapatmak için tamam diyen genç adam aslında geleceğe izin vermişti haberi olmadan.

"Hadi annecim güzelce bitir tabağındakileri."

"Hiiii anneee benim bugün çoook güjey oymam yajım."

"Neden kızım özel bir misafir mi var?"

"Hayıy baba bugün gün vay bütün teyjeyey şüşyü şüşyü geyiyoy benim de öyye oymam yazım."

Duyduklarıyla kahkaha atmaya başladı Fırat ve Hülya.

"Eyvah eyvah kız babası olmak zor derlerdi de bu kadar beklemezdim. Kız daha 5 yaşında gün diyor büyüyünce ne yapacağım ben seninle Hatice'm."

Minik elini ağzına kapatıp kıkırdadı.

"Seveysin babacımmm seveysinn."

Kucağına alıp hafif uzamış sakallarını kızının yanaklarına sürdü Fırat.

"Ya ba-ba yap-ma gıdıkya-nıyoyumm."

"Seviyorum cadı işte. "

Bu mutlu tabloya bakarak bir kez daha şükretti Hülya eşi ve kızını veren Rabbine.

"Berfin teyje bügün Bayan abim mi geliyoy?"

"Evet kuzum bugün Baran abin geliyor askerden."

Ve birkaç saat sonra bomm bomm.

İki el silah sesi.

Bir genci daha hayattan koparan iki mermi....

Sesle sokağa fırlayan kadınların gördükleri manzara karşısında ayakları yere çivilenmişti.

Yerde kanlar içinde yatan Baran...Elinde silah olan Fırat ve Yılmaz... Kavgadan dolayı etrafa savrulmuş insanlar...

Biraz sonra gökleri yara yara gelen acı bir siren sesi...

Fırat ve Yılmaz'a doğru elinde kelepçe ilerleyen polisler...

Ve ortalık mahşer yeri gibi herkes çığlık çığlığa...

Babalarına koşan iki minik yürek...

"Babaa gitme baba noyuyuy!" diyerek babasının boynuna atlamıştı Hatice.

Alperen ise sadece sıkı sıkı sarılmıştı babasına.

İkisinin de gözlerindeki çeşmeler açılmış, ağlıyorlardı.

"Baba gitmeyin bij amcamya şeni çok özyeyiz noyuyuy bıyakmayın biji."

Kendini güçlü gösterip dik durmaya çalışıyordu iki dost...

" Şşş ağlama bakalım kartallar ağlar mı hiç sen kocaman adam oldun artık bak şimdi seninle anlaşma yapalım. Biz gelene kadar bu bücür cadı sana emanet tamam mı?"

Alperen evet der gibi başını sallarken küçük kız inanmaya bin şahit isteyen sesiyle babasına laf atıyordu.

"Ya baba yaaa! Ben.Cadı. Deyiyiiiimmm."

"Tamam tamam kızma. Hadi son kez sarılayım sana."

Yılmaz da oğluyla vedalaşıyordu.

"Oğlum yavru kartalım benim. Annen de yengen de Hatice de sana emanet anlaştık mı? Ben yokken evin erkeği sensin. Üzme anneni tamam mı?"

"Tamam baba."

Sıra eşlerine veda etmeye gelmişti.

"Hülya'm üzülmeyin her şey olacağına varır ama şunu bilin ki Baran'ı ne ben ne Yılmaz, biz vurmadık, biz onu korurken başkası vurdu."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Kızım sana emanet ikinizde Allah'a emanet olun." Evlendikleri ilk gün gibi Fırat'ın dudakları Hülya'nın alnındaki yerini aldı.

"Meral, canımın içi bana hep destek oldun, yanımda dimdik durdun, bana söz ver bundan sonra da dimdik duracaksın. Oğlumuz sana emanet. Allah'a emanet olun."

Başını aşağı yukarı sallayıp gözlerinden akan yaşları silmeden eşinin göğsüne yaslandı. Saçlarını okşayıp tepesinden öptü kadını.

"Hadi yürüyün gidiyoruz. Yeter ağlaştınız!"

"Hayıyyyyy götüymeyin babamı. BABAAAAAAAAAA"

Gözlerine kapatılan ellerle irkilerek çıktı daldığı alemden Hatice.

Kokusundan tanıdığı kocasına dönüp sarıldı. Kafasını göğsüne yasladı. Özlemişti. Bir aydır görevdeydi kocası. Biraz daha sıkı sarıldı kocasına.

"Çok özledim seni be Adam!"

"Ben de güzelim ben de çok özledim seni."

Eşinin saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Vuslat Sitare annecim yardım eder misiniz bana?"

"Geldik annecim."

Hep beraber yemeği hazırlamışlar şimdi de ailecek uzun

bir aradan sonra hep beraber yemek yiyorlardı.

"Size bir sürprizim var. İki hafta izin aldım 2 gün sonra İstanbul'a gidiyoruz babanneniz ve anneannenizin yanına."

"Yaşasınnnn böyek yiyicezz.

"Yusuf'un İstanbul yorumuyla kahkaha atan aile yemekten sonra kalkıp valiz hazırlamaya başlamıştı. Aradan 2 gün geçmiş uçağa binmiştiler. Hatice gergindi.

Evet hayatının uzun bir bölümü orada geçmişti ama hala oraya gittikçe o günü hatırlıyordu. Babasını ve amcasını götürdükleri o günü Baran abisinin öldürüldüğü günü...

O günden 1 hafta sonra babasının ve amcasının ölüm haberi gelmişti. Güya koğuşta kavga olmuştu ve babası ve amcası birbirlerini öldürmüştü. Böyle söylenmişti. Fakat 1 ay sonra aynı koğuşta olup serbest bırakılan birisi mahalleye gelip iki adamında son isteğinde olduğu gibi gelip aslında birbirlerini öldürmediklerini anlatmıştı. Fırat'a çekilen bıçağa kardeşini korumak için atlayarak ağır yaralanan Yılmaz'ın intikamı için kendisini tutamayıp atlayan Fırat'ın tam kalbinin üstüne girmişti bıçak. İçeride kopan fırtınaya rağmen umursamayıp gelmeyen gardiyan ve komutanlar yüzünden acı içerisinde kıvranarak ölmüştü babaları.

Mahallelinin yardımlarıyla bir sene daha idare etmişti Hülya. Minik kızı okula başlayınca ise dikiş işine girmiş çalışmaya başlamıştı.

Meral'i ise abileri yanlarına alıp Bursa'ya götürmüştü. Oğlu ne kadar ısrar etse de mecburdu gitmeye Meral.

"Gitmeyelim anne ben çalışır sana bakarım gitmeyelim. Hem amcam Hatice'yi bana emanet etti gitmeyelim." diye çok dil dökmüştü. Annesini ikna edemeyince soluğu Hatice'nin yanında almış ona en sevdiği misketlerini verip "Ben gidicem

ama büyüyüp yine gelicem annem söz verdi. Hem baban da seni bana emanet etti. Sen bunları hep sakla olur mu?" dedi küçük kız da o an saçında olan çiçekli tokasını verdi Alperen'e "Şen de bunu şakya." sonra babasının giderken annesine yaptığı gibi Hatice'nin alnını öptü ve koşarak annesinin yanına gitti utangaçlığıyla. Aklına gelen şeylerle yüzüne minik bir gülümseme oturdu. Ne çok şey atlatmışız diye düşündü. Babasından sonra yanındaki adamı da kaybetmişti ama o geleceğini söylemişti ve bekle demişti. Beklemisti de Hatice tam 19 sene beklemişti. Okula başlamıştı onlar gittikten bir sene sonra büyümüş tıp okumuş fakat son senesinde okulun bitmesine yarım dönem kala 28 Şubat sonrasında başörtüsünden dolayı bitirip doktor olamamıştı. Alperen ise Bursa'ya geldikten bir ay sonra dayısı ile Ankara'ya gelmişti güya dayısı yolda arkadaş olsun diye almıştı yanına Alperen'i. Alperen uyurken onu bir banka bırakıp geri gitmişti dayısı Bursa'ya. Ne olduğunu anlamayan küçük Alperen yolda dayısını ararken bir kavganın içerisinde kalmıştı gelen polislerden birisi kurtarmıştı onu o kargaşadan. Onunla ilgilenmiş ailesini bulamayınca onu bir yurda yerleştirmişti Hamza komiser. Sürekli ilgilenmişti, o zamandan sonra polis olmaya karar vermişti Alperen. Okulunu bitirmiş, özel harekât polisi olmuş, annesini ve Hatice'yi bulmuş fakat karşılarına çıkamamıştı. Tam cesaretini toplayıp annesinin yanına gittiği gün acı bir ağlama sesiyle karşılaşmıştı annesini dövülürken görmeyi hiç beklemiyordu. Meral Hanım oğlunu gördüğü an kocasını görmüş gibi olmuştu. Hemen tanımıştı oğlunu fakat maruz kaldığı şiddetten dolayı yığılıp kalmıştı. Annesini oradan alıp İstanbul'a geçerken görev çıktığı haberini almıştı. Annesini Haticelere getirmişti. Kapıyı açan Hatice onları görünce şok olmuştu. Acele ile Hülya teyzesine özet geçip annesini onlara emanet edip göreve koşmuştu. Görevde dalgınlıktan dolayı omuzundan yaralanan

Alperen mecbur 2 hafta üzerine dönmüş ve döndüğünde Hatice ile evlenmek istediğini söylemişti.

"Alperen yarın 15 Temmuz Sitare'nin doğum günü hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet hatırlıyorum. Hatta hediyeleri bile hazır. "

Onlara özgü bir adetti. Kimin doğum günü olursa olsun hepsine hediye alınırdı.

"Yaaa. Ne aldın peki?"

"O kadarını söylemiyim ama sürpriz canım."

"Neyse hadi uyuyalım yarın yorucu bir gün olacak."

15 Temmuz Cuma, Saat: 04.30

"Anneeeeeeeee?!?"

Kendi çocukluktan beri ara ara gördüğü rüyadan kızının çığlığıyla uyandı. Hatice.

"Annem? Ne oldu Sitare'm? Kabus mu gördün annecim?"

Kafasını aşağı yukarı sallayarak onayladı annesini Sitare Hifa.

"Rüya gördüm anne bizim Ankara'da pikniğe gittiğimiz yerdeki köprünün oradaydık. Askerler vardı yukarıda da helikopterler vardı. Siz babamla onlara doğru gittiniz sonra onarı geçip ilerideki iki beyaz ata binip uzaklaştınız. Biz orada kaldık. Ablamla beraber Yusuf'un ellerini tuttuk ve sizin gibi onların üzerine dağru yürüdük biz yürüdükçe onlar yere düştüler sırayla. Sonra uyandım."

Kızının saçlarını okşadı.

"Rüya annecim rüya. Hem bugün senin doğum günün çok yorulacağız. Biraz daha uyu dinlen kızım."

Tamam anlamında kafasını salladı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Kocasının yanına geri döndü Hatice. Yatağa oturarak konuşmaya başladı.

"İçimde bir sıkıntı var Alperen."

"Hayırdır ne oldu?"

"Değişik bir gün bilmiyorum yani Sitare'nin gördüğü kabus sonra ben de değişik bir rüya gördüm. Seninle beraber yeşil bir vadideydik. Gökyüzünde jetler vardı. Seslerinden yer titriyordu. Sonra uzaktan bir kalabalık belirdi bize doğru yaklaştılar. En önde Hz. Hamza vardı. Bir yanında Hz. Ali bir yanında Hz. Ömer ve Hz. Osman, şehitler kervanıydı. "Sizi Peygamberimize götürmeye geldik." dediler. Sonra işte Sitare'nin çığlığına uyandım."

"Hayır olur İNŞALLAH. Namaza birkaç saat var gel bir Yasin Fetih okuyalım."

"Tamam abdest alıp geliyorum."

"İyi ki doğdun prensesim. Canım kızlarım benim. İNŞALLAH hayatınız boyunca anneniz gibi güçlü bir irade ile hak yol üzerinde emin adımlarla ilerleyen hanımefendiler olursunuz. "

Kollarının altındaki kızlarının başlarına birer öpücük kondurdu babaları. Hediye yaptırdığı künyeleri kızlarının boyunlara taktı.

"Gel bakalım buraya Yusuf Paşa. "

Oğluna da yaptırdığı künyeyi taktı Alperen. Sonra eşinin yanına ilerledi. Ona da künyesini taktı.

Hep beraber resim çekindiler pasta yediler.

Birkaç saat sonra odaya gelen kocasının kireç gibi yüzünü gören Hatice panikle ayağa kalkıp yanına geldi. "Ne oldu ne bu halin?"

"Gel!" dedi sadece Alperen, "gel"...

Salona girdikleri zaman duyduğu seslerle ayakları yere çakılı kalmıştı.

"Ama bu jet sesi! "

"Darbe girişimi varmış. Ben gidiyorum Hatice'm. "

"Bekle çantamı alıp geliyorum."

"Hayır gelmiyorsun sen evde dur köprüleri tanklar kesmiş ben oraya gidiyorum. Benden haber bekleyin."

Hiçbir yerde duramam efendim. Ben de geliyorum. Hayır şehit olmama engel olmana izin vermem. Ben bugün sana anlattığım rüyayı 5 yaşımdan beri görüyorum. Eğer bu evden çıkacaksak beraber çıkacağız şehit olacaksak beraber olacağız. Geri döneceksek de beraber döneceğiz. Yok başka türlüsü. Çocukları da düşünme sensiz bensiz büyürler babaanneleri anneanneleri yanlarında ama Vatan'sız büyüyemezler. Esaret altında büyüyemezler. Hem ben doktor sayılırım belki birine bir faydam olur. "Annelerine dönüp devam etti.

"Çocuklarım size emanet eğer ki biz bu kapıdan çıktıktan sonra geri gelemezsek onlara sahip çıkın. Bizi yetiştirdiğiniz gibi Rabbime kul, Peygamberimize ümmet, Vatana evlat olmayı öğretin onlara da."

İçeride oturan kızlarına seslendi sonra. Boyunlarına sarılıp öptü.

"Annecim biz küçükken bize yapılanların bir benzeri sizin başınıza gelmesin diye gidiyoruz babanızla. İkiniz birbirinize, Yusuf size, siz ninelerinize ve en önemlisi Hepiniz Rabbim'e emanetsiniz. Unutmayın babanızda ben de her zaman yanınızdayız." İçeri gidip çantasını aldı.

Alperen sarıldı bu sefer kızlarına.

"ALLAH'a emanet olun. Hakkınızı helal edin. "

Annelerinin ellerini öptü. "Çocuklar size emanet anne."

Son sözleriydi ailelerine.

Köprüye yaklaşmıştılar. Havada uçan jetler dışında anormal olan bir ses yoktu. Köprünün başını tanklarla ve askerlerle kesmiştiler. Ön tarafta erkekler arka tarafta bayanlar vardı. Fakat erkeklerin aralarındaki 15-30 arasındaki gençlerin çoğunlukta olduğunu görünce başını semaya kaldırıp içten bir ELHAMDULİLLAH dedi. Onların bu hallerini görünce aklına Kurtuluş Harbi geldi. O zamanda bu millet söz konusu "Vatan" olunca tek yumruktu bu günde öyle. "Ne kadar uğraşırsanız uğraşın bölemeyeceksiniz bizi şerefsizler!" dedi içinden.

"İleride bir şeyler oluyor, hareketlilik var ben bir gidip bakayım. Sen burada bekle."

"Tamam."

Bir gözüyle etrafı inceliyor bir gözüyle kocasını takip ediyordu. Yaklaşmıştı fakat henüz varamamıştı olay yerine.

Aniden ateş açılmaya başladı. Göğüs bölgesinde oluşan tanıdık hisle hareketsiz kaldı birkaç saniye Alperen. Fakat ikinci kurşun diz kapağını hedef almıştı. Daha fazla ayakta duramadı yere yığıldı.

"ALPERENNNN!!!"

Kocasının yere yığıldığını gördükten sonra daha fazla yerinde duramayan Hatice ona doğru koşmaya başladı. Ateş kesilmişti. Alperen'in yanına diz çöktü. Hızla gömleğinin düğmelerini açtı. Yarayı görünce istem dışı ağzından hıçkırıkla karışık bir inilti kaçtı. Üzerine aldığı şalı tampon yapmak için yaranın üzerine koydu. Tekrar ateş açılmaya başlamıştı umursamadı. Bir yandan içinden dua okurken bir yandan da elinin altındaki yaraya bastırıyordu.

Aniden sırtına batan bir şey hissedince nefesi kesildi. Sırtından beline doğru akan sıcak bir şey hissetti. Daha fazla direnemeden kocasının üzerine yığıldı.

Kesik kesik nefesi arasında söylediği sözler ikisinin de yüzünde tebessümle bu dünyaya gözlerini yummalarına sebep olmuştu.

"Türk.....esa..ret...ka..bul...et..mez!"

20 Yıl Sonra

Anne babalarının kabirlerine geldiklerinde yine gözleri dolmuştu üçünün de. Yan yana dizildiler 3 kardeş.

Dahiliye Uzmanı Doktor Vuslat;

Özel Harekât Emniyet Amiri Sitare Hifa;

Hava Kuvvetlerinden Üstteğmen Yusuf Serkan

Sitare'nin doğum günüydü bugün. 15 Temmuz'du!

Eğildi anne ve babasının yanına.

"Emir komuta bizde rahat uyuyun anam babam. Vatan bize emanet!"

Sivas Merkez Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

MERKEZ/SİVAS

BİR KALKIŞMANIN PANORAMASI

Oğuz Alp AYBİRDİ

Saatler 21.30'u gösterdiğinde Genelkurmay Başkanlığı çevresinde silah sesleri duyulmaya başladı. Buna bir anlam veremeyen ancak aslında nelerin olup bittiğini anlamaya çalışan Ankaralıların ürkek bakışlarına kaygı hakimdi. Türkiye'nin kalbi, dakikalar sonra olacaklardan habersiz günün yorgunluğunu atıp bir sonraki günü tebessümle karşılamanın telaşındaydı belki. Sokak lambalarının titrek ışıklarının arasından yorgun adımlarla evlerine gitmek isteyen Ankaralılar, az sonra olacaklardan habersizdi. Ilık bir meltem, Çankaya Köşkü'nü yalayarak karşı caddede bulunan çam ağacının altında bir müddet soluklandı. Uzak mahallelerden gelen köpek sesleri hiç de hayra alamet değildi. Neler oluyordu acaba? Az sonra meltem, insanın içini üşüten soğuk bir esintiye dönüştü. Silah seslerindeki artış, sessiz başlayan gecenin hareketli saatlere dönüşeceğinin habercisiydi sanki.

Başbakanlık Kızılay binasındaki koruma personeli de silah seslerinden iyiden iyiye huylanmıştı. Birilerinin neler olduğunu araştırması gerekiyordu. Koruma amiri, yorgun bedenini deri koltuktan kaldırarak telefona yöneldi ve Genelkurmay Başkanlığından silah seslerinin duyulduğunu Koordinasyon Merkezine iletti. Bu ihbar üzerine Silahlı Kuvvetler Komuta Harekât Merkezi arandı ancak alınan yanıtta herhangi bir ola-

ğanüstülük yoktu. Koruma amiri, içindeki şüpheyi bastırmak için belki de "Yine ani müdahale mangaları tarafından tatbikat yapılıyordur." diye söylendi. Birden koruma personellerinden Mustafa, nefes nefese içeri girdi.

- Amirim, bu silah sesleri hiç de hayra alamet değil.

Yıllarını bu mesleğe vermiş Komiser Mehmet de aslında bir şeylerin döndüğünü çoktan hissetmişti.

- Mustafa, neler oluyor? Bu hareketliliğin sebebi nedir acaba?

- Bilmiyorum amirim ama her nedense burnuma kötü kokular geliyor.

Komiser Mehmet, iç cebindeki mendili çıkarıp alnında biriken boncuk taneleri büyüklüğündeki ter parçacıklarını usulca silerken bakışları çok uzaklara çivilenmişti çoktan.

- Dur hele, hemen telaşlanma! Belki de biz gereğinden fazla kaygılandık.

Öte yandan Çankaya Köşkü yakınlarında biriken tanklardaki hareketlilik de dikkatlerden kaçmıyordu. Birkaç kişinin meraklı bakışları arasında ani manevralar yapan bu demir yığını araçlardakilerin ne yapmaya çalıştıkları anlaşılmıyordu. Sokak birden kalabalıklaşmaya başlamıştı. Tankları çevreleyen insanların meraklı bakışları tanklardakileri iyice telaşlandırmıştı. Kalabalık, küçük bir kartopunun dakikalar sonra koca bir kar yığınına dönüşmesi gibi artıyordu. Köşkün önünde bekleyen bu insan seli, bir anda helikopterlerden açılan ateş sonucu etrafa kaçıp siper almak için yer aramaya başladı. Neler oluyordu acaba? Ülke bir işgal girişimiyle ya da terörist bir saldırıyla karşı karşıya mıydı?

Saat 22.00-22.20 arasında Ankara Meclis İl Genelkurmay Karargâhının bulunduğu bölgede F-16'ların alçak uçuş yaptık-

ları bilgisini alan Komiser Mehmet, artık bir şeylerin ters gittiğinden emindi. Koca gövdesinden beklenmeyen bir çeviklikle tekrar Silahlı Kuvvetler Komuta Harekât Merkezini aradı. Uçakların neden havalandığı, Genelkurmay Başkanlığına bir saldırının olup olmadığı yönündeki sorular ne yazık ki yine cevapsız kaldı. Bu sırada Boğaz Köprüsü istikametine giden yolların askeri birlikler tarafından kapatıldığı bilgisi Koordinasyon Merkezine ulaştı. Gölbaşı Polis Özel Hareket Başkanlığı, ne olduğunu anlamadan F-16 savaş uçaklarıyla ve askeri helikopterlerle hava saldırısına uğramıştı. Saldırıya hemen karşılık verilse de kimse, saldırının kimler tarafından yapıldığından haberi yoktu. Başbakanlıktan yapılan açıklamalar, bu aziz milletin ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu gözler önüne seriyordu: Ülkeyi onlarca yıl geriye götürecek ve itibarını zedeleyecek bir darbe girişimi. Şimdi şehit kanlarıyla sulanmış bu aziz vatana sahip çıkma vaktiydi. Şanlı Türk tarihine kara bir leke düşürmek isteyenler işte sahnedelerdi ama Türk demokrasisinin pamuktan kalbine paslı bir hançer saplamaya kimsenin gücü yetmezdi. Dıştaki düşmanlara pabuç bırakmayan aziz Türk milleti, kendi içindeki hainlere de meydanları teslim edemezdi.

Bu ülkenin gözü gibi baktığı gözü dönmüş caniler, bir şuursuzluğun kirli pençesine düşmüşçesine her tarafa saldırmaktaydılar. Ankara ve ülkenin bazı şehirleri sırtından hançerlenirken İçişleri Bakanlığı, tüm Valiliklere ve Emniyet Müdürlüklerine alarma geçmeleri talimatı verdi. Aynı saatlerde ülkenin Başbakanı bu kalkışmanın sonuçsuz kalacağını, aziz milletin buna izin vermeyeceğini belirterek tüm halkı meydanlara inmeye davet ediyordu. Sakin başlayan bir Ankara akşamı, korkunç manzaralara şahitlik ediyordu. Ezan dinmez, bayrak inmez diyen imamlar işte minaredelerdi. Vatanına canı pahası-

na bağlı olan halk, gözünü bile kırpmadan hainlerin tanklarının atına kendilerini atarken camilerden salalar yükseliyordu.

Bugün ezelden ebede kutlu bir yolculuk vardı. Tarihe altın harflerle yazılacaklar, birer birer sokaklara çıkıyordu. Akşam vardiyasından yeni dönen Rıza Usta, eşinin elini sıkı sıkı tutup alnına sıcak bir öpücük kondurdu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bir an önce kalabalıklar arasındaki yerini almak için acele ediyordu. Birden gözü henüz bıyığı yeni terlemiş olan oğlu Enes'e ilişti. Lise 2.sınıf öğrencisi olan oğlu ile bir süre bakıştılar ve sanki hayat bir siyah beyaz Türk filmi sahnesini andırırcasına öylece donup kaldı. Sessizliği sokaklardan gelen silah sesleri bozmuştu. "Haydi Enes, haydi sefere…" diye fısıldadı. Az sonra şehadet yolcularının aralarına çoktan katılmışlardı bile. Bir ara mahşer yerini andıran Çankaya sokaklarında Enes'i kaybetti. Etrafta koşuşturanlardan Meclis'in de bombalandığını duyunca içini derin bir öfke kapladı. Fakat Enes… Kaşla göz arasında bu çocuk nereye kaybolmuştu? Yoksa… Hayır, hayır kaygılanmaya gerek yok şimdi çıkar şuralarda bir yerlerden. Burnundan aldığı nefes gırtlağında koca bir demir yığınına dönüşürken karşı kaldırımda Enes'i fark etti. Var gücüyle bağırdı: "Enes, oğlum!!!" Yol kenarlarındaki arabaların üzerlerinden ilerlemeye çalışan tanklar, dikkatini o yöne çekti. Askeri helikopterlerden boşanan ve gecenin karanlığını kana bulayan mermileri fark edince gözü tekrar Enes'i aradı. Kan gölüne dönen karşı kaldırımdaki bir bankın yanı başında Enes, boylu boyunca yatıyordu. Tüm gücünü toplayarak ve her şeyi göze alarak var gücüyle o yöne doğru koşmaya başladı. Enes'in yanına vardığında göğsünde bir sıcaklık hissetti. Sağ elini kadife ceketinden içeriye, göğsüne doğru daldırdı. Vurulduğunu yeni fark ediyordu. Nefes alıp verişi iyiden iyiye değişmişti. Üstelik gırtlağındaki düğüm de onu iyice nefessiz bırakıyordu.

Bir limandan ötekine gitmek için demir alma hazırlığında olan koca bir gemiden farksızdı artık. Son bir hamleyle doğrulmaya çalışsa da bunu yapmaya gücü de kalmamıştı. Ruhunu esir alan sessizlik bedeninde hareketsizliğe dönüşürken ilk göz ağrısı olan oğlu Enes'i bir süre süzdü. Enes'in kafasından damlayan kanlar, kaldırımlarda garip çizgilere dönüşmüştü. Gözünden boşalan yaşlara engel olamıyordu. Bu öfkenin nedeni neydi? Onları bu hayattan koparan zalimliğin bedelini kim ödeyecekti? Issızlaşmıştı sanki Ankara. Kalabalıklara arasında öylece kalmışlardı sanki. Şehadet şerbetini yudumlayan oğlunun cansız bedenine sarılıp uzun ve soluksuz bir yolculuğa çıkmanın hüznü ile gözünden düşen inci taneleri kalabalıklar arasında kayboluyordu.

Sokaklarda benzer manzaralar yaşanırken ülkenin Başbakanı ve Cumhurbaşkanı bu kalleş saldırıların karşısında meydanların boş bırakılmaması gerektiğini bağlanabildikleri kanallardan bu güzel ülkenin insanlarına anlatmaya çalışıyorlardı. Hem Meclis de açık olmalıydı. Tüm siyasi partileri aynı çatı altında toplayan Meclis de bu hain saldırılar karşısında dimdik durmalıydı. Meclis Başkanı'nın kararı bu yöndeydi. Saatler 23.00-23.30'u gösterdiğinde çatışmalar şiddetlenmişti. Yenimahalle sakinleri bir çatışmanın ortasında kalmıştı.

TRT, yaşanan olayın ciddiyetini ortaya koymak için canlı yayındaydı. Eli silahlı bir grup asker haber stüdyosuna doğru yöneldi. Tijen Karataş, kameralar karşısındaydı. Eline uzatılan kâğıda şöyle bir göz attı. Kalp atışları ritmini şaşıran bir saati andırıyor, titrek sesini bir korku esir alıyordu. Kâğıtta yazılanları istemese de okumak durumundaydı. Derin bir nefes alarak ruhunu ve bedenini saran korkudan kurtulmak istedi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı. Üzerinde gezinen gözlerdeki kin ve nefreti anlaması uzun sürmedi. Kâğıtta yazı-

lanları bir solukta okuyup bitirdi hatta bunu birkaç defa yaptı. Aynı saatlerde bu bildiri Genelkurmay Başkanlığı'nın İnternet sitesinde de dakikalarca yer işgal edecekti.

Saat 01.28. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin üst kademedeki önemli yetkilileri, bu kalkışmanın kendini bilmez birkaç kişi tarafından gerçekleştirildiğini ancak kendilerinin bu kalkışmayı bastıracak güçte ve kararlılıkta olduklarını bildiriyor. Tümgeneral Zeki Aksakallı, aldığı bilgilerden olayın asıl faillerinin kimler olduğunu iyi ve karargâhı korumanın gerekliliğini iyi biliyordu. Hiç düşünmeden telefona sarıldı. Telefonun diğer ucunda koruma Astsubayı Ömer Halisdemir vardı.

-Ömer!

-Emredin komutanım.

- Biliyorsun yıllar var ki beraberiz. (Hıçkırıklarla bölünen konuşmasına güçlükle devam etti.) Bu, belki de son konuşmamız. Beni iyi dinle. Olanları biliyorsun, bir kalkışmanın eşiğindeyiz. Senin vatan sevginden asla şüphe etmedim. Koyun kılığındaki çakallara geçit vermeyeceğini iyi biliyorum. Birazdan şehadet şerbetini yudumlayabilirsin. Vatan sevgisinden mahrum komutanlar ve yandaşları az sonra orada olacak. Gözünü bile kırpma, gereğini yap. Ben hakkımı sana helal ettim kınalı kuzum. Sen de hakkını bana helal et.

-Emriniz başım üstüne komutanım. Ben de hakkımı size helal ettim. Vatan sağ olsun komutanım.

Ömer, telefonu cebine koyup toparlandı. Dakikalar sonra olacakları anlamışçasına Yaradan'a yöneldi:

-Allah'ım ailemi, vatanımı ve bu aziz milleti sana emanet ediyorum. Beni vatan yolunda şehadet şerbetini yudumlayanların yoluna ilet. Saatler ilerlerken Ömer Astsubay, sonu Yaradan'a varan kutlu yolculuğa çoktan çıkmıştı bile.

Marmaris'te kaldığı otelde gelişmeleri takip eden Koca Reis, olanlardan dolayı çok üzgündü ama ümitsiz değildi. Kalkıp abdestini tazeleyip halk yolunda Hakk'la buluştu. Dakikalarca dua etti. Yanından ayırmadığı ana yadigârı saçaklı yeşil seccadesini özenle katlayıp kaldırdı. Omuzlarındaki yükün ağırlığının farkındaydı. Şimdiye kadar hep dük durmuştu ve şimdi de dik durmalıydı. Demokrasi uğruna onlarca insan şehadet yolculuğuna çıkarken o, öyle eli kolu bağlı oturmamalıydı. Ne de olsa gücünü bu aziz milletten alıyordu. Uzun Adam, uzun ömürlü yaşamak için korkaklığı tercih edeceklerden değildi. Beraber yürüdüğü, gücünü ve kararlılığını aldığı bu millet, onu dün de yalnız bırakmamıştı; bugün de yalnız bırakmayacaktı. Demokrasinin gücüne inanan bu millet bu hain girişimi hak etmiyor, diye söylendi usulca. Etraftakiler, Uzun Adam'ın sabitlediği bakışlarını kendilerine doğrultmasıyla irkildiler. "Evet, yolculuk vakti." dedi kararlı bir edayla. Marmaris'ten İstanbul'a hareket etmeliydiler. Belki ani alınan bu karar çok da doğru değildi hele her tarafın hainlerle dolu olduğu böyle bir ortamda… Diken üstünde yapılan bir yolculuktan sonra sabaha karşı nihayet Atatürk Havaalanı'na indiler. Saat 04.12'de Meclis bir kez daha vurulurken Koca Reis, kameralar karşısındaydı:

-Aziz milletim,

Biz, inandığımız yolda sizden aldığımız güçle emin adımlarla ilerledik. Kimse bu aziz millete hizmet yolunda bizi engelleyemez. Bizim kefenimiz üzerimizde, Kur'an'ımız koynumuzda aziz milletimiz yüreğimizdedir. Her zaman söylediğim gibi iri olacağız, diri olacağız, beraber Türkiye olacağız. Bu milletin ekmeğini yiyerek bu millete kurşun sıkanlar, adalet önünde bunun bedelini ödeyecekler."Dik dur eğilme, bu millet seninle." sloganıyla konuşması bölünen Koca Reis'in yorgun-

luğu gözlerinden okunuyordu. Daha söylenecek çok şey vardı ama yorgunluğa daha fazla direnemedi ve konuşmasını kısa kesti.

Gün ışıdığında Ankara sokaklarına sessizlik hakimdi. Çankaya, Yenimahalle akşam mahmurluğunu üzerinden atmaya çalışırken sokaklar akşam yaşanan olayların izlerini taşımaktaydı. Kırgındı Ankara yorgundu hepten. Sırtından paslı bir hançer yemişti dün gece. Dün gece zalime inat demokrasi kazanmıştı. Tarihe altın harflerle yeni bir destan bırakan bu aziz millet, yeni güne yeni umutlarla "merhaba" diyordu.

Hüsnü Özyeğin Anadolu Lisesi
MERKEZ/KARS

MEMLEKET MESELESİ

Ali Metin BOZDOĞAN

Önümdeki tabutun içindeydi Hasan. Hep yan yanaydık ama artık öyle değil. Tabut bayrağa sarılıydı. Bayrak deyince sen farklı olurdun bilirim. Hemen başlardın:

"Ey mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü,
Işık ışık, dalga dalga bayrağım!
Senin destanını okudum, senin destanını yazacağım."

Ama şimdi öyle mi, sadece şiirin sözlerini hatırlıyorum. Sesini bile unuttum. Hatırlamaya çalışıyorum olmuyor bir türlü. Bu mu, o mu, yo yok offf. Terliyorum. Hava sıcak belki ondandır.

Köye yaklaştıkça içim bir hoş oluyor. Mesafeler uzasın istiyorum. Daralıyorum. Nefes alamıyorum. Bayraktaki yıldız çekiyor beni. Hep buraya bak der gibi. Hatırlıyor musun Hasan? Yaz geceleri sırtüstü yatıp yıldızları sayardık. Yıldız kayınca dünyadan birinin göçtüğünü düşünürdük. Yıldız kaymasını ilk kim görecek diye iddialaşırdık.

Hasan uyan! Hasan uyan köye geldik. Ağlamayacağım bunu bilesin. Gözümden süzülenler mi? Onlar… Onlar… Ter. Terliyorum işte. Hüseyin Amca'ya ne söyleyeceğim. Seni soracak biliyorsun. Hasan, Hasan kalk sizin evin önü kalabalık, bütün köy orda. Bak o çok sevdiğin bayrak sizin evin çatısında.

Uğultular geliyor artık kulağıma. Ağıtlar… Feryatlar… Başım önümde, ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Sesler daha çok geliyor.

Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Rasulallah!
Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Habiballah!

Herkes tabutun etrafında… Ben uzaktan bir köşede izliyorum. Çayevinde sohbet ederken televizyonlarda "kalkışma" haberini aldığımızda sen ayağa kalktın. Ne diyor diye bağırdın ya. Ben seni sakinleştirmiştim. Sonra… Sonra… Cep telefonu görüntüsüyle "Reis" herkesi meydanlara çağırmıştı. Sen yine ayağa fırlamıştın. Kalk Ali gidiyoruz. Ne oluyor demeye kalmamış:

"Mevzubahis vatansa gerisi teferruattır." demiştin. Hızlıca sen önde ben arkada koşmuştuk.

Bir anda sarsıldım çömeldiğim yerde, omzumda bir el, Ali, Ali, Ali!

Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Rasulallah!
Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Habiballah!

İrkildim. Etraf kalabalık, Hüseyin Amca bana bakıyordu. Göz göze geldik. Sen niye mi geldin diyor. Yoksa Hasan niye yanında değil mi? Usulca gözlerimi kapatıyorum. Kalabalık içerisinde koşuyoruz. Yetiş Ali yetiş diye sesin geliyor. Sokaklar kalabalıklaşıyor. Her yer mahşer yeri. Seni göremiyorum ama Köprü'ye koştuğunu biliyorum. Gözlerim kapalı koşuyorum. Oraya buraya yalpalıyorum. Bir sarsıntı, gözlerimi açıyorum. Hüseyin Amca karşımda elleriyle omuzlarımı sarsıyor. Kendine gel Ali, kendine gel. Sonra Safiye Teyze tabutuna sarılmış: Hasan'ım da Hasan'ım diyor. Hasan Amca'nın bana sarılan ellerini hissediyorum. Ben de ona sarılıyorum. Kokusu tanıdık geliyor. Evet, evet hatırlıyorum. Köprüde sarılmıştık bir birimize helalleşir gibi. Kulağıma silah sesleri geliyor. Sesler: Allahu-

ekber, Allahuekber! İnsanlarda bir telaş. Yine kaybediyorum seni. Yine mermi sesleri… İnsanlarda korku yok. Allahuekber! sesleri… Mezarlıktayız… Ne zaman geldik bilmiyorum. Dualar duyuyorum… Artık bir son mu, yeni bir başlangıç mı? Kefenini tutup çukura iniyorum. Kefen beyaz olur ama senin kefenin kanlı. Ellerim kan oluyor. Köprüde yine kan olmuştu ellerim. Sen vurulmuştun:

"Maraş bize mezar olmadan düşmana gülzâr olmaz" demiştin de ben de sana, Maraşlı Şeyhoğlu, bahtına lanet olsun aşmadınsa bu köprüyü" deyivermiştim. Gülümsemiştin… Son gülüşün müydü? Yine sesler geliyor kulağıma:

Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Rasulallah!
Es SalatuVe's-SelamuAleyke Ya Habiballah!

Ali, benim sınavlar bitti. Maraş'a ne zaman gideriz deyip çayı yudumladın. Daha benim sınavlarım var bir hafta daha bekle beraber gidelim demiştim de sen, "olur" demiştin.

Sonra insanlar… Sesler… Feryatlar… Uğultular… Çayevi… Köprü… Her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıyor.

Mezardan ayrılıyoruz. Geriye dönüp bakamıyorum. Sesini duyuyorum:

"Ey şehîd oğlu şehîd, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış duruyor Peygamber."

Hoca Ahmet Yesevi Anadolu İmam Hatip Lisesi
DULKADİROĞLU/KAHRAMANMARAŞ

GELME EY ECEL

Zehra Betül ÖZDEMİR

15 Temmuz, akşam saatleriydi. Küçük hastane odasında sol kolunda serum yatıyordu, Mehmet. Geceden beri ateşi düşmemiş, arkadaşları çareyi hastaneye getirmekte bulmuşlardı. Telefonun mesaj sesiyle doğruldu. Halit, bir türkü indirip atmasını istemişti. İsteğini yerine getirip türküyü ona gönderdi. Türkünün sözlerini dinleyince, gülümsedi. Asker adamdı ne de olsa bu tarz türküleri seviyordu. Sevdiği kıza, Seher Komiser'e, dinletecek, büyük ihtimal diye düşündü. Halit'in ailesi gelmişti, Diyarbakır'dan. Bugün akşam Halit ile Seher'in nişanı yapılacaktı. Kendisini biraz toparlarsa, geç de olsa nişana gitmeyi düşünüyordu.

Mehmet'in hayatına 2008'li yıllarda İstanbul'da giriş yapmıştı Halit. Mehmet çok iyi hatırlıyordu. Yine vatanı korumak için yol aldıkları bir görevde rastlaşmışlardı, bu vesileyle yolları Ankara'da kesişen iki genç ev arkadaşı olmuşlardı birbirlerine. Halit uzun boyuna gayet orantılı kilosuyla, bal rengi gözleriyle esmer bir adamdı. İç dünyası cıvıl cıvıldı. Bunu dışarıya yansıttığı güler yüzünden ve güzelliğe odaklanan bakışlarından anlayabilirdiniz. Ev içinde sürekli Halit espriler yapar, yaptığı espriye kendisi gülerdi; Mehmet çoğu zaman kendi kendine homurdanır, bu adamla aynı çatıyı paylaşma fikrine devam etmeyi sorgulardı. Mehmet bu renkli arkadaşına kıyasla daha disiplinliydi. Olayları kendi aralarında danışır, tartışır, uzlaşırlardı; Mehmet

genellikle konularda üste çıkan, dediğini haklı çıkartan birisiydi. Sinirliydi, biraz da agresif… Halit hep derdi "Ulan fiyakalı, bir gün ağlatmaz mıyım seni?" Mehmet' de "O günü dört gözle bekliyorum" derdi gülerek. Saçlarına erken yaşta ak düşmüştü Mehmet'in ama o bunu da kendi lehine çekerek karizmasına yorumluyordu.

Halit'in kendi sınırlarını çerçeveleyen bir aşk vardı ki; her şey ona göre şekillenir, ona göre doğrulur, ona göre kendini uydururdu. O çizgi, vatan aşkıydı; o çizginin rengi, kırmızıydı.

Bu çizgi öyle bir kıvrılırdı ki, İstanbul'dan Güneydoğu'ya kadar genişletirdi sınırlarını. Halit Diyarbakır Sur ilçesi operasyonundaki çatışmada belinden vurulmuş; gazi olduğu halde gazi maaşı teklifini dahi kabul etmemişti. Para, mal mülk için mi savaşmıştı? Birkaç kuruşla mı ödüllendirilmek istiyordu? Hayır, hayır, onun arzusu kesinlikle bu değildi. O Allah için, vatan için, halkın refahı için çarpışmıştı, canını ortaya koymuştu. Gazilik onu tatmin etmeye yetmiyordu, içindeki bu beklentiyi ancak şehitlik mertebesi doldurabilirdi. Şehitlik sevdası yüreğinde sönmeyen bir ateş gibiydi. Gözü şehitlikteydi ve geride kimseyi bırakmak istemediği için evlenmemişti. Ne zaman Seher'i görmüş, o zaman vazgeçmişti kararından.

Zihnine akın eden bu düşüncelerden kendini kurtarmaya çalışırken baş ağrısı, şiddetlenmişti; elimi, yüzümü yıkasam iyi olur diye düşündü. Yatağında doğruldu, hastanenin küçük televizyonunda kulağına misafir olan kelimeler sıralandı korkunç manayı oluşturarak: Türkiye Cumhuriyeti bir darbeyle karşı karşıyaydı. Damarlarında akan kan sinirle yüzüne tırmandı, kızarmıştı öfkeden.

Evet, yine bir darbe girişimi, Türkiye'yi bölmek isteyen güruhların oyunlarından bir tanesi daha sahnedeydi. Fırtınalar

koptu yüreğinden, kolundan serumu çekip, attı. Kalbinde atan cesaret atışları, adımlarına karıştı, bastığı topraklara aktı bu cesaret. Bir anda kendini evde buldu. Bir yandan Halit'e ulaşmaya çalışıyor, bir yandan görev yerine gitmek için hazırlanıyordu.

İl Emniyet Müdürlüğü'ne ulaştı, gördükleri şu şekilde hafızasına kazınmıştı: Yaşına rağmen yiğitliğinden ödün vermeyen dedeler, evlatlarını da verdikleri bu vatana kendilerini de adamak isteyen nineler, yeni filizlenen zihinlerine 'gencim, vazifem bu değildir' düşüncesi hiç uğramamış gençler, yavrusunun kokusunu son kezmiş gibi içine çeken babalar… O mekâna hayat kazandıran bu koca yürekli sıfatlardı.

Gözleri kararmış haçlı ordusu, hiç bakmadan etrafına ateş saçıyor; genç yaşlı dinlemeden direnen millet, göğsünü bihakkın siper ediyordu. İnsan kılığına girmiş, ete kemiğe bürünmüş şeytanlar vatanın en kutsal görevini, askerliği, kendilerine layık görmüşlerdi. Allah'ın yaratma sanatının birer eseri olan gökteki o güzelim yıldızları çalmış, hatta rütbedir diyerek omuzlarına takmışlardı. Yaratanın Bakara suresinde bahsettiği gibi görmeyen, işitmeyen, düşünemeyen insanlardı, onlar. Başlarındaki akbabaya o kadar inanmışlardı ki, kendi kanlarından insanlara silah tutuyorlardı.

"Bilmez misiniz biz cihat için doğmuşuz. Bu vatan için asılmışız da kesilmişiz de. Vatan bizde namustur. Sizin silahınız var, bizim imanımız; sizin tankınız var, bizim vatan aşkımız.'' diye bağırdı, Mehmet. Sonra gençlere dönerek "Ben tankın başındaki haini vuracağım. Siz de hemen tanka çıkın.'' Tarih yazıldı o gün. O gece silah tutmaktan elleri kabardı. Telefonu hiç susmadı ama beklediği can dostu Halit aramamıştı. Bunun yanında tepelerinde alev kusan ölüm makinelerinin sesi, onun daha da ürpermesine neden oluyordu.

Sabaha kadar uğraştılar hainlerle. Nelere şahit oldu o gece Ankara ve payitahtı İstanbul. Milletin meclisi dahi bombalardan nasibini aldı. Aklı Halit'te, kalbinde endişe. Öldü mü kaldı mı? Haber yok. Telefonu kapalıydı ulaşamıyordu. Halit'i bulmak için Gölbaşı'na geçti. Halit, orda da yok. Halit'in babası da haber bekliyordu kendisinden. Tek tek hastaneleri dolaştı. Ölenlere bakıyor; hepsi ayrı bir güzellikte yatıyorlar misk-i amber kokulu kızıl kanların içinde, "şehit mi düştün asker, cennet kokuyor her yer?" diye haykırarak Halit'i arıyordu. Ümitsizliğe düşüyordu yavaş yavaş. Girdiği her hastanede şehit arkadaşlarını gördü. Gözlerini arş-ı alaya cevirmişler gülümsüyorlardı. "Kime gülüyorsunuz?'' diyecek oldu. "Şehit tahtında RABBE gülümser" adlı ezgi geldi aklına sonra. RABBE gülümsüyorlardı gerçekten de.

Kendisine "Halit'i gerçekten hastanede bulmak istiyor muyum?" diye sordu bir an. Adli tıpa geçti yorgun düşmüş gövdesini, sürükleyerek. Görevli "tanınacak halde değil buradakiler" diye uyardı. Kendince iyilik yapıyordu gariban. Ama "Tanırım ben arkadaşımı'' dedi ve daldı içeriye. Biri çarptı gözüne. Kolu başka yerde, bacağı başka yerde. Kim olduğu belli değildi. İçine bir kurt düştü. Hemen adli tıp işlemlerinin başlatılmasını sağladı. Babasına haber verildi, gelmesi için. Babasından kan örneği alındı. Tam üç gün "Allah'ım ne olur o olmasın." diyerek ama her gün daha da azalan bir umutla bekledi. Çok arkadaşı şehit olmuştu kollarında. Ama bu sefer ki farklıydı. Zaman geçtikçe artıyordu acısı. Her saniye, Çin işkencesindeki su damlaları misali kafasının içinde yankı yapıyordu onlarca kez. "Halit! Halit! Halit!" diyerek…

Üçüncü günün sonunda gelen haber kanattı yüreğini. Kafasını eğdi. Gözlerini sımsıkı kapattı. İçinde kaynayan intikam arzusuyla tırnaklarını, etine batırdı önce. O an ne yaptığının idrakine varmadan koşmaya başladı. Eve attı kendisini. Kapıdan

girer girmez duvardaki fotoğraf çarptı gözüne. Geçen yıl havaalanında çekilmişlerdi. Olduğu yere çöktü. "Elimi kolumu kırdın Halit! Nefesimi kestin ulan!" dedi gözlerindeki yaşları tutamayarak. Ağlatacağım demişti. Sözünde de dururdu ya. Kardeş acısını da tattırmıştı işte.

Halit'in ailesinin yanına gitti. Halit'ten haberleri yoktu. Bir an en yakın dostunun şehit olduğunu değil de ailesine nasıl söyleyeceğini düşündü. "Onu çok zor şartlarda yetiştirip büyüttüm. Öyle ki okula giderken, yeni ayakkabı ya da yeni bir önlük bile alamadık ona. Bütün zorluklara göğüs gelerek buralara geldi. Nişanlanacaktı.'' diyerek dövünen annesine, nasıl söyleyecekti o elleri öpülesi Emine Teyze'ye? Nasıl söyleyecekti, yavrun bir kuşun kanatlarında cennete uçtu diye? Daha 14 Temmuz sabahı çocuklarını Diyarbakır'dan görmeye gelmişlerdi, doyasıya hasret bile gideremeyişlerdi. Söyleyemedi, yutkundu, kelimeler boğazına dizildi, "anlayamamışlar'' dedi. Ama bir kardeşi vardı, dostunun. Koca yürekli bir çocuk, tıpkı abisi gibi, o anlardı her şeyi. Ona söyleyebildi bakışlarıyla. Emine annenin "Gelinim, Seher'im nerede evden beraber ayrıldılar?'' diyen sesi kulaklarından gitmiyordu.

Bir haber daha, ardından tekrar bir yıkılış… Komiser Seher, Halit'in sözlüsü, aynı vatanın toprağına, aynı zaman diliminde, aynı amaçla ruhunu teslim etmişti; sevdiğiyle omuz omuza, F-16 uçaklarının attığı bombalarla. Ya Rabbi, bu nasıl tutunuştur, bu nasıl bir sevdadır? Ölüm anında dahi kenetlenen kalplerin aşkını toprağa emanet etmek onun için hem çok onurlu hem de çok elem vericiydi. Acaba onların bedenlerinin ayrılışı ne denli zor gelmişti ikisine? Gözleri, birbirlerine bakarken mi kapanmıştı; acı, buruk bir gülümsemeyle mi son nefeslerini vermişlerdi? Mehmet'in içi burkulmuştu. Kaderin cilvesini fark edemeden; kurdukları evlilik hayalleri de bedenleriyle toprağa

karışmıştı. Acaba Halit sezmiş miydi bunu? Onun için mi bu türküyü istemişti?

"Bu gece düşlerim dehşetli güzel
Uzak dur bu gece gelme ey ecel"

Mevlâna Celalettin Rumi'nin dediği gibi ölüm, düğün gecesi olmuştu ikisine. Uzak durmadı, tam da o gece geldi ecel. Halit ona şehit olacağını haber vermişti de o anlamamıştı. Ama o emindi ki onların nikâhı melekler tarafından şehadete kıyılmıştı. Göktekiler ve yerdekiler şahitti nikâhlarına, tekrar düşündü. Bundan daha güzel şey var mıydı?

Ev arkadaşı, sadece ev arkadaşı değil, can yoldaşı gitti. Alışmak mı, çok zor. Ama Allah bir kapıyı kapatır, diğer kapıyı açar; bir dostu alır başka bir dost verir. Halit'in kardeşi artık Mehmet'le kalacaktı. Kendilerinden bir parça veren iki yürek aynı acıyla, birbirini teselli ediyordu.

15 Temmuz, fedakârlık kalemiyle tarihe adını yazdıran yiğitlerin günüdür.

15 Temmuz, küçücük yüreklerinde kocaman sevdalar taşıyan yiğitlerin, günüdür.

15 Temmuz, bir evladın annesinden canını feda etmek için izin istediği gündür.

15 Temmuz, bir babanın evladını yetim bırakacağı için ondan özür dilediği gündür.

15 Temmuz, elli beş yıldır sönmemiş hain bir ateşe, tekrar su döktüğümüz gündür.

15 Temmuz, ebed- ül abada kanlarıyla yol çizenlerin günüdür.

15 Temmuz, bir darbe girişimi değil, yeni bir başlangıcın tarihidir.

''Ey toprak! Övün göğe karşı. O şehitler ki senin bağrında yatıyor...''

Allah hepsinden razı olsun.

HALİT GÜLSER anısına…

Necmettin Erbakan Anadolu İmam Hatip Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

KARANLIKTAN AYDINLIĞA

Şemsettin EVYAPAN

Güneş doğmamıştı henüz. Telefondan "Sevda Kuşun Kanadında" şarkısı yükseliyordu. Dalgalı siyah saçları uzun boyuyla orantılı olan bu yakışıklı genç, üniversiteyi bitireli on yedi ay geçmiş ancak bir türlü teklif edilen maaşlardan tatmin olamadığı için herhangi bir işe girememişti. Ailesi de ona eskisi kadar para gönderemiyordu. Bu yüzden ev arkadaşı Akif ile açlık sınırında yaşamaya başladıkları için yeni bir iş görüşmesi ayarlamak zorunda kalmıştı. Gözlerini dahi ovuşturmadan kalkıp odasının bitişiğindeki banyoya geçti. Yorganın altından aniden çıkışına dayanamayan vücudu hafifçe titremeye başlarken her zaman yaptığı gibi artık lekeden ışığı yansıtmayan fayanslara bakarak dün neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. İş görüşmesine gideceği günün arifesinde kendisini anladığını düşündüğü nadir arkadaşlarından Akif ve İsmet ile işlek bir lokantada takılmış, temmuz sıcağının verdiği o mahmurluktan kurtulmaya çalışıyorlardı. Eğer reddedilirse uzunca bir süre aç gezeceğini bilmesinden dolayı içinde meşrubat bulunan bardağından aldığı yudumlar ağzının tadını bir türlü getirememişti. Fakat şimdi nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde birkaç saat sonra gideceği iş görüşmesi için duyarsızlaşmış ve aynı şekilde nasıl bu kadar sorumsuz olabildiğine şaşırmıştı. Olanca esrikliğiyle, yaptığı diğer benzer şeyleri de düşünürken apartman

duvarlarına dalga dalga çarpan ezan sesleriyle kendine geldi. Sabâ makamının verdiği o dayanılmaz hafiflikte tam kaybolacakken hayallerinden sıyrılarak hazırlanmaya başladı.

Önündeki kitap yığınlarına çocukları gibi muamele eden ve onlarla soluksuz bir şekilde çalışan bu saçı sakalı birbirine karışmış genç adam Akif'ten başkası değildi. Fakülteye girdiği ilk yıllarda kendisini İstanbul'un büyüsüne kaptırmış ve haylazlık yaparak dersleri önemsememiş olmasından dolayı okulunu uzatmak zorunda kalmıştı. Fakat şimdi son senesinde sınavlardan kalarak okulu tekrardan bir sene daha uzatmaya tahammülü olmadığı için aklı başına gelmiş, sıkı bir şekilde çalışmaya başlamıştı.

Cahit ise üzerine pek de yeni olmayan ancak temiz olduğu hususunda şüphe duymadığı takımını giymiş ve kıyafetlerin kırışmasını istemediğinden lise yıllarından beri sevdiği Attila İlhan'ın şiirlerini oturmadan okumuştu. Saatler sabah sekiz buçuğa yaklaştığında midesi kazındığından olsa gerek şiir okumayı bıraktı ve odasından çıkarak mutfağa doğru yöneldi. Arkadaşları İsmet'in hediye ettiği tüplü bir televizyon, ağır olmak nedir bilmeyen ufak bir buzdolabı ve diğer bir kaç ıvır zıvırla daha boş kalmaktan kurtarılmış olan mutfağa girdiğinde Akif'in çoktan çayı demlediğini ve kahvaltıyı hazırladığını görünce şaşırdı: "Uyuşuk biri olduğunu düşündüğüm için kusuruma bakma Akif, anlaşılan yanılmışım."

"İşin aslı düşüncelerin doğru kardeşim, sadece bugün içimde garip bir boşluk var ve bend..."

"Ve sende bu boşluğu yemek ile doldurmayı amaçlıyorsun."

"Bir bakıma böyle de diyebiliriz. Hadi orada öylece dikilmeyi bırak da şu televizyonu aç. Daha yutmam gereken çok fazla kitap var."

Kumandası bozulan tüplü televizyonu açmak için cihazın yanına kadar gitmek zorunda kalan Cahit rastgele bir haber kanalını açtı ve Akif'e eşlik etmek için dikdörtgen şeklindeki masanın yanından bir sandalye çekip kıyafetlerinin ütüsünü bozmamaya çalışarak oturdu. Bir süre sessizce yemek yiyerek televizyonda çıkan kaza haberlerini izlediler. Sessizliği en son Cahit bozarak: "Arkadaş yeter artık, şu ülkede ne kadar çok kaza yapan varmış. Ölüm haberi duymaktan iflahım kesildi." dedi ve bu sırada çevik bir hareketle fırlayarak televizyonu kapattı. Tekrardan yerine geçerken Akif onu başıyla onayladı ve "Ekmek dağıtır gibi ehliyet dağıtılırsa bu televizyonlar daha çok kaza haberi gösterir, emin olabilirsin." dedi.

"Her neyse boş ver bunları da bak aklıma ne geldi. Uzun zamandır İsmet'e misafir olmuyorduk. Hem bizim yiyecekler de tükenmek üzere, gider biraz da ona yemeklerini bitirebilmesi için yardım ederiz. Ne dersin?"

"Hay hay derim ancak bugün mutlaka bitirmem gereken iki kitap var. Eğer gece yarısına doğru gideceksek benim için bir problem yok."

"Gece yarısı mı? Anlaşılan şehirde tozmak için bir hayli vaktim olacak."

"Her neyse Cahit, sana afiyet olsun. İsmet'e de sen haber verirsin artık. Benim derhal kitapların başına geçmem lazım."

Bu konuşmaların üzerine Cahit de hızlı bir şekilde kahvaltısını bitirdi ve iş görüşmesine gitmek için evden ayrıldı.

Neredeyse on dakikalık bir beklemenin ardından apartman kapısının açıldığı sokakta beliren taksiye yanaştı. İş görüşmesi sırasında saygın bir izlenim uyandırmak için kıyafetlerinin düzgün olmasını istiyordu bu yüzden tercihi taksiden yana olmuştu. Eski fakat bakımlı oluşuyla göze çarpan taksiye

bindi ve şoföre genişçe bir nefes aldıktan sonra adresi söyledi. Yavaşça hızlanan aracın içinde işe alınabilmek için uygulayacağı tüm numaraları gözden geçirdi. Şimdiye kadar sadece üç görüşmeye gitmişti. Üçü de nezih kuruluşlar olan bu yayınevlerinde çevirmenlik yapmak istemişti. Ama sarf edeceği emeğin çok çok altında para teklif ettikleri için kabul etmek ne mantığına ne de midesine uyuyordu. Zihnini bu düşüncelerle meşgul ederek keyfini kaçırmak istemediğinden düşünecek başka şeyler aramaya başladı. Tam bu sırada İsmet'i arayıp akşam gelecekleri hususunda haber vermesi gerektiğini hatırladı. Daha fazla beklemeden telefonunu çıkardı ve rehberde İsmet'in numarasını bularak numarayı çevirdi. Telefon kulağında taksinin camından insanları seyrederken telefondan İsmet'in sesi geldi: "Efendim Cahit?"

"Merhaba kardeşim nasılsın?"

"İyiyim Cahit teşekkür ederim sen nasılsın? "

"Ben de iyiyim de sana bir şey söyleyecektim."

"Hayırdır. Kötü bir şey olmadı ya?"

"Yok, mühim bir şey değil aslında. Akşam Akif'le sana gelmeyi planladık da müsait misin diyecektim."

"Aslında bu çok iyi olur çünkü siz gelmeseniz ben size gelecektim."

"Yalnız şimdiden söyleyeyim, Akif'in bugün mutlaka çalışması gereken kitaplar varmış. Bu yüzden gece yarısına doğru ancak geliriz muhtemelen. Haberin olsun istedim."

"Tamamdır Cahit, siz bir gelin de vakti önemli değil."

Vedalaşmanın ardından telefonla birlikte gözlerini de kapatan Cahit işe girebilmek için dua ederek Allah'tan yardım diledi.

Bu ve benzeri düşüncelerle geçen yolculuğun sonuna gelindiğinde kalan son parasının büyük bir bölümünü abartı-

lı bulduğu taksi ücretini ödemek için kullanan Cahit taksiden indi ve hızlı adımlarla yayınevi binasından içeri doğru yol aldı.

Pek adı duyulmayan bir yayınevi olduğu için doğrudan yayınevinin sahibiyle görüşmüştü. Cahit beklediğinin çok üstünde bir performans sergilediği için işe alırken çok fazla düşünmesine gerek kalmamıştı. Nitekim Cahit de alacağı paranın miktarını her zaman ki gibi az bulmasına rağmen kabul etmemek gibi bir lükse sahip değildi. Binadan ayrılırken her insanın hayatında en az bir seferliğine yaptığı gibi para sıkıntısı çekmeyen bir insan olduğunu hayal etti. Çünkü ayak uydurması gereken bu sistemde paran yoksa itibarın da yoktu. Tüm bu düşünceler ruhunu sıkarken gözleri nereye baktığını bilmez bir halde uzaklara kilitlendi.

Bugün içinde bir türlü anlamlandıramadığı hisler, doldurulması gereken boşluklar vardı. Beklemekten başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O da öyle yaptı. Saatlerce amaçsızca dolaştı. İnsanların dünya denen kafeste nasıl hayatta kalmaya çalıştığını gözlemledi. Ve o kafesin içinde olmanın verdiği yeisle saatler akşam on biri bulduğunda kendini evin önüne attı. Gelmeden haberleşmiş olduğu Akif, Cahit'i görür görmez binadan indi ve İsmet'e gitmek üzere yola koyuldular.

Cahit içindeki hisler kadar yolculuk boyunca dinlediği korna seslerini de anlamlandıramadı. Akif'le sohbet etmeseler sanki İsmet'in evine bir türlü varamayacaklardı. Ancak İsmet'in evine vardıklarında da umduklarını bulamadılar. Keza kapıyı telaşla açan İsmet beklemeden içeri aldığı Cahit ve Akif'e televizyonu işaret etti. Ordu içinde bir grubun darbe yaptığını belirten haber programında darbenin başarıya ulaşamayacağı ve metanetli olunması telkin ediliyor; Türk halkının sokaklara dökülerek demokrasiye sahip çıkmasının gerekliliği vurgulanı-

yordu. Hepsi de yaşadıkları şaşkınlığın etkisindeyken Cahit'in kafasındaki bazı soru işaretleri de artık yok olmaya başlamıştı. Bir süre haberleri izlediler ve daha fazla beklemeyi kendilerine yakıştıramadılar. Üstlerine ceketlerini geçirdiler ve darbeye ayak diretenlere destek olmak adına kaderin onları nereye sürükleyeceğini bilmeden evden ayrıldılar.

Tüm şehir korna ve selâ sesleriyle yankılanıyordu. İğne atılsa yere düşmeyecek yol boyunca arabalar nereye gittiklerini bilmeden adeta bir orduymuşçasına ağır ağır ilerliyordu. Milli duyguları kabarmış olan bu devasa gruba hemencecik ayak uydurabilen arkadaşlar çok geçmeden Boğaziçi Köprüsü'ne doğru yol alındığını fark ettiler. İsmet'in evindeki televizyondan öğrendikleri kadarıyla köprü bir grup jandarma ekibi tarafından kapatılmıştı. Darbeye dur demek adına yola çıkan bu topluluğu ise hiçbir neden durduramazdı. Hatta az sonra trafiğin iyiden iyiye tıkanması bile bu insanlara kafi gelmemiş araçlarından inip yola yaya olarak devam etmişlerdi. Diğer insanlara Cahit, Akif ve İsmet de katılmış hep birlikte Boğaziçi Köprüsü'ne doğru hareket ediyorlardı.

Köprüde tahmin ettiklerinden çok daha fazla insan vardı. Sanki kentin dört bir yanından insanlar buraya akın etmişti. İnsanlar burada daha bir şevkle ve daha yüksek seslerle sloganlar atıyordu. Biraz ilerleyip önleri açılınca İsmet arkadaşlarına seslendi ve parmağıyla ileriyi işaret etti. Cahit ve Akif baktıklarında yaklaşık iki yüz metre uzakta bir grup jandarmanın ellerinde tüfekleriyle beklediğini gördü. İnsanların neden bu kadar şevkli olduklarını anlayan Cahit de tüm kentten yükselen korna ve insan seslerine sloganlar atarak destek verdi. Her yaştan her çeşit insanın olduğu bu topluluk adım adım jandarmalara doğru ilerliyorlardı.

Kararsızlığı yüzünden belli olan bu adam yaklaşık iki saattir köprüyü kapatan jandarma birliğinin komutanıydı. Halkın tehditkar naraları ve gittikçe yaklaşmasından dolayı sırtından soğuk soğuk terler akan komutan askerlere vaziyet almaları ve insanlarla aralarında yüz metre kala askerlere düzenli aralıklarla havaya sıkmaları için emir verdi. Emir üzerine on saniyede bir havaya üç atış yapan askerlerin yaklaşık iki dakika sonra şarjörlerindeki mermiler tükenince yenilerini takmak için komutanlarından ikinci bir emir aldılar.

Cephenin öteki tarafında ise insanlar cuntacı birliklerin üzerine doğru yürümeye devam ediyorlardı. Cahit ve arkadaşları askerlerin havaya yaptığı her atışla halkla birlikte yere çömelmekte ancak geri dönmeyi akıllarından geçirmemektedir.

Durumun gittikçe vahim bir hal aldığını gören komutan askerlere tüfeklerinin namlularını karşıdan gelen insanlara çevirmelerini emreder. Askerler ilk başta bunu sadece halkı korkutmak için yaptıklarını sanarlar ancak bu sanrıları biraz sonra komutanın ateş aç emriyle kaybolur. Bir anlığına tereddüt eden askerler komutanlarının emri sert bir şekilde yenilemesiyle kendi yurttaşlarına doğru nişan aldılar ve şarjörlerini hızla boşaltmaya başladılar.

Tam bu sırada Cahit, Akif ve İsmet diğer insanlarla birlikte yere yattılar. Üstlerinden vınlayarak geçen mermiler herkesi bir anlığına tereddüte düşürmüştü. Fakat az sonra ön saflardan gelen acı bir feryat sesi tüm bu insanları tekrardan galeyana getirmeye yetmişti. Kendi vatanlarını düşmana karşı korusun diye silahlandırılan bu askerler kendi üzerlerine mermi yağdırıyorlardı. Cahit ve arkadaşları mermilerden korunmak için köprü girişindeki gişelerin arkasına sığındılar. Kendilerini güvene aldıktan sonra etrafı süzen Cahit yaralılara yardım etme-

ye karar vererek harekete geçince Akif ile İsmet de ondan geri durmadı ve Cahit'i takip etmeye başladılar. Havayı yarıp geçen mermilerin arasından aksiyonlu bir koşuya başlayan arkadaşlar bir süre koşularına devam ettiler. Arkadaşların hedefinde biraz ilerde yatan yaralı bir adam vardı ancak bir süre koştuktan sonra Cahit nefesinin daraldığını ve göğsüne yayılan keskin bir yanmanın varlığını hissetti. Kulağında barut patlamalarının yarattığı yankılanmalar devam ederken gözleri karardı. Tam kendini bırakıp yere yığılacağı anda Akif'in kolundan çekmesiyle kendine geldi ve anlamlandıramadığı bir enerjiyle koşmaya devam etti. Yerde kanlar içinde yatan yaralı insanlara ulaştıklarında soluk soluğa kalmışlardı. İlkokuldan hatırladıkları kadarıyla yaralı insanlara yardım ettiler. Ancak her barut patlamasıyla birlikte vurularak yere yığılan insanların haddi hesabı yoktu. Hepsinin de elleri ve kıyafetleri kan içinde kalmıştı ve artık ne yapacaklarını bilmez bir haldeydiler. Her geçen anla birlikte bölgeye takviye edilen askerler insanların endişelerini arttırdı. Yeni gelen bu birlikler köprüyü hızla hakimiyet altına alırken durumun farkına erken varabilen İsmet, Akif ve Cahit'i uyararak köprüden zamanında kaçıp kurtulmalarını sağladı.

Olayların şokunu hala üzerlerinden atamamış olan arkadaşlar şehir semalarında gittikçe yükselen silah sesleri eşliğinde ara sokaklardan geçerek güç bela sabaha karşı İsmet'in evine sığınırlar. Saatlerce yürümüş olmalarından dolayı vücutları bir hayli bitap düşmüş her yerleri yara bere içerisinde kalmıştı. Kapıdan girer girmez bir yandan kendilerini koltuklara bırakırlarken bir yandan da haberlere bakmak için televizyonu açtılar. Televizyon açıldığında TRT dışında hiçbir kanalın yayın yapmadığını, TRT'de de darbe yapıldığına ve ülke genelinde sıkıyönetim ilan edildiğine dair bildirilerin okunduğunu gördüler. Bildiriyi okuyan rütbeli bir asker ülke genelinde direnişe

geçen kolluk kuvvetlerinin ve milis güçlerin silah bırakmaları ve teslim olmaları halinde af ile muamele göreceklerini beyan ediyordu. Bir süre haberlere baktıktan sonra ne Cahit ne Akif ne de İsmet, hiçbiri böyle bir felaketin ülkelerinin başına nasıl geldiğini hala kavrayamamış ve ne yapmaları gerektiği konusunda karar verebilmiş değillerdi.

Akşama doğru hava kararırken dışarı çıkmaya karar verdiler. Silah ve uçak sesleri gün boyunca kulaklarını meşgul etmiş uykusuzluktan bitkin düşmüşlerdi ancak şimdi epey dinlenmiş ve saatlerdir aç olmanın acısını çıkararak güç toplamışlardı. Evlerinden çıkıp bir müddet gizlice ilerledikten sonra gördüklerine inanamadılar. Geçtikleri caddeler yer yer ceset yığınlarıyla doluydu ve binalar çatışma izleriyle harap bir haldeydi. Cahit tıpkı Akif ve İsmet gibi afallamış bu yaşadıklarını mantığıyla dolduramamıştı. 'Kaos' denen kelimeyi gerçek manasıyla ilk defa anlayabilen Cahit kent semalarında tur atan uçakların uğultusuna karışan belli belirsiz bir ses duydu. Sesin iyice netleşmesiyle dudaklarına tatlı bir tebessüm yayıldı ve istemsizce şarkıya eşlik etmeye başladı:

"Sevda kuşun kanadında,
Ürkütürsen tutamazsın."

Cahit git gide yükselen sesin şiddetiyle gözlerini açtı. Tüm bu yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olduğunu düşündü. Fakat biraz sonra yataktan kalkmak için doğrulduğu sırada donuklaşan gözleriyle göğsünde bir yerlerin sızladığını fark etti.

Çukurova Elektrik Anadolu Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

4380. GÜN

Selma KADAZ

Büyük bir bahçe... Ortasında üç katlı ahşap bir ev... Sağ köşesinde ise ağaç ev kurulmuş, dallarından yere doğru inen güzelim salıncak... Kafamı biraz daha sağa doğru çevirdiğimde ise evin kapısına kadar uzanan kıvrımlarla işlenmiş taşlı bir yol... Burasıydı galiba Emine Teyze'nin evi. Ağır adımlarla evin yolunu tuttum biraz ilerlerken bahçeden gelen nergis kokularına aldanmamak elde değildi. Usulca elimi zile doğru doğrulttum. Kapıyı orta yaşlı bir kadın açmıştı biraz tedirgin olduktan sonra:

-Emine Teyze'nin evi miydi burası?

-Evet, siz kimsiniz?

Ben bir röportaj için gelmiştim de uygun bulursanız bir çayınızı içmek isterim.

-Tabi tabi, buyurun ne demek.

İçeriye doğru bir adım attığımda bir holde yürüyordum. Duvarlar saten beyazı... Yerde güzel bir acem halısı yayılıydı. Duvardaki bazı tablolar ise tam bir ressam ustalığı asılıydı. Sanki her tablo birbiriyle aynıydı biri hariç... Bir adam ve bir genç -tahminimce lise öğrencisi- hayrete düşmüştüm. Bir sürü eserin arasından tek bir kare farklıydı acaba neden kimdi ki bunlar? Manevi bir değeri mi vardı yoksa(?) Bu düşüncelerle ilerlerken kadın beni salona yerleştirmişti. Burada beklersem

Emine Teyze'nin gelebileceğini söylemişti. Emine Teyze'yi beklerken etrafa bakmayı da ihmal etmemiştim doğrusu. Ortada büyük bir masa vardı karşısında ise aynalı bir vitrin. Vitrinin içinden kristal maddelerden yapılma mutfak eşyaları Emine Teyze'nin böyle şeylere düşkün olduğunu bilmek ne kadar da güzel. Masada duran dikkatimi çekmişti biraz doğruldum ve galiba bir aile albümüydü acaba baksam ayıp olur muydu? Merakıma dayanamayarak hemen elime aldım albümü evet işte o gördüğüm adam ve genç. Sayfalan ilerlettikçe her sayfada bir resimleri vardı. Bunlar Emine Teyze'nin kimi oluyorlardı? Ya da daha doğrusu Emine Teyze tablo yaptıracak kadar daha yeni olarak onların resimlerine bakacak kadar sevmişti ben burada Emine Teyze ile röportaj yapacaktım ve merakımın giderilmesi için çok güzel bir fırsattı. Bu düşüncelere dalarken Emine Teyze salona girdi ve yerimden doğruluk saygımdan dolayı ayağa kalktım.

-Hoş geldin yavrum, otur otur hiç rahatsız olma.

-Pekala yavrum nasılsın yaylamızı beğendin mi İstanbul nasıldır?

-İyiyim Allah'a hamdolsun Emine Teyze. Teyzem sen neler yaptın bakalım bir günlüğüne rolleri değişiyoruz. Bu sefer hem sohbet hem muhabbet ben soruyorum sen cevaplıyorsun teyzem.

-Olur olur yavrum ama kuru kuru hiç tadı çıkmaz biraz ağzımız tatlansın bekle bakayım.

Emine Teyze önümüze ne varsa getirtmişti. Ben hemen Emine Teyze'ye röportajdan önce:

"İzin verirseniz bir şey sormak istiyorum." dedim usulca. Emine Teyze ise beni dinliyordu.

-Emine Teyze ben her yerde şu albümdeki (albümü hemen elime alıp adam ve gencin fotoğrafım göstererek) bu kişileri

görüyorum gerek evin girişinde ki tablolarda gerek albümlerde hatta fotoğraf çerçevesinde bile. Emine Teyze'm kimdir bunlar? Yani tabi konuşmak istemezsen röportajımıza başlayalım.

Kadıncağızın gözleri dolmaya başlamıştı yüreğine ateş düşürmüştüm sanki keşke hiç sormasaydım boş yere de duygulandırdım Emine Teyze'yi diyerek iç çektim.

-Kimdir onlar biliyor musun? (Gözlerindeki mutluluk ve yüzünde acı ama hafif bir tebessüm ile) Onlar bizim yuvamızdan adeta bir kuş misali kanatlanıp uçtular yavrum. Resimdekiler benim kocam ve oğlumdur.

-Nasıl yani?

-Şöyle ki yıl 2016... 15 Temmuz bir Cuma gecesi... Saat 00.24 sularında bir gezmeden dönüyorduk eve geldiğimizde adeta bir kaplumbağa misali odalarımıza çekilmiştik dışarda bir gürültü kopmaya başladı sesleri işitebiliyorduk hemen pencereye koştuğumuzda ise bir grup halk yürüyordu kornalar basılıyordu o sırada televizyonda son dakika haberleri geçmeye başladı yanlış görmüyorduk asker yönetime el koymaya yani darbe yapmaya teşebbüs ediyorlardı. Ve hepimiz birbirimize bakıp sus pus olmuştuk o sırada o dönemin Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan bizleri yani kendi milletini darbeye karşı gelmesi halinde dışarılara davet ediyordu evet biz yanlış duymuyorduk bir darbe girişimi teşebbüsü yaşıyorduk. Eğer bizler meydanlara çıkmazsak vatan elden gitmek üzereydi. O askerler –asker demek bile herkese hainlik olurdu- o vatan hainleri köprüleri kapatmıştı Türkiye'nin dört bir yanında askeri gazinolar tanklarla birlikte meydana çıkmıştı. Gazi meclisimiz bombalanıyordu. Biz bu vatana göz göre göre kendi elimizle hainlere vermezdik. Hepimiz birden bir hışımla çıkmıştık. Tüm Türkiye halkı meydanlardaydı köprülere doğru yürüyorduk.

Köprüye doğru yürürken gökyüzünden uçaklarla atılan mermileri hiçe sayıyorduk hepimiz başımız dimdik yürüyorduk. Bizi durduramayacaklarım anlamışlardı ki o tanklardan çıkan vatan hainleri de bizlere ateş ediyordu. Bazılarımız bu duruma rağmen tankların önlerine yatmışlardı biz Türk milleti tankların üstüne çıkmıştık işte tam olarak buydu vatanseverlik. Bildiğin etraf kan gölü olmuştu. Bize acımasızca açılan bu ateşlerden biriside milli kahramanımız Ömer Halisdemir'e gelmişti. Hem de tam 28 kurşun... Evet o anda gökyüzüne şehadet şerbeti içmeye bir şehit göndermiştik ama hala durulmuyorlardı işte tam bu sırada o kurşunlardan ikisi benim kocam ve oğluma gelmişti.

-Bu vatan için şehadet şerbeti içmeye canınızdan iki kişi gönderdiniz.

Evet bu söz kulaklarımda çınlıyordu o an gözümden yaşlar süzülüyordu ama mutluluk göz yaşlarıydı.

Belki de vatanı için olmuş birinin oğlu ve karısı kimseye nasip olmazdı.

Artık ülke hainlerden arındırılmıştı evet vatanımızı bölemediler 251 şehidimizi adete bir kuş misali gökyüzüne uçurmuştuk. 251 şehit...

Vatan için canını dişine takmış insanlar... 15 Temmuz gecesi Türkiye'nin varlığını göstermiştik kızım. 15 Temmuz...15 Temmuz...

İşte tam bugün şehadet şerbeti içenleri uğurladığımız 4380. gün...

Erdem Beyazıt Anadolu Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

HAYALDEN GERÇEĞE ZAFERE DOĞRU

Muhammet Burak KARATAŞ

Saat geceye yaklaşmaktaydı...

Sabahın tüm sıcaklığını sineme çekmiş gecenin kuru soğuğuna aldırış etmeden hemen eve kavuşmak için ara sokaklara girmiş ve hızlıca yürümeye başlamıştım. İçimde bir ürperti belirmişti, zira bu daracık sokakta benden başka hiç kimse yoktu. Tam başka şeyler düşünmeye çabalarken arkamdan, sokağın başından bir ses geldi.

TAK, TAK, TAK!

İhtiyar sokak hatırlamıştı bu sesleri,

Yıkılmaya yüz tutan binalar, yaşlı kulaklarıyla anımsadılar bu sesleri...

Hepsi beraber bana doğru davetkâr bir bakış attılar.

Biran için duraksadım ve bende kulak kabarttım bu seslere...

Bir anlık sersemliğin ardından akrep ve yelkovanın gerisin geri dansına şahit oldum, zaman geriye dönmüş her yer değişmişti. Hemen etrafımı tahlil etmeye başladım. Sokaktaki evler eski cazibeleriyle sokağı kaplıyordu. Sokağın SAĞ ve SOL'unda ki ağaçlar olacaklardan haberdar gibi tüm sokaktan özür diliyor, birbirlerine olan sevdalarını haykırıyorlardı. Ne de olsa iki ağaçta aynı sokağa bakıp, birbirleriyle bu sokağı

paylaşıp, birlikte ağlayıp, birlikte gülüyorlardı. Tek farkları ikisi de sokağın farklı tarafındaydı o ka-dar;

Lakin sokak halkı her ikisine de değer veriyordu. Sağdaki ve Soldaki ağaç doğuda ve batıda güneşe şahit olup bu sokağa meyvelerini sunuyorlardı.

İkisinin de tek hedefi bu sokağa hizmet etmekti.

Ve bunu da layıkıyla yerine getiriyorlardı.

Ama bu hırslı rekabetin bu sefer pahalıya patlayacağının farkına geç varmış gibiydiler. Son bir yel esmiş ve sokakta huzur belirmişti.

Esen yel SAĞ ve SOL'daki ağaçların yapraklarının hışırtılarıyla adeta bir müzikalite oluşturmuş, ağaçlar birbirleriyle düet yapmaya başlamıştı.

Bu güzel şarkı devam ederken sokağın başından gürültülü bir ses şarkıyı sustururcasına yaklaşıyordu.

Sokağın başında bir araç durmuştu.

Önümde aracın farlarından fırlayan ışığın uzunca bir gölgesi oluştu. Anacığımızın dediğini hatırladım. Hep derdi ya ikindi vaktinin gölgesi uzun olur... İşte o vakit gelmişti. Farlardan boşalan ışık, gölgesiyle aracın içindekilerin bu ülkeyi geceye gömeceklerini dile getirmekteydi. Araç görev yerine zamanında geldiğin anlayınca istop etti. Bende tüm gücümü toplayarak arkama döndüm ve farların şaşkın bakışını gördüm. Doğru ya; onunda hiçbir şeyden haberi yoktu.

Direksiyonu ve iradesi başkalarının elindeydi. Bir an için o da bu sahneye şahit olmamak istedi, gözlerini yumdu ve sokağı karanlığa teslim etti. Aracın önünden sevimsiz bir adam indi, etrafı gözlemlemesinin ardından arkaya doğru yönelerek kalın bir sesle emrini verdi;

-Araç, in!

Araçtan inen postallar kaldırımları yerinden oynatırcasına hızlı adımlarla hizaya geçiyordu.

Çavuş, bölüğü subaya takdim etti ve tüm askerleri görev yerlerine gönderdi. Ben ise korku ile hemen yanımdaki bahçeye, evin duvarının dibine iliştim ve kendimi sakladım. Herkes uyumuştu, sokak bomboştu postal sesleri sokakta yankılanıyordu. Ancak subay yine de etrafı sürekli kontrol altında tutmak istiyor, biraz sıkıntı biraz gurur içinde saatine bakarak dolaşıyordu. Açıkçası kendisi de ne halt yediğini anlamaya çalışıyor, yaptığı manasız ve nizamsız işi kendince izah etmeye kalkışıyordu...

Tam etrafı gözetlerken yaslandığım evden bir ışık geldi, evin içinde bir hareketlenme başladı. İçeride bulunan gayet ince ve tatlı sesli kız uyanmış, hemen babasını da uyandırmak zorunda kalmıştı. Dışarıya gelen seslerden ve endişeli nidalardan bunu anlayabiliyordum...

Kız titrek ve fısıldayan ses tonajıyla babasına bazı sorular soruyor, annesini uyandırmamaya gayret ediyordu...

Baba ise hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına küfür eder tavırlarla gözlüğünü arıyordu. Gözlüğünü taktı, pencereye yöneldi ve perdeyi açtığında gözlerine inanamadı, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Güzel ve tatlı kız çocuğunun masumluğundan öte bir masum tavır takman baba, etrafa sadece bakış attı. Henüz uykunun getirişi olan göz bebeklerindeki göz çapaklarını silememişti ki, içinden bir ince hüzün boşalıverdi, bu hüznün gözlerine yansıyan tezahürü 'gözyaşı' olarak zuhur etti... Ağlıyordu baba vatan aşkının girift duygularıyla... İç çekmeleri kısa bir zaman soma hıçkırıkla buluşmuş ve artık hıçkıra hıçkıra ağlayan 'baba' oluvermişti, oysa bırakın ağlamayı,

normal zamanda öfkeli tipi var gibiydi... Bir çocuk saflığı ve berraklığıyla kalbi yumuşacık olmuştu.

Baba, ağlıyorken olan bitene anlam veremeyen kızına yöneldi ve radyoyu açmasını söyledi. Gıcırtılı radyo sesinin frekansları darbenin zift dolu ruhuyla bezenmişti adeta. Gıcırtılı sesler postal sesleriyle didişirken aniden yükselen askeri anons evin tüm sütunlarını inletti:

-Ülkenin bölünmez bütünlüğünü sağlamak... Milletimizi daha güzel halde yaşatmak için Türk Silahlı Kuvvetleri yönetime el koymuştur...

Bu anons, yüreklerle beraber zihinleri de geriyordu. Öyle ya! Milli iradenin sahibi olan baba kendi acizliğinden yakınmaya başlamıştı...

Anne bir anda uyandı ve öksürerek sorular sormaya başladı...

Öksürükleri fark eden baba evini de düşünmek zorunda olduğunu fark etti, rikkatle doğruldu, çocuğa yöneldi "Annene ilaç bize erzak almaya gitmeliyim" dedi...

Evin duvarına yaslanan ben babanın hızlıca evden çıktığını fark ettim, masum ve günahsız babanın tek hedefi; gidip evin ihtiyaçlarını alabilmek olduğunu düşündüm, endişeliydi baba, etrafına bakmadan caddeye yönelmişti ki arkasındaki askerin sesiyle irkildi;

-Dur! Nereye gidiyorsun?
-İlaç almaya gidiyorum efendim
-Gidemezsin! Olduğun yerde kal…
-Amaaaaa, evde hasta vaarrrr...
-Dur!
-!..

TAK TAK TAK!

Üç el silah sesi sokaktaki tüm insanları tatlı uykularından kâbusa uyandırmıştı. Herkes acizdi, herkes olacaklardan habersiz, tedirgindi...

Karanlık yıllar başlamıştı. Millet iradesine dayanmayan yönetim düşündükleri gibi toplumu mutlu edemeyecek, ülkede istikrar sağlanamayacak ve ülkeyi önü alınmaz bir girdaba sürükleyecekti. Tüm millet gibi bu daracık sokaktaki binalar, kaldırımlar ve sağdakiyle soldaki ağaç olanları hafızasına kazıyacak ve yeri geldiğinde tüm olanların hesabım soracaktı.

Ben ise bu karanlık sokakta tam da önünde işlenen acımasız cinayete şahit olmuş korku içinde kıvranıyordum… Gözümün önüne perde ilişti ve tatlı bir uyku vücudumu sardı...

Gözlerimi bugüne açtım...

Yıl 2016... Temmuz'un 15'i... Sıcak ve masum yaz gününü 'kışa evirtmek isteyen' hain casuslar iş başında...

Bundan 36 yıl önce acımasızca o dar sokakta katledilen baba cinayetine şahit olan ben gözümü aniden bu güne açmıştım. Aynı sokaktaydım ve yine motor sesi geliyordu kulaklarıma...

Mazinin dar sokaklarından gelirdi bu sesler...

Anlaşılan dün olduğu gibi bugün de bazıları bu milleti o dar sokaklarda kıstırmaya, karanlığa gömmeye niyetliydiler...

Bu sefer izin vermeyecektik... Sıra bizdeydi,

Cumhuriyetimizin kuruluşunun lOO. yılına ramak kala kaynağını milletten almayan bu gayrimeşru harekete artık biz 'DUR' diyecektik...

Tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak mücadele edecektim bu sefer içimdeki baba ekmek almaya değil hürriyetini o şer odaklarından almaya niyetliydi.

Zira ekmeksiz yaşardı ama hürriyetsiz yaşayamazdı.

Tüm bunları düşünürken yere doğru eğildim ve teyemmüm abdesti aldım, vakit kaybetmemeliydim. Hemen arkama döndüm ve gördüğüm manzara ile medarı iftihar eyledim.

SAĞ ve SOL'daki ağaçlar birbirlerine dallarını uzatmış, dalların altında millet birbiriyle kenetlenmiş, vatan aşkının verdiği heyecan ile bayrağını alan meydana doğru yürümeye başlamıştı. Kimse bu güzelim memleketi cuntacı hainlere bırakmak niyetinde değildi.

Yanımdaki bahçeli evin kapısından bir kadın elinde bayrağıyla sokağa çıkmış meydana doğru öfkeli bir biçimde hızla ilerliyordu...

Evet, bu öfkeli kadın bundan yıllar önce aynı bu bahçeden eşine ilaç almaya çıkan ve çıktığı yoldan geri dönemeyen babanın kızıydı.

Babasını katleden şeref yoksunu mahlûklara hesap sorma zamanı gelmişti. Meydana doğru ilerlemeye devam ediyordu bende onunla birlikte kalabalığı takip etmeye başladım.

Mahalle meydanına geldiğimizde millet araçlarla kritik bölgelere hızlıca gitmeye başlamıştı. Kadın başka bir araca binmiş, gitmişti. O sırada herkesin bindiği kamyon gözüme ilişti bende kamyona bindim. Kamyon harekete geçmiş taksime doğru gidiyordu. Taksime ulaşınca kamyondan indim, kamyonun önünde duran kalabalık dikkatimi çekti. Öne doğru geldim ve sağa doğru döndüm şoför mahalline baktığımda orada oturan başı örtülü, duruşuyla Şerife Bacı'yı andıran koca yürekli teyzeyi gördüm. Bana göre sola doğru başımı hafif döndürdüğümde ise bambaşka bir kadın kahraman vardı. Sokakta gördüğüm SAĞ ve SOL'daki ağaçlar gibi onlarda birbirlerine

kenetlenmiş ve düşmana karşı topyekûn mücadele edeceklerini göstermişlerdi. Bu sahneyi görünce duygulandım ve bu gecenin gerçek bir kurtuluş mücadelesine sahne olacağına inandım zira gözlerimi meydana çevirdiğimde birbirinden farklı insanlar birbirinden farklı görüşler bir araya gelmiş;

-Ya istiklal ya ölüm demişlerdi...

Meydana doğru ilerlediğimde ise millet askerlerle konuşuyor ikna etmeye çabalıyorlardı. Yeni gelenlere köprüde askerlerin hâlâ bulunduğunu telaş içinde dile getiriyor, araçlarla köprüye doğru yola çıkmaya başlıyorlardı.

Ben de bir araç bulup köprüye hareket etmiştim. Köprüye yakın bir yerde yoğun trafikten dolayı araçtan indik ve yürüyerek köprüye doğru ilerlemeye başladık. Köprüye birçok insanla yaklaştığımızda asker bize ikazda bulunmadan ateş açmaya başladı.

Açıkçası hainliğin bu kadarını da beklemiyorduk, hayvan dahi avım önce ürkütür sonra saldırırdı oysa bu kepaze ruhlu mahlûklara hayvan demek hayvana saygısızlık olurdu çünkü onlar hayvandan da aşağı mertebedeydiler, o insan görünümlü canavarlar bu kâinatın esfel-i safıliniydiler.

Onlar ateş ettikçe biz daha da yaklaşıyor ve ikna etmek için konuşmak için imkân arıyorduk onlar ise sanki ikna olmaktan hakkın gelmesiyle batının çökeceğinden korktukları için her adımımıza ateş ile karşılık veriyorlardı.

Biz önümüzdeki bariyerle sığındık. O anda korkusuz bir kadın komutanla konuşmak için yanlarına gitmek istedi ancak bir polis ona zarar verebileceklerini söyleyerek durdurmaya çalışıyordu. Bu korkusuz kadın askerin kendini ancak korkutmak için bir şeyler yapacağım söyleyerek yürümeye devam ediyordu.

Köprüde, adeta bundan yüzyıllar önce aynı boğazda

Fatih'in atını denize sürmesini andıran sahnede tek başına yürüdü ve darbeci komutana ulaştı. Darbeci komutana büyük bir cesaret ve inançla yaptıklarının yanlış olduğunu anlattığı sırada komutan onu elindeki tüfekle ittirerek uzaklaşmaya çalıştığı anda:

-Korkmuyorum, beni bununla mı korkutuyorsunuz? diye çıkıştı.

Bu sözler köprünün sütunlarım dahi titretmişti. Komutan cesur kadına bir şeyler zırvaladıktan sonra sinirden havaya ateş açtı. Kadın geriye doğru döndüğü sırada darbeci askerlerin ateşinde yaralanan birine yardım ediyordu ki ayağından kurşunla yaralandı. Hemen yanına yöneldik. Ve ona da yardım etmeye çalıştık. Ambulansların yetişememesi üzerine onu yoldan çevirdiğimiz bir araçla hastaneye gönderdik.

Ardından tekrar köprüdeki askerlere yönelmiştik selâ sesleriyle birlikte saatler ilerledikçe biz de ilerliyorduk. Askerlerin arasında yavaş yavaş çözünmeler başlıyor, darbeciler zor durumda kalıyordu. Saat sabaha doğru yaklaşmaktaydı. Asker artık ateş açmayı bırakmış, durumu kontrol etmeye çalışıyordu.

Tam o şafak sökerken kulağımda bir ses yankılandı.

TAK TAK TAK!

Evet, bu ses hayal âleminde duyduğum o sesin aynısıydı. Bu ses masum babanın acı bir vedasıydı. Yanıma döndüğümde ise bir kadın boylu boyunca uzanmış yatıyordu.

Evet, bu kadın o küçük tatlı kızdı; adeta babasını görmüşçesine gözlerini fal taşı gibi açtı, yine titrek ve fısıldayan ses tonuyla;

-Baba, deyiverdi...

Ardından tatlı bir gülümsemeyle gözlerini yumdu...

Babasını yıllar önce soğuk bir kış gecesinde daracık bir sokakta darbenin ilk kurbanı olarak veren küçük kız;

Yıllar sonra yeni bir yaz gününün şafak sökümünde koca köprüde son darbe girişiminin son kurbanı olarak canını vermiş, boylu boyunca uzanmış güneşe bakan gözleriyle geleceği görür gibi tatlı bir gülümsemeyle gözlerini yummuştu.

Evet, bu kız 1960, 1971, 1980, 28 Şubat, 27 Nisan ve sayısız darbe girişimlerinde mağlup olan milletin yenilgi yenilgi büyüyen zaferinin tacıydı. Biz ise bu zaferin sadece bir tanığıydık. Keşke hepimiz onlar kadar şanslı olabilseydik...

Çok şükür cuntacılar millet tarafından etkisiz hale getirilmiş ve milli irade kazanmıştı. Her yer benim için mahşeri bir görüntü almıştı. Kan kokusu barut kokusuyla karışmış, akıllara zarar bir görüntü oluşuvermiş-ti.

Tohum zahiren çirkin hallere düşünce filizlendirdi.

Bunun farkındaydık artık rikkatle doğrulup şaha kalkma zamanımız gelmişti.

Bundan sonra hattı müdafaa bitmiş ve sathı müdafaa başlamıştı o satıh ise bütün memleketti. Zira bu darbeci zihniyet bu devletin organlarının en kılcal damarlarına kadar sinmişti.

Halka kendilerini sözde dini cemaat olarak, tanıtan vatanımıza kem gözle bakan şerefsizlere yine cevap halktan gelecek, onların dini istismar etmelerine karşı halk dinden soğumayacak, onların mesihçi anlayışını yıkacak Allah'ın izniyle hakkı batma galip edeceklerdi.

Zira bugün kazandığımız millet zaferinde; sadece bu darbe girişimi önlenmemiş milletimizin makûs darbeler tarihi de yıkılmıştı...

Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Ben kim miyim?

Özel Beyza Fen Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

VATAN SAĞ OLSUN

Nisan SAĞLAMTUNDU

Dışarıdan gelen sesler, televizyondaki muhabirin endişeli sesine karışıyor içini tarifi imkânsız bir korku kaplıyordu. Yaşanılan şeyler bir bir gözünün önünden geçiyor yıllar önceki küçük çocuğun masumluğuyla bir köşeye sığınmak istiyordu. Bu sesler, bu korku, endişe çok tanıdıktı. Bunlar; yakın bir gelecekte, geçmişin tekrardan yaşanacağının habercisi gibiydi.

Odadaki kilitli çekmeceden eski ve yıpranmış günlüğü alarak televizyonun karşısına döndü. Defterin sayfalarını açmaya eli gitmiyordu. Yıllardır kilitli kalan defterin ortaya çıkmasıyla birlikte aklındaki kilitli kapılar da yavaş yavaş açılıyordu. Eğer defterin sayfaları açılırsa, açılan kapılardan içeri ilk adımını atmış olacaktı. Açılan defterin de girilen kapıların da kolay kolay kapanmayacağını bile bile ilk sayfayı içindeki son cesaret kırıntısıyla yavaşça açtı. Çünkü geçmiş aslında hala oradaydı ve onu çağırıyordu. Geçmiş gelecek olmak üzereydi. Bir yol bulmak umuduyla geçmişin tozlu sayfalarına dalmadan önce duyduğu son şey haber spikerinin endişeli bir sesle söylediği sözlerdi.

"Alınan son bilgilere göre Boğaziçi Köprüsü ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü bir grup Jandarma Genel Komutanlığı mensubu tarafından araç trafiğine kapatılırken Jandarma

ve Kara Kuvvetleri havacılığına bağlı AH-1 Super Cobra tipi helikopterler Ankara üzerinde alçak uçuş yapmaya başladı. Tüm bunların bir darbe girişimi olduğu düşünülürken TRT'de az önce okutulan bildiriye göre yurtta sıkıyönetim ilan edildiği ve ikinci bir duyuruya kadar da sokağa çıkma yasağı uygulanacağı söylenmiştir."

"Az önce aldığımız bir habere göre canlı yayına bağlanan Cumhurbaşkanımız girişimin ordu içerisindeki bir azınlık tarafından gerçekleştirildiğini belirterek halkın kent meydanlarına inerek tepki göstermesi çağrısında bulundu. Daha önce rastlanmamış bir durum olan bu çağrı ile girişimin daha da ileri gitmeden milletin kendi iradesi ile durdurulması amaçlandığı düşünülmekte."

Oğlunun seslenmeleri ile önünde ilk sayfası açık olan defterden bakışlarını çekti. Sanki bir rüyadan uyanıyor gibiydi. Televizyonda konuşmaya devam eden spikerin anlattıklarını daha fazla duymak istemediğini fark edince defterle birlikte kimseye bir şey söylemeden odasına geçti.

Bir yandan yurtta yaşanan olaylar bir yandan babasının bu garip tepkisi onu şaşkına çevirmişti. Ne yapacağını bilemez bir halde her şeyin düzelmesini dileyerek haberleri izlemeye devam etti.

Babası saatlerdir odasından çıkmamıştı ve bu durum artık onu endişelendirmeye başlamıştı. Haberler iyice içini sıkmaya başlamış ve yaşanan olaylar içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Şu an için en mantıklısının televizyonu kapatıp babasının yanına gitmek olduğu kararına varıp oturduğu yerden kalktı. Babasının odasının önüne gelince hafifçe kapıyı tıklatıp içeri girecekken odanın ışığının yanmadığını fark etti ve uyumuş olduğunu düşünerek içindeki garip hislerle odasına geçti. Böyle

bir gecede içindeki korku ve endişeyle nasıl uyuyacağını bilemeyerek başını yastığa koydu.

Kâbuslarla dolu bir gecenin sabahında büyük bir bilinmezlik hissi ile uyanmıştı. Belki de gece olanlar hiç yaşanmamıştır hepsi bir kâbustur umuduyla telefonuna sarılıp haberlere bakmış ancak akşam haberlerinin özeti ve onlara eklenen yenileri her şeyin gerçek olduğunu apaçık ortaya seriyordu. Her yerde sokaklara çıkılması, böyle haince bir girişimi ancak halkın önleyebileceği duyuruluyor, tecrübesizliği ve toyluğu onu daha da büyük bir çıkmaza sürüklüyordu.

Her sabah kendinden önce kalkıp kahvaltı hazırlayan babası daha odasından bile çıkmamıştı. Dünden beri bir garipti zaten. Ne olduğunu anlamanın tek yolu gidip sormaktı. Tam babasının odasına yönelirken onun kendinden emin bir şekilde yanına gelmesi içini rahatlatmıştı. O hep babasını kendinden emin ve güçlü biri olarak tanımlardı. Oysa herkesin korkuları, güçsüz yanları vardır. Tıpkı çok güçlü zannettiği babasının zayıf noktaları olması gibi…

Saatlerdir çaresizce oturduğu koltuktan ne yapacağını bilemez bir halde kalkıp kendini balkona attı. Sanki nefes alamıyor gibiydi. Düşünceleri onu boğuyordu. Babası yanına geldikten sonra ufak açıklama yapıp çıkmıştı. Böyle bir zamanda dışarı çıkmasının ne kadar doğru olduğunu sorduğunda asıl şimdi çıkmak için en doğru zaman olduğunu söylemişti. "Vatan bu haldeyken korkup saklanmak değil çıkıp savaşmak görevimizdir ama sen daha küçüksün oturup dua etmek de senin ve yaşıtlarının görevidir." demiş ve evden çıkmıştı.

Akşam haberlerini izlerken sivil vatandaşlar arasında yaralı ve ölülerin olduğunu duyunca bütün gün aklında dönüp duran kötü düşünceler tekrardan gün yüzüne çıkmıştı. Ekran-

da ölülerin isim ve resimleri verilirken o tek bir isimde takılı kalmıştı. Ekranda babasının adını ve resmini görüyor ama böyle bir şeye ihtimal veremiyordu. Bir yanlışlık olmalıydı. Onun babası ölmüş olamazdı. Birbirlerine verdikleri sözler vardı. O üniversiteyi bitirecek sonra beraber uzun bir tatile çıkacaklardı. Baba oğul kafa dinleyip keyif yapacaklardı. Daha babasını sevdiği kızla bile tanıştırmamıştı. Bu kadar söz vermişken onu bırakmış olamazdı.

Haberin üzerinden haftalar geçmiş ancak içindeki acı hala ilk günkü gibiydi. Başta inanmadığı bu gerçeğe bembeyaz kefen içinde onu görmesi ikna olmasına yetmişti. "Erkekler ağlamaz" dedikleri saçma düşünceye inat babası için, vatan uğruna kaybettiği babası için büyük bir gururla dökmüştü gözyaşlarını. Şimdiyse büyük bir acıyla evdeki eşyaları topluyordu. Annesiyle beraber babasının anılarıyla dolu bu şehirden gitmek en mantıklısıydı. Babasının eşyalarını bizzat kendi toparlamak istemiş kimsenin odaya girmesine bile izin vermemişti. Tüm her şeyi topladıktan sonra gözüne eski olduğu belli olan yıpranmış bir defter çarpmıştı. Bu defteri o gece babasının elinde de görmüştü. Defterle birlikte omuzları düşük bir şekilde odaya girmiş ertesi gün dimdik ve kendinden emin bir şekilde ölüme gitmişti. Babasının bu değişimi, ani kararları bu defterde saklıydı. Hiçbir şeyi umursamadan odadaki sandalyeye otururak günlüğü okumaya başlamıştı.

18 Eylül 1980

Katliamın altıncı gününde sokağa çıkma yasağının yanında kesilen elektriklerle birlikte bütün haber kaynaklarından uzak kalmıştık. Babam; zaten bunu amaçladıklarını kimsenin örgütlenmesini istemediklerini, böylece işlerini garantiye aldıklarını söylüyordu. Yaşananları anlayacak kadar büyük de-

ğilim ancak o karanlık sabahtan beri ailemin değişen tavrı bana ufak ipuçları veriyordu. Sokağa çıkmam kesinlikle yasaktı ki zaten pencereden her baktığımda yalnızca askerler vardı sokakta. Yani sokağa çıkmak yalnızca bana değildi herkese yasaktı. Önceden her gün kapımızın önüne gazete bırakılırdı. Babam okumayı severdi. Şimdiyse kitap bile okumuyordu. Hatta bazı kitapları yakmış, bazılarını ise saklamıştı.

Sonra bugün birden kapımız çaldı. Askerler aniden içeri girip tüm evi aramaya başladılar. Babamın sakladığı gazete ve kitaplarını bulup hepsini toplayıp gittiler. Annem her ne kadar korkma bir şey olmayacak dese de korktum. Çünkü bu olanlar normal değildi. Bir şeyler olacaktı. Hatta çok kötü şeyler olacaktı. Çocuk da olsam bu kadarını anlayabiliyordum.

Altı gün önce 12 Eylül sabahı aydınlık bir güne uyandığımızı düşünürken karanlığa boğulduğumuzun haberini henüz almamıştık. Gece herkes tatlı uykudayken tanklar şehirlerde gezmeye başladığında bu aynı zamanda yeni bir dönemin habercisiydi. 12 Eylül 1980 sabahından sonra birçok şey eskisi gibi olmayacaktı, olmadı da…

28 Eylül 1980

Yine bilmeden karanlık bir sabaha uyanmışız. Ya da o kara günden sonra hiç aydınlık gün olmadı. Ancak bu seferki farklıydı. Karanlık demek az kalırdı bugüne. O günden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum ama bu kadarını tahmin edememişti çocuk aklım. Zaten küçük bir çocuğun düşünebileceği bir şey değildi bu. Biz çocuklar birçok şey düşünürdük. Bazen kötü şeyler ama bu kadar kötü bir şey bizim gibi masumların aklına gelmezdi.

O sabahtan sonra ailemin farklı olduğu su götürmez bir gerçekti. Ama bu sabah çok çok daha farklılardı. Bakışlarında

biraz heyecan biraz endişe belli belirsiz korku vardı sanki. Belki de ben yanlış anlıyordum. Yanlış anlamış olmayı isterdim ama gerçeği değiştiremezdik. İçten içe istemesem da bakışları birçok şeyi anlatıyordu aslında.

Gece yatarken annem daha bir şefkatli bakıyordu. Bakışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sarılışıyla, öpüşüyle anlatıyordu aslında her şeyi ama bunları zamanında anlayamayacak kadar küçüktüm. Birkaç saatte büyür mü insan? Bilmiyorum ama ben olgunlaşmıştım. Artık yaşımdan daha büyük düşünebiliyordum.

Annem ve babam o gece veda eder gibilerdi ancak ben anlayamadım. Şimdi düşünüyorum da anlasam bile ne değişecekti? Belki daha çok acı çekerdim kim bilir belki daha az. Anne babasız kalmanın acısı ne kadar az olabilir ki?

30 Eylül 1980

İçimdeki korkunun tarifi yok. Acıdan daha büyük bir korku besliyorum derinlerde. Anne ve babamın ölümünden çok zaman geçmedi. Amcamlara bıraktılar beni. Neden ölmüşlerdi? Beni hiç mi düşünmemişlerdi? Onlarsız böyle bir zamanda ne yapacaktım?

Amcamlar konuşuyordu sabah. Ailem bir şekilde arkadaşlarıyla haberleşip bir gece yarısı yasağa rağmen her şeye karşı gelmeye çalışmış. Ancak bir işe yaramamış. Her ne kadar olgunlaştığımı düşünsem de bazı şeyleri hala anlayamıyorum. Değer miydi hiç demek isterken babamın sözleri geliyor aklıma; susuyorum. "Unutma oğlum vatan ölmeye de ardında öksüz bir çocuk bırakmaya da değer. Bu vatan her şeye değer."

Günlüğün son sayfasını okuduğumda babamın çocukluğuyla da kendisiyle de gurur duyuyordum. Hem bu kadar acı yaşayıp hem de bu kadar cesur olması onu gözümde gerçek

bir kahraman yapıyordu. Okuduklarımdan sonra artık gönül rahatlığıyla söyleyebileceğim tek bir söz vardı: "Vatan sağ olsun!"

16 Temmuz 2016

Yıllardır sığındığım korku ve endişelerin oluşturduğu bu kabuktan çıkmam gerektiğini geç de olsa fark ediyorum. Geçmişle çok daha önce yüzleşmeli ve gözümün önündeki sis perdesini yıllar önce kaldırmalıydım. Yıllar önce daha küçücük bir çocukken o karanlık sabahtan itibaren yazdığım bu günlük aslında en büyük yol göstericimdi ancak ben farkında değildim.

On iki yaşında yaşadığım korku yıllarca içimde büyümüş kör olmamı sağlamış. Ailemi bir hiç uğruna kaybettiğimi düşünmemse en büyük hatammış. Benim o hiç dediğim şeyin aslında vatan olduğunu yeni fark etmemse en büyük pişmanlığımdır. Çocuk aklımla idrak edemeyip yıllarca kendime böyle empoze ettiğim bu saçma düşünce beni korkak bir insan yapmış meğerse.

Günlüğü baştan sona okuyunca o günleri baştan yaşadım ve ailemi çok çok daha iyi anladım. Onlar yalnızca vatan için ölmedi çünkü vatan yalnızca üzerinde yaşanılan toprak parçası demek değildi. Vatan demek millet demekti özgürlük demekti. Vatan uğruna can verdiğin, kanının son damlasına kadar savaştığın zaman vatandı. Mustafa Kemal ve silah arkadaşları nasıl bu milleti esaretten kurtarmak için canlarını hiçe saydılarsa zamanı geldiğinde onları örnek alıp vatan uğruna can vermek bizim en büyük görevimizdi. Şimdi böyle bir zamanda kaçmak saklanmak değil dışarı çıkıp savaşmak ve bu milletin birlik olunca nasıl bir güce sahip olabileceğini herkese göstermek gerekiyordu. Din, ırk, mezhep önemli değildi. Önemli olan "Ne mutlu Türk'üm diyene!" deyip omuz omuza verip bu uğurda

canı pahasına savaştıktan sonra ölenlerin ardından "Vatan sağ olsun!" diyebilmekti.

Piri Reis Anadolu Lisesi
ÇUKUROVA/ADANA

PAPATYALAR ÖLÜNCE

Nida Nur EREN

Her taraf karanlıktı. Saatler tam sabah ezanı vaktini gösteriyordu. Ancak ezan okunmuyordu o gün. İlk defa sabah ezanını duymadan namazını eda edecekti. Abdest almak için lavaboya gitti. Bir de ne görsün! Sular kesilmiş. Faturayı ödememiş olabilir miyim düşünürken eşi seslendi:

-Bey, bey! Radyoyu dinle bak ne diyor?

Eşi bayağı heyecanlı idi. Küçük, ahşap yapılı radyoyu dinlemek için oturma odasına aceleyle yürüdü. Eşinin yüzü bembeyaz kesilmişti. Radyodaki o ses malum bildiriyi okuyordu. "Yurtta sulh, cihanda sulh ilkesine dayanarak…" Fazıl neye uğradığını şaşırmıştı. Olduğu yere yığılıverdi. Tam da o anda kapı hızlı hızlı çalmaya başladı. Fazıl'ın kapıyı açmasıyla içeriye askerler doluştu. Birkaç dakika arama yaptıktan sonra ikisini de sorgulamak üzere götürdüler.

Koridor, koridor, koridor… Karanlık, karanlık, karanlık…

Fazıl'ı tek göz bir hücrede tutuyorlardı. Hücrenin duvarlarında siyah ve yapışkan bir tabaka vardı. Bu tabaka öyle keskin kokuyordu ki içerideki insana lağımı hatırlatıyordu. Birden kapı açıldı ve Fazıl'ı sorguya çekmek üzere çıkardılar. Gözlerine çarpan ışıkların etkisiyle Fazıl'ın sendelemiş olması onu korkutmuş olsa gerek ki gardiyan sert bir yumruk yapıştırdı.

Hemen ardından kolundan tuttuğu gibi karanlığa doğru götürdü. Şimdiden anlaşılmıştı nasıl bir sorgu olacağı…

Sorgu odası diye söylenen odada kamera yoktu. Daha çok bodrum katı gibi izbe bir yerdi. Köşede içinde su olduğu anlaşılan kova, ıslak bir havlu ve elektrikli birkaç alet vardı. Fazıl'ın en çok dikkatini çeken şey ise tıraş makinesi olmuştu. Herhâlde işkence yaparken suçluların(!) saçlarını özelliğini yitirmiş bir makine ile tıraş ediyorlardı.

Fazıl'a ilk olarak hangi örgütten olduğunu, neden vatan hainliği yaptığını, komünizm, emperyalizm, sosyalizm, faşizm gibi birçok "izm"li adlar sayıp hangisini benimsediğini, kimin için çalıştığını sordular. Fazıl şaşkındı. Bunlar da ne demek oluyordu. Vatanı için çalışır, Allah yolunu benimser, takva için arkadaşlarıyla yarışır durumdaydı. Fazıl'ın sorulara cevap vermemesine sinirlenen kalın kaşlı, yılan gözlü, sinsi bakışlı adam karnına tekme attı ve arkadan bir ses konuşmasını emretti. Bunun üzerine Fazıl:

-Benim yolum Allah yoludur. Gayem ona layık bir kul olabilmektir. Ola ki burada vatan haini varsa o da sizlersiniz diye haykırdı.

Fazıl'ın sinirlenmesinden dolayı eğlenen sinsi bakışlı adam Fazıl'a doğru eğilerek zehrini boşaltmak istercesine gözlerinin içine baktı ve güldü. Bu gülüş öyle bir gülüştü ki normal insanlar ürker hatta kaçmak için kapıya koşardı. Fazıl ise tam tersine daha sert baktı. Adam tedirgin olup birkaç adım geri çekildi. Bundan kuvvet alan Fazıl ayağa kalkıp onu yerle bir etti. Kurtulduğunu düşünürken soğuk silahın sahibinin çirkin nefesini ensesinde hissetti.

Sela sesiyle uyandı Fazıl. Rüyanın etkisiyle etrafına bakındı. Hiç böyle gerçekçi bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Bunun bir anlamı olduğunu düşündü. Ya da okuduğu şiir ve

romanların etkisinde kalmış olduğunu. Ancak eşinin ona darbe girişiminden bahsetmesiyle rüyanın bir işaret olduğunu anlaması uzun sürmedi. Onun konuşmasını duyunca canlandı. Ahmet ve Tenzile'den olma, Rize'den başlayıp Türk'üyle, Kürt'üyle, Laz'ıyla, Çerkez'iyle, Sünni'siyle, Alevi'siyle birlikte tüm Türkiye'ye kendini sevdirmiş, doğrudan halkoyuyla seçilmiş ilk Cumhurbaşkanı olan "uzun adam" konuşuyordu işte. "Meydanlara inin!" diyordu. "Vatan için, evlatlarımız için, Türkiye için inin!" diyordu. Halkın güvenini kazanmış olan Reis'e halkın cevabı zaten belliydi. Fazıl'ın başkumandanın ilk sözleri söylemesi ile yerinden yay gibi fırlaması bir olmuştu zaten. Doğruca Boğaziçi Köprüsü'ne gidecekti. Sağ omzuna dokunan el ile birlikte yana döndü ve Zeynep'ini karşısında buldu. Zeynep'i ile omuz omuza vererek yola çıktılar.

Köprüye geldikleri zaman Fazıl, Zeynep'in gözlerinin içine baktı ve sanki onu bir daha göremeyecekmiş gibi içine derin bir hüzün düştü. Ancak vatan olmazsa yârimin hali nice olur diye düşünerek tankın üzerine doğru koştu. Onunla birlikte birçok insan da o demir yığınına doğru göğüslerini siper etmişti. Hepsinin içi Allah ve vatan aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Onların özgürlük için, demokrasi için, vatan için böyle korkusuzca, bile bile şehitliğe yürüyor olmaları M.Akif Ersoy'un İstiklal Marşı'ndaki şu dizeleri hatıra getiriyordu:

"Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın."

Akif'in bu sözleri köprüdeki insanları aynen tanımlıyordu. Çünkü tankın üstüne yürüyüp göğsünü siper etmiş, elinde ateşli hiçbir silah olmayan kahramanlara daha ne denirdi ki?

Fazıl tankların üzerine kahraman millet ile birlikte yürürken diğer tarafta Zeynep de başka vatanseverlerle birlikte etten duvar oluşturarak asker elbisesi giymiş teröristlere engel oluyordu. Aklında nasıl olsa Mehmetçikler sivil halkın üzerine ateş açmaz diye bir düşünce vardı. Ancak bir anda komutanları "ATEEEŞ!" diye kahpe bir emir verdi. Zeynep'in Mehmetçik sandığı teröristler hiç düşünmeden ateş açmaya başladılar. Bunlar kesinlikle Mehmetçik değildiler. Hans olurdu, Jack olurdu ama Mehmetçik olamazdı. Bizim silahımızı bize doğrultmuşlardı. Kabullenilemez bir şeydi. Zeynep acı bir sayha ile yere düştü. Vücudundan oluk oluk kanlar fışkırıyordu. Neler olduğunu anlayamıyor yalnızca vücudundaki ızdırap veren acıyı ve yanma hissini seçebiliyordu.

Derken Fazıl, Zeynep'i yerde yatarken gördü. Aklını kaybedecek gibi oldu. Kendisinin şehit olmasını beklerken güzeller güzeli Zeynep'i kanlar içinde yatıyordu. Hemen onu kenara çekti. Ambulansı aradı. Kan fışkıran yaraya tampon yapmaya uğraşıyordu. Bir türlü beceremiyor, her yerden kanlar akmaya devam ediyordu. Oysaki Zeynep ona kaç kere anlatmıştı nasıl yapıldığını. İçin için kendine kızıyordu.

Hastaneye ulaştıklarında bir yanda kolu, diğer yanda bacağı kopuk insanları görünce kendisinin nasıl olur da zarar görmemiş olmasına şaşırdı. Oysaki o da şehitlik mertebesine ulaşmayı çok isterdi. Nasıl olsa can vermenin en güzel yolu vatan için olanıdır diye aklından geçirdi.

Zeynep saatler süren ameliyat sonrasında uyanmıştı. Doktor, Fazıl'a onu görebileceğini ancak çok kan kaybettiğinden dolayı bu dakikaların onun için son anların olacağını, ölümden önceki en iyi halini yaşayacağını belirtti. O an Fazıl'ın dünyası başına yıkıldı. Metin olup onu son dakikalarından mutlu etmesi gerektiğini düşündü.

Fazıl Zeynep'in odasına girdi. İlk başta Zeynep'in gözleri kapalı olduğu için gözyaşları silme gereği duymadı. Ancak Zeynep bir anda gözlerini açınca nasıl sileceğini şaşırdı. Zeynep bundan eğlenmiş olacak ki gülümsedi. Yanına oturmasını işaret etti. Ona ilk olarak "İstediklerine ulaşabildiler mi?" diye sordu. Demokrasinin kazandığını duyunca gamzelerini gösterecek şekilde gülümsedi ve şükretti.

Fazıl'ın yüzüne bakmak istedi. Ancak gözü elindeki papatyalara takıldı. Böyle bir zamanda bile nerden bulmuştu? İnce ruhlu adam. Fazıl'a:

-Bilir misin? Papatyalar ölünce daha güzel kokarmış.

-N'olur, böyle konuşma Zeynep'im!

-Fazıl! Unutma ki ben kutlu bir dava yolunda şehit olacağım. Bununla sevin, gurur duy. Sık sık beni hatırlayıp üzülme. Beni sulu gözlerle yad etmendense tebessümle hatırlamanı tercih ederim. Ben şehit oluyorum bu vatanda özgür ruhlar için.

Sonra Fazıl Zeynep'in dudaklarından şehadet getirdiğini duydu. Yüzündeki tebessümü hiç unutmamak istercesine baktı Fazıl Zeynep'ine. Bu kalkışma ondan gül yüzlü Zeynep'ini almıştı. Bir daha unutamayacağı sevdiceğini. Odaya dolmuş olan portakal çiçeği, leylak, süsen, gül ve papatya kokularının karışımına benzeyen havayı içine doyasıya çekti. Bu denli güzel bir kokuyu hiç tatmamıştı. Zira bir daha böyle güzel bir kokuyla karşılaşamayacaktı da.

Adıyaman Fen Lisesi
MERKEZ/ADIYMAN

YA R⩛B! BU UĞURSUZ GECENİN YOK MU SABAHI?

Fatma Nur İŞARET

Çaydanlıktan gelen sesle mutfağa koştum. İçeridekiler kısa kısa gülerken bende çayı bardakları doldurmaya başladım. Oturma odasına girdiğimde komşumuz Mehmet Amca en son her ne anlattıysa herkes gülerek ona bakıyordu. Kaşlarımı çattım; sadece ben kaçırmıştım konuyu. Herkese çayını verdikten sonra babam Mehmet Amca'ya dönerek:

- Mehmet, 80'de kaç yaşındaydın sen, diye sordu.

- 8-9.

- İşte ben o sene başlamıştım üniversiteye. Senin zamanından farklıydı bizim zamanımız. Pek eğlenceli değildi. 79'da kazanmıştım ama sağ-sol çatışmasından babam kazandığım okula gitmeme izin vermemişti. Ben de bir sene bekleyip başka okula gidecektim. Ama 80'de darbe olunca ocak ayına kadar okul açılamamıştı. Okula gitmeyi bıraktım, sokağa çıkamıyorduk. Pek hatırlamazsın belki. Bir sabah kalktığımızda önceki gün bomboş olan sokak askerlerle dolmuştu. Tek kanallı televizyonda darbeyi yapanlardan bir general konuşma yapıyordu. Sürekli marşlar çalıyordu.

- Sokağa çıkıp direnemediniz mi baba, diye sordu ağabeyim.

- Nerdeeee, diyerek elini salladı babam. Sokağa çıkma-

ya kalksan askerler sorgulamadan direk ateş edebiliyorlardı. Bir süre sonra ilk baskılar biraz hafiflemişken bir kahvehanenin bahçesinde bir arkadaşımla oturuyoruz. Sohbet ederken arkadaşım saat 7'den sonra sokağa çıkmak yasak olsa da burada buluşup birkaç arkadaşla sohbet etmeyi önermemişti. O sırada kahvede bulunanlardan biri askerlere konuştuklarımızı anlatmış. Askerler ikimizi de hapishaneye atmıştı. O adama hiç anlam verememiştim. Hadi sevme, hadi bir şeyler yapmaya cesaret edeme, vatanın için bir şeyler yapmayı düşünen insanları niye engelliyorsun? Öyle değil mi? İki hafta boyunca hapishanede kaldıktan sonra çıkarmışlardı bizi. Babaanneniz üzüntüsünden zayıflamış, iyiden iyiye süzülmüştü.

- Sonra ne oldu, diye ekledi ağabeyim.

- Baskılar uzun süre devam etti. Anneni ve bir grup arkadaşını başı kapalı olduğu için okula almamışlardı. Birkaç genç kız okulun önünde içeri girmek için çabalıyordu. Gerisini sen anlat istersen hanım, diyerek başını anneme çevirdi.

- Kapıda bir grup asker vardı. Saçımı açmadan içeri girmeme izin vermiyorlardı. Bizde açmadan girmek için çabalıyorduk. Beni itmesiyle yere düştüm. Çok şükür baban yardıma koşup beni kaldırdı. O kargaşada bir asker bir arkadaşımızı başörtüsünden tutarak savurdu. Başörtüsü yırtılırken, iğnelerden biri kızın boynunu kanatmıştı. Arkadaşımız başının açılmasına mı, boynunun kanamasına mı, yoksa her ikisine birden mi, bilmiyorum ama sessiz sessiz ağlıyordu. Baban ve arkadaşları askerlerle kavgaya tutuştular.

- Asker ile kavga etmek. Korkmadın mı baba? Dedim şaşırmış bir şekilde.

- O an korku yoktu kızım. Hem en kötü şehit olurdum. Ama nasip değilmiş. Kavgadan sonra gene hapishaneye düş-

tüm. Bu sefer daha uzun süre kalmıştım. Deden kurtarmasa daha neler olurdu Allah bilir.

Bu son sözden sonra odaya sessizlik hâkim olmuştu. Bir süre sonra gelen telefonla Mehmet Amca ve eşi Zehra Teyze evlerine gitmişti. Yatağa yattığım da aklımda hala babamın anlattıkları vardı. Şu an ülkemizde böyle bomba ve terör olayları varken tekrar böyle şeyler olabilir miydi? Şehit makamına vatan için savaşarak tekrar erişmek mümkün müydü? Bir süre bunları düşündükten sonra gözlerimin ağırlaşmasıyla uykuya daldım. Sabah kalktığımda abimle gezmeye çıktık. Yaz tatilini gezerek geçirmek istiyorduk. Ama yol boyunca konuştuğumuz tek şey dün gece aklıma takılan şeydi. Bunlar tekrar olabilir mi? Ağabeyim:

- Böyle bir şey bir daha olacak olursa ant olsun beni kimse evde tutamaz. Kusura bakmasınlar ama ben eskilerdeki gibi korkaklık yapamam.

- Bence öyle deme abi. Onların yaptıkları korkaklık değildi. Biz şuan tuzumuz kuru diye böyle rahatça konuşabiliyoruz ama onlar yaşamış. Kimleri düşünüyorlardı da cesaret edemediler. Mesela dedem ve dedem gibi çocukları olanlar, ailelerini düşünüp çıkamamışlardır sokaklara.

- Olabilir. Yine de o düşündüklerini düşünmeselerdi bu baskılara maruz kalmayabilirlerdi.

Aradan bir süre geçtikten sonra bu konu aklımızdan çıkmıştı. Abimin tercih zamanı yaklaşıyor ve tek düşündüğümüz o olmaya başlıyordu. Sonucu belli olmasa da iyi sonuç beklediğinden mimarlık ya da hukuk arasında gidip geliyordu.

Böylece geçen günlerimizin ardından kendimi yorgunlukla yatağa atıp, derin bir uykuya yattığımı zannederken, birden gelen yüksek sesle yerimden sıçradım. Kulakları sağır

edecek derecede yüksek bir sesti. Koşarak oturma odasına gittim. Annem ellerimi açıp dua ederken abimle babam pür dikkat televizyonu izliyordu. Neler oluyor diyerek televizyona baktığımda altta geçen yazıyla şok olmuştum. Boğaz Köprüsü'nü tanklar kapamış, Genelkurmay Başkanı'ndan haber alınamıyormuş. Şaşkınlıkla elim ağzıma giderken abim sinirle bir şeyler söylenmeye başladı. Hep birlikte haberleri izlemeye başladık. "Darbe Kalkışması"nın bir yanlış anlaşılma olması için dua ederken birden TRT1'de spiker kadın bir yazı okumaya başladı;

"Türkiye cumhuriyetinin değerli vatandaşları,

Sistematik bir şekilde sürdürülen anayasa ve kanun ihlalleri; devletin temel nitelikleri ve hayati kurumlarının varlığı açısından önemli bir tehdit haline gelmiş, Türk Silahlı Kuvvetleri dâhil olmak üzere devletin tüm kurumları ideolojik saiklerle dizayn edilmeye başlanmış ve dolayısıyla görevlerini yapamaz hale getirilmiştir.

…..

Çağdaş, demokratik, sosyal, laik hukuk ilkelerine dayalı anayasal düzen tesis edilene kadar yurtta sulh konseyi ulusumuz adına her türlü tedbiri alacaktır.

Tüm vatandaşlarımıza saygıyla duyurulur."

Korkuyla anneme sarıldım. Annem de beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama onun da iyi olmadı belliydi. Ağabeyim ayaklandı:

- Oturup duracak mıyız sadece?

- Hayır evlat. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim, diyerek babamda ayaklandı. Herkes abdest alırken bende hazırlandım.

- Sen nereye gidiyorsun Ebrar! diye kızdı babam.

- Oturduğum yerde bekleyemem baba. Bende bir şeyler yapmak istiyorum.

- Ebrar bu oyun değil. Evde kalıyorsun annenle o kadar.

- Babamlar giderken ben evde durmayı içime yediremiyordum. Bende bu vatanın bir evladıydım. Bu vazife benimde vazifemdi. Bir kanalda Cumhurbaşkanı görüntülü konuşma yapmaya başlayınca pür dikkat haberi izlemeye başladık. "Milletimi meydanlara, havalimanlarına davet ediyorum."

- Cumhurbaşkanımız da söyledi. Meydanlara çıkmalıyız. Bu darbeye kalkışanlara bu işin kolay olmadığını göstermeliyiz.

- Haklısın kızım. Cumhurbaşkanımızın davetine icabet etmeliyiz. Yalnız Zehra Teyzenlere haber verir misin? Belki onlarda bizimle gelmek isterler.

- Tamam anne. Hemen haber verip geliyorum.

Üst kata çıkıp Zehra Teyzelerin ziline bastım. Biraz bekledikten sonra Zehra Teyze kapıyı açtı.

- Buyur Ebrar'cım, dedi güler yüzle.

Gülümsemesinden daha haberleri izlemediğini düşünsem de uçak seslerini fark etmemeleri mümkün değildi. Uçak seslerinden sonra da böyle rahat, güler yüzlü olması garip gelmişti.

- Zehra Teyze haberleri izlediniz mi bilmiyorum ama bir süre önce bir grup asker grubu Boğaz Köprüsü'nü kapatıp, darbe girişimine kalkışmış. Cumhurbaşkanı da milleti darbeyi durdurmak için halkı meydanlara davet ediyor. Zehra Teyze'nin tepkisi oldukça şaşırtıcıydı.

- Ebrar'cım bu kadar telaş yapmanıza gerek yok. Belki askerler doğru olanı yapıyordur?

Dediklerini anlamaya çalışırken kaşlarımı da istemsizce

çatmıştım. Zehra Teyze kapıyı kapatmak üzereyken Mehmet Amca'nın sesini duydum.

- Tamam abi. Hocamızın dediği gibi…

Hocamızın dediği gibi mi? Hem Zehra Teyze'nin dediği hem de Mehmet Amca'nın dediği aklıma takılmıştı. İkisinin de bir cemaate bağlı olduğunu ve bu sözde cemaatin Cumhurbaşkanıyla arası bozuk diye onların da Cumhurbaşkanını sevmediklerini biliyordum ama darbe durumu varken bile başımızdakilere muhalefet olmaları tuhaftı.

Eve girince anneme Zehra Teyzelerin gelmeyeceklerini söyledim. Daha sonra ağabeyimi arayıp Cumhurbaşkanının konuşmasını anlattım ve dışarı çıkacağımı söyledim. Ardından annemle dışarı çıktık.

Mahallede herkes yavaş yavaş evlerden çıkmaya başlamıştı. İlk önce belediyenin önüne gittik hepimiz. Orada başkan bilgilendirme yaptı. Külliyenin orada yüzlerce asker olduğunu söyledi. Babamlarla birlikte külliyeye gitmeye çalıştık. Yol boyunca dualar okuyor Allahtan yardım istiyordum. Beştepe'ye yaklaşınca arabayı durdurup yürümeye başladık. Yolda onlarca araba olduğundan ilerlemekte zorluk çekiyorduk.

Bir süre ilerledikten sonra donup kaldık. Tanklardan açılan ateş açılmış sonucu kan ve toz içinde yatan bir sürü yaralı vardı. Mahşer denilen şey bu olsa gerekti. Böyle bir görüntü karşısında hangi vicdan sızlamazdı. Annem bir kolumdan tutup beni arkasına çekti. İlerde birkaç insan askerlerle konuşuyordu. Bu yaptıklarının vatan hainliği olduğunu söylüyorlardı. Bazıları askerlerin üstüne atlamaya çalışıyordu. Derken askerlerden biri ateşe başladı. Demin konuşan o insanlar kanlar içinde yatıyorlardı şimdi. Birden kulakları sağır eden sesle yere eğildik. Üstümüzden jet geçiyordu. Bir yandan tankın atış ses-

leri, çığlıklar, acı içinde inlemeler… Etrafıma bakarken ağabeyimle babamın yanımızdan olmadığını gördüm. Tanka doğru ilerliyorlardı. Yüzlerce insan tanklara çıkmaya çalışıyor onları durdurmaya çalışıyorlardı. Bir adam bağırmaya başladı:

- Paletlere bir şey sıkıştırın! Tankları öyle durdurabiliriz, dedi bir ses.

Etrafıma bakındım ne olabilir ne olabilir. Tam ayağa kalkacaktım ki bir anda bir ışık huzmesiyle savruldum. Etrafımdaki görüntüler yavaş yavaş kararmaya başladı.

Gözlerimi aralamaya çalışırken annemin ağlayışını işitiyordum.

- Ebrar, beni bırakma yavrum…

- An...anne

- Kızım… Yüce Rabbim, şükürler olsun.

Annem ellerini havaya kaldırmıştı. Doğrulmaya çalışırken bir yandan da etrafa bakınıyordum. Meydanda değildim. Bir hastane odasındaydım.

- Anne… Babamlar?

- Bilmiyorum, dedi hüzünle. Sen iyi misin, diye ekledi elimi sıkarken.

Başımı salladım. Elimi tutuşu bana güç veriyordu adeta. Doğrulmaya çalışırken annem izin vermedi. Kafamı salladım. Ne oldu anne, ne kadardır buradayım?

- Küçük bir yara aldın kızım, ama şimdi iyisin. Birkaç saat oldu. Çok şükür, ülkemiz salahiyete erdi.

- Televizyonu açar mısın o zaman? Neler olduğunu merak ediyorum.

Annem televizyonu açtıktan sonra pür dikkat izlemeye başladık. Darbecilerin işgal ettiği TRT binasını halk basıp oradakileri kurtarmıştı. Birçok tankı durdurmuşlardı. Bir adam tankı önüne bile yatmış durdurmak için. Bu millet, gurur duyulacak bir milletti. Dünyanın başka hiçbir yerinde görülemeyecek bir şey yapmıştılar. Yapmıştık.

Kapının açılmasıyla yorgun yüzlü genç bir bayan doktor girdi içeri:

- Ebrar Çelik?

- Buyurun benim.

- Ben Doktor Melek. Yakınınız var mı burada?

Annem korkuyla doktora yöneldi:

- Ben annesiyim, kötü bir şey mi oldu?

- Acaba Hasan Çelik diye bir tanıdığınız var mı? Soyadınızdan tanıyor olabileceğinizi düşünmüştüm.

- Eşim, dedi annem kekeleyerek. O iyi mi?

Doktor hanım derin bir nefes aldıktan sonra, "Başınız sağ olsun!" diyebildi.

Şoku atlatmamla gözlerimden musluk misali yaşlar akmaya başladı. Annem de inanamayarak bilinçsiz bir şekilde doktoru sarsıyordu.

- Olamaz. Karıştırıyorsunuzdur. Benim eşim olamaz diyerek ağlıyordu.

- Çok üzgünüm, dedi doktor. Gelip teşhis ederseniz bize çok yardımcı olmuş olursunuz.

Ağlamam aklıma gelen şey ile birkaç saniyeliğine de olsa durdu.

- Ömer Çelik? Bu isimde biri geldi mi, diye sorabildim kaygıyla.

Doktor, başını iki yana salladı. Ağabeyimin yaşayıp yaşamadığının belli olmamasına sevinip sevinmemem gerektiği arasında kararsız kalıp babamın acısıyla ağlarken görüntü bulanıklaşmaya başladı. Annem hemşireyle birlikte giderken benden yataktan kalkıp onları takip ettim. Bir odaya girdiler. Tam ben de girecektim ki annemin çığlığıyla dizlerimin bağı çözüldü. Öylece çöküp kaldım. İçeri girmeye cesaret edemeyip, dizlerimi karnıma çekip, ağlayabildiğim kadar ağladım. Babamdı orada yatan kişi. Benim babam…

Ertesi gün annemle eve geçtiğimizde gelen telefonla başka bir hastaneye gittik. Abim arayıp bir hastane de olduğunu söylemişti. Oraya gittiğimizde hemşire abimin odasını gösterirken:

- Girmeden bilmeniz gerekir ki maalesef artık sol kolunun bir kısmını kullanamayacak. Hazırlıklı olun çünkü vereceğiniz tepki hastanın morali için çok önemli.

Duyduklarımdan sonra bir kez daha kahrolduysam da gülmeye çalıştım. Hem kolunu hem babasını kaybetmiş birine istersen her şey çok yolundaymış gibi davran, fayda eder mi ki? Odaya girdiğimizde annem de ben de koşup ağabeyime sarıldık. Bir süre hiç konuşmadan usul usul ağladık. Ağabeyim, babamın durumunu sordu; onun şehit olduğunu söyleme görevini ben üstlendim.

1 Hafta sonra

Her ne kadar cenaze işlerini dayımlar, amcamlar halletmek istese de abim tek koluyla benim vazifem, benim babam, ben yapacağım diye diretmişti. Ülkede olaylar durulmuştu ama ardında bir yıkım kalmıştı. Yüzlerce yuvaya ateş düşmüştü. Olayların ardında FETÖ'nün olduğu söyleniyordu. İlk günden sonra Zehra Teyzeleri göremeyince onlarında sadece ce-

maatle yetinmeyip örgütlerine bulaştığını anlaşmış olmuştuk. Annemin yıllarca kardeşi saydığı insanın böyle olması da bizi sarsmıştı. Koynumuzdaki yılanı fark edememiştik. Her zaman bize dinle ilgili güzel şeylerden bahsedip, tam bir Müslüman'a yakışan hareketleri olan insanların vatanına ihanet etmesi, din kardeşlerini katletmesi kimin aklına gelirdi ki!...

Yakalanan suçluların çoğu, "Ben bilmiyordum." diyerek kurtulmaya çalışırken, bazıları pişman olmadığını söylüyordu. İşin tuhaf tarafı bunu söyleyenlerden biri de örgütte yüksek rütbeli olduğunu bilmediğimiz Mehmet Amca idi. "Yıllarca 'ağabey' dediğin babamın ölümüne sebep olurken nasıl dinden bahsedersin, nasıl hesap vereceksin?" diye sormak istedim; ama hesabımızı mahşere sakladım. Elbet bu dünyada devletimiz cezanı verirdi. Bu sırada ağabeyim gelip:

- Ebrar biz mezarlığa gidiyoruz erkeklerle. Siz de gelirsiniz arkadan, dedi.

Başımı sallamakla yetindim. Buruk bir gülümsemeyle bana sıkıca sarıldıktan sonra gitti. Abimler babamın cenazesini defnettikten sonra herkesin baş sağlığını kabul ettik. Herkes gittikten sonra sadece ailesi olarak biz kalmıştık. Ben ağabeyimin omzunda ağlarken annem babamın mezarını sarılmıştı. Bir süre hepimiz ağladık. Sonra ağabeyim:

- Artık gitmeliyiz. O şu an bizden çok daha iyi bir yerde. İsyan edercesine ağlayıp, sızlayıp duramayız. O vatan için canını verdi. Bize de onunla gurur duyup, onu herkese anlatmak düşer.

Annem kalkarken ağabeyimden destek aldı. Ben de babamın mezar taşını öptükten sonra ağabeyimin dediğini yapıp gururlu adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Darbe kalkışmasından sonra ağabeyim tercihini "hukuk"tan yana yapmıştı.

Darbeci hainler bir daha çıkmasın diye, adaletli yargılanmalar için, adaleti sağlamak için seçmişti. Bende Tarih Öğretmenliğini seçip darbeden yıllar sonra o günü öğrencilerime anlatmaya çalışacaktım. Artık benim de anlatacak destan yüklü bir geçmişim vardı.

Bartın Fatih Sultan Mehmet Anadolu Lisesi
MERKEZ/BARTIN

KOMODİNİN SONSUZLUĞA ERİŞEN ''TİKTAKLARI''

Muhammed Heybetullah BİLEN

Uyandım... Gözlerim koyu karanlığın içinde duyduğum sesle irkildi. Allahın çağrısı minarelerden yükseliyordu.

Es selatuve'sselamualeyke ya Resulallah. Hemen lambayı açıp saatime baktım: 02.17.

Korkuyordum. Babamın yanına gittim. Aslında her korktuğumda sığındığım sığınağım olan babamın yokluğunda babamın olduğu yerde uyuyan anneme. Annem elinde Kuran-ı Kerim Fetih Süresini okuyordu. Annemin gözlerinden süzülen yaşlara şahit oluyordum.

Aman Ya Rabbi! Annemi hiç ağlarken görmemiştim. Ama annem neden ağlıyordu ki babamın kol saati arada duruyordu komodinin üzerinde. Babam saati olmadan bir yere gitmezdi, dede yadigarıydı. O dedemsiz sokağa çıkmazdı. Bir gün çocuk aklımla sordum:

''Baba bu sadece bir saat ama sen onunla bazen konuşuyorsun, cevap vermez ki o'', babam o gün susmuştu. Bu sükut benim içimde bütün bir memleketin duyacağı yürekleri kor edecek yangının, kulakları sağır edercesine çıkan çığlığın, haykıramadığım her cümlenin soluyup vermediğim hançeremdeki acı sızım, alfabemden eksilen iki hecem olacaktı... Baba... Ama ben bir cihan uğruna kahraman olmuş bir babanın cihanıydım.

Duvardaki saat hep böyle mi ses çıkarıyordu? Babamın üniforma giymiş fotoğrafı bana hep böyle mi bakıyordu? Dört duvar odanın içinde tıpkı bir labirente bırakılmış gibi kaybolmuştum. Annem beni görünce gözlerini bana çevirdi. Bu gözler kaybolduğum labirentten çıkış biletim olmuştu.

''Koskoca dünyada yalnız mıydık anne? Neden bu kadar kimsesiz, çaresiz hissediyorum kendimi... Ara babamı anne gelsin.''

Zil çaldı. Babam gelmiş olmalıydı. Babam gelmemişti. Gelmeyecekti.

Anneme söylenen iki yüce kelime ''Vatan Sağ olsun!'' ''Babam gitme diye sarıldım, beni bırakma, ben anneme bakamam ki ben vatana senin gibi bakamam baba.''

Babam en sevdiği giysisini giymişti. Kırmızı al bayrak ne de çok yakışmıştı. ''Sen öğretmiş, sen sevdirmiştin ay yıldız bayrağı.

Milli maçta beraber sallamıştık bayrağın bir ucunu tutup, gol sevinciyle elimden düşürdüğümde eğilip aldın ve babana öptürerek alnıma koymuştun. Şimdi sen o mukaddesle şehadete yürüyorsun.'' ''Cihan! Vatana, millete, anana iyi bak! Koru, kolla benden gördüğün gibi. Adının hakkıyla öğün. Cihanda, koca cihan gibi görün.''

Bir istiridye kabuğunu çatlatacak kadardı yaşlarım. Sel olmuyordu baba, sel olup yutamıyordu bütün bir varlığımı. Geçtim elimi uzattım babama. ''Yanında yer vardır baba, korktuğum zamanlarda yaptığını yapsana. Al beni koynuna baba. Hadi yine al yanına. Vazgeçtim... Babam elimi tutmadı. Küstüm orada, son defa küstüm mızıkçılık yapmıştı çünkü. Bu oyunda yarıda bırakıp gitmek yoktu. Daha uçurtmamın püskülünü yapmadık ki.

Annem yine ağlıyordu. ''Yetim koyma cihanını'' diyerek

babamın toprağına vuruyordu ellerini. Yetim ne demekti? Okula gittiğimde öğretmenime sormalıydım. Öğretmenim her şeyi biliyordu. Bunu da en iyi o bilirdi. ''Cihan, yetim babası ölmüş olana denir''

demişti. Bu sefer bilememişti öğretmenim. Benim babam ölseydi her gece yanıma gelip üzerimi örten kimdi peki öğretmenim.

Günlerden 15 Temmuz 2034. Annem yine ağlıyordu. Kravatımı ve kol düğmelerimi koca adam olduğum halde hala tek başıma bağlayamıyorum.

Birazdan nikaha gidiyoruz baba. O da benim gibi doktor. Tanısan sen de çok seversin.

Eyyubiye Anadolu İHL
EYYUBİYE/ŞANLIURFA

VATAN SAĞ OLSUN

Yusuf BÜYÜKKELLECİ

Güneş yeryüzüyle kucaklaşmıştı adeta. Sıcak ele geçirmişti her yanı ve ufukta ışıldayan bir kasaba, kahraman olacağı günü bekleyen bir kasaba. Kasabanın çıkışında tarlalarda sıcağa aldırmadan çalışan işçiler göze çarpıyordu. Onların sıcağa aldırmamaları güneşi daha fazla kızıştırıyordu. Tarlada çalışanların sessizliğini uzaktan bağıran biri bozdu. Bu komşularının oğlu Ahmet'ti:

-Mustafa Amca! Mustafa Amca! Koş, yetiş! Emine Teyze yine fenalaştı!

Sesi tam anlamayan Mustafa Amca fazla sorgulamadan tarla boyunca koşturdu, sonunda Ahmet'in yanına vardı. Yüzü buruşturulmuş bir kâğıt kadar buruşuktu. Sıcaktan olsa gerek yüzü kıpkırmızıydı. Bir yandan soluklanmaya çalışıyor, bir yandan da boğuk bir sesle:

-Ne oldu, yoksa yine…

Konuşmaya çalışırken hırçın bir öksürük tutuyor, iyice kendine gelince tekrar soruyordu:

-Yoksa Emine'm…

Gayrisini söylemeye dili varmadı. Yüzünü evlerine doğru çevirdi ve hızla traktöre atladı. Mustafa Amca'nın eşi Emine Teyze tedavisi zor bir hastalığa yakalanmıştı ve yıllardır bu

hastalıkla mücadele etmekteydi. Hastalığın tedavisiyse bir ilaçtı. İlaç da aslında tedavi etmiyor sadece mutlak olanı erteliyordu. Her ne kadar ilaç ölümü ertelemekten başka bir şeye yaramasa da fiyatı çok yüksekti ve üstelik Emine Teyze bu ilacı her 3 ay da bir almak zorundaydı. Mustafa Amca da ilacın parasını tarladaki ekinleri satarak karşılıyordu. Zaten varları yokları bir tarlaydı. Bir de evlatları vardı, Ali. 12 yaşındaydı. Annesine pek düşkün bir çocuktu, okula bile sırf annesine düşkünlüğü yüzünden çoğu zaman gitmek istemez evde kalırdı.

Sonunda eve vardı. Ev terk edilmişti adeta. Eski fotoğraflar duvarda tozlanmış, çatlak bir ayna paslı bir çiviyle gelişi güzel asılmış, duvarlar acının soğuk pençesiyle çatlamıştı. Evin sessizliğini kapının paslı gıcırtısı bozdu. Demir bir yatak salonun sol üst köşesine yerleştirilmiş vaziyetteydi. Emine Teyze yatakta inleyerek yatıyordu. Yanı başında komşularından Hatice Abla Emine Teyze'nin ateşini düşürmekle meşguldü. Mustafa Amca hızla yanına geldi ve:

-Emine'm, iyi misin? Hekim çağıralım mı? Az daha dayan kurban olduğum, şu ekinleri bir satayım o zaman bitecek bu ızdırap.

Emine Teyze bir iki defa öksürdü anlaşılması güç bir sesle:

-Ben iyiyim, hekime gerek yok, yok da sen iyi misin? Daha ne kadar dayanacaksın bu işkenceye? Daha ne kadar…

Mustafa Amca Emine Teyze'nin sözünü kesti ve:

-Sen orasını merak etme, ben sana bir ömür daha bakmaya yine razıyım. Sen yeter ki iyi ol, oğlumuz iyi olsun bana yeter. Hadi sen dinlenmene devam et, ben ekinleri biran evvel toplayayım. Dert etme sen bunları, her şey düzelecek.

Mustafa Amca tarlaya gidene kadar sürekli Emine Teyze'yi düşündü. Aklındaki tek şey ilacı birkaç güne kadar bulamazsa Emine Teyze'nin hayatını kaybedecek olmasıydı.

Ailesine çok bağlı biriydi. Bu kayıp onun için büyük bir yıkım olurdu.

Sonunda tarlaya vardı. Kaldığı yerden işine devam etti. Kafası epey dağınıktı. Uzaklardan gelen kuş cıvıltısı insana umut veriyordu ama Mustafa Amca bütün bunlara kulak tıkamış ve zihninin en derinliklerinde kaybolmuştu. Akşama doğru Mustafa Amca çalışmaktan yorgun düşmüş, biraz oturup dinlenmek istemişti. Bir ağacın dibine oturdu, etrafına şöyle bir baktı ve bir anda bir şeyin farkına vardı. Bütün ekinleri toplamıştı başka bir deyişle Emine Teyze kurtulmuştu. Artık tek yapacağı ekinleri depoya yerleştirmek, yarın şehre götürüp satmak ve eşinin ilacını almaktı. İçini büyük bir huzur kaplamıştı. Ekinleri depoya yerleştirdikten sonra eve doğru yol aldı. Eve vardığında hemen yatağına uzandı ve aylardan sonra ilk defa rahat bir uyku çekti.

Sabah ezanı okunuyordu. Bu sabah bir farklı uyanıyordu Mustafa Amca. Yatağından doğruldu ve lavaboya doğru yöneldi. Elini yüzünü yıkayıp kahvaltısını yaptı. Sonra Emine Teyze'nin yanına doğru gitti ve kulağına fısıldadı:

-Ben ekinleri satmaya şehre gidiyorum akşama doğru dönerim. Haydi, Allah'a emanet ol.

Süratle evden çıktı. Ekinleri birkaç saatte traktörün arkasına yükledi ve hızla şehre doğru yol almaya başladı. Ancak bu fazla uzun sürmedi çünkü yoldaki kırık bir cam parçası traktörün tekerini kesmiş, traktörü durmaya mecbur etmişti. Traktör durunca yüzü kireç gibi bembeyaz oldu Mustafa Amca'nın. Traktörden inip olanı görünceyse şok oldu. Teker küçücük bir cam parçasıyla yarılmıştı adeta. Yanında yedek tekerlek yoktu. Artık şehre gidemezdi, yapacağı iki şey vardı; ya yardım çağıracaktı ya da bir araba geçmesini bekleyecekti. Telefonuna davrandı ama aksilik ya telefon çekmiyordu. Mecbur tek seçeneği kalmıştı; bir araba geçmesini beklemek. Aradan bir saat kadar

geçti fakat ne gelen vardı ne giden. Mustafa Amca artık tam ümidini kesmiş traktörü bırakıp yayan döneyim derken uzaktan bir cipin tozu dumanı kata kata hızla ilçeye doğru geldiğini gördü. Hemen cipe el kaldırıp durmasını bekledi. Cip duruverdi. Cipin içinden yirmili yaşlarda genç biri çıktı. Hayırdır amca diye yumuşak bir sesle ne olduğunu sordu. Mustafa Amca tekerinin patladığını kendisinin de yolda kaldığını söyledi. Cümlesini bitirdikten sonra biraz mahcup bir şekilde:

- Ben diyorum ki benim traktörü senin arabanın arkasına bağlasak, beni de ilçeye kadar bıraksan, gerçekten ihtiyacım olmasa söylemezdim ama işte…

Sanki biraz gerginleşti genç şöyle bir önce traktöre, sonra kendi arabasına, sonra da Mustafa Amca'ya derin derin baktıktan sonra tebessüm ederek:

-Sen hiç dert etme amca, seni de traktörü de ilçeye kadar götürürüm evelallah. Haydi, traktörü arabaya bağlayalım. Oradan da seni ilçeye bırakırım.

Mustafa Amca binlerce kez teşekkür etti gence. Yol boyunca gençle konuştu. Genç Yavuz adında Niğdeli bir askerdi. Kazan ilçesine yakın olan 4. Ana Jet Üssü'nde subaydı. Mustafa Amca gencin asker olmasına bir hayli sevinmişti. Çünkü kendisi vatanını ölümüne sever ve bu uğurda savaşanlara hayranlık duyar onlar adına sevinirdi. Hatta vaktinde o da subay olmak istemiş ama bazı nedenlerden olamamıştı. Ama her zaman bir gün bir şekil de vatanına hizmet edeceğini, vatanı uğruna fedakârlıkta bulunacağını hayal etmiş ve buna inanmıştı. Sonunda ilçeye vardıklarında Yavuz'u ısrarla içeri çağırmış ama Yavuz acil başka bir işinin olduğunu söyleyince onu uğurlamıştı. Eve girdiğinde ilk iş biraz dinlendi. Bu gün hayal kırıklığına uğramıştı ama Allah'ın verdiği musibet hiç kötü olur mu, vardır bunda da bir hayır diyerek kendi kendini teselli etti. Birkaç saat dinlendikten sonra traktörü tamir etmeye gitti. Önce-

likle depodan yedek tekerleği alacaktı fakat tekerleği depoda bulamadı. Biraz hafızasını zorladı, kullandığını hiç hatırlamıyordu, kesinlikle kullanmadım diye düşünüyordu. En sonunda "amaan kullanmışım işte hatırlamıyorum, yaşlanmışım artık ben evet evet kesinlikle yaşlanmışım, daha bir de vatanı kurtaracakmışım. Ne hayaller ne hayaller, daha traktörümü bile kurtaramıyorum", dedi. Kendisini vatana hizmet konusunda küçümsüyordu. Haksız da sayılmazdı, neticede elli yaşına merdiven dayamış biri vatan için ne yapabilirdi ki? Traktörü alıp mecburen tamirciye götürdü. Vakit geç olduğundan traktörü anca yarın alabilecekti. Eve yayan olarak geldi. Yaklaşık yarım saat yol yürümüştü. Eve vardığında saat dokuz buçuğu geçiyordu. Mustafa Amca bugün çok yorulmuştu. Hemen yatsı namazını kılıp uykuya daldı.

Gecenin karanlığı bastırmıştı her yanı. Minarelerden yükselen sela sesleri uyandırdı Mustafa Amcayı. Saatine baktı, daha gece yarısıydı. Önce anlam veremedi bu selaya, bu vakitte hayırdır ne selası diye düşünürken Emine Teyze de uyandı. Emine Teyze de ne olduğunu anlamamış Mustafa Amca'ya sormuştu. Mustafa Amca ben de anlamadım, dur şimdi öğreniriz derken caminin minaresinden bir anons yapıldı:

- Ülkemize bir darbe girişiminde bulunulmuştur. Tüm halkımızı meydanlara, sokaklara ve emniyet binalarının önünde buluşmaya davet ediyorum. Bugün birlik günüdür, hep beraber vatana sahip çıkalım!

İlk dinleyişte pek bir şey anlayamadı Mustafa Amca. Birkaç kez daha dinledi ve net bir şekilde sadece tek bir kelime duyabildi; "DARBE"! Hızla televizyonu açtı, o sırada Ali de uyanmıştı. Süratle kanalları geziyordu. Çoğu kanalda hep aynı şey yazıyordu; "SON DAKİKA! Darbe Girişimi! FETÖ adlı paralel devlet yapılanması tarafından darbe girişiminde bulundu".

Kafasından kaynar sular boşalmıştı. Vatan elden gidiyor-

du, bir şeyler yapmalıydı. Kanalları son sürat gezmeye devam etti ve o sıra da bir habere rast geldi. Cumhurbaşkanı bir telefon üzerinden görüntülü olarak konuşuyordu. Mustafa Amca ekrandaki canlı yazısını görünce televizyona kitlendi adeta. Cumhurbaşkanı halkından emin ve cesur bir şekilde:

- (…) Milletime çağrı yapıyorum, meydanlara gelin ve meydanlarda bunlara gereken cevabı hep beraber verelim. Ben de "Başkomutan" olarak meydana geliyorum…

Bu konuşma yetmişti Mustafa Amca'ya. Artık ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Vatanı uğruna savaşacak ve eğer şanslıysa bu uğurda şehit olacaktı. O bunları düşünürken Ali seslendi:

- Baba, yarım saattir kendi kendine konuşuyorsun, darbe diyorsun, izin vermem diyorsun, hain diyorsun. Dışarıda ezan okunuyor. Haberlerden de bir şey anlamadım. Darbe ne demek? Bu saatte ezan da neyin nesi? Ne oldu baba, ne oldu?

Mustafa Amca yüksek bir sesle:

- Darbe evlat darbe! Vatan hainiinin ülkeyi bölme çabası, ülkeyi sahipsiz bırakma çabasıdır darbe! Askerlerin seçilmişi silah zoruyla indirme çabasıdır darbe! O ezan sesi dediğin seladır. Asıl amacı genelde bayramları, cuma namazını duyurmaktır ama darbe gibi ani olayları ve felaketleri de duyurmak içinde kullanılır.

Ali bu sefer daha büyük bir merakla sordu:

- Kim baba bunlar kim?

Mustafa Amca sertçe:

- Bizim askerimiz, koynumuz da beslediğimiz yılanlar, akrepler, çıyanlar… Dün Çanakkale'de, Antep'te, İzmir'de yurdumuza saldıranlar. Onlarca yıldır ülkemize yapılan hain darbeleri planlayanlar. Neydi adı? Hah, FETÖ terör örgütü; Allah

deyip dinsize, dış güçlere çalışıp vatanımızı elimizden almak isteyenler. Ama izin vermem, veremem!

Ali bir hayli korkmuştu. Titrek bir sesle "şimdi ne yapacağız baba", diye sordu. Mustafa Amca önce yumuşak bir sesle "korkma yavrum", dedi. Sonra sesini kalınlaştırarak:

- Vatanımız uğruna şehit olacağız. Şehit olmak içinse önce "şehitlik sırasına" gireceğiz. Allah bilir şimdi kaç tane yiğit girmiştir sıraya. Yurdumuz kahraman kaynıyor kahraman! Ama bir de şu mesele var ki şu şehitlik sırasına nereden girildiği. Bu yüzden birinci önceliğimiz bu sırayı bulmak.

Ali babasının konuşmasından çok etkilenmişti. Kalbi vatan, millet aşkıyla dolmuştu. Mustafa Amca gidip her şeyi Emine Teyze'ye de anlattı. Emine Teyze telaşlı bir vaziyette "Ben, ben ne yapabilirim beyim" diye sordu. Mustafa Amca odalarında asılı olan ALLAH yazılı tabloya şöyle birkaç dakika baktı ve:

- Elbette ki yapacağın en güzel şey dua edip Kur'an okumaktır. Nasıl ki Fatih, İstanbul'u sadece kılıcıyla değil Akşemseddinlerin duası ve Molla Güranilerin zikriyle fethetti, öyle de senin ve diğer herkesin duası ile inşallah bu memlekette bu musibetten kurtulur.

Emine Teyze gayet memnun bir şekilde hemen abdestini alıp dua etmeye, Kur'an okumaya başladı. Mustafa Amca bu hain darbeyi durdurmak için bir fikir düşünüyordu. Aklına gelen ilk şey meydana gitmekti ama aracı tamircideydi yayan olarak gitmesi de çok uzun sürerdi. Haberlerden son gelişmelere baktı. F-16'ların TBMM'yi bombaladığını ve uçakların 4. Ana Jet Üssü'nden kalktığını öğrendi. Orası Kazan'a çok yakındı. Dışarıya çıkıp bir süre gökyüzünü seyretti. Darbeci F-16'ların Kazan'ın üzerinden geçip geçmediğini öğrenmek istiyordu. Ve beklediği olmuştu. Ardı ardına uçaklar Kazan'ın üzerinden geçiyordu. Mustafa Amca o an alınması zor bir karar aldı. Eğer fikrini kusursuz bir şekilde uygulayabilirse meclisi ve nihaye-

tinde ülkeyi kurtarabilir ama sonucunda eşini kaybedebilirdi. Darbeci F-16'ların havadayken yolunu bulmasını engelleyecekti. Bunun içinse bir ateş yakıp duman çıkaracak ve sahte bir sis oluşturacaktı. Çok fazla duman çıkarması gerekti yani çok fazla yakacak malzemeye ihtiyacı vardı. Bu kadar çok yakacak malzeme deyine akla tek şey geliyordu; Mustafa Amca'nın Emine Teyze'nin ilacı için topladığı ekinler! Mustafa Amca bir an dahi tereddüt etmeden kararını vermişti; "O ekinler yakılacak!" Hemen Ali'yi çağırdı. Ali hızla babasının yanına geldi. Mustafa Amca, oğluna:

- Hemen depoya gidiyoruz, ne yapacağımızı yolda anlatırım.

Mustafa Amca her şeyi anlattı. İşte o an Ali beyninden vurulmuşa döndü. Netice de o ekinler annesinin yaşamıydı. Ekinlerin yanması demek annesinin hayatının da yanmasını demekti.

Bir süre sonra depoya vardılar ve hızla ekinleri deponun önüne yığdılar. Ali babasının ciddiyetini anlayınca iyice gerilmişti, en sonunda babasını bu işten caydırmaya karar verdi. Babası oğlunun caydırma çabalarını fark edince:

- Oğlum, bakıyorum da kalbindeki vatan sevgisi anne sevgisiyle dolmuş. Biliyorum çok büyük bir fedakârlık ama bu vatanın da bir bedeli var ve bu bedeli er ya da geç ödemek zorundayız.

Ali her şeye rağmen annesinden vazgeçmiyor ve:

- Baba biliyorum, önce vatan ama o ekinler annemin hayatı, eğer o ekinleri yakarsan hangi parayla ilaç alıp annemi kurtaracağız? Vatan kurtulur, sen demiyor muydun yurdumuz kahraman dolu diye? Onlar kurtarır vatanı, beni annemden ayırma baba!

Mustafa Amca'nın bu sözler karşısında gözleri doldu. Kendini topladı ve yiğitçe:

- Bak oğlum, bu sözümü hiç unutma; eskiden hayatımı herkesten değerli tutardım. Evlendim, bir aile kurdum ve uğrunda canınım bile feda etmeye değer olan şeyin ailem olduğuna karar verdim fakat bugün vatanımın bedelini öğrenince ilk defa şunları düşündüm. Canımdan ailemden ve her şeyden değerli olan şey vatanımmış çünkü aile tekrar kurulur, kaybedilen mal geri bulunur fakat vatan bir kez giderse tıpkı namus gibi bir daha geri gelmez ve ben bu yüzden diyorum ki vatan uğruna değil canımı, ailemi, dünyamı, her şeyimi vermeye hazırım ve vereceğim!

Mustafa Amca ekinleri ateşe verdi, ekinler çıtırdayarak yanmaya başladı. Gökyüzü yavaş yavaş duman bulutlarıyla kardı. Mustafa Amca'nın yanağından iki damla yaş süzüldü ve dudaklarından şu sözler döküldü:

- "VATAN SAĞ OLSUN"…

ÇEAŞ Şanlıurfa Anadolu Lisesi
HALİLİYE/ŞANLIURFA

KIYAMETİN PROVASI

Zehra ABBASOĞLU

Tatillerin en güzel yanı... Dayım, teyzem, anneannem, kuzenlerim… Velhasıl herkes bir arada bulunurdu. Aradaki mesafeler yok olurdu. Dayımlar İzmir'den, teyzemler Mersin'den gelir, anneannemlerde toplanırdık. Bu durumdan en memnun olan şüphesiz anneannem olurdu. Evlatları, torunları yanı başındaydı. Bir insan belli bir yaştan sonra daha ne ister ki? Evlatlarının mutluluğu mutluluk sebebi olurdu artık. Anneannem de öyleydi. Yüzümüzdeki bir tebessüm için nelere katlanmaz¬dı ki? Elinden geldikçe herkesi mutlu etmeye çalışırdı. Zaten bu özelliği topluyordu herkesi bir araya. Ama şimdi annemle teyzemin de hakkını yemek istemiyorum. Tamam, belki sürekli annelerinin yanında olamıyorlardı fakat olduklarında da bunu telafi edebiliyorlardı. Uzakta olsalar da her zaman yanında olduklarını, her zaman ona destek olduklarını gösterirlerdi. Kendini yalnız hissetmemesi için ellerinden geleni yaparlardı. Günler böylelikle gerçekten çok güzel geçerdi. Günün en güzel saatleri de benim için, kesinlikle, akşamları olurdu. Yemekten sonra demlenen çay, hep birlikte bahçede içilirdi.

Yine böyle bir akşam, yemek sonrası bahçe sefasındaydık. Yaz akşamlarının serin rüzgârları estikçe insanın içi açılıyordu adeta. Tabi bir de bu rüzgârla gelen yaprakların eşsiz ezgisi. Buna bir de ateş böcekleri eklenince doğanın melodisi seni senden alıyordu. Bahçede biri daha büyük olmak üzere iki sedir ve kişi sa-

yısına göre de sandalye vardı. Annemler sedirde oturur, biz de genelde sandalyelerde… Fısıldandığında bile yanındakinin duyabileceği kadar yakın, dip dibe. Annemler yine hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Yemekten beri mütemadiyen aynı konuyu tartışıyorlardı ve işin ilginç tarafı bunu aynı şeyleri tekrarlamaktan da hiç mi hiç sıkılmış görünmüyorlardı. Gerçi şaşırmıyordum; çünkü onların mutlaka bir gündemleri olurdu her zaman. Saat 22.00'yi geçmesine rağmen aynı tempoda devam ediyorlardı. Abim arkadaşlarıyla buluşmak için dışarıya çıkmıştı. Dayım da büyük ihtimalle kahvedeydi. Biz de bir sıra halinde dizilmiş ilgimizi çeken konular üzerinde konuşuyorduk. Annemlere pek katılmazdık, konuştukları pek ilgimizi çekmezdi genelde. Saat 22.15 oldu mu anneannem odasına çekilir, başını yastığa koyduğu gibi uyurdu. Şimdiye kadar uyku saatini kaçırdığı görülmemiştir. Anneannemin kalkması üzerine ortam biraz sakinleşti. Bu sükûneti yaklaşık yirmi dakika sonra abimin kapıyı bir alacaklı gibi çalışı bozdu. Tedirgin olduk hepimiz. Kapıyı açtım ve beni itercesine oturduğumuz yere doğru yönelerek konuşmaya başladı:

-Anne, teyze: "Darbe, darbe olmuş! Haberiniz var mı?"

Abim ne yapacağını şaşırmıştı. Eli ayağı titriyordu. İlk tepki teyzemden geldi:

"Saçmalama ne darbesi? Hem bunca yıldan sonra kim cesaret edebilir böyle bir şeye?"

"Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprülerinin Anadolu–Avrupa geçişleri bir grup asker tarafından tutulmuş."

"Asker mi?"

"Bilmiyorum, üzerlerinde üniforma var."

"Dur, televizyonlar söylüyorlardır şimdi. Anlarız."

Annem de inanmak istemiyordu:

Rastgele açılan bir kanalda "Darbe Girişimi" başlığı ve alt yazılar abimin söylediğini doğruluyordu.

"Gördünüz mü alın işte!" dedi abim.

Hepimiz olduğumuz yerde durup birbirimize bakmıştık. O kanal senin, bu kanal benim olayı anlamaya çalışıyorduk. Siyasiler bir bir çıkıp kalkışmayı lanetleyen söylemlerde bulunuyordu. "Fetö"den bahsediyorlardı, tam olarak emin olmamakla birlikte. Ne var ki Cumhurbaşkanı bu bilgiyi doğruladı ve çok sert bir açıklamayla halkı meydanları, havaalanlarını falan doldurmaya çağırdı. Annem:

"Durmayalım, darbe başarılı olunca neler olduğunu gördük; gözaltıları, işkenceler, idamlar… Nice gençlerin sebepsizce hapishanelerde türlü işkencelere tabii tutulduğu günleri unutmadık. Vakit kaybetmeden çıkalım."

"Anne ben de gelmek istiyorum." dedim.

"Evde kalman daha doğru olur. Hem anneannen evde tek kalmasın. Uyanınca kimseyi bulamazsa meraklanır. Evde kal ve bol bol dua et."

Annemin ısrarı sevmediğini bildiğim için yinelemedim. Hepsi gitti. Ben de televizyonun başına geçip kanalları değiştirmeye başladım. Hemen hepsinde aynı başlık vardı: "darbe girişimi, darbe kalkışması…"

Peki, neydi bu darbe? Benim için sadece "Bir ülkede zor kullanarak hükümeti devirme işi" idi sözlük anlamıyla. Neden annemler bu kadar büyük tepki verdiler, anlayamadım. Gerçekten savunma hakkı tanınmadan işkence edilecek, bunun ötesine geçilerek idam cezasına tabii tutulacak kadar korkunç bir dönemi mi doğuruyordu bu darbe? İnsan insana bunu niçin yapsındı? Anlam veremiyordum bir türlü. Bir de bunu sırf başa geçme hırsından, benliklerini tatmin etmek için yapmış olmalarını bir türlü aklım almıyordu. Başarılı olacaklarını mı düşünüyorlardı? Böylesine bir ihaneti hak edecek ne yapmıştık ki? Hem "biz" kimdi, "onlar" kimdi? Milletçe sadece "biz" yok muydu? Onlar da bizden değiller miydi yani? Gerçi çevremde

bu "Fetö" dedikleri yapıyı sevmeyen çok kişi vardı ve bunların kökü kesinlikle dışardadır falan gibi bir şeyler söylüyorlardı; ama ben çocuk aklımla: "Bunlar Allah'tan, Peygamber'den falan bahsediyor, niye böyle şeyler yapsındılar ki diye düşünüyordum. İçimde büyüyen öfkeye hakim olmaya çalışıyordum. Onlarca soru saatlerce beynimi kurcaladı. Ve eli kolu bağlı oturmanın vermiş olduğu çaresizlik canımı yakıyordu. Aklıma annemin sözleri geldi ve dua etmeye başladım. Galiba yapabileceğim tek şey buydu. Allah yardımcımız olursa şüphesiz atlatırdık. Düşüncelere dalmışken okunmaya başlayan salalar biraz olsun içimi rahatlattı. Sala selametin alametiydi. Öyle yer etmişti zihnimde.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Hala bizimkilerden haber yoktu. Hem onları hem de ülkenin gidişatını merak ediyordum. Bu kalkışma gerçekleşirse neler olacağını düşünüyordum.

Bir son dakika haberi! Sivillerin üzerine ateş açıldı! Halka tanklarla tüfeklerle karşılık veriliyordu. İnsanlara ateş edecek kadar dönmüştü gözleri demek. Meğerse bu bir kalkışmadan öte bir katliammış adeta. İrade katliamı, özgürlük katliamı, insanlık katliamı… İnsan kılığına girmiş canavarların homurdanması. İnsanlık üzerinde oynadıkları alçakça bir oyun!

Her tarafı yangın yerine dönmüş kanlı bir ayı geride bırakmak üzereydik. Gençliğimi böylesi boğucu bir ortamda, kâbuslarla dolu bir dönemde geçiriyordum. İnanmak istemiyordum. Biri gelsin de beni bu rüyadan uyandırsındı.

Yaşamak sadece nefes almaktı artık. İşin acıtan kısmı şu ki, gün geçtikçe kelepçeleniyordu benliğimiz. İnanmak istemesem de yaptığım her şeyin sorgulandığı bir hapishanede yaşıyordum sanki. Özgürlük kavramıyla aramda devasa uçurumlar vardı. Dedikleri her şeye boyun eğmeye buna mecbur

bırakılmaya alışmıştı zihinlerimiz…

Artık tek uğraşım camın önüne geçip her geçen gün elimizden kayıp giden hayatı seyretmekti. Her gün "vicdan sınırlarını nasıl daha fazla aşarım" sorusuna cevap arayan yeni canilerle tanışıyordum. Ve tanık olduğum her olayda yarının işkencelerini kuruyordum kafamda.

Ne zamandan kaldığını bilmediğim bir ekmekle yediğim akşam yemeğinden sonra kafamı biraz boşaltmak adına kapı önüne çıktım. Ters ters bakan izbandut yanıma kadar geldi. Belli ki canı yine sataşmak istiyordu.

"Ne işin var bu saatte sokakta? Bu vakitte dışarı çıkılmayacağını bilmiyor musun? Öğretemedik mi size?"

Bir şeyler söylemeye fırsat vermeden kolumdan tuttuğu gibi kapının yanına itti beni. O an yüreğime bir hançer saplanmıştı adeta. Haksızlıklara çaresizce seyirci kalmak en büyük eziyetti. İçimde "sen kimsin de vatan evladına el kaldıracak hakkı buluyorsun kendinde?" demek gelirken hiçbir şey yapamamanın verdiği ezikliği yaşıyordum. Sözleri hala kulağımda çınlıyordu: "öğretemedik mi?" Evet, haklıydı! Nasıl yaşayacağımızı artık onlardan öğreniyorduk. Ve öğretilenin dışına çıkanlar dinlenmeden ağır işkencelere maruz bırakılıyorlardı. Bunları düşündükçe üstüme bir kasvet çöküyordu.

İçeri geçip kendimi yatağa attım. Ama bu duygular beni orada da rahat bırakmadı. Gözümde son bir ay içinde değişenler canlandı. Meğer ne kadar da lüks bir hayatım varmış. Dert ettiğim şey sınav puanlarımmış; şikâyetim, annemin sevmediğim yemeği yapmasıymış. Babamın akşam ezanından önce eve gelmemi istemesiymiş. Ama şimdi sınavlarını dert edeceğim bir okulum, önüme gelen yemeği yememe gibi bir lüksüm yok. Babamın eve geliş saatimi belirlemesine gerek kalmadı. Çünkü istediğim zaman dışarıya çıkma hakkına zaten sahip değilim.

Bu düşüncelerle uyumaya çalıştım. Sabah uyandığımda annem kahvaltıyı hazırlamıştı. Birkaç gündür olduğu gibi üç kişi oturduk sofraya. Abim dün gece de gelmemişti anlaşılan. Artık endişelenmeye başlamıştık. Nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kimseye haber vermeden ortadan kaybolması çok ilginçti. Babam, abimin her zaman gittiği kahvehaneye, hatta gittiği berbere kadar herkese sormuştu. Ama bilen kimse yoktu. Annemin meraktan gözüne uyku girmez olmuştu. En azından nerede olduğunu bilse biraz olsun içi rahatlardı belki. Artık neye üzüleceğimizi şaşırmıştık. Hangisine dert yanacağımızı bilemez olmuştuk. Yemekte kimseden çıt çıkmıyordu. Yaptığımız tek şey çaresizce beklemekti. Sessizliği annem bozdu: "Bahri, su damacanalarının hepsi boşalmış. Evde su kalmadı. Çıkarken onları al da çeşmeden dolduruver." Artık ne zaman sıra gelirse. Genelde abim yapardı bu işi.

Kahvaltı bitince babam, lazım olur diye eve bir miktar para bıraktı ve damacanaları alıp çıktı. Biz de annemle sofrayı topladıktan sonra oturma odasına geçtik. Aynı odadaydık işte ama nedense olaydan sonra konuşamaz olmuştuk birbirimizle. Her zaman yaptığı gibi elişi örmeye başladı. Gözleri sık sık bir noktada sabitlendi ve derin düşüncelere daldı. Ben de o süre zarfında kâh kitap okudum kâh dergilere göz attım. Birkaç saat bu şekilde geçti.

Kapı çaldı. Gelen üst komşumuz Saliha teyzeydi. Saliha Teyze, altmış–altmış beş yaşlarında, erkek kardeşi ve oğluyla yaşayan bir kadındı. Kocası 12 Eylül'de gözaltında kaybolmuştu. Bir daha da kimse bir haber alamamıştı. Hep gelir diye de bir daha evlenmemişti. O zamandan sonra hayata küsmüştü. Onu tanıyanlar ilk torununun doğumundan sonra bu olayın etkisinden çıkmaya başladığını söylüyorlardı.

Geldiğinde suratı sapsarıydı. Belli ki geliş sebebi oturup çay içmek, sohbet etmek değildi. Bir şeyler anlatacaktı anlaşı-

lan. Nereden başlayacağını bilemez bir tavırla lafı evirip çeviriyordu. Konuşmak için ağzını açıyor, cesaretini toplayamadığından herhalde yine kapatıyordu. Böyle olmayacağını anladı ve söze başladı:

"Bak Nesrin, böyle bir şey nasıl söylenir bilmiyorum. Dün gece Kadri'yle (beraber yaşadığı kardeşi) konuşuyorduk. Geçen bizim eski komşu Komiser Nevzat'la kahvehanede oturuyorlarmış. Sohbet ederken senin oğlandan konu açılmış. Nevzat, senin oğlanın bir kafeteryada okuduğu bir türkü sebebiyle gözaltına alındığını söylemiş. Güya türkü yönetime eleştiri niteliği taşıyormuş. Kadri dün anlattı olanları."

Dünyam başıma yıkıldı. Abimi, tek arkadaşımı, aldılar benden. Göğüs kafesimi yarıp kalbimi almışlardı sanki. Oysaki Saliha Teyze'nin bahsettiği günlük hayatta gayet sıradan algılanabilecek bir şarkıydı. Hatta çıktığı dönemde popülerliği yakaladığını da söyleyebilirdim. Abim de severdi bu şarkıyı. Her zaman söylerdi. Bundan bir iki ay öncesine kadar dilden dile dolaşan şarkı şimdi mi yasaklı olmuştu. Annem o an bayılmıştı. Zar zor kendine getirebildik. Annemi teselli etmek istiyordum, ama o mecali bulamıyordum kendimde çünkü ben de şok geçiriyordum adeta. Saliha Teyze üzerinden yük atmışçasına rahatlamıştı ama annemin halini görünce birden yüzü düşmüştü. Elinden geldiğince annemi teselli etmeye çalışıyordu. Her ne kadar sakin görünüp annemi toparlamaya çalışıyorsa da aklına yaşadıklarının geldiğini ve içinin kan ağladığını anlamak o kadar da zor değildi. O bu duygularının insanda bıraktığı etkiyi iyi bilirdi. Bir eve daha ateş düşmüştü. Çünkü her gün gözaltı haberleri ve akabinde işkenceler kulaktan kulağa dolaşıyordu.

Babamın henüz haberi yoktu olanlardan. Akşamüzeri doldurduğu damacanalarla birlikte eve geldi. Durumu babama nasıl anlatacaktık. Çünkü oğlunun orada nelere maruz kalacağını o gayet iyi bilirdi. Hatta bizzat kendisi tecrübe edinmişti.

12 Eylül dönemimde üniversite öğrencisiymiş. Suçsuzu suçludan ayırmadan hüküm verilen o dönemde babam ve birkaç arkadaşı da alınmış bir zaman süresince. Orada gördükleri işkenceleri sonradan annemden öğrenmiştim. Babam sadece zamanında gözaltına alındığından bahsetmişti. O aşağılık muameleleri anlatmaya dili varmıyordu sanıyorum. Ben de üstüne gitmemiştim anlatması için. Annemi zorlamıştım ben de. Sık sık falakaya yatırılmalar. En küçük bir yanlış davranışlarında üzerlerine köpek saldırtmalar. Bunlar en basitleri. Ranza altı cezası verilmiş. Koğuştan sorumlu görevli odaya geldiğinde yatakta herhangi bir yerin görünürse öldüresiye dövülürmüş. Ayaklarının altı şişinceye kadar ayakta bekletme, sigarayı izmaritiyle beraber yedirme…

Babama durumu sanırım ben anlatacaktım. Aklına nelerin geleceğini biliyordum. Saliha Teyze olayı anneme söyleyeceği zaman nasıl konuşamadıysa ben de o an ne diyeceğimi nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Tüm gücümü topladım ve babama abimin gözaltına alındığını söyledim. Bunu söylerken avuçlarımı sıkmışım meğerse. Çok sonra eklemlerimin ağrısından anladım. Gözlerinin içine baktım. Adeta hissizleşmişti. "Nasıl olur dedi, ne alakası var onun bu işlerle?" Allah'tan anneme göre daha sakin karşıladı. Tevekkül etti, bir an durdu ve koltuğa oturdu. "Neydi bizim günahımız Allah'ım bize bu belayı reva gördün?" diye birkaç cümle çıktı ağzından. Anneme ve bana sarıldı sonra ve kalkıp yatağına gitti. Sabah şiş gözlerle karşıladı bizi. Ağlamıştı. Bu çok ağırıma gitmişti. Babamın ağladığını bu yaşıma kadar hiç hatırlamıyordum çünkü.

Her gece kimse görmesin diye yatağıma gömülüp ağlamaktan sıkıldım artık. İçimde ne fırtınalar koparken güçlü görünmeye çalışmaktan… Yaklaşık üç ay geçmişti abimin gözaltına alınışının üzerinden. Ne bir haber vardı, ne de bir umut kıpırtısı kalmıştı içimizde. Babam her gün adliye kapılarına gi-

dip gelmekten, annem mütemadiyen ağlamaktan perişan haldeydi.

Babam hemen hemen her gün adliye yetkililerine yalvarmasına rağmen bir türlü abim hakkında bir bilgi alamıyordu. Ne nerede olduğunu biliyorduk ne de yaşayıp yaşamadığını. Haksızlığa karşı hiç tahammülü yoktu abimin. Bu da annemin aklına kötü kötü şeyler getiriyordu. Sadece ruh sağlığı değil diğer açılardan da çökmüştü annem. Diyabeti gittikçe ilerliyordu. Onun için her ne kadar bir şeyler yapmak istesem de çabalarım hep boşa gidiyordu. Her gün sandalyesini pencerenin önüne çekip dışarıya bakıyordu. Ve bunu yaparken gözleri neredeyse hiç kurumuyordu.

O gece neden bilmem ama nedense uykum gelmiyordu. Elime Kur'an alıp bir şeyler okuyayım istedim. Ninem namazını kılıp yatağına geçti. En son 7.19'da baktığımı hatırlıyorum saate. Birden kapı anahtarının sesiyle bir düşten uyanır gibi uyandım. Gelen annem, babam, abim ve teyzemlerdi. İçeri girdikleri gibi koşup abimin boynuna sarılmışım. "Kız dur boğacaksın beni, delirdin mi?" dedi. Uzun bir süre boyunca kokusunu içime çektim; öptüm, öptüm, öptüm onu. Son sözü babam söyledi:

"Başaramadılar, başaramayacaklar, bu iş bu kadar işte…"

Şanlıurfa Fen Lisesi
KARAKÖPRÜ/ŞANLIURFA

KARANLIK GECENİN AYDINLIĞA DÖNÜŞÜ

Melike NARİNÇ

Gökyüzünde birbirine girmiş bir toz bulutunu andıran dumanlı hareler, ihtişamlı bir görüntü oluşturmuştu. İstemsiz bir şekilde ayaklarım beni oraya yönlendirdi. Durduğum yokuşta her bir adımımda bulutlara yaklaşıyordum içimde gizlenen hüzün fısıltılarının bağrışmalarını duyabiliyordum. Öyle ki kulak zarımı patlatacak düzeydeydi. Aniden karşıma çıkan garip, balona benzer dumanlı hare, üzerinde oluşmuş toz yığınının arasındaki bulanıklığa karşı dudaklarımdan gelişi güzel derin bir nefes kaçtı. Biriken toz yığını ağır bir hızla dağılırken, balonun içinde bir derinlik oluştu. İçimdeki sancı o kadar ağırdı ki bedenim parçalara bölünebilirdi. Biraz daha yaklaştım ani çıkan duman nefes borumu tıkarken sakin kalmaya çalıştı. Sol tarafımda beliren gölge, yanında getirdiği kalabalık grup sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Ani refleks ile arkamı döndüğümde yüzlerce insan kol kola girmiş şekilde zincir oluşturmuştu. Gözlerindeki kendinden geçmişlik, kararlılık, cesaret büyüleyiciydi. Birden dumanlı hare kaybolmaya başladı. Tankların önüne atlayan insanların gerisini düşünmeksizin cesareti eşsizdi adeta. Görüntü tekrar bulanıklaşıp dumanlar havaya doğru süzüldü. Yeni bir hare oluşmaya başladı, bu sefer acımasızca, gözü dönmüş hainlerin durmadan ateş

eden silahları kulaklarımı sağır edecek, yüreğimi parçalara ayıracak düzeydeydi. Yüreğim sancıyordu, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Birden yok olmaya başladı görüntü, birbirinin içinde çıkan katman dumanlardan silik bir görüntü oluşmaya başladı. Yayılan kalabalık grup sesleri "Şehitler ölmez vatan bölünmez" diye haykırıyordu. Görüntü netleşmeye başlayınca şiddetli atan kalp atışlarım vücudumun her zerresine yayılmıştı. Şehrin her bir yanını zifiri karanlık kuşatmıştı, hainlerin namlularından saçtığı mermilerin anlık ışığı aydınlatıyordu etrafı. Kanıma batırılmış keskin bir kılıç darbesi niteliğindeydi bu. Kollarındaki gücün son damlalarının harcasa bile, hiç gocunmadan, kendini düşünmeden yerde yatan o yaralı polisi kaldırmak için savaştı. Üzerindeki asker üniforması ona o duyguyu veren en büyük sebepti belki de o duyguyu damarlarında hissediyordu. Kan lekelerini umursamadan sol kolunu sırtından geçirip bedenini kavradı. Dar ve ışıksız sokak sınırları daha da zorluyordu. Kan lekesi sol kolunun üstünü sıyırdı, bulaştı. Kirpikleri titredi, gözleri doldu. Yine umursamadı, kendini düşünmedi sağ kolunu da uzatıp adamı kucağına aldı. Ağzından çıkan acı dolu iniltiler, o anda asker üniformasına, kalbine, vücuduna karıştı. Kollarını sıkılaştırdı, adamı hafifçe yukarı kaldırmaya çalışarak sağ omzuna doğru çevirdi, yerini omzunda sabitlediğinde sol elini kaldırıp yaralı yerin üzerine kapattı kan kaybetmemesi için. Vücudundaki o gücün tükenmişliği gözlerine yansıdı, ama durmadı. Ayağındaki botları kaldırımda yankı yapıyordu. Omzunda acı dolu iniltiler çıkaran adam kalbini zorlayan ama kendisini gururlandıran insandı, üzerindeki üniformanın hakkı belki şimdi veriliyordu. Bazıları o asker üniforması ile kamufle ederken hainliğini, gerçek askerim kendini belli ediyordu.

Gökyüzüne siyah ve katran mavisi hâkimdi. Bulundu-

ğum ortamın her bir köşesinden birer haykırış gibi sela sesleri yükseliyordu. İçinde binlerce anlam barındırıyordu, yüreğe dokunan. Hızla etrafımda dönmeye başladım, kontrolüm elimde değildi, yönlendiriliyordum sanki. Etrafımdaki ışık huzmesi bulanıklaşmaya başlamıştı. Rüzgârın uğultusu bir melodi gibi kulaklarımda çalıyor, tenime de küçük dokunuşlar bırakıyordu. Öyle ki bir an bilincimi kaybettiğimi düşündüm. Etrafımda dizelerce film şeridi, içinde tanımadığım yabancı yüzler, bunlar onlardı. Bunu anlayabiliyordum. Gözlerindeki korkusuz bakışlardan, bunu hissedebiliyordum. Bu gece vatanı uğruna kendilerini feda eden kahramanlardı. Bir anne görüyordum gözü yaşlı, bu üzüntüden veya evladını kaybedişinden değildi; vatanını hainlere yem etmediği içindi. Bir çocuk görüyordum elinde oyuncağı, bin bir parçaya bölünmüş; daha pamuk şekeri tatmadan ölümü tadan. Bir adam görüyordum vücudu kanlara bürünmüş bir şekilde yerde yatan adama kolları dolanmış, bu sudan sebep nedenlerden değildi. Bu; canını, cananını vatanı uğruna verdiği içindi. Karanlık harelerle adını yazdıran tarih "15 Temmuz" mürekkebe sığınmış acıların şimdi benim kalbime sıçradı.

Kirpikler titrerken soğuktan kurumuş dudaklar rüzgara karşı koymak için savaşıyorlardı. İnsanların sırtı dik, alnı temiz, kalbi paktı. Milletin gücünü azim ve hırsla birleştirdiği bu gecede hiçbir etkenin ve sebebin onlara karşı koyamayacağını göstermek ister gibi savaşıyorlardı. Adımlar hızlı, ayaklar hiç yorulmadan, dimdik devam ediyordu. Birlik ve beraberlik milletin içine karışmış, vatan duygusunu göklere çıkarmıştı. İşte o göklerden hiçbir zaman inmeyecek olan bayrak, milletin kalbinden hiçbir zaman çıkmayacaktı. Aniden bacağımda hissettiğim soğuk dokunuş vücudumun titremesine neden olurken, midem uğursuz bir sancıyla kasıldı. Çığlık atıyordum ama se-

sim çıkmıyordu. Çırpınışlarım boşaydı, dudaklarımdan dökülen her bir kelime birer düğüm olmuş boğazımı sıkıyordu. Bu sessiz çığlık korkumun esiriydi. Binlerce metre yükseklikte olan bir binanın çatısındaydım, delirmiş gibi kendimi bıraktım. Aniden yere çakılmamla yerimden fırladım. Gözlerim delice etrafı tarıyordu. Fakat her şey normaldi. Komodinin üzerindeki saate baktığımda 03.06'yı gösteriyordu. Kesik kesik nefes alıyordum. Kalbim ritmini bozmuş, düzensizce atıyordu. Şakağımdan boynuma akan kaygan sıvıya dokunduğumda üzerimdeki tişörtün ter içerisinde kaldığını gördüm. Elimi zihnime daldırdığımda bir gerçeğin izleri bulaşıyor parmaklarıma. Karanlık harflerle adını yazdıran tarih "15 Temmuz"…

O anların üstünü birkaç aylık zaman, bir perde gibi örtmesine rağmen geçmişin izleri pençelerini halen kapatamamıştı. Ruhumda, zihnimde, yüreğimde taşıyordum. Atamıyordum. Ki atamazdım da zihnime kazınmıştı. Halen orada yerini koruyordu, unutulacak gibi değildi. Kolay mıydı ki? Değil! Asla!

Dışarıdan gelen hiçbir etken hiçbir şekilde bu ülkenin evlatlarını dağıtmaya, devletini başkanını yok etmeye gücü yetmez. Çünkü biz tarihe tanık yaşayan bir milletiz. Türkiye Cumhuriyet'inin farklı kuşaklarından oluşan bir bütünüz…

İstiklal Marşı'nın her bir satırında gizliyiz…

Safranbolu Cemil Meriç Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
SAFRANBOLU/KARABÜK

BİR KALANŞO'NUN DİLİNDEN

Betül ÖZEL

5 yıldır bu semtte, bu apartmanda, bu balkonda dinlerim İstanbul'u. Burası Vatan Caddesi mi, Boğaziçi Köprüsü'nün oralar mı, Saraçhane mi, Üsküdar Meydanı'nın, Acıbadem'in, Kızılay'ın yoksa Genelkurmay Kavşağı'nın oralar mı bilmem. Bizim oralarda bir yer işte. Hepsi de karakterli yerlerdir bilesiniz. Yolların, kavşakların, meydanların, semtlerin de karakterleri olur. İnsanımın vicdanı serilidir o asfaltlarda. Gelen sızlatır, giden sızlatır. Taştan görünür ama onlar ne at arabaları görmüştür, tozlu topraklarından yalvara yalpalaya geçen. Hepsini duyarız biz. Biz balkoncular. Bütün gün önümüze çaylar, kısırlar konur, yaşamak muharebesinden kalanlar anlatılır gün sonlarında.

En çok kadınlar yorulur buralarda. İyi ve güzel olmaları ağlamalarına engel değildir. Ama dün gece, dün gece başkaydı. Dün gece ağlatılan tek o kadın değildi, ben duydum, görmeye yetmedi bedenim ama ben üst komşumuz bir oğul, iki kız annesi Türkan Hanım'ın feryadını duydum.

Karşıda süpermarketin üstündeki oturan, daha geçen gün "Komşum zahmet olmazsa bizim cama bir bakıver, ışıkları açık mı bıraktık biz acaba? Şimdi eşimle Esenler Kazım Karabekir'de yoldayız da." diyen Urfalı Vahide Abla'ya yakılan ağıtların arasında inleyen bir vicdanı da duydum.

Bizimkilerin trafikte beklerken arabada açtıkları bir Neşet Ertaş türküsü üzerine kurdukları muhabbetle tanıştıkları Erol Amca'nın derslerden yakınan, baktığında direk yanaşamadığın ama biraz konuşunca sana gençliğinin en ücra köşesinde bıraktığın heyecanını hatırlatan bakışlarıyla oğlu Abdullah Tayyip'in içinde büyüttüğü, her gün yeni bir küfürle beraber inanca gebe olan kadının çığlığını da duydum. Duymayız sandılar. Uymayız aslında onlara anlayamadılar. Evcilleşmemişlerdi çünkü. Beslerdin kargayı, oyardı gözünü. Bizim Ömer hep öyle derdi, bizim Ömer'in derdi hep öyleydi.

Çok kedi bakmış çocukluğu boyunca. Hepsi ellerinde nankörce, hatta terminatörce izler bırakmış geride. O sevimli yavrular, "F"i yakalı dolarlara mal olan mamaları da alıp gitmiş. Hep böyle olur demiş babası. Anlattı bana geçen gece. "İnsanlar.." demiş, "Kediler kadar sevimli bile olmadıkları halde, çok daha fazla kan akıtırlar. Ömerleri hiç sevmez bazıları, alınlarına kendi imzalarını çakmak isterler. Ömerler yenilmez onlara. Sen de yenilmeyeceksin oğlum. Yenilmeyeceksin dünyaya, gerekirse bir pelerin edineceksin kendine vatan kırmızısı. Elinden kırmızı balonu kaçan çocuklar çizmesin diye artık. 15'li çocuklara türküler yazılmasın diye. Olur da beslediğimiz yavru kediler sırtlana dönüşürse 150716 dolarlık, "ananas" kokulu tahtalar için, sırf babası bu ülke için yapabileceğimiz tek şey şu an etten surlar yapmaktır oğlum dediğinden, anlamını meydanlarda öğrendiği demokrasi için kıyamda duracak çocuklar kalsın diye.

Ömer tabi ne kadar anlamış o sırada bilmem, kimse bilemez. Düşünmüş ama. Bu, hissetmeyi öğrenmiş bir çocuğun hikayesi. Sahiplenmeyi, neye değer vereceğini, ne uğruna en sevdiği oyuncağından vazgeçeceğini kavramış.

Kuşlar yuva yapmış göğüs kafesine Ömer'in, anne kuş yavrusu bilmiş onu belli ki. Adaletle beslemiş her birini, kanatlarını siper etmiş düşünmeden 30 defa vuracak bile olsa beyaz, kadife gövdesini kendi sürüsünden bir avcı. Çakı gibi olduğunda her bir yavru, hadi demiş anne kuş. Vakti geldi. Gün, korku günü değil.

Birer birer atılmış yavrular, yeni nesil fil ordusuna ebabil olmak için doğduklarını biliyorlarmış. Arkalarından bakmış Ömer, doluvermiş çipil gözleri. Yok hayır, geride bıraktıklarından değil, geride kalmaktan… Uçamayacağını biliyormuş Ömer, kanatları olmamış ki onun hiç. Masalı hatırlamış sonra. Küçük prens, belki birinden birindedir umuduyla her birine inançla baktığı yıldızlardaki gülüne ulaşacaksa eğer, hiç korkmuş mu çöldeki yılandan? Daha da evcilleştirebileceği, biraz da bizden örnekler gelmiş aklına. Sonunda Üsküdar'a konmak varsa, çekinmiş mi Hezerfan salıvermekten Boğaz kokulu göğe bedenini?

Döndü bana. "Sen" dedi, "Olanların hepsini bu balkondan duyuyorsun değil mi? Işıltısıyla hipnotize eden atlıkarınca görünümlü serapların, yediği her kırbacı cihat bedeli sanıp hayatı boyunca ter döken insanların bocurgatları olduğunu da biliyorsun değil mi? O zaman benim balkon güzelim, bunları anlatmak senin borcun olsun. Babamla da vedalaşmak isterdim ama zaten hikayemiz bitmiş değil, bakalım başka baharlara. Şahitler şehadetlere sahip çıktıkça yeni Ömerler doğar meydanlarda.

"Uçmam gereken bir mevzu, yazılması gereken bir destan var." dedi kararlı bir sesle. Son kez okşadı yaprağımı gitmeden. Kalanşolar da kokar dedi, "çürük ananasa" tercih ederim. Suladı gözyaşıyla toprağımı. Ve atıldı. Bir buruk buse kondurdu alnına anne kuş ve aldı onu kanatlarına. Bir de kadın ağladı

anaca, döktüm ben de yapraklarımı sayısızca. Henüz dava bitmiş değildir, bir damla bile dua kaldığınca.

İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi
NİLÜFER/BURSA

SÖKÜLEN ŞAFAK

Selva Nur ONAL

Üzerinden sinsilik akan bir adam; elindeyse sıkı sıkıya tuttuğu siyah bir çantayla, aheste ama tedbirli adımlarla, sanki düz bir platformda ilerliyormuşçasına, çamurlu toprakta iz bırakmadan yürüyor. Attığı her bir adımda üzerindeki elbise değişiyor. Bazen bir iş adamı oluyor siyahlıklar içerisinde, bazen de kafasında takke, üzerinde sararmış cübbeyle din adamı, bir ara üzerinde kamuflajlarla bir asker, bir araysa avam giysisiyle halktan biri...

Omuzları gergin, izleniyormuş gibi hissediyor. Bunun akabinde arkasını dönüyor endişe sinmiş bir hâl ile. O an bir insanı dehşete düşürecek bir suratla karşılaşıyor boşluk.

Çünkü normal bir insanın yüzü yok onda; teni şeffaf, altından geçen damarlarsa kara, göz çukurlarını oymuş iblisler, ağzı eski bir iple bölük pörçük dikilmiş.

Hakikat onun kör ve dilsiz olduğunu söylüyor. Buna karşın o birilerini görebilmek umuduyla bakınıyor; kimseyi göremiyor etrafta. Lakin hissediyor yakalarına yapışacak masum elleri. Adımlarına siniyor, korkunun o acelecilik heceleri. Hızla ilerliyor, kurtulması lazım. Bu yüzden onun gittiği yoldan geçenlerin inşa ettiği, güvenli bir mezarlığın içerisine atıyor kendini. İçine çekiyor girdiği bu mel'un yerin kokusu-

nu. Katledilmiş harflerin arasında çürüyen bedenlerin kitap kokusunu taşıyor hava, bozarmış toprağın üzerinden kayıp geçmişin külleri, cirit atan şeytanların elleri arasında saçılıyor. Adam, gülümsüyor. Ona göre, habisliği barındırmak güzel bir haslet.

İlerliyor, bir ses duyuyor, duruyor. Kulak veriyor o sese. Bir adam, lalelerin arasında kaldırmış olduğu kazanla bağırıyor. O'nu hemen tanıyarak selam veriyor. O'nun hemen arkasında üzerine intiharın kokusunu sindirdikleri bir padişah yer alıyor. Halbuki hakikat, o kokunun altından bile bariz bağırıyor, cana kıyma olmadığını. Başını kendi yoluna çeviriyor, çiçeklere büründürülmüş vatan gömme ayinlerinin adlarının yazılı olduğu taşları okumadan, ilerliyor. Bir ara bacaklarından tutturulmuş ipler, O'na nereye geldiğini hatırlatarak yavaşlatıyor. Ezbere bilinmişlikle başını sol tarafındaki mezarlara çeviriyor. Dudaklarının arasından çıkan çatallı diliyle, üzerinde "on iki", "yirmi sekiz" ve "yirmi yedi" yazan rakamları okuyor memnuniyetle. Bunlar muhtıralar. Ve hepsinin üzerini örtmüş çorak bir toprak. Yaklaşıyor. "On iki"nin mağduriyeti altında büyüyen çocuklar, "yirmi sekiz" yazan taşın altında karanlık bir sorgu odasının içinde zihinleri kemiriliyor, ilerleyen yıllara o buhranlı gözyaşlarıyla devrediliyor. Bir kısır döngü, "on iki" ile "yirmi sekiz." Oradan sıçrayan darbeler içerisinde acı kendini tekrar ediyor; sadece adı değiştirilerek. Onları selamlıyor. Ardından başını çeviriyor, tarihin tozlu sayfalarının arasında kalmış, harabelerden oluşan darbelere.

Başı, en sağda kırık bir taşın üzerine kazınmış "altmış darbesi" çekiyor. Menderes, boynunda çürümüş bir urgan, inim inim ağlıyor; öldürülmüş Türkiye'nin çorak topraklarına. Ama fayda yok, gözyaşları yeşertemiyor toprağı. Cahillikten gelen canilik olsa gerek, yapacaklarını yapmıştılar bir memle-

kete. Altmışın omzuna yaslanmış ikinci bir darbeyi izledi. Mezar taşının üzerinde tırnaklarla kazınmış eğri büğrü rakamlar, "bin dokuz yüz seksen" diye atılmış tarih. Faili meçhul cinayetler, karma karışık bir Türkiye üzerinde yine ölü bir toprak; tüm bu rezillikleri örtmek için.

Bu durumdan da hoşnut, sabırsızlıkla en sonuncu mezara ilerliyor. Bakıyor, bu mezarın üzeri açık, daha gömülmemiş bir memleket. Sadece bir defter var içinde. "Darbeler Mezarlığı" başlığı çok manidar bakıyor O'na. Doldurulmuş sayfalarının kelimeleriyse tir tir titriyor. Tek bir yaprağı boş bırakılmış; idama çağrılmayı bekleyen bir adam kadar yeis içinde, doldurulmayı bekliyor. Çantasından en tehlikeli silahı olan kalemi alıyor. "15 Temmuz 2016" diye tarih düşülen sayfanın tam ortasına batırıyor kalemini.

Saplanan kalem acı bir feryadı idam ederken, göğe yükseliyor firar eden kelimeler. Gök kubbe bozarıyor, çalkalandıkça çalkalanmaya başlıyor sema ve çöküyor mezarlığın başına.

Bir barut kokusu. Gelecekten geçmişe atılmış bir bomba sesi. Ankara'nın kalbi olan meclise düşüyor. Gazi bayraktarlığını yaparken milletin meclisi, yer ayaklar altından çekiliyor.

Karanlık bir temmuz gecesi. Takvimler on beşi diye işaret ettikleri bir günün akşamüstünde, yarına daha geçilmediği için koparılmıyor. O vakit, yarının teminatını vereceğini sanan, çalınmış üniformaların içine sığınan bir grup aciz, akreple yelkovanı, uzak diyarlardan aldıkları emirle durduruyor. Gece, bir köprünün başında akmıyor. Ellerine vatan evlatlarının kanı sineceklerin arasında zaman solarken, tarihin lanetlediği biri çıkıyor; "ihtilal var!" diye bağırıyor. Evine gitmekten başka derdi olmayan insanlar, neye uğradıklarına şaşkın. Soru dolu bakışlar, etrafa çevrilirken, "it" ulvi bir görev almışçasına açık-

lamaya girişiyor. Gündüzü söndürecek olanlar uluyor, "güneşli günler bizi bekliyor" diye.

Bir yerlerden bir metin fırlıyor. İri puntolu harflerle konuşuyor kadın, "darbe" diyor. Aslında demiyor, imâ ediyor. Anadan, babadan eski topraktan anlatılanlar çınlıyor kulakta. Akılda tek bir soru filizleniyor: Darbe güneşli günler mi, yoksa ağzı açlıktan kokan sabilerin analarını beklediği uzun kuyrukları mı getirirmiş?

Geçmiş, toz bulutu halinde yağarken, kara günlerin hatıraları istila ediyor zihinleri. Böldükçe bölünen halk, o keskin ayrımlardan akan oluk oluk kan. Sözcükleri sömürülen mazlumlar.

Çağın gerisine, yokluğa yürüyen vatan.

Susan halk "yine mi susmalı?" diye haykırıyor sessizce. Bu suskunluğun isyanına bağlanmış anıların kesif kokusu sarıyor etrafı. Acıyla sancılanıyor seksen bir il. Seksen bir tesbih tanesi çaresiz dağılmış; toparlanmayı bekliyor. Bir umut besliyor yüreklerinde. Ve o ümit, yükselerek çıkıyor tarih sahnesine. Uzun, ince bir imame. Üzerine yılların çizdiği çiziklere rağmen, dağılmış taneleri topluyor. Çünkü biliyor, taneler olmazsa başın; baş olmazsa tanelerin vay haline.

O canını feda etmeye hazır. Bu yurdun çamurlu topraklarında pişen ekmeği yiyen bir vatan sevdalısı. Bir baş kumandan, "Çıkın!" emrini veriyor.

Önceleri susan sela sesleri, şimdi yükseliyor. Semayı yırtıyor. "İmdat" diyor, "Yetiş Ya Muhammed (s.a.v). Çalınıyor dinimin direği, öldürülüyor iman dolu geleceği gençliğin." Şah damarından bile daha yakın olan Zat-ı Zülcelal duyuyor. Duymaz mı bu amansız zannedilen feryadı? Öyle ki çekiyor kalplerdeki korkuyu. Coşturuyor 'göğsü iman dolu'yu.

Atıyor üzerindeki sessizlik toprağını. Tek bir silah veriyor; dillerine tekbir, ellerine al bayrak. Yürüyor... Yürümüyor da koşuyor. Koşmuyor, uçuyor adeta, yediden yetmişe vatanın evlatları. Cengâverler ki bağırıyor, "ezanın sesleri susmasın!" Haykırıyor, "namerdin eli değmesin namusa!" Ve "Özgürlük" diye bağırıyor elinde kan kırmızısı bayrak. Göklere doğru sallıyor bedeli ödendiği için. Bu yüzden susmuyor, sustuğu yetti bu zamana kadar.

Benim silahım, benim tankım. Sen benim vatanımın nöbetçisi, düşmanımın eceli... Ait olduğun yere git, namlunu dönmesi gerekene döndür. Haydin kışlaya.

Çünkü biliyor, yutarsa sözlerini zehirleneceğini. Biliyor, buradan başka yurt olmayacağını. Çalacak kapının gidecek yerin bulunmadığını. Olsa da yok ki yaşam. Zilletin gölgesinde yatan kahırların acısının yeşerteceği zakkum aş olacak. Namusun bedeninde küffarın eli bulunacak. Eğer yaşam böyle rezil olacaksa başka diyarda neylesin bu vatanın evladı?

Artık direnişe, şehadete atılan bir kurşun da katılıyor. Göğsünde iman dolu cengâver kadınlar, adamlar yürüyor soysuzlara doğru. Evladına bir vatan bırakabilmek için geride bırakıyor çocuğunu. Onlar ki şefkatin yürekteki burçları, onlar ki evlerin direği. Heyhat! Onlar ki ana, baba. "Vatan yoksa sıfatlara ne gerek kalır ki?" diyorlar, atıyorlar bedenlerini ağır tankın altına. Kimisi eziliyor, kimisi vuruluyor.

Vakit ilerledikçe yeren düşen sayısı artıyor. Halbuki ilerlemiyordu zaman. Gül kokusu sinmiş cesetler, aralarında inim inim inleyen yaralılar. Havayı yaran bir uçak. O dehşetli ses, geriye sardırıyor çarkları. Çanakkale düşüyor gözler önüne.

Çerkez'i, Laz'ı, Kürt'ü, Türk'ü omuz omuza! Kâfirlere karşı birlikte. Ölmek var; ölmek de değil, sonsuzluğa ulaşmak

vardı, vatana değmesin diye namahrem eller. Unutturulmuş tarihin içinden fırlıyor Mehmet Akif, elinde İstiklal Marşı.

"Korkma!" diye haykırıyor. "Osmanlı torunu korkmaz!"

"Fatih'in yüceltilmiş kanından gelenleriz" diyor, bir başkası.

Barut kokusu tütsülenmiş şarapnel parçası geçiyor. Göğü izliyor yerde yatan bedenler. Sela sesleri yükseldikçe yükseliyor. Bir yanda etten duvarlar durdurmaya çalışıyor ilerleyen tankları. Diğer yanda seccade başında oturup ağlayan, yakaran, kanla yoğrulmuş bu memleketin evlatlarının duaları, gökyüzüne çıkıyor. Orada da bir hengâme karşılıyor. Sağ cenahta iman, sol cenahta küfür. Küfrün de içine konuşlanmış münafıklar, onlara da inanan zavallılar. Dualara karşı beddualar. O ne müthiş bir savaş. Arz da, sema da kanlı...

Bir kafile ki dua ordusundan oluşan. Başı sarıklılar, gidiyor. Giderken dönüyor biri diyor, "Ben, Emir Sultan." Evliyalar şehri Bursa'dan Emir Sultan, başka şehirlerden başka âlimler.

Çanakkale'deki görünmez orduların askerleri, yalnız bırakmıyor bu vatanın evlatlarını.

Bıraktırmıyor o Sultan-ı Azim hakkın yanındakileri.

Ve bir şehir tekrardan var oluyor. İki yakayı canlarla birbirine bağlıyor, denizinden kan akıyor. Bir şehir var, otuz kurşun yiyen kınalı kuzunun yattığı, vatanın kalbini durdurmak için kalleşçe yaralar açılmaya çalışıldığı. Binler şehir var söktürülmek istenmeyen şafağı kanla; gözyaşıyla karanlığı silmeye çalışılan. Ve akıtıyor gözyaşı o karanlığı gök bir nurla dolduruluyor, Allahu ekber sedaları arasında. Zaferin ışıltısı, kör ediyor hain zalimi.

O aydınlığın arasında gece çöküyor mezarlığa. Kazılmış toprağın ortasında yatan defter, kanla kamçılanan, sırtından

vurulan harflerin kaçışı duruyor. Sabahı meçhul bir gecenin ortasında bir ok parıldıyor. Yayını adalet, okunu ise ihanet oluşturuyor. Nişanını alıyor masum eller. Tam boğazından vuruyor baş haini. Etrafa zift saçarken düşüyor mezarın içine. Pislikleri doldururken mezarı tarih aymaya başlıyor. Kan rengi bir sayfaya bürünüyor bozarmış sayfalar. Üzerine bir dirilişi anlatan tarih atılıyor; 15 Temmuz 2016. Bedel, ödendi.

Eğitimde Rasyonel Açılım Anadolu Lisesi
NİLÜFER/BURSA

KÖPRÜ

Dilek MUTLU

Dört duvar, bir oda yine yeni bir güne uyanıyorum. Gözlerimi her zamanki gibi yalnızlığa açıyorum yalnızlık derken kaç yıl olmuştu o gecenin ardından... 40 yıl mı geçmişti? Evet, tam kırk yıl... Her gün, o gece aklıma geldiğinde gözlerimden akan oluk oluk yaşlar bunca yıl dinmedi. Gözlerimi ebedi uykuya kapatıncaya dek dinmeyecek. Kırk yıl boyunca güldüğümü hiç hatırlamıyorum sadece yanaklarımdan akan yaşlan içimdeki yalnızlık ve bu yalnızlığın getirdiği fırtınayı unutamıyorum. Dar koridordan yaklaşan ayak sesleri odama doğru ilerliyordu huzur evi görevlisi kapıdan kafasını uzattı

- Müsait misin?

Evet dercesine başımı salladım.

- Peki, girebilir miyim?

Yine başımı salladım. Gülen gözleriyle beni kahvaltıya indirdi. Kahvaltı masasının bitişinde bir çerçeve vardı. İlk kez dikkatimi çekmişti. Galiba eskiden burada kalanlardan birinindi. Herkes gelmişti, kahvaltı bittiğinde huzur evi müdürü içeri girdi ve şöyle dedi:

- Bugün liseli öğrenciler sizi ziyarete gelecek. O yüzden çok güzel giyinin, onları çok güzel ağırlayalım, olur mu? dedi.

Herkes üstünü giyinmeye odalarına çekilirken ben her za-

manki yerime, camın önüne, geçip yine uzaklara daldım. Daldığım boşluktan çıkarken herkesin tekrar salona inmiş olduğunu gördüm. En güzel kıyafetleri, kokulan sürünmüşlerdi. Ben ise o alanın dışında çok uzak âlemlerdeydim. Bedenim orada ama ruhum o gecede hapsolmuştu.

Kapılar açıldı, çocukların sesi huzur evini dolduruyor, sessizlikle boğuşan salon şimdi çocuk sesleriyle ahenk ediyordu. Ama benim için çocuk sesleri büyük bir acıydı. Herkes yaşlıların yanma gidiyor onlardan hikâyeler dinliyordu. Salonun girişinde ayakta duran bir çocuk dikkatimi çekti. Sadece o tek başınaydı ve herkesten uzaktı. Cama doğru yöneldi ve benim yanıma doğru yaklaştı. Beni görmedi bile camdan dışarı bakıyordu. Dilinden dökülen tek bir kelime "baba" şimdi bu söz yerini gözyaşlarına bıraktı. Gözlerindeki keder ve acı yağmur taneleri gibi iniyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum bu kadar üzülme nedenini o kadar merak ediyordum ki kendimi tutamadım:

"Ne oldu babana?" deyiverdim. Çocuk benim varlığımı yeni fark etmiş olmalı ki birden irkildi ve bana döndü: "Babam şehit benim. Bundan iki yıl önce canını bu vatan uğruna feda etti ve ben onu o kadar çok seviyorum ve özlüyorum ki... Ama artık yalnızım, kimsem yok. Bir tek babamla gülüyordum ben, ama şimdi gülemiyorum" dedi. Diğer söylediklerini duyamıyordum. Çoktan o geceye dalmıştım. Çocuğun yaşadığı acı, benim acım; yaşadığı yalnızlık benim yalnızlığımdı. Dilimden o gece ile ilgili cümleler dökülmeye başladı. İlk kez o geceyi birine anlatıyordum ve artık ben de odadaki insanlar gibi hikâye anlatmaya başlamıştım ama bu benim hikâyemdi:

"Bundan tam kırk yıl önceydi. Normal sıradan bir gündü. Ben, kocam ve oğlum kahkahalarımızla dolup taşan İstanbul'un sokaklarında eğlenirken bir haber yayıldı ki Türkiye'yi yıkacak

şekildeydi. Artık eskisi kadar mutlu olamıyorduk ve o mutluluk bizi boğuyordu. Yerimizde duramadık hemen Boğaz Köprüsü' ne doğru yürümeye başladık. Ellerimizi birbirine kenetlemiş şekilde o alana vardık. Gördüğümüz bu manzara o kadar acı vericiydi ki! Tanklar insanların üstüne doğru sürülüyor, kendi askerlerimiz kendi vatandaşlarına silah doğrultuyordu. Mermiler yağmur gibi yağıyor, bombalar atılıyordu. Bir gök taşı gibi düştüğü yeri yakıyordu. Başımızdaki lideri yıkmaya çalışılıyorlardı. Ama o, bizi bu saldırıyı önlemek için, zalimlere karşı durmamızı vatanı başka ellere bırakmamamız için sokağa çağırdı. Bu vatan kahramanları, sokaklarda liderin söylediği gibi özgürlüğü için vatanı için haykırıyor, tekbirler getiriyordu. Herkes bayrağın bir parçası olmuştu. Şimdi fırtınaya karşı dayanıyorduk. Bayrak gökte dalgalanıyordu. Canla başla bu darbeyi önlemeye çalışıyorduk. Aniden sağ kolumda bir acı hissettim, koluma baktığımda, mermilerin birinin isabet ettiğini gördüm. Hemen boynumdaki fuları alıp koluma bağladım. Eşime hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Onlar yavaş yavaş ilerliyordu. Yanlarına gittim ve hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Tanklara doğru ilerliyorduk. Bir adam su diye bağırdı, ağır yaralanmıştı. Çantamda su olacaktı derken çantamı az önceki telaşla geride bıraktığımı hatırladım. Kalabalığın içinde çantamı aradım bir süre. Oğluma doğru döndüm ve "Babanın yanından ayrılma kuzum tamam mı, ben hemen geleceğim" dedim ve ona sarıldım. Eşim durduğumuzu anladı ve bana ne olduğunu sordu. Yaralının su istediğini çantamın ilerde olduğunu söyledim. Oda tamam der gibi başım salladı arkamı döndüm, bir adım attım. Eşim, "Hakkını helal et" dedi. Ona doğru döndüm ve sımsıkı sarıldım.

"Helal olsun. Sen de et, ama ben hemen döneceğim" dedim. Yine aynı şekilde kafasını salladı. Çantayı gördüğüm yere doğru ilerledim. Çantamdan suyu aldım, eşime doğru yöneldim

kırk adım anca vardı aramızda, yürümeye başladım. O an bir bomba patladı gözümün önünde. Kendimi çığlık atarken budum, bacaklarım tutmadı, bir adım bile atamadım. Dizlerim yere kenetlenmişti ağlıyordum, deliye dönmüşçesine haykırıyordum. Eşimin, çocuğumun yanma koştum çocuğumun ayakkabısı, eşimin saati yerde kan kaplı bir şekildeydi. Eşim parçalanmıştı... Yoktu çocuğum... Yoktu... Kendimi tutamıyordum, ağlıyordum. Oradan ayrılmadım ta ki darbe sona erene kadar..."

Birden kendime geldim o gecenin karanlığından çıktım nefes alamaz oldum ve gözlerimi artık durduramıyordum yanımdaki çocuğa döndüm:

- Bak şu karşıdaki köprüyü görüyor musun? İşte orası 15 Temmuz Şehitler Köprüsü... Bu adı o geceden aldı ve orası benim eşimin ve çocuğumun şehit düştüğü yer ve yüzlerce kişinin. O yüzden her oraya bakıp daldığımda eşim ve çocuğum o köprüden beni ne kadar çok sevdiklerini söylüyorlar. Çocuk bana yaklaştı gözlerimden akan yaşlan elinin tersiyle sildi ve dedi ki:

- Bundan sonra ikimizde yalnız kalmayalım. Sana söz, seni her gün okul çıkışları ziyarete geleceğim ne ben yalnız kalacağım ne de seni yalnız bırakacağım. Tabii sende izin verirsen, dedi.

Birden ağlamayı kestim, çünkü çocuk bana öyle bir sarıldı ki evladımın sıcaklığım hissettim ve kulağına, "Tamam" dedim bir sevecenlikle. Belki onların, eşimin ve çocuğumun, acısı her zaman içimde olacaktı ama ona hissettirmeyecektim.

Sözünü tuttu tam beş yıl her gün aksatmadan yanıma geldi, yüzümde küçük bir gülümseme varsa bile onun sayesindeydi. O beni güldürdü ben de onu... Ecelimin yaklaştığını hissediyorum artık ve ona son sözlerimi söylüyorum. Şimdi beni her zaman mutlu ettiği için ona teşekkür ediyorum ve bu günlükteki

bu parçayı beni hatırlaması için ona bırakıyorum. O benim oğlum oldu. Onun için ona teşekkür ediyorum...

Okuduğum mısraları, bana bıraktığın değerli şeyi ben tamamlıyorum:

Hava soğuktu ve ona güzel bir hediye almış her zaman ki gibi yanına gidiyordum ama bugün daha bir başkaydı. Ona bir kızla tanıştığımı ve evlendikten soma onu yanıma alacağımı söyleyecektim. Huzur evine girdim ve o kocaman salonda her zamanki gibi yerindeydi. Camın önünde yine oğlu ve eşini görüyor olmalıydı ama tek farklılık elinde bir defter vardı. Ona doğru yaklaştım yanağına eğildim öpmek için ama tepki vermedi önüne geçtim yere oturdum gözlerine baktım ama o artık dolu dolu bakmıyordu. İlk kez fark etmiştim gözlerinin bu kadar büyük olduğunu, yüzündeki çizgilerin bu kadar derin olduğunu. Örtüsünün yanından birkaç perçem çıkmıştı. Ak saçları beyaz tenini tamamlamıştı. Cama baktım o köprü oradaydı yine. Karşıda üç kişi vardı bana bakıp gülüyorlardı eşi çocuğu ve kendisi mutluydular ve bana el sallayıp oradankayboldular. Gözümdeki yaş yanağıma düştü soğuk ve buz gibiydi. Bacaklarıma kafamı koydum orada ağlıyordum ama artık ebedi huzura ermişti artık eşinin ve çocuğunun yanındaydı...

Keles Anadolu İmam Hatip Lisesi
KELES/BURSA

RUHUN MAHZENİNDEKİ FİRARİLER

Erva BEKTAŞ

Gökyüzünün altın yaldızlı annesi veda ediyordu yeryüzüne, batmaktaydı tepeden. Büyük bir hüzün çöreklenmişti, ışıltısını söndüren. Bilemiyordu, tekrardan doğabilir miydi? Doğardı da aynı şevkle doğar mıydı? Her şeyden habersiz son tebessümlerini yolladı yeryüzüne ve yeryüzüyle vedalaştı olabildiğince.

Genç kadın, yürekleri onaran, ruhu sarıp sarmalayan o hoş sesiyle evini huzurla dolduruyordu. Okunmuşluğun tesir ettiği bu yıllanmış Kuran'ın sayfasını çevirdi, bir ayeti daha yüreğine nakşetti:

"Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın vaadi haktır; öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın ve aldatıcılar da, sizi Allah ile aldatmasın." (Fatır:5)

Akşam namazı vakti yerini yatsıya devrederken, okumakta olduğu bu ayet genç kadını epey bir düşündürmüştü. Bir insan Allah ile nasıl aldatılabilirdi ki? Okuduğu sayfayı tamamladı ve Kuran-ı Kerim'i kapatıp kitaplıktaki yerine koydu. Eşi henüz işten gelmemişti. Küçük oğlu Yasir annesinin yanında, oynanmışlığını belli edercesine hırpalanmış bir oyuncak arabayla oynamakla meşguldü. Gözü gibi bakıyordu evladına. Daha üç sene bile olmamıştı anneliği tadalı. Onunla geçirdiği

her bir vakit cennetten gösterilen fragman gibiydi. Kucağına aldığı zaman ciğerlerine dolan kokusu, hiçbir parfümerinin raflarında bulunamazdı. Annelik rahmetti, bereketti.

Televizyon ünitesinin yaslandığı duvarda asılı duran saate baktı. Eşinin işten çıkış saati yaklaşmıştı. Güzel bir sofra kurmak için mutfağa geçti. Masaya özenle dizdiği tabaklar, tam ortada duran çoban salatasıyla mesut bir ailenin sıradan bir akşam yemeği sofrasıydı işte. Gerçi artık akşam denemezdi pek. Geç olmuştu çünkü. Zilin sessi evde yankılanırken genç kadın heyecanla kapıyı açmak için koştu. Kapının ardında kocaman bir tebessümle karşılamıştı genç adam eşini. O kocaman tebessümün ardında, yorgunluk vardı. Nihayetinde bir arada olabilmenin huzuruyla birlikte yemeklerini yediler. Yemekten sonra kadın tavşankanı denilen cinsten bir çay demlemişti. Eşi televizyonun karşısında, kanepede oturmuş çayını yudumlarken televizyon izleyerek günün yorgunluğunu atıyordu. Genç kadın ise uykusu gelen Yasir bebeği göğsüne yatırmış, ritmik vuruşlarla sırtını sıvazlıyor, sakinleştirerek uyutuyordu. İçindeki huzur oğlunu beşiğe yatırdığı anda ruhunun derinliklerine saklanıyordu sanki. Yatak odasının ışığını söndürerek oturma odasına geçti. Eşinin Yasir'i uyutmaya götürürken bıraktığı haliyle şu an ki hali arasında dağlar kadar fark vardı. Yudumladığı çayı bir köşeye koyup soğumaya bırakmış, yüzündeki huzur ebediyete uğurlanmış yerini kaygı ve bilinmezliğe bırakmış, televizyonu dikkatlice dinliyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışan genç kadın gözlerini televizyona çevirdi. Ekranın her yerinden çıkan son dakika yazıları küstahça sırıtıyordu. Boğaziçi Köprüsü tankların, silahlı askerlerin kuşatması altındaydı. Köprü trafiğe kapatılmış, insanlar ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bomba ihbarı mıydı sahiden? Havaalanına da girmişti tanklar. Neler oluyordu? Yoksa...

Genç kadın ne olduğunu idrak ettiğinde başına büyük bir balyozla vurulmuş gibi kalakaldı. Şüphesiz genç kadınla aynı kaderi, aynı kederi paylaşanlarda anlamıştı işin aslını. Bu bir darbeydi!

Eşine baktı. O da farkındaydı ne tür bir oyunun içerisinde olduklarının. Ruhunun mahzenlerine hapsettiği yaşanmışlıklar firardaydı artık. Geçmişin pençeleri sarıldı boğazına. Yıllardır yüreğinden söküp atmaya çalıştığı kabuk bağlayan yaraları tekrardan bir bir kanıyordu şimdi. O korkunç anılar zihnini zindana çevirmişti yine. Okuluna adım atamadığı anlar, saatlerce ikna odalarında uğradığı hakaretler etrafında bir parmaklık oluşturdu. Başörtüsüne uzanan elleri anımsadı. Ruhu ürperdi kadının. Dereceyle bitirdiği okulda diplomasını başı kapalı olduğu için alamadığı günler birer parmaklık oluverdi etrafında. Hastanelerde, adliyelerde, okullarda kısacası her yerdeki eziyetler düğüm oldu boğazına. Mesleğine son verilişi, başörtülü olduğu için hastaneye alınmayan annesinin kollarında verdiği son nefes…

Mazi demirden parmaklıklar olmuş hayatını kuşatmıştı. O ise demirleri elleriyle bükerek çıkmıştı bu zindandan. Kurtulmuştu bütün bunlardan. Yaralarını sarmıştı. Peki ya şimdi... Gardiyan geri dönmüştü ve demir parmaklıklar değiştirilip hapishane yeniden inşa ediliyordu.

Genç kadın çökmüştü kanepeye. İdrak etmeye çalışıyordu her şeyi. Bu bir kâbus muydu? Yıllardır gördüklerinin en ağırından.

Yayının kesilmesiyle darbe bildirisinin okunuşuna şahit oldu. Zaman durmuş ve geriye akmıştı, yıllar öncesine. Bildiriyi dinliyordu. Zaman, ortam bambaşka evet ama zihniyet aynıydı. Olacakları düşündü. Böyle oturamazdı. Aynı şeyleri

yaşamaktansa, gerekirse ölürdü ama kimsenin bir daha bunları yaşamasına izin veremezdi. Karşı komşusu Behice Teyze'yi aradı. Yalnız bir kadındı Behice Teyze. Yasir'e göz kulak olması için çağırmıştı. Eşi, kalması için ısrar ediyordu ama genç kadın katiyen fikrinden vazgeçmiyordu. Cumhurbaşkanının çağrısı yayınlanıyordu. Jetlerin yaptığı uçuşlar göklerden düşen bombaları andırıyordu. Pencere ve kapılar zangır zangır titriyor, ruh ürperiyordu. Yasir uyanmış ağlıyordu. O da korkmuştu...

Genç kadın ve eşi çocuklarına sarılıp onu öpücükleriyle ve Behice Teyzesi ile yalnız bırakarak dışarı çıktılar. Sokaklar hareketliydi. Herkes dışarıdaydı. Bu ürkütücü gecenin gürültüsünü minarelerden yayılan ve arşı inleten salalar dindiriyordu. O zamana kadar salalar hep ölümün yankısıydı. Ama şimdi bir çağrının habercisiydi. Salaların verdiği güçle eşinin koluna girdi ve ilerledi. Bakkal Ahmet Amca'nın arabasına doluşup köprüye doğru yola çıktılar.

Köprüye yaklaştıkça çatışma sesleri artıyordu. Ama korkmuyordu genç çift. Nasıl olmuştu bilinmez ama kalplerinde korkunun tek bir zerresi barınmıyordu artık. Bu Allah'ın bir yardımıydı. Genç adam bir doktordu. Acil bir durum olursa yardım etmek için arabanın bagajına küçük bir ilk yardım çantası yerleştirmişti arabaya binmeden önce, gerek kalmamasını dileyerek. Arabadan inmiş köprüye doğru yürüyen kalabalığa karışmışlardı. Gece kör bir kuyuydu. Düşmanın her türlüsü tünemişti bu kuyuya. Ne büyük hicrandı Ya Rab seni koruması gereken ordunun karşında sana silah doğrultması… Ellerindeki silah iman dolu göğüslere karşı titriyordu. Oysa halkın ne atacak taşı ne de vuracak sapanı vardı. Onların sadece yürekleri vardı. Bu da bu vatan hainlerini korkutmaya yetmişti, silahları olmasına rağmen. Emir alındı ve silahlar ateşlendi. Mermiler adeta dans ediyordu kalabalık içerisinde. Şeytan bile ayakta

alkışlıyordu bu şovu. Benden daha şeytansınız yahu diyordu belki de. Bir bir yığılıyordu yiğitler. Yardım etmek için koşuşturanlar bir sonraki emirle başka bir kurşunun hedefi oluyordu. Sanki mahşerdi o gece. Ve yığılan şehitlerde vaat edilen cennetin konuklarıydı. Asfalt kana bulanmıştı, yürekler imana. Tabiri caizse bir ölüp bin diriliyordu kalabalık.

Yurdun dört bir yanı ateş altındaydı. Ankara'da milletin meclisi bombalanıyordu, karakollar vuruluyordu. Marmaris'te Cumhurbaşkanına suikast girişiminde bulunuluyordu. Yayın organlarının bağlantısı kesilmeye çalışılıyor, adeta Suriye'den bir kara gece yaşanıyordu. O vakit halk asker olmuştu, yürekler silah, iman da zırh. O da yetmişti işte. Çünkü Allah hakkın yanındaydı.

Genç adam, bir anlığına yaralılara yardım etmek için eşinin yanından ayrılmıştı. Yaralılara doğru koşuyordu. Hangi birine yardım edecekti? "Allah'ım sen yardım et bana" dedi, genç adam. Zira gördüğü bu manzara karşısında kendinde güç kuvvet bulamıyordu.

Genç kadın ise o vakitlerde göğsünden tüm vücuduna yayılan keskin ağrının ızdırabıyla cebelleşiyordu. Her şey bulanıklaşmıştı. Bacakları gücünü yitirmiş ve kendini bırakmıştı. Sırtı büyük bir sarsıntıyla yerle buluşmuştu. "Sabahı olacak mıydı bu gecenin Ya Rab?" dedi, içinden. Yoksa yine ebedi karanlığa mı mahkûm olacağız? Yasir'i çakıldı düşüncelerine. Kokusunu hissetti. Çocuğunun hayatında kendi hayatındaki gibi yaralar olsun istemiyordu. Özgürlüğü, dini, vatanı için buradaydı ve bunlar uğruna şehadet şerbetini yudumluyordu. Asfalttan sırtına doğru yayılan ürperti birinin onu kollarına almasıyla son buldu. Netliğini kaybettiği gözleri asla unutamayacağı bu simayı ayırt etti. Eşinin kollarında son nefesini veriyordu işte…

Genç adam, sonradan fark etmişti eşinin yanında olmadığını. Koşmuştu ama yetişememişti. Yığılmıştı gözleri önünde hayat arkadaşı. Hayat böyleydi işte, doktordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Son kez baktı eşinin gözlerine. Genç kadın, bu bakışlarda pek çok şey söylüyordu. Oğlumuza iyi bak diyordu. Şehit olmanın verdiği huzurla mesut veda ediyordu bu dünyaya. Tek arzusuydu kendi makûs talihini geleceğin gençlerinin de yaşamaması. Okuduğu ayeti hatırladı son nefesinde. İnsanları Allah ile aldatanlar. İşte bugün anlamıştı bunun ne demek olduğunu. Dost dedikleriyle savaşıyorlardı bugün. Allah diyerek bunca insanı öldürüyordu bu insanlar. Öyle bir aldatmaca içindeydiler ki… Adeta kalpleri mühürlenmiş, gözleri görmez olmuştu. Yıllarca insanların beyinlerini yıkamışlardı, şimdi ise yıkanmış beyinlerden bir ordu kurmuşlardı. Ve o orduyla, savaşıyordu halk. Düşmanla savaşmak kolaydı. Ama yıllarca dostum dediğin insanlarla karşı karşıya vuruşmak, bu ihaneti kabullenmek dağları omuzlamaktan zordu işte.

Genç kadın bu gecenin tanığıydı, yüzbinlerle birlikte. Artık iki yüzü aşkın şehidin arasında onun da adı anılıyordu. Yasir bebek öksüz kalmıştı evet ama bu vatan sahipsiz kalmamıştı. Genç kadın o gece şehit olanlardan sadece biriydi. Daha nice yiğitler duyuldu sonra. Bu vatanın selameti için ölümü bile hiçe sayan…

Sabah ezanı bütün yurt semasını kuşatıvermişti ilahi heybetiyle. Karanlık yerini yavaş yavaş aydınlığa bırakırken gerçekler tüm çıplaklığıyla gün yüzüne çıkıyordu. Şehitler defnediliyor, yaralılar tedavi ediliyor, yaralar sarılıyordu. Düşmanlar saklandıkları inlerinde bir bir yakalanıyor, tutuklanıyordu. Halk her duyduğu son dakika haberiyle daha da şaşırıyor, gecenin idrakine varıyordu.

Son İstiklal Zaferiydi bu. Son Çanakkale, son Kurtuluş… Tüm dünya korkmuştu tanklar önüne yatan bu yüreklerden. Günlerce meydanları döşek, geceyi yorgan yapan bu milletten… Tarih tekerrür etmemişti bu sefer. Evet, Firavun ölürdü ama firavunluk ölmezdi. Her çağın Firavun'u, her çağın Ebrehesi vardı. Ve imanı olunca, ebabil olur filleri yenerdi insanoğlu. Asıl mücadele daha yeni başlıyordu evet, ama yarınlar tanklar önüne yatan bu korkusuz yüreklerindi.

Güneş sabahı olmayacakmış zannedilen bu geceye inat doğmuştu bugün. Ve karanlığın ardına gizlenen tüm gerçekleri gün yüzüne çıkarmak için aydınlatıyordu bütün dünyayı.

Nilüfer Anadolu İmam Hatip Lisesi
NİLÜFER/BURSA

ÖLÜMSÜZ KALPLER

Gizem ÖZDEMİR

Odanın küçük pencerelerine çarpan yağmur darbelerinin çıkardığı tıkırtılar bir ninni havasında Gizemi yatağa bağlıyor idi. Israrla çalan telefonu bilinçsizce kapattı. Saat 9'a geldiği halde kapalı havanın oluşturduğu loş ortam gece karanlığını aratmıyordu... Böyle bir havada değil yataktan çıkmak insan evden çıkmayı hiç istemez idi. Yastığa iyice sarılıp kafasına yorganı çekip yatağa iyice gömüldü. Çalan telefonun sesi ile irkildi.

-Efendim

-Alo, kızım kalksana saat 10 oldu hala okulda yoksun.

-Ne diyorsun kızım sen ya?

-Bana bak sen hala uyanmadın galiba. Saat 10 oldu 10! Okul diyorum, sen yoksun diyorum.

-Off! Uyarlamamışım ben ya.

-Gelecek misin okula?

-Bu saatten sonra gelmem artık.

-Gizem sana ne diyeceğim aç o kulaklarını da dinle:

-Bugün Can'ın doğum günü, akşama buluşuyoruz. Gelmeyi unutma! Umarım uyumazsın.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktı bir türlü yataktan çıkmak istemiyordu. Sonra düşündü bugünün tarihini.

Emin olmak için telefona bir daha baktı. Başucunda duran çerçeveli resmi aldı. Onun yeşile çalan gözleri, arkaya taranmış siyah saçları, hayata tebessüm ile bakan yüz ifadesi gözünün önündeydi. Ne zaman çıkmıştı ki zaten... Hiçbir zaman çıkamazdı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı ve yorganı kafasına çekip hüngür hüngür ağlarken arada bir neden neden, diye çığlık atıyordu.

Bir süre sonra gözyaşları yerini donuk bakışlara bıraktı. Ağır ağır hazırlanıp kendisini evinin yakınlarındaki büyük bir alışveriş merkezinde buldu. Ne alacağına dair bir fikri yoktu ama özel bir şey olmalıydı. Can'ın dikkatini çeken güzel ve özel bir hediye. Bu düşünce ile mağazalar arasında mekik dokuyordu. Ama bir türlü o özel bulunamıyordu.

Zaman geçtikçe Gizem'deki hediye bulamama korkusu yüzüne yansımıştı. Endişe ile yürürken bir kuyumcu dükkânının vitrinine takıldı meraklı gözlerle uzun uzun baktı belki de alınacak hediye buydu. Meraklı gizem içeri girmesi ile sonlandı.

-Bu saat kaç TL? diyerek gümüş renkli saati gösterdi.

-450 TL hanımefendi, buyurun daha yakından inceleyin. Vitrinden saati alıp Gizem'e doğru uzattı.

Gizem şık ve dikkat çeken bir hediye hem de oldukça pahalı, diye düşündü ama asıl düşündüğü bu hediyeyi gerçekten Can'a vermek istiyor muydu asıl cevaplanması gereken soru belki de buydu. Burslarının ve harçlığının yatmasına bir haftadan uzun süre vardı. Düşündü ve birinden borç alabilirdi. En yakın arkadaşı Esra'nın babasının maddi durumu gayet iyi idi. 450-500 TL kadar miktar onu ne zengin ederdi ne de fakir. Ama Can eğlencelerin şımarık çocuğu ne dünü ne de yarını düşünen birisiydi buna değer vermeye layık bir insan mı bir türlü çözümleyemedi.

Bu çocuk hem çok yakın hem de çok uzak geliyordu Gizem'e. Bir konuşma sırasında hayat ne güzel bir şey hiçbir şeye değişmem demişti. Oradakilerden biri vatan, ülke ve bayrak dediğinde pis pis sırıtmıştı. Bu sırıtış filizlenen aşk tomurcuğunu yavaş yavaş soldurmuş olmalıydı. Bu sırıtmadan sonra onlar ayrı falan demişti ama sevmek üzere olan kalp bazı şeyleri sezgi ile anlardı. Dil yalan söylüyor, yüz ifadesi doğruyu. Demek ki kefeni bayraklılar onun için bilinmez sondu. Sinirlendi rastgele en ucuzundan bir kolye alıp bir hışımla dışarı çıktı.

Adımını dışarı atmasıyla çarpması bir oldu. Çarptığı kişi tekerlekli sandalye yardımı ile hareketini sağlayan biriydi.

-Özür dilerim, ne olur affedin, acelem var idi. Sizi fark edemedim.

-Önemli değil hanımefendi, diyerek yüzüne güldü. Yavaşça oradan uzaklaştı. Gizem büyük bir üzüntüyle arkasından bakakaldı. Kafası darmadağınıktı attığı adımlara o yön vermiyor adımlar belli belirsiz bir şekilde onu sürükleyip on yıl önce bugüne götürüyordu. Aklındaki düşüncelerin olduğu yere gitmek istedi. Adımları onu tam da olmak istediği noktaya götürdü.

Mezarlıkta serin ve nemli koku, kuşların cıvıltılarıyla birleşip insanı alıp götürüyordu. Bir mezarın başında durdu ve baş tarafını karşısına aldı. Doğum 25.05. 1983 - ölüm 15.07.2016 yazıyordu.

-Sen gideli on yıl oldu, biliyor musun?

-Hiç ayrılmadın yanımızdan, her akşam annem masada senin oturduğun yere göz ucuyla bakıyor. Sonra gözyaşlarını içine döküp lokmalarını boğazına dizerek güçlükle yutkunuyor.

-Seni çooook özlüyorum, dedi ve öylece daldı.

Gökhan tekerlekli sandalyesini salonun bir köşesine doğru sürdü, çevrede fakülteden hiç tanıdık biri yoktu. Kendine daha doğrusu tekeli sandalyesine yol verenler ona acıyan gözlerle bakıyor üzülmüş gibi bir yüz ifadesi takınıyorlardı bu da onun delirmesine yetiyordu. Her yeri egosu tavan, insanlarla dolu bu ortam ne kadar da yavan geldi ona. Gökhan'ın bacaklarının kalan kısımları sızlamaya başladı. Bacaklarına bakarak yine o günü hatırladınız değil mi, diğer yarınızı bıraktığımız gün bugün hatırladınız, o gece bu gece dedi alçak bir sesle. Sonra saate baktı 9.30'u gösteriyordu. Üç-dört saat sonra dedi kendi kendine. Can gelse de şu bir an önce hediyesini versem diye dua ederken yanına biri geldi. Sanki gözleri hüzünlü bakıyordu.

-Merhaba, ben Gizem. Beni kötü hatırlıyor hatta hatırlamıyor olabilirsiniz ama ben sizi bugün ki olaydan sonra unutamadım.

-Hatırlamıyorum, bugün ne olmuştu ki?

-Size Maltepe'deki alışveriş merkezinde çarpan kişi benim. Kusura bakmayın ne olur benim kafam çok dalgındı ve yetişmem gereken işler vardı. O anlık.

-Gizem Hanım bakın ben gayet iyiyim. Beni diğer insanlardan farklı görüp diğerlerinden bu kadar ayırmanıza gerek yok. Evet, bu durumda olan her insana bende sizin gibi üzülüyorum ama ben kendim için üzülmüyorum. Zerre kadar üzüntüm yok. Çünkü ben bu bacakların yarısını demokrasi ve vatan için feda ettim bunun acınacak değil övünülecek bir şey olması gerekmez mi… Kısa bir sessizlikten sonra Gökhan devam etti.

- Hareket edebilme kabiliyetim %45, bu size ve diğer insanlara karşı küçük bir oran olabilir; fakat benim için mucize. Bakıyorum çevreme, yatağa bağlı insanlar görüyorum. Sonra

şükrediyorum Rabbime. Boş gözlerle bakınca herkes yürüyor, koşabiliyor. Ardından benim gibi tekerlekli sandalye yardımı ile dışarıda olan birini görünce gerçeğe dönüyor gözlerim. Farklı sanıyor insanlar benim gibi bireyleri fakat biz de sizler gibi görebiliyoruz, konuşabiliyoruz veyahut aşık olabiliyoruz. Tek farkımız hareket edebilme kabiliyetimizin sizlerden az olması. Artık benim gibi insanlara farklı; gözlerle bakılsın istemiyorum. Engelli kelimesini tabiri caizse özürlü kelimesini literatürden kaldırmak istiyorum. Benim gibi ve benden kötü olan birçok insana yardım eli uzatmak istiyorum. Rica ediyorum bu durumu tekerlekli sandalyede gördüğünüz için bu kadar abartmayın. Özür dilediniz ve bitti.

Kelimeler Gizemin boğazında düğümlendi sanki. Ancak içinden konuşabiliyordu:

-Duyarlılık mı yoksa bu acıyı daha önce yaşamış olmam mı? Gerçekten bilmiyorum. O kadar yanıyor ki içim. Kelimelerim suskunluğuma yetiyor da ben sana öyle bakmadım, aşağılamadım, ben de yaşadım, ben de acısını biliyorum, diyemedi. Yanından uzaklaşmak istedi onu da yapamadı.

- İyi akşamlar diyerek, Gökhan sessizce uzaklaştı yanından. Sonra Gizem peşinden koştu. Bahçede yetişti ona.

-Biraz konuşalım mı ne dersiniz?

-Bugün olmaz.

-Neden?

-Senin acıdığın benim gurur duyduğum bacakları ben bugün kaybettim on yıl önce.

Gizem'in gözleri dolmuştu elini çantasına götürüp içinden bir fotoğraf çıkardı. Genç bir adamın fotoğrafını uzattı.

-Bu kim Gizem?

-Benim gurur kaynağım ve o gece senin silah arkadaşın. Onu 15 Temmuz 2016 gecesi kaybettim. Annelerin evlatsız, çocukların babasız kaldığı gece işte o gece ağabeyimi kaybettim Kendisi Tarih öğretmeniydi vatanı için düşünmeden canını verebilecek birisiydi o ve öyle de oldu. Hiç unutmuyorum dedem gözyaşları ile kuran okurken aniden içeri girip, "Ben gidiyorum dedem, vatanıma canım feda olsun. Rabbim bana şahadet şerbeti içmeyi nasip eylesin. Kefensiz gömülmek istiyorum o mezara, Peygamberimize kavuşmak istiyorum. Allah'a emanetsiniz." deyip bizden helallik alıp öyle çıktı evden. Son bir defa sarılmak istedim ona... Hıçkıra hıçkıra boğulacak gibi ağlıyordu. Dizleri üstüne çömelerek Gökhan'ın yarısı olmayan bacaklarından tutarak sen demokrasi gazisin o demokrasi şehidi siz en değerli insanlarsınız siz ile guru duymamak mümkün mü?

-Daha fazla anlatma istersen kötü oldun.

-Sen anlat lütfen ne oldu o gece, gözyaşlarıyla tekrarladı.

- 15 Temmuz gecesi vatanımın ekmeğini yiyip vatanıma göz diken o vatan hainleri ile meydanda karşı karşıya geldim. Arkadaşım Erol ve Murat vardı yanımda. Birden helikopter yaylım ateşe başladı. Hemen yere yattık. Üçümüz yan yanaydık. Patlayan bombalar ve ateşlenen silahlar ortalığı cehenneme çevirmişti. Sesler birbirine karışıyor, göz gözü görmüyordu. Nerden geldiğini bilemediğim bir tank bir anda üçümüzü de paletleri altına aldı. Ben şansız olandım galiba yanımdaki arkadaşlarım şahadet şerbetini içti, bense şu koca bedenden sadece bacaklarımın bir kısmını verebilmiştim bu vatan için. O anda sadece hava değil hayat da kararmıştı benim için. Bir yandan ezilen bacaklarıma bakıyordum her yerinden kan geliyordu, birde arkadaşlarımın şehit bedenlerine. Ne kadar süre geçti bilmiyorum.

Bir yardım elinin uzandığını gördüm. "Oğlum iyi misin?" Soruyu yönelten yaşlı teyzeyi hayal meyal hatırlıyorum. Bayılmışım galiba, sonrası hastane. Ayıldığımda ilk sorum "Vatan kurtuldu mu" olmuş.

-Tüm bunlara rağmen canım hiç acımadı biliyor musun? Canımı acıtan tek şey adı yetim kalan bir sürü çocuk oldu, satılmış vicdanların kendi halkını boğduğu gece de bende şehit olmak isterdim. Yapamadım… Rabbim bana nasip etmedi Ama çok şükür Rabbime hainler kurdukları tuzaklarda yok oldular. Şimdi sana söyleyeceğim tek şey var yine olsa yine çıkarım o meydana onurlu şekilde yeniden kıyam dururum.

-İkimizin de 15 Temmuz gecesinden yaralı olmamız ne kadar tuhaf öyle değil mi?

-Tek ikimiz değiliz Gizem. 251 can... 251 ölümsüz beden... Bunlar zamanında hep yaralıydı.

Geride yarım kalan çok anne-baba ve evlat var.

-Haklısın. Artık gidelim mi?

-Gidelim tabi. Öp ağabeyini bir kez daha diyerek fotoğrafı uzattı ve devam etti. Allah ondan ve onun gibi şerefli insanlardan razı olsun. Biz bugün buradaysak ağabeyin ve ağabeyin gibiler sayesinde.

İki insan ezeli iki dost gibi ortak geçmişe sahip kaderin çizgisinde buluşan demokrasinin darbeye karşı birleşen yürekleri olarak gururlu adımlarla yürüyüp gittiler.

SON

Farabi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
KARACABEY/BURSA

BAKİ MUTLULUK YOLCULARI

Kübra DOĞAN

Elindeki Kur'an'ı yavaşça kapattı genç kadın. Gözündeki yaşlan silerek "Tam on üç sene", dedi. On üç sene önce bugün gitti babam. Oysa ne çok hayalimiz vardı birlikte... Mezuniyetim, doğum günlerim, düğünüm... Hepsini onsuz geçirdim, hiçbirinde mutlu değildim işte. Gittikçe daha iyi anladım kıymetini. Keşke bir kere gelse yanıma. Bana "kızım" deyip sarılmasını o kadar özledim ki. Dizlerine yatmayı, saçlarımı taramasını... Ben senle kavga ettiğimde onun yanına gidip anlatmalıydım ama beni mezarında ağlamaya mecbur bıraktılar. O gün, o gün çok dehşetliydi. Erdem Bey'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. 'Gidelim' dedi. 'Gidelim'. Kaçarcasına bir gidişti bu. Bak, yine onu arkamızda bıraktık. Yine sarılamadım ona.

"Baba kalk! Bugün torunun doğum günü" diyemedim, diyemeyeceğim.

Hayatımı çaldılar benden, sevinçlerimi, hüzünlerimi, babamı.

Arabaya bindiler ve eve doğru yola çıktılar. İkisi de konuşmuyordu. Elif Hanım'ın gözyaşlarının kitaba çarparak çıkardığı ses yankılanıyordu arabada. Tık, tık, tık... Sessizlikle konuşuyorlardı. Sessizlik... Ne çok şey anlatıyordu tek kelime. Her duyguyu barındırıyordu. Hüzün de ondaydı, mutluluk da. Ama bugün, bugün bir değişikti. Eve geldiklerini kapı açılma sesiyle anladı genç kadın. Arabadan indi ve eve girdiler. Bugün biricik oğullarının doğum günü. 15 Temmuz... Tüm ev balon-

larla süslenmişti, ortada uzun bir masa vardı üstü yiyecek ve içeceklerle doluydu. Emre bugün dokuz yaşma basmıştı. Hediyeler verildi, oyunlar oynandı ve herkes yavaş yavaş evlerine dağılmaya başladı. Elif Hanım koltukta uyuyakalmıştı. Emre aceleci bir şekilde evin içinde bir şeyler arıyordu:

'Baba teyzemin bana aldığı arabayı gördün mü?'

'Bizim odamızda çekmeceye koydu annen oğlum.' dedi Erdem Bey.

Emre yukarı çıktı ve çekmecelere bakmaya başladı. Yeşil kaplı bir defter gördü, kapağım açtı ilk sayfada annesinin ismi yazıyordu. Defteri karıştırmaya başladı. Defter hafif kabarıktı, bir anda bir fotoğraf düştü defterden. Orta yaşlı, uzun boylu bir adam vardı fotoğrafta, yanında da annesi. Fotoğrafı eline aldı koşarak annesinin yanına gitti Emre. Dürterek uyandırdı annesini.

"Bu kim anne?" dedi.

Elif Hanım'ın gözlerindeki yaşlar yavaş yavaş tutunmayı bırakıp yer düşmeye başladılar.

Bir an konuşamadı Elif. Bir zaman sonra sesi çıktı usulca:
'Deden...'

'Peki şimdi dedem nerde?' Söyleyemedi 'O öldü.' diyemedi. 'Gitti' demeyi tercih etti. 'Nereye?' Soruların ardı arkası kesilmiyordu. 'Uzağa', 'Ne kadar uzağa, gidelim mi yanına anne tek kalmasın dedem. Hem ben onu hiç görmedim.'

'Çok, çok uzağa gitti oğlum. Ne o oradan gelebilir ne de biz oraya gidebiliriz.'

'Ben dedemi hiç göremeyecek miyim anne?'

"Şimdilik sen onu göremezsin ama bak." dedi Elif Hanım eli ile gökyüzünü göstererek 'O, seni hep oradan izleyecek.'

Erdem Bey buğulu gözlerini silerek odaya girdi ve eşinin yanına oturdu. 'Nereye gitti dedem anne?' 'O, o...'

"O, daha rahat edeceği bir yere gitti. Buralardan çok sıkılmış çok daha güzel bir yere gitti oğlum, cennete." diyerek söze atıldı Erdem Bey.

'Nasıl gitti oraya baba?'

"Bu sorulara bakılırsa muhabbet uzun sürecek. Gel otur bakalım kucağıma. Sen doğmadan iki sene önceydi. 2016. Bir gün bir haber geldi köprüyü askerler kuşattı diye. Sonra sokaklarda bir ses bağırıyordu 'Vatan, vatan gidiyor elden. Uyanın uyumanın vakti değil, uyanın!' Herkes neye uğradığım şaşırmıştı. Kendini düşünenler bankalara, marketlere; vatanını düşünenler caddelere, meydanlara döküldüler. Aslında o gece herkesin saf vatan duygusu ortaya çıktı. Hatırlıyorum da tek söz yetmişti milleti evden çıkarmaya 'VATAN!'... Vatan önemlidir oğlum. Vatan canından ötedir, vatan namustur. Namusun elinden alınınca geriye bir et parçasından başka ne kalır ki? Biz ne olduğunu idrak edememiştik. 'DARBE' dediler, yok dedik onlar yapmaz, onlar bizden, bizim elimizde yetişti onlar. O gün havalimanına gittik dedenle. Üstümüzde uçaklar uçtu, tanklar üstümüze sürülmeye çalışıldı. Belki herkes farklı şekilde geldi oraya. Herkes farklıydı orda ama kimse bakmıyordu. Laz mı? Kürt mü? Türk mü? Çerkez mi? Ne fark ederdi ki amacımız tekti, yüreklerimiz birdi. Tam anlamıyla 'biz' olduk o gece. Bizi ayırmaya çalışanlar birbirimize daha çok kenetledi bizi. Mesela sen kardeşin Zeynep'e bir şey olsa bana ne der misin Emre?' 'Neden öyle diyeyim ki baba o benim kardeşim onu ben korumalıyım.' 'İşte tam bu yüzden' dedi Erdem Bey. 'Bu yüzden herkes yardım etti birbirine. Biz kardeşiz oğlum. Bu topraklara birlikte basıyorsak, aynı Rabbe boyun eğiyorsak, aynı bayrağın gölgesinde duruyorsak kardeşiz. İşte biz de dedenle birlikte o gün havalimanına gittik. Herkes tekbirler getiriyordu. Bize doğru atılan her kurşun bizim vatan sevgimizi, birbirimize ke-

netlenmemizi artırdı. Birbirimizi görmüyorduk. Nasıl görelim ki, vatan avuçlarımızdan kayıp gidecekti. Deden o gece gitti oğlum. Yanımızdaki genç bir çocuk vurulmuştu onu kenara çekerken deden de vuruldu. Hastaneye kaldırdık onu. Sonra..."

Elif Hanım'a baktı sonra 'Gitti işte' dedi. Elif konuşamıyordu. Adeta dili tutulmuştu genç kadının. Kalktı, yüzünü yıkadı, abdest aldı. Yeniden içeri gitti. Baba oğul hala muhabbet ediyorlardı.

"Kim yaptı bunu baba?" dedi Emre.

"Biz."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki o tankları üzerimize süren de bizim evladımızdı, dedene o kurşunu sıkan da... Artık başkasını suçlamak çok gereksiz oğlum. Eğer biz geçmişi eleştirip geleceğe bakamazsak nasıl gelişiriz ki? Geçmişi karanlıkta bırakıp geleceğe ışık tutmalıyız oğlum. Ne olmuş yerine ne olacak diye sormalıyız ve başımıza ne gelirse gelsin kendi yaptıklarımızdandır. Bilmeliyiz, her şeyi bilmeliyiz. Bilmek okumaktan geçer oğlum."

İçerden gelen Kur'an-ı Kerim sesiyle adeta ev şenlenmişti.

"Annen gibi oğlum okumalısın. Bildiklerini anlatmalısın. Biz Müslümanız, Elhamdülillah. Bazı sorumluluklarımız var bu yüzden. Mesela biz oturamayız oğlum, çalışmalıyız çok çalışmalıyız. Bu ülke eskisi gibi değil çok şükür ama daha çözülmesi gereken çok mesele var. Dünyanın her yerinde 'ALLAHU EKBER' nidası yankılanana kadar durmak olmaz oğlum. Haydi şimdi annenin yanma gidip birer Yasin okuyalım hep birlikte." dedi Erdem Bey.

Baba oğul abdest aldılar oturdular Elif Hanım'ın yanına. Hep birlikte niyet ettiler.

"Vatanını baki tutmak pahasına, baki mutluluğa gidenlerin ruhuna!"

Bursa İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi
NİLÜFER/BURSA

CESUR ADIMLAR

Zeynep HASANBEŞE

Bir gece vakti ve ay çarpılmışçasına bakarken ona, cesur adımlarla yürüyordu evine. Ne bir korku ne bir tedirginlik. Günün yorgunluğundan ne gam. Yürüyen yalnızca bacakları değildi, her bir adım aynı zaman da zihninin en ücra, ulaşılmaz alanlarına da bir adımdı. Yürüdükçe çözülüyordu tüm düğümler. Anne babası yaşlı olmasa, yani bir gece vakti hasta olurlarsa düşüncesi olmasa kesinlikle bir araba almazdı. Aldığı da eski bir "Şahin"di zaten, insanların "Ayağımızı yerden kessin yeter." dediği cinsten. "Topraktan gelen insan neden topraktan uzaklaşma peşinde?" diye düşünüyordu. Ne çok neden çıkıyordu düşündükçe. Belki… Ölümü unutma isteği bile olabilirdi. Artık adımlarına dikkat etmez bir halde yürüyordu, birden bunun farkına vardı. Zaman ve mekana dönülen bu birkaç saliselik bir anda vücudu bir ürpertiyle titredi, yalpaladı. Durdu, hızını kaybetmeyen şehre baktı. En fazla altmış yıl sonra ölmüş olacak insanların kahkahalarını dinledi. Umutsuz, boş bakışlara şahit oldu. Kulaklıklarıyla farklı alemlerde dolaşan gençlere baktı. Yol bir bakıma bir "Geçiş Evresi"ydi de aynı zamanda. Sanayinin o duraksız ve yorucu gününün eve yansımaması için o hisleri ertesi güne kadar zihninin gerilerine itme vaktiydi.

Elinde iki ekmek ile eve geldi. Kapıyı beş yaşındaki kızı açtı. Elinde yalnızca ekmek olması üzmüştü onu fakat yine de

bir umutla babasının gözlerine bakıyordu. Babası ne istediğini anlamıştı. Doğduğundan beri olan çabaları meyve veriyordu artık. Ceketinin iç cebinden hediye paketini çıkardı ve kızına verdi. "Serçekuş" adlı kitabı gördüğünde çok sevindi Meryem. Mehmet "Bu kez okumaya daha erken başlarız." diyerek kızıyla birlikte salona geçti. Günlük sohbetlerle geçen akşam yemeğinin ardından çay içtiler. Kızı sabırsızlanıyordu. Üç bardak çayın ardından Mehmet, kızına "Hadi bakalım, vakit geldi." diyerek kızını kucaklayıp odasına götürdü. Yatağının yanına oturdu ve neredeyse kızı kadar heyecanlı bir şekilde ilk sayfayı açtı. Yaprak hışırtısı… Yarım saat sonra kızı uykuya dalmıştı. Kalanını yarın okumak üzere kitabın arasına kızının okulda yaptığı ayracı koydu. Eşinin yanına döndü. Birkaç günlük meselelerin ardından bazı konularda fikir alışverişinde bulundular. Eşi yazıyordu, önce mutlaka eşiyle yazısı hakkında konuşuyordu. Mehmet tam yorumlarını bitirmişti ki uçak sesleri gelmeye başladı. Birkaç dakika seslerin bitmesini beklediler. Bitmiyordu. Vın vınvın.

Uçak seslerine bomba sesleri de eklenince iyiden iyiye bir şeyler olduğunu anladılar. En güvendikleri kanalı TRT'yi açtılar. Sunucu yönetime el konulduğunu, sokağa çıkma yasağının olduğunu söylüyordu. Başka bir kanalı daha açtılar. Cumhurbaşkanı kanala telefonla bağlanıp haklı sokaklara çağırıyordu. Bombalar düşmeye devam ediyordu. Bambambam.

Kızları korkudan uyanıp yanlarına gelmişti. Eşi de korkuyordu fakat farkındaydı gideceğinin. Bu işin sonunda ölüm vardı, belliydi. Mehmet kendinden geçmiş, aşkına ve çocuğuna ne olacağını düşünüyordu. "Şehadet mi? Annem mi? İkisinin kıyası çok zor." diyen Furkan'ın sözleri şimdi daha anlamlıydı. Eşinin gözlerinde yaşlar aynı zamanda da kararlılık vardı. Mehmet dolabının kapağını açıp ceketine uzandı. Silahı yoktu.

Ceketini giydi. Birbirine karışmış yoğun duygularla önce çocuğuna sonra eşine baktı. Onlara son kez sarılıp çıktı evden.

İnsan bir gün öleceğini bilmesine rağmen o "bir gün" sanki hiç gelmeyecekmiş gibi geliyordu. Mehmet ölümün serinliğini hissetti, ne çok kişi kalacaktı arkada. "Kendine gel!" dedi ve sol elinin üstüne tırnağını batırdı. Bu anın gerçek olup olmadığını anlamasını ve acı sayesinde kendine gelmesini sağlıyordu. "Eğer vatan elden giderse… Savaş… Bu din için canını vermek…" diye mırıldanıyordu. Heyecandan ve ne göreceğini bilememekten bacakları titriyordu. Yürümeye devam etti. Son kez görüyordu tüm bunları. Bu kez o çok sevdiği hanımeli çiçeklerinin önünden geçerken durdu. Aldığı saniyelik kokunun ardından eğildi, kokladı. Sonra aceleyle yoluna devam etti. Köşeyi döndüğünde yalnız olmadığını gördü. Mahalleliler kadın, erkek, genç, yaşlı demeden yekvücut olmuş köprüye gidiyorlardı belli ki. Onlara katıldı. "Köprüye değil mi?" diye sordu. "Evet." dedi yanındaki adam. Sonra hep birlikte yürümeye başladılar. İleride yol kanarında bir süs havuzu vardı. Öndekiler dönüp süs havuzuna baktılar. Ardından gizli bir antlaşma varmışçasına birlikte süs havuzuna yöneldiler. Arkadakiler bir an durdu ve onlara baktı. Öndekiler süs havuzunun yanında çoraplarını çıkarıyor ve gömleklerinin kollarını dirseklerinin yukarısına çıkarıyorlardı. Abdest alacaklardı. Sırayla abdest aldılar, normal hayatta görülmeyecek bir saygı ortamı oluşmuştu. Abdest aldıktan sonra daha bir coşkuyla yürümeye devam ettiler. Uçak sesleri, silah sesleri birbirine karışıyordu yürüdükçe. Önlerden tok sesli bir adam "Tekbiiirr!" diye bağırdı. Herkes "Allahu ekber!" nidalarıyla karşılık verdi. Tekrar, tekrar, tekrar.

Mehmet'in gözü penceredeki insanlara ilişti. Kimisi tedirgin ve korkmuş bir halde perdenin kenarından bakarken kimisi pencereyi sonuna kadar açmış annelerdi, gözleri yaşlı

olanlar, belli ki oğullarını göndermişlerdi. Kendi anne babasının gittiğinden haberleri yoktu. Aradı. "Hakkınızı helal edin." dedi. Helal ettiler.

Yol bitmek bilmiyordu, gruba her an yeni insanlar katılıyordu. Millet sokaktaydı. Bu gece büyük bir savaş olacaktı.

Köprüye vardılar. Önce ne olduğu görülmeliydi. Etrafa baktılar. Mermiler askerin silahından çıkıyordu. Asker namluyu halka doğrultmuştu, halk taşlarla karşılık veriyordu. Bazı vatandaşlar askere "Durun. Yapmayın!" diye bağırıyordu. Askerin gözü bir şey görmüyor, mermilerle karşılık veriyorlardı. Bunlar Türk askeri olamazdı.

Mehmet'in gördüğü son hedef beyaz saçlı altmışlı yaşlarda bir adamdı. Yere yığılmıştı, bacağı seğiriyordu. Yanına ulaşıp onu mermilerden koruyacak bir yere götürmeliydi. Eğilerek yanına gitti ve onu çekmeye başladı, koluna bir mermi isabet etti bu esnada. Bir acı dalgası yayıldı vücuduna. Hızlı olmalıydı yoksa bedeninde bir mermiyle kalmayacaktı. Adamı güç bela bir kaldırım kenarına çekebildi ve ambulansı aradı. Şayet adam genç olsaydı belki bacağına bir şey bağlardı, adam da savaş alanına geri dönerdi. Fakat yaşlıydı. Onu orada bırakıp dönmekle yanında kalıp ambulans gelene kadar beklemek arasında kalmıştı. Fakat ambulansın ne zaman geleceği de belli değildi. Döndü verdiği karar vicdanını sızlatmasına rağmen doğru olanın bu olduğunu hissediyordu.

On beş dakika önce birlikte tekbir getiren insanlardan bazıları yaralı yahut ölmüş halde yerde yatıyordu. Ölüm anlık bir olaydı, bu kadar basitti. Tam da burada ne için öldüğün devreye giriyordu işte.

Tanklar ilerliyordu. İnsanlar taşlar atıyorlardı, köprüden çıkarmamak için. O tarafa yöneldi, taş buldu. Attı, attı. Fayda-

sızdı. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Aklına bir şey geliyordu. Fakat etkili olur muydu bilmiyordu. Tankın önüne yatacaktı. O zaman belki dururlardı. Durmazlarsa da canını orada verecekti demekti. Tankın önüne yattı. Gittikçe yaklaşıyordu tank. Şehadet getirdi, durmayacaktı tank, anlamıştı. "Rachel Corrie gibi olacakmış demek sonum." dedi. Şerefli bir ölümdü.

Göl Anadolu Lisesi
KASTAMONU

KÖPRÜ

Ahsen KÜÇÜKBASMACI

İşten çıkıp kendimi telaşlı kalabalığın arasından kurtarmış, zar zor bulduğum bir taksiye atabilmiştim. Tüm hafta boyunca ardı ardına girdiğim sıkıcı toplantılar, imzaladığım yüzlerce belge ve raporun ardından tek istediğim şey kanepemin üstünde battaniyeye sarılı halde iki gün geçirmekti. Yazın ortasında çalışmak zaten yeterince kötüyken sosyal medyada arkadaşlarının tatil fotoğraflarına rastlamak gerçekten zulümdü. İşin en kötü yanı da aklım altıncı sezonuna başladığım dizideyken yeterince odaklanamamam. Çalışmak zorunda oluşuma hayıflandım, eskiden hayat daha kolaydı. Bu sırada taksi oldukça yavaş bir şekilde ilerliyordu, zaten bitmek bilmeyen kırmızı ışıklar da bu kaos ortamının daha da artmasına yol açıyordu. Daha yüz metre bile ilerleyemeden durup beklemek zorunda olmak benim için dünyadaki en kötü şey olsa da mendil, çiçek ya da su satmaya çalışan, arabaların camlarına fütursuzca su sıkan çocuklar için iyi kazanç anlamına geliyordu bu. Cama her tıkladıklarında içim cız etse de şoför pek umursamıyordu, yüzünün kızardığını gördüm ama sinirden mi yoksa bunca çocuğun bu halde olmasından kaynaklanan utancından mı bilemiyorum.

Taksiye binmemin ardından yaklaşık bir saat geçmişti lakin daha iş yerimin bulunduğu semtten bile geçememiştik. Akşam olmasına rağmen, yaz sıcağı ve İstanbul'un genel ha-

vası nedeniyle bunalıyordum. Bir de bu küçücük takside katlanılmaz bir durum alıyordu. Kestirme bir yol bildiğini iddia eden taksici sabırsızlıkla ışığın dönmesini ve sağa kırmayı beklerken birkaç araba önümüzdeki başka bir sürücünün de aynı düşünceyle sağa kırdığını gördük. Ne yazık ki yaptıklarımız her zaman düşüncelerimize sadık kalmıyor. Büyük ihtimalle arkasındaki onlarca diğer arabayı unutan sürücü, iki tarafından gelen arabalarla çarpışmış ve zaten ilerlemeyen trafiği saatlerce çözülemeyecek bir kördüğüm haline getirmişti. Şoförün, tek kelimesini bile anlamadığım sıkıcı trafik muhabbetine eşlik edemeyeceğimi anlayınca elimi çantama attım ve trafikten bile karışık olan kulaklığımı çıkardım. Çözmeye çalıştığım beş dakika içinde başka bir hatalı hamleyle diğer şeritler de birbirine girmiş, bizim taksici de diğer sürücülere ayak uydurup delicesine kornaya basmaya, kafasını camdan çıkarıp bağırmaya başlamıştı. Sonunda düğüm çözmekten sıkıldım ve üstündeki birkaç düğüme rağmen kulaklığımı taktım. Bu iğrenç karmaşayı sadece son ses müzikle bastırabilirdim. Kafamı cama yasladım ve oynat tuşuna bastım.

İki, üç şarkının ardından uyuyakalmışım, uyandığımda saat dokuzu çoktan geçmişti. Şaşkınlıkla saat, telefon ve kararan hava arasında gidip gelen bakışlarıma karşılık, şoför taksimetrenin yanındaki diğer saati işaret etti. Telefonumla bir süre daha oyalandım ama şarjı bitmek üzereydi zaten taksici de onu dinlediğimi varsayarak bana hayat hikayesini anlatmaya başlamıştı. Adam da haklı ama, üç saatten fazladır yoldaydık, bir iletişimimiz olmalıydı. Ayıp olmasın diye telefonumu çantama atıp dinlemeye başladım. "…geçen ay benim hanımın hamile olduğunu öğrendik, bir de küçük oğlum var demiştim ya, çok sevindi kardeşi olacağına. Hanım yine erkek olur diyor ama güzeller güzeli bir kızım olacak, biliyorum ben. Oğlan da zaten

iki ay sonra okula başlayacak, şimdiden boyalarını, defterlerini almaya başladık. Dur sana bir fotoğrafını göstereyim teyzesi, torpidodaydı." Bir dakika, teyze mi? Bir eliyle direksiyon hakimiyetini sağlarken diğeriyle çantamdan bile karışık olan torpidoda fotoğraf arıyordu. Yüzünde bir zafer edasıyla, pastel boya bir resmin köşesine, kırmızı bir ataçla iliştirilmiş fotoğrafı bana uzattı. Açık renk saçları, dökülmüş dişleri ve yamuk gülümsemesiyle o kadar masumdu ki adamın anlattığı yaramazlıkları onun yapmış olabileceğini düşünemezdiniz. Tabi şoför hala konuşuyordu: "…işte o saksının dibinde de hanımın yeni ektiği çiçekler vardı, sen git çiçekleri sök at halının ortasına. Sonra da almış koca saksıyı, çeşmeye götürüp su dolduracakmış, içine de balık atacakmış. Balık dediği de dereden topladığı kurbağa yavruları. Daha yarı yolu bile gitmeden yere düşürmüş, e tabi saksı da toprak, bin parçaya bölünmüş…"

Bir süre daha, dayanılmaz yavaşlıkla yol aldık. Çoktan sıkılıp dinlemeyi bırakmama rağmen şoför hala bir şeyler anlatıyordu. Radyoda çalan, başka zaman asla dinlemeyeceğim şarkılara, sıkıntıdan eşlik etmeye başlamışken onun sesi de müziğe karışıp gidiyordu. Ara sıra camı açıp etrafa bağırıyor, her seferinde yüreğimi ağzıma getiriyordu. Saatlerdir çektiğim şu çileden sonra ya iş yerime daha yakın bir yere taşınmalıyım ya da bu şehirden gitmeliyim diye düşündüm. Trafik, kalabalık, sıkıcılık, rutin, bir sürü kötü yanı vardı bu şehrin ancak gözlerim camdan dışarıya, büyüleyici manzaraya takıldı. Boğaziçi Köprüsü, şehrin ışıklarına karışıp muhteşem bir görsel şölen sunuyordu, siyaha çalan denizdeki yansımalar insanın aklını çeliyordu. Gördüğüm kadarıyla köprüde bir şeyler oluyordu, herhalde başka bir kaza.

Saat neredeyse on bir olmuştu, büyük ihtimalle uzaktan gördüğüm karışıklık hala çözülemediğinden, köprüye yaklaş-

sak da tam olarak girememiştik. En azından eve biraz daha yaklaştım diye düşündüm, köprüden çıkınca trafik bu yoğunluğunu yitirirdi muhtemelen. Dışarıda bir hareketlilik vardı. Çoğu kişi arabasını durdurup inmişti. Ne olduğunu görebilmek için camdan kafamı çıkardım. Köprünün ortasında duran devasa tankları görmem içinse birkaç saniye geçmesi gerekti. 19 Mayıs, 30 Ağustos, 29 Ekim, neyi kutluyorlardı? Temmuz'un ortasındaydık, önemli bir şey mi olmuştu, hafızam gittikçe köreliyor. Herhalde anma programı tarzı bir şeydi de tanklar biraz abartı değil miydi?

Olaya daha hakim olabilmek için araçtan inip ellerinde üstümüze doğrultulmuş silahlarla bekleyen askerleri görünce şu an bir kutlama ya da anma programına dahil olmadığımızı anladım. Tankların arkasından bağıran birinin emriyle, uzun süre devam edecek olan ateş başladı. İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu, kimsenin ne olduğundan haberi yoktu. Tek söyleyebileceğim acı verici olduğuydu, gözlerinden yaşlarla etrafa ateş eden askerlerle karşı karşıyaydık. Kafamda dönüp duran tek şey ise savaş düşüncesiydi. Kimdi bunlar, neden Türk üniforması giyiyorlardı?

Kısa bir süre üzerimizden uçak ya da helikopterler geçmeye başladı, belki her ikisi de. Üzerimize açılmış ateş devam ediyordu. Ara sıra, nereden geldiği belli olmayan mermiler bize ateş etmeyen erlerin bedeniyle buluşuyordu. Neydi bu, başkaldırı, isyan, hainlik, işkence? Havaya yavaştan kan ve yanık kokusu yayılıyordu. Duyulan sesler ise belki de en acı verici kısmıydı, hıçkırıklar, feryatlar, vatan naraları, asılsız emirler, çığlıklar…

Beni buraya getiren şoförü çoktan gözden yitirmiştim. O da tankların üstüne koşan diğer insanlara karışmış olmalıydı.

İsabet eden kurşunlar acı çığlıklara sebep oluyordu. Bu çığlıklar ise geride kalanların intikam duygusunu körüklüyor, güçlendiriyor ve koruma içgüdülerini tetikliyordu. İnsanlar, sağa sola park etmiş arabaların arkasına saklanarak tanklara ulaşmaya çalışıyordu. Asfalt gerek bizim gerekse askerlerin cesetlerini sahiplenmişti. Benim olduğum tarafta ise park etmiş arabalardan çocukların korku dolu yüzleri görülüyordu. Bu dehşet verici manzaraya tanık olmaları yeterince kötüydü bir de kalabalığa karışan annelerinin ardından ağlayanlar vardı. Küçücük ellerini cama dayamış, yaşlı gözlerle sadece seyrediyorlardı.

Acı içinde yere çöktüm, sırtımı park halindeki bir arabaya dayadım ve gözlerimi kapatıp uyanmayı bekledim. Bu görüntülen gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Zaten çok belliydi gerçek olmadığı. Beynime, bir sonraki rüyalarda beni kandırmak için daha çok uğraşması gerektiğini söylemek istedim. Askerim neden üstüme ateş açsın ki, en azından daha gerçekçi ayrıntılar eklenebilirdi bu felaket emsali rüyaya. Hayatımda hiç tank görmemiştim, köprünün ortasında tank olması ise saçmalığın daniskasıydı. İşten çıkmamla olanları düşündüm, taksiye binmiştim, trafik vardı, uyuyakaldım ve şu an uyanamıyorum. Tamam İstanbul'da olabiliriz ama trafiğin beş saat sürmesi hiç normal değildi, kendimi bu kadar kaptırmadan önce bunun rüya olduğunu anlamalıydım. Tanklar. Gerçekten de onlar nereden çıkmıştı? Saçma, saçma, saçma. Askerim bana ateş ediyordu, halbuki üstündeki giysi binlerce insanın önünde, paha biçilemez bir yeminle kutsanmıştı. Görülebilecek en kötü kabusu görüyor olmalıydım. Her şey birbirine girmişti. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Uyanmak için elimden ne geliyorsa yaptım. Şu kabustan kurtulup tekrar taksideki bunaltıcı havayı solumak için neler vermezdim. Rüya. Gece yarısı köprüde başka neden olayım ki? Uyanamıyordum. Göz kapaklarım,

sıktığım için yanıyordu, gözlerimi kapatabilirsem uyanacakmışım gibiydi ama kapatamıyordum. Zorluyordum, olmuyordu. Yanaklarımda izler bırakarak akan yaşlar asfalta damlıyor ve küçük çatlaklardan sızıp gidiyorlardı. Zihnimin bulanıklığını geçirmek istercesine kafamı salladım ancak en küçük bir faydası bile olmadı. Ben de bu güçlü akıntıya karşı koymayı bırakıp kendimi zihnimin oluşturduğu yeni, korkunç senaryoların benliğimi sarmasına izin verdim. Bedenimdeki tüm kaslar birden gevşedi, gözlerim uzak bir yere daldı ve…

Kolumda tarifsiz bir acıyla kendime geldim. İşte o an tüm bu olayların rüya ya da hayal gücümün bir ürünü olmadığını anladım. Üst kolumda, omzuma doğru dayanılmaz bir yanma hissi vardı. Gömleğime yayılan koyu kırmızı leke, yüzümü acı ve tiksintiyle buruşturmama yol açtı, başımı hemen diğer tarafa çevirdim. Kurşun sıyırmış olmalıydı. Boynumdan çözdüğüm şalımla kolumu sarıp var gücümle sıktım. Kuruyan dudaklarımdan acı bir feryat yükseldi. Kenetlenen dişlerime gözümden akan birkaç damla yaş eşlik etti. Bu acı bana bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettirdi. Diğer kolumla yerden destek alıp ayağa kalktım. Vahşi bir hırs, hızla damarlarıma yayılıyordu. Yavaş yavaş olan bitenin farkına vardım. Tanklar ordudan çalıntıydı. Askerler zorla tutulup, ateşe itiliyordu. Köprü kapatılmıştı. İnsanlar ölüyordu.

İlerlemekte olan diğer insanlara karıştım. Ne yaptığımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece ben de diğerlerine katılmalıydım. Yürüdüm. Başım dönüyordu, gözlerimden akan yaşlar, görüşümü bulanıklaştırıyordu, kolum yanıyordu. Etrafımı saran kızıllığın kan mı yoksa insanların gururla dalgalandırdığı bayraklardan mı geldiğini kestiremiyordum. Kendimi bir akışa kaptırmış ilerliyordum. İnsanlar nereye gidiyorsa onlarla gidiyor, onlara katılmak istiyordum. Kalabalığın içinde

kaybolmuş gibiydim buna rağmen kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Muhtemel hedefime oldukça yaklaşmıştım. Cüsse olarak benden oldukça büyük ve silahlı bir asker karşımda öylece duruyordu. Gelen emirlere uymaya çalışsa da masum insanları öldürmek istemeyen, elinden geldiğince ıskalamaya çalışan bir asker. Her ıskalayışında komutanından gelen hakaretlere ve tehditlere maruz kalan bir asker. Karşımdaydı işte, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir insana nasıl zarar verebilirdim ki. Yaramın acısı iyice artmış, kolumu hareket getiremez hale gelmiştim. Belki bir yumruk atabilirim diye elimi kaldırmışken gözüm biraz ileride kanlar içinde yatan taksiciye takıldı. Oğlu, eşi ne yapacaktı? Ardından buradaki herkesin farklı bir hikayesi, ailesi olduğu, arkasında bıraktıkları şeyler geldi aklıma. Bedenim kaskatı kesildi. Havadaki kolumu hareket ettiremedim. Tam da o sırada göğsümü delercesine bir acı hissettim. Durdurmayı umduğum askerden gelen mermi sanırım kalbime isabet etmişti. Acım doruğa ulaşmıştı, bedenim alev almış gibi hissediyordum. Yavaşça asfaltın üzerine yığıldım. Dünya dönmeye başlamıştı. Işıklar, kızıl bayraklar birbirine karışmış, başım dönmeye başlamıştı. Ruhum bedenimden sökülüyor gibiydi. Bilincim hala yerinde olsa da artık bir şey hissetmiyordum, belki biraz rahatlama, gevşeklik. Gözlerim yavaşça kapandı.

Göl Anadolu Lisesi
MERKEZ/KASTAMONU

BEKLENİLMEYEN

Sena Nur GÜVENÇ

İstanbul'a geleli üç gün olmuştu. Yorucu ve güzel üç gün. İlk gün Fatih'i arşınlamıştı. Topkapı Sarayı, Yerebatan Sarnıcı, Ayasofya... İkinci gün gitmek istediği üniversiteyi gezmişti. Bugünse Beyoğlu'ndaydı. Çevreyi bilmediğinden avare avare dolanmıştı. Yorulmuştu ama Fatih'ten sonra burası boşlukta hissettirmişti.

Günün son ışıklarıyla AVM'ye girmişti. Restorana çıkarken kalabalığın el verdiği kadarıyla çevreyi de inceliyordu. "Birçok milletten insanın uyum içinde yaşaması, gerçekten ibretlik bir tablo" diye düşündüğü sırada restoranın önüne gelmişti.

Yemekten sonra AVM'yi de turladığından vakit geç olmuştu. Hemen eve gidebilmek için navigasyona adresi girip yola koyuldu. Dilinde duasıyla ilerlerken çalan telefonuyla irkilmişti.

- Alo?
- Selamün aleyküm kızım. İyi misin?
- Aleykümselam. Olmamam mı gerekiyordu?
- İyisin yani?
- Galiba. N'oldu, ne bu telaş?
- Haberlerde "Darbe girişimi var." diyorlardı.

Hem konuşuyor hem ilerliyordu. Annesini bekletmemek için navigasyona hızlıca baktı.

-Anneciğim, şu ana kadar garip bi' şeyle karşılaşmadım. Televizyonda nasıl bi'görüntü var?

Köşeye gelince sağa dönmüştü. Gördükleriyle anında durdu. Bir yandan da annesinin söylemekte olduklarıyla gördüklerini karşılaştırıyordu.

-Askerler geçişe izin vermemek için, galiba, sıralanmış. Ellerinde silah, arkalarında askeri araç duruyor. Birkaç kişi de n'olduğunu anlamak için konuşmaya çalışıyor.

- Başka?

- Bu kadar.

- Haber verdiğin için teşekkürler anne. Dikkatli olurum inşallah.

Annesinin anlattıklarını canlı görmeyi beklemiyordu. İçinde ister istemez oluşan gerginlikle başka yola girdi. Navigasyondaki yeni yönlendirme eşliğinde ilerliyordu. Az önce gördüklerini kendince yorumlamaya çalışıyordu; çünkü darbe girişimi olamazdı. Ülkenin son on yıldaki kalkınma oranını da hesaba katınca buna imkân bile vermiyordu. "Gerçi darbeler hep ülke iyiye giderken takılan çelmeler değil miydi?" diye kendi kendine sormadan da edemiyordu. Ama bu yaptığı korkusunu yinelemekten başka işe yaramıyordu.

Telefona baktı. Dönmesi gereken yol ayrımını çoktan geçmişti. "Lahavle" çekerken kollarını iki yanına bıraktı. Etrafa bakınca sabah geçtiği yollardan biri olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Taksim Meydanı üç sokak ilerisiydi.

İlerledikçe inin cinin top koşturduğu sokaklarda gürültü artıyordu. Bu durumu garipsememişti. Sabahları hınca hınç dolu olan Taksim'in şimdi de boş olmasını beklemiyordu. Ama işin ilginç yanı, sokaklar fazla mı doluydu ne?

Bulunduğu sokağın caddeye bakan kısmına gelmişti. Az önce haddinden fazla arttığını düşündüğü gürültünün sebebi karşısındaydı. Sakinleşmek adına yaptığı telkinler de bir yere kadardı. Karşısındaki "Asker kışlaya!" nidaları savuran halka boş boş bakıyordu.

"Hayır. Hayır, bu gerçek olamaz. Bu yüzyılda darbe ne alaka? Allah'ım! Kötülerin şerrinden bizleri koru, vatanımı koru."

Anın şokuyla olduğu yere çivilenmişti. Vatandaşın parasıyla alınmış silahın namlusu gene vatandaşa dönmüştü. Havaya sıkılan üç el silahın sesiyle irkilmişti. 60'lardan bu yana her neslin ayrı yaşadığı darbelere yenisi mi eklenecekti? Hayır. Bu millet bunu kabul etmezdi, edemezdi. Özgürlüğüne sevdalı kuş kafeste yaşayamazdı.

Ne olduğunu anlamak için etrafa bakınıyordu. Az önce sıkılan üç el kurşunla birlikte birkaç beden de sonbahar yaprağı misali yere düşmüştü. Ortalık ana baba gününe dönmüştü. Yaralıları oradan uzaklaştırmaya çalışanlar, askeri ikna etmeye uğraşanlar, sinir krizine girenler…

Etraftaki sesler uğultuyu andırmaya başlamıştı. O sırada kolunda hissettiği elle döndü. Sekiz yaşlarında bir oğlan tarafından çekiştiriliyordu. Az önce yaşadığı şoktan ötürü hiçbir tepki vermeden küçük çocuğun peşinden ilerlemişti. Tam kalabalıktan uzaklaştıklarını düşünürken bir diğeriyle karşılaşmışlardı. Pestile dönmüş arabaların arasından geçerken yarısı ezilmiş bir tanesinin yanına gelince durdular. Küçük çocuk ona döndüğünde arabayı göstererek ağlıyordu: - Abla, lütfen anneme yardım et. Lütfen abla!

Çocuğun ağlaması şiddetleniyordu. O ise arabaya bakmaya başlamıştı. Fakat arabadan yere sızan kanı görmesiyle çocuğun elini tutup uzaklaşması bir oldu. Çocuk, ondan kur-

tulmak için çırpınıyordu. Ara sıra da arabaya dönüp "Anne! İyi misin? Korkuyorum!" diye bağırıyordu. Ellerini tuttuğu miniği sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Ama olayları tam olarak bilmezken bu hayli zordu.

Beraber yürürken ilerde ellerinde Türk bayrakları olan kalabalığı gördüler. O yöne doğru ilerlerken küçüğü rahatlatmak adına soru soruyordu.

-Adın ne?

- M-Mehmet.

Ağlamasından arta kalan iç çekişleriyle fısıldamıştı ismini.

-Güzel isim. Benimki de Sena. Burada mı yaşıyorsunuz?

-Hayır. Anneannemin yanına gelmiştik.

Mehmet'in gözleri buğulandığında kırdığı potu anlamıştı. Sakinleştirmeye çalışırken annesini iki defa hatırlatmak büyük ayıp olmuştu.

-Ben de okul için geldim. Demek bur…

Silah sesleri duymasıyla Mehmet'in üzerine eğilmesi bir Tepelerinde gezinen helikopterin saçtığı dehşet bittiğinde yavaşça ayağa kalkmışlardı. Az önce gördükleri kalabalığa doğru daha hızlı ilerlemeye başladılar. Biraz sonra bacağını sarmalayan kollarla durmak zorunda kaldı. Mehmet, sol taraftaki sokağı işaret ederek:

-Abla, onlar da ne? Neden kedigözü gibi parlıyor? Ben kedileri hiç sevmem.

Mehmet'in yaşaran gözlerini silerken saflığına karşı burukça bir tebessüm peyda olmuştu Sena'nın yüzünde. Anne acısı taze olan küçüğü daha fazla üzmemek için sorusunu cevaplama gereği duymuştu.

-Tank.

-İlk kez tank görüyorum. Neden bu kadar korkunç duruyor? Sen neden korkmuyorsun? Önceden görmüş müydün?

-En son 3'üncü sınıfta görmüştüm. 30 Ağustos'ta… Ne tezatlık ama.

Mehmet'in korkuyla baktığı tank harekete geçmişti. Karanlık sokağı döven paletleriyle üstlerine geliyordu. Küçüğün gözyaşları tekrar hareketlenirken kenara kaçtılar. Tank, ağır cüssesinden beklenmeyen bir hızla kalabalığa doğru ilerliyordu.

Tankın önünde ve arkasında onlarca kişi vardı. Tank ilerlemeye çalıştığında hemen önüne geçiyorlardı, korkusuzca. Ama bu da fayda vermemişti. Koca tank, ezdiği birkaç kişiyi arkasında bırakarak Taksim Meydanı'na yönelmişti.

Mehmet'in elini sıkıca tutarken Taksim Meydanı'na girmişlerdi. Anıta doğru yürüdüler. Yaklaştıklarında anıtın beş metre kadar uzağında durdular. Halktan bir grup, askerle konuşuyordu. Konuşmalar tartışmaya dönüşmeye başlamıştı. Halktan yükselen "Darbeye hayır!" "Darbe istemiyoruz!" "Asker kışlaya!" nidaları artıyordu. Askerlerin elleri silahlarına gidince oradan uzaklaşacaktı ki omzunda nişanesiyle yüz yaşına merdiven dayamış bir Çanakkale gazisi, İstiklal Marşı'ndan bir bölümü okumaya başlamıştı.

"Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın…
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın."

Güngörmüş gazinin sesini duyanlar da ona eşlik etmeye başlamıştı.

"Bastığın yerleri "toprak" diyerek geçme, tanı!

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı."

Halk, İstiklal Marşı eşliğinde askerin üstüne yürümeye başlamıştı. Gerileyen asker, anıtın etrafında çember oluşturmuştu. Bir süre sonra komutan anıta çıktı. Açıklama yapmak için insanların susmasını bekliyordu. Sonra onları susturmak için havaya birkaç el ateş etti. Gene sonuç alamayınca anıttan inmişti; ama sıktığı her kurşunla milletin öfkesi katlanmıştı.

Semada selalar duyulmaya başlanmıştı. Milli duyguları iyice kamçılayan selalar üzerine herkes coşmuştu. Darbe teşebbüsünde bulunanlar uyandırdıkları gücün farkına varıyorlardı.

Polisler de Taksim'e gelmişti. Asker-polis karşı karşıyaydı. -Televizyonda ve internette gördüğünüz her şeye inanmayın. Şimdi herkes dağılsın. Askerin dediklerine kıdemli bir polis cevap vermişti:

-Millet adına konuşuyorum. Sana müsaade etmeyeceğim. Geri adım at. Yanlış yapıyorsun.

–Sakin ol.

–Ben sakinim! Defol git kışlana! Çocuksun daha, çocuk. Bu millet size müsaade etmeyecek.

Saat ilerlemişti. İstanbul ve Ankara'dan iyi kötü birçok haber alınmıştı. Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün bombalanmasının yanı sıra bazı yerlerde askerlerin birkaçı saf değiştirmişti. Taksim'de de askerlerden birazı saf değiştirince herkes soluğu askerlerin yanında almıştı.

-Abi, bu yaptığınız akıl karı mı? Ülke iyiye giderken darbe yapmak niye? Hayata yenice atılacağım zamanda elli yıl geriye gitmek zorunda değilim. Bize bunu yapmaya hakkınız yok!

Kalabalıktan alkış dalgası yükselmişti.

-Oğlum, kukla olmayın. Açın gözünüzü. Darbe barış değil, savaş getirir. Cumhuriyet tarihindeki tüm darbeleri gördü bu gözler. On beş yaşındaydım 60 darbesi olduğunda. Uyduruk bahaneler üretip babamı aldılar bizden. Daha on beşimdeydim ailenin yükü bana kaldığında. Güç bela tutunduk hayata. O durumda kazandığım üniversitemin son senesinde 71 darbesi oldu. Emek verdiğin, umut bağladığın hayatı bırakmanın zorluğunu bilir misin? Üniversiteyi bırakmak zorunda kalmıştım. Neyse, onu da atlattık hamdolsun. Bir yuva kurdum. Geçmişimin acısını unutturan bir yuva. Ta ki 12 Eylül baş gösterene kadar. Kitaplarımı bahane edip yaka paça hapse tıktılar beni. Senelerce görmedim ailemi. Altı senenin sonunda "Sen suçsuzmuşsun." deyip saldılar beni. Evime döndüm. Hasret giderdim. Kızımın onuncu doğum gününe katılmanın mutluluğunu yaşadım.

Gözlerinde biriken yaşları hızlıca silmişti koca yürekli insan.

-Gün geldi kızımı üniversiteye yolladım. Okuluna gittiği her gün gözünün içi gülerdi. Üçüncü sınıf olduğunda darbeye kurban giden bu sefer o olmuştu. Başındaki örtüsüne karışmak askerin ne haddineydi? Günlerce ağladı. O ve bu millet bunları hak etmemişti. Oğlum, bu kalp bir darbeyi daha kaldıramaz! Gel, yol yakınken vazgeç bu işten. Sen de bu vatanın evladısın. Benliğini unutma!

Öncekine nazaran daha kuvvetli bir alkış dalgası hâkimdi ortalığa. Önceki darbeleri yaşayanların anıları depreşmişti. Gözleri buğulanmış, etrafa bakıyorlardı.

Sena ve Mehmet de az önceki konuşmaları duymuştu. Mehmet'in çekmesiyle ona dönünce küçüğün ağladığını fark

etti. Sıkıca sarıldılar. Omzuna dökülen küçük gözyaşları kesilince ilk konuşan Mehmet olmuştu.

-Abla, asker abiye soru sorabilir miyim?

Tereddütte kalmıştı. Doğrulup eli silahlı askerlere baktı. İç çekip onaylamak üzere döndüğünde yanında Mehmet'in olmadığını gördü. Telaşlanmıştı. Bu kalabalıkta onu bir başına bırakmak istemiyordu. Etrafta gezinirken Mehmet'in sesini duydu. Hemen oraya yöneldi. Onun askerlerle konuşanların arasında olduğunu fark etti. Yanlarına gitti. Kalabalıktaki çocuklardan biri soruyordu:

-Asker abi, okullar kaç gün tatil olacak? Dedenin anlattığı gibi sonsuza kadar tatil olursa ben okulumu çok özlerim.

Asker, çocuğun dediklerine gülmüştü.

-Okulların tatil olduğu falan yok. Sen üzülme. Ben ve arkadaşlarım seni koruyacağız.

Önlerindeki asker, başka bir askerin onu çağırması üzerine yanlarından ayrıldı.

Mehmet'in boyuna gelebilmek için çömeldi.

-Mehmet! Bana haber vermeden yanımdan neden ayrıldın? Seni yanımda göremeyince çok korktum.

Bunu söylemesiyle Mehmet'in küçük kollarının ona dolanması bir olmuştu.

-Merak etme, yanındayım. Korkacak bi'şey yok.

Büyük insan edasıyla söylenen sözleri duyunca gülmeden edememişti. Mehmet ondan ayrılınca o, karşısındaki küçük yanakları hızlıca öpmüştü. Bu mutlu anı bozan, gökyüzünü yırtarcasına geçen F-16'nın sesi olmuştu. F-16 üzerlerinden geçip istikametine devam etmişti. F-16'nın arkasından baka-

kalan Sena'nın dikkatini adamın birinin elindeki taş çekmişti. Kaba tahminiyle taşın istikametindekinin onlara doğru gelen az önceki asker olduğunu fark etmişti. Ok gibi yerinden fırladığında bir yandan da bağırıyordu:

-Abi, dikkat et!

Askerin yanına vardığında askeri itmişti. O sırada üst karnında başlayan ve sinek ısırığı gibi olan acı, taş yere düştüğünde tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Bir süre sonra tüm bedeni yanmaya başladığında ayakta kalacak gücü kendinde bulamıyordu.

Kurtardığı asker, o yere düşmeden önce onu kucağına almıştı. Bir yandan da etrafına bağırıyordu:

-Ambulans! Biri ambulans çağırsın! Sen! Neden vurdun onu? Savaşta bile kadın, yaşlı ve çocuğa dokunulmaz, bilmiyor musun?

Sena, elinde hissettiği sıcaklıkla oraya döndü. Mehmet, gözleri kızarık bir halde ona bakıyordu.

-Abla, iyi misin? İyisin değil mi? Lütfen beni bırakma! Seni de kaybetmek istemiyorum.

Gözleri kapanmadan önce gördüğü son şey elini hiç bırakmayacak gibi tutan minik eldi.

Burnuna gelen koku ve genzindeki yanmayla açmıştı gözlerini. Son olanları düşündü. Yanılmıyorsa şuan hava aydınlanmıştı. "Acaba kazandık mı?" diye içinden geçirirken odaya doktor ve hemşire girdi. Doğrulmaya çalıştığında karnında hissettiği acı onu engellemişti.

Onun uyandığını fark eden hemşire, doktora söylemişti. Doktor, Sena'nın göz bebeklerini kontrol ederken hemşire de

serumuna bakıyordu. Boğazındaki acıyı yok sayarak konuşmaya çalıştı.

-Kazandık mı?

Hemşire ve doktor ona boş boş bakmışlardı.

-Darbeyi… Engelleyebildik mi?

Sorusuyla birbirine bakmıştı ikili. Sonrasında doktor, elindeki kâğıtlara bakarak sormaya başlamıştı.

-Darbeyi nereden biliyorsun?

-Yaşadığım olayları nasıl bilmem?

-Neden bu durumda olduğunu anlatabilir misin?

Başından geçenleri kısaca anlatmıştı. Doktor, oldukça şaşırmış bir şekilde onu dinliyordu.

-Neden öyle bakıyorsunuz?

Soru üzerine doktor, boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

-Şöyle ki… Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Beni dikkatle dinlemelisin. İşin aslı… sen az önce komadan uyandın.

Doktorun söyledikleriyle beyninden vurulmuşa dönmüştü.

-Na-nasıl?

-İki senedir komadaydın. Dün gece yani darbe girişiminin olduğu gece seni bu hastaneye naklediyorlardı. Beyin fonksiyonlarında az da olsa aktivite görülmüştü.

-A-ama. Peki, karnımdaki yara nasıl oldu?

-Ambulans olayların ortasında kalmış. Dediğim gibi, beyin fonksiyonların aktive olduğundan dışarıdan gelen sesleri

kendince kurgulamış olmalısın. Rüya görmüşsün gibi düşün. Askerler ateş açınca kurşunlardan birkaçı da ambulansa gelmiş. Karnına giren kurşun da onlardan sadece biri.

Doktorun anlattıklarını idrak etmeye çalışıyordu. Hepsi rüya mıydı? Peki ya Mehmet? O da mı? Gözleri yaşardığı sırada hemşirenin uzattığı suyu içti. Boğazındaki ağrı dinmişti. Ağrıması, kuruduğu için miydi yani? İki senedir su geçmeyip de kuruduğu için mi? İnanmak istemiyordu; ama tüm deliller doktoru doğruluyordu: kuru boğazı, tam hareket ettiremediği bedeni…

Doktor ve hemşire son kontrollerini yapıp odadan ayrılıyorlardı. Doktorun çıkmadan önce dedikleri gene de onu mutlu etmişti:

-Ve evet, darbeyi engelledik.

Sonra uyumaya çalıştı. Kapının tekrar açılıp kapanma sesine aldırmamıştı.

-Abla, seni çok özledim. Neden hala uyanmadın? Tek ailem sensin. Hadi, aç gözlerini.

"Bu nasıl olabilir?" diye düşünürken yavaşça açmıştı gözlerini. Gözleri, Mehmet'in buğulu gözleriyle buluşmuştu. Karşısındaki kişi Mehmet'in bir büyük versiyonuydu.

-Sen, gerçek misin?

Emin olmak için onun yüzüne dokundu.

-Abla, beni hatırlamıyor musun? Kardeşini nasıl hatırlamazsın?

-Kardeşim?

Mehmet'in gözyaşları akmaya başlamıştı.

-O kazada beni neden korudun? Korumasaydın… Belki beni hatırlardın!

Mehmet'in söylediği üzerine Sena'nın kaşları çatılmıştı. Çocuğun dediklerini tam anlamasa da çok tanıdık geliyordu.

-Bana kazayı anlatabilir misin?

Hüzünlü gözlerini "abla"sına çevirdi.

-Seni üzmek istemezdim; ama tır tarafından ezilen arabamızı ve annemi hatırlamalıydın.

İkisinin de gözyaşları serbest kalmıştı; ama iyi tarafından da bakmak gerekliydi. O sabah iki mucize gerçekleşmişti. İki beklenilmeyen olay…

Hasan Aybaba Anadolu Lisesi
MERKEZ/OSMANİYE

ARŞI TİTRETEN ÇAĞRI

Ayşe Beyza DÖRTGÖZ

Bir çığlık koptu semanın eşsiz güzelliği arasından. Bu, öyle bir çığlıktı ki… Kuşa ait olamayacak kadar yüksek ve çirkin.

"Darbe oluyor!" dedi, herkes büyük bir telaş ve çaresizlik içerisinde.

"KORKMAYIN!" dedi sonra bir ses. "Sokağa çıkın! Bu vatan sizindir! Bu vatan bizimdir! Onu korumak boynumuzun borcudur!"

O an, bedenlere sızan cesarete kimse 'Hayır' demedi. Sanki, herkes bunu bekliyormuşçasına sokaklara koştu.

Küçük bir çocuk... Gözlerinde korkunun esintisi bile olmayan, elindeki Türk bayrağına sıkıca sarılan güzel çocuk. Ve bir adam gördü onu. O küçük çocuktan katbekat uzun, yapılı, askerlerin giydiği kıyafetleri bedeninde taşıyan, gözlerindeki tedirginliği desteklercesine alnında oluşmuş boncuk boncuk terlerle dimdik duran bir adam:

- "Burada ne yapıyorsun? Evine dön, çocuk! Hemen!" Dedi ve iki eliyle tuttuğu silahını tek eline alıp, boştaki elinin tersiyle alnındaki terleri sildi ve hızla çevresine bakındı.

- "Ben de senin gibi vatanımı korumaya geldim, asker abi!" dedi, ışıldayan gözleriyle karşısındaki cengavere bakarak. Askerler, vatanını korumak için savaşırdı. Annesi böyle öğret-

mişti. Ölümden hiç korkmazdı, bu vatanın evlatları.

Asker, ileriden gelen komutanını gördüğünde telaşla çocuğun omuzlarından tutup hafifçe itti:

"Git, çocuk! Uzaklaş buradan!"

Küçük çocuk, karşısındaki askere şaşkınlıkla bakarken, adam sıkıntıyla nefes verdi. Çocuk hala yanındayken, acımak nedir bilmeyen komutanı hemen karşısında belirdi:

"Asker!"

Asker, komutanına selamını verip yanındaki çocuğa kaçamak bir bakış attı. Komutanı gözleri anında yanındaki çocuğa kaydı. Baştan aşağı süzdü çocuğu. 10-12 yaşları arasında, siyah kıyafetlerinin içinde elinde tuttuğu al bayrağı anında göze çarpıyordu. Komutan, ay-yıldızlı bayrağı gördüğü an kaşlarını çattı ve başıyla çocuğu işaret ederek:

"Bu kim?" diye sordu, sert sesiyle.

Asker yutkunup bakışlarını henüz çocuğa çevirmişken:

"Bende sizinle vatanımı korumaya geldim, asker amca!" dedi çocuk. Komutan, duyduğu şeyle gözleri büyürken askere döndü:

"Ne? Ne diyor bu çocuk, Yavuz?!"

Asker, derin bir nefes aldı ve gözlerini komutanın acımasızlıkla parlayan gözlerine çevirdi:

"Göndermeye çalıştım fakat gitmemekte ısrarcı, komutanım!"

Komutanın gözleri yeniden çocuğa döndü. Kısa, siyah saçları, buğday teni, hafif çelimsiz yapısı ve koyu gözleriyle cılız ay ışığının altında parlıyordu. Komutanın kaşları derince çatıldı. Bir çocuk, nasıl böyle parlayabilirdi?

"Öldür onu!"

Asker, komutanının söylediği sözlerin şaşkınlığıyla şoka uğramıştı.

"Nasıl? Komutanım, o bir çocuk!"

Komutan, adamın ona karşı çıkmasıyla daha da sinirlendi ve başını hızla ona yaklaşan kalabalığa çevirdi:

"Onları görüyor musun? Onlar gibi, bu çocuk da senin düşmanın! Hemen, öldür şu çocuğu!"

O an, bir ezan sesi yükseldi biraz ileriden. Arşı titreten bu kutsal çağrı, onu hep mest ediyordu. Asker, bakışlarını etrafı küçüklü büyüklü ışıklarla süslenmiş camiye çevirdi. Hiç çalışmayan aklı, bu anı bekliyormuşçasına çarklarını çevirdi.

Masum bir insanı öldürmek, tüm insanlığı öldürmek gibiydi. Bunu, karşısında kendinden taviz vermeden duran komutanı öğretmişti. Peki, hemen yanında duran çocuk masum değil miydi? Onu öldürünce asıl düşman kendisi olmayacak mıydı? Neden yapıyorlardı bunu?

Sahi, düşman neydi? Düşman kimdi? Düşman, ne demekti? Yanında, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuk mu? Yoksa ileride kendilerine yaklaşan, yaşını almış insan topluluğu mu? Onlar da bu vatanın çocukları değil miydi? Onlar da vatanını korumadı mı? Onlar da bu vatana aşık değil miydi? Bir kendilerini bir de onları düşündü, asker. Şimdi, hangisi asıl düşmandı?

Asker, kendi kendine tüm olup biteni sorgularken sesli bir iç çekti. Sonra, elinde tuttuğu silahın namlusunu çocuğun sol şakağına yasladı. Çocuğun gözleri şaşkınlığını apaçık gözler önüne sererken, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nasıl bir hata yapmıştı ki asker abisi onu öldürmek istiyordu? Anlayamıyordu.

Asker, ne yapacağını yeniden gözden geçirdikten sonra, saniyelere sığacak bir çeviklikle çocuğu ileri itip; geceyle uyumlu silahının namlusunu komutanının alnına çevirdi ve beklemeden ateşledi. Komutanın bedeni sıcak havaya tezat olarak soğuk zeminle buluştu.

O bedenine saplanan mermileri umursamadı asker. Artık bilinmeyenin ortasında çırpınmıyordu. Sonunda, doğrunun ne olduğunu biliyordu. Asıl düşmanın kim olduğunu bildiği gibi.

Bedeni yere yığılırken gözleri tam üzerinde bulunan, güzel gökte asılı duran ay ve yıldızla buluştu. Gülümsedi asker, kan gölü olmuş bedenine rağmen. Belki de ömrü hayatı boyunca hiç böylesine içten gülümsememişti.

Burnuna kokusunu daha önce hiç bilmediği bir rayiha doldu. Bu mis koku, onu adeta büyüledi. Sonra gözleri ona kucak açmış bekleyenle buluştu. Bu güzellik de neyin nesiydi? Kime aitti?

Gülümsedi asker, kan revan olmuş bedenine rağmen. Belki de ömrü hayatı boyunca hiç böylesine içten gülümsememişti. İnci dişlerini göğe bahşetti asker. Son defa eşlik etti, bitmek üzere olan kutsal ağrıya.

Ezanın bitişi, ölümü kucaklayışı oldu adamın. Ölümü içtenlikle kucakladı. Umuyordu ki, cennetin eşsiz güzellikteki bahçesinde, dava dostlarıyla da kucaklaşacak, onları sonsuz bir sabırla bekleyecekti...

Kadirli Atatürk Anadolu Lisesi
KADİRLİ/OSMANİYE

DARBELİ TÜRK

Hazal SERT

15 TEMMUZ 2026

Hilal 10 yıl olmasına rağmen o günkü üzüntüyü bugün de duyuyordu. O şu an babasının mezarı başında 'Yasin' okutuyordu. Bugün babasının ölümüne 10 yıl olmuştu. Annesi babasının mezarına sarılmış ağlıyordu. Akrabaları ise hâlâ o gün hakkında konuşuyorlardı. Hilal onları dinliyordu ve bir anda o güne gitmişti.

15 TEMMUZ 2016

'Günlerden cumaydı. Babası ve Hilal annesinin piknik için hazırladığı malzemeleri arabaya yerleştiriyorlardı. Hilal o gün çok mutluydu çünkü uzun zamandır ailesiyle pikniğe gitmemişlerdi. Her şey hazır olunca yola koyuldular. Piknik alanı ormanlık bir yerdi. İstanbul o kadar kalabalık o kadar betonsu bir şehirdi ki buranın İstanbul'da nasıl hayatta kalabildiğine şaşırmıştı. Daha sonra bu düşüncelerden sıyrılıp annesinin ve babasının oturacakları yeri hazırlamasına yardım etti. Güzel bir mangal yapıp afiyetle yediler. Sonra eski zamanlardan, şimdiden konuşmaya başladılar. O kadar güzel bir sohbet vardı ki annesinin uyuduğunu fark edememişti. Bunu gören babası güldü ve:

-Kızım hadi kalk seninle biraz gezelim, dedi. Sonra kalktılar ve yürümeye başladılar. Bir yandan da sohbetlerine devam

ediyorlardı. Farkına hiç varmamışlardı ama piknik alanından ayrılalı 1 buçuk saat olmuştu. Sonra annesi telaşlanır diye geri döndüler. Annesi gerçekten de telaşlanmıştı. Hemen eşyalarını toplayıp eve dömeye hazırlandılar. İstanbul trafiği malum eve ancak üç saatte varabildiler. Hava iyice karamıştı. Sonra annesi bir çay demledi. Onlar da televizyonu açtı . Tam o sırada babasının telefonu çaldı:

-Alo, dedi babası.

-(Babasının telefonundan gelen sesleri o da duyabiliyordu.) Nihat hemen haberleri aç. Darbe oluyor, her yerde tanklar var, insanlar sokağa akın ediyor, dedi telefondaki kişi.

Babası sapsarı olmuştu. Darbenin anlamını bilmeyen Hilal ise öylece oturuyordu. Annesi mutfaktan gelmişti, babasını görünce:

"N'oldu Nihat? İyi misin, sapsarı olmuşsun?" dedi.

Babam bir yandan kanalları geziyor bir yandan da annesine olanları anlatıyordu. Annesi de sapsarı olmuştu. Nihal korkmaya başlamıştı, sonra haberleri gördü. Tanklar etrafta geziniyordu . Televizyon bangır bangır bağırıyordu: "Türkiye'de Darbe Gişimi" diye. Annesine sordu:

-Anne, darbe ne?

Annesi sadece çok kötü bir şey, dedi. Sonra Hilal ağlamaya başladı. Annesi ve babası, ona sarıldılar. Ağlama kızım, her şey geçecek, dediler. Sonra biraz sakinleşti ve televizyona döndü . O sırada Cumhurbaşkanımız canlı yayın ile halkı meydanlara çağırıyordu. Evelallah püskürteceğiz, diyordu. Sonra karşı komşuları geldi ve babasını sonsuzluğa götürecek ilk hamleyi yaptı:

-Nihat ben sokağa çıkıp elimden gelen her şeyi yapacağım, sen de gel biz bu şanlı vatanın evlatlarıyız, ne demiş Mehmet Akif:

"Bu vatanın son hanesi de yok olana kadar bu vatan ayakta kalacaktır." Haydi kalk Nihat evlatlığımızı gösterelim, borcumuzu ödeyelim bu şanlı vatana.

Ardından babası ayağa kalktı, karısının ve Hilal'in alınlarından öptü, helallik alıp sokağa çıktı. Hilal ve annesi pencereden onları izlediler, onlar gözden kaybolunca televizyona döndüler. Haberler iyice artmıştı; Hulusi Akar rehin alınmış, TBMM bombalanmış, Cum-hurbaşkanımıza suikast girişiminde bulunulmuştu. Annesi de Hilal de ağlıyordu. Sonra dayanamayıp:

-Anne biz de gidelim babamın yanına, o tek kalmasın, dedi. Annesi:

-Kızım gidemeyiz evde birilerinin kalması lazım, dedi. O sırada darbecilerin etrafa ateş açtıklarını duydular televizyondan. Hilal'in yüreğine bir ateş düştü. Yeniden annesine:

Anne kalk gidelim, lütfen anne gidelim; dayanamıyorum anne lütfen, dedi. Bu sözleri duyan annesi daha çok ağlamaya başladı sonra:

-Güzel kızım bu vatan uğruna canımı da veririm kanımı da ama gidemeyiz, dedim ya baban döndüğünde evde birileri olmalı, dedi.

Hilal'in ağlamaktan gözleri çıkacaktı artık. Bir saat daha dayanabildi sonra gözleri uykuya yenik düştü. Ertesi sabah uyandığında annesi ve babası yoktu. Dün olanları hatırladı. Annesinin de oraya gittiğini düşündü. Tam o da çıkacaktı ki Ceylan ablası geldi. Onu göndermedi. Annen ve baban akşama gelecek dedi. Hilal bekledi, bekledi, bekledi ama kimse gelmedi. Sürekli ağlıyordu, kaçmaya çalışıyordu ama tutuyorlardı onu. Saat 01.00'dı. Halâ uymamıştı. Sonra annesi ve yanında kara haber gelmişti:

-Kızım baban şehitlik mertebesine ulaştı. O şimdi çok iyi.

Hilal donup kalmıştı, hiçbir şey söyleyemiyordu. Onu alıp babasının yanına götürdüler. Babasının, bir daha göremeyeceği, gül cemaline doya doya baktı. Ertesi gün babasını gömdüler. Çok ağladı, baba baba diye feryat figan etti ama o artık geri dönemezdi. Aradan bir hafta geçmişti ev daha sakindi. Bir Hilal bir de annesi kalmıştı evde . İkisi de günlerdir düzgün uyumuyorlardı. Biraz uyudular. Uyandıktan sonra annesi Hilal ile konuştu. Kızım baban artık yok ve hayat devam ediyor, bu yüzden biz de hayata devam edeceğiz, dedi. Ardından Hilal televizyonu açtı ve 15 Temmuz darbe girişiminin güçlü, vatan aşkıyla yanan Türk milleti, askeri ve polisi tarafından başarıyla geri püskürtüldüğünü, hatta demokrasi mitinglerine devam edildiğini gördü sonra annesine dönüp:

"Anne hadi biz de gidip katılalım mitinglere" dedi. Annesi onu bu sefer kıramadı ve kızını da alıp mitinge götürdü. Orada vatanı için yapılanları, insanların vatanına duyduğu aşkı görünce bir anlığına yasını unutmuştu.

15 TEMMUZ 2026

Biri sesleniyordu, bu ses annesinin sesine benziyordu. Sonra sese odaklanıp daldığı anılardan çıkmıştı. Herkes ona "İyi misin? Bir şey oldu sandık." diyip duruyordu. O ise bunların hiçbirine aldırmadan bir Fatiha daha okudu ve eve döndü. Yarın işe dönecekti . O 25 yaşında genç bir gazeteciydi. Annesiyle birlikte akşam yemeğini yediler ve odasına çekildi. Bugün yaşadıklarını düşündü. 15 Temmuz'u, onun üzerinde bıraktığı izleri düşündü ve "Allah bir daha bu millete böyle kötü şeyler yaşatmasın." diyip gözlerini kapadı.

30 HAZİRAN 2027

(15 TEMMUZ'DAN 15 GÜN ÖNCE)

Hilal odasında müdürüyle hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Müdür Hilal'e:

-Hilal 15 Temmuz yaklaşıyor. Yakında her yerde anma törenleri olacak biz de gazetede bununla ilgili güzel bir haber yapmalıyız. Yeni bir şey olmalı, böyle herkesin dikkatini çekecek. Hilal:

-Akın Bey aslında ben bu iş için bir şeyler düşünmüştüm ama nasıl olur bilemiyorum.

-Anlat fikrini.

-Aslında bizi uğraştıracak bir fikir. Her sene 15 Temmuz'da o gün yaşananların haberini yapıyoruz. Bu sene buna ek olarak Türkiye'de yaşanmış darbeleri ya da darbe girişimlerini ve bunların insanlar üzerindeki etkilerini araştırıp "Türkiye İçin Darbenin Anlamı" konulu bir haber yapabiliriz. O günden bu güne nelerin değişip değişmediğini konu alan bir haber. Nasıl buldunuz ?

-Bu fikri çok sevdim. Böylece darbenin ne demek olduğunu, ne kadar kötü sonuçlar doğurduğunu ve 15 Temmuz ile bunları engellediğimizi yazabiliriz. Harika olacak. Peki bu haberi kime verelim?

-Eğer izin verirseniz ben kendim yapmak isterim.

-Peki, sen yap ama hızlı olmalısın önünde sadece on beş gün var.

-Yetiştirebileceğimden emin olabilirsiniz efendim.

Hilal bu sözü söyledikten sonra Akın Bey eminim bakışı atarak odadan çıktı. Akın Bey odadan çıkınca Hilal de hemen bilgisayarın başına geçti. Diğer darbe ve darbe girişimleri hakkında bilgi topladı. İlk önce o günleri yaşamış kişilerle röportaj yapıp o günlerle ilgili duygu ve düşüncelerini kaleme alacaktı. Böylece

15 Temmuz'la neleri önlediğimizi halk bir kez daha görecekti. Hemen annesini aradı ve ona 27 Mayıs Darbesi'ni görmüş biri var mı ? diye sordu. O da 1940 doğumlu bir teyzesinin hala hayatta olduğunu söyledi ve adresini verdi. Hilal hemen adrese gitti. Kapıyı orta boylu, yüzü zamanın darbesini yemiş bir teyze açmıştı. Onu içeriye buyur etti ve çay içip içmeyeceğini sordu. Hilal de içmeyeceğini, konuşacaklarının olduğunu söyledi. Sonra oturdular ve Hilal 27 Mayıs 1960 darbesi ile ilgili ne hatırladığını sordu. Kadın yani Mukaddes teyze beş dakika kadar sadece sustu. Sanki o günleri hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ardından kafasını kaldırdı ve hüzünlü gözlerle anlatmaya başladı:

-Ailecek oturuyorduk. Beyim (Allah rahmet eylesin) radyoyu açın, dedi. Biz de açtık. Sonra bir adam bir şeylar anlatıyor, artık ülkeyi biz yöneteceğiz diyordu. Sonra benim oğul dedi:

-Baba tok sesli bir albay konuşuyor. Eyice dinlediler, tabi nerde bende o kafa dinlemedim önemli bir şey değildir zahar dedim. Sonra bey evden gitti. Biz kaldık oğlanla evde . Anlat hele oğul n'oluyor, dedim. O da dedi:

-Ana Başbakan artık ülkeyi yönetmeyecek, artık ülkeyi askerler yönetecek, dedi.

-Ne diye öyle oldu? dedim. Kaç kez böyle bir şey olmuştu ki ben bilem ne olduğunu. Oğlan da anlattı. Başbakan ülkeyi yönetemiyor diye onu aldılar, dedi. Bir hafta sonra bey eve geldi, dedi:

- Hanım Başbakanı Yassıada'ya götürmüşler. Orada idam edeceklermiş. Çok üzüldüydüm, candır sonuçta. İşte böyle. Ben ancak bu kadar hatırlıyorum.

-Ben çok teşekkür ederim Mukaddes Teyze. Peki o gün insanların duyguları hakkında ne hatırlıyorsun? dedi Hilal.

-Vallahi kızım ben çok cahildim. Okumamış, öyle evde iş tutardım. Öyle çok insan gördüğüm de yoktu. Bizim oğlan hep derdi iyi yaptılar diye amma bey hep kızardı bir millet adalete uymadan kendi Başbakanını, bakanlarını idam eder mi hiç derdi.

-Anladım. Her şey için çok teşekkürler, çok yardımcı oldunuz, dedi. Daha sonra evden ayrıldı ve bu konuda 3 kişi ile daha röportaj yaptı. Genel olarak aynı cevapları aldı. Bunun üzerine evine gidip 27 Mayıs Darbesi'yle ilgili yazısını yazdı. Yazı şöyleydi:

"27 Mayıs 1960'ta Demokratik Parti'nin 'Türkiye'yi baskı rejimine ve kardeş kavgasına' götürdüğü gerekçesiyle Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki bir grup subay ülke yönetimine el koydu. Böylece Türkiye Cumhuriyeti darbeyle tanışmış oldu. O günde tok sesli albay çok erken saatlerde bildiri yayınlayarak ülke yönetimine el koyduklarını açıkladı. Bu olay kimi insanlar tarafından iyi kimileri tarafından kötü karşılandı. Bu olayın belki de en kötü, en üzücü tarafı bir ülkenin askerlerinin hukuka aykırı bir biçimde Yassıada'da kendi Başbakanı ve bakanlarını idam etmesiydi."

Bu satırları yazdıktan sonra uykuya daldı. Ertesi gün yeni bilgiler toplayacaktı. Aslında birçok darbe girişimi olmasına rağmen o en çok ses getirenleri seçmişti. Sıradaki 12 Mart 1971 Muhtırası idi. Bunun için Bursa'da yaşayan Fazıl Dedesinin yanına gidecekti. O yetmişli yaşlarda kendi halinde, çok bilgili ve kültürlü bir adamdı. Çokta kısa olmayan bir yolculuktan sonra Fazıl dedesini yanına gelmişti. Fazıl dedeyi çok önceden beri tanırdı. O Hilal'in en yakın arkadaşının dedesiydi. Önceden çok güler yüzlü adamdı kapıyı da yine aynı içtenlikle aynı sevecenlikle açmıştı. Hemen içeri buyur etti. Birer bardak çay

aldılar ve biraz sohbet ettiler. Ardından Hilal, Fazıl Dede'ye 12 Mart 1971 Muhtırası ile ilgili bildiklerini sordu. O da anlatmaya başladı:

- O zamanlar yirmili yaşlardaydım. Üniversiteye gidiyordum. Ortalık fena halde karışıktı. Solcular sürekli isyan edip duruyordu. Hükümetin Atatürk'ün emellerini gerçekleştirmediğinin, devleti kötü bir duruma soktuklarını söylüyorlardı. Özellikle üniversiteli gençler çok fazla protesto yapıyorlardı. Hatta olaylar o kadar fazla büyümüştü ki üniversitede okuyan bir genç ve arkadaşları 4 Amerikan askerini kaçırmışlardı. Olaylar her yerden büyüyordu. Mümkün olduğunca bu tür yerlerde durmamaya çalışıyordum. Durum iç karartıcıydı. Sonra 12 Mart'ta bir muhtıra verdiler ve böylece yönetim askeriyenin eline geçti. İşte böyle kızım zor günlerdi o günler.

- Sağ ol Fazıl Amca her şey için sağ ol, dedi Hilal ve İstanbul'a geri döndü. Eve vardı.

12 Mart Muhtırasıyla ilgili yazı çıkardı.

"Ülkede askerlerin, devletin Atatürk'ün emellerine göre hareket etmediği ülkeyi kaosa sürüklediği gibi düşüncelere sahip olması, solcuların isyanlarının artması üzerine 12 Mart 1971'de 4 önemli şahsiyetin imzalamış olduğu bir muhtıra geldi. Bunu üzerine Demirel istifa etti ve böylece Türkiye emir-komuta zinciri içerisinde yapılmış ilk askeri darbe eylemiyle karşı karşıya kaldı. Bu muhtıra sonrası 3 kişi idam edildi, sokağa çıkma yasağı ilan edildi ve ülke çok zor bir dönem yaşadı."

Bunu da yazdıktan sonra geriye 2 olay kalmıştı biri 12 Eylül Darbesi biri de 15 Temmuz Darbe girişimiydi. Ertesi gün 12 Eylül Darbesi ile ilgili röportaj yapacak birini buldu. Bu kişi komşuları Yusuf Amca'ydı. Yeni taşınmışlardı oraya. İyi insandı kendisi. Sabah erkenden yanına gidip 12 Eylül darbesini sor-

du ona. O da hiç sorma kızım çök kötüydü o günler anlatmaya dil varmaz dedi. Sonra anlatmaya başladı:

- O dönemde birçok kişi öldürüldü, suikaste uğradı, öğretmenler, öğretim görevlileri görevden alındı, birçok gazeteci için hapis cezası istendi. Anlayacağın kızım hem demokrasi hem de Türkiye adına çok karanlık günler yaşadı çook.

- Anladım Yusuf Amca. Her şey için sağ ol, dedi Hilal. Hilal teşekkür ettikten sonra evine gitti ve hemen yazmaya başladı:

"Türk Silahlı Kuvvetlerinin12 Eylül 1980 günü emir-komuta zinciri içinde gerçekleştirdiği müdahale 1980 İhtilali olarak bilinir. Bu günlerde pek çok insan öldürülmüş, hapse atılmış veya görevden alınmıştı. Böylesi karanlık güler yaşamıştı Türkiye. Bu ihtilal sonrası genelkurmay başkanı ülke yönetimini devralmış ve 1892 Anayasasını çıkarmıştı."

Bu yazıyı yazdıktan sonra hemen 15 Temmuz'a geçti çünkü onu kimseye sormasına gerek yoktu. Bizzat kendisi yaşamıştı o günleri ve hemen yazdı:

"15 Temmuz 2016 günü Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde kendisini 'Yurtta sulh konseyi' olarak adlandıran bir grup askerlerin gerçekleştirdiği darbe teşebbüsüne "15 Temmuz Darbe Girişimi" denir. Bu günde birçok kişi şehit oldu fakat onların kanı ve halkımızın iradesi sayesinde darbe teşebbüsü geri püskürtüldü.''

Türkiye geçmişinde birçok kez darbeye tanıklık etmiş ve onun yıkımını üzerinde hissetmiştir. Ama öyle bir gün gelmiştir ki Türk milleti kendini ve artık darbelere boyun eğmeyeceğini göstermiştir. O gün Türk halkı sokaklara akın edip darbecilerin tanklarının sokaklarda cirit atmasına izin vermemiştir. Sokaklarda Allah! Allahu Ekber! sesleriyle silah sesleri birlikte yan-

kılanmıştır. Çok kan dökülmüş, çok ana babanın yüreği yanmıştır ama sonunda galip gelen yine AZİZ TÜRK MİLLETİDİR.

Hilal yazısının taslağını hazırlayıp Akın Bey'e göstermiştir. Akın Bey de bu yazıyı kesinlikle yayınlamaları gerektiğini söylemiştir.

15 TEMMUZ 2027

İşte o gün geldiğinde o yazı yayınlanmış ve birçok gazeteci saygıyla ve hayranlıkla okumuştur. Ve böylece Hilal de "Darbe"nin ne demek olduğunu en iyi şekilde öğrenmiştir.

Düziçi Fen Lisesi
DÜZİÇİ/OSMANİYE

YILIN EN İYİ HABERİ

Hazal Çiğdem DEMİRKOL

O gün biraz halsizdim. Ankara'nın değişen havasına kendimi fazla kaptırmışım galiba. Sıra pek olmayınca hemen muayene oldum reçetemi de alıp çıktım hiç sevmezdim ne hastaneyi ne de kokusunu. Bahçeye çıkınca derin bir nefes aldım bahçede gezinerek çıkışa doğru ilerlemeye başladım hiç acelem yoktu izinliydim sonuçta. Çıkışa yaklaşmışken biri ilişti gözüme 17-18 yaşlarında güzelce bir kızdı bu. Ama yüzünde tarif edemediğim bir acı vardı ağırlığını taşıyamadığı bir yük. Hastaneydi burası sonuçta böyle şeyler alışılagelmişti ama ne bileyim başka bir şey vardı bu kızda. Gazeteci olmam beni olaylara daha merakla yaklaşmamı sağlıyordu galiba. Usulca yanına oturdum fark etmedi ya da pek umursamadı kısaca selam verdim.

- Merhaba Selim ben, uzaktan gördüm de konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bir yakının mı var içeride?

- Hayır annemi bekliyorum, dedi. Annem burada hemşire yani hemşireydi.

- Artık değil mi, diye sordum.

- Hayır memlekete dönüyoruz dedemlerin yanına artık orada devam edecek belki de etmez bilmiyorum, dedi.

- Niye sevmediniz mi Ankara'yı? Güzeldir aslında. Ankara ayazı soğuktur ama insanları sıcaktır, dedim.

Usulca bana döndü o zaman fark ettim ağlıyordu yavaşça sildi gözünden düşen damlayı.

-En sevdiğimi, babamı aldı Ankara. Dayanamadım onunla geçtiğimiz sokaklara yalnız adım atmaya gücüm yetmedi, ezildim taşıyamadım onsuzluk denen bu yükün ağırlığını ezildim abi altında, ezildim.

İçim yandı ne olduğunu soracak cesareti bulamadım içimde. Kaldım öyle, sustuk ikimizde ama meraklı kişiliğimden midir nedir dayanamadım.

-Ne oldu babana? deyiverdim. Kaldırdı kafasını, omuzlarını dikleştirdi bir gurur vardı hareketlerinde tavrında ve sesinde.

-Ben Hilal bir polis kızıyım, 15 Temmuz'da şehit olmuş bir polisin kızı.

Anlamalıydım aslında bu gurur ancak böyle bir unvan sahibinin kızına yakışırdı

-Başın sağ olsun Allah sana ve ailene sabır versin küçüğüm. Anlatmak ister misin Hilal belki bu yükü alıp götüremem ama en azından hafiflersin.

Böyle bir durumda ne desem kifayetsiz kalırdı ateş düştüğü yeri yakardı sonuçta bu sefer de gencecik bir yüreği cayır cayır yakıyordu.

-Sağ olun, dostlar sağ olsun, dedi ağlamıyordu belki ama biliyordum ki gururundan biraz sustu belli ki toparlamaya çalışıyordu kendini anlatmak ve anlatmamak konusunda gelip gidiyordu yavaşça kalktım yanından. Zorlamak istemedim belki

de bilmiyorum onun için bir yabancıydım anlatmak istememesi normaldi tabi ki iki adım atmıştım ki o ağlamak ve ağlamamak arasındaki ince çizgideki sesi duydum geri döndüm oturdum yerime sessizce dinlemeye başladım.

-Anlatayım size küçük hikâyemizi ama bu diğer hikâyelerden biraz farklı. Mutlu son yok aslında bir son da yok. Hikâye yarım kahramanı eksik. Aydınlıyız biz aslen Kuşadası'ndan babam polisti annem hemşire. Gece nöbetlerinin arasında yaşanan bir hayattı bizimkisi. Ben 18 yaşındayım 14 yaşında bir erkek 4 yaşında da bir kız kardeşim var. Egemen ve Aysima. Biz neyse de Aysima pek şanslı değildi tanıyamadı bizim kanatları eksik babamızı. Çok hayat değiştirdik çok şehir… Erzincan'daydık Aysima doğduğunda. Evimize güneş gibi doğdu bembeyaz teninde elma gibi yanakları vardı. Aysima olsun dedi babam ay gibi parlak olsun yüzü, alnı, kaderi…

Bunları anlatırken küçük bir tebessüm vardı yüzünde

-Neşemize neşe kattı zaten. Biz anne babamızı pek göremeyen çocuklardık. Bir hafta sonlarımız vardı o da eksikti bazen. Babamın hiç eve gelmediği günler olurdu. Belki gelir diye saatlerce beklerdik pencerenin önünde. Evet, her kız gibi babam da benim ilk aşkımdı. Bambaşkaydı yeri bende. Annemi de çok severdim ama ne bileyim babam başkaydı işte. Benzemezdi kimselere, benzetemezdim. Bizim öyle aile kavgalarımız olmadı. Annemle babamın birbirlerine seslerini bile yükselttiğini duymadım, diyebilirim. Babam bir tek "Ayşem benim çoraplarım nerde?" diye bağırırdı anneme. Gülerdik hepimiz. Bulamazdı gözünün önündeki çoraplarını. "Yaşlandın artık emekli ol ben bakarım sana!" derdim gülerdi. Erzincan'da çocuk şubede çalışıyordu babam. Bir gün hiç unutmam eve geldi geç

vakit yüzü bin parça anladım bir şey olmuş. Yatırdı annem bizi. Huyum değildi aslında ama kalktım salon kapısını dinledim. O koca çınar hüngür hüngür ağlıyordu. "Ne oldu Ahmed'im." diyordu annem. O gün bir operasyona gitmişler kan davasından kaçmış bir aile karı koca birde çocuk. Evlerini taramış davalıları çocuğu yatak odasındaki gardıroptan çıkarmış babam 3 yaşında var yok diyordu aynı odadan annesinin delik deşik bedenini de çıkarmışlar. Kadın can havliyle atmış çocuğu dolaba. Belki hatırlamaz, dedi ama şahit oldu olanlara. Bizim sıpalar geldi gözümün önüne, Ayşe'm ilk defa korktum ölümden. İlk defa keşke dedim mesleğime keşke polis olmasaydım. Sessizce ağladım bende o ağladı, ben ağladım.

Durdu biraz burada. Kendini tutmaya çalışıyordu belli ki ama isyan ediyordu gözyaşları. Süslüyordu yanaklarını. Derin bir nefes aldı başladı yeniden anlatmaya. Ne çok şey sığdırmıştı küçücük bedenine. Ne kadar güçlü bir kız olduğunun farkında mıydı bilmiyorum ama ben olsam bu kadar bile dayanamazdım herhalde.

-Aysima 3,5 yaşına geldiğinde babamın tayini çıktı Ankara'ya. Sevindik hepimiz biraz olsun rahatlardı belki babam, hem memlekete de yakındı. Babam gitti önce ev tuttu işlerini yoluna koydu. Bir ay sonra bizde gittik babamın yanına. Hepimiz için yeni bir hayat yeni bir serüvendi. Lise sondum Erzincan'dayken iyi bir dereceyle mezun olmuş babamı gururlandırmıştım. Henüz hangi üniversiteye gideceğime karar verememiş olsam da. Annemin de bütün itirazlarına rağmen polis olmayı canı gönülden istiyordum. Neymiş bir eve iki polis fazlaymış bir de benim yolumu gözleyemezmiş. Canım Annem, ne zorluklar çekti kim bilir bir kere olsun da yakınmadı hep gurur duydu polis karısı olmaktan. Yaz olunca evde canım

sıkılıyordu tanımadığım bir şehirdeydim ve hiç arkadaşımda yoktu. Ben de bütün günümü evde geçiriyor arada bir babamı ziyarete gidiyor annemle dışarı çıkıyordum böyle böyle alışıyorduk işte.

Yine duraksadı burada daha bir dolu dolu oldu gözleri, daha bir içli baktı. Sanki ben orada yoktum en baştan yaşıyordu olanları:

"15 Temmuz'da babamın nöbeti vardı. 8-12 ama bilmiyorum neden içimde bir sıkıntı vardı. Akşam yemeğinden sonra babam çıkacaktı uğurlamaya gittim kapıya kadar, gözlerim doldu yanıma geldi babam: "Biliyorum, meleğim alışamadın hala ama geçecek. Seni seviyorum ev sana emanet çırak." dedi. O, çoktan kabul etmişti beni mesai arkadaşlığına. Hepimize tek tek sarıldı ve öptü bizi. Hiç adeti değildi aslında ama. Sonra o kapı kapandı bütün evin duvarları üstüme çöktü sanki. Gitme baba diyemedim, gitme."

Ağlamaya başladı peçete çıkardım uzattım, teşekkür etti. "Ah be küçüğüm, ne çok şeyi omuzlamışsın." dedim.

-Aysima çok ağladı. Ne sevdiği çikolata ne de çizgi filmler susturabildi. Sonra da ağlamaktan bitkin düşüp uyuyakaldı. Evde kimsenin sesi çıkmıyordu. Bir kasvet vardı evde anlamlandıramıyordum. Saat 9.30 gibi yattım. Uyuyamadım bir türlü. Balkona çıktım. Evimiz meclis binasına çok uzak değildi. Babam da oradaki bir toplantıda görevliydi o akşam. Aldığım temiz hava bile kalbimde gezinip duran kömür karası bulutları dağıtmaya yetmedi. İçeri girmeye yeltenmiştim ki evimizin üstünden jetler geçti ardından kuvvetli bir patlama sesi duyuldu. Kulaklarım çınlıyor, uğulduyordu hiçbir şey duyamıyor düşünemiyordum. İdrak edemiyordum ne olup bittiğini. Sonra

şimşek gibi çaktı beynimde düşünceler. Meclis, jetler, babam, babam mecliste… Nasıl koştuğumu o 6 katı nasıl indiğimi hatırlamıyorum. Ev terliklerim ve pijamalarımla fırladım sokağa ardımdan da annem koşmuş. O curcunada birine çarptım, mahallenin bakkalı Ramazan Amca'ymış. Sonrada bayılmışım zaten.

Burada ağlaması şiddetlendi bu vakte kadar engel olduğu gözyaşları ördüğü duvarları çoktan aşmıştı. Devam etti titreyen sesine rağmen bitirmek istiyordu belli ki.

"Uyandığımda annemin dizindeydim sokaktaydık. Üşüyordum yaz olmasına rağmen temmuz ayının ortasında olmama rağmen üşüyordum ama kalbim bu üşümeme tezatlık oluşturacak şekilde yanıyordu. Çok acıyordu bir şey vardı boğazımda düğüm düğüm. Annem ağlıyordu. Aysima, komşumuz Şerife Teyze'nin kucağında uyuyor Egemen deseniz ne yapacağını şaşırmış boş boş bakıyordu. Bir haber var mı diyorum kimseden ses yok biri de çıkıp demiyor ki baban iyi gelir şimdi herkes gözlerini kaçırıyor benden. O ara siren sesini duydum. Hep alışık olduğum siren sesi hep sevdiğim hayallerimi süsleyen bir gün babamla beraber devriyeye çıkarken duymak istediğim ses, o kadar acı geldi ki o kadar canımı yaktı ki. Gelenleri tanıyordum merkezden Canan Abla ve Abdullah Abim. Babamın yakın arkadaşıydı Abdullah Abi. Elinde büyümüştüm. Sonra ayrılmışlardı biz Erzincan'a onlar Kahramanmaraş'a. Ankara onları tekrar buluşturmuştu. Ne kadar da sevinmişlerdi o gün bayram havasında geçmişti. Koştum hemen: "Abi. Babam!" dedim. "Gelmedi bak saat bir! Bitti mesaisi hadi al da gel kızın bekliyor. Meleğin bekliyor de sen gelmezsen girmeyecekmiş içeri de, getir. Abdullah Abi babamı getir bana, geri getir." dedim.

Konuşamayacak kadar ağlıyordu karşımda omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Ne ağzımdan tek bir kelime çıkıyor, ne de hareket edebiliyordum yenice fark etmiştim ki benim de yanaklarım ıslaktı.

Yüzüne baktım bir damla yaş süzüldü gözünden dedi bir anda:

"Kahramanmış, şehitmiş benim babam benim aslan babam şanlı babam kurtarmış Meclis Başkanını da… Göçmüş koca duvarlar üstüne kırmış kolunu kanadını çıkamamış kırılmış kanatları gelememiş bana, bize.

Cenazesindeyim babamın al bayrak ne de çok yakışmış tabutuna nasıl da asil nasılda gururlu duruyor. Benim yerlere göklere sığdıramadığım babam işte şuracıkta yatıyor, karşımda. Kahraman babam, nur yüzlü şehidim! Götürüyorlar babamı ben de katılıyorum cenaze alayının peşine üstümde babamın üniforması nasıl da heybetliymişsin nasıl da kolun kanadın genişmiş babam, küçücük kaldım içinde savunmasız. Ben sana değil toprağına mı sarılayım? Soğuktur babam kara toprak üşürsün sen. Erzincan'dayken bir kuru hırkan vardı da onla gittin o ayazda. Soğukta hepimize aldın montlar da kendine almadın. Üşümüyorum ki kızım ben, hem sen sarıl ne soğuk kalır ne ayaz demiştin bana. Kendine bir kuruş bile ayırmamıştın hep bizi düşündün sen babam. Şimdi de toprağına sarılsam ısınır mısın, hisseder misin? Ağlamıyorum, merek etme güldürmem vatan hainlerini sen ki vatanı için canından geçmiş şehidimsin hani dedim ya polis olacağım diye şimdi daha bir gayretliyim babam. Korkmuyorum. Ben senin kızınım. Ben şehit kızıyım!"

Bir alkış sesi yükseldi salondan. Yılın en iyi haberi ödülüne layık görülmüştüm. Salonda onu aradı gözlerim. Sonra gördüm en köşede oturmuş beni alkışlıyordu Hilal gözlerinden

akan yaşlara engel olmak isterken. Ayşe Abla, Aysima, Egemen bugün hepsi yanımdaydı. Hepsinin gözünde aynı hüzün aynı adama duyulan özlem.

Senirkent Dr. Tahsin Tola Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
SENİRKENT/ISPARTA

ZİFİRİ KARANLIK

Yüksel ŞAHAN

Hayatım boyunca neden yaşadığımı hiç sorgulama fırsatım olmadı. Daha doğrusu sorgulama ihtiyacı duymamıştım. Şimdi düşünüyorum da aslında tek yapmam gereken hayatımı sorgulamaktı. Zamanında o çok önemli vaktimin birazcığını ayırıp hayatımı sorgulasaydım, şimdi bu halde olur muydum bilmiyorum.

Gece mi bu kadar sessizdi, yoksa kulaklarım mı gecenin çığlıklarına tıkalıydı anlayamıyordum. Bedenimdeki soğukluk bacağımdaki acıyı hissetmeyecek kadar ileri derecede değildi. Canım yanıyordu. Bu acı katlanılmayacak düzeydeydi. Gözlerim karşı tarafta telaş içinde etrafa koşuşturan ve engelleyemeyeceklerini bildikleri halde tankların yolunu kesmeye çalışan zavallı insanlardaydı. Onların yaptıkları "cesur" kelimesinden daha üstündü. Aslında onlar zavallı değildi. Asıl zavallı bu kargaşayı yaratanlardı. Asıl zavallılar insanları birbirine düşman edenlerdi. Asıl zavallı ve aciz olanlar ben ve benim gibilerdi.

Bir bomba sesi daha yankılandı gecenin çığlıkları arasında. Kulaklarımda fısıltı gibiydi o sesler. Kulaklarıma asıl o acı çeken tüm masumların çığlık ve haykırış sesleriydi bir çığ gibi düşen. Onlar bunları hak etmemişlerdi. Onların vatanına bağlılıklarının karşılığı bu olmamalıydı. Kulaklarımı tıkamak

istiyordum. Onların bu masum çığlıklarına katlanamıyordum. Sanki bedenim milyonlarca karınca tarafından ısırılıyordu. Evet, bacağımdaki acı çok kötüydü ama bu hissettiğim acının tarifi yoktu. Bedenim adeta buz kesmişti, onu hareket ettiremiyordum. Korkuyordum. Birinin bana yardım etmesini istiyordum. Gözlerimi etrafta gezdirirken bakışlarım bir iki metre ötemdeki bir noktada takılı kaldı. Orda öylece duruyordu. Onu almak istiyordum ama hareket dahi edemiyordum. Ama o benim bacağımın yarısıydı. O benim parçamdı ve benim bedenimde olmalıydı. Orda kanlar içinde ve kurumuş otların arasında değil. Sahi ben böyle bir sonu hak etmiş miydim? Oysa tek istediğim refah ve zenginlik içinde yaşamaktı. Tek istediğim rahat bir yaşamdı.

Birden bir ürperti dalgası sardı bedenimi. Anılarım gözlerimin önüne tek tek geliyordu. Bir an gözlerimde bir anı belirdi. Bu anı her şeyin başladığı gündü. Bugün yani darbe yapıldığında, hayatım boyunca rahat bir yaşam sürecektim. O an aklımda sadece zenginlik içinde rahat bir yaşam vardı. Yapacağım hainlik karşısında bir ömür rahatlık teklif edilmişti. Rahat bir yaşam istiyordum. Zaten bir türlü kabullenemiyordum orta halli durumumu. Emir vermek ve yönetmek adeta benim işimdi. Yani hatta bunun için var olduğumu zannediyordum. Oysa bu beden ve akıl vatanıma ihanet etmem için verilmemişti. Kendi halkıma acı çektirmem için gönderilmemiştim dünyaya. Ama rahat bir yaşam gözümü öyle bir bürümüştü ki ne bu işin sonunu ne de kendi sonumu düşünmüştüm. Bedenimdeki acının nedeni buydu. Ben ihanetimin ve paragözlülüğümün bedelini ödüyordum. O masum insanların küçücük bedenleri ve cesur yürekleri tankların altında ezilirken, ben korkak bir zavallı gibi kaçmamın cezasını çekiyordum. Şimdi farkına varıyordum, hainliğimin karşısında aldığım ne o paralar ne de

bana refah bir yaşam sunan insanlar beni Azrail'in elinden alabilirdi.

Bedenimdeki hissizlik kanımın yavaş yavaş çekildiğinin habercisiydi. Etrafı bir zifiri karanlık kaplıyordu. Gecenin soğukluğu içinde bedenimi bir ateş sarmıştı. Ama bu ateş öyle bir ateş değildi. Bu sanki cehennem ateşiydi. Ruhum cayır cayır yanarken göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Artık gözlerim kapanmıştı tüm bu acılardan kurtulmak istercesine. İhanetim beni çoktan ölüm uykusuna yatırmıştı bile.

Yalvaç Necip Fazıl Kısakürek A.L.
YALVAÇ/ISPARTA

BAYRAM ÖNCESİ

Hasan TÜRKOĞLU

-BİRİNCİ BÖLÜM-

Temmuz 2016, yaz mevsiminin en sıcak ayları ve her zamanki gibi kalabalıktı İstanbul. Yorucu bir günün ardından dinlenmek iyi geldi Ahmet'e. Üstelik bu akşam komutanları tarafından düzenlenen iftar yemeğine davetliydi. Ankara Askeri Meslek Yüksek Okulundan birincilikle mezun olan Ahmet, akıllı ve oldukça zeki biriydi. İstanbul Beşiktaş Jandarma Eğitim Tugayında astsubaydı. Göreve başlayalı henüz iki ay olmasına rağmen göstermiş olduğu gayretleriyle kısa sürede üstleri tarafından sevilen biri olmuştu. Böyle bir davete ilk kez katılan Ahmet, heyecan ve korku içindeydi. Ezana az bir vakit kala hazırlanıp herkesten önce davetteki yerini aldı.

Ahmet'in tahmininden kalabalık bir yemekti bu. Ezanla beraber tüm davetliler orucunu açtı. Kısa süre sonra komutanlar, hükümetin yönetimini eleştirip siyaset konuşmaya başladılar. Şaşkınlıkla onları dinliyordu Ahmet. Kendi kendine "Ordu, devlet yönetimi ve siyasete karışmamalı." diyordu.

Yemek yendikten sonra davetliler yavaş yavaş kalkmaya başladı. Ahmet, komutanların kendi aralarında "Çok yakın zamanda güneş bize de doğacak." şeklinde ilginç konuşmalarına kulak misafiri oldu. Bunlara pek anlam veremeyen Ahmet, "Hayırdır inşallah!" deyip evine gitti. Erkenden yattı.

Çok yorgun olduğu halde, alarmın sesine uyanıp sahurunu yaptıktan sonra sabah namazını da kılarak erkenden eğitim tugayına geçti. Yaklaşan ramazan bayramını ailesiyle memleketinde geçirmek istiyordu. Askerlerin nöbet yerlerini teftiş etti ve üst rütbeli komutanın yanına çıkarak günlük raporunu verdi. Komutanın neşeli hali gözünden kaçmadı. Fırsattan istifade Ahmet'in aklına izin istemek geldi:

- Komutanım, izniniz olursa bu bayramı memleketimde ailemle geçirmek istiyorum.

Komutanı sinirlenerek cevap verdi:

- Bak aslanım, burası babanın çiftliği değil! Asker ocağı. Canın istediği zaman, her istediğini yapamazsın. Göreve başlayalı daha ne oldu ki! Hangi yüzle gelip benden izin istiyorsun!

Kısık ve üzgün bir ses ile "Haklısınız komutanım!" deyip dışarı çıktı. Büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Oysaki bayramla ilgili ne planları vardı. Bayrama bir hafta kala Ahmet'in annesi, oğlunu telefonla arayıp ne zaman geleceğini sordu. Ahmet bayramda görevi olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi.

Annesi, oğluna üzüldüğünü belli etmeyerek, "Olsun oğlum, bu bayram gelmesen de olur. Bu vatan size emanet, tabii ki görevinin başında olman lazım... İnşallah sonraki bayrama gelirsin Ahmet'im. Haydi, Allah'a emanet ol!" deyip telefonu kapattı.

Arife günü gelmişti bile. Sabah erkenden bütün eğitim tugayı içtimaya kalkmıştı. Sayımdan sonra bölük komutanı, ramazan ayı ile ilgili kısa bir konuşma yaptıktan sonra askerlere çarşı izinlerinin serbest olduğunu, bayram için hazırlık yapabileceklerini söyledi. Bütün askerler sevinçten havalara uçtu.

Akşam ezanın okunmasına az bir vakit kala bölük komutanı, Ahmet'i yanına çağırdı.

- Hayrola astsubayım, yüzünden düşen bin parça! Yarın bayram, sevinmen lazım.

- Bayrama kim sevinmez komutanım. Keşke bayram sevincini ailemle yaşasaydım.

Ahmet'in bu haline bölük komutanı gülümseyerek:

- Madem gitmek istiyordun, neden gelip izin istemedin?
- Maruzatımı bildirdim fakat izin verilmedi komutanım!
- Peki, neden verilmedi?
- Göreve yeni başladığım için komutanım!

Bölük komutanı ayağa kalktı, pencereden dışarıyı seyrettikten sonra tok bir sesle:

- Rütbeli erler, bir yıl görev süresini doldurmadan izin kullanamazlar. Fakat hayat sevdiklerimizle geçirebilmek için çok kısa. O yüzden git, bayramı ailenle geçir, iki gün sonra da gel!

Bir mucizeydi bu. Belki de hayal görüyordu. Komutan: "Sen hala burada mısın? Yerinde olsam bir saniye bile durmam." deyince irkildi. Ahmet ne diyeceğini bilemiyordu. Hemen komutanına teşekkür edip çıktı. Hızlıca eşyalarını toplayıp son iftar yemeğini de yedikten sonra otobüsle Ankara'ya gitti.

-İKİNCİ BÖLÜM-
-BAYRAM GÜNÜ-

Gece yarısında, neredeyse yolu yarılamıştı. Hala inanamıyordu, kendi kendine gülüp duruyordu. Doğru dürüst veda edemeden hatta sarılıp helallik isteyemeden ayrıldığı ailesini tekrar görebilecekti. Dinlenme tesisindeki yarım saat molanın ardından Ankara'ya vardığında bayram selası okunmaya başlamıştı. Bayram namazını, gördüğü ilk camide kılar kılmaz özlemini çektiği ailesini görmek için hemen yola koyuldu. Evine varınca kapının önünde teyzesinin küçük kızını gördü. Kızı kucağına aldığı gibi "sürpriz!" diye bağırarak içeri geçti. Ev-

dekilerin şaşkın bakışları arasında, babasıyla bayramlaştıktan sonra annesine uzun uzun sarıldı. İkisi de sevincinden ağlıyordu. Duygulanan anne sitemle: "Ah be oğlum! Neden bize haber vermedin?" dedi.

Ahmet izin vermediklerini, arife günü bölük komutanının sayesinde gelebildiğini söyledi. Annesi: "Neyse oğlum, sen geldin ya, o bana yeter!" dedi. Diğerleri ile bayramlaştıktan sonra salona geçtiler. Bir süre sonra annesi kahvaltıyı hazırlamış, evdekileri çağırıyordu. Ramazan ayından sonra kahvaltı yapmak tuhaf gelmişti Ahmet'e. Annesinin yemeklerini öyle özlemişti ki nerden başlayacağına, ne yiyeceğine bir türlü karar veremedi. Birden keyifsiz ve dalgın annesini fark etti. Ahmet hafif el çırparak "Canım anam!" dedi. Annesi cevap vermedi. Ahmet daha da meraklanarak sordu:

-Hayırdır inşallah, oturduğundan beri keyifsizsin! Canın bir şeye mi sıkkın?

-Oğlum gece kâbus görmekten gözüme damla uyku girmedi. Sana bir şey olacak diye korkuyorum. Aman kendine dikkat edesin emi oğlum!

Babası Ahmet'in başını okşayıp hafif bir tebessümle karısına seslendi:

-Boşuna endişeleniyorsun. Aslanıma hiçbir şey olmaz! O vatanına hizmet ediyor.

Ardından ciddiyetini koruyarak Ahmet'e döndü:

-Ananın hakkı var oğlum. Ne olur ne olmaz kendine çok dikkat etmelisin.

Biraz sustu, ardından şöyle devam etti:

-Hem senden başka evladımız yok ki, bu yaştan sonra bize evlat acısı yaşatma.

Ahmet biraz düşündükten sonra gururlu bir sesle cevap verdi:

-Elbette dikkat ederim babacım. Lâkin Allah'tan geldik, Allah'a gideceğiz. Varsa kaderimde ölmek, vatanım için canımı seve seve veririm. Kahvaltı sonrası salona geçtiler. Çok geçmeden komşular, akrabalar gelmeye başladı. Herkes birbiriyle bayramlaştıktan sonra misafirler, her zaman olduğu gibi Ahmet'in babasından bir anısını paylaşmalarını istediler. O da misafirleri kırmayarak "Şimdi size anlatacaklarım, kulaklarınıza küpe olsun. Yaşananları bir daha yaşamayalım, geçmişimizden ders alalım ki geleceğimiz heba olmasın." deyip başladı anlatmaya.

-ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-
BABA NASİHATİ

Herkes merakla babasının anlattıklarını dinliyordu. Ahmet'in babası Ali Bey, ordudan emekli bir albaydı. 1980'den beri vatana hizmet eden Ali Bey'in neler çektiğini kimse bilemezdi. Onun anlattıklarından herkes ders çıkarırdı. Ali Bey, anılarını anlatırken biraz duygulandı. Sesi tuhaflaşmaya başladı.

Ardından anlatmaya devam etti:

-Bu millet az çekmedi. Biz devlet yıkan, devlet kuran neslin torunlarıyız. Allah'tan başka hiç kimseden korkmayan Türk milleti, ölüme meydan okumuştur. Asırlara hükmeden ecdadımız, ihanetlerden az çekmemiştir. Ecdadımız Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde durumu git gide kötüleşmiş, çökmesine zemin hazırlanmıştır. İsyan eden Yeniçeri Ocağını kapatmaya çalışan Genç Osman'ın yeniçeriler tarafından öldürülmesiyle darbeler art arda gelmeye başladı. Osmanlıcılık fikrini benimseyen, kendilerine "Jön Türkler" diyen bir grup genç, meşrutiyeti getirmeyen Osmanlı padişahı Abdülaziz'i hainceye katletti. Tahta geçen İkinci Abdülhamit Han; akıllı yenilikler, çalışmalar yapsa da devletin yıkılmasına engel olamadı. Jön

Türklerin çalışmaları sonucunda Birinci Meşrutiyet ilan edildi. Meşrutiyet çalışmaları başarısız olunca meclis, padişah tarafından kapatıldı. Çok geçmeden bir grup subay ve gençten oluşan İttihat ve Terakki Cemiyeti, padişaha baskı yaparak İkinci Meşrutiyet'i ilan ettirdi. İttihat ve Terakki Cemiyeti devlet işlerine karışmaya ve söz sahibi olmaya başladı. Ali Bey ayağa kalktı, herkesin gözü ondaydı. "Ey Gençler!" diyerek bağırdı, özellikle gençlere hitap etti:

-Halkı devlete kışkırtıp 31 Mart olaylarıyla bir darbe yaşandı. Bu olaylardan padişahı sorumlu tutarak İkinci Abdülhamit'i tahtan indirdiler. İttihat ve Terakki üyesi bir grup, Babıâli baskınıyla ikinci darbeyi yaptı. Hükümetin başına geçerek Osmanlı'nın yıkılışını hızlandırdı. Zayıf düşen Osmanlı'nın kazanma ümidiyle Birinci Dünya Savaşı'na katılmasına neden oldu. Savaşı kaybeden Osmanlı Devleti işgallere karşı açık hale gelmişti. Kurtuluş çareleri arayan Mustafa Kemal, büyük çalışmalar sonucunda Kurtuluş Savaşı'nı başlatıp Cumhuriyet'i ilan etti. Bağımsızlığını ilan eden Türk milleti gördüğünüz gibi az çekmedi.

Ali Bey epeyce yorulmuştu. Ahmet hemen bir bardak su verdi babasına. Oğluna teşekkür eden Ali Bey "Bak oğlum, anlatacaklarım kulağına küpe olsun." diyerek devam etti:

-Türkiye çok partili sisteme geçtiği zaman, Adnan Menderes öncülüğünde Demokrat Parti iktidara geçti. Türkiye'nin gelişmesinden rahatsız olan dış güçler, devletimizin ordusuna, hainleri köstebek gibi yerleştirdiler. İşte dostlarım! Bu hainler, vatanlarını satacak kadar alçaktırlar. 27 Mayıs 1960'ta Türkiye Cumhuriyeti'ne ilk askeri darbeyi yaşattılar. Adnan Menderes'in yönetimine el koymakla kalmadılar, onu asarak öldürdüler. Bir yıl boyunca hükümet iktidarsız, başıboş, haddini bilmeyen askerler tarafından yönetildi.

-Gençler! dedi Ali Bey, İşte Türkiye 40 yıl daha geriledi.

-Canları istediği zaman darbe yapabiliyorlardı. İşlerine gelmeyince meydanlarda halkı ezip geçiyorlardı. 1971'de cumhurbaşkanını istifaya zorlayarak canları istedi diye darbe yaptılar. Halkın gözünü korkutup meydanlarda cirit attılar.

Ali Bey, sonu gelmeyen darbeleri anlatmaya devam etti:

-Güçlükle doğrulan Türk milleti, tekrar toparlanarak ayakta durmaya çalışıyordu. Durumu biraz düzelmişti ki 12 Eylül 1980'de emir-komuta zinciri içinde ülke bir kez daha darbeye kurban gitti. Bu darbe ile Süleyman Demirel'in başbakanı olduğu hükümeti görevden aldılar. Bu devlet ne zaman gelişmeye çalışsa hemen engelliyorlardı. Ve dostlar her şey bunlarla sınırlı değildi. Geleceğe dair parlak fikirleri olan Necmettin Erbakan'ı suçlayarak istifaya zorladılar. Ne vahim bir durumdu bu! İslam'ı ayaklar altına aldılar. Müslüman olan bu ülkenin dinini yaşamasına izin vermediler. Başörtüsü takan kardeşlerimize, terörist gözüyle baktılar. Bu ümmeti, İslam'dan soğutmaya çalıştılar. Bu devlet yükselmesin, gelişmesin, yıkılsın diye çok uğraştılar. Bu milleti cahil, korkak yerine koyup 27 Nisan 2007'de Genelkurmay Başkanlığı halkı küstahça tehdit etti. Hatırlarsınız ki milleti için çalışan iş adamlarına, bakanlara 17 Aralık'ta yolsuzluk ve rüşvet iftirası ile komplo kurdular.

Ali Bey'in dudaklarından dökülen son sözü şunlardı:

-Dinleyin Gençler! Tarih tekerrürden ibarettir. Gelişmekte olan bu devletimiz, her an bir darbeye daha maruz kalabilir. Ve siz canınız pahasına bu demokrasiyi koruyun. Sakın ha, yaşananları bu millete bir daha yaşatmayın!

Babasının nasihat dolu bu sözleri üzerine Ahmet, misafirleri uğurlarken şunları söyledi:

-Babam o kadar güzel anlattı ki zamanın nasıl geçtiğini fark edemedik. Annesi ve babasıyla geçirdiği son akşamın tadını çıkaran Ahmet, geç olmadan yattı.

-DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-
VEDA GÜNÜ

Artık dünyanın en mutlu insanıydı Ahmet. Hep hayal ettiği gibi bayramı ailesi ve sevdikleri ile beraber geçirmişti. Ahmet, ailesi ile son yemeğini yemek için sofraya geçti. Annesi yine en güzel yemeklerini yapmıştı. Lezzetli yemeklerin ardından Ahmet, eşyalarını hazırlayıp ailesiyle otobüse doğru yürüdü. Vedalar ne kadar zor olsa da Ahmet bunu yapmak zorundaydı. Önce babasına sarıldı, elini öpüp helallik istedi. Annesine gelince, ona ilk gün yaptığı gibi uzun uzun sarıldı. Annesinden de helallik alıp otobüse ilerledi. Ağlamamak için kendini zor tutan babası "Haydi fazla durma, geç kalacaksın yoksa!" deyip bavulunu uzattı. Tabii annesi de arkasından su dökmeyi ihmal etmedi. Ahmet için İstanbul yolculuğu başlamıştı.

-BEŞİNCİ BÖLÜM-
KANLI GECE

Ahmet nihayet İstanbul'da... Kalabalıktan tıkanan trafikte beklemek, Ahmet'i çok yordu. Güzel ama yorucu bir maceranın ardından evine gelebildi. Ertesi sabah, erkenden tugaya geçti. Nöbetteki askerlerin bayramını kutlar kutlamaz, bölük komutanının odasına çıktı. Tekmil verdikten sonra onun da bayramını kutladı. Bölük komutanı, Ahmet'in bu halini görünce çok mutlu oldu. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, tugayın içinde büyük bir telaş başladı. Ahmet, gelip giden rütbeli komutanları görünce hemen neler olduğunu üst komutanına sordu:

-Komutanım, bu hazırlıklar, gelen giden, neler oluyor?

Komutanı kararlı bir sesle cevapladı:

-Büyük bir terör saldırısı ile karşı karşıya kalabiliriz. Onun için de tedbirler alıyoruz.

Ahmet ne olduğunu anlamadan, üst komutanlardan, acil tatbikat emirleri gelmeye başlamıştı. Ansızın gelişen olaylar doğrultusunda hemen içtima yapıldı. Diğer alaylardan ve bölüklerden takviye birlikler geliyordu. İki saat boyunca planlar yapıldı, karşı saldırı için hazırlıklara başlandı. Cephane ve mühimmat kontrollerinden sonra Boğaziçi Köprüsü'ne varıldı. Komutanlar, tankları yolun ortasına yerleştirip askerlere yolu kesmelerini söylüyordu. Ahmet hayretler içinde, verilen emirleri yapıyordu. Üzerlerine gelen halka ateş emri verilince Ahmet "Nasıl olur da ben, kendi halkıma ateş ederim." demeye başladı. Tereddütte kalan askerler ne yapacağını bilmiyordu. Her ateş sesinde halk, kendini yere atıyor ama bir adım bile geri gitmiyordu. Birden babasının sözleri aklına geldi Ahmet'in. Ve anladı ki bu bir darbeydi. Vakit kaybetmeden halka ateş eden komutanların karşısına çıkıp korkusuzca haykırdı:

-Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Milletin askeri, halkına ateş etmez.

-Sen kimsin de benim emirlerimi sorguluyorsun!

-Bu devletin yetiştirdiği, bu milletin beslediği askeriyim!

-Derhal verilen emirleri yerine getir yoksa seni öldürürüm.

-Bu vatan uğruna canım feda olsun. Sizin gibi alçaklara vatanı yedirmeyiz. Biz bir ölür, bin doğarız!

Bu sözleri duyan komutan, Ahmet'i vurmak için silahını çekti. Bunu gören Ahmet, ondan önce davranıp hain komutanı kafasından tek kurşunla öldürdü. Olanları gören diğer hainler, Ahmet'i sağ göğsünden ağır yaraladılar. Oracıkta yere düşen Ahmet, hemen dua etmeye başladı:

-Allah'ım vatanımızı, demokrasimizi bu hainlere çiğnetme! Bu darbecilere izin verme, onları kahrı perişan eyle!

Bu andan sonra Ahmet bedeninde bir soğukluk hissetmeye başladı. Öleceğini yavaş yavaş anlamıştı. Hemen Rabbine yalvarmaya başladı:

-Şahit ol ey Rabbim! Ben devletimi, namusumu ve demokrasimizi korumak için elimden gelini yaptım, sen beni şehit kullarından eyle!

Ahmet sabahın ilk ışıklarında teslim olan hain darbecileri görünce huzur içinde gözlerini yumdu. Sonunda kan kaybından ölen Ahmet, şehadet şerbetini kana kana içmişti. İkinci günün ardından cenazesi evine gönderildi. Oğulları için feryat figan eden anne ve babayı, komşuları sakinleştirdi. Zorlukla kendine gelen Ali Bey, şunları söyleyebildi:

-Vatan sağ olsun, bir oğlum değil bin oğlum olsa bu vatana feda ederim. Yeter ki bu bayrak göklerden inmesin!

Kızılcahamam Anadolu İmam Hatip Lisesi
KIZILCAHAMAM/ANKARA

BİR AKLA (!) DEĞİL, BİR HALKA HİZMET

Zeynep AYDOĞAN

Aşağıdakilerden hangisi paragrafta verilen düşüncenin… diye başlayan soruyu beşinci okuyuşuydu, bir türlü odaklanamamıştı. Zeynep sonunda pes edip sorudan başını kaldırdığında, zihnini karıştıran seslerin uçaklara ait olduğunu anladı. Özel bir gün de değil diye düşününce şaşkınlığı daha da arttı, televizyonun kumandasına dokundu. O sırada "Yine niye açtın şunu?" hissiyatı veren bir homurtuyla sol tarafına dönen dedesini fark etti.

Spiker: "Türkiye Cumhuriyetinin değerli vatandaşları, sistematik bir şekilde Anayasa ve kanun ihlalleri devletin temel nitelikleri ve hayati kurumlarının varlığı açısından önemli bir tehdit haline gelmiş..."

Akif Dede birkaç kez daha döndükten sonra birden fırladı kanepeden.

Spiker: "Vatanın bölünmez bütünlüğünü, milletin ve devletin bekasını devam ettirmek, Cumhuriyetimizin kazanımlarının karşı karşıya kaldığı tehlikeleri bertaraf etmek…"

Saçı ve sakalı gibi bembeyaz bir yüzle, sayıklamaya başladı: "Menderes… Menderes'i asacaklar!… Aç şunun sesini!"

Televizyonda duyduklarından çok dedesinin hali korkutmuştu Zeynep'i:

"Dede neler oluyor!"

"…"

Zeynep televizyonun sesini açsa da dedesinin kulaklarında 1960'da radyoda duyduğu şu sesler yankılanıyordu: "Sevgili vatandaşlar dün gece yarısından itibaren, bütün Türkiye'de deniz-hava-kara Türk Silahlı Kuvvetleri el ele vererek memleketin idaresini eline almıştır. "

"Uluslararası ortamda barış, istikrar ve huzurun temini için daha güçlü bir ilişki ve işbirliğini tesis etmek maksadıyla yönetime el konulmuştur."

"Meşruiyetini kaybetmiş siyasi iktidara görevden el çektirilmiştir." diye sonlanan haber Akif Dede'nin bilinçaltında bir yapbozun parçaları gibiydi ve Türkeş'in:

"Sevgili vatandaşlarımızın sükûn içinde bulunmalarını ve resmi sıfatı ne olursa olsun hiç kimsenin sokağa çıkmamasını rica ederiz." diye sonlanan bildirisiyle tamamlanıyordu.

Akif Dede, torununun titreyen ellerinden sadece birkaç yudum su içmesine rağmen arka arkaya yutkunduktan sonra ancak aralayabildi yetmiş yaşının buruşturduğu ince dudaklarını. Tek bir kelime çıktı o dudaklardan: "DARBE!"

Zeynep "Yani…" dedi. Akif Dede, "Yönetime askerler tarafından el konulması, sıkıyönetim" diye üstünkörü açıkladı.

Zeynep: "Dışarı çıkamayacak mıyız yani çıkarsak tutuklanacağız, öyle mi? Dede, cevap versene!"

Akif Dede, "Çıkacağız da…" dedi. Devamını getirmedi, daha doğrusu getiremedi.

"Bak kızım, sana bir kitap okutmuştum hatırladın mı?"

"Şu kahverengi ciltli olanı mı?"

"Evet. Ondaki gibi işte… Yani, inşallah olmaz ama…"

"Nasıl yani… Son kısmını hatırlıyorum, idamlar falan vardı o kitapta." Büyüyen gözleriyle dedesine baktı:

"Cumhurbaşkanımız, başbakanımız idam…?"

Akif Dede cümlesini tamamlatmadan:

"İnşallah olmaz yavrum." dedi telaşla.

Akif Dede torununun arka arkaya dizilmiş sorularını cevapsız bıraktı. Ne yapması gerektiğini yeni akıl etmiş gibi banyoya gitti, abdest almaya başladı. Duasına karışan düşünceler onu zorluyordu.

"Yurtta sulh konseyi"… Ne tür bir sulh binaların hizasında uçan savaş uçaklarıyla sağlanabilirdi. Ne zamandan beri "sulh" tanklarla silahlarla sağlanmaya çalışılıyordu? Zeynep'in sesi, düşüncelerini ara ara baltalamaya devam ediyordu. "Dede korkuyorum, şu sesler ne zaman kesilecek?"

Akif Dede abdestten sonra hızla kapının yanına vardı ve Devrek işi bastonuna sarıldı.

Zeynep adeta bağırarak: "Dede nereye gidiyorsun? Televizyonda duymadın mı her taraf silahlı asker dolu. Hem bu yaşında gidip de ne yapacaksın? Olmaz, hayır; gidemezsin!" dedi. Dedesini vazgeçirmek için mi söylüyordu yoksa gerçekten gitmek mi istiyordu, bilinmez ama "O zaman ben de geleceğim seninle." dedi.

Akif Dede için gitmemek gibi bir şey düşünülemezdi ama hayır, o gelmemeliydi. Rahmetli oğlu ve gelini geldi aklına. Tam hiddetle karşı çıkacaktı ki 56 yıllık bir vicdan azabından çökmüş bir adam gördü aynada. İşte o görüntü, ağzına o an bir mühür vurdu, hayır diyemedi torununa. Zeynep de abdest aldı; birlikte sokağa çıktılar.

Nereye gideceklerdi şimdi? Caddeye doğru yürüdüler ama hiçbir araç yanlarında durmuyordu. İnsanların ne düşün-

düğünü anlamaya başlayan Akif Dede sağ ayağını kaldırımdan aşağı attı; bastonunu havaya kaldırıp bir araba durdurdu. Beyaz arabanın içindeki genç adam Zeynep'i tanıdı. Birkaç ay önce matematik dersine girdiği öğrencisini ve bastonla ayakta durabilen dedesini, mahşerin küçük bir nüshası olan bu gecenin ortasına götürmekte tereddüt ediyordu. Özkan Hoca, onları arabasına almasına rağmen yol boyu onları evlerine dönmeye ikna etmeye çalıştı.

Kızılay'a geldiklerinde gördükleri manzara kanlarını dondurmuştu, onlarca insan bir tankın etrafını sarmıştı, kimisi farlarına taşlar atıyor, kimisi paletlerine çomak sokuyordu. Koca bir tanka karşı ellerinde taştan ve sopadan başka hiçbir şeyi olmayan bu insanlar, Filistin ve Suriye direnişçilerini andırıyordu.

Ortak bir payda da vardı elbette. Halep'de, Gazze'de tanklara eli silahlı askerlere doğrulan taş; din için, vatan içindi. Bu hiç bitmeyecek gibi görünen gecede Özkan Bey ve onlar gibi daha nicelerinin direnişi de aynı dava uğrunaydı.

Özkan Hoca'nın yanındaki Zeynep: "Hocam" diyebildi. "Neler oluyor, kim yapıyor tüm bunları..?" Özkan Hoca, bu hainlerin kimler olduğunu tahmin etmekle birlikte sessizlikle cevap verdi öğrencisine.

Yalnızca üç ay dersine girdiği o genç ve sadece iki saat önce tanıdığı dedesi, Özkan Bey için bu kan donduran gecenin özetiydi. Yaşlı adam ahşaptan yapılmış, işlemeli bastonuna dayanıyordu, yanındaki genç kız da yaşlı adama:

"Direniş ve dayanma"

Birbirine dayanarak, kenetlenerek, vatan için direniş ve sonunda selamet…

Herkes korkudan titriyordu fakat kimse de birbirini tes-

kin etmekten geri durmuyordu. "Korkmayın boşluğa ateş ediyorlar" diyordu birisi. Koca yürekli başka biri, "Hedef gözetmeden ateş ediyorlar, sakin olun" dedi.

Ama öyle olsa bile bu üzerlerinde savaş uçaklarının olduğu ve mermi yağmuruna tutuldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Sadece bir bardak su oluyordu yangınlarına.

Genelkurmay'ın önüne vardıklarında Akif Dede; sakinliğini korumaya çalışıyordu çünkü "Dede ne yapacağız? Bu uçaklar tanklar daha ne kadar saldıracaklar, biz karşılık vermediğimiz halde?" diye yakaran Zeynep'te kendi gençliğini görüyordu. O da "Sokağa çıkamıyoruz, kimseye haber veremiyor, kimseden haber alamıyoruz; ne yapacağız biz şimdi anne!" diye feryat edince, "Dua müminin silahıdır; zırhıdır." cevabını almıştı yıllar önce.

Akif Dede, torununun elini tuttu, sonra iki elini göklere uzattı. Uçakların ve silahların sesleri iyice artıyordu sanki. Semaya kalkan o buruşmuş, damarları çıkmış ellere düşecekmiş gibiydi mermiler ama Akif Dede aldırmadı. Hayatı boyunca çıkarabildiği en gür sesiyle: "Amin!" dedi. Torununun beyaz, uzun parmaklı elleri başta olmak üzere, yüze yakın kişinin eli uzanmıştı semaya.

"Dua müminin silahıdır, onu koruyan zırhıdır. Biz kuşanıp sana geldik Ya Rabbi! Sen ellerinde taştan sopadan başka bir şey olmayan bizleri, bu katil ve canilerin ellerinden kurtar. Bizleri, Ebrehe'nin filleri misali, tanklarına güvenen bu hainlerin ebabilleri eyle! Bizi muzaffer kıl, onları yenilmiş çiğnenmiş ezilmiş ekinlere benzet Ya Rabbi! Sen bizim bu aciz kalplerimizi Bedir'deki üç yüz Mümin'in imanıyla doldur! Sen Musa'yı ve ona inananları Kızıldeniz'den kurtardığın gibi vatanımızı da kızıl kana boyayanların ellerinden kurtar bizi! İbrahim'i, Nemrut ateşinden kurtarıp gül bahçesine taşıdığın gibi, bizi de

temmuzda üşüten bu karanlık geceden, aydınlık ılık bir sabaha çıkar! El-Muheymin'sin, himayene muhtacız. Sen bizi, vatanımızı, milletimizi ve devletimizi koru!"

Silah seslerine karışan "aminler" yükseldi Genelkurmay'ın önünden. Semaya kalkan ellerine dökülen rahmetleri yüzlerine sürdüler gözyaşlarını da katarak.

İnsanların umutları da vardı ama "endişe" bugün yakalarını sıkıca tutan, nefeslerini zorlayan eldi. Gözlerindeki tedirginlik yerini meraka bıraktı bir anlığına. Hep birden sesin sahibini arıyorlardı. Üniformalı bir askerdi bu: "Arkadaşlar Genelkurmay başkanımız içeride esir; birazdan hep birlikte içeri gireceğiz", diyordu. Evet, insanlar da başkanı kurtarmak için içeri girecekti çünkü 15 Temmuz terazisinde, haki bir üniformayla semt pazarından alınmış gömleğin; sarı boyalı bir saçla siyah bir başörtüsünün birbirine gram ağırlığı yoktu.

İkinci bir anonsla herkes kapının önünde belirdi. Yüzlerce insanın kapıya yüklendiği sırada daha yoğun bir ateş başladı. İnsanların bir kısmı koşuyor, bir kısmı tam siper yatıyor, bir kısmı da yerlere düşüyordu. Bu sefer kesinlikle hedef gözeterek ateş ediyorlardı. Kaş ile göz arasında yere cansız düşen bu insanlar, hainlerin hedefiydi.

O sırada Zeynep'in önüne bir kadın düştü. "Abla" diye seslendiği kadını kolundan tutup çevirdi. Hayatının en korkunç anlarını yaşıyordu. Kanlar içinde yatan kadını iki yıl önce trafik kazasında kaybettiği annesine benzetti. "Anne!" diye feryat ederek kadının üstüne yığıldı. Çok fazla kişi vurulmuştu ve insanlar çığlık çığlığa ağlıyordu. Sarıldığı kadını cansız bırakan şakağına yediği tek kurşundu, bir insanın hayatı tek kurşunla bitmişti.

Zeynep kendine geldiğinde başında kocaman bir ağrı ve ağırlık vardı. Ne olduğunu anlaması dakikalarını aldı. Vuru-

lan bir başkası üzerine düşmüştü. O gecenin bütün acısını bir çuvala doldurup sırtına yüklemişler gibi hissetti, kaldıramadı altında kaldı o çuvalın; hiç böyle ezilmemişti hayatında. Bir, iki, üç… Sayısız damla sessiz sessiz terk etti gözlerini. Dudaklarını aralayamadı, toparlanıp yardım çağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Koca bir kasırganın içinde kalmıştı, hiçbir temmuz bu kadar soğuk olmamıştı, en soğuk kış gecelerinde bile bu kadar üşümemişti. Yüzünü göremedi ama bu sabah elleriyle ütülediği kahverengi gömleği kanlar içinde olsa da tanıdı. Titreyen gömleğin içindeki Akif Dede'ydi… Dedem... Dedem de üşüyor diye düşündü; üstüne bir şey örtmek istedi ama yapamadı.

Zeynep'in yardım çağırmadığı, hareketsiz kaldığı her an, dedesinin gömleği biraz daha kana bulanıyordu. Ağlayan gözlerini dedesinin bir yanı gözüken yüzüne kenetlemiş, o an yaşadığı acı onu kelepçelemişti; elleri kımıldamıyor, ayaklarını hissetmiyordu. Gecenin kan ve barut kokan soğuk havasından birkaç nefes daha çekti, omuzları üzerinde zor duran başını çevirdi ve "Dedeee!" diye bağırdı.

Bütün o kan donduran çığlıkların, uçak ve silah seslerinin, selaların içinden sıyrılarak kulaklarına gelen bu sesi tanıdı Özkan Bey. Bu manzara ve soğuk hava onu da birkaç dakika dondurmuştu. Neden sonra Akif Dede'yi sırtladı.

Nereden, nasıl bindiklerini bilmediği arabada dedesiyle beraberdi Zeynep. Onun söylediklerini düşünüyordu. 1960 darbesini ve sonrasını anlatan kitabı okumuştu ona, bu gece için de "Onun gibi…" demişti. Namaz takkeli başına baktı, kanı çekildikçe yüzünün rengi takkesi gibi ağarıyordu. Gövdesi kanlar içindeyken yüzü ay gibi parlak ve beyaz olmuştu. Dalgalanan bayrağımıza benziyor dedem, diye düşündü. Dedesinin yerine kitaptaki o sahne canlandı gözlerinde. Bir ipin ucunda çırpınmadan duran o kibar adam: Menderes…

Dedesinin, "Menderes'i astırmayız!" sayıklamaları tekbir ve şehadetlere karışıyordu.

Hastaneye gittikten sonra hemşirenin "Başınız sağ olsun!" sözleriyle yıkıldı. "Hayır, hayır!" diyerek yaşlar içinde kalan yüzünü dedesine çevirdi, hemşireler üzerini örtüyorlardı. Daha fazla dayanamadı, yere yığıldı. Dedesinin kanının bulandığı ellerini, dizlerinin arasına alıp sessiz sessiz ağladı. Özkan Bey'in gözleri, sağanak bir yağmur sonrası aniden taşan bir göle dönüşüverdi. O gece ilk kez –sonra ardı arkası kesilmeyecek- aklar düştü saçlarına.

Zeynep'in yanına çöktü, "İnna lillahi ve.... Ve devamını sen söyle!" der gibi Zeynep'in ıslak gözlerine bakıyordu, Zeynep de anlamıştı "....ve inna ileyhi raciun." dedi. O gece sık sık duyduğu selalardan biri daha başladı. "Şehadet, bu dönüşlerin en güzelidir." diye teselli etti Özkan Hocası. Bu yalnızca bir teselli değildi, Zeynep de biliyordu bunu… "Şehadetin kutlu olsun." diye fısıldadı dedesine.

Etrafındaki insanları gördükçe sakinleşiyordu biraz. Sadece kendisi yaşamıyordu bu acıyı. Bu yüzden yavaşça ayağa kalktı, acilin girişindeki sandalyeye oturdu. Gayri ihtiyari etrafı izlemeye başladı.

Yaralıların taşınmasına yardım eden Özkan Hoca, yeniden Zeynep'in yanına geldi. Bir an hocasının ayaklarına takıldı gözleri. Ayakkabıları kanla dolmuştu, üstü başı da kan içindeydi. Zeynep'in de öyleydi, hatta yanlarına gelen hemşirenin beyaz önlüğü de. Zihnine kanla çizilen bu resim hiçbir zaman silinmeyecekti.

Hemşire de gördüklerine dayanamamıştı, titreyen halinden ve ağlamaya hazır dolu gözlerinden anlaşılıyordu bu. Özkan Bey'e döndü sitemle:

"Abi siz nasıl insanlarsınız? Hangi akla hizmet çıktınız dışarı. Bir tane normal hasta gelmedi buraya, ya kolu yok ya bacağı." dedi.

Özkan Bey: "Bir akla (!) hizmet eden akılsızlar onlar; vatana ve halka hizmet bizimkisi." dedi. Hemşire, böyle bir soru sorduğu için utanmıştı ama aldığı cevaptan da memnun kalmıştı.

Gecenin en karanlık anı, sabaha en yakın zamanıymış. Ağarmaya başlayan gecenin karanlığında kaybetmişti dedesini, şimdiyse aydınlığa çıkıyordu. Akif Dedesiz bir sabah ezanı okunuyordu. Bir süre daldı gitti; hocası onu ne ara evine bıraktı, bilemedi.

Zeynep, uzun uzun baktı kendine, yeşil elbisesi kandan siyaha dönmüştü. Dedesinin kanını temizlemek istemedi ama abdest almalıydı. "Siz ey zalimler, siz nasıl temizleyeceksiniz ellerinizdeki masum kanlarını?" diye düşündü. Namazdan sonra, dedesi için okuduğu Yasin-i Şerif, ruhuna bir dinginlik verdi.

Saat yediye geliyordu, silah sesleri neredeyse susmuştu ama uçaklar hala uçuyordu. Duymak istemiyordu artık, duymaya dayanamıyordu. O sırada nerden geldiğini anlamadığı bir müzik yükseldi kulaklarında:

"Sehpalarında sarıkla sallandığımız
Sabahlara sorun bizi
Suçumuz adımızdan saklıdır
Şaşkınız öfkeliyiz söylenmez biz
Hangi suçtan ölmeliyiz

Bir gün konuşur devleşen bedenimiz
Sevdamızla mayaladığımız bu toprak
Ahdimize nankörlük etmez

Ölüme değil
Ölümden değil kardeş
Biz dili bağlı gitmekten yanarız ."

Kalkıp kitaplığa baktı, dedesinin ona okuttuğu kitabı buldu. Dedesini minnetle anarak son sayfaları daha bir dikkatle okudu:

"Sizlere dargın değilim. Sizin ve diğer zevatın iplerinin hangi efendiler tarafından idare edildiğini biliyorum. Onlara da dargın değilim. Kellemi onlara götürdüğünüzde deyiniz ki; Adnan Menderes hürriyet uğruna koyduğu başını 17 sene evvel almadığınız için size müteşekkirdir. Adnan Menderes'in ölümü sizi ebediyete kadar takip edecek ve bir gün sizi silip süpürecektir. Ama buna rağmen merhametim sizinle beraberdir."

Bu paragraf onu yaslara boğmuştu, 27 Mayıs 1960 ve ondan sonrasındaki darbe ve darbe girişimlerinde kaç cana kıyılmış, kaç hak yenmiş ve kaç yaş akıtılmıştı bugüne kadar.

Ve ajandasına şu satırları karaladı: "Bir Menderes ölür, bin Menderes gelir demişti ve eklemişti: 'Bu halk severken yanılmaz.' Bu halk en çok vatanını ve özgürlüğü sevdi." Sevdası uğruna yola çıkan kahramanlardandı Mehmetler, Nene Hatunlar, Ömer Halisler ve Akif Dedeler…

Demetevler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
YENİMAHALLE/ANKARA

ŞEHADET NÖBETİ

Merve ÇAKIR

Bazen düşünürüm: Ölene mi ağlarız? Yoksa kendimize mi ağlarız? Sanırım onu bir daha göremeyecek olmamızdan, onun eksikliğinden dolayı yalnızlığımıza ağlarız. Yoksunluktur ağladığımız, çaresizliktir...

Bu sabah gözlerimi açtığımda gözüme ilk, duvardaki sararmış takvim yaprağı ilişti. 15 Temmuz 2016. Bugün benim doğum günümdü. Heyecanla pencereye koştum fakat bu sabah her zamanki gibi değildi sanki. O dinlemeyi çok sevdiğim kuş cıvıltıları eksikti, gökyüzü sanki temmuz ayına inat ağlamaklı, bir şeylere hazırlanıyor, bahçemizdeki çiçekler boynunu bükmüş, ağaçlar başı yukarda dua eder gibi duruyordu. Bu içimdeki öylesine bir tasa mıydı kuruntu mu yapıyordum; düşünemeden içerden annemin seslenişini duydum. Kahvaltı masasında babam, annem ve küçük kardeşim Mehmet'i görünce bütün sıkıntımı unutup büyük bir mutlulukla oturdum masaya. Babam bugün bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Annemin benim için kocaman çilekli bir pasta yapacağını zaten söylemese de biliyordum. Mehmet hediyesini dayanamayıp dün geceden almıştı. Babamı bir süper kahraman gibi çizmişti. Bizler onun kolları altında uçuyorduk. Resim de olsa babamın kahramanımız olduğunu düşünmesi annemi duygulandırmıştı. Babam da ayaklandı o sıra, işe gidecekti. Küçük bir fırını vardı babamın; yaptığı o taze kokulu, çıtır ekmeklere biz dahil bütün mahalle bayılıyordu. Babamı

uğurladıktan sonra evde Mehmet ile oyuna daldık. Bahçede topla mı yoksa bebeklerle mi oynayalım kavgamızdan sonra akşam ezanını duyana kadar her türlü oyunu oynadık. Hava kararmak üzereydi. Annemin içeriden sesini duydum:

-Eliiiiiif kızım! Hadi içeri gelin artık. Hava karardı.

Mehmet ile oyuncaklarımızı toplayıp içeri geçtik. Akşam yemeği için babamı beklerken oyunumuza içerde devam ettik. Birkaç saat sonra annem yanımıza geldi.

- Elif, fırına babanın yanına git, bugün Ayşe teyzeye bıraktığı ekmeklerin yanında bu tastaki yemeği de bıraksın.

Annemin dikkatli gitmem konusundaki öğütlerini de dinledikten sonra fırının yolunu tuttum. Birkaç sokak aşağıdaki fırınımızın ışıkları yanıyordu. Babamı görür görmez kucağına koştum. Beni görünce yorgun yüzündeki kırışıklıklar kaybolmuştu. Büyük bir gülümsemeyle öptü yanaklarımı.

- Hayırdır kızım. Bu saatte ne işin var burada? Birazdan geliyordum eve.

-Annem Ayşe teyze için yemek gönderdi. Onu getirdim baba. Giderken bırakırız beraber, olur mu.

-Tabi gideriz kızım. İyi düşünmüş annen, sağ olsun.

Babam her sabah yaptığı taze ekmeklerden birkaçını yoksullara ayırır. Çırağı Ahmet abi sabahın ilk ışıklarında dağıtır çaktırmadan kapılarına. Ayşe teyze de mahallemizin en yaşlı teyzelerinden biridir. Babam ona da ekmek götürür sabah akşam. Eşini kaybetmiş yirmi sene önce, iki de oğlu varmış, ikisini de askerde vatan toprağına vermişler. Mahalleli olarak ona yardım ederiz. Konuşmaz hiç, sadece ahşap penceresinin kenarında uzaklara dalarak oturur. Kimse onun çocukları öldükten sonra konuştuğunu duymamıştır.

Düşüncelerimden sıyrılıp babama döndüm:

-Baba, hediyen için çok heyecanlıyım; eve gitmeden önce versen olmaz mı? Babam şen bir kahkaha attı:

-Ah benim meraklı kızım! Ne çabuk büyüdün sen, sekiz yaşına göz açıp kapayıncaya kadar geldin. Rabbim yaşını daim etsin inşallah. Tamam gel bakalım, vereyim hediyeni.

O sıra çekmeceden bir hediye paketi çıkardı. Kocaman sulu sulu öptüm yanaklarını. Heyecanla yırttım paketi. İçinden iki tane kırmızı beyaz Türkiye forması çıktı. Sonra babam cebinden iki tane bilet çıkardı.

-Benimle maç izlemeyi çok sevdiğini biliyorum. Sana söz vermiştim, bir gün maça gideceğiz diye. Bugün milli takım maçımız var. Giy bakalım formanı, üzerine annene haber vereyim, gidelim.

-Yaşasıııııın! Aslan babam. Çok teşekkür ederim.

Üzerinde kocaman ay yıldız olan kırmızı formamı geçirdim üzerime. Babam da kendininkini giyip anneme haber verdi. Dükkanı kilitledikten sonra Ayşe teyzenin evine doğru yürümeye başladık. Evin önüne geldiğimizde babam kapıyı çaldı. Biraz sonra açıldı kapı. Ayşe teyzenin hüzün dolu yüzü göründü kapının aralığından. Babamın elindeki ekmekleri ve yemek kabını gülümseyerek uzattım ona. Eğilip aldı. Önce bana, sonra babama dönüp hafifçe gülümsedi. Bunun teşekkür namında olduğunu bildiğimiz için biz de ona iyi akşamlar dileyip uzaklaştık oradan.

Babamın elini tutmuş, kimi zaman kahkahalarla kimi zaman fısıldaşmalarla yürüyorduk. Maça gittiğim için, özellikle babamla gittiğim için mutluydum. Onun maç izlerkenki heyecanını izlemeyi, onun yaptığı tezahüratı yapmayı seviyordum. Biraz sonra telefonu çaldı babamın. Hani şu sabahki sıkıntım vardı ya, işte o sokağın tenhasına karıştı, yeniden belirdi içimde.

Açtı telefonu babam:

-Efendim Fatma'm... Nasıl?.. Ne diyorsun sen hanım!... Bırak şimdi maçı, gidiyoruz biz... Korkma olmaz bir şey Allah'ın izniyle... Evet yanımda, onu da götüreceğim mecburen... Allah'a emanet ol... Tamam dikkat edeceğim... Korkma…

Babamın sesindeki endişe beni korkutmuştu, telefonu kapatır kapatmaz bana döndü.

-Darbe oluyormuş kızım. Maçı unut şimdi. Vatan tehlikede; anam, babam, eşim, çocuklarım tehlikede. Yanımdasın, birlikte gidelim. Ben de senin yanındayım..

Darbenin ne olduğunu düşündüm önce, sonra dedemin bir gün 1980'lerde olan olayları anlatırken bu konuya değindiğini hatırladım. Anlatırken yüzü gölgelenirdi. Milletçe yaşadıkları zorluklardan bahsederdi. O an sımsıkı tuttum babamın elini, o yanımdaydı, korkumdan bahsetmedim bile.

Biz Ankara'nın Kazan ilçesinde oturuyoruz. Babamın burada çok fazla dostu vardır. Meydana yürürken arkadaşlarını da gördüm zaten uzaktan. Herkes buradaydı. Sonra biri koşarak geldi.

-Akıncı üssünden kalkıyormuş uçaklar. Hazırlanın, yarımız arabalara doluşup oraya gidecek. Allah büyük. Durduracağız o uçakları!

Babam yanında olduğum için biraz tereddüt etti, anladım. Ama ona gülümsedim ve korkmadığımı üzerimdeki al bayrağı işaret ederek gösterdim. Sarıldı, kocaman güvence vermek istercesine. Bu, 'bir şey olmayacak unutma! Kahramanın yanında senin' der gibiydi üstelik. Bindik bir arabaya, büyük bir suskunluk eşliğinde vardık üsse. Kalabalıktı ve o kalabalığın arasında dikkatimi bir şey çekti. Biri, belki ellilerinde olan bu amca, uçakların geçtiği yola koştu. Eline aldı çakmağını, bağırdı:

-Eyyyy! Tutumu ve davranışı illegal olan duruşlar. Vatan

uğruna, bayrak uğruna, namus uğruna bakın şimdi evladımın, anamın, babamın rızkı olan bu tarlayı vatan aşkına, vatan uğruna ne hale getireceğim!

Bütün o tarlayı, o uçaklar geçemesin diye cayır cayır yaktı dedem, dedemiz... Sonra üssün ışıkları söndü. Her yer karanlık olduğu an babam sarıldı yine elime sımsıkı. Herkes safa yerleşir gibi dizildi art arda. Bir uçak sesi… Birdenbire kurşun yağmaya başladı üzerimize. Ama hani böyle yağmur yağıyor gibiydi. Kızgın yağmurlar… Akın akın… Daha çok sıktım babamın elini, daha çok tutundum ona. Önümüzdekiler yerlere yatıyordu birer birer. Sağ tarafımızdan biri bağırdı:

-Eyyyy! Kör kuyuların merdivensiz duvarları. Kendi vatanında kendi toprağına kan mı dökeceksin sahi!

Gözlerindeki korkusuzluk buradaki herkes gibi büyük bir kararlılıkla parlıyordu. Onu hayranlıkla izliyordum. Sonra benim gibilerin hayalini kurduğu, bazen kağıttan, bazen kartondan yapıp sokaklarda uçurduğumuz o uçaklar, kan dökmeye devam ediyordu. Babam bana döndü:

-Elif; hani televizyonda çıkan kötü adamlar oluyordu ya, o sahnelerde gözünü kapatıyordum korkma diye. İşte bu adamlar o filmdeki adamlardan daha kötü kızım. Olaylar kızışacak belli! Şimdi git şuradaki arabanın arkasına saklan. Beni merak etme, birazdan döneceğim. Saklan ve yine kapat gözlerini.

Babam elimi bıraktığı an korktuğumu hissettim. Arkama baka baka koştum arabaların yanına. Sonra saklandım. Yerlerde yaralı yatanlara bile ateş ediyorlardı. İnsanlarımız tanımadığı kişilerin yaralarına bakmak için üzerine gömleklerini sarıyorlardı ve ateşe rağmen yaralıları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Babam için, herkesin babası için dua ediyordum ve kendimi bunun bir rüya olduğuna inandırmak istiyordum; ama sesler o kadar gürültülü ve çoktu ki hiçbir ses bu uçak gürültüsünü bas-

tıramaz sanıyordum. Ta ki kalabalıktan yükselen tekbir sesleri duyulana dek. Şimdi bütün uçaklar sessizdi, duymuyordum, duyulmuyorlardı. Sadece cesurlar konuşuyordu, onlar bağırıyordu, onlar yürüyordu uçakların üzerine üzerine…

Saklandığım yerden çıkıp tekbir sesleriyle yankılanan üsse doğru koştum. Çevreme bakınarak yürüyordum. O kadar çok yaralı vardı ki hiçbir gömlek yetmedi yaramızı sarmaya. Sonra biraz ilerde babamın arkadaşı Ali abiyi öylece oturmuş, birinin yanında ağlarken gördüm. Belki babamı görmüştür diye koştum yanına. Yaklaştığımda gördüğüm tek şey babamın, diğer herkes gibi yerde öylece uzandığıydı. Ağlamaya başladım, o küçük bedenim koşarak çöktü dağ gibi yerde uzanan babamın yanına. Kafasında kızgın yağmurlardan yağan bir kurşun izi vardı. Gözleri açık hüzünle, donukça bakıyordu bana:

-Baba… Neden öyle bakıyorsun bana? Gülsene, kalksana ayağa baba. Sarılıp geçti desene. Elimi tutsana yine sımsıkı. Söz verdiğin gibi gitsek ya maçımıza baba. Neden diğerleri de yatıyor? Oyun mu oynuyoruz yoksa? Bu oyunu sevmedim ki ben korkuyorum kalk hadi gidelim. Uçakları da sevmiyorum ben artık. Söyleyelim Mehmet'e, o da sevmesin baba... Baba… Ne olur kalk baba...

Babamın üzerine uzanmış ağlayarak kalkması için sesleniyordum. Neler olduğunu kavrayamadan birinin beni yerden kaldırdığını hissettim. Geldiğimiz arabalara doğru ilerliyorduk. Bir darbe yedim o sıra sol gözüme. Nasıl olduğunu, nerden geldiğini anlamadım bile. Çok acıdı… Baba neredesin?

-Durun, babam da gelecek onu unutuyorsunuz...Ali abi, babam!..

Geldiğimiz gibi geri dönüyorduk. Arabanın içinde neden babamı orada bıraktığımızı sorup ağlıyordum. Kimse cevap vermiyordu. Babamı başka bir arabaya bindirdiler, inince yanıma gelecek sanıyordum... Gelmedi… Sonra yine sordum:

-Babama ne oldu?

Tam o sıra bütün şehirde yankılandı sela sesleri…Ve ben bir daha kimseye bir kez daha o soruyu soramadım. Evimizin önüne geldiğimde annem pencerede bekliyordu. Yanımda babamı aradı önce, sonra kol kola yürüyüp gittiğimiz yolda tek başıma ağlayarak geldiğimi izledi uzaktan. Annem de anladı, baba. Şimdi annem de ağlıyor...

Gözümü açmaya çalıştığımda gözüm o kadar çok acıdı ki morardığını hissetmiştim. Etrafıma bakındığımda sabah olduğunu anladım. Gözüme aldığım darbe sayesinde dün gece olanlar geldi aklıma. Annemin koluna yapılan sakinleştirici dedikleri şeyi hatırladım. İçeriye koştum. Annemin başında bütün mahalle toplanmış, kollarına girmişler, onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Mehmet olanlardan habersiz annemin kucağında uyuyordu. Yere çöktüm, elimde Mehmet'in resmi… Kahramanlığın sana ne kadar çok yakıştığını düşündüm ve yine dönmeni bekledim baba…

Öğlen cenaze var dediler. Kimin diyemedim çünkü cevabını dünkü okunan acı dolu selalar vermişti bana. Sadece babamın gelmesini, annemin bir daha ağlamamasını istedim.

Sonra dedikleri yere gittik. Annem hala ağlıyor, ben hala babamı bekliyordum. O kadar çok insan vardı ki hiçbir şeye anlam veremiyordum. Karşıdan bir topluluk geliyordu. Omuzlarında bir tabut. Ay yıldızlı bayrağa sarınmış. Annem çığlık çığlığa, Mehmet korkuyor, ben bekliyorum... Yaklaştılar, yaklaştılar, yaklaştılar. Tam yanımdan geçip gideceklerken bağırdım:

-Durun! N'olur indirin. Biliyorum o benim babam. Bekledim gelmedi. O hiç bu kadar bekletmezdi. Annemi ağlatmazdı. N'olur indirin. O benim babam.

İndirdiler. Sarıldım, ellerini tutamadım ama çok çok sarıldım… Üzerimdeki ay yıldızlı formamı çıkardım, öptüm

doya doya. Aldım üzerine örttüm babamın… Omzuma bir el kondu o an. Çevirdim kafamı yukarı. Ayşe teyzenin yine o hüzünlü suratı. Hiç konuşmuyor demiştim ya hani, işte o an ilk defa konuştu benimle:

-Böyle ölümler ağlanılacak değil gururlanacak ölümlerdir çocuk. Bilirim ki bu vatan aşıktır şehidine, bağrına basmıştır, kınalı kınalı topraklarına saklamıştır. Üzülme sen çocuk! Senin baban diğerleri gibi bir kahramandır.

Aldılar babamı omuzlarına tekrardan. Bu sefer bağırdım arkalarından:

-Şehitler ölmez, öyle der yaradan baba! Sen şehitsen ölmüş olamazsın. Ölmediysen nerdesin baba? Annem çok ağlıyor baba. Babanla gurur duyuyorum diyor. İnsan gurur duyunca ağlar mı? Özleme alışır mı baba? Peki gurur, senin yerine kardeşimi koklar mı? Beni maça götürür mü acaba?

Babamı en son Türk bayrağına sarılı, ay yıldızlı formam üzerinde, omuzlarda götürürlerken görebildim. Kimse dinlemedi beni, kimse göstermedi bir daha gül cemalini bana.

Şimdi 7 ay geçti babamı toprağa vereli. O gün 8 yaşında bir kız değildim, o gün ilk kez büyüdüğümü hissettim. O gün herkes gibi bir kahraman evladı nasıl olur bunu fark ettim. Benim dedem babama Hamit ismini koymuştur. Onu ilk kucağına aldığında demiş ki:

-Senin adını neden Hamit koydum bilir misin? Çünkü bir gün övgüye değer, çok büyük biri olacaksın. Sen unutulmayacaksın, unutulmayanlardan olacaksın...

Ne güzel bir ismin var öyle baba. Sadece sen değil bütün Türkiye halkının kahramanlık öykülerini dinledim, isimlerini öğrendim. Tarlasını yakan Hicabi dede, tanklara toplara kamyonuyla kafa tutan Şerife nine, 30 kurşun karşısında başını eğ-

meyen Ömerler gibi birçok insanı tanıdım. Kol kola yürüyüp geldiğimiz yolda kol kola şehit düşenlerimiz oldu. 7 ay komada kalıp gözünü açtığında ilk 'vatana ne oldu' sorusunu soranlarımız da oldu.

-Biliyor musun baba, benim ciğerim yanmıyor, elledim sıcak değildi fazla. Hem duman da çıkmıyor. Ama içimde bir şey var. Seni her düşündüğümde orası çok acıyor, sızlıyor, sanki kopacakmış gibi oluyor. Sanki birileri devamlı kalbimi sıkıyor. Galiba sen yokken hep hasta oluyorum baba. Buradayım baba. Ay yıldızlı formam senin de benim de üzerimdeyken buradayım… Sana sıkılan kurşun ciğerimde saplıyken buradayım. Hainlerin intikamıyla buradayım. Mehmet'in annemin acısından dolayı buradayım. Toprağın ellerimden akıp gidiyor. Kanınla yıkanan bu toprak ellerimi öpüyor.

Bu acı nasıl diner? Ellerin ellerimi nerde bekler? Koşabilmek için seninle yollar bizi nasıl özler? Vatanı hangi canavar böler? Onlara senden başka kim dur der? Dur diyen ellerinde şehadet şerbeti. Tadını anlat desem, şehadetin tarifi olur mu ki?

Yine de gel anlat bana. Anlat, öğret ki bende şehit olayım baba. 'VATAN KURTULDU', meraklanma sen baba...

Mustafa Hakan Güvencer Fen Lisesi
KAZAN/ANKARA

BİR HİLAL UĞRUNA

Aslı Yaren KOÇER

Akşamın serin rüzgarı hafifçe saçımı okşuyor, karanlık gökyüzünü yıldızlar birer mum misali aydınlatıyorlar sanki. İçimde ağır bir yük var nedense bu gece, her nefes sanki yüreğimi parçalıyor ama karşımdaki uçsuz bucaksız İstanbul yine beni selamlıyor asaletiyle, kalbimi yumuşatıyor. Yanımda kardeşim, can dostum, küçüklükten beri arkadaşım Mehmet; güç veriyor bana. Onun yanındaki küçük tahtadan sandalyede kızı oturuyor. Minicik ellerinde zorlukla tuttuğu bir bardak çayı yudumluyor yavaş yavaş, bitmesini istemez gibi. Mehmet'in arkasında ise ayakta, eşi duruyor. Hepimiz gözlerimizi dalgalanan denize dikmişiz, bir söz dahi söylemeden öylece izliyoruz İstanbul'u.

Sessizliğimiz bir gök gürlemesiyle son buluyor. Ama havada tek bir bulut bile yokken, bir damla yağmur bile yağmazken bu gök gürlemesi de nereden çıktı? Başımı hafifçe kaldırdığımda bir an için üstümüzden geçen devasa gölgeyi görüyorum. Ne olduğunu anlamam çok sürmüyor. Bu bir uçak ama o kadar yakınımızdan geçti ki bir an için sendeliyorum. Sonra arkamdan kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuluyor. Mehmet, kızının yanına koşuyor ve ona sımsıkı sarılıyor, başına bir şey gelmesinden korkarcasına. Bir süre öylece bekliyoruz. Ama benim kafamdan bin bir türlü soru geçiyor. O

patlama neydi? Uçak neden o kadar yakınımızdan geçti? Bütün bu sorularımı yanımdan gelen bir bağrış sonlandırıyor. Bir adamın arkadaşına seslenişini duyuyorum: "Darbe yapıyorlar!". Ben daha ne olduğunu anlayamadan Mehmet koşarak yanımızdaki dükkanın içine giriyor, televizyonun cızırtılı sesini duyuyorum. Bir spikerin "...yönetime el koyulmuştur." sözünü işitiyoruz. Arkamızdaki caddeden korna sesleri yükseliyor.

Mehmet nefes nefese yanımıza dönüyor tekrar ve "Selim darbe yapıyorlar, herkes sokaklarda." diyor hızlıca.

Sözlerini, bir anda etrafı saran gürültü içinde zar zor anlıyorum. Onay vermek için başımı sallarken; vatanın ve dahi bayrağın ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu daha yeni fark ediyorum.

Mehmet kızının yanında diz çöküyor, bir kez daha sarılıyor ona, sonra eşine dönüyor ve elini sımsıkı tutarak: "Kızımıza iyi bak olur mu?".

Eşi endişeyle "Tamam ama...", Mehmet sözünü kesiyor ve "Eve gidin, sakın dışarı çıkmayın." diyor. "Biz Selim'le burada kalacağız, birilerinin vatanı koruması lazım". Sonra eşine gülümseyerek, "Merak etme, sabaha geri döneriz." diyor Mehmet. Ardından Türk bayraklarıyla dolup taşan kalabalığın içine karışıyoruz.

Evde beni bekleyen bir kimsem olsaydı onu arayıp haber verirdim, ama yok. Bir tek, yanımdaki arkadaşım var işte. Onun ailesini ailem bildim, onlar da beni. Yıllardır İstanbul benim evim. Şimdi içinden bir insan selinin geçtiği sokaklar, caddeler de yuvam. Ama söylenenler doğruysa, ki bunca insana bakılırsa doğru; eğer şimdi bu vatanı, bu bayrağı onlara verirsek, bunların hiçbirinin bir önemi kalmaz. Benim aklımdan bütün bunlar geçerken, bir zamanlar arabadan geçilmeyen caddenin

öbür ucundan silah sesleri duyuluyor. Herkes yere yatıyor bir anda. Biz de kalabalığa uyuyoruz. Silah sesleri kesilir kesilmez herkes tekrar ayağa kalkıyor ve yola devam ediyoruz.

Her yer o kadar karışık ki göz gözü görmüyor. Etrafta birbirine seslenen insanlar, silah sesleri. En can yakanı da silah seslerinden sonra duyulan çığlıklar, vurulan veya yaralanan insanlar var her yerde. Vatanımıza, milletimize ihanet eden bu insanlar; masum vatandaşa kurşun sıkacak kadar nasıl gözlerini karartmış olabilirler?

Bir yandan Mehmet, bir yandan ben ve daha ismini bilmediğim nice insan, yaralıların yardımına koşuyoruz. Bir an için kanla kıpkırmızı olan ellerime bakakalıyorum. Kaç kişinin kanı bulaştı bu ellere, kaçı vatan uğruna şehit oldu acaba? Ellerime dalıp gitmişken; karşımdaki kaldırımda oturmuş, korku dolu gözlerle etrafına bakan küçük bir çocuk görüyorum. Mehmet'in kızının yaşlarında olsa gerek. Önce ben koşuyorum çocuğun yanına. Elimi üstümdeki gömleğe silip temizledikten sonra çocuğun ağlamaktan gözyaşıyla dolmuş minik gözlerini siliyorum. Mehmet arkamdan geliyor, o çocuğun gözlerinde kendi kızını gördüğünü biliyorum. Bana sesleniyor: "Ben bulurum annesini, güvenli bir yere bırakırım, şurada bir teyze vardı yaralı. Sen ona git bak."

Her geçen dakika daha çok insanla doluyor sokaklar, caddeler. Nefes almak dahi zorlaşıyor. Mehmet nerede bilmiyorum ama ben, yanımda boylu boyunca uzanmış, ismini bilmediğim bir teyzenin yanında öylece bekliyorum. Ölmüş olmasın, diye dua etmekten başka bir şey gelmiyor elimden ama göğsündeki yara umutlarımı söndürüyor. Sonunda bir ambulansın sesleri duyuluyor sokaklarda ve yaşlı teyzeyi arabaya bindiriyorlar. Son ana kadar elini bırakmıyorum, acaba onun da kimi kimsesi

yok mu benim gibi? Üstümüzden bir uçak daha geçiyor, sanki gökyüzünü delercesine ve bir patlama daha ve yine aynı çığlık sesleri ve yine kalabalıktan yükselen tekbirler... O patlamanın etkisiyle ben geri düşmüşken ambulans çoktan yola çıktı bile, daha ben ayağa bile kalkamadan kendisine bir veda dahi edemediğim o yaşlı teyzenin de vatan uğruna şehit düştüğünü biliyorum ama inanmak istemiyorum.

Mehmet koşarak yanıma geliyor, beni tekrar ayağa kaldırıyor ve hemen ardından tekbir sesleri eşliğinde insanlar ileriye doğru koşmaya başlıyor. Biz de devam ediyoruz. Darbeci vatan hainleri ve katillerin bizi yatıştırmak, belki de bizi susturmak ve dahi ona olan saygımızı kullanmak amacıyla çaldığı İstiklal Marşı'mız ve bizim onlara karşı tuttuğumuz Türk bayrakları eşliğinde Boğaz köprüsünün girişine kadar bir şekilde varıyoruz.

İstanbul'un ışıltılı gerdanlığını, vatanımın iki toprağını birbirine bağlayan bu köprüyü şu halde göreceğime ölsem daha iyiydi. Asker girişe yakın sayılabilecek bir noktada kapatmış yolu. Ellerinde silahlar, bizi bekliyorlar sanki. Allah'ım; Türk'ün kendi askerinin, vatan evlatlarının bize silah doğrulttuğunu da mı görecektim?

Benim tek yuvamı, vatanımı, yurdumun toprağını ne hale getirmişler? Ben ve arkamdaki yüzlerce kişi, gökyüzünde dalgalanan Türk bayrağını siper edinmişiz, askerlere doğru koşuyoruz. Biz Mehmet'le en öndeyiz, o kadar öndeyiz ki karşı taraftan bize doğru yaklaşan tankları ilk ben fark ediyorum. O an sanki neler olacağını bilir gibi arkama dönüp bütün gücümle bağırıyorum kalabalığa: "Yere yatın!". Haksız da çıkmıyorum, benim sesimin bütün köprüde yankılanmasından hemen sonra arkamdan bir patlama sesi daha duyuluyor, bize doğru yaklaşan kırmızı ışık gözlerimi kör edercesine geçiyor üstümüzden

ve hemen arkamızda yerle buluşuyor. Çığlıklar tekrar kaplıyor köprüyü, ambulans için yalvaranların sesi kulağımı sağır ediyor. Asker, silah sesleriyle bastırıyor gürültüyü. Herkes anında yere yatıyor. İşte tam o an, bizim yaşlarımızdaki genç bir yiğidin, elinde Türk bayrağıyla tanka doğru koştuğunu görüyorum. Ben daha başımı yeni kaldırdığımda, yine aynı yiğidin tankın önünde boylu boyunca uzandığını görüyorum. Bayrak uğruna bir şehit daha mı Allah'ım?

Gencin elindeki bayrağın hareket ettiğini görmem için gözlerimi kısmam gerekiyor ama fark ettiğim anda öne doğru atılıyorum. Ben o yöne doğru koşarken tank geri çekiliyor. O adam, hala sallamaya devam ettiği Türk bayrağıyla, tankı durdurmak için mi yatmıştı oraya? Düşüncesi bile ellerimin buz kesmesine yetiyor, bu karanlık geceden bile daha soğuklar sanki. Yine aynı don ellerimle genci kaldırıyorum yerden, başına bir şey gelmesinden korkarcasına. Ellerindeki Türk bayrağının yere düştüğünü görür görmez tekrar kaldırmak için yere eğiliyorum. Onu yerden kaldırdığım anda bana doğru yaklaşan tankı işitiyor kulaklarım. Arkadan yükselen tekbir sesleriyle yüreğime, şimdiye kadar hiç hissetmediğim bir cesaret iniyor sanki. Bayrağımızı iki elimle göğsümün önüne tutup bana doğru yaklaşan tankı siliyorum gözlerimin önünden. İstanbul'u ne hale getirmiş hainler, Türk milletine bu gece neler çektirdiler? Ben bu uğurda can versem çok mu?

Gözüm bayraktan başka bir şey görmezken; şehadeti beklerken ben burada, orada öylece kalakalıyorum. Ne bir tek kurşun isabet ediyor vücuduma ne de tankın alev topu. Bayrağı yavaşça indiriyorum ama tek bir bakış bile tüylerimin ürpermesine yetiyor. Ben ne kadar inanmak istemesem de, inanamasam da; gözlerim görüyor işte. Tank geri çekiliyor! Bu da bardağa son damlaydı sanki. Arkamdaki yüzlerce kişi tekrar öne atılı-

yor. Bu hilali emanet edecek daha güvenli bir yer bilmediğim için elimdeki Türk bayrağını sırtıma bağlıyorum. Gözlerim kalabalıkta Mehmet'i arıyor ama bulamıyorum. Etrafıma bakınıyorum çaresizce ama görebildiğim tek şey bana doğru gelen halk. İşitebildiğim tek şey, susmak bilmeyen aynı silah sesleri. Bu gece bu köprü bir cehennem yeri sanki...

Ne kadar süre geçtiğinin farkında değilim, bir ömür geçti sanki ama çok olmasa gerek diye düşünüyorum. Bazen yere yatıyorum, bazen askerin üzerine yürüyorum, bazen cesaretim kırılıyor, korkuyorum. Ama sonra askere doğru koşan halkı görünce tekrar cesaretleniyorum, ben de onlara katılıyorum. Köprünün beton yeri, kan kırmızısıyla örtülüyor. Bazısı Türk bayrağı, bazısı ise yine o bayrak uğruna şehit olanların kanı.

Omzundan yaralanan bir genci ayağa kaldırmaya çalışıyorum, kurşun çok derine girmemiş gibi. Genci, yanımdaki birinin kollarına bırakırken kalabalığın arkasında sonunda Mehmet'i görüyorum. Ona doğru dönüyorum, birkaç saat belki geçmemiştir bile ama yıllardır onu görmüyorum gibi sanki. Kardeşimin, küçüklükten beri arkadaşımın; bana bu karanlık gecede tekrar umut vereceği düşüncesi içimi bir sevinçle kaplıyor. Soğuk rüzgar, sıcak güneşin parıltısına dönüyor sanki. Daha bir tek adım bile atamadan, sıcak güneşimin yerini o bağrış alıyor tekrar. Kulakları sağır eden o bağrış vardı ya hep duyduğum, o işte. Üstümüze bir alev topu daha düşüyor, geceyi delercesine. Tam üstümüze...

Ben patlamanın etkisiyle geriye savruluyorum. Sırtım arkamdaki beton duvara çarpıyor. Gözlerimi açıyorum ama karanlıktan başka bir şey yok. Bir süre sonra bulanık görüntü gelmeye başlıyor tekrar. Bense o sırada bir elimi yere dayamış, bir elimle de duvara yaslanarak kalkmaya çalışıyorum. Başımı

kaldırdığım anda onu görüyorum. Boylu boyunca yere uzanmış, yanında onlarca kişiyle; Mehmet'i.

Ne zaman koşmaya başladım, ne zaman onun yanına vardım, bilmiyorum. Ama gelmiştim işte, onun yanındaydım. Bize doğru koşan ayak seslerini duyuyorum, bir süre sonra o sesler de yok oluyor yavaş yavaş. Sanki bu gece, bu köprüde; İstanbul'un, eşsiz güzelliği olan bu köprüde; bir tek ben ve o, can dostum, cesaretim, umudum, Mehmet, varmışız gibi. Gözlerim önce göğsündeki tek şarapnel parçasına, sonra da yorgun gözlerine kayıyor. Vücudumu kaplayan soğuk; ellerimi onun ellerine kilitledi, kan kokusu boğazımı düğümledi sanki, nefes alamıyorum. Yüreğimdeki tek umut ışığını da onun gözlerini esir alan karanlık söndürdü. Biliyorum. O da şehit olacak bu gece, diğer yüzlerce kişi gibi. Orada öylece bakmak istiyorum gözlerine ama minicik bir kızı var onun. Nasıl söylerim ben ona baban öldü diye, dilim varır mı? Dilim varsa bile, o anlar mı? Buz kesilmiş ellerimi cebime götürüyorum ve "Bak kızını arıyorum şimdi...", her şeyden çok sever Mehmet o minicik elleri, o gözleri.

Elimi tutuyor. Gözlerindeki bana cesaret veren ışık sönüyor sanki yavaş yavaş. "Bayrak," diye fısıldıyor Mehmet.

Gözlerimden dolup taşan gözyaşlarımı kanlı gömleğimle siliyorum, bir damla bile üstüne düşerse rahatsız olmasından korkarcasına. Tamam, demek istiyorum ama ne ben söyleyebiliyorum ne de boğazımdaki düğüm açılıyor. Sadece başımı sallamakla yetiniyorum. Birazdan Mehmet'in ellerimin arasında kayıp gideceğinden korkarak, hâlâ sırtımda bağlı duran al bayrağı çıkarıyorum çabucak. O bayrak ki Mehmet'in, şehidimin son örtüsü.

Bayrağı Mehmet'in ellerine bırakıyorum. İki eliyle sıkıca kavrıyor onu. Sonra gözleri kapanıyor; son kez nefesini veriyor

ellerimin arasında, çok sevdiği bayrağının yanında.

Siren sesleri kulağımda yankılanıyor, silahların patlayışı umurumda değil. Ben bu gece can dostumu kaybetmişim, bir şehit daha düşse çok mu? Yanıma bakınıyorum ilk kez, yerde cansız duran üç kişi daha. Hepsinin yüzünde bir gülümseme var sanki, tatlı bir gülümseme, huzur veren bir gülümseme. Benim canımdan can giderken, onların yüzünde güller açıyor. Ne mutlu onlara, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu topraklar uğruna şehit oldular, ne mutlu.

O andan sonra hastaneye ulaşana kadar başımı kaldırmadım bile. Ambulansın arkasında, Mehmet'in yanında öylece bekledim, kanıyla kıpkırmızı olan bayrağı izleyerek bekledim. Ben ambulanstan inerken o minicik gözleri gördüm yine. Şehidimin, canından çok sevdiği o minicik gözleri. Mehmet'in kızı ve arkasında eşi. Bir şey söylemem için bakıyorlardı bana. Yaşıyor, demem için. Ama diyemezdim, diyemedim. İçimi öyle büyük bir çaresizlik kapladı ki sanki Mehmet değil de onun yerine ben ölmüşüm, benim göğsüme girmiş o şarapnel parçası. Orada kalmam gerekirdi belki de, beklemem gerekirdi. Ama yapamadım. Arkamı döndüm, Mehmet'e son bir kez veda edip gittim oradan. Sanki görmesem, oradan uzaklaşsam; yaşananlar hiç olmayacakmış gibi.

İstanbul'un kanla örtülü gerdanlığına gittim tekrar, bekledim. Sabaha kadar bekledim, Mehmet'in son nefesini verdiği yerde. Ne benim kalkmaya gücüm yetti, ne de üstüme gelen silahlardan kaçmaya. Bütün gece aynı cehennem ateşi sardı yüreğimi, bitmek bilmeyen saatler kendini tekrarladı o köprüde. Güneş ışıkları nihayet karanlık gecemizi aydınlatmaya başlarken ezan sesleri yankılandı bütün İstanbul'da, milletimizin zaferini müjdeler gibi. Köprüdeki bütün askerler tek tek bıraktı silahlarını, teslim oldular birer birer.

O gece benim, bizim, Türk milletinin neler yaşadığını anlatmaya; kelimelerin gücü yetmez. Türk milleti öyle bir savaştı ki bayrağı için o gece; al bayrağımız tekrar kanla bulandı, daha yükseklerde dalgalandı. Vatan için can verenler, altın harflerle yazıldı tarihe. Unutulmadı, unutulmayacak hiçbir zaman...

O günün ardından çok kez doğdu güneş, sonra tekrar battı. Uzun zaman geçti aradan ama sanki dün gibi hâlâ. Şimdi şehidimin, Mehmet'imin; bayraktaki hilal kadar ak mermerle çevrili mezarının önündeyim. Beyaz mermerin üstünde tek bir Türk bayrağı. O geceye dönüyorum tekrar, her gün olduğu gibi. Unutamadım çünkü yaşadıklarımızı. O minicik çocuğun gözlerine dönüyorum, yaşlı teyzenin elini tutuşuma, o köprüye, o cehenneme, tankın önünde şehadeti bekleyişime, atılan bombalara, silah seslerine... Tek bir damla gözyaşı süzülüyor yanağımdan. Yavaşça aşağı eğiliyorum onu uyandırmaktan korkarak, beni duyduğuna eminim: "Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor?".

Nesibe Aydın Fen Lisesi
GÖLBAŞI/ANKARA

İLAHİ FIRÇA DARBELERİ

Emine Şevval KIRICI

Günün son fırça darbeleri, gökyüzüne aksediyordu. Tabloya alelacele atılan çizikler, manzarada boy gösteren Güneş'i sırtlayıp uzak diyarlara götürmek istercesine telaşlıydı. Ressamın eli titremişti sanki o an, vuslat hasretiyle kavrulan gece, titreyen ellerden düşüp de tabloya sıçramış boyalar gibi yayılmıştı ucu bucağı olmayan gökyüzüne. Sonra başını kaldırıp yukarı baktı, gelmiş geçmiş en büyük ressamın kusursuz parmaklarını bıraktığı anda ruhunu çamura batıran insan. Yaratılmışların en yücesi, parmaklarını yaratıcısının ona sunduğu renk cümbüşünde gezdirip renkleri birbirine katmayı seçti. Karman çorman olan her bir renkle yeni kötülükleri keşfetti.

Direksiyonu tutan ellerini gevşetti genç adam. İstanbul'a kadar daha gidecek yolları vardı. Sıkılmamak için radyoyu açtı. Yaklaşık yarım saat önce üçüncü molalarını vermişlerdi. Göz ucuyla yan koltukta oturan karısına baktı. Ömrüne baharı getiren kadın, koskoca bir mevsimi karnında taşıyordu sanki, kız çocuklarına hamileydi. Kızı da yazın olacaktı genç adamın. Eşi hamileliğinin son aylarındaydı. Çok doğru olmasa da uzun bir yolculuk yapmaları gerekmişti. Sık sık müsait yerlerde mola verip eşinin hareket etmesine yardımcı oluyordu. Radyoda çalan şarkıyla daha da keyiflendiğini hissetti genç adam. Pek de güzel olmayan sesleriyle eşlik ettiler parçaya. Ara ara eşinin

dudaklarından kopan küçük kahkahalar, bir buketten havaya atılan çiçekler gibi çalan şarkıya uydurmaya çalıştıkları seslerinin üzerine serpiştiriliyordu ve genç adam için dünyadaki tüm sesler bir anlığına susuyordu, sadece onun sesi kalıyordu.

Dalgaları kumsala çarpan deniz misali yokluyordu genç kadını gittikçe artan sancıları. Ellerini, acıyı kovuşturmak istercesine karnının üstüne koydu. Yaklaşık yedi saat sürecek yolculuk, verdikleri molalarla daha da uzamıştı ve ona bir asır gibi gelmişti. Sıkıntıyla nefesini verirken İstanbul'a yaklaştıklarını yer yer birikmiş arabalardan anlayabiliyordu. Karnında duran elini, biraz yukarı çıkarıp belirgin iki küçük şişliğin üzerine koydu. Bebeğinin minik ayaklarını hissetti. Henüz karnındayken bile o kadar hareketliydi ki… Kendi küçücük dünyasını köşe bucak adımlamıştı. İlginin ona yöneldiğini hissetmişçesine tekme atmaya başladı bebeği. Genç kadın, eşiyle eşlik ettikleri şarkı bittiğinde göğsünde sıkışan nefesi vermeye çalışıyordu. Elini karnına bastırıp doğruldu. Bizi duyabiliyor diye düşündü ve dudaklarında biriken tebessümlerden bir tanesini özgür bıraktı. Sanırım sesimizi beğenmedi.

İstanbul'un girişindeki gişeleri geçip de Boğaziçi Köprüsü'ne doğru yol aldıklarında önlerinde sıradağlar gibi uzanan arabaları görmüşlerdi. Köprünün ışıklarıyla aydınlatılmış gecede, genç kadını rahatsız eden bir şeyler vardı. İçine soluduğu havadan atılan huzursuzluk tohumları kök salmış gibi hissediyordu. Camı açmak için elini düğmeye uzattığında bakışlarının yabancı bir yüze değdiğini fark etti. Üzerinde asker üniforması olan biri, arabanın camına doğru kafasını uzatmış, camı açmalarını işaret ediyordu. Hayırdır inşallah diye mırıldandı genç adam. Genç kadın, sorgulayıcı gözlerle eşine baktıktan sonra kafasını tekrar arabanın camına çevirdi ve camı açmak için düğmeye bastı. Karşılarındaki yirmili yaşlarının ilk

yarısında ya var ya yok, omuzları dik asker görünümlü kişi, keskin bakışlarını önce arka koltuğu boş arabada sonra da genç çiftin üzerinde gezdirdi ve sonunda odağı genç kadının karnına döndüğünde olması gerekenden birkaç saniye fazla oyalandı gözleri. Genç askerin gözlerinin keskinliğinin bir parça da olsa yontulduğunu düşünürken genç kadın, "Hemen evinize dönün." dedi asker. Genç adamın neler olduğuyla ilgili sorularını geçiştirmişti. Yelkovan, akrebi kovalıyor; akrep, yelkovanın çağrısına cevap vermemeye yeminliymişçesine hareket etmiyordu. Zaman durmuştu ya da zaman kavramını yitirmişlerdi.

Sıkışmış trafiğin ilerisinde arabaların boyunu aşan koskocaman tanklar, insanın gözünü korkutmakla beraber akıllara soru işaretlerini de yerleştiriyordu. Yavaş yavaş ilerlemeye başlamış arabalara eşlik etme kararını veren zaman, kendini parçalara ayırmış da feda ettiği her bir parçası uğruna bir diğeri can çekişiyormuş gibiydi. Kaybolan ilk saatler, belirsizliğin kurbanlarıydı. Geride kalanlar ise kanlı gözyaşları döküyorlardı feda ettiklerinin ardından. Bir saniye bile kendisinden sonra gelecek olan dakika uğruna veriyordu canını. Gördüklerine inanamayan kadın, gözlerini kırpıştırdı. Heybetli tanklar ne uğruna dikiliyorlardı köprünün üzerinde çıkış yolunu kapatmak üzere?

Havada başı boş, peşi sıra dolanan düşüncelerin ardından zaten çok da durgun olmayan suya atılan ses bombası gibi gerçekleşti olaylar. Yer gök titredi. Su dalgalandı, ayaklanmış halka ateş açan üniformalı hainlerin akıttığı her bir damla kan, suya karıştı. Berrak su, bulanıp kararmış bir girdaba dönüştü. İnsanlar endişeliydi. Fırtınanın rüzgârıyla şiddetlenen dalgaların, denizdeki her şeyi sahile vurması gibiydi genç kadının sancıları. Her yenisi, bir öncekinin acısını da kendisine katıp sancı olarak can buluyordu genç kadının narin vücudunda. Arabalar artık hareket etmiyordu. Ressamın elinden dökülen

boyalar, özünü kendi halkına ateş eden asker kılıklı insanların ruhundan almış gibiydi, sıçrayan boyalar tabloyu karanlığa boyuyordu. Dev tanklar, önüne çıkan her şeyi bir böcek gibi eziyor, hainler halkının ağzından çıkan hiçbir kelimeyi dinlemiyordu. Göz ucuyla camdan dışarı baktı genç kadın. İnsanlar arabalarından inmiş, bedenlerini tankların önüne siper etmişlerdi. Orada kim olduğunun, neye inandığının hiçbir önemi yoktu. İnsanlar, ellerinde kalan tek bir şey uğruna savaşıyorlardı: Vatanları. Bu toprakların her santimetrekaresi şehitlerin kanıyla yoğrulmuştu. Eğilip öpseniz vatan toprağını, buram buram gelirdi burnunuza inançlarının kokusu, vatanı uğruna savaşanların…

Arabada beklemenin anlamı yoktu. Benliklerini tıpkı bir paçavraymış gibi ruhlarından sıyırıp da üzerlerine asker üniformasını geçiren hainler ne dilden dökülen sözleri, ne de gözlerden akan yaşları umursuyorlardı. Genç kadının ağrıları gittikçe artıyordu ama kalbinin sıkışmasının sebebi doğum sancısı değildi. Bakışlarını, son olmasından korkar bir vaziyette eşinin gözlerine çevirdi. O gözler, her daim içinde bir yerlere dokunurdu ancak bu seferki farklıydı. Kalbinin bam teline basmıştı, hücrelerine kadar titretmişti genç kadını. Eşinin gözleri, kalemi alıp da sessizliğe kazımıştı sanki her bir kelimeyi. Gözlerini yumdu genç kadın, anlamıştı. Veda kelimelerinden bir buket yapıp da verdi genç adama. Hüzün kokan çiçekler, eşinin gözlerinden iman kokulu topraklara damlayacaklardı. Doğum yapmasının yakın olduğunu biliyordu genç kadın, sancılarının karnından yukarı tırmanmasından anlayabiliyordu. Yardım için seslenmek istedi ama Boğaziçi Köprüsü mahşer meydanı gibiydi. Ellerini, karnını aşağı doğru sıvazlayacak şekilde yerleştirdi. Yüzünden akan boncuk boncuk terler, güzel yüzünde çektiği acının yansımalarıydı adeta. Eşini düşündü. Acısından

perde örtülmüştü genç kadının, kaybetmişti suretini gözlerinin önünden. Ruhundan bir parçayı da beraberinde gönderdiği eşinin ardından sessiz bir dua koptu dudaklarından: "İnsanı diğer varlıklardan ayıran ruhu, ruhunu dolduran ise inancı. Bir fırça vardı elimde, bir de tuval… Hiç sorgulamadım elime fırçayı verenin kim olduğunu. Ayak bastığım toprağın altında yatanlar aklıma gelmedi. Adım adım gezdim vatanımı ama elimi toprağa değdirip de hissedemedim bizim için bu ülkenin bedelini ödeyen şehitlerimizin kanını. Şimdi, en büyük ressama döndüm yönümü. Elimde eğreti duruyor resim fırçası. Benim ömrümün kışında, çiçekler açtıran Allah'ım! Eğer kabul edersen beni ve eşimi huzuruna, bize de sunarsan şehadet şerbetini; ressamın özene bezene çizdiği en kusursuz resim gibi olan, varlığını ruhumun en güzel köşesinde hissettiğim bebeğimin huzur içinde yaşayacağı vatanın bedelini ödemek istiyorum. Onu her daim kötülüklerden sakın Ya Rabbim! O, toprağın altında yatanların, üstündekiler uğruna feda edilebilecek en değerli şey olduğunu bilsin. Vatanının toprağını sıktığında fışkıracak olan kanın, ülkenin her bir yanındaki fedakâr şehitlere ait olduğunu ve o şehitlerinin arasında ailesinin de olduğunu bilsin. Bizden sonra gelecek her vatan evladı için bu vatanın her karış toprağının bedelinin ödendiğini bilsin. Âmin."

15 TEMMUZ 2016 CUMA günü darbe kalkışmasında şehitlerin kefenine gökyüzünden tane tane yıldızlar serpiştirilmişti ve geceye ay doğmuş, kanlarının üzerinde ay yıldızlı bayrağımızın silueti dalga dalga yayılmıştı.

Genç kız, parmakları arasında ezilen pet şişeden bir yudum su içti. Meydan kalabalıklaştıkça heyecanının vücudunu ele geçirmeye başladığını hissediyordu. Bugün, 15 TEMMUZ ŞEHİTLERİ'ni on yedi yıl sonra yeniden anmak için On Beş Temmuz Şehitler Köprüsü'nde toplanmışlardı. Bir zamanlar adı

Boğaziçi Köprüsü olan yerde… Genç kız, elinde bir mikrofon ve karşısında kendisine merakla bakan yüzlerce, binlerce göz ile sahnedeydi. "Öncelikle," diye söze başladı. "Birçoğunuz benim kim olduğumu merak ediyorsunuz. Buz dağının görünen yüzüne bakarak derinliklerinde yatanı tahmin etmeye çalışanlar ya da buz dağının sadece toprağın üstündeki kısımdan oluştuğunu düşünenler var. Haklı sayılırlar aslında, şurada en fazla kaç yaşındayımdır ki? O geceye dair ne hatırlayabilirim değil mi? Dolayısıyla şimdiden, her şeye rağmen teşekkür etmek istiyorum, beni dinleyip zaman zaman ucu kaçan düşüncelerimin ipini tutanlara ve beni anlamaya çalışanlara…"

Genç kız, sahnede birkaç adım attı. Heyecanına yenik düşmemek uğruna kendisini on yedi yıllık hayatının çoğunu geçirdiği odasında hayal etti. Birkaç sayfa yazabilmek için mücadele ettiği satırları düşündü. Kimi zaman tek bir kelime dökülmeden kaleminden, boş boş izlerdi sayfayı. Pek de bir şey değişmedi, diye telkin etti kendine. Kalemim, ses tellerim oldu ve ben kâğıt yerine insanların zihnine yazıyorum. Sadece, bugün benden bekledikleri, onlara öylece bakan suskun gözler değil. Boğazını temizledi ve "Ben kimim?" dedi genç kız. "Ömrü hayatımda kendime sorduğum ilk soruydu bu. Benim gibi yetiştirme yurdunda büyüyenleriniz varsa aranızda, bilirler aile kavramının karanlık mağaraların sonunda beliren cılız ışık gibi olduğunu; meçhul bir ümit ışığıdır, gaz lambasında titreşen sönük bir alev gibi. Ya gaye edinirsiniz ona ulaşmayı ya da çaresizliğe bulandıkça bir avuç daha aldığınız umutlarınız olur. Ama her ihtimalde, onu kaybederseniz çıkışı kaybedersiniz. Bu yüzden, elimdeki tüm imkânları ailem hakkında fazladan birkaç bilgi daha edinebilmek için harcadım. Başlarda, hayatımın amacı olmuştu, onlara neler olduğunu öğrenmek. Bu yolda attığım her bir adım, ayaklarımın altında titreyen ze-

minle beraber etrafı dağlarla çevrili yol haritamdan kopup da yolumu kapatan bir taş oluyor, aşılması güç engellere dönüşüyordu. Her düşüşümde yeniden kanayan, kabuk bağlayan yaralarıma aldırmadan sona doğru gittim ve oradaki cılız ışığı avuçlarıma aldım. Tek varlığım diye üzerine titrediğim ışık, bir gün aniden söndü ve ben karanlıkta kaldım. Tutunmak için elimi yasladığım duvar yıkılıyor, ben harabesi altında kalıyordum. Başıboş ruhlara hükmetmeye hevesli o kadar çok insan vardı ki, bana ayrılan küçük odadan dışarı çıkmıyordum. Bir defasında yatağımın kenarındaki duvara yasladım sırtımı, yıkıntıyı omuzlarıma resmedecek sandım ama bu sefer farklıydı. Duvarla arkadaş olunabilir mi? Ben oldum. Resim yeteneğim yoktu ama çizimlerle doluydu duvarın pürüzlü yüzü. Bir gün kızdı 'abla' diye hitap ettiğimiz görevli. Haklıydı tabi, çiziklerin iziyle doluydu pürüzlü duvar. Yine de o zamanlar daha on-on iki yaşlarında falandım. Elime kalemi aldığım an, bu sefer de duvara yazı yazdığımı hatırlıyorum. Çizimlerimi beğenmedi diye düşünmüştüm sanırım. İnsan, şu hayatta tek yoldaşını da farkında olmadan yıpratıyor; ben fark ettiğimde ise yara bere doluydu dostumun ruhu. Acılarımı paylaşmıştım çünkü onunla. Duvara dökerdim içimi, çoğunlukla hafiflerdi zihnimde dolanan düşüncelerin yükü. İşte yazmaya böyle başladım, ablanın çizimlerimi beğenmediğini düşündüğümde."

Genç kız hafifçe tebessüm etti. Soluklanmak için fazladan birkaç saniyesini daha kattı sessizliğine. Sonra devam etti: "Yıllardır, ulaşabildiğim her kaynaktan araştırdım, daha darbe nedir bilmezken. Yaşayanlardan dinledim, acı tecrübeleri gözlerden okudum. Ülkemizle oyun oynamak için uzatılan her bir elin, topraklarımıza değdiği anda pençelerini çıkarıp kuyu kazdığını gördüm arkamızdan. Yine de hesaba katmadıkları şeyler vardı. Toprağı sıksan şüheda der Mehmet Akif, onlar parmak-

larına şehitlerimizin kanı bulaştığında korkarlardı ama bizim göğsümüze dolan imanın kokusu coştururdu yüreklerimizi, şehadet şerbetini içmek uğruna yarışa girerdik. Bu vatan, kolay kazanılmamış, kolay kaybedilir mi?" Gözlerini, halkın üzerinde gezdirdi genç kız. Konudan konuya atladığının farkındaydı ama bir konuşma metni hazırlamak istememişti. Ruhunu gözler önüne sermek istiyordu çünkü. On yedi yıl önce bugün de planlanmamıştı yaşananlar. Milletimizin damarlarında akan asil kan boy göstermişti.

"Peki, ya ben gerçekten kimim?" diye yeniden sordu. Bu soru az önce, havada asılı kalan soru işaretlerine bir yenisini eklemişti. "Ben, dudaklarda can bulan hüzünlü bir tebessümüm. Acı veren yaşananların boğaza attığı düğümüm. Zamanın parçalanıp da kurban edilen her bir diliminin ardından kanlı gözyaşları döken geride kalanlarım. Şanlı al bayrağın gölgesi, şehit ailelerinin yeryüzündeki inlemesiyim. Kaybı olmasa da kaybedenlerin acısını sırtlayıp yüreğinde sızlatan kişiyim. Polisin askeri kucaklayışı; halkın, onları sahiplenişiyim. Ruhlarını, paçavra gibi sıyırıp atmış da Mehmetçiğimizin üniformasına bürünmüş olan hainlerin ellerindeki silahlardan korkmayan milletimizin cesaretiyim. Dudaklardan düşmeyen dua, kalplerden pompalanan inancım. Tankların önüne siper almış, dağları imrendirecek kadar omuzları dik ve heybetli halkın, 'Önce vatan!' deyişine gölgesini yansıtan zaferim. Önce eşinin, sonra oğluyla gelininin şehadet haberini almış babaannemin, aklını başından alan kalbindeki sızı; anneannemin de göçüp gittiği dünyada, akrabalarını dahi görememiş ilk torunum. Ana rahmine düştüğü andan beri bu vatan için yaratılmış, annesinin canını, canına kattığı küçük kızıyım. Babasının, sevdiği kadını ardında bırakıp da vatanı uğruna attığı adımlarım. Anne babamın gözlerindeki veda; söylenmemiş kelimelerden bir buketim. Sarılamamış ya-

ralara deva olmaya çalışan doktorum. Elinizdeki kitabı işte bu yüzden yazdım. Çünkü ben, babamın ruhunu kalıba sokup da 'vatan' şekline bürümesi, annemin canından can çıkarken bile vatanı uğruna babama gitme demeyişi, dilinde birikmiş cümleleri idam edişiyim. Kaybettikleri ardından yıllarca yas tutan çocuk değilim artık, yapılması gerekenleri fark edip de ayağa kalkanların çabasıyım. Çünkü ben, şehit kızıyım."

"Çünkü ben, şehit kızıyım! O karanlık gecede zaferin destanı yazılırken dökülen temiz kanların üzerine gökyüzünden yansıyan yıldızlarım. Bizim destanlarımız kuru mürekkeple yazılmaz, bilirsiniz. O gece, kahraman ruhlar çarpışırken meydanda vatanı uğruna; mürekkebi, şehidinin kanı olan destanım. Karanlıkta kaldım demiştim, ellerimle yoklaya yoklaya pürüzlü duvarları, tam da dibe çökmüşken dokunduğum soğuk vatan toprağında hissettim aile kavramını. Çünkü ben, vatan evladıyım! Ve 15 Temmuz Destanı'nın ilk satırlarıyım. Bugün benim doğum günüm."

Özel Sevgi Fen Lisesi
GÖLBAŞI/ANKARA

VATAN SAĞ OLSUN

Abdullah KUZUCU

Göğsüme bir kurşun saplanmışçasına acıyla sıçrıyorum yattığım yerden. Daha ben ne olduğunu anlamadan eşim geliyor yanıma, ağlayarak bir şeyler söylüyor ama ne ben onu duyuyorum, ne de o beni duyuyor sanki. Aklıma rüyam geliyor, çılgına dönüyorum bir an, ya rüya değilse, ya gerçekse bu... Sonra anlıyorum, çok iyi anlıyorum bunu. Helallik istiyorum hanımımdan, "Hakkını helal et, ben gidiyorum." diyorum sessizce ve çıkıyorum evden. Sokaklar sessiz, sokak lambaları korkulu, titriyorlar sanki temmuz sıcağında, bağırıyorum onlara "kendinize gelin" diye, karanlık çöktürülmeye çalışılırken üzerimize, bir de onlar karartmasın istiyorum umutlarımızı. Koşuyorum ardıma bakmadan, belki bir tankın karşısına çıkıyorum, belki kalkan oluyorum vatanıma, toprağıma koca bir helikopterin ateşine karşı. Ne yaptığımı bilmeden ama bütün şerefimle koşuyorum. Bir yerde nefesim kesiliyor ve duruyorum artık. İlacımı yanıma almadığımı fark ediyorum. Son bir kez daha deneyecek oluyorum ama öksürüklerim durduruyor beni, soluk alamıyorum. Güçlü bağırışlar duyuyorum o an, ne olduğunu anlamaya çalışan insanların sesi bu, kararımı veriyorum artık ve anlatmaya başlıyorum insanlara ne olduğunu: "Vatan elden gidiyor!"

Ellerinde bayraklar, bu vatanın çocukları geliyor uzaktan, bakıyorum onlara şöyle bir, duygulanıyorum. "Çocuklar"

diyorum, "Mevzi alın." İçlerinden biri, "Ne oluyor ağabey?" diyor, "Vatan elden gidiyor aslanım, vatan elden gidiyor..." Bunu duyunca anlıyorlar durumun vahimliğini, mahşerde uyanır gibi uyanıyorlar derin uykularından. "Selam olsun" deyip koşuyorlar dumanın gözüktüğü uzaklara, ufuklara...

Biraz sonra bir cübbeli adam görüyorum, yüzünde endişeyle bana bakıyor. "Ne oluyor kardeşim, ne bu hal?" diyor, "İmam efendi memleket elden gidiyor, nasıl duyurabiliriz sesimizi?" diyorum. O an kulağını tutarak eğiliyor yere, belli ki kulağı feryat ediyor: Esselatu hayrun minen nevm! "Selâ" diye bağırıyor, bir hadise olması durumunda yüzyıllardır bu yöntemi kullanır imamlar. Kısa bir süre sonra imamın sesi göğü inletiyor; sanki uyanıyor, kendini vatan evladı bilen herkes uyanıyor derin uykusundan...

Fazla geçmeden, önümde orta yaşlı bir adam beliriyor, durumu anlamış gözlerinden belli. Gelir gelmez yalnızca bunu söylüyor bana: "Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin? Rabbim isterse, sular büklüm büklüm burulur, Sırtına Sakarya'nın, Türk tarihi vurulur."* "Sakarya" diyorum Üstad'ım, Sakarya geride kaldı. Şimdi ya millet, ya angarya. O da beni onaylıyor diğerleri gibi, elimle işaret ediyorum ufukları, ardına bakmadan o da koşuyor. Sonra gözleri nemle kaplanmış bir adam daha geliyordu uzaktan, belli ki yabancı buralara, ya gurbetçi diyorum ya da sürgün yemiş uzaklara. Geldi o da seslendi bana: "Ayın altında kağnılar gidiyordu / Kağnılar gidiyordu / Akşehir üstünden Afyon'a doğru / Toprak öyle bitip tükenmez / dağlar öyle uzakta / sanki gidenler hiçbir zaman / hiçbir menzile / erişmeyecekti"** "O vakit erişildi değil mi?" diye sordum, "Erişildi" dedi Nâzım. Saygıyla selamladım onu, "Yolun açık olsun Güzel Yüzlü Şair". Gözünü kırpmadan atıldı karanlığa, son bir kez "Selam olsun!" diyerek vatan toprağına.

Güzel Yüzlü Şair'im gittikten sonra, üstünde şanlı üniformayla bir asker geldi yanıma, "Buradan gidin, yoksa vurmak zorunda kalırız sizi." dedi, şaşırdım kaldım, bunu deyişine mi, üstündeki üniformaya mı şaşırdım bilemedim? Gözlerine baktım erimin, daha gencecik, dokunsam ona bırak beni vurmak, vatana ihanet ettiğini düşünüp kendisini vuracak yavrum. Adını sordum, "Orhan" dedi. "Bilir misin Orhan, Bu Vatan Kimin?" dedim. "Bilmem mi ağabey" dedi, adımı babam koymuş, çok sever bu şiiri de, benim diğer adım da Şaik'tir, her ne kadar soyadım Gökyay olmasa da. Bağırdı avazı çıktığı kadar sonra: "İleri atılıp sellercesine / Göğsünden vurulup tam ercesine / Bir gül bahçesine girercesine / Şu kara toprağa girenlerindir."*** Öptüm alnından, kafasını koydum secdeye, tövbe etti ve uğurladım onu da bu karanlık gecede. Sonra Orhan Şaik Gökyay geldi, o da benim alnımdan öptü, koştu adaşının yanına, belki de birlikte can vermeye.

Vakit fazla geçmeden yedi adam gördüm ufukta, yaklaştıklarında şöyle söyledim içlerinden hafif sakallı olanına bakarak, "Yedi Güzel Adam, biri bir gün bir bela gördü."**** "Öyle ya!" dedi, elimle gösterdim belayı, yanımdan geçip gittiler, buram buram şiir koktu her taraf. Ne söylesem mısra olacak, kelimeler aşkla yoğrulacaktı sanki.

Sonra, sonra yıldızlar gözüme çarptı. Konuşmaya başladım kendi kendime: "İyi bakacağım yıldızlara, belki onları bir daha göremem." (Delikanlım, iyi bak yıldızlara, onları belki bir daha göremezsin. / Belki bir daha yıldızların ışığında, kollarını ufuklar gibi açıp geremezsin)****

Hayal midir bilmem, anamla babamı da gördüm sonra, "Erken değil mi anam daha?" diye sordum, "Vatan için erken mi olurmuş oğul?" dedi anam, sonra babam atıldı, "Hoş gel-

din oğlum." "Asıl siz hoş geldiniz." dedim, yüzlerinde tuhaf bir gülümseme belirdi, sonra yüreklerinden öpüp onları da uğurladım.

Yanımdan Bayrak Şairi de geçti mesela, biraz sonra "Bir daha İstiklal Marşı yazmasın bu millet, yazamam" diye bağıran bir adam daha ve son olarak bir şair hatırlıyorum yanımdan geçen. Ona şöyle dedim: "Sizler şairsiniz, bir şiir yaratmak için nice cefalar çektiniz. Şimdi nedir ölüme olan bu hevesiniz?" "Üzülme!" dedi. Unutma sakın neden burada bize yol gösterdiğini, ben gidince bir şiirimi oku ardımdan. O gidince, aklıma şiirlerini getirmeye çalıştım ancak bir dize dahi hatırlayamadım. Olsun, vatan sağ olsun.

Sesler duymaya başladım, nal sesleri, ileriden bir adam, nuru içine işlemiş heybetli ak bir atın üstünde bana doğru geliyordu. Yaklaştıkça tanır gibi oldum bu sarışın mavi gözlü adamı ama yine de sormadan edemedim adını. "Ben Mustafa Kemal." dedi, içimi bir titreme aldı, o an ne yapacağımı bilemedim. Elini öpmek istedim, öptürmedi, anladım ki yol göstermemi bekliyordu bu koca adam. "Paşam size yol göstermek haddime mi?" dedim. Kızdı bana, "Yaratılmışlar hata yapabilirken, Mustafa Kemal nasıl bilsin her şeyi?" dedi, "Haklısın paşam." deyip yolu gösterdim ona. Biraz uzaklaşınca uzaktan selam etti, ben de ona selam ettim, yolun açık olsun paşam.

Yeni yolcularımız da tanıdıktı, vatan evlatlarının tamamı bu barbarlara karşı birleştirmişti. Onlar, ayırmaya çalıştıkça birleşmişti onlar. Çünkü bu sefer konu vatandı. En güzel Kavafis açıklıyor bu durumu: "Peki, biz ne yapacağız şimdi barbarlar olmadan? / Bir çeşit çözümdü onlar sorunlarımıza."

O kalabalığa da yolu gösterdikten sonra yanımdan eşleriyle geçenler oldu, kimisine Leyla ile Mecnun dedik, kimisine

Tahir ile Zühre. Ve babamla, anam da geçti oradan: Adem ile Havva. Pişmanlık kötü şeydi, keşkelerin vurgununu yememek için, bu güzel vatan için gelmişlerdi belli ki, ırk, soy dinlememişlerdi.

"Sonbahar yakındı;
Ölüm alışılmış
Yaşamaktı ilk kanun
Her aldığım nefes
Son nefesimdi hakikatte
Pişmanlığım dile geldi:
Ay içeri"******

Bu aşıkları da gördükten sonra görevim bitmişti. İnsanların aşk için doğduğunu düşünen ben, ilahi aşkla, vatan aşkıyla belki de bana bunları öğreten kadının aşkıyla, vicdan azabı çekmeden gidebilirdim. "Evet" dedim o sırada, hatırladım yoldan geçen şairlerden şiirini okumamı isteyenin bir şiirini. "Kahramanlar can verir / Yurdu yaşatmak için"*******

İrkiliyorum. Eşimin, ilk anda helallik istediğim Cennet'imin kucağında kanlar içinde kalıyorum. Rüya sandıklarım gerçek, gerçek sandıklarım rüyaymış meğer. Bana bakıp, "Helal olsun" diyor, "Bulutların teşbihi olmasın gözlerin, n'olur, ağlama." "Ayrılıklar zahirdedir"******** dedim ona. "Fihi Ma Fih" ne varsa içindedir. Son bir söz çıktı ağzımdan, ya da yüreğimden mi bilinmez: "Aşk, böyle yaşandı mı Dünya'da, aşktır. Aşkla ölmek üzer mi insanı? Vatan sağ olsun." Konuşmaya mecalimin kalmadığı sırada, gözlerimi gözlerine sapladığım an bir oğlumun doğacağını söyledi bana. Demek bir yiğit daha geliyordu bu vatana canını feda etmek için. Üzülmedim oğlumu göremeyeceğim diye, elbet bir gün buluşacaktık, Cennet'te karşılayacaktım onları. Kısık bir sesle yeniden: "Vatan sağ olsun!"

Yararlanılan Kaynaklar
*Necip Fazıl Kısakürek - Sakarya Türküsü
**Nazım Hikmet Ran - Kuvayimilliye Destanı
***Orhan Şaik Gökyay - Bu Vatan Kimin?
****Abdurrahman Cahit Zarifoğlu - Yedi Güzel Adam
*****Nazım Hikmet Ran - Delikanlım İyi Bak Yıldızlara
******Abdullah Kuzucu - Ay İçeri
*******Hüseyin Nihal Atsız - Kahramanların Ölümü
********Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî - Fîhi Mâ Fîh

Çubuk Anadolu Lisesi
ÇUBUK/ANKARA

ŞEB-İ YELDA

Fatmanur YAYLAGÜL

Ya Rab bu uğursuz gecenin yok mu sabahı?
Mahşerde mi biçarelerin yoksa felahı?
(Mehmet Akif Ersoy)

Gün ölmeye hazırlanırken gökyüzünün mavisine sıçrattığı kızıllıklar, yurdun dört bir yanındaki her insana saatler sonrası yaşanacak acıyı fısıldıyordu usul usul. Kimse duymuyordu, kimse hiçbir şey bilmiyordu ama güneş, bugün bir farklı terk ediyordu Türkiye'yi. Sanki bir daha üzerinize doğmayacağım der gibi. Önce saniyeler dakikaların kurbanı oluyordu, sonra dakikalar saatlerin. Zaman ilerliyordu. Gökyüzündeki son kızıllık da silinip giderken, bir baba derin bir of çekerek koltuğuna oturuyordu. Bir annenin eli sol göğsüne gidiyordu, altında yatan kalbin ne diye sızladığını bilmeden. Bir çocuk sebepsizce hıçkırıklara boğuluyordu. Kimseler susturamıyordu onu. Ve bir vatan acı dolu bir geceyi selamladığından habersiz karanlığa bürünüyordu.

Ah, Ankara. Sen ki asırlarca kaç millete hem ev oldun hem mezar. Üzerine örtülen bu karanlık seni de mi ürpertti? Ne bu sessizliğin? Yoksa fısıldananları duydun da onun sancısı mı kıstı sesini?

Ve Ankara, kocaman bir ülkenin ortasında, çırılçıplak

kalmış vücudunu örten milyonlarca evladının ruhlarından oluk oluk korku akıyordu, hüzün akıyordu karanlığın sükunetle buluştuğu o saatlerde. Uğruna destanlar yazılacak bir geceyi sahiplendiğin bedeninin bir köşesinde, iki küçük kız çocuğu babalarının boynuna doluyorlardı minicik kollarını. Masallar diyarındaki küçük bir kasabadan birileri onlara sesleniyordu sanki çığlık çığlığa. "Bırakmayın," diyordu sanki. "Bırakmayın. Sımsıkı sarılın," diyordu. "Bir ömür yetecek kadar çok sarılın. Yüzüne bakın. Her bir çizgisini aklınıza kazıyın. Bir ömür özleminizi unutturacak kadar ezberleyin babanızı. Sorular sorun. Sürekli hem de. Aldığınız cevaplardan sesini çekip avuç içlerinize sıkıştırın. Kızım, deyişini kulağınıza inci bir küpe gibi asın. Kokusunu çekin içinize. Kokusundan boynunuza birer kolye yapın."

Başka bir köşede bir genç; yarını varmışçasına, yarınları savunmak adına hazırlık yapıyordu. Son bir sınavı vardı vermesi gereken. Bu sınavdan sonra gelecekte mazlumları o koruyacak, o sağlayacaktı adaleti. Ama ivmesi sapmış terazileri dengeye getirebilmesi için, savunacak bir gelecek için vermesi gereken sınav, yarınlarda değildi, tam da bugün bu saatlerdeydi. Kalemini masasının üzerine bırakıp odadan çıkarken bilmiyordu bir daha tutamayacağını o kalemi.

Bir başka köşede bir anne cennet kokusunu içine çekiyordu henüz iki buçuk yaşındaki oğlunun. Eşinin omzuna yasladığı başının içi düşüncelerle doluydu. Beyninin kıvrımlarında bir zehir, içini ürpertiyor, kanına karışıyor, ruhunu huzursuz ediyordu. Gözlerini eşine çevirdi. Gülümseyen yüzüne buruk bir tebessümle cevap verdi.

Nihayet saatler de gecenin kurbanı oldu. Gök yarılıp kıpkırmızı kanlar akıtırken geceden çığlıklar kopardı yıldızlar ve

feryat etti kalbin Ankara. Koluna, bacağına, bir ülkenin nefesinden özgürlük kaptığı ciğerlerine ve bir milletin can bulduğu yüreğine bombalar atıldı.

Bedeninin en ücra semtlerinden en yaldızlı semtlerine kadar her bir köşendeki her bir evde yürekler korkuyla boyandı. Uyuyanlar saniyeleri saatlerle çarpılacak bir kabusa uyandı. Bebekler ağlamaya başladı. Çocuklar, sanki duyup görmeyince gerçek olmayacakmışçasına ellerini kulaklarına örterek ve gözlerini sımsıkı kapayarak yataklarının altlarına saklandılar. Korkunç bir saklambaçta acımasız bir ebeden saklanırken sobelenmeyecekleri tek yer orasıymış gibi. Her evde söndürülen lambalar yeniden yandı. Televizyonlar saniyeler sonrası göstereceklerinin acısıyla cızırtılı seslerle açıldı. Şaşkınlığın, korkunun, bilinmezliğin ruhlarını boğazladığı ülke, televizyonların başına toplandı. Ehrimen'in zehir dolu dilinden dökülüp gelmiş "Türkiye Cumhuriyeti'nin değerli vatandaşları…" diye başlayıp devam eden ve kalplere korku salıp bu ülkenin altın bir tepside sunulmasını yalancı sözcüklerle süsleyerek arz eden cümleleri duyan her kulak oturduğu yerden ayaklandı. Kimse bir anlam veremiyordu. Her yüzde o şaşkın, korku dolu ifade; her gözün irisleri arasına sıkışmış milyonlarca soru işareti vardı.

Neler oluyordu?
Önce derin bir sükût…
Mühür vurulmuş sesler…
Sonra…Sonra destana davet…

Öyle bir ses geliyordu ki şimdi, kulakların üzerine korkuyla kapanan elleri bir anne şefkatiyle uzaklaştırıyordu. Bomba seslerini bile bertaraf ediyor, silah seslerine boyun eğdiriyordu. Siyaha boyanmış gökyüzüne beceriksizce bezenmiş dumanları dağıtıyordu. Ve "Kalk!" diyordu bir millete. "Uyan!"

diyordu. "At şu miskinliğini üzerinden." Mehmet Akif gibi sesleniyordu o sela millete. "Sahipsiz vatanın batması haktır. Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır." diyordu.

Çehrelerdeki şaşkın ifade koşarak uzaklaşıyordu. "Vatan," diyordu kalpler. Boynuna sarılan iki küçük kızının alınlarından öperken öğretmen Yusuf, gitme diye yalvarışlarını duymamaya çalışıyordu.

Savunulacak bir yarın için evden çıkıyordu Yasin. Evinden uzaktaki ana babasına haber ediyordu ben gidiyorum diye. Gitme diyemiyordu ana baba. Yapma evladım, diyemiyordu. Çünkü vatan her şeyden önce geliyordu.

Cennet kokulusunun alnından öptü Demet. Polisti o. Bu vatanın daimî bekçilerindendi. O da gidiyordu şimdi. Yüreğinde garip bir acı. Öyle bir acı ki bu, kıpkırmızı kalbine yeşil zehirler akıtıyor, kalbinin rengini değiştiriyordu sanki. Üniformasıyla aynı renge boyuyordu. Bir kez daha baktı meleğine. Bu sefer uzun uzun izledi onu. Eşine sarıldı. "Önce vatan" dedi. Giderken bilmiyordu şehadet haberini ulaştırdığı evlere düşen sızının aynısının bu eve düşeceğini.

Ve daha böyle milyonlarca insan buruk vedalarla dökülüyordu sokaklara. Doğdukları, doydukları bin yıllık vatanı elleriyle teslim edecek değillerdi ya? Vatan, diyerek yürüyorlardı şimdi. Evde bıraktıkları çocuklarına, eşlerine havasından huzuru soluyabilecekleri, her adımlarında hürriyeti duyumsayabilecekleri ve 'memleketim' diyebilecekleri bir ülke bırakmak için yürüyorlardı. İstikbali göklerde arayan bir milletin üzerine alçaktan uçan alçaklar bombalar yağdırıyordu ama yıldıramıyordu göğsü imanla mühürlenmiş milyonlarca vatanseveri. Kasvet ve sessizlik çökmüş bir memlekette milyonlarca yürek aynı anda 'bağımsızlık' diyerek, 'bayrak' diyerek kırıyordu mil-

letin iradesine vurulmak istenen prangaları ve söküp atıyordu bomba ve silah seslerinin ardında kalmış sessizliği.

Demokrasinin kalbine koşuyordu milyonlarca haris-i vatan. Atatürk'ten emanet cumhuriyetin koruyucusuydu onlar. Bombalar yağıyordu emanetin üzerine. Durur muydu, durabilir miydi daha yirmi yaşındaki Fatih, çocuklarını evde bırakıp göreve giden Zeynep, kırışıklarla dolu çehresinden memleket sevgisi okunan Akif Amca, kendisi gibi vatanseverleri Taksim'e taşıyan Şerife Teyze, "Biz vatan haini değiliz," diyerek kafasına sıkan Ferhat Astsubay ve böyle yüzlercesi?

Doğmam diyen güneşe inat 'sela'larla yürüyorlardı karanlık gecenin üstüne. Tankların önüne seriyorlardı bedenlerini. Silahların namlusuna dayıyorlardı alınlarını. Bağımsız bir milletin evladıydı onlar. Demokrasiye darbeyi, bileklerine kelepçe biliyorlardı. Dili bağlı, ruhu esir yaşamaktansa özgür bir gelecek bırakarak arkalarında, bir Hüma kuşu olup semaya yükselmeyi yeğliyorlardı.

O yüzden vuruluyordu pijamalarıyla kendini sokağa atan Akın, bir daha evine dönüp üzerini değiştiremeyeceğini bilmeden.

O yüzden vuruluyordu bir kafede otururken, bomba ve silah sesleriyle ayaklanıp tankların karşısına çıkan Hasan.

O yüzden vuruluyordu bulaşıklarını tezgâhın üzerinde öylece bırakıp meydana koşan Rümeysa.

En sevdikleri şarkıları bir daha duyamayacaklarından habersizce konserden fırlayıp köprüye koşan Berk ve Asya, o yüzden vuruluyordu.

O yüzden vuruluyordu Gülşah gibi, Cuma gibi, Türkan gibi yüzlercesi. Birer bomba da vatan bekçilerinin ocağına dü-

şüyordu. Gözyaşları birikiyordu anaların, yavruların, eşlerin gurur okunan gözlerinde. Şimdi her bir şehit birer Alparslan, birer Tomris'ti.

Onlar Türkiye'nin mert çocukları, bu güzel ülkenin torunlarıydı. Kafalarının üstüne yağan delici mermilerle afif çehreleri kan kızılına boyanırken, dudaklarında kalmış duaların arasına kelime-i şehadeti de sıkıştırıp ruhlarını teslim ediyorlardı. Milli iradeyi, bu ülkenin geleceği olacak yavrularını ve kutsal bildikleri vatanlarını; kendileri gibi sokağa dökülmüşlere, adaleti savunanlara, yurduna sadıklara ve demokrasiye inananlara emanet ediyorlardı.

Ey Ankara, kıyamet yaşanıyordu, kızıla bürünen bedeninde! Aydınlanmıyordu gökyüzü. Sabahı doğurmuyordu bu gece. Yaz ortasında, allara bulanmış Şeb-i Yelda'yı ağırlıyordun.

Ah bir Güneş doğsa, yıllarca avuçlarında biriktirdiği ihanet tohumlarını serpen ellerine kelepçe vurulacaktı Ehrimen'in. Yere düşen her bir tohum kazınacaktı topraktan. Kök salmalarına asla izin verilmeyecekti. Zaten bu bereketli topraklarda ihanet tohumlarının filizlenmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Dua ediyordu şimdi analar, tankların altında un ufak olan kemikleri kalmış göğe yükselen ruhlar, babasını vatanına şehit veren çocuklar.

Dua ediyordu bir Kurtuluş Savaşı'ndan alnının akıyla çıkmış, bir ikincisinden de böyle çıkacağına inanan vatanseverler.

Günü doğurmayan geceye inat, bu geceye gün gibi evlatlar doğuran analar dua ediyordu.

Ve dualar kabul oluyordu. Daha topraktaki kanı kurumadan semayla buluşan ruhlar karanlığı dağıtıyor, ülkenin bütün renkleri üzerine motif motif işlenmiş bir ebem kuşağı armağan

ediyorlardı gökyüzüne. Saatler önce bir daha üzerinize doğmayacağım dercesine ülkeyi terk eden güneş, bir milletin yeniden var oluşunun üzerine, bir daha sizi bırakmayacağım dercesine doğuyor, bombaların kızıllığını siliyordu semadan. Göğü yarıp paramparça eden, çığlık attıran yıldızlara, kalbini bölük pörçük edip bedeninde saklananlara korku salan, bir milleti sonu olmayan bir geceye inandıran Şeb-i Yelda kaçarak uzaklaşıyordu şimdi senden Ankara. Arkasında, yıktığından daha büyük bir şehir inşa edildiğini bilmeden kaçıyordu kan kızılının tan kızılıyla kucaklaştığı o saniyelerde.

Ankara Atatürk Anadolu Lisesi
ÇANKAYA/ANKARA

KANLI BERE

Aleyna GÖLEÇ

"Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, gönlüme düşen sensizlik ateşi ruhumu kasıp kavuruyor. Hıçkırıklarımı boğazımda düğümlüyorum, eşini kaybeden ruhumun ıstırabı daha da artıyor. Sen yoksun, sensizlik var, sessizlik var, ruhumun kuyuları susuz, gönlümün toprakları kurak kaldı" diye iç geçirdi ağlayarak ve sonra Mehmet'in gümüş çerçeveye konmuş büyütülmüş vesikalık fotoğrafını öptü.

Zehra sabah vakitlice uyanıp hazırlandı. Sonra bebeğine baktı, gardırobunun kapaklarını açtı, bebeği için kıyafetler hazırlayıp çantaya koydu. Bebeğin uyanmasını beklerken, o da ev işlerini tamamladı. Yatak odasından gelen ağlama sesiyle odaya koştu. Uyanan bebeğini hazırladı. Bebeği puseteye koydu. Çantasını aldı ve evin kapısını kilitleyip binadan çıktı.

Aylar sonra ilk defa dışarı çıkıyordu. Dışarıda serin bir hava, hafif bir esinti… Vakit erken, günlerden pazardı. Etrafta hemen hemen kimse yoktu. Yolun karşısında çapraza düşen bir ilkokul, ilkokulun avlusunda uzunca bir direk, direğin ucunda bir al bayrak… Zehra'nın içinde özlem, hasret, korku ve heyecan vardı. Puseti arabaya koyup kemeri taktıktan sonra ön koltuğa geçip kendi kemerini de taktı. Sonra yola koyuldu. Arada bir dikiz aynasından bebeğini kontrol ediyordu.

Park yerine geldiğinde önceki geceden kalma arabaların arasından geçip kendi arabasını park etti, arabadan indi. Arka

kapıyı açtı, puseti aldı ve pusetin kenarına koyduğu eşarbını aldı, başını örttü. Sonra büyük demir kapıdan içeri girdi. İçerisi çok kalabalık değildi. Girişte sol taraftan 15. kısım 7. sırada mezar taşında Mehmet Ertürk yazan ve başında al bayrak olan kabrin başına geldi. Bir süre ayakta seyretti mezar taşını, sonra usulca yere oturdu. Puseti hafifçe yere bıraktı, içinde uyuyan Ömer'e baktı. Ömer arabanın içinde tekrar uykuya dalmıştı ve henüz uyanmamıştı.

Dışarıda serin bir hava, hafif bir esinti… içinde düğüm düğüm hüzünler, akmadan kurumuş gözyaşları… Yarımca bir nefes alıp verdi al bayraklı mezar taşına bakarak. Uzun zaman sonra ilk defa geliyordu. Ruh eşini kaybetmenin yarım kalmışlığı, bir sinir harbi gibi sabrını yokluyor, Zehra her defasında Ömer için, Mehmet'in hem emaneti, hem hatırası hem de hayatının varisi için hüznünü, yarım kalmışlığını dizginleyip hayal odasının perdelerini gerçeğin yakıcı güneşine açıyordu.

Elindeki Yasin-i Şerif'ten birkaç sure okuduktan sonra mezarın ayakucunda duran su şişesinden mezara su döktü; yeniden mezarın başucuna, mezar taşının yanı başına gelip oturdu. "Mehmet'im" diye fısıldadı al bayraklı mezar taşına. "Seni çok özlüyorum" diye iç geçirdi elinde olmadan. "Sen gidersen ben biterim diyordum ya hep. Bitemiyorum, yitirdiğimle yitemiyorum, çünkü ben artık yalnız ben değilim"

Nişanlandıkları günkü heyecanlı halini hatırladı Mehmet'in. Öyle ki garsonlardan birine çarpıp ceketine meyve suyu dökülmesine sebep olmuştu. Buna rağmen yüzündeki rahatlatıcı tebessüm asla kaybolmamıştı. "Ceketimi çıkartıp oynarım, hem zaten hava da sıcak" demişti.

Mehmet'le birlikte ara sıra çay kahve içmeye gittikleri, duvarlarında kırmızı lale resimleri olan, Boğaz'a nazır kafeyi hatırladı. Kemal'in eşi işletiyordu artık orayı. Zehra ve

Mehmet'in düğününde çektirdikleri ve dördünün olduğu fotoğrafı ahşap çerçeveletip duvara asmışlardı.

Ev ararken sıcaktan tansiyonu düşmüştü ve fenalaşmıştı Mehmet bir keresinde. Hastaneye birlikte gitmişlerdi. Uykusuzluktan, halsizlikten ve sıcaktan tansiyonunun düştüğünü söylemişti doktor. Serum takacaklardı ama serum istemediğini söyleyip reddetmişti de Hatice, hanımlar hastaneye gelip ikna edince ancak zorla kabul etmişti serum takılmasını.

Hastaneden çıktıktan sonra gün akşama yaslanırken Boğaz kenarında birazcık yürüyüş yapmışlar, sonra birlikte yemek yiyip evin yolunu tutmuşlardı. Zehra eve geldiğinde hem ev aramanın hem de hastane telaşının getirdiği bir yorgunlukla doğrudan yatak odasının yolunu tuttu ve uyudu.

Gözünü açıp kendine geldiğinde güneşli bir hava, dışarıda ise gittikçe artan bir kalabalık ve telaş vardı. Tatlı bir telaş… Bugün evleniyordu Zehra ile Mehmet. Zehra erkenden hazırlanmaya başladı, üst kısmı inci detaylı kolları bileklerine kadar dantel işlemeli gelinliğini giydi, saçlarını dağınık topuz şeklinde yaptırdı. Gelinliğin içinde rahat hareket edebilmek için tarlatanlı almıştı bilerek. Zehra kır düğünü istemişti. Geniş bir alanı ve bol yeşilliği olan, denize nazır bir yer de bulmuşlardı nihayet. Kemal son hazırlıkları yapıyordu. Bahçedeki masalar, sandalyeler süslenmiş; direklere rengârenk ampuller takılmıştı. Gelin ve damadın geçeceği yol boyunca mor ve beyaz çiçekler dökülmüştü. Zehra içeride son hazırlıklarını yaparken Kemal'in nişanlısı Betül, gelin odasının kapısını çalıp içeri girdi. Zehra ile Betül hem hazırlanıp hem sohbet ederken bir anda Mehmet'in yakın arkadaşı olan Kemal sert, tedirgin ve hızlı bir şekilde kapıya vurup içeri girdi.

-Mehmet'i gören oldu mu?

-Hayır, görmedim, bir şey mi oldu? Dedi Zehra.

-Mehmet'i bulamıyorum. Her yere baktım ama hiçbir

yerde yok, telefonuna da ulaşılmıyor.

Zehra ve odadakiler hızla dışarı çıkıp telaşla düğünün olacağı mekâna geldi. Masada oturan misafirler, şaşkın ifadelerle telaş içinde ne yapacağını bilmeden bir o yana bir bu yana koşturan Zehra'ya baktılar.

Gökyüzü birden karardı. Hâlbuki saat daha erken olduğu ve havanın kararmasına daha hayli zaman olduğu halde gökyüzü bir anda koyu, karanlık yağmur bulutlarıyla kapandı. Herkes şaşkınlık içerisinde başını gökyüzüne çevirdi. Batı yönündeki koyu karanlık bulutların içinden dokuz kuş (güvercin) onların olduğu alana doğru yaklaşıyordu. En öndekinin ağzında bir bere vardı. Kuşlar havada halka şeklinde uçarken ağzında bere bulunan kuş Zehra'ya yaklaşarak bereyi ağzından bıraktı. Zehra şaşkınlıkla kuşa bakarken bere gelinliğin üzerine, oradan da çimlere düştü. Herkes donakalmış, şaşkınlık ve korku içinde olup biteni izlerken Zehra'nın gözü gelinliğe takıldı. Gelinlik kan olmuştu. Hızla yere oturdu. Bereyi eline aldı ve berenin üzerinde "M. Ertürk" yazdığını gördü. Herkesin gözü Zehra'ya kilitlenmişti olup biteni anlamak için. Zaman durmuş, mekân donmuş, olup biteni anlamakla anlamamak arasında kalan misafirler taş kesilmişti. Kuşlar geldikleri gibi kayboldular gökyüzünde. Sessizliği Zehra'nın çığlıkları bozdu.

"Mehmet… Hayııır" diye haykırdı. Misafirler gördüğü dehşetin etkisinde sus pus olmuştu. Zehra'nın haykırışıyla birlikte bir anda herkes feryat edip ağlamaya başlamıştı. Düğün bir anda cenaze evine dönmüştü. Bir tarafta Emine Hanım Zehra'ya sarılırken diğer taraftan da Mehmet'in kanlı beresini görmesiyle bayılan Mehmet'in annesini ayıltmaya çalışıyorlardı. Zehra yerden kalkıp kuşların geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Çığlıkları yeri göğü inletiyordu. Annesi ve diğer misafirler onu kollarından tutup sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Zehra keskin ve acı bir çığlık attı: "Hayıır!"

Gözlerini açtı ve yatağından doğruldu. Nefes nefese kalmış ve çok terlemişti. Kalbinin hızla attığını fark etti. Sayıklamaya başladı: "Allah'ım, Hayır, olamaz". Odaya annesi girdi. Zehra'nın sesinden korkmuştu. Kızını sakinleştirdi. Mutfaktan bir bardak su alıp geldi. Zehra yavaş yavaş kendine geldi. Eli hemen komidinin üzerindeki telefona uzandı. Emine hanımın tüm ısrarlarına rağmen Mehmet'i aradı. İlk aradığında açmadı telefonu. Zehra telaşla tekrar aradı.

-Mehmet neredesin?

-Uyuyordum canım bi şey mi oldu bu saatte.

-Çok kötü bir rüya gördüm, iyi misin, dedi ağlayarak. Mehmet Zehra'yı sakinleştirdikten sonra telefonu kapatıp uyudular.

Gerçek düğün günü yaklaşıyordu. Zehra o rüyanın etkisinden hala kurtulamamıştı. Mehmet'e sürekli dikkatli olmasını söylüyordu. Ev tuttular, beyaz eşya ve mobilyaları aldılar. Artık düğün günü gelmişti.

Zehra rüyanın etkisiyle kır düğünü istemedi. Düğün salonu tuttular. Bu sefer Mehmet'in yanından ayrılmıyordu Zehra. İçinde korku vardı. Dakikalar sonra düğün salonuna girdiler. Canlı, şen ve dolu dolu bir gecenin sonunda düğün bittiğinde Zehra'nın içindeki tedirginlik de son bulmuştu.

Mehmet'in izninde sorun çıktı ve ancak iki hafta sonra balayı tatiline gidebildiler. Mehmet istemişti Çanakkale'ye gitmeyi. Zehra da kırmadı, kabul etti. Bir ara 57. Piyade alayı şehitliğine gittiler. Zehra hayranlıkla etrafı izlerken Mehmet olduğu yerde donup kalmıştı. Bir yere odaklanarak dikkatlice bakıyordu. Zehra birkaç adım attıktan sonra Mehmet'in geride kaldığını fark etti. Ani bir hareketle arkasını döndü.

Mehmet bir yere odaklanıp kalmıştı. Zehra sessizce yanına yaklaştığında Mehmet'in gözünden bir damla yaş aktığını gördü. O da aniden Mehmet'in baktığı yöne baktı. Al bayrağın altında binlerce mezar vardı ve Mehmet büyük dedesinin mezarının önünde duruyordu. Zehra Mehmet'in gözündeki yaşı sildi ve koluna sarıldı.

-Bayrak sadece kumaş parçası değildir, diye iç geçirdi Mehmet, "Hürriyettir, namustur, ardır, var olmanın kendisidir. Bir insanın önce kendine sonra milletine gösterdiği saygının alametifarikasıdır. Bir insanın henüz doğmadan önceki ana rahmi de, yaşarken dünyası da, öldükten sonra mezarı da bayrağının gölgesidir. Bir yerde bayrak için kan dökülüyorsa işte orası vatandır. Eğer kanımızla yükselecekse peygamberin dini, durmasınlar, kılıçlarla doğrasınlar bizi. Bir şehit kanı değil bin şehit kanı da dökseler, biz her pıhtısından milyonlar oluruz bu vatanda. Ben bu vatanda doğan ve bu vatanı son nefesime kadar koruyacak olan binlerce polisten biriyim." diye sessiz sedasız kendisiyle konuştu dedesinin mezar taşına bakarken.

Hava kararmıştı bir süre sonra. Dinlenmek için otele gittiler.

Bir çocukları olacağını öğrendiği zamanki heyecanı gözlerinden okunuyordu. Zehra'nın baş dönmeleri ve bayılmaları artınca doktora gittiler. Kan tahlili vs.'den sonra, "Zehra Hanım hamilesiniz, kendinize daha çok dikkat etmelisiniz" demişti doktor. Mehmet şaşkınlık ve mutluluk içinde tekrar sordu: "Hamile mi?" Heyecandan içi içine sığmıyordu.

Birkaç kez kontrole gittikten sonra doğumun temmuz-ağustos gibi olacağı belirlendi. Mehmet Zehra'ya her konuda yardımcı oluyor, onun ve henüz doğmamış çocuğunun üzerine titriyordu.

Zehra fikrini geçmişe çakılı hatıralardan, gözlerini Mehmet'in mezarından ayırdı bir an ve pusette uyuyan Ömer'e

baktı. Hala uyanmamıştı, yüzünde kırık buruk ve acı bir hisle tekrar mezara baktı.

Doğuma yaklaşık iki hafta vardı. Bir gün evde otururlarken telefon çaldı. Mehmet telefonunu açarken Zehra da ona bakıyordu. "Tamam geliyorum" dedi Mehmet. Zehra'nın yüreğini bir anda korku ve hüzün kapladı.

"Canım seni annenlere bırakayım, evde yalnız kalma, beni işten çağırıyorlar." dedi Mehmet. Birlikte hazırlandılar, her zamankinden biraz farklı duygularla evden ayrıldılar. Mehmet emniyet müdürlüğüne girdiğinde herkes panik halinde koşuşturuyordu. Baş komiserin "Köprüye gideceğiz arkadaşlar, ordunun içine sızmış bir grup vatan haini köprüyü kapatmış" demesiyle herkes hızlı bir şekilde araçlara bindi.

Köprüye geldiklerinde gördükleri manzara karşısında şok oldular. Kendi askeri, vatan evlatlarının paralarıyla alınmış topu tüfeği ve tankıyla vatan evlatlarının üzerine geliyordu. Zehra'nın babası televizyondaki kanalı değiştirdi. TRT-1'deki haberin alt yazısını okurken Zehra sancılanmaya başladı. Babası ve annesi telaşlandılar. Zehra ısrarla Mehmet'i aramak istediğini söylüyordu. Babası Mehmet'i ararken, bir yandan da kızının koluna girmiş arabaya götürüyordu. Zehra'nın sancıları giderek artıyor, fakat Mehmet gelmeden hastaneye gitmek istemiyordu. Hastaneye gittiklerinde doktor doğumun başladığını ve hemen doğumhanenin hazırlanması gerektiğini söyledi. Zehra bir yandan sancıların etkisiyle acı içinde bağırıyor, bir yandan da Mehmet'in gelmesini istediğini söylüyordu.

Mehmet köprüdeki kalabalığı sakinleştirmek için askerlere yaklaştığında nerden geldiği belli olmayan bir kurşun göğsüne saplanmıştı. Yere düşse de çelik yeleğe denk geldiği için tekrar ayağa kalktı. Arkadaşları siper almıştı. Kemal kalkanla birlikte Mehmet'i korumaya geliyordu, omzundan vuruldu ve

yere düştü. Cumhurbaşkanının sokaklara çıkın çağrısı üzerine Mehmet'in anne ve babası, havalimanına Mehmet'in babası Mustafa Bey'in ekmek teknesi olan taksisiyle gittiler.

Havalimanına giderken tankları durdurmak için herkes arabasını siper olarak durduruyordu. Mustafa Bey de hiç düşünmeden arabasını oraya park etti ve havalimanına doğru yürümeye başladılar. O sırada semada beliren helikopterler ateş etmeye başladı. Büyük bir telaş ile herkes yere yattığı zaman kurşunlardan bir tanesi Hatice Hanım'ın bacağını sıyırdı. Sancıyla yerde kıvranırken diğer insanların yardımıyla hastaneye götürdüler. Aynı helikopterler bu sefer köprüye geldiklerinde yine yoğun ateş ettiler, bu sırada Mehmet göğsüne ve bacağına aldığı sekiz mermiyle daha da kötü hale gelmişti. Kemal, Mehmet'in yanına giderken omurgasına kurşun saplanmıştı. Çok yoğun bir ateş çemberi içerisinde kalmışlardı. Mehmet Kemal'in gözlerine bakarak, "ailem sana emanet devrem" dedi ve kendinden geçti. Köprü kan gölüne dönmüştü. Hastanenin doğumhanesini inleten sancılı bir kadının haykırışları bir bebeğin ilk nefesiyle kesildi. Saatler süren uğraşılar ve müdahalelerden sonra bebeğin doğduğunu, her ikisinin de iyi olduğunu söyledi doktor. Zehra normal odaya çıkarıldığında hala haber alınamadığını duyunca ağlamaya başladı.

Hatice Hanım Zehra'yı aradı ve telefona Zehra'nın annesi baktı. Bebeğin doğduğunu öğrendiğinde kalkıp gitmek istese de bacağına on dikiş atılmıştı ve doktor gitmesine müsaade etmedi. Zehra'ya sakinleştirici verip biraz uyumasını sağladılar. Mehmet'in yaralandığını ve yoğun bakımda olduğunu söylediler. Zehra hastaneden çıkıp Mehmet'in yanına gittiğinde hastanede bir çığlık yankılandı. Mehmet'i morga indiriyorlardı. Zehra'yı sakinleştirmeye çalıştılar fakat hiç de kolay olmadı. Ertesi gün şehidi eve getirdiler. Bu Zehra için dayanılmaz bir acı olmuştu. Zehra pusetin içinde ağlamaya başlayan Ömer'i sallayarak tekrar uyutmaya çalıştı.

Kafasını çevirip mezara baktı ve sen şehit olmadan önce bizi Kemal'e emanet etmişsin, hala gelip uğruyor yanımıza, bir eksiğiniz var mı diye. Kemal aslında o gece gazi oldu. Omzuna gelen kurşun, eklemi parçalamış. Bir de omurgasına saplanan bir kurşun var. Ameliyat sonucu koluna platin taktılar ama omurgasındaki kurşun tehlikeliymiş, ona dokunmadılar. Görevliler Zehra'ya o günden kalan kanlı bir bere ve dokuz kurşun vermişlerdi. "Geçen sene gördüğüm kuşlar kurşunların habercisiymiş." diye geçirdi içinden. Ömer'in babasını görmesini istercesine puseti mezar taşına yaklaştırdı, yüzünü babasına çevirdi. Bir müddet sonra sol tarafta bulunan mezarlığın giriş kapısına yöneldi.

Dışarıda serin bir hava, hafif bir esinti… İçeride 15. kısım 7. sırada bir mezar taşı, taşın ucunda bir al bayrak, toprağın birkaç metre altında Mehmet vardı. Pusete baktı, Ömer annesinin gözbebeklerinin içine bakıp gülümsedi, Zehra oğlunun gülümsemesini karşılıksız bırakmadı. Kafasını çevirip son kez Mehmet'in mezarına baktıktan sonra huzurlu, gururlu, umutlu… Ama ille de özgür bir şekilde demir kapıdan çıktı ve gitti.

Etimesgut Şehit Muhammed Fatih Safitürk İmam Hatip Lisesi
ETİMESGUT/ANKARA

KAYIP BACAK

Hava DOĞAN

Hava hâlâ sıcak, gökyüzü toz… Asma ağaçları altında yaşlı bir adam anlatıyor. Kırlaşmış bıyıkları neredeyse yirmi yıldır titreyip duruyor. Ama hikâyesi sözcük sözcük hep aynı. Enez'in adamları ağızları yine açık, yaşlı adamı dinliyor. Gökyüzü toz, temmuz tozu… Daha o zamanlar mermi nedir, silah nedir, hatta asker kimdir bilmem. Toyum, bıyıklarım bitmemiş daha! Elime sapan dahi almamışım. Ya on yediyim, ya on sekiz. Şimdi yalan olmasın, iş aramaya şöyle bir İstanbul'a uzanmışım. Temmuz ama başı mı sonu mu bilmem. İki hafta turladıktan sonra Yedikule'de bir lokantada garsonluk bulmuşum.

İstanbul'u bilirsiniz, bir başka denizdir. İçinde insan yok sanırsınız. Ama öyle değilmiş, sağ olsunlar yatacak yerim de var, sohbet edecek dostum da… Memnunum yani. Gündüz iş, aş; gece muhabbet. İki hafta demeden, alışıverdim. Alıştım da laf mı seviverdim İstanbul'u. Sevdim ya sık sık Düzceliyle İstanbul'u keşfe çıkıyorum. Yedikule'den Aksaray'a, oradan Sultanahmet'e, oradan da dur durak bilmeyip Eminönü, Üsküdar, Taksim'e iniyoruz. Pek keyifli tabi, şimdiki gibi bastonu koyduğumuz yere çakılıp kalmıyoruz. Kanımız kaynıyor, biz de veriyoruz gözüne gezmenin…

Bir gün yine iş çıkışı Düzceliyle Üsküdar'da bir kafede oturuyoruz. Önümüze küllüğü çekmişiz tabi, muhabbet koyu.

Ama var ya ne muhabbet, kırk yıllık dost olup bir araya gelsen anca bu kadar samimi olursun. Muhabbet hoş ama fark etmemişiz saatin geç olduğunu, hava kararmaya başlamış. Yazın da hava geç kararır ya, Allah bilir saat kaçtı? Kaç saat konuşmuştuk. Neyse işte biz bunla konuşuyoruz falan, şöyle bir sağa sola bakıyım ne olmuş, kim var kim yok dedim. Ulan bir baktıysam kafedeki masaların neredeyse alayı boş. Saate baktım, daha dokuz yeni oluyor. Garsonlara falan bir baktım, ellerinde telefon, ciddiyetle bir şeyler okuyor olacaklar ki parmakları oynamıyor. İçime kurt düştü benim de. Düzceliyi dinliyormuş gibi yapmayı o dakikadan sonra hepten bıraktım. Çevredeki atmlerin, fırınların, petrol istasyonlarının git gide kalabalıklaştığını görüyorum. Ama insanların suratları beş karış, bir ciddiyet, bir gerginlik o biçim. Tam o sırada köprüde gördüğüm tankı Düzceliye göstererek dürttüm;

-Oğlum ne oluyor baksana Düzceli, şu gördüğüm gerçek mi?

Biraz seslice söylemiş olacağım ki garsonlar telefondan kafalarını kaldırıp hepsi camın kenarına bakınmaya gelmişler. Garsonlardan birinin;

-İnternetteki haberler doğru galiba, darbe oluyor, demesiyle tüylerim diken diken oldu, korktum. Darbe yaşayıp bilmişliğim yoktu ama küçükken dedem, babam sofrada konuşurlardı, hatırlardım. Delikanlılığımıza zeval gelmesin diye bir yandan da belli etmemeye çalışıyorum tabi korktuğumu. Öylece kaldık bir süre. Sonra çok geçmedi solumdaki duvara asılı koca televizyonun sesi açıldı. Haberlerde o zamanın cumhurbaşkanı, bir haber programında telefonla canlı yayından konuşuyor. Kurduğu cümleyse şuydu:

-Milletimizi illerimizin meydanlarına, hava limanlarına davet ediyorum…"

Bu cümleden sonra Düzceliyle bir saniye dahi oturmadan

hesabı ödeyip sokağa çıktık. Köprüye doğru yürümeye başladık. Nerde bu insanlar demeye vakit kalmadan elinde bayrak, dilinde Kur'an nidalarıyla genç kızlar, onların babaları, kimi anneler, filinta gibi delikanlılar, gazi üniformalı tekerlekli sandalyede yetmişlik bir dedenin dahi içlerinde bulunduğu halk sokağa dökülmeye başladı. Beraberce köprüye doğru yürüyoruz. Köprünün oraya geldik ve gördük ki çoktan bir grup toplanmış. Üzerlerine gelen tanka rağmen biri bile geriye doğru kılını dahi kıpırdatmadan bayrak sallıyor, taş atıyor, bir şekilde durdurmaya çalışıyor. Kimi asker üniformalılar vatandaşlara coplarla girişmeye başladı. İlk gördüğüm mor kapşonlu gence yardım edeyim demeye kalmadı, bana da girişmeye başlamasınlar mı? Nerden geldiğini anlamadım. Sonra gözümün seçebildiği herkesten yardım istiyorum ama nafile. Merhameti yok ki insafsızın, bindi tepeme vurup duruyor. Tam kendimden geçmek üzereyken beni iyice öteleyip köprünün kenarına attı. Yediğim dayak kesilince biraz olsun gözüm açıldı da şöyle bir etrafı kolaçan ettim. İlk gördüğüm şeyler kenarda, tekerlekli sandalyesinin üzerinde ağlayarak kendi kendine birşeyler okuyup üfleyen dede ve yerde öylece yatan birkaç beden, şehitlerdi artık. Gözlerimle etrafı süzdüm. Düzceliyi aradım, görünürde yoktu. Ama bir grup insan dikkatimi çekti. Grupta bazıları telefondan bir şeyler okuyor, bazıları da üstünü soyunuyordu. Etraftan gelen silah sesine aldırış etmeden dikkatle ne yapacaklarını izlemeye devam ettim. Çok geçmeden maskülen ayakkabı giymiş, soyunan heriflerin atlet ve gömleklerini tankın paletlerine sokup durdurduğunu gördüm. Tank durunca kimsecikler, daha sevinmeden içindeki asker üniformalı cuntacıları dışarı çıkarmaya çalıştı. Çıkmadı tabi soysuzlar. Onlar çıkmayınca bir grup yırtık kot pantolonlu genç, tankın içine girip onları bir güzel insana benzettikten sonra yaka paça atıyor dışarı. Ben de bir şey yapamasam da oturduğum yerden kendimi biraz daha toparlayıp gururla kabarıyorum. Tam şöyle bir etrafı kolaçan edeyim, belki bir yardımım dokunur diyordum ki

duyduğum silah sesleriyle olduğum yere mıhlanıyorum. 1, 2, 3, 4… Bir süre sonra kulaklarım bu namlu sesini yadsıyor ve saymayı bırakıyorum. Gecenin sonuna doğru sesi kesiliyor anca. Biz o gece buna da şükür demiştik.

Aynı gece sabaha doğru kahraman halk ve gerçek Türk askeri darbeyi bastırdı, cuntacıları topladılar. Şehitler, yaralılar hastaneye kaldırılıyor işte. Sıra bana geldi, bir doktor, olduğum yerde yarama bereme baktı; sonra sarı yelekli bir Att görevlisine:

-Sol femur kemiği çatlak veya kırık olabilir, kafasının sağ tarafında yara var, dikkatli olun. Hastaneye götürülüp gerekli tedaviler yapılsın. Ne olur ne olmaz diye de uyutulmasın, dedi.

Doktorun dedikleri üzerine att görevlileri beni ambulansa taşıyıp dikkatlice ambulans koltuğuna oturttu. Çok geçmeden yanımdaki boş sedyeye de bir şehit getirdiler. Getirdiler ama şehidin sol bacağı neredeyse hiç yok, her yeri kan içinde. Hemşireler, askerler, savcı, polisler; hepsi kopuk bir sol bacak arıyor ama nafile. Ara Allah ara yok! En sonunda savcı diğer hastayla birlikte hastaneye götürülsün, bacak bulununca gönderilir dedi. Ben ambulans koltuğunda yaralı, o yiğit sedyede canını teslim etmiş geldik hastaneye. Onu morga götürdüler, beni bir odaya. Uyutmuyorlar. Hoş, uyutsalar uyuyabileceğim sanki. Zihnim, Düzceli ve kayıp bacak arasında mekik dokuyor. En sonunda dayanamayıp yanıma girip çıkan hemşireye durumu anlatıp bizim Düzceliyi soruyorum. Cüzdanlardan o isme ait kimlik çıkmadı diyor, derin bir oh çekiyorum. Tam kapıdan çıkacakken:

-Kayıp bacak bulundu mu, diye sordum.

-Yok, dedi. Ailesine haber verdik, eli kulağındadır, gelirler. Gelince ne diyeceksek artık, deyip çıktı odadan.

Çok geçmedi, beş on dakika sonra içim geçmek üzereyken, koridordan bir ağıt duyup irkildim:

-Anam, yiğidim, mert yavrum benim… Askerde emanet canından verdiğin bir parçan yetmedi miydi de şimdi şehit oldun Gazi Mustafa'm…

İşte o ağıttan itibaren tüm gece kayıp kalan tek parça Düzceliydi deyip derin bir nefes aldı yaşlı adam. Gözlerinde hâlâ o gece kazanılan zaferin gururuyla karışık bir hüzün vardı sanki. Ve başka bir şey demeden elindeki bastonuyla cami yolunda yürüdü. Havaysa hâlâ sıcaktı, gökyüzü tozlu… Temmuz tozu…

Tes-iş Anadolu Lisesi
ADAPAZARI/SAKARYA

İNANÇ

Mukaddes TATLIGÜL

Tarih: Mayıs 1960

Resmi radyo kanalı açık. Sobanın sıcağının yanında içeriye radyonun cızırtıları doluyor, sanki onun da dertleri varmış da anlatırken acı çekiyormuş gibi. Sahi nedir acı? Taşımak zorunda olduğun sırtına yüklü bir çuval mı? Gece yastığını sulayan gizli gözyaşları mı? Çaresizlik mi yoksa? İstemeden radyoya kaptırıyorum kendimi; Türk Silahlı Kuvvetleri Türk vatandaşlarını radyolarının başına davet eder… Kuvvet diyor, ne güzel. El koydu diyor, el koymak güzel kelime.

Pantolonumun yamasıyla oynuyorum; küçüğüm belki ama büyük hayallerle yaşıyorum, yine o hayallere dalıp gitmişken tahta beşiği sallayan kız kardeşimin sesine kaptırıyorum kendimi; yanakları sobadan al al olmuş. Neden bilemiyorum, önce tahta döşek gıcırdıyor, sonra dedem belini biraz doğrultarak yavaşça radyonun yanına süzülüyor. Sesi biraz daha açarak cızırtının yayılmasına izin veriyor. Sonra da iki damla gözyaşına ev sahipliği yapıyor yüzündeki çizgiler.

Önce düşüncelerime yağıyor dedemin gözyaşları. Korkunun dostluk yaptığı düşüncelerim sanki dedemin akan yaşlarına bulanıyor sakince. Babaannemin Kuran okuyan sesine de uğramadan

edemiyor bu yaşlar. Kesmiyor Kuran okumasını. Yaşmağının ucuna sildiği gözyaşlarıyla devam ediyor okumaya. Korkuyorum, zihnim almıyor olanları, ne olduğunu anlayamıyorum. Dedem neden ağlıyor? Bu gece hüzün neden bir kuş gibi daldı sanki içeriye? Neden bu gece ayı gökyüzünden koparmışlar? Her yer kapkaranlık.

-Dede neden ağlıyorsun? Dedeler ağlamaz ki. Babam da ağlamazmış, çok cesurmuş; sen demez miydin böyle?

Duymadı beni. Duyamadı.

-Oğlum gel buraya. dedi.

Çatallı sesini duyunca gözlerimi sessizce terk etti yaşlar. Kardeşim neye gebe olduğunu bilmediği gecede beşiğini sallamaya devam ediyordu. Dandini dandini...

-Ey benim koca yürekli oğlum! Bunları yapanları bu toprak affetmez! Bu rüzgar taşır, haber verir adım adım sonradan gelenlere. Bu millet sever. İhanet etmez! Ama bilinmez oğul... Ne yapılacağı bilinmez. Sürünün başı şuraya gidin diyemez, demez… Ey benim güzel oğlum, benden ne olur deme. Yedirtme bu milleti! Bu gece ay yok belki ama yarın tekrar doğacaktır hilal. Sakın korkma hainler gelecek...

Gözlerini sildi, yutkundu, devam etmeye çalıştı…

-...kula minnet eylenmez oğlum. Sakın Allah bir diyen herkese inanma. Sen Allah'a inan, o seni bırakmaz oğlum. Bu geceyi yaşatmalarına tekrar izin verme. Ben sana inanırım oğlum. Yaz bunu gönlüne, bizleri çok kırdılar. Kırma oğul, kırdırma!

O gün dedem benimle sanki son kez konuşuyormuş gibi konuştu.

Bir şeyler anlamıştım ama birçok şey kapıda karmakarışık hazır bekliyordu. Artık borcum vardı dedeme, bana inanmış, güvenmişti bir kere...

Bana neden korkma dediğini anlamamıştım. Dedem o gece hiç uyumadı.

Ben de yatağımın kenarına kıvrıldım, aldım kalemimi elime, yavaş yavaş başladım yazdım.

Sevgili dostum Ali. Bugün hüzün sindi evin tahtalarına, çok ağladı dedem. Sizin eve de uğradı mı gözyaşları? Sana çok önemli bir görevden bahsedeceğim. Dedem bana büyük bir görev verdi ama bunu tek yapamam. Bu gecenin tekrar olmaması gerekiyormuş, neden bilmiyorum. Ama olmasın zaten, sen anlarsın beni. Bu gece biraz farklıydı, dedem de dedi, hilal çıkmamış bu gece. Etraf ıssız, sanki dışarıya hain canavarları salmışlar, onlar da içlerimize girmiş. Bu gecenin tekrar etmemesi lazım Ali. Sen hep asker olacağım dersin. Ben de yönetmek isterim derdim. Ben yönetirim sen de öldürürsün Ali. Allah bize yardım edermiş, eder dimi Ali? Eder eder.

Allah yardımcımız olsun, sakın ağlama Ali. Ben çok korku... bu kelimeyi silgim olmadığından karalayıp devam ettim. Korkmuyorum, sen de korkma Ali.

Ali'ye ağlama demiştim belki ama o gün uyuyana kadar gözyaşlarımın ihanetine uğradım. Özlediğim ne çok şey vardı. Dedem hala ağlıyordu. Kardeşimin beşiği sallanıyordu… O sabah güneş biraz farklıydı, sanki birileri izin vermemişti de o zorla doğmuştu.

Uyanır uyanmaz gözleri şişen dedeme verdim yazdığım mektubumu.

-Dede bunu Ali'nin babasına verir misin? O da Ali'ye versin.

Zar zor tebessüm etti, yaş dolu gözlerle uzattı parmaklarını, sanki kuyudaki Yusuf'un kanlı gömleğini alırmışçasına aldı ve cebine attı kağıdı. Birkaç dakika geçmemişti ki öfkenin getir-

diği duyguları eline toplayan biri kapıyı kırarcasına yumrukladı. Sanki dedem biliyormuş gibi hiç tepki vermeden sessizce yanıma eğildi. Yanağımdan öpüp:

-Korkma, unutma sakın, dedi.

Dedem gitti, radyonun sesi kaldı evde:

El koyuldu, dışarıya çıkmayın, idam...

Ben dedemi o günden sonra görmedim. Çok şey öğrendim o gittikten sonra, yalnızlıkla terbiye oldum, o gün gelene kadar sustum… Dedeme verdiğim mektubum Ali'ye bir şekilde ulaşmış. Ulaşmış ulaşmasına ama onlar da İstanbul'a taşınmış.

Yıllar geçti. Babaannem, kardeşim ve beşik sesi yıllarca dostluk oldular bana.

Ben dedeme verdiğim sözü bir kez tutamadım. Ama bundan sonraki sözü kendime verdim. Yaşım geldiğinde elbet bir gün tutacaktım sözümü.

Hep bekledim, bir çocuğun babasının eve dönmesini beklediği gibi ben de o günün gelmesini bekledim hep. Ve bir gün doğru zaman olduğuna inanarak geç de olsa babaannemin yanına çöktüm, başladım anlatmaya:

-Babaannem. Göğüsleri dağlayan acılara boyun eğmeyen babaannem.

Ben derim ki gideyim...

O gün, dedemin benle konuştuğu gün...

Sanki kelimeler buz tutmuştu boğazımda. Onları ısıtacak bir güce ihtiyaç duyar gibi takılı kaldılar, çıkmadılar dışarıya.

Babaannem kelimelerin yaptığı yumruyu fark eder gibi susturdu beni ve kesik kesik konuşmaya başladı:

-Benden müsaade isteme, müsaade senin oğlum. Git tabi git de dedenin gönlü olsun. Sakın yılma oğlum. Ben sana inanırım ama en çok da sen inan kendine.

Hiçbir şey demedim. Desem gidemezdim. Sarıldım. Sustum. Çıkanın tekrar dönmediği kapıdan attım adımımı. Sanki ayağımın altında süzülüyordu hüzünler. Son kez döndüm bacası tüten eve. O duman sanki bir tütsü gibi içimde yanan duyguların acısıyla yaşıyordu. Yaşamak, bir amaç uğruna yaşamak, ne zor işti...

İstanbul 2016…

İnsanları büyüten anneleridir genellikle. Ama beni amaca dönüşmüş hayallerim büyüttü. İçime akan gözyaşlarımın suladığı bir söz ile büyüdüm ben. Dedeme, kendime verdiğim söz ile. Artık dedemin yüzündeki kırışıklıkları taşımaya başlamıştım. Hayat insanı acılarla terbiye ediyordu. Hayatta insana bir tek Allah dost oluyordu. Beynimin altında gizlenip pusu kuran kurtların beklediği, dedemin arzuladığı adam olmama az kalmıştı. İhanetin nefesine kulak verdim, ensemdeydi hissedebiliyordum.

Salona attığım adımlar dikkatleri üzerine çekerken benimse zihnimde yankılanıyordu. Dedemin beklentilerinin kat be katını şimdi halk bekliyordu. Ama ben bu sefer korkmuyordum, içim içime sığmıyordu sanki, zaferin kokusu sessiz bir gecenin uğultuları gibi ciğerlerime doluyordu.

Tarih 15 Temmuz 2016

Kaloriferin yanına eğilmiş, televizyonda babamın dikkatli bakışlarını üzerine çeken kadına bakıyordum, mavi takım elbiseli kadına. Sulh diyor, güzel kelime. El koymak, ne demek acaba? Kanallar değiştikçe korkmaya başlıyorum, büyük arabalar sokakta ateş yağdırıyor, koşa koşa cama çıkıyorum. Ay nerede? Nedir bu ses, gökte öten kuşların sesi değil de, göğü delen uçakların sesi

tutmuş etrafı. Korkmalı mıyım bilmiyorum. Babamın yanına geri dönüyorum, boynuna sarılıyorum. Sen bizi korursun dimi babacığım diyebiliyorum sadece. Beni öpüyor, anneme sarılıyor, odasına gidip bir kağıt parçasını iliştiriyor cebine. Hiçbir şey demeden çıkıyor evden. Annemin hıçkırıkları kalıyor geride, bir de televizyonun kısık sesi; sokağa çıkma yasağı, yurtta sulh… Benim babama olan güvenim sonsuzdu. En güçlü askerdi benim babam...

Yatağımın içine sızıp yıllar önce yaşadığım korkuların şimdi başka minik gönüllere ev sahipliği yapmasına izin vermeyecektim. Bekle dedem, çok az kaldı. Az kaldı.

-Sayın Cumhurbaşkanım, istediğiniz canlı yayın bağlantısı sağlandı, buyurun.

Yavaşça elime aldım telefonu. Ve içimdeki en büyük güvenle, en büyük inançla, bıraktım kelimeleri;

-Ben halkımızı meydanlara davet ediyorum. Ben bu zamana kadar halkın gücünden daha büyük bir güç tanımadım. Biz bunlara fırsat vermeyeceğiz!

Dedem demişti ya, sürünün başında sözü söyleyecek olan yok oğul diye, demek ki bana bunu anlatmak istemişti, artık mutluluktan dahi gözyaşları ıslatamayacaktı sokakları.

Bu gece öyle bir gece ki, artık daldaki kuşlar tutacaktı semadaki ayı.

Gerçi şimdi cesaretim var mıydı dışarıya bakmaya, bilmiyorum. Gökyüzünün bile övündüğü cesareti gözlerimle yakalamaya dayanacak mıydı gönlüm? Bu gece öyle bir geceydi ki belki dolunayı gören kurtlar yoktu evet, ama hilali görmüştü köpekler. Bu milletin farkında değildi hainler, bilmiyorlardı vatan sevgisinin ne demek olduğunu. Bu halkın topraktan korkup kurşunun can yakacağını, tankın ezeceğini düşündüler. Sonra fark

ettiler, fark ettikçe üşüdüler. Titrediler! Oysaki tek ses, tek çağrı yetmişti meydandaki Alilere, Ömerlere; tenlerindeki abdestin serinliğiyle sıkılmıştı işte ilk kurşun o kirli yüzlere...

-Sayın başkanım bildiğiniz üzere, halk dediğiniz gibi sokaklara çıktı, çıkmakla kalmadı, tankların önüne yattı. Komutanının emri üzerine ilk mermiyi atan askerimiz şehit oldu. Rabbim bu nasıl bir duygudur, nerde yaşanır bu duygu, nerede sevinilir, hangi denizin dibinde ağlanır bu acıya.

-Ben hemen aziz şehidimizi görmek isterim. Acilen oraya ulaşmam lazım.

-Ama sayın başkanım...

-Hemen!

Dışarıda çakan ışıkların kalabalıklığı, gözyaşlarının sahibi olamayacaktı ama bu duygu, bu acı; şimdi karşımda duran şehidin cebinde gözüken kağıda elimi uzatmaktan alıkoyamadı beni. Kendime demiştim, herkes için demiştim, ama dayanamadım.

Gözyaşlarım narince mektuptaki kelimelerin canına dokundu, yılların sakladığı ümidi çekti içine. Nefreti, öfkeyi, en çok da acıyı çekti içine. Gözlerim titreyerek gezindi kelimelerin üzerinde:

Sevgili dostum Ali...

Sen hep asker olacağım dersin. Ben de yönetmek isterim derdim. Ben yönetirim sen de öldürürsün Ali...

O gece bir kuş havalandı şehidin cebinden, önce bize dokundu canı, sonra hainlerin gözünü kapattı. Yavaş yavaş süzüldü semaya… Bu millet Türk milletiydi. Allah yardım etti Ali.

Atakum Anadolu İmam Hatip Lisesi
ATAKUM/SAMSUN

KIRIK KANAT

Beyza Nur YÜKSEL

Dünden kalan yağmurun çamurladığı dik yokuştan yukarı çıkarken, önceki günlere kıyasla daha da yorulmuşlardı. Hava soğuktu. Bu nedenle aldıkları her nefes boğazlarını yakıyordu. İşlemeleri paslanmış bir kapı ve çürük bir çitle çevrili suratsız bir evdi karşılarında duran. Cihan, paslı kapıyı açarak kardeşiyle birlikte eve koştu. Yöneldikleri ilk yer, üst kata çıkan merdivenlerdi. Cihan, kardeşinin çamurlu ellerinden tutarak yukarı çıktı. Her bir basamağın kendine özgü gıcırtısı evin geçmişini gözler önüne seriyordu. Yukarı çıktıklarında Cihan bir odanın kapısını açtı. Odanın pencereleri, güneş batana kadar odayı ışık oyunlarıyla aydınlatacak şekilde ayarlanmıştı ve antik havası, yarısı kitaplıkta bulunan, kalanı da döşemelere paylaştırılmış ciltli kitaplarla gizemli bir havaya bürünüyordu.

-Hiçbir kitaba zarar verme Sefa, dedi Cihan. Ancak Sefa cam kenarındaki dizili kitapları yere devirmişti bile. Kitaplar sırayla yere düşerken Sefa, elleri önünde yiyeceği azarı bekliyordu. Birkaç saniye boyunca sıkıca kapattığı gözleri, ağabeyinden ses gelmeyince açıldı. Ağabeyi, ayaklarının önündeki koliden yere saçılan defterlere kocaman gözlerle bakıyordu. Cihan elini yavaşça en üstte duran mavi renkli deri deftere dokundurdu. Sefa'nın yanlışlıkla düşürdüğü kitapların arkasına saklanan kolinin de yere düşmesine daha fazla sevinemezdi.

-Sefa, sanırım eski bir defter buldum…

Bu yaşlarına kadar annelerinin dedeleri hakkında anlattığı hikâyelerle büyüyen bu iki çocuktan yalnızca birisi anlamıştı buldukları kolinin içindeki hazineyi. Anneleri her zaman dedelerinin tuttuğu defterlerden bahsederdi. Cihan yerde duran defterleri köydeki eski evde çok aramış ancak bulamayınca pes etmişti.

Elini bir kez daha tozlu mavi defterin üzerinde gezdirdiğinde evde kardeşi ve anne babasıyla sessizce oturuyordu. Annesinin onaylayan bakışları eşliğinde defteri açtığında, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

"2016-Cihan'ın Anı Defteri" diye okumaya başladı.

Sefa defterin üzerinde ağabeyinin adını fark etti. Defterin ilk sayfasındaki tarihe hayretle bakan Cihan'ı dürterek ona adının neden orada olduğunu sordu. Sorusunu babası yanıtladı.

-O dedenizin adıydı oğlum. Dedenizin ismini verdik ona.

-Neden baba?

-Ağabeyin okuduğunda anlayacaksın yavrum, diye araya girdi annesi, gözlerinde biriken acıyı silmemek için direniyordu. Ama Cihan ilk sayfayı açarken bir gözyaşı ondan izinsiz düşmüştü yere. Düşerken yansıyan bir dünya göründü ev halkına, aldı ve geçmişe götürdü onları usulca. Duvarlardı bu ana şahit olan yalnızca.

*****

"Cihan'ın Anı Defterinden...1994"

Bir çınar ağacına türemiş beyaz güvercin kanat çırptı.

-Barışta ve savaşta!

Güvercin çıkan yüksek sesten irkilerek bir kez daha kanat çırptı.

-Karada!

Uyuşan kanatlarını esneten güvercin son bir kez kanat çırptı. Ardından havalanarak askeriyenin bahçesindeki yüzlerce askerin üzerinden uçarak uzaklaştı.

-Denizde ve havada!

Kalpleri titretecek daimi haykırışlarının ilk seferini komutanlarının ardından tekrarladılar.

-Her zaman ve her yerde!

Her zaman ve her yerdeydiler. Sözlerini tuttular. Ama bir gün vardı, tarihin sarhoş edici kokusunda kalmış bir gün… Güvercin o gün kanat çırpmadı ve yemin o gün çiğnendi.

*****

Sarıldı ve kolunu sıkıca sardı önündeki asker oğluna. Onu, giydiği postallarından daha da kara günler geldiğinde uğruna canını vereceği ve koruyacağı bir istikbali olsun diye yetiştirmişti. Yemin törenindeki sözler kulağında çınlıyordu hâlâ. Evladına baktıkça gururlanıyordu. İki kez yaşamıştı bu hissi. Ama ilkinde gurur yoktu. Yerine gelen korku o günleri çiviyle beynine kazımıştı sanki. Sabahına havadaki barut kokusuyla uyandığı günü kim unutturabilirdi ona? Babasının suçsuz yere askerler tarafından götürülmesi ve birkaç gün sonra ölüm haberinin gelmesi rüyalarından bir an olsun çıkmamıştı. Şimdi ise oğlu karşısındaydı. Bir kez daha saçını okşadı ve üniformasına sinmiş vatan kokusunu içine çekti. Başını okşayan bir baba elini, hainden başka bir isme layık olmayanlar almıştı ondan. Gecelerini hıçkırıklara boğmuşlardı halkını on senede bir tökezleten hainler.

İlk defa askeri okulu kazandığını duyduklarında, eşi sevinirken kendisinin bir odaya geçip hıçkırıklarla ağladığından

oğlunun haberi yoktu. Şimdi ise mezuniyetini görmüşlerdi, daha neler göreceklerdi kim bilir?..

*****

Sayfaları uçurdu rüzgâr… Sahneler oynandı… İnsanlar silindi… Ama zaman hâlâ aynı… Sadece, biraz daha yaşlı…

Bu sefer güvercin yok, bülbül var… Ama uçmuyor… O da ne? Ayağı bir yere bağlı, uçamıyor. Minik kanatları onu itmeye çalışan rüzgâra karşı… Ama rüzgâr ondan daha güçlü, uçmasına izin vermiyor. Neden sonra mücadele de kesiliyor.

Tarih 15 Temmuz… Güvercin yok ama bülbül de yok…

*****

-Komutanım, bir çay daha alır mıydınız, dedi Cihan'ın babası oğluna. Bu sözün üstün ev halkının gülüşleri duyuldu.

-Ben alırım babacığım, diye karşılık verdi Cihan gülümseyerek. Babası oğlu komutanlığa terfi ettiğinden beri onunla bu şekilde şakalaşıyordu. Misafirliğe gelen babası ve annesiyle oynayan küçük kızına baktı. Dedesinin kucağına yerleşmiş elindeki kitabı sesli bir şekilde okuyan kızına gülümsedi.

-Cihaaan. Telefonun çalıyor, diye seslendi eşi mutfaktan. Bu saatte kimin arayabileceğini düşünerek mutfağa yönelen Cihan, telefonu açtı.

-Alo, buyurun?

-Cihan? Ben Serhat. Orada neler olduğu hakkında bir bilgin var mı?

Karşıdan gelen telaşlı ses İstanbul'da görev yaptığı sırada tanıştığı bir arkadaşına aitti.

-Anlamadım. Serhat, neden bahsediyorsun?

Arkadaşının anlattıklarını sessiz bir dehşetle, sonuna kadar dinleyen Cihan; ona sakin olmasını söyledikten sonra telefonu kapatarak salona gitti. Askerlik eğitimlerinin hayatına ilmek ilmek işlediği acil durumlardaki vakur durumuna büründü. Ev halkının hala devam eden gülüşlerini es geçerek kapalı olan televizyona yöneldi. Kanalları hızlı hızlı geçerken rastladığı haber spikerinin konuşmasına odaklandı.

"…Asker yönetime el koymuştur…" dedi spiker yüzü bembeyaz halde ve gözleri sözlerini inkâr ederek. Spiker hâlâ konuşurken ev halkının devam eden sesleri sekteye uğradı ve kademe kademe azalan gülüşler yerini tedirgin eden bir sessizliğe bıraktı. Konuşan yoktu. Kelimeler yoktu ortalıkta. Ama görünmez korku insanlara fısıldıyordu.

Cihan'ın babası oturduğu koltuktan yavaşça kalktı. Elleri titriyordu. Yüzü babasını götürdükleri zamanki küçük halini hatırlayarak gerildi. Ama metanetini koruyarak, oğluna baktı. Cihan hiçbir şey demeden üstünü değiştirmek için odadan çıkmıştı. Boş bir odaya geldiğinde uzun uzun üniformasına baktı. Kendisiyle mücadele ediyor gibi bir hali vardı sanki. Sonra bir ses duydu geçmişten yansıyan:

Her zaman ve her yerde!

Ani bir hareketle eşofmanlarına uzandı. Üniformasını giyerse asker kılıklı hainlere benzeyip dikkat çekeceğinin farkındaydı. Ardından beylik tabancasını kontrol ederek beline yerleştirdi ve salonda haberlere bakan ailesinin yanına gitti.

Eşi kendisini görünce "Cihan!" dedi: "Ne yapacağız?"

-Ben askeriyeye gideceğim. Birliğimin başında olmalıyım.

Kapıya yöneldiği sırada çok yüksek bir gürültü duydular. Bir helikopter havada alçalarak evlerine yakın uçmuştu. Çı-

kan sesten korkan yedi yaşındaki kızı eşinin kıyafetlerindeki anne kokusuna sığınarak minik yumruklarını sıktı ve hıçkırmaya başladı. Bundan sonra her yüksek seste korkacak ve yaşadığı bu korkuyu bir kez daha yaşayacaktı bugünün ona armağanı olarak.

Cihan tam kapıyı açacakken kızı ona seslendi:

-Babacığım! Korkuyorum.

Titrek sesi daha fazla ağlamamak için kendini sıktığını ele veriyordu. Cihan geriye dönerek kızına sarıldı ve onun ellerinden tutup gülümsedi:

-Bu seslerin gitmesini istiyor musun?

Kızı başını salladı.

-O zaman dışarı çıkmalıyım, bi'tanem!

Annesine ve eşine veda etti ve babasına döndü. Ancak onu kapıda üzerinde montuyla görünce kendisiyle beraber dışarı çıkacağını fark etti. Annesi itiraz edecek gibi oldu ama anladı eşinin "Bir kez daha değil!" tavrını. Cevabını başını önüne eğerek verdi.

Cihan çıkmadan eşine baktı son kez baktığını varsayarak ve yaşamını paylaştığı dostuna eğer geri gelmezse yazdığı günlükleri saklamasını söyledi. Ve eşine bir kez daha sarıldı:

-Elinden geleni yap, diye fısıldadı eşi.

Asker kılığına girmiş kişilerin bizden biri dedikleri insanlara saldırdıklarını haber alır almaz evden çıkan Cihan ve babası; geride olanlara bir türlü inanmak istemeyen üç kişi bırakmıştı.

Yolların kapalı alabileceğini tahmin ederek bisikletini aldı. Evden çıkarken babasına döndü. Askeriyeye babasıyla gidemezdi ama ona veda etmek de çok zor olacaktı.

*****

Her gece gibi 15 Temmuz gecesi de karanlıktı ama onu diğerlerinden ayıran bir özelliği yoktu. İçinde barındırdıkları dışında sıradan bir gündü. Kiminin doğum günü, kiminin kitap okuduğu, kiminin de uyuduğu vakitti. Kimi o gün ailesiyleydi, kimi de evladını hastaneye taşıyordu. Beklenmedikti. Zaten bir inancı yıkmak için en iyi vakit beklenmedik bir zaman değil miydi? Dostluğu yıkarsın aniden, bağlılığı yıkarsın kendini hazırlayamadığın bir anda. Bu yüzden, daha fazlasıyla, kendi içinde yıkılırsın. Çünkü insanı beklemediği zamanlarda yediği darbeler yıkar.

Sıradan bir gün… Ama yıkımı en çok olan… Unutulamayan…

*****

-Ben buranın komutanıyım! Birliğimin başına geçmem lazım!

-Emir, sizi almamamız yönünde komutanım, üzgünüm. Lütfen burayı terk edin.

Üzerine doğrultulmuş silahlara, duruşuyla direniyordu. Kendisini içeri almaları için sivil haliyle yarım saat boyunca askerleri ikna etmeye çalışmıştı. Ancak bir üst kademeden izin gelmemişti birliğinin başına geçmesi için. Bu nedenle askerler Cihan'ın isteğini reddediyorlardı. Bir yere gidemeyeceğini anlayan Cihan askeriyeden çıktı. O sırada tekrar bir helikopter geçti alçak uçuşla. Duyduğu yüksek sesle titredi. Aklı almıyordu Ankara'nın göbeğindeki böyle bir manzarayı. Bunların olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Kaldırımda ağır ağır yürürken telefonunun çaldığını duydu. Birliğinden bir askerdi onu arayan.

-Komutanım!

-Evet, asker?

-Komutanım, bize yardım edin, korkuyoruz! Yanlış bir karar almaktan korkuyoruz.

Cihan duyduğu bu sözler karşısında kalakaldı. Başlarında kimsenin olmaması sebebiyle ne yapacağını bilemeyen yeminli askerler yardım istiyorlardı en güvendikleri kişiden. Birliğine doğru hızla koşan Cihan'ın zihninde şu düşünce vardı: "Böyle bir halkı bir kez daha susturmaları zor olacak!"

*****

-Asker!

-Emret komutanım!

-Tek bir emir veriyorum. Masumlara ateş açmayın!

Sabahın ilk ışıklarına daha çok vardı. Askerlerin yanı sıra halk da direniyordu. "Bu kez değil!" tavrını takınmıştı herkes. Kendilerine yapılan bu darbeye cevaplarını açık ve net bir şekilde veriyorlardı. Köklerini bilen bir ağacın meyvesini koparmak zor işti.

Gece silah seslerini dinledi. Kocaman tankların önüne Seyit Onbaşı'nın torunu yattı, durdurdu onları. Savaş uçaklarına karşı kollarını açıp "bu ülkeyi durduramazsınız!" dedi Şerife Bacı'nın mermiler arasındaki evladı.

Cihan bir yandan birliğine emirler veriyor, bir yandan da ateş açılan askeriyeyi ve çevresindeki sivilleri korumaya çalışıyordu. Silah seslerinin ardı arkası kesilmiyor, askerler vücutlarını teğet geçen mermilerle daha da güçleniyordu. Bir kez daha ateş etti Cihan kızını düşünerek.

Babacığım, korkuyorum!

Birlik meydana ve çatışmanın yaşandığı diğer mekânlara dağılırken Cihan'ın gözüne birisi takıldı. Bir adam yavaşça

sendeledi ve yere düştü. Rüzgâr daha da sert esmeye başladı. Gecenin en soğuk vaktiydi o an. Adamın yanına koşan Cihan gördükleriyle yıkıldı. Babasıydı yerde yatan. Ona söylemişti hâlbuki askeriyenin çevresinde olmamasını. Neden gelip tehlikeye almıştı kendini? Babası gözlerinin içine baktı.

-Oğlum, diye fısıldadı., sen ve geleceğin için.

O sırada ilk yardıma gelen grubun sesleri kulağına çok uzaktan geliyordu. Yalnızca babası ve o vardı şu an onun için. Birkaç damla düştü yanağından. Etrafı sivillerle dolduğunda eli babasının hâlâ sıcak olan ellerindeydi. Bunun son sıcaklık olduğunu biliyordu. Askeri okulda geçirdiği yılları ve ailesini ne kadar özlediğini hatırladı. Bu üniformayı ilk giydiği günü ve yeminini hatırladı.

-Seninle gurur duyuyorum.

Bu, son sözleriydi babasının. Ardından gözleri kapandı. O sırada gerçek askerlerle beraber direnen halktan bir grup daha toplandı Cihan'ın başına. Ayrılmak zorundaydı artık. Birliğinin başında olmalıydı. Darbeyi püskürtmede en parlak ışık olan halkı, yaralanmamaları için, çatışma alanından uzaklaştıran askerlerin seslerini dahi duymuyordu Cihan. Ve ileri atıldı, askerleriyle beraber. Birçok kez kan gördü, arkadaşlarını, babasını gördü cansız bir şekilde ve karşısında beraber yemin ettiği bir diğer arkadaşı vardı. Bundan daha kötü ne olabilirdi? Bir kez daha ateş etti ve emir verdi askerlerine. Tam o sırada bir acı hissetti sol yanında. Sonra bir tane daha. Sendeledi. Ve ayakları bedeninin ağırlığını taşıyamayınca yere eğildi yavaşça. Elini götürdü acıyan yerine. Gördüğü şey kandı, gül kırmızısı… Yaralanmıştı. Gözlerini kapadı ve geçmişe gitti hayalinde bir kez daha. En çok canını yakan, onu vuran kişinin beraber nöbet tuttuğu silah arkadaşı olmasıydı. Kendisine yönelmiş ba-

kışları görmüyor ve tam yere düşecekken onu tutan askerinin seslenişini duymuyordu.

-Elinizden geleni yapın, dedi ve gözlerini huzurla kapadı…

Güneş, ışıklarını yavaş yavaş verirken dünyaya, sokaklarda boş tankları ve zarar görmüş binaları da gözler önüne seriyordu. En büyük acısını yine birlikte yenen halk, sonraki gün ve ondan sonraki günlerde de ayrılmadı yerinden.

Bir halk efsanesiydi 15 Temmuz, adı asla unutulmayacak olan. Sokaklarda kaybolan hayatlar yeni geleceklere gebeydi. Dökülen kanlarsa o günün mührü idi. Gitmeyen bir leke olarak kaldı öylece. Anneler, babalar çocuklarına anlattı gül kırmızısı lekenin efsanesini. Bülbül gülü severdi. O nedenle bülbülden de bahsettiler torunlarına…

*****

Balkonun kapısını açarak soğuk ama rahatlatıcı havayla buluştu Cihan. Annesinin çocukluğunu düşündü. Kim bilir ne kadar üzülmüştü babasının yokluğuna. Anneannesi, dedesinden bahsederdi her bayramda. Ama şu an daha iyi kavramıştı her şeyi. Ciğerlerini açmak ve gözlerinin kızarıklığını gidermek için soğuk havayı bir kez daha içine çekti. Evinden gözüktüğü kadarıyla, yaşadığı şehrin manzarasına baktı ve yaşanılan onca şeyin ne kadar da uzakta kaldığını düşündü. Ellerinin üşümeye başladığı sırada odasının kapısı açıldı usulca ve içeriye kardeşi Sefa girdi.

-Uyumadın mı hala? Saat çok geç oldu.

-Uyuyamadım ağabey. Annem ve babam çok üzgünlerdi, ben de üzüldüm.

Cihan kardeşinin omzuna elini koyarak kendine çekti üşümemesi için. Sefa yalnızca yıldızlara bakıyordu parlaklık-

larına hayret ederek. Bir süre sonra bir şey dikkatini çekti ve abisinin kolunu çekiştirdi.

-Ağabey, o da ne?

Sisli havada iki karaltıydı Sefa'nın gördüğü. Daha dikkatli bakınca onun iki tane kuş olduğunu gördüler. Biri güvercindi, diğeri de bülbül. Ağır ağır, yan yana uçuyorlardı. Sefa gülümseyerek el salladı iki kuşa. Cihan kardeşine sarılırken, kanat çırpmaya devam ediyordu iki kuş.

Atakum Anadolu İmam Hatip Lisesi
ATAKUM/SAMSUN

KARANLIK GECEYİ AYDINLATAN IŞIK

Kevser KELEŞ

12 TEMMUZ 2016

MURAT

"Merhaba Kemal Bey bir haftalık izine ayrılabilir miyim?"

"Murat, şu anda işler çok sıkışık ve sen hala çizimlerini teslim etmemişsin. Yarın da çok önemli bir toplantı var. Eğer bu toplantı iyi geçmezse işi kaybederiz. Önce çizimlerini teslim et, yarınki toplantıya hazırlan, bu konuyu daha sonra tekrar konuşuruz."

"Kemal Bey çizimlerim hazır ve bu izni toplantıdan sonrası için istiyorum. Lütfen bir şekilde halledemez miyiz ? Kardeşimin düğünü var. Benim için de bu düğün çok önemli."

"Bilmiyorum Murat. Biliyorsun ki ofisimizin önemli mimarlarından birisin. Bu izin kısa süreli bile olsa bir sürü işin aksamasına yol açacak. Hayırlısıyla bu toplantıyı atlatalım, sonra tekrar düşünürüz."

Teşekkür ederek telefonu kapatmıştım. Patronumun söylediklerine bir anlam veremiyordum. Biliyorum toplantı önemliydi. Eğer bizim şirketimiz seçilmezse bu bizde büyük bir maddi hasara yol açacaktı. Çok çalışmalıydım, toplantı güzel geçmeliydi. Yoksa kardeşimin en mutlu gününde yanında olamayacaktım. Bu şirket için çok emek sarf ediyordum. Emeğimin

karşılığı ise izne çıkamamamdı. Bunları düşünürken saatin epey geç olduğunu fark ettim. Zaten bugün çok yorulmuştum, bir de eve gidip yarınki toplantı için hazırlanmalı, çalışmalıydım.

SEDEF

Mutfakta yemek yapmaya dalmışım. Bir zil sesiyle irkildim. Kızımın "Babam geldi!" diye evin içinde bağrışmalarıyla kapıya yöneldim. Kapıyı açtım, eşim gelmişti.

"Hoş geldin Murat

"Hoş buldum Sedef, yemek hazır mı?"

"Evet evet hazır."

Eşim bugün bir farklıydı. Morali bozuktu. Galiba iş yerinde bir sorun yaşamıştı ya da çok yorgundu. Belki de bir şeye kırılmış, üzülmüştü. Gün boyu bir sürü insanın ruh haliyle uğraşıyor ama şimdi eşimi anlayamıyordum. Normalde eşim her eve gelişinde sohbet eder, benimle konuşurdu. Ama bugün farklıydı. Benimle sadece kapıda konuşmuştu. Yemeğini yer yemez de çalışma odasına geçmişti.

MURAT

Patronumun izin vermemesine hâlâ anlam veremiyordum. Kendi kendime kızıyor, konuşuyor, öfkeleniyordum. Bir şekilde yarınki toplantı iyi geçmeliydi ve inşaat şirketi bizi seçmeliydi. Hemen çalışmaya başladım. Kapının tıklanmasıyla kâğıtlardan kafamı kaldırdım, gelen eşimdi.

"Müsaitsen biraz konuşabilir miyiz Murat?"

"Çok önemli değilse sonra konuşsak?"

Sedef hiçbir şey söylemeden odadan çıkmıştı. Biraz düşündükten sonra tekrar çalışmaya başladım. Çok yorulmuştum. Göz kapaklarım artık kendini taşıyamıyorlardı ve yavaş yavaş kapanmaya başladılar.

"Kalabalık bir yerdeydim. Arkadan müzik sesi geliyordu. Ne olduğuna anlam veremiyordum. Kalabalığı yararak adım atıyor, ilerlemeye çalışıyordum ve nihayet meydana gelmiştim. Kardeşimi gördüm. Kardeşimin düğünündeydim. Bir kır düğünüydü. Herkes eğleniyordu. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Gökyüzü masmavi ay hilal şeklindeydi. Adeta devasa bir lamba gibi etrafı aydınlatıyordu. Birden etrafı çığlıklar ve silah sesleri kaplamıştı. Az önce etrafımda olan insanlar şimdi yoktu. Her taraf kıpkırmızıydı. Kardeşim de ortalarda yoktu. Kafamı aydınlık olan gökyüzüne doğru kaldırdım. Gökyüzü de kıpkırmızı olmuştu, üstelik üzerinde bembeyaz parlayan bir yıldız ve ay vardı. Adeta bir bayrağı andırıyordu. Neler olduğuna hâlâ anlam veremiyordum. Etrafı gül kokusu sarmıştı ve bir beyaz ışık beni kendine doğru çekiyordu. Tutunmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Birden bir ses yankılandı.

"Her kim, bugün düşmandan yüz çevirmeyip sebat eder, şehit düşerse, Cenab-ı Hak elbette onu cennete koyacaktır. Bugün şehit olanlara Firdevs Cenneti hazırdır. Hücum ediniz, hamle ediniz!"

Birden korkuyla gözlerimi açtım. Tüm bunlar neyin nesiydi. Sanırım rüya görmüştüm. Etrafıma baktım kimse yoktu. Çalışırken masamda uyuyakalmıştım. Uyandığımda kan ter içindeydim. Kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Saat on iki buçuktu. Evde herkes uyuyordu. Ben de eşyalarımı toplayıp uyumak için odama geçtim.

13 TEMMUZ 2016

MURAT

Sabah olmuştu. Hâlâ dünkü rüyanın etkisindeydim. Kahvaltı yapmadan doğrudan iş yerine geçmeye karar verdim. Yolda bir pastanenin önünde poğaça almak için durdum. Pastane

kapalıydı. Arabama bindim. Tam o sırada arkadan birisi bana bağırıyordu. Yaşlı bir amcaydı.

"Kime bakmıştın evlat!"

"Pastaneye bakmıştım amca, poğaça alacaktım."

"Pastanenin sahibi benim kiracım, oğlu Diyarbakır'da komutandı. Şehit olmuş, defin için memlekete gittiler. Sabahtan beri içim yanıyor. Kendi oğlum şehit olmuş gibi üzüldüm. Çok severdim. Vatan için her şeyi yapardı. Allah ondan ve onun gibilerden razı olsun. Onlar olmasa bu ülkede olmaz. Allah rahmet eylesin."

Amca haklıydı. Ülkeyi ayakta tutan onlardı. Amcaya teşekkür edip ofisimin yolunu tuttum. İş yerime gelmiştim. Toplantıya bir saat kalmıştı. Son hazırlıklarımı yapmaya başladım. Bir yanda da dünkü rüyanın etkisindeydim. Bugün olanlar da bir hayli sarsmıştı beni. Toplantı için hazırdım artık. Çantamı aldım ve kapıda beni bekleyen diğer arkadaşlarımın yanına gittim. Hep birlikte ofisten çıktık. Arabanın yanına gelmiştik ki arkadaşımın telefonu çaldı. AHH! Telefonumu odada unutmuştum. Arkadaşlarıma beni beklememelerini söyleyip koşar adımlarla odama çıktım. Odamdan bir sürü ses geliyordu. Merakla o damın kapısını açtım. Kapıyı açmamla şoka girmem bir oldu. Neredeyse tüm ofis odamdaydı. Kalabalığın içinde yerde yarı baygın yatan bir kadın gördüm. Yavaşça kalabalığa doğru yaklaştım. İstemsizce "Burada neler oluyor?" diye bağırdım. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Uzaklardan gelen bir sesle kendime geldim.

"Murat Bey, sekreteriniz Lale Hanım toplantının yerinin değiştiğini haber vermek için odanıza gelmiş. Burada da kardeşinin şehit olduğunu öğrenmiş ve baygınlık geçirmiş. Ambulansa haber verdik, az sonra burada olurlar."

Sekreterim Lale Hanım geçen yıl yanımda çalışmaya başlamıştı. Kardeşi benden iki yaş küçüktü. Üniversitedeki en yakın

arkadaşlarımdan biriydi. Uzun zamandır görüşememiştik. Sadece 3 yıl önce yurtdışına gittiğini biliyordum. Lale Hanım işe girdiğinde o askerdeydi. Askerden gelince de düğünü olacaktı. Tüm bunlar bana kardeşimi hatırlattı. Aynı yaştaydılar ve yakında onun da düğünü vardı. Acaba sekreterinin yerinde ben olsaydım ne yapardım? Düşünmek bile istemiyordum. Nihayet ambulans gelmişti, sekreterimi alıp götürdüler. Bense hâlâ olduğum yerde duruyor ve olayların etkisinden çıkamıyordum. "Murat Bey toplantınız?" Birden irkildim. Toplantının başlamasına az kalmıştı. Hemen telefonumu alıp arabaya doğru koşmaya başladım. Bir sürü mesaj ve arama vardı. Hemen yakın arkadaşım Hasan'ı arayıp toplantının yeni yerini öğrendim. Uzun bir yol sonucunda toplantının yapılacağı yere gelmiştim. Çantamı alıp içeri geçtim. Patronum ve diğer arkadaşlarım sinirli bakışlarla bana odaklanmışlardı. Neyse ki toplantı hala başlamamıştı. Ben hemen gerekli dosyaları ve çizimlerimi çıkarttım. İnşaat şirketi de gelmişti. Hemen toplantıya başladık. Ben konuşmama başladım, çizimlerimi gösterdim, gerekli açıklamalarımı yaptım, sunumum bitmişti. Patronum hâlâ kızgın bir ifadeyle beni seyrediyordu.

Evet, nihayet toplantı bitmişti. İnşaat şirketi sonunda bizi seçmişti. Tebrikleşip masadan kalktık ve çıkışa yöneldik. O sırada kolumu birisi tutu. Sert bir bakışla arkamı döndüm, arkamda patronum vardı.

"Ofise gidince izinler için işlemlere başlayabilirsin. Bugün bu izni fazlasıyla hak ettin." Adeta şoka girmiş hiçbir şey söyleyemiyordum. Zar zor teşekkür ettim. Ofise geçip izin işlemlerini hallettim. Çok mutluydum. Ta ki sekreterimin boş masasını görene kadar. Birden beynime yaşanan o anlar hücum etti. Moralim bozulmuştu. Arabama binip evime döndüm. Kapıyı eşim açmıştı. Moralimin bozuk olduğunu anlamış, bu sefer de bırakmaya niyeti yok gibiydi. Belki konuşmak benim için de iyi olabilirdi.

"Murat moralin neden bozuk? Kötü bir şeyler mi oluyor?"

Ona iki üç gündür yaşadığım her şeyi anlattım. Artık o kadar dolmuştum ki dayanamıyordum. Kelimeler istemsizce ağzımdan dökülüyordu. İçim rahatlamıştı. Dinlenmek için odama çıktım. Çok yorgundum, uyuyakalmışım.

"Birden nerden geldiği belli olmayan bir sesle irkildim. Her kim bugün düşmandan yüz çevirmeyip sebat eder, şehit düşerse, Cenab-ı Hak elbette onu cennete koyacaktır. Bugün şehit olanlara Firdevs Cenneti hazırdır. Hücum ediniz, hamle ediniz!" Bu sesi tanıyordum, Salı günü gördüğüm rüyada duyduğum ses idi. Yine duyuyordum. Gözlerimi açtım, gitmişti. Ve en ilginci rüyamda düşünüyordum. Neden devamlı bu sesi duyuyordum? Uykum kaçmıştı. Saate baktım. Saat on iki buçuktu.

15 TEMMUZ 2016

MURAT

Kardeşimin düğününün başlamasına bir dakika vardı. Son hazırlıklarımızı yapmış bekliyorduk. Düğün aynı rüyamdaki gibi bir kır düğünüydü. Beklenen an sonunda gelmişti. Bir müzik sesi, kardeşim içeri giriyor. Büyük bir alkış tufanı, herkes alkışlıyor ve bu tufanı bozan bir telefon sesi. Telefonum çalıyordu. Hemen telefonumu açtım. Hasan arıyordu.

"Efendim Hasan… Hasan… Hasan!"

Sesi gelmiyordu.

"Murat çabuk gel. Biz köprüdeyiz. Darbe oluyormuş."

"Hasan ne darbesi? Dalga geçme benle. Kardeşimin düğünündeyim. Git başkasıyla kafa bul" dedim ve telefon birden kapandı. Aklı sıra benle dalga geçiyordu. İnanmıyordum. Hasan işte benimle oyun oynuyordu. Telefonum tekrar çaldı. Bir hışımla telefonu açtım.

"Ne var Hasan! Yeter artık, kendini eğlendirecek başka birini bul. Hem ne darbesi, bu devirde darbe mi olurmuş?"

"Evet Murat, darbe var. Şaka yapmıyorum. Askerler Boğaziçi Köprüsü'nü kapatmış. Biz oradayız. Direniyoruz. Haydi sen…"

Birden nerden geldiği belli olmayan bir silah sesi.

"Hasan, Hasan, Hasan!"

Neler oluyordu? Telefondan bir sürü ses geliyor, biri ambulans çağırın diye bağırıyordu. Hasan mı vurulmuştu? Hiç kimseye bir şey söylemeden mekandan ayrıldım. Apar topar arabama bindim. Böyle bir şeyi aklım almıyordu. Radyoyu açtım. Verilen haberler gerçekten darbe girişimi olduğunu kanıtlıyordu. Hasan'a inanmıştım ama neden ülkemin askeri köprüyü kapatıyordu? Darbe planının arkasındaki isim kimdi? Ülkemden ne istiyordu? Radyodaki spikerin sesinin yükselmesiyle tüm dikkatimi radyoya vermiştim.

"Evet, sayın seyirciler, saat 22.00. Ülkemize yapılan bu hain plana hâlâ anlam veremiyoruz. Genelkurmay'da silah sesleri duyuldu ve bir helikopterden dışarıda bulunanların üzerine ateş açıldı. İstanbul'da Boğaziçi ve Sultan Mehmet Köprüleri bir grup asker tarafından kapatıldı." Ateş açıldı cümlesiyle yıkılmıştım. Umarım Hasan'a bir şey olmamıştır. Bir yandan dua ediyor, bir yandan da düşünüyordum. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Ülkemin askeri ülkemin tanklarıyla, silahlarıyla ülkemin köprüsünü nasıl kapatabilirdi? Yaşlısı genci demeden tüm halk sokaktaydı. Nihayet uzun çabalar sonucu köprüye ulaşabilmiştim. Gördüğüm manzara karşısında şaşırmıştım. Yurttaşlarım ülkemize sahip çıkıyordu. Her biri ayrı bir destan yazıyordu. Tankların, tüfeklerin, uçakların karşısına çelikten imanlarıyla çıkıyorlardı. Çünkü iman varsa imkân da vardı. Bu darbe planı

bozulacak, milletim kazanacaktı. Elimizde bayrak, kalbimizde iman, göğsümüz dik, köprüde direniyorduk. Özgürlüğümüz, demokrasimiz, geleceğimiz, ailemiz için direniyorduk. Çünkü halkın gücünün üstünde güç yoktu. İnanan ve savunan halkın önünde hangi güç durabilirdi ki?

Hükümet ise hiçbir açıklama yapamıyordu. Sadece Başbakanımız bir TV kanalına bağlanarak bir darbe girişiminin olduğunu belirtmiş ve bu girişime izin verilmeyecektir demişti. Çünkü halk çoktan meydanlara çıkmıştı. Saat 24.00 sularında Genelkurmay Başkanlığınca yapılan şu konuşmada; "Ordu içerisindeki Fethullahçı Terör Örgütü / Paralel Devlet Yapılanması (FETÖ/PYD) mensubu bir grup subay tarafından askeri kalkışmada bulunulmaktadır" denmesiyle tüm olaylar netleşmişti. Yapboz parçaları gibi kafamda her şey yerine oturmuştu. Yıllarca bizi kandırmışlardı. Şimdi ise ülkemizde darbe girişimine kalkışmıştı. Görünüşte Müslüman ve Türk'tü. Karanlık ve yabancı ellerin Truva atıydı FETÖ. Yıllarca ülkeye Türkçeyi yayıyoruz, ahlaklı ve dindar insanlar yetiştiriyoruz diye milletin beynini satın almış, her yere adamlarını yerleştirmişlerdi. Yani paralel bir devlet yapılanması kurmuşlardı. Şimdi ise asker kılığına girerek ülkenin silahlarıyla ve tanklarıyla ülkeyi ele geçirme peşindeydiler.

Saat 00:26. Cumhurbaşkanımızın bir TV kanalının canlı yayınına bağlanarak askeri kalkışmaya tepki göstermesi ve halkı meydanlara, havalimanlarına davet etmesiyle köprü iyice kalabalıklaşmıştı. Gerçekten bu akşam bir destan yazılıyordu. Canını vatan için feda edip tankın önüne yatan insanlar mı, internetten tank sürmeyi öğrenenler mi dersin ve daha neler neler… Çanakkale'deki atalarımızın ruhuyla koşup ülkeyi kurtarmadan geri dönmeyi düşünmüyorduk. Ebediyete kadar sönmeyecek ışıklar yakılıyordu bu gece. Bu ışıksa köklü tarihimin yolunu her daim aydınlatacaktı. Gece olmasına rağmen farklıydı gökyüzü. Rah-

met yağmıştı sanki. Değişik bir havası vardı. Gül kokuyordu etraf, bu koku gittikçe artıyordu. Ve tenime buz gibi değen, sol tarafımı delip geçen bir kurşun… Gökyüzündeki ayın yansıması vurup bayrağa benzeyen yavaş yavaş akan kan… Ve o ses. İki gecedir rüyamda duyduğum ses: "Her kim, bugün düşmandan yüz çevirmeyip sebat eder, şehit düşerse Cenab-ı Hak elbette onu cennete koyacaktır. Bugün şehit olanlara Firdevs Cenneti hazırdır. Hücum ediniz, hamle ediniz!" Etrafı bir nur kaplamıştı adeta. Gül kokusu artmıştı. Şehitlik mertebesine ermiş bu ülkeye olan görevimi tamamlamıştım: "Eşhedü…."

SEDEF

Darbe girişimini eşimin gittiğini fark ettikten sonra öğrenmiştik. Apar topar tüm akrabalarla birlikte bizim eve gelmiştik. Böyle bir şeyi kimsenin aklı almıyordu. Herkes perişandı. Eşimse ortalıklarda yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. En çok canımı sıkansa hiçbirimizle konuşmadan gitmesiydi. Herkes ona ulaşmaya çalışıyordu. Kızımsa evde "Baba, baba!" diye bağırıyor ve ağlıyordu. Durmadan bana, "Babam nerede?" diye soruyordu. Sabaha kadar uyumamıştım. Bir yandan eşimi bekliyor, bir yandan darbeyi düşünüyordum. Acı acı verilen sela sesleri yüreğimi yakıyordu. Kızım uyumuş, eve sükut hakimdi. Birden telefonum bu sessizliği bozmuştu. Arayan eşimdi. Hemen telefonu açtım.

"Murat neredesin sen? Neden haber vermeden gittin? Seni çok merak ettik."

"Hanımefendi ben…"

Konuşan eşim değildi. Birden içimi koyu bir hüzün kaplamıştı.

"Hanımefendi, orda mısınız? Ben hastaneden arıyorum. Dün akşam eşiniz ağır yaralı bir şekilde hastanemize getirildi.

Yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtaramadık, eşiniz şehitlik mertebesine erdi." Dünyam bir anda alt üst olmuştu. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Gözümü açtığımda kolumda bir serum, hasta yatağında hastanede yatıyordum. Birden aklıma dün gece olanlar hücum etti. Ağlamaya başladım. Ta ki kızımı görene kadar. Susmalıydım. Kızım için dik durmalı, ona babasının onun geleceğini kurtarmak için canını verdiğini anlatmalı, kızımı ülkeme layık bir birey olarak yetiştirmeliydim. Babasıyla gurur duymalıydı. Çünkü eşim o gece elleri silahlı, karanlık adamları yok etmişti. Kızım usulca yanıma yaklaştı.

"Anneciğim, babam nerede? Onu buldular mı? Ne yapıyor?"
"Babanı bulduk kızım, uyuyor…"

Kozluk OMV Fen Lisesi
TERME/SAMSUN

ŞEHİT KOKUSU

Meltem YIĞMAN

O gün misafirler gelecekti, annem yemek masasını hazırlarken ne de güzel kokuyordu yemekler. Burnum daha önce böyle tat almamıştı sanki, beni benden aldı.

Annem yeşil masa örtüsünü sererken ben de porselen tabakları masaya götürmek için yardım ediyordum.

Annemin içinde bir burukluk vardı sanki, misafirler çok mu acaba ya da yemeklerimi beğenemedi mi yoksa gelen misafirler, pek hoşnut değil miydiler?

Artık yemekler hazır, masa kurulmuş ve annem hazırlanmak için odaya gitmişti; ben de yorulmuş bir şekilde evdeki en rahat kırmızı kanepenin üzerine oturup elime birkaç tane hikâye almıştım. Bu hikâyeler de okunacak gibi değildi. Babam bu hikâyeleri nerden satın aldı acaba? İngilizce mi ne anlamadım!

Annem hazırlanmış bir şekilde odadan çıkmıştı. Bana; oğlum sen daha neden hazırlanmadın demişti. Anneciğim; düğüne gitmiyoruz ya! Bir yemek yiyeceğiz. Hemen gidip birkaç bir şey giydim, üzerime çok da yakışmış giydiğim kıyafetler, onu fark ettim. Odadaki terlikleri giyip salona geçtim. Evdeki herkes hazırdı. Kardeşlerim bile hazırlanmış, bir babam yoktu; o da birazdan gelirdi. Zaten karnım iyice acıkmıştı. Zaten bir gelemedi şu misafirler! Yatıya mı kalacaklar ne? Ben de salondaki rahat ve evdeki çok sevilen minderin üzerine oturdum, etrafıma ba-

kındım, yanımdaki pencereden dışarıyı seyrettim. Sanki havada bir burukluk vardı. Yemyeşil ağaçlar göz kamaştırıcıydı. Şu uçan kuşun özgürlüğü kadar güzel bir şey yoktu. Belki de pencereden o güzel manzaraya dalmışken bir anda zil çalmıştı. Herkes ayaklandı, herkes ahşap kapının oraya sıralanmıştı.

Misafirleri karşılamak için annem gizlice ahşap kapının deliğinden baktı ve sonra yavaş bir şekilde kapıyı açtı. Misafirleri karşıladıktan sonra ben paltolarını odadaki demir askılığa astım. Salona doğru giderken ayağımdaki terlikleri çıkarmıştım. Misafirlerle annem sohbet içerisinde, kardeşlerim de misafirlerin o küçücük çocuklarıyla etrafta koşturuyorlar - annemin yüzündeki hüzün geçmedi, içim bir kötü oldu, babam da gelemedi, neden gelemedi acaba-, yan odadan sandalye aldım ve salona geçtim. Herkesi izliyordum -içimdeki o sıkıntı nasıl dinecekti acaba, adeta korku kapladı içimi- ve annem misafirleri yeşil örtülü yemek masasına davet etti. Annem, porselen tabaklara yaptığı o nefis yemekleri koyarken ben de haberleri açmak için elime pili azalmış olan kumandayı aldım. Kanal kanal dolaşıyordum. Televizyonlarda hiçbir şey yoktu, ne bir dizi, ne de bir farklı program. Herkes yemeğini bitirdi. Masadan kalkıp ellerini yıkamak için banyoya gitti, annem mavi havluyu vermem için beni çağırdı. Misafirlere havluyu verdim, tam o sırada annem babamı aramak için yan odaya gitmişti.

Misafirlerle ben sohbet etmeye başladım, o sırada annem geldi. Ulaşılamadı -telefonu kapalı sanırım-, o an hissettiğim duygunun tarifi yoktu ama neden? Annem endişeli bir şekilde masayı silerken ben de çay içmek için bardakları hazırlıyordum. Annemle mutfakta biraz sohbet ettik; yorulduğunu söyledi, az da olsa bu beni rahatlatmıştı ve sonra annem o bembeyaz sehpaları çay içmek için salona götürdü. Ben de sımsıcak çayları misafirlere ikram ettim. Oturduk, birkaç sohbet ettikten sonra saat geç olmuştu. Misafirler artık kalkacaktı. Odadaki paltoları

almak için odaya gittiğimde kardeşim ağlıyordu. Neden ağlıyorsun diye sorduğumda; şekerimi aldılar ama ben yiyecektim onu, diye nazlanıyordu. Baktım ki demir askılıkların orda paltolar yok, kardeşime sordum, nerede paltolar diye kardeşim; o küçük çocuk şekerimi geri vermezse vermem, dedi. Ben sana daha çok alırım kardeşim, deyince paltoları sakladığı kahverengi dolaptan çıkardı ve geri verdi. Hızlıca misafirlere paltolarını verdim ve misafirleri uğurladık. Hava iyice kararmış ama hâlâ babam ortalıkta yok. Daha sonra annem mutfağı toplamak için gitti. Ben de ortalığı topladım. Elimden geldiğince anneme yardım ettim. Artık gece oldu. Babam da mesaiye kalmış, daha sonra haberimiz oldu -içimdeki sıkıntı bir türlü geçmedi-, annem kardeşlerimi yatırmak için odaya götürdü. Benim de karnım acıktı ama yatmaya gidiyordum. O sımsıcak terlikleri ayağıma takıp odaya gittim. Evdeki herkes uyumuştu sanırım, evden çıt çıkmıyordu, yatağıma yattım ve uyumadan önce günlüğümü elime aldım: "Sevgili günlük… Bugün yorucu ama güzel bir gündü. İçimde anlam veremediğim burukluk var…" Günlüğümü yazdıktan sonra yatağımda bir o yana bir bu yana kıvranıyordum. Uyuyamamıştım bir türlü. Daha sonra saate baktığımda gece yarısını bulmuş, yatağımdan kalktım, sessiz bir şekilde odanın kapısını açarak odadan çıktım. Etraf karanlık, önümü görmekte zorluk çekerek mutfağa girdim. Dolaptan yemek için bir şeyler alarak yavaş yavaş salona geçtim, ışığı açtım ve televizyonu da açmak için kumandayı elime aldım. Yeşil yemek masasının orda bir yandan yemek yerken diğer yandan televizyon kanallarını çevirmeye devam ediyordum bir an…. Elimden çatal düştü o an…. İrkildim. Bu izlediğim ne anlama geliyordu, yoksa bu bi….

Neydi, neden sokağa çıkma yasağı olsun ki?

Neden sonra anneme sesimin çıktığı kadar bağırdım: Anne koş, çabuk anne, ellerim titremeye başladı! Boğazımda kalan ekmek kadar yanıyordu. Canım annem hızla geldi. O gözle-

rindeki yaşlar kadar içim eriyordu. Annem; bu bir darbe oğlum, dediği saniyeden beri büyümüştüm artık ben. Ve sonra diğer haberleri açmaya başladık. Cumhurbaşkanımız konuşma yaparak "Sizleri meydanlara, havalimanlarına davet ediyorum! Bu vatan sizlerin ellerinde, birlik olup o hainleri tüfeksiz tanksız yenebiliriz." dedikten sonra annem gözlerimin içine baktı ve ben o an dedim ki; anneciğim duydun mu, beni çağırıyorlar. Ben bu vatan için ne yaptım bu zamana kadar, ben de gidiyorum anne! Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Annem sen sakın üzülme emi, ben öleceksem vatan için öleyim! Annem: "Oğlum sana sonsuz güvenim var, bu vatan senin gibi yiğitleri bekler ve… Sarılmıştık belki de son sarılışımdı anneme. Bayrağı aldım elime, sonra aklıma kardeşimin şeker için ağlaması geldi. Benim dolabımda şeker vardı, sessizce odasına gidip yastığının altına şekeri koyup kardeşimi içime çeke çeke öptüm, odadan yavaşça çıktım. Annemin gözlerinde yaş dinmiyordu, ayakkabılarımı giymiş bir şekilde annemin son sözünü söylemesini bekliyordum. Annem son kez: "Benim her gözyaşım senin hayatın olsun, benim küçücük, yüreği büyük oğlum, haydi bekletme vatanını." Sokağa çıktım, herkesin elinde bayraklar; dillerinde tekbir, "Ya Allah bismillah Allahu ekber", sela sesleri yüreğimi ısıtıyordu. Rabbim sabret, sabret, diyordu. Yürekte vatan, kalplerde iman. Bir Şerife Bacı misali o analar kahramanlık yapıyorlardı. Tankların üzerine yürüyen o yiğitler, peki ya o analar, bir yandan kalpleri kanarken diğer yandan; "Seni ben doğurdum. Oğlum bize, vatanımıza ihanet mi edeceksin? Öyleyse ilk beni vur" dediklerini duydum, sesimin çıktığı kadar bağırıyordum. Öyleyse beni vurun, ben buradan sağ çıkmak için gelmedim; ben buraya vatan için geldim. Dönmeye hiç niyetim yok, ölmeye hazırım. Havadan gelen f16 sesleri, tankların üzerimize yürümesi… Artık hiçbiri önemli değil; önemli olan vatandı. Birkaç tankı toplu halde devirdik, daha güçlendik, daha da umudumuz vardı artık. Hatta tankın önünde fotoğraf bile çekilmiştim. Anneme ve kardeşleri-

me göstermek için can atıyordum. Hele de babamın aslan oğlum demesine yakışır biri olduğum için sevinçliydim. Selalar hiç durmadan okunuyor, her yer İslam kokuyordu, her yer vatan kokuyordu, tankların üzerine gidiyorduk. Daha da gidiyorduk, mevzu vatansa ölmek boynumuzun borcuydu ve bir an… İki büyük tank üzerime geliyordu, işte o an gelmişti, düşündüm de annem sonra da bakar fotoğraflarıma. Ben babamın aslan oğluyum, ben kardeşlerimin kahraman abileriyim, ben annemin kınalı kuzusuyum ve şimdi de vatanımın şehidiyim! Bak anne! Elimden gelen her şeyi yaptım, bak hatta birkaç tank bile durdurduk. Siz merak etmeyin beni, ben kardeşimin şekerini de koydum yastığın altına! Hem ben ödevlerimi bile bitirmiştim anneciğim. Biliyor musun şu an canım hiç acımıyor annem! Sana olan sevgim ve şehit olma arzusu, senin sevginden daha üstün. Elimde vatanın kan kokusu var! Hani sen demiştin ya anneciğim! Eğer elini kestiğinde kanarsa yara bandı yapıştır, benim yara bandım vatanım! Annem! Sen sakın ağlama! Senin gözyaşların kardeşlerimin hayatı olsun! Sen çok güzel yemekler yap yine, olur mu? Misafirler gelsin yine! Yardım etsin sana kardeşlerim!

O yeşil örtüyü ser anne! Ama bu sefer benim üzerime ser olur mu? Annem hakkını helal et! Bu benim son nefesim, vatanıma feda olsun! Ben senin en güzel yanınım annem! Ben büyüdüm artık, kardeşlerime "Abiniz kahramandı!" dersin olur mu annem! Son vedam olabilir ama son direniş değildi bu anne! Babama da söylersin, hep gurur duymuşumdur aslan babamın aslan oğlu olmaktan; şimdi de vatanın kahraman şehidi olmaktan. Hepiniz vatan sevgisiyle kalın! Hakkını helal et annem, hakkım helal olsun sana vatanım.

Ladik Anadolu İmam Hatip Lisesi
LADİK/SAMSUN

SENE-İ TEVELLÜT

İrem UZ

Bir doğum günü macerası kanlı bir çarpışmayla baltalanmıştı. Tâ "istemezük" seslerinden beri devam eden çınlamalar kulaklarımda yankılandı. Kabakçı Mustafa'dan, Bozok coğrafyasından, Celâlî nümayişlerinden beri devam eden bir tarihin izleri yansıyordu seyrettiğim mumun alevinde. Bir doğum günü akşamı kanlı sonlandı. Elverir ki bu mensubu olduğum milletin küllerinden doğuşuydu. Her doğum günü gibi sancılıydı.

14 Temmuz akşamıydı. Mutfaktan enfes kokular geliyordu. Annem adeta sevgisini yoğuruyordu yaptığı hamurda. Ispanaklı börekler, pastalar, kuru üzümlü kekler… Ablam bir yandan çay koymuştu. Ben ise ezilmekten hali kalmayan halının üzerinde yuvarlanıyor, oyuncaklarımla oynuyordum. Kapımız tıngırdamaya başlamıştı. Ağabeyim bir gözü açık diğer gözü kapalı bir şekilde uykuya dalmıştı. Her zamanki gibi homurdanarak kapıyı açmaya ben gitmiştim. Kapıyı açtığımda karşımda iri, simsiyah ve hafif dalgalı saçlı, mavi gözlü, suratında derin yara izleri taşıyan bir adam duruyordu. Üniformalı adam korkutucu bir ses tonuyla "Selamlar minik komutanım" diyerek beni selamlamıştı. Neşe, mutluluk, hüzün, özlem… Karışık duygular içerisinde avazım çıktığı kadar bağırdım. "Koca yürekli Avni Paşa yuvasına döndü" naralarımla evi zıplatmaya başlamıştım. Hemen boynuna atlayıp onu öptüm. Elinde devasa torbalar vardı. Hiç boş gelmezdi. Sağ

koluna oturmuş, onun kucağında mutfağa gitmiştik. Hepimiz gelişini heyecanla, sabırla, umutla beklemiştik. İçeri geçtik. O yere oturmuştu. Annem ve ablam sıcacık çayı, yaptıkları börekleri getirmeye gitmişlerdi. Ağabeyim ise bir şeyden habersiz uyumaya devam etmişti. Çayın verdiği sıcaklık, evin verdiği kıvanç ve huzur onu sersemleştirmişti. Mardin'den İstanbullara gelmesi kolay olmasa gerek. Avni Paşam anlatmaya başlamıştı. Biz ise nefes almadan onu dinliyor, onu inceliyorduk…

"Benim minik Osman'ımın yarın doğum günü müymüş?" diyerek elini saçlarımın arasında gezdirmişti. Yarın büyük gündü, benim doğum günüm, 15 Temmuz'du. 7 yaşımın ziline basacaktım. Heyecanlı, buğulu gözlerle o mavi gözlere bakıyordum.

Hasretimizi gidermeye çalışırken bir hayli zaman geçmişti. "Şu zamanı durdurur musunuz?" diye evdekilere bağırıp kızıyordum. İçin için gülüyorlardı. Saat gecenin ikisiydi. Annem yere bir şilte açmıştı. Hemen yatağa atladım. Işıkları söndürmüştük. O da hemen benim yanıma sokuluvermişti. Her zaman olduğu gibi bana geçmişini, Harbiye yıllarını, gözyaşlarını, yaralarını anlatıyordu. Avni Paşa'yı hep iyi anlatırdı. Anlattığı kişinin kim olduğunu bilmeden öylece dinliyordum. Biraz da mübalağalar yapıp beni gıdıklıyordu, korkutmaya çalışıyordu. Uyuyakalmıştık.

Sabahın erken saatleriydi ve ben erken kalkmıştım. Bugün 15 Temmuz idi. Gökyüzü berrak değildi. Hafif sisli ve rüzgârlıydı. Camı açıp rüzgârın onun saçlarıyla oynamasına izin vermiştim. Sadece onu izliyordum. Çehresindeki kırışıklıkları inceliyordum. Hafif ciddi, kocaman burunlu, sakalları dikenleri anımsatan bir yapıdaydı. 6 ay onu görmemiştim. Hayallerim, umudum, yanında korkusuz hissettiğim bir adamdı o. Benim küçük dünyam uyanmıştı. Annem mutfağa yönelmiş, kahvaltı-

yı hazırlamak için kollarını sıvamıştı. Ağabeyim ve ablam yeni uyanmış, yorganın altında gülüp eğleniyorlardı. Avni Paşam, babam da gerinerek kendine gelmeye çalışıyordu. Suratında bir hüzün hissetmiştim. Telaş vardı suratında. Kahvaltımızı ballar, reçeller, patatesler, peynirler içerisinde bitirdik. Babamın ise telaşı artarak devam ediyordu. Heyecanlanıyordu. Çehresi anlamsızlaşmıştı. Sürekli telefonu çalıyor, odaya girip kapıyı kilitliyordu. İyice huzursuzlaşmıştı. Annem ne olduğunu sormadan önemli olmadığını söylüyordu. Yarım saat sonra çok istikrarlı bir sesle telefonu aralıksız çalmaya başladı. İçeriye gitti ve anahtarı iki kere döndürdü. Kulağımı kapıya dayadım. "Tank" diyordu. Köprü, havalimanı, jetler, millet…

Saat ilerlemeye başlamıştı. Doğum günü hediyelerime nihayet kavuşmuştum. Babam bana küçük bir araba almıştı. Pastamdaki mumları üflediğim sırada babam birden anneme doğru yönelerek "Gitmeliyim Zeliha, göreve çağrılıyorum, gitmeliyim." dedi ve evden çıkıp gitti. Pastamın üstündeki mumlar sönmüştü. Ağlamaya başlamıştım. Ağlamam dindikten sonra dua etmeye başlamıştım. Babamın ölmesini istemiyordum. Bu korkuyu yaşamak istemiyordum.

Televizyon içeriden bize sesleniyordu adeta. Annem televizyonun sesini biraz daha açmış, haberleri dinlemeye koyulmuştu. Televizyondaki makyajlı, küpeli, saçları düz bir kadının ağzından heyecanlı, korku dolu sözler dökülüyordu. Darbe dediğini duymuştum ancak bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Cumhurbaşkanımız halka, insanlara, milletine güven duygusu içerisinde, "Sizleri meydanlara davet ediyorum." diyordu. O gözümde büyük bir öncüydü. Biraz olsun huzur ve güven hissetmiştim. Ben de bir an önce oraya gitmek için annemin eteğinden tutup çekiştirmeye başlamıştım. "Haydi anne gidelim!" diyordum.

Annem hırkamı giydirmiş, kendisi de üstünü giymeye gitmişti. Ağabeyim ve ablam çoktan hazırlanmışlar, ayakkabılarının bağcıklarını bağlamakla meşguldüler. Babamı arıyorduk ancak telefonu kapalıydı. Koşarak ilerliyordu. Gece saat biri geçiyordu. Karanlıkta rengini ayırt edemediğim bir arabaya bindik. Yarım saatlik yolculuğun ardından indiğimiz yer içimi ürpertiyordu. Sesler işitiyordum. Sela sesleri, çığlık, isyan, haykırış… Hepsini çok net bir şekilde duyuyordum. Çok kalabalıktı. Herkesin gözünde ışıltılı gözyaşları görüyordum.

Kimilerinin sırtında bayrak vardı. Kimileri ise ellerindeki sopaların ucuna bayrak takmışlardı. Kırmızılığı karanlığı aydınlığa çeviriyordu. Her çeşit, her renkten insanlar vardı. Esmeri, açık tenlisi, kıvırcık saçlısı, zayıfı, yaşlısı, genci… Herkes bir bağırış içerisindeydi. Aynı nida dökülüyordu ağızlarından. Tek bir yere odaklanmışlardı. Aynı yeri görüyor, aynı yere bakıyorlardı. Bunun kötü bir şey olduğunu idrak etmeye başlamıştım. Korkuyordum…

Kocaman bir araba geldi. Tekerlekleri normalinkinden biraz daha değişikti. Elimde sımsıkı tuttuğum oyuncağı anımsatıyordu. Elimdeki daha masumdu. Millete karşı yürütülen tüfekli askeri birlikler, toplar, tanklar, jetler her yerdeydi. İnsan seli akıyordu üzerlerine. Cesurca ilerliyorlardı. Türkiye, evim, ailem şahlanmıştı.

Az ileride babamı görüyordum. Üniformasını giymiş, elindeki silahı olağanca savuruyordu. "Babam, Avni Paşam, Baba" diyerek ona doğru koşmaya başlamıştım. Koşarken yanımda gelen ablam yere yığılmıştı. Bacağı tıpkı bayrağın kırmızılığındaydı. Kanlar yola dökülüyordu. Ona ne olduğunu anlamaya çalışırken etrafımda nice ablamlar vardı. Sesler duymaya başlamıştım. Tankların altında ezilen insanları görüyordum.

"Vatanım çiğnenmesin." diye bağırarak can veriyorlardı. Baba oğul el ele koşuyor, birlikte vuruluyorlardı. Kanları birbirine karışıyordu.

Babam beni görmüştü. Bana acımasızca bakıyor, aynı zamanda ateş ediyordu. Barut kokularını, kulağımın yanından geçen mermilerin rüzgârını hissediyordum. Annemi de babamın emir verdiği asker sol omzundan vurmuştu. Yerde onlarca, yüzlerce insan yatıyordu. İnsanlara yardım eden bir dedenin sakalı kırmızıya bürünmüştü. Babama bağırıyordum: "Yardım et bize…" Babam tanıyamadığım bir insan olmuştu. Duymuyordu. Ateş etmeye devam ediyordu. Ben onun minik komutanıydım. Benim haykırışlarımı dinlemiyor, "Ateş edin!" diyen uzun boylu adamı dinliyordu. Ayakta öylece dikiliyordum. Hareket edemiyordum.

Babam silahını bana doğrultmuştu. Korkudan oyuncağımı yere düşürmüştüm. O sırada babamla yaşadığım, oyunlar oynadığım günler aklımdan geçiyordu. Bunun da oynadığımız oyunlardan biri olmasını ne kadar çok isterdim. Ağlayarak onun mavi gözlerine baktım. Bana ateş etmişti ama o kurşun benim gibi başka bir çocuğa saplanmıştı. Bir kadın beni kolumdan tutup hemen oradan uzaklaştırdı. Geriye dönüp baktığımda abimi de babamın önünde yerde yatarken görüyordum. "Babam ölmesin." diyen dualarımın, yalvarışlarımın yerini, "Babamı öldürün!" haykırışlarım almıştı. Ülkeme sızan korkunç yaratıklar ailemi paramparça etmişti. Bizim gibi ne parçalar görüyordum. Hepimiz bir bütünün parçalarıydık. Tankların o endamlı görünüşlerinin bile sarsamadığı köprüyü Türk milleti adımlarıyla, haykırışlarıyla sallıyordu. Hainler kabuklarına, inlerine çekilmişti. Silahımız yoktu, yüreklerimiz vardı. İnancımız vardı onları korkutan. O gece babam kaybetmiş, millet kazanmıştı. AİLEM kazanmıştı.

Bu ülke ne analar ne dedeler görmüştü. Umutsuz bir ortamda anne oldular, ümitlerini bu ülkede filizlendirmek uğruna. Özgürlük naraları arasında özgürlüğü raflara kaldıran, duyuruları yapan insanlar, "Asmayıp besleyelim mi?" diyen darbeci komutanlar, tanklarına güvenip inançları olmayan hainler, silahlarını ailesine doğrultabilen canavarlar, Kut'ül –Amare'de, Malazgirt'te, Sakarya'da, Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda, bu köprüde, bu atmosferde Türkiye'yi bölemediler, bölemeyeceklerdir.

Yücel Boru Fen Lisesi
KOCAELİ/GEBZE

GÖRÜNMEZ KUŞLAR

Fatma KIRTAŞ

Bir kâbusta var oldu ruhum. Gözümü açtım ve kapadım. Sonra başka bir bedende uyandım. Her bedende daha çok nefret, daha çok öfke, daha çok acı tattım. Her şey değişiyordu. Can bulduğum bedenler, tattığım duygular, gördüğüm çaresizlikler… Ama bir şeyler hep aynıydı. Vatanı koruma içgüdüsü… O kadar sağlam kök salmıştı ki Türklerin damarlarına, ne kadar kesersen kes, kanadığı yerden daha fazla güç kuvvet doğuruyordu. Değişmeyen şeyler değil düşmanı, girdiğim bedenleri bile ürkütüyordu. Ankara'nın soğuğunda al bayrak hırçınca dalgalanıyor, camilerden yükselen selâ yeri göğü inletiyordu. Dillerden, tüm dünyayı kabuğuna çekecek güçte tekbirler yükseliyor; toprak, üstünde taşıdığı güçten dolayı titriyordu. Bu öyle bir güçtü ki insanlar arasında gözle görülüyor ve ruhları sarıp sarmalıyordu.

Bir temmuz akşamı… Ülke durgun bir deniz misali, gecenin sakinliğine bürünmeye hazırlanıyordu. Ama al bayrak bir şeyler sezmiş gibi var gücüyle dalgalanıyor, bir şeyler anlatmak istercesine çırpınıyordu. Yorgundum ve bunu her hücremde hissediyordum. Bir ara gözlerim dalıyor ve bir anı canlanıyor zihnimde. Bir askerin ruhunda buluyorum kendimi. Damarlarında akan kanda öyle bir güç var ki ver canını deseler bir saniye bile düşünmeyecek. Sanki bu vatanın toprağını canlandırmak için bunca zaman akmış damarlarındaki kan. Bu öyle

bir aşk ki, uyku tutturmuyor. Bu ülkenin her karışı için, canan için, bayrak için, millet için, ezan için durmadan alevleniyor.

Gördüğüm hayalin etkisinden çıktım. Askerlik zamanlarımdan gelen tanıdık bir duyguydu bu. Üniformamın kırışan yerini elimle düzeltmeye çalıştım. Nöbetimin bitmesine daha bir saat vardı.

Gözlerimi gökyüzüne diktim, bayrağın altındaydım. Burası hep evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Sobanın başında, kilimin üzerinde ders çalıştığım günlerdeki gibi... Dağlarda sürü peşinde koşup sonra evime geldiğim zaman hissettiğim rahatlık gibi. Güven verici, huzurlu… Avına yaklaşmak üzere olan bir aslan kadar sessiz ve dikkatle etrafı kolaçan ettim. İçimde bir sıkıntı vardı. Güç almak istercesine silahımı daha fazla kavradım. Soğuk metal, varlığını belli edercesine elimi sızlattı. Derin bir nefes aldım ve babamı aradım.

-Baba, içimde çok büyük bir sıkıntı var, ne yapmalı, dedim. Ay geceye kuvvetle ışık saçıyordu. Gökyüzüne inatla baktım. Korkmuyordum. Bu vatan sevdası öyle güçlü bir duyguydu ki korkuların üzerine şimşekler çaktırıyor, yok ediyordu. Lakin kalbimizin üzerinde her zaman huzursuz edici bir yük taşıyorduk.

-Oğlum, önce bir su iç, ondan sonra bildiğin duaları oku. "Allah'ım bana yardım et de, dedi. Sudan bir yudum aldım, çatlamış boğazımı yaka yaka geçti, daha sonra dudaklarımda can buldu dualar. Sulandığında filizlenmeye can atan bir fidan toprağa baş kaldırırdı ya, dualar dudaklara yakışıyordu, bu yüzden hep söylenmeliydi. Yuvaları orasıydı. Kalbimizin aynası, dudaklarımız…

-Hazır mısın oğlum diye sordu babam. Sesi titriyordu. Hep bunu sorardı bana, hazır mısın Ömer? Yüreğinin her seferinde karmakarışık olduğunu bilirdim. Şehidimin kanıyla ıslanmış, dalgalanan al bayrağa baktım. Özgürce, asil bir şekilde gökyüzüne eşlik ediyordu.

Başım dikti. Ben bu ülkenin değerini anladığım günden beri, canımı her gün ortaya koymuştum zaten.

-Hazırım baba, dedim. Sahip olduğum her şeyi, bu topraklarda yaşayan milletin canı için harcamaya hazırım.

Sessizlik, kilit vurmuştu zincirlerine. Şehir karanlığa teslim olmuştu. Ayaklarım artık sızlamaya başlamış, uyku gözlerime ihanet ediyordu. Yerimde huzursuzuca kımıldandım. Silahımı diğer elime aldım. Arkamı dönsem bir şey olacak gibi hissediyordum. Etrafı tekrar taradım. Karanlığı seçebilmek için gözlerimi kıstım. Hepimiz yorgunduk. Arkadaşlarım da on iki saatlik nöbetin ağırlığını taşıyorlardı, onların yanına geçtim. Bir çay doldurdum. Tam oturacaktım ki büyük bir gürültü koptu, yer gök sallandı sanki. Birbirimize baktık, gözlerimiz konuştu biz sustuk. Ne yapacağımızı bizden önce bakışlarımız anlattı. Soğukkanlı davrandık ve seri bir şekilde silahlarımızı alıp dışarı doğru hızla koştuk.

Gökyüzünde helikopterler vardı ve ateş püskürtüyorlardı. Ne olduğunu bilmiyorduk ve bu canımızı sıkıyordu. İçerden arkadaşım bağırdı: "Ömer! Koşun gelin!" diye. Televizyonda bir haber spikeri korku dolu gözlerle, darbe yapıldığını söyledi.

Bir kâbusta var oldu ruhum. Gözlerimi kapadım.

Asırların zamana bağladığı, kanımıza yuva ettiği onurumuz, gururumuz vardı bizim. Ay yıldız uğruna, taş üstünde taş bırakmayacak hırsımız, sonsuz gücümüz vardı. Bu yüzden biliyordum ki darbe yapan Türk askeri olamazdı!

Yer gök birbirine girmişti. Gökten savaş uçaklarının uğursuz sesleri geliyor, saçtıkları mermiler halkın üzerine yağıyordu. İnsanlar kayıtsız kalmamıştı. Kendilerini değil tüm ülkeyi düşündükleri için herkes sokaktaydı. Ne olduğunu öğrendikleri andan itibaren, soluğu polisin yanında aldıklarına emindim. Vatan ha-

inlerine geçit vermiyorlardı. Canıyla başıyla direniyordu. Çünkü bu millet hiçbir zaman, özgürlüklerinin kısıtlanmasına izin vermemiş, boyun eğmemişti. Silahlar sessizliği bozmuş, artık var gücüyle çarpışıyordu. İnsanlar öyle hırslıydı ki, vatanı korumaya öylesine bağlıydılar ki, canlarını ortaya çoktan koymuştu çünkü biliyorduk ki toprakları toprak yapan üstündeki kandır. Çok eskilerden beri bu toprak kanla beslenmişti, dedelerimizden bize miras kalan bu kan yine toprağındı. Halk askerin üzerine saldırıyor, isyan ediyordu. Tankları taşlıyorlar, ellerine geçen her şeyi zırhlı araçlara fırlatıyorlardı. Bazıları ise darbeci askerleri indirmiş, tankları ele geçirmişti. Kardeş kardeşe saldırıyordu. Söz konusu vatansa, kardeşini bile unutabilecek insanların yaşadığı ülkeyi bölmeye çalışanlar, çaresizliklerini hâlâ göremiyorlar mıydı?

Silahlar susmuyor, patlama sesleri, ateş sesleri… Harabeye dönmüş sokaklar cehennemi andırıyordu. İnsanların yüzünde çaresizlik vardı, askerlerin vatan haini olabilme ihtimali onları dehşete düşürüyordu. Polisler ise herkese yetişmekten bitkin düşmüştü. Tankın içinde dövülmekte olan bir asker var gücüyle bağırmaya başladı:

-Ne yapıyorsunuz siz! Ben bu ülkenin evladıyım, bu ülkeye ihanet eder miyim?

Asker o kadar perişandı ki, hırpalanmaktan nefes alacak gücü kalmamıştı. Onu tankın içinden kurtarmaya çalışan polise sıkıca tutundu:

-Söyle dursunlar. Annem görmesin, dayanamaz!

Askerlerin kan içinde kalmış yüzleri en büyük çaresizliğimizdi. Bizim çaresizliğimiz. Koynumuzda beslediğimiz yılanların soktuğu yerler acıyordu, şimdi kardeşimiz bile olsa en yakınımızdan acımızı çıkarıyorduk. Ama gün gelecek, içimizde biriktirdiğimiz zehri düşmana geri püskürtecektik. Tankın içindeki bir asker dayanamadı ve bağırmaya başladı:

-Abi ben Doğu'da görev yapamadım diye üzülen adamım. Vatanımızı satar mıyız biz?

Bir polis kollarında taşıdığı askeri, sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir kadın bağırdı:

-Yapmayın oğlum, dövmeyin sakın. Yazık, mahvoldu askerimiz. Affedin ne olur, dediği an polisin gözleri doldu. Bu halkın insanına bunu düşündürtecek kadar ileri giden hainlerin yok olması için canından başka ortaya koyabileceği neyi vardı ki.

-Ne dövmesi abla? Kardeşim o benim. Vurur muyum ona hiç, dedi.

Çaresizlik, sessizliğin zindanındaydı, hapsolmuştu. Kaybolmuş, yolunu arıyordu. Bir halk vardı, yüzyıllar boyu pes etmemiş, savaşmış ama öyle bir zaman gelmişti, insanlar öylesine nankörleşmişti ki, bizi birbirimize düşman etmeye yeltenmişlerdi. Herkes birbirine zarar veriyordu ama bildiğimiz bir şey vardı. Her karanlığın sonunda aydınlığı bulmasını da bilirdik, vatanımızı kurtarmasını da, kardeşçe sarılmayı da. Hangi güç bölebilirdi ki bu ülkeyi? Ne kadar büyürse büyüsün, o çığın altından sağlam çıkmayı bilirdik…

Akşamdan beri içimdeki sıkıntı geçmemişti. Kesin emir verilmişti, karargâhtan ayrılmayın, diye. Komutanımın beni aradığını gördüm. Bu mesleği ömrüm boyunca, en saf duygularımla canı gönülden istemiştim. Her gün, bir önceki günden daha cesur, daha güçlü giymiştim üniformamı. Silahımı elime büyük bir kuvvetle almıştım. Vatan aşkını doyumsuzca yaşamıştım. Alnım aktı ve çocuklarıma kusursuz bir millet bırakacak olmak, paha biçilmez bir duyguydu. Her yiğit gibi ben de kanımın son damlasını bile, bu vatanın toprağı için akıtmak istiyordum. Ve tam şu an, buna yaklaştığımı hissediyordum, komutanımın sesi kesin ve net çıkıyordu.

-Sana vatanımız ve milletimiz adına tarihi bir görev veriyorum Ömer. Tuğgeneral Terzi, vatan hainidir, isyancıdır. Onu, karargâha girmeden öldür! Bunun sonunda şehadet var Ömer. Biliyorsun seninle yirmi yıllık beraberliğimiz var, hakkını helal et, dedi. Hiç düşünmeden, gözümü bile kırpmadan:

- Baş üstüne komutanım. Hakkım helal olsun. Siz de helal edin, dedim.

Sesim titrememişti. Sanki hep bu konuşmayı beklemişim gibi hissediyordum. İçimde bir yerlerde eksik bir şeyler tamamlanmıştı. Silahımı öyle sıkı kavradım ki var olan gücümden parçalanarak yok olacak sandım. Adımlarım sertti, zemini titretecek güçte. Dışarı çıkınca ürkütücü hava bedenime çarptı ama tenime işleyemeden, ayaklarımın altına serildi.

Otuzdan fazla vatan haini vardı karşımda. Kanım dondu. Bastıkları toprağın, ellerindeki silahların bile bu vatana ait olduğu bayrağın altında saldırı yapacaklardı. Hepsini yok etmek istedim, aldığı her nefeste, sahip olduklarının değerini bilen, şükreden insanlar için. Avın başında inatlaşan, aslan sürüleri gibiydik. Tek fark vardı. Avı ben yakalamıştım, koşmuş, düşmüş, hırpalanmıştım. Ama yakalamıştım ve ben hak etmiştim. O av vatandı, milletti…

O vatan için canını verenlerin torunuydum ben. Her karışı kana bulanmış toprağın, öz evladıydım. Tek bir hareketle, seri bir şekilde silahı doğrulttum ve en öndeki vatan hainini alnından, hiç düşünmeden, vurdum. Ve zerre kadar pişmanlık hissetmedim, kördü kalbim. Milletimden başka bir yol yoktu orada. Hainler bunu anlayamazdı, dağdaki askerimden, şehirdeki polisimden, okuldaki öğretmenimden hepsinin kalbi böyleydi. Kural basitti, damarlarında akan kanda vatan ruhu yoksa bu topraklar sana ya cehennem olur ya da bizim dağlarımızda,

bize olan korkularından dolayı ininden bile çıkamayan, saklanan hain olurlardı.

İlk kurşun, ilk öne atılıştı. Size bu vatanı ölsem de vermem demekti. Kulaklarımda büyük adamın sözleri çınlıyordu: "Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!" Hissediyordum bunu. Kanımda akan kanda öyle bir güç vardı ki bana korkusuzca savaşma gücü veriyordu. Sonrasını biliyordum, şehadet şerbetinin tadı damağımdaydı.

Gücümün, mermimin yettiği kadarını kullandım. Kimisi yere düşüyor, kimisi üstüme koşuyordu. Bir acı hissettim hemen sonra, nereden geldiğini anlayamıyordum ama zehir gibi bedenime yayıldığını hissediyordum. Yutkundum. Bedenim yere yığılmadan önce, silahımın betonda bıraktığı uğursuz sesi işittim. Şimdi toprağın soğukluğunu hissediyordum. Soğuk, keskin bir bıçak gibi bedenime girip çıkıyordu. Ruhum da bedenim gibi delik deşik olmuştu. Ağzımda kan tadı vardı. Bu öyle bir aşktı ki sonsuz olsun istiyordu insan. Öyle bir güçtü ki, hislerim yeri göğü inletiyordu. Avımdan istediğim parçayı çoktan almıştım. Dudaklarımda bir tebessüm hissettim, ben ölüyordum ama benim yerime bin dirileceklerdi. Asıl şimdi korkmalılardı. Ruhum bedenimden ayrıldı ve bir kuş olup gökyüzüne doğru yol aldım. Bu sefer avın kokusunu alan kurtlar da geliyordu. Bir ölüp bin dirilirdi bu vatanın evlatları! Annemin gururla bana bakışı geliyor gözlerimin önüne. O gururlu bakış, ok gibi saplanıyor yüreğime, elini uzatmış bana. Ben Ömer Halisdemir'im anne. Vatan hainlerine hiç düşünmeden karşı çıktım, senin öğrettiğin gibi, vatanıma yaraşır bir evlat oldum. Ve sen daha özel bir annesin, insanlar beni hep hatırlayacak. Çünkü bu millet hiçbir zaman şehidini unutmadı anne.

Hainlere ilk kurşunu sıktı diye anacaklar. Annem kanatlarının altına aldı beni ve beraber izledik halkın canını vatan uğruna nasıl verdiğini.

Bir asker, silahıyla koşarken bir dükkânın önünde aniden durdu. Gözlerini korkuyla dükkânın içinden gelen sese çevirdi. Televizyonda haber sunan bir kadın vardı, gözleri korkuyla parlıyordu, "Darbe" başlığını gördü. Her şey aniden düştü aklına. Ne yaptıklarını o zaman anladı. Farklı bir yerdi burası, yeni öğreniyorlardı darbeyi. İstanbul mu, İzmir mi, Çanakkale mi? Havası bir başkaydı ama ruhu bildiğimiz Türkiye!

Vatanı kurtarma içgüdüsü öyle yoğun basıyordu ki gözleri bayrağı görüyor, kulakları camilerden yükselen duaları duyuyor, geri kalan hiçbir şey, dikkatlerini çekmiyordu. Darbeyi duyan sokaklara dökülüyordu. Taşlarla, sopalarla, ellerine geçen her şeyle askere saldırıyorlar, üstlerine yağan mermilere aldırmıyorlardı. Polis, askeri halktan korumak için kan ter içinde çalışıyordu. Askerler hiçbir şeyden haberleri olmadığını halka inandırınca, insanlar özür dilercesine baktı onlara. Bizi birbirimize düşüremeyecekler, sırf bu yüzden, bizi bölemeyeceklerdi! Az önce linç ettikleri askere şimdi destek veriyorlardı. Söz konusu vatandı ve kardeş kardeşe ne yaparsa yapsın küsmezdi… Ülkenin her yerinden şehitlerin ruhları yükseliyordu. Her biri birer görünmez kuş olup mükemmel bir rütbeyle, muhteşem bir yere uçuyorlardı. Gittikleri yerden bile bizi koruyacaklardı.

Polis yorgun, asker yorgun, halk yorgundu. Dillerde kâbusun bitmesi için Allah'a yalvarışlar vardı. Vatan hainleri, yavaş yavaş pes etmeye başlamışlardı. Askerleri daha fazla kullanamamışlar, halkı birbirine daha fazla düşman edememişler, istedikleri yerlerde üstünlük kuramamışlardı. İnsanlar bastıkları toprağa ihanet etmemiş, güçleri yettiği kadar direnmişler;

özgürlüğünü, vatanını, insanını korumuşlardı. Hainler bunları hesaba katmamıştı. Bu milletin damarlarındaki kan öyle bir kuvvetle akıyordu ki bunu sineye çekmek imkânsızdı. Yıllardan beri gelen bir duyguyu, vatan aşkını yenmek kolay değildi. Takvimler, 15 Temmuz'u üzerlerinden atmak için aceleci davranıyordu. Bu sayfa gidecekti ama bedenlerde bıraktığı etki uzun süre ruhumuzda misafir olacaktı. Hatta bu kara gün, asla unutulmayacaktı. Güneş yavaşça doğuyor, turunculuklar, kızıllıklar dans ederek yeni bir günü insanlara hazırlıyordu ama gördükleri manzara onları şaşkınlığa uğratmıştı. Savaş yerine dönen ülke, geride kalan kara bir günün, unutulmaması için bize bıraktığı izler, yaralardı…

Koca bir kâbus yaşanmıştı. Yine kalbimize kazıyacağımız, unutmayacağımız isimler olmuştu. Şehitlerimiz bizden birer parçayla, şehadet şerbetini içmişlerdi. Analar, babalar -düşman gülmesin diye- ağlamayacaktı, bu sabah. Doğmamış çocuklar, babasını tanımayacaktı. Çocuklar tabutlara öfkeyle bakacak, içlerine attıkları vatan aşkının tohumlarıyla büyüyeceklerdi. Bir yuva kurma hayali olanların yuvası, şehitlikler olacaktı. Ve birbirine düşürmek için uğraştıkları halk, asker, polis el ele tutuşup gücümüzü temsil edeceklerdi. Birbirlerini hep affedeceklerdi. Çünkü kardeşler ne kadar büyük kavga ederlerse aralarındaki bağ o kadar güçlenirdi. Tohumlar sulanmıştı. Takvimler, o sayfayı öfkeyle yırttı ama buruşturup atamadı. Bu ülkeye asla ihanet etmeyeceklerini bildiğimiz askerlere ve ölümü görsek bile asla boyun eğmeyeceğimizi gösteren, Ömer HALİSDEMİR'E…

Turgutreis Anadolu Lisesi
MENTEŞE/MUĞLA

BİR YAŞAM BİR DARBE

Arif KAMALI

Kimse 2016 yılının Temmuz'unun bu kadar sıcak olacağını bilemezdi. Nevzat da öyle. Bir banka oturmuş, Kireçburnu sahilinde güneş batarken düşünüyordu. Bir ara ayağa kalktı. Yakınlarda bakkal aradı bulamadı. "Oturmak yerine yürümek daha iyi olacak" dedi. Yürümeye başladı. Hava sıcak olmasına rağmen ılık bir rüzgâr esiyordu İstanbul'da. Yüzüne vuran bu rüzgâr Nevzat'a tokat gibi geliyordu. Bu dalgınlıkla yürürken neredeyse üç tane bakkalı görmemişti. İçinde ona tanıdık olmayan duygular tepişiyordu. Beklenmedik bir sonu bekliyor ve o sonun bedelini ancak canıyla ödeyebilecekmiş gibi hissediyordu. Kafasını kaldırdığında gözüne ufak bir mahalle bakkalı ilişti. Bakkala doğru yürümeye başladı. Uzun zamandır, zaman kavramı onun için bir anlam ifade etmiyordu. Refleks olarak kolundaki saate baktı. Nevzat saatini sağ bileğine takardı. Saat tam altı kırk beşti. Bakkalın önüne geldi, bir şişe su ve sakız aldı. Bir yudum su içti, ferahlamıştı. Nevzat'ın dedeleri Kore gazisiydi, bazı tanıdıkları da şehit olmuştu. Evde hazırlanan muhabbet sofralarında bu konular geçer ve gururla anlatılırdı. Nevzat çocukluğunu düşündü, o zamanlar hep asker olmak istemişti. Dedelerinden ve babasından böyle görmüştü. Birisi ona, büyüyünce ne olacaksın diye sorduğunda "Şehit olacağım" derdi. Onu yetiştirenler "Hay maşallah!" diye övünürdü. Şimdi ise çürük raporu alıp

askerden muaf tutulacağını hatırladı. Kendini işe yaramaz biri olarak görüyordu. Bunları düşünürken yürümeye devam etti. Mağaza camlarında kendi yansımasını görüp "Çürük Nevzat" diye ağlamaklı bir şekilde güldü. Evine gitmeye karar verdi. Eve doğru yürümeye başladı. Yürürken gün batmak üzereydi. Uzun zamandır güneşin batışını izlemeyi adet edinmişti. Kararını bir anda değiştirip bir banka oturdu. Adet yerini buldu. Önünde Marmara Denizi, kafasının içinde fikir denizi vardı. Yakınlarda termosla çay satan çocuktan bir bardak çay satın aldı. Çayını yudumlamaya başladı. Her yudumda huzur arıyordu, uzun zaman önce kaybetmişti çünkü. Nevzat tarih öğrencisiydi. Okumayı da çok severdi. Her zaman yanında bir kitap taşırdı. Talihsizlik ki o akşam yanına kitap almamıştı. Oysaki bu güzel havada ne güzel giderdi. Bir süre İstanbul'un siluetini izledi. Kafasını sağ tarafa çevirdiğinde seyyar bir kitapçı gördü. Tezgâhın üstünde eski yeni birçok kitap vardı. Fırsat ayağına geldi, en azından o böyle düşünmüştü. Kendi kendine, "Hayatta her şey ters gitmiyormuş" dedi. Yaklaşık yirmi adım yürüdükten sonra tezgâha ulaştı…

Gözüme ilk çarpan şey kitaplardan önce satıcı oldu. Uzun sakallı bakımlı kendisini iyi yetiştirmiş bir insan intibası veriyordu. Ben kitaplara bakarken adam "Karar veremedin herhalde?" dedi. Bu kadar dalgın ve düşünceli gözüktüğümü bilmiyordum. Konuşmak yerine "Evet." anlamında başımı öne eğdim. Satıcı, "İstersen ben bir tavsiye verebilirim" dedi. Biraz düşündükten sonra "Olur." dedim. Tezgâha baktı, "İlgilendiğin bir alan var mı?" diye sordu. "Tarih öğrencisiyim" dedim. Hafif gülümseyerek tezgâhın üstündeki kitapları karıştırmaya başladı. Ne aradığını biliyor gibiydi. Biraz sonra eline bir kitap aldı. "Türk Tarihinde Darbeler", kitabın kapağında bu yazıyordu. Tarih öğrencisi olduğum için merakımı kabarttı. Aslında bu kitabı oku-

yup moralimi bozmak istemiyordum fakat bir uğraş bulamazsam sıkıntıdan ölecek gibiydim. "Ne kadar diye sordum." Sakin ve yorgun bir ses tonuyla, karşımdaki adamın insanı etkileyen bir tarafı vardı. Konuşmaya başladı ve ağzından şu kelimeler döküldü: "Sen gerçekten okunmak istiyorsun, bu isteğin kitabın ücretini ödedi." Bu cümle beni hayrete düşürdü. 'Böyle insanlar hala var mı?' klişesi aklıma geldi. "Çok teşekkür ederim" dedim, kitabı aldım. "Darbe, bir devleti yıpratmanın en hain yolu", kitap aklıma ilk bu cümleyi getirdi. Eve doğru yol aldım. Artık gitme vaktiydi.

Zaman hızla geçmişti. Nevzat eve geldiğinde saat gece on bir buçuk olmuştu. İki saat boyunca dün aldığı kitabı okudu. "Tarih sen nelere şahitlik etmişsin." dedi. Yataktan kalktı, elini yüzünü yıkadı. Yatağını toplamak için odaya girdiğine gözü takvime çarptı: 15 Temmuz 2016. Pencereden dışarı baktı. Güneşli bir gündü. 'Kahvaltı hazırdır' deyip gözü masaya ilişti. Hazırlıklar devam ediyordu. Ev hanımı olan annesi hep altı kırk beşte kalkardı. Her zaman kahvaltıyı sekiz buçuğa hazır ederdi. O vakte daha kırk beş dakika vardı. Aklına kitap geldi. Dün yarı ettiği kitabı bitirmek için iyi bir fırsat olabilirdi. Tekrar okumaya başladı. Hevesi ona kitabı kırk beş dakika boyunca okumaya yetmedi. Gözü bu sefer de uzun zamandır çalmadığı kemanına ilişti. Keman kutusunu eline aldı. Uzun zamandır çalmadığı için akorları bozulmuştu. Akorları düzeltti, yayı eline aldı ve reçineyi yaya sürmeye başladı. O an içinden "Fikrimin İnce Gülü"nü çalmak geldi. Annesinin en sevdiği şarkı buydu. Yayı kemanın tellerine sürmeye başladı. Notalar Nevzat'ın odasından tüm eve yayılıyordu. Keman çalmaya yaklaşık on beş yıl önce başlamıştı. İyi çaldığı aşikârdı. Bitirdiğinde hemen kıyafetlerini giyinmeye başladı. Annesinin ve babasının karşısına gecelikle çıkma, onu hep mahcup ederdi. Giyindikten sonra bu sefer kesin olarak ma-

saya doğru gitti. Karşısına ilk çıkan annesi oldu. Nevzat'a sarıldı, "Kemanı ağlattın be oğlum!" dedi gururla. Nevzat utanmıştı, iltifat duymak onu hep utandırırdı. "Sağol anneciğim" dedi. Masaya babası oturmuştu bile. Oturmamış bile olsa kimse ondan önce oturmazdı. Nevzat hemen babasının yanındaki sandalyeye oturdu. Mehmet Bey her zamanki gibi gazete okuyordu. Nevzat çocukluğundan beri babası gazeteyi tutarken o da arkada kalan kısmı okurdu. Bu sabah çok keyifli uyanmasına rağmen bu keyif gazetede okuduğu bir cümleye kadar sürdü: "Ülke yakında karışacak!" Yirmi harf yan yana gelerek ancak bu kadar can sıkan bir cümle haline gelebilirdi. Bu sırada masaya yayılan çayın kokusu burnuna geldi. Çayı çok severdi. Bu yüzden keyfi bir nebze yerine geldi. Nevzat'ın babasının ilk lokmayı yemesiyle evin içindeki herkes kahvaltıya başladı. Nezih bir sohbet başlamıştı masada. Huzur veren bu kahvaltı on dakika sürdü. Nevzat okula gitmek için masadan kalktı, güz döneminde veremediği dersleri yaz okuluna bırakmıştı. Son hazırlıklarını yaptı ve dışarı çıktı.

2

Pencereden gördüğü güzel gün... Nevzat kapıdan dışarı çıktıktan hemen sonra derin bir nefes aldı. Ciğerlerini bu güzel günün temiz havasıyla doldurdu. Yürümeye başladı. Yolda gördüğü insanlar son günlerde daha bir cesur, daha bir korkusuz gibiydi. Her biri bir kahraman gibi yürüyordu. Nevzat'ın da yürüyüşü değişti; özgüvenle yürüyordu. Bu sırada etrafı inceliyordu: Dar sokaklar, bir yere yetişmeye çalışan insanlar hayatın akışına karışmıştı. Nevzat kampüse vardığında kantinden bir bardak çay içti. İçi içine sığmıyordu, hava çok güzeldi ve gezmek istiyordu. Ders başladı. Küçücük dakikalar ders içinde asırlara meydan okuyordu. Telefonu açtı, gözleri yine tarihe takıldı: 15 Temmuz 2016. Dersin bitmesini bekleyişi sona erdi. Okuldan çıktı, eve erkenden gitmek istemiyordu. Bu güzel havada aklı-

na dedeleri geldi. Şehit dedelerini ziyaret etmek için mezarlığa doğru yola koyuldu. Mezarlığa kısa bir sürede ulaştı. Binlerce insanın ezdiği patika yollardan yürüdü. Mezarın başına vardı. Duasını yaptı; çiçeklerin bakımını yaptı ve onları suladı, ağladı. Bu ağlayış sevinçtendi. Gurur duyduğu insanlar için sevinçten ağlamıştı. En son onun isim babası olan ve dedesiyle yan yana çarpışan Nevzat Yüzbaşı'nın mezarına gitti. Mezar taşını öptü. "Çürük Nevzat'a da şehit Nevzat olmak nasip olur inşallah." dedi. Bu ziyareti onlara karşı borç bilirdi. Akşama kadar dolaştıktan sonra eve döndü, çok gezmişti. Babası haberleri izliyor, annesi akşam yemeğini hazırlıyordu. Bu rutin neredeyse her gün tekrar ederdi. Bu seferkinin farklı olacağını bilemezlerdi. Nevzat daha ayakkabılarını çıkarmamıştı ki bir bağırış koptu çaresizce. Babasının sesini duyunca başta annesine bir şey oldu sandı Nevzat. Olan başkaydı. Nevzat olanları görünce böyle düşündü. Haber spikeri darbe bildirisi okuyordu. Cunta demokrasinin boğazına çökmeye çalışıyordu. Çaresizce bildiriyi dinlediler. O an zaman ve mekân kavramı yok olmuştu. Beklemekten başka bir şey yapamadılar. Biraz zaman geçti. Bu geçen zamanda Nevzat neredeyse on yıl yaşlandı. Bir TV kanalına Cumhurbaşkanı'nın bağlandığını duydular. Hemen o kanalı açtılar. Girişim olduğu doğruydu. Cumhurbaşkanı halkı meydanlara, havalimanlarına davet ediyordu. Nevzat kimseye bir şey demeden evden çıktı. Askerler sokakları tutmuştu ama Nevzat'ı kim tutacaktı? Nevzat meydana geldiğinde gördüğü yüzler yabancı değildi. Oradaydı kahraman simitçi, kahraman esnaf, kahraman taksici. O da oradaydı, durakta beraber otobüs beklediği kahraman adam. Ne silahları vardı ne de çelikten kıyafetleri. Allah vardı onların yanında, yeter de artardı. Halka sıkılan kahpe kurşunlara karşı zırhları süngü minarelerden okunan selaydı. O sela ki ne güzel kalkandı. Koca demir yığınları ilerlemesin diye önüne set olan

canlar gördü Nevzat. Artık orada Nevzat, Ahmet, Mehmet yoktu; tek bir kişi vardı: Millet! Herkes bulabildiği her şeyi kendine siper ediyordu. Düşman kimdi? Asker kimin askeriydi? Kurşunlar kime sıkılıyordu? Nevzat bir an ayağa kalktı. Gördükleri karşısında afalladı. Şehit olduklarını bilmese gerçek sanacaktı. Onlar da oradaydı, şehit dedeleri. Nevzat bunu görünce ileri atıldı. Haykırmaya başladı: "Kardeş kanı dökmeyin, aptallık etmeyin! Siz ancak beni öldürebilirsiniz, peki; ama millete kimin kurşunu yeter!" dedi. Nevzat'a cevap olarak omzuna bir kurşun saplanmıştı. Nevzat acıyı hissedince hemen siper aldı. Kendini sanki Kurtuluş Savaşı'nda savaşan bir asker gibi hissetti. Gördükleri ona cesaret veriyordu. Canını hiçe sayıp namlunun ucuna atlayan insanlar. Haykırışlar, ağıtlar semayı kaplamıştı. Nevzat tekrar ayağa kalktı. Kendi askerine doğru yürürken bir kurşun da göğsüne isabet etti. Nevzat yere yığılmıştı. Son gördükleri şey tek bir milletti. Hafızalarda aynı söz: "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." Nevzat'ın vurulduğunu gören kahramanlar, ona yardım için yanına koştu; cebinde bir not buldular. Şöyle yazıyordu:

"Gitti meydana bir umutla çürük Nevzat
O umut onu kılar mı şehit Nevzat'

Tarih Nevzat ve bunun gibi kahramanları yazdı. Millet bu kahramanları gururla okudu.

TOKİ Şehit İsmail Tetik Anadolu Lisesi
ODUNPAZARI/ESKİŞEHİR

ALLAH BİZİMLEYDİ

Sinemnur KARGI

Kulağımda yanık bir Neşet Ertaş - Yalan Dünya ezgisiyle hafifçe doğruldum. Elimde, ciğerime saplanan dört köşeli bir fotoğraf, içimde kirman gibi dolanıp duran hasret ve Hatice'min berceste bakışları... Fotoğrafa baktıkça hasretim kara bir ebr-i bahar gibi çöker yüreğime, evlatlarımın sesi yankılanır kulaklarımda. Sırtımı yasladığım soğuk duvar tenime işlerken, son kez koklayarak öptüm Ertuğrul'umun ve Elifnur'umun fotoğrafını. Son zamanlarda damarlarıma zerk edilmiş bir his vardı. Elifnur'un rüyasından sonra iyice yer etmişti içime. Telefonun ahizesinden hıçkırıklarıyla anlatmıştı bana kabusunu. Sebepsizce küsüp bir daha dönmeyeceğimi söyleyerek gitmişim. Ceylan gözlerinden döktüğü gözyaşlarını göremesem de yüreğimdeki ıslaklığı hissetmiştim.

"Söz ver baba. Bana asla küsmeyeceksin, asla beni bırakıp gitmeyeceksin..."

Buruk bir tebessüm oluştu yüzümde. Kim bilir ne kadar içerlemişti? Ne kadar peşimden koşmuştu? O gün verdiğim cevabı yeniden verdim, içimdeki garip huzurla.

"Söz... Sana küsüp hiçbir yere gitmeyeceğim..."

O gün bugündür içimdeki yaylalarda deli taylar koşturuyordu. "Sabret Ömer. Sabret az kaldı." diye geçirdim içimden. İki yıl sonra emekli olunca memleketime dönecektim. Hasret

kaldığım babamın çalışmaktan nasır tutmuş ellerinden, anamın cennet kokan gül yüzünden öpecektim. Hatice'm ve çocuklarımla başımızı sokacağımız birkaç göz ev yapıp çocukluğumda sürüyü otlattığım Çukurkuyu'nun geniş omuzlu dağlarının topraklarına tekrar karışacaktım. Doyamadığım Niğde'me, hasret kaldığım Bor'uma kavuşacaktım. Gaybı düşünürken telefonun sesiyle lerzedar yüreğim aslan gibi kükredi. İçimdeki deli taylar daha da dellenmişti. Ahizeyi yasladım kulağıma. Zekai Paşa'mın pervasız sesi bir süre bekledi.

"Ömer! Sana vatanımız ve milletimiz adına tarihi bir görev veriyorum. Tuğgeneral Terzi, vatan hainidir. Onun karargaha girmesine izin verme! Bunun sonunda şehadet var Ömer. Hakkını helal et..."

O an kulağımda Elifnur'umun sesi yankılandı.

"Söz ver baba. Bana asla küsmeyeceksin... Asla beni bırakıp gitmeyeceksin..."

Sineme zaruret gönül sırrı gibi çöktü, kokusunu duydum ciğerlerimde. Ama şelale misali akan deli kanım durmadı. Tezahür eden cesaretimle son sözlerimi döktüm dudaklarımdan.

"Başüstüne komutanım. Hakkım size helal olsun. Siz de helal edin..."

Zekai Paşa bir süre ses vermedi. Ardından derince aldığı nefesiyle konuştu:

"Helal olsun yiğidim..."

Tam karşımda tüm asaletiyle duran şehidin son örtüsü, al bayrağa baktım uzunca. Nice canlarla nakış nakış işlenmiş kanlı bayrak, anında bedenimi sımsıkı sarmıştı. Yutkundum. Hangi Türk şehit olmaktan korkardı? Bu asil milleti Allah'tan başka kim bölebilirdi? Bu kan kokulu al bayrağı kim indirebilirdi?

Kimse...

Kimse bu vatanı bölemez, al sancağı indiremez ve Türk milletinin bileklerine zincir vuramazdı! Tarihin aşikar gerçeği bu milletin boyun eğmeyeceğini defalarca kanıtlamıştı. Göğsümde kabaran hisle hiç düşünmeden dışarı çıktım. Bir zamanlar emir aldığım şeref yoksunu karargaha ilerliyordu. Gökyüzünün karanlığı üzerine çökmüş, şeytan yüzü cehennem ateşinde yanıyordu sanki.

"Karargaha giremezsiniz!"

Bir dağ misali dikildim karşılarına. Cenge hazır yüreğim öfke ve nefretle kavrulmuştu. Kükreyişimle gökyüzü diz çöktü önümde. Ağaçların dili lal oldu, boyun büktü yiğitliğime.

Beni görmeleriyle çivi gibi çakıldılar oldukları yere. Gözleri korkuyla kaplandı, musir bakışlarımla titrediler karşımda. Tek güvenceleri, silahlarına sarılırlarken ödlekçe birbirlerine bakıp bana doğru koşmaya başladılar. Elim silahıma, dilim şehadete gitti çevikçe. Bir şahin gibi kıstım gözlerimi. Nefesimi tuttum. O an gökyüzünden bir ses geldi:

"Korkma! Allah bizimledir."

Bileklerim alevler içinde yanmaya başladı. Omuzlarıma nereden geldiği bilinmeyen bir güç ve kalbime deli bir cesaret çöktü. Vurdum haini o kara alnından. Son kez dehşetle baktı çelik gözlerime. Azrail'ini görmüş bir günahkar gibi gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Birden mahuf sesler sardı etrafı. Canhıraş silahlar patlıyordu ardı ardına. Tam sol göğsümde bir sızı hissettim. Sonra boynumda, kolumda, bacağımda... Şehadetle tuttuğum silahım düştü yere yavaşça. Ağaçlar dallarını uzatıp kollarımdan tuttu sanki. Dizlerimi toprağa koyduğum an titredi tüm dünya. Yut-

kundum kesilen nefesimle. Gökyüzü kırmızıya boyandı, ay yıldız dalgalandı karanlığın yerinde. Birden babamın silueti belirdi karşımda. Bir hal vardı onda. Fûruzan yüzü sönmüş, gözleri çökmüştü. Yanaklarına süzülen yaşlarla gülümseyerek eğildi ve alnımdan öptü.

"Benim aslan oğlum..."

Üç kelime süzüldü dudaklarından. Ama tüm acımı alıp götürmüştü bu üç kelam. Dudaklarım hareket etmese de konuştum.

"Niye ağlıyorsun baba?"

Cevap vermedi. Boynunu bükerek yüzümü sıvazladı ve yavaşça kayboldu. Ardından Hatice'm geldi kucağında iki evladımla. Bir gelincik yaprağı gibi titriyor, tam gözlerime bakıyordu.

"Niye ağlıyorsun Hatice?"

O da cevap vermedi. Ertuğrul ve Elifnur'u indirdi kucağından. Ertuğrul koşarak geldi yanıma. Eğilip kulağıma fısıldadı.

"Ben senin yerine asker olurum baba, üzülme."

Elifnur ise öylece uzaktan baktı bana. Biraz kırgın, biraz özlem dolu gözlerini silip can alıcı sözleri söyledi bana.

"Söz vermiştin baba. Beni bırakıp hiçbir yere gitmeyecektin..."

Ve bedenim devrildi kara toprağa. Bir kez daha sarsıldı dünya. Gözyaşlarım yağmur olup ıslattı toprağı. İrem Bağı'nın kokusunu aldım içten içe. Annem çıktı geldi bu kez. Bir elinde bayrak, bir elinde kınayla yere oturup başımı dizlerine koydu. Bir türkü vardı dilinde.

Çözemediğim, adını bilmediğim acı bir türkü mırıldanıyordu. Ellerimi tutup yavaşça avuç içlerimi öptü ilk önce. Sonra dilinden eksik etmediği besmelesiyle kına yaktı avuçlarıma. Gözlerini kapayarak bir kez daha öptü ellerimi.

"Anam... Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Saçlarımı okşadı bir süre. Geldiğinden beri omzunda taşıdığı ay yıldızlı bayrağı üzerime örttü. Gözlerime bakıp gülümsedi.

"Şehit oldun oğlum..."

O da kayboldu yavaşça. Yastığım olan toprağa başımı koydum gidişiyle.

Ağacın dalları kollarımı bırakıp yüzüme kadar uzandı ve gözlerimi kapadı. Korkmuyordum, çünkü Allah benimleydi... Demek şehit olmuştum, demek ben de o mertebeye varmıştım. Bir Ömer düşerken temiz toprağa, milyonlarca Ömer diriliyordu namuslu vatanımda. Bu vatan uğruna ölmek de güzeldi, bu vatan uğrunda yaşamak gibi. Bir millet yeniden doğuyordu, kanımız tazeleniyordu. Türkiye'm, nazlım, yeryüzündeki cennetim; demek yine doğuyordu Ömerlerin kanından, canından, sevdasından. Bir Ömer değil bin Ömer olsam her defasında yine ölürdüm senin için.

Acımıyordu canım, hatta deli başım uçmuş gibi mutluydum. Karışırken kanım toprağa, örtülürken bedenim şanlı bayrağımla, kapanan gözlerim açılan yüreğim oluyordu. Ve ben filizleniyordum adeta milyonlarca sevdayla…

Korkmuyorduk, korkmuyorduk….
Allah bizimleydi…
Bizimleydi…

Yunus Emre Anadolu Lisesi
MERKEZ/NİĞDE

15 TEMMUZ'DA SATIRLARIMA DÜŞEN GÖLGELER

Dilek BAYKARA

Televizyon kumandasının tuşlarını ilerlettikçe göz bebeklerim büyüyor, şaşkınlığım titretir ellerimi. Sol elim suratımda, suratım kıpkızıl… Bu da ne? İşgal edilmiş her yer, her yer tarumar… Anlamaya çalışıyorum. Ne oldu, Frenk orduları mı bunlar? Derken tanıdık simalar: Benden, senden birileri… Ne oluyor? Kanallar suskun, kilitlenmiş hava durumuna TRT. Sonrasında bir haber, altyazıyla: "Yurtta sulh cihanda sulh" diyor. Yurt tarumar, cihan alkışta… Zifiri karanlıkta anahtarını kaybetmiş bir çocuk misali sağımı solumu belli etmeye çalışıyorum. Ne yapmalıyım? Bu gidişin sabahı karanlık, içimde bir korku... Nasıl bir korku ki anlatamam. Geçmiş ve gelecek bir sinema perdesi gibi gözlerimin önünde…

Sonra bir ses: "Kalk! Durma! Çık, çıkabildiğin her yere!" diyor. Ayaklarım güç, ellerim kudret bulmuş, çıkıyorum. Sokaklar şaşkın, fırınların önünde uzun kuyruklar, banka önlerinde mahşeri kalabalıklar, benzin istasyonlarında kavga, bu da ne? Derken bir slogan, Okçular Tepesi'nden: "Kahrolsun, kahrolsun…" Evet, kahrolsun diyorlar hep bir ağızdan ve dilim de çözülüyor.

"Bedenleriniz bölük pörçük edilse bile menzilinizden ayrılmayın!" nidası geldi aklıma. Terk etmedik ya Resulullah!

Senin Hz. Hamza'ya ağlayışın geldi aklıma: Ashaba bakarken onların başları önlerine eğikti.

"Yok, böyle olmaz." dedim. Eşime ve çocuklarıma bir mesaj atmalıyım. (Dönmezsem haklarını helal etsinler diye.) Sonra onlar da bihaber kahrolurlar, elim telefonun gönder tuşunda, hazır tetikte… Vurulursam gönderirim, inşallah diyor, yürüyorum.

Yürüyorum çığlık çığlığa, ben oldum olası hazzetmedim polislerin vurdumduymazlığını. O gün onlar da bir başkaydı. Sarıldım, birisine: "Korkma, biz sizin yanınızdayız!" dedim. O, titrek sesiyle: "Sağ ol" dedi. Korkuyordu, biliyordum.

Korkusu yarınlardı, düşmekti. Sağlam kalan tek kalenin İslam'ın öz yurdunda garip, öz vatanında parya, daha birkaç yıldır, varım diyordum da bu kadar kısa sürmemeliydi bu mutluluk. Hayır! Bırakamam bir barbara, bir daha aynı acıları çekemem.

Fakültenin önünde saçlarından çekilerek dışarı çıkarılan bacılarım geldi aklıma. Suskun minareler, ezilen insanlar, gizli figanlar… 1960 ve 1980'deki utanç kareleri hiç gitmedi gözümün önünden. Tarih not düştü yaşanan acıları. Yassıada, çile ve utanç adasına dönmüştü.

Bir sela, sura üfleyiş gibi titretti vücudumu. Salalardan sonraki imamın suskunluğu korkutucudur. "Acaba hangi emanet teslim etti ruhunu." dedim. Sura üfleyişti bu, uyanın! Teslim etmeyin ırzınızı, hain uşaklarına! Sızmıştı koynumuza yılan; ama bu sayede ısınmıştı bedenlerimiz birbirine. Fark etmedik namluların soğukluğunu; gelse uzaktan Frenk'ten mermi, kendimi siper ederdim.

Yakarıyordu bir anne, tabut misali tankın üstündeki askere: "Yapma, vurma dön hatandan, in aşağı!" diyordu. (Belki

de yavrusu askerdeydi de ondandı acısı.) Bir başkası: "Sana siper olacağım." diyordu. Diğeri: "Dön ne olursun?" diyordu. Uhud'dan kaçan eşlerine yakaran kadınlar geldi aklıma. Meraklı kalabalık, artık bir ordu olmuştu. Komutansız kazanılır mı zafer? O anda bir seda, bir haykırış: "Korkma!" diyordu. Yine Uhud geldi: "Lâ tahzen innallâhe meanâ." "Üzülme, muhakkak ki Allah bizimle beraber." (Tevbe, 40)

Akif'in torunları, Ahmed-i Hani'nin torunları kol kola, sesler gökleri çınlatıyor. "Söz konusu vatansa, gerisi teferruattır." Bunu hesap etmedi hainler topluluğu. Bu asil vatanı, birkaç soysuza mı bırakacaktı bu fedakâr millet?

Bir sabah güneş, tüm ışığıyla bizi selamlıyordu ve gönülden çıkan bir nida yetti vaad edilen zafer için. Tekbirler yeri göğü inletti. 15 Temmuz öyle bir tarihe not düşürdü ki Kurtuluş Savaşı'nın, Çanakkale Zaferi'nin tohumlarını, bir daha, bir daha bu cennet vatana ekti. Yeşermesi an meselesi, eli kulağında daima. Sabah uyananlar ümitli… Yine bir sela, sanki gidenler şunu diyordu: "Biz gittik vaad edilen yere, siz yaşayın inadına. Yasımız yok, birliğiniz bize hediye." diyorlardı.

Hüseyin Çelik Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
TUŞBA/VAN

DARBE NE DEMEK?

Gürkan KÜTÜKOĞLU

Damla, sekiz yaşında bir çocuktu. Damla, babasının gelmesini dört gözle bekliyordu. Çünkü babası, Damla'ya en sevdiği bebeği alacaktı. Damla, o yüzden çok sevinçliydi. Telefon çaldı. Damla, büyük bir hevesle telefona koştu. Arayan babasıydı. Damla'ya işinin çıktığını, eve biraz geç geleceğini söyleyince Damla'nın morali biraz bozulmuştu. Ama yine de mutluydu; çünkü babası her halükârda gelecekti. Damla, ilkokul ikinci sınıftaydı. Sınıfında da birinciydi. Damla, babası gelene kadar kitap okuyordu. Akşam saat 21.00'e kadar uyumadı, babasının gelmesini bekledi. Saat 21.30 olmuştu ve aniden silah sesleri yükseldi. Küçük kız korkarak annesine sarıldı.

Damla:

- Anne babam niçin gelmedi?

Annesi:

- Bilmiyorum kızım.

Sonra telefona sarılarak eşini aradı. Telefonun ulaşılamadığını duyunca tedirgin oldu. Tedirgin halini Damla'ya fark ettirmemeye çalışıyordu. O arada silah sesleri gittikçe yükseliyordu. Damla'nın korkusu artmaya başladı ve kızcağız ağlamaya başladı.

Damla ve annesi neler olduğunu öğrenmek için sokağa çıktılar. Annesi Damla'nın elinden tutu, beraber Nurdan ha-

nımlara gittiler. Nurdan hanımlar da korku ve telaş içindeydiler. Nurdan hanımın da Damla yaşında Ecrin adında bir kızı vardı. Ecrin de çok korkmuştu ve o da çok ağlıyordu. Damla'nın annesi belki bir haber olur diye Nurdan hanımdan televizyonu açmasını istedi. Nurdan hanım televizyonda haberleri açar açmaz tüm kanallarda "Darbe yapıldı" haberleri vardı. Damla, Darbe yazısını okuyarak annesine döndü ve şöyle dedi:

- Anne, darbe ne demek?

Annesi:

- Kızım darbe, kötü adamların ülkemize el koyması demektir.

Damla:

- Anne peki babam nerede, neden gelmedi? Ben babamı istiyorum… diyerek ağlamaya başladı. Annesi Damla'yı teselli etmeye çalıştı. Lakin Damla ağlıyor, ağlıyor ve babasını istiyordu.

Damla'nın babası ise maalesef ki o gece hain, cani, katil darbecilerin kurbanı olmuştu. Zavallı Damlacık bu yaşta babasız kalmıştı. Kızcağız, babasını son kez görmeden onu şehit etmişlerdi. Birden telefon çaldı. Damla'nın annesi bir telaşla telefonu açtı. Telefondaki yabancı bir adamdı ve şöyle dedi:

- Başınız sağ olsun, eşiniz şehit olmuştur.

Bunları duyan Damla'nın annesi ağlamaya başladı. Damla, o sırada annesine dönerek şöyle dedi:

- Anne babam gelecek mi, oyuncağımı aldı değil mi?

Annesi Damla'nın o sözlerini duyunca Damla'ya sarılarak daha bir içli ağlamaya başladı. Damla, o sırada babasının başına bir şey geldiğini hissetmişti. Annesine şöyle dedi:

- Anne, babama ne oldu?

Annesi:

- Kızım, baban uzun bir yolculuğa gitti.

Bunları duyan Damla, babasının öldüğünü anladı. Dünyanın karardığını hisseden kızcağız ne yaptığının bilincinde olmadan annesinin merhamet dolu kollarına sığındı, ağladı ağladı.

Damla, annesiyle şehidin yanında, başucunda. Anne:
- Kızım, baban bu tabutun içinde yatıyor.

Damla tabuta sarılarak:
- Babacığım, iyi uyu. Uyanınca bana hediyemi getir olur mu?

Darbe, Damlaların babasız, hediyesiz kalması demek.

Van Piri Reis Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
TUŞBA/VAN

ADNAN HALİS

Zeynep Nur CESUR

Herkesin merak ile beklediği ufak bir bebek dünyaya gelmiş, dedesinin kucağında mışıl mışıl uyuyarak isminin konulmasını bekliyordu.

Yaşar torununa güzel bir isim koymak istiyordu. Bunun için vatanımızı korumak uğruna savaşan, şehit olan bir kahramanın adını vermek istiyordu. Aklına Genç Osman'ın ve Abdülaziz'in şehadeti, 1913'te yaşanılan Babıali Baskını, 1960 yılında Adnan Menderes ve yol arkadaşlarının haksız yere idam edilmesi, 1971 muhtırasıyla devletin kendi halkına uyarı yollamasını, 12 Eylül 1980 askeri darbesini, 28 Şubat post-modern darbesini ve 15 Temmuz 2016 darbe girişiminde yaşanan o zor zamanları tek tek hatırladı. Kimi darbeye şahitlik etmemiş olsa da birçoğunu yaşamıştı.

Kimse sesini çıkarmadan ufaklığın dedesi Yaşar'ın söyleyeceklerini bekliyordu.

Yaşar düşünceli bakışlarını gelinine çevirdi ve "Kızım sen bir isim düşündün mü?" dedi. Gelini tebessümle bakarak "Senin için uygunu neyse benim için de odur baba. İsim düşünmedim sen koyarsın diye." dedi.

Yaşar o an herkesin bebeğin ismini onun koymasını gerçekten istediğini anladı. Bu onu sevindirmişti.

Torununun kulağına ezan okuyup dua etti. Duası biter bitmez diğer torunu Meryem, açtığı ufacık ellerini yüzüne sürerek "Âmin!" dedi. Yaşar dizinin dibinde oturan, meraktan iri iri açılmış mavi gözleriyle ona bakan torununu diğer dizine oturttu. "Sen de beni annenler gibi güzelce dinle tamam mı cimcime?"

"Dinlerim dede ama güzel bir şey anlat tamam mı? Kötü olmasın, korkarım sonra gece uyuyamam, gece uyuyamazsam babam benim yanımda kalır, gece uyuyamaz. Sonra uykusuz uykusuz işe gider."

"Ben korkunç bir şey anlatmam kızım.

"Biliyorum dede ama ben yine de söyleyeyim dedim."

Herkes bu bıcır bıcır kızın dediklerine güldükten sonra dikkatlerini tekrar Yaşar'a verdi. Yaşar içinde yaşadığı burukluk ile kucağında, ismini koyduğu torununa baktı.

"Hoş geldin ailemize aslanım. Küçücüksün bu cimcime ablan gibi, safsın, masumsun ve en önemlisi de kötü şeylere şahit olan bu dünyada dedenin kucağında uyuyorsun. Bu yaşlı ve hasta dedeni çok iyi dinle olur mu? Belki beni anlamayacaksın ama baban ve annen sana bunları elbet anlatacaktır."

"Oğlum ilk adın Adnan olsun. Adnan Menderes gibi vatanın için mücadele et. O hiçbir zaman pes etmedi. Dimdik ayakta durdu. Sözlerini de tuttu. Herkesin tutamayacağı bir söz elbet olur oğlum. Adnan Menderes hanımına milletvekili olur iken politikaya girmeyeceğine ve hep çiftçi kalacağına söz vermişti. Bu sözünü vatanı için tutamadı. İnşallah senin de tutamayacağın sözlerin vatanın için olur."

Yaşar dizinde oturan ufak torununa döndü.

"Rabbim Adnan Menderesi aramızdan aldığı gibi seni

de almaz inşallah. O zulümlerden, acılardan uzak kal oğlum. Onun ailesi sabretti dayandı belki ama biz o kadar güçlü müyüz bilmiyorum."

"Dede Allah nasıl aldı ki onu?"

Meryem'in sorduğu soruyla Yaşar'ın gözleri doldu. Nasıl diyecekti şimdi bu masum torununa? Gönlü isterdi ki acımasızca yaşadığı zulümleri söyleyebilsin. Sırf onu yolculuk sırasında idam etmek için hazırda beklediklerini. Yıllarca sevdiklerinden uzak izbe bir yerde yaşadığını, hainler onu şehit ettikten sonra ölüsünü bile hapis tutmuşlardı.

"Dede ben kötü bir şey demedim, ağlama."

Meryem ufak elleriyle dedesinin gözyaşlarını sildi. Yaşar kendisini hızlıca toparlayıp gülümsedi. Ne diyecekti ki? "Adnan ismini sevdin mi?"

Meryem gülümsedi ve başını olumlu anlamda salladı. Küçük bir çocuktu. Unutmuştu ne sorduğunu. Yaşar kucağında huzursuzlaşan torununa döndü.

"Dedesinin aslanı, babasının ilk göz ağrısı, annesinin paşası."

"Ablasının minnoşu."

Birden bütün burukluk yok olmuş ve herkes gülmeye başlamıştı. "Tabi ki bu cimcime ablanı da korkulu rüyalarından koruman lazım. Nasıl Osmanlı Devleti'ni kurmak için korkusuz Alpler canını dahi verebiliyorsa sen de korkusuzca ablanı koruyabilirsin."

Herkesin yüzünde güzel bir tebessüm oluşmuştu. Hepsi de biliyordu ki Yaşar vatan aşkıyla tutuşan ve vatanı için canını dahi verebilecek birisiydi. Zaten oğlunu da kendisi gibi yetiştirmişti. Oğlu da Yaşar gibi bir komutan olmuştu.

"Ama dede beni korurken canı acımasın onun. Küçücük daha, hem ben onu korurum." Yaşar torununun saçlarını okşayıp alnına ufak bir öpücük kondurdu.

"Ah benim temiz kalpli torunum. Rabbim ikinizi de korur sen merak etme." dedi.

Ufak kız dedesinin kulağına eğilip fısıldayarak "Bizi dinliyor değil mi?" dedi. Yaşar da başını olumlu anlamda sallayarak geri çekildi. Onların bu hali herkesi tekrar güldürmüştü.

Yaşar derince bir nefes aldıktan sonra devam etti. Böyle uzun konuşmak onu az da olsa yormuştu. Bir süre dinlendikten sonra konuşmasına devam etti.

"İkinci ismin de Halis olsun."

"Adnan Halis oldu! Halis daha güzel! Halis diyelim!"

Minik kız ellerini sevinçle çırptı. İsim çok hoşuna gitmişti. Yaşar suratındaki o kocaman gülümseme ile minik kızın sevincine ortak oldu.

"İstediğini diyebilirsin. Sonuçta iki ismi var."

"Yaşasın! Halis ismini nerden buldun ki dede?"

"Ömer Halisdemir hepimizin kahramanı. O Allah'tan başka hiç kimseden korkmayan birisi. Düşmanına korkusuzca kafa tuttu, bizi kurtardı. Adnan Halis'imiz de inşallah onun gibi korkusuz olur. Umarım ki Rabbim bizim evladımıza da Adnan Menderes gibi vatanı için mücadele etmeyi, Ömer Halisdemir gibi delikanlı ve korkusuz olmayı nasip eder."

Herkes âmin diyerek derin bir nefes aldı. Herkesin içi burkulmuştu az da olsa. Çünkü akıllarında onlarca şehidin zor anları dolanıyordu.

15 Temmuz şehitleri kendi tankları altında ezilmiş, kendi yetiştirdikleri çocuklar tarafından vurulmuştu. Hem bedenler hem de kalpler yaralıydı.

"Dede beni o kahraman abimle tanıştırır mısın? Söyleyeyim ona, ben korkunca gece benimle uyusun." Yaşar torununa gözleri dolu bir şekilde baktı. Biraz daha büyük olsaydı ona "onu acımasızca otuz kurşunla öldürdüler'' diyecekti. Boğazına dizildi kelimeler. Odadaki hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Yaşar'ın ne söyleyeceğini bekliyorlardı, sessizce.

"Kuşlar onu cennete götürdü kızım."

"Kuşlar onu taşıyamaz ki dede. O çok büyük bir kahraman, nasıl götürdü?"

"Otuz tane kuş onu taşıdı, cennete götürdü. Belki rüyanda yanına gelir, seni korur. Sen geceleri Allah'a dua et, o seni tanıştırır."

Minik kız sevinçle ellerini çırptı ve dedesinin yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

Ertesi gün minik kız dedesinin yanına gitti. Halisdemir'i rüyasında görmüştü.

"Dede sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Otuz kuş kahramanın canını acıtmış mıdır?"

TOKİ Celalettin Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL

HASRET KANA BULANDI

Ali ARİ

Sabaha karşı elinde kahve fincanı ile oturduğu yerden doğruldu. Geceden beri bu kaçıncı fincanı kim bilir? Loş ışıklı koridorunda bir takvim ve bir duvar saati asılıydı. Takvimin en üst yaprağına elini uzattığı vakit sabah ezanları duyulmaya başladı. Elinde kalan kağıtta günlerden cuma, Temmuz'un 15'ydi. Ömer Bey'in eşi Rabia Hanım bugün ziyarete gittiği ailesinin yanından dönecekti. Eşiyle belki de ilk kez bu kadar uzun bir süre ayrı kalmışlardı. Belki bunun sıkıntısından, belki içine doğanlardan o gece sabahı edememiş, fincanlar fincanları izlemişti. Eşinin özleminde birkaç gün ona belki aylar, yıllar gibi gelmişti. Günaşırı, çiçeği burnunda evli çift birbirini arar sorardı. Bazen bu sohbetlere gözyaşı eşlik ederdi. Ömer sabah namazının ardından kıvrılarak evin bir köşesine, uykuyu çağırdı. Onun gözlerindeki fer çoktan gitmişti. Sevdiğine kavuşacağı şu günün heyecanı, onun kalbini göğüs kafesinde her an daha şiddetli çarptırıyordu. Uyku bu sabah onun durağına uğramadı. Camın kenarına ilişti. İçindeki tüm duygularını sindirmek ve rahatlamak için dudaklarından dualar döküldü. Su serpildi ruhuna, evine huzur kokusu salan gonca gülünün ona yaklaştığını hissetti belki de. Dualaların ardından biraz olsun olsun rahatlayan Ömer'in Kur'an-ı Kerim'in başında içi geçmişti. Onu birkaç saatin ardından uyandıran, Rabia Hanım'ın telefonu oldu. Biraz uykulu, biraz heyecanlı bir ses tonuyla telefonu açtı sultanı-

na. Ömer Bey'in sesini duyunca Rabia Hanım biraz rahatlamıştı. Bir süre sessiz kaldılar. Rabia Hanım'ın heyecanlı, korkak sesine anlam veremeyen Ömer Bey sormadan edemedi. Ne olmuştu bir gecede? Rabia Hanım gözyaşları ve hıçkırıklar içerisinde gece gördüğü rüyayı sevdiğine anlatıyordu: "Yemyeşil devler, ayaklarında postallarla ay yüzlü, gencecik evlatları çiğniyorlardı. Biraz sonra sıra bize geliyordu sevdiğim, bana göğsünü siper ettin, üzerime çökmüştün ki…" Ömer Bey'in devamını dinlemeye yüreği yetmedi. İkisinin de nefesleri önlerindeki aynalardan dönmüş, ciğerleri sıkışmış, gönülleri daralmıştı. Şimdi ikisinin de yüzleri aynada kireç gibi olmuşken Ömer Bey sessizliği tekrar bozdu. Gönlünün sultanının ağlayışları ikisinin de içinde burukluk yaratmıştı. Sonunu dinlemek istemediği bir rüyadan böyle korkulur muydu? İki sevdiceğin aynı gece böyle daralması hayır mıydı? Bulutları dağıtmak adına Ömer Bey, Rabia Hanım'a ona aldığı hediyelerden, o yokken ona yazıp biriktirdiği mektuplar ve günlüklerden bahsetti. Biraz sonra yolculuğa çıkacak sultanına hazırlanması ve toparlanması için telkinlerde bulunarak telefonu kapatacaktı. Son seste artık ikisi de Allah'a emanetti… Aynada kendini izleyen Ömer Bey'in elleri uykusuzluktan payını almış gözaltlarına gitti. Bir damla yaş, yüz hatlarından süzülmüş çoktan gömleği ile buluşmuştu.

Cuma saatine yakın abdestini tazeledi. Sokaklarda ağır ağır yol aldı. Ona rağmen en ön safta yer tutmuştu, Ömer. Öylesine dalgın, öylesine durgundu. Hocanın vaazında vatana millete halel getirmek isteyen şer odakları vardı. Sıcak yaz gününde esnafın, mahallelinin yan yana saf tuttuğu cuma vaktinde onun o halini arkadaşları çoktan fark etmişti. Hocanın son nasihatlerinden sonra herkes dağılırken onun yanında dostlarından birkaçı kaldı. Ondaki bu halin sebebi soruldu. Öyle sakin, öyle buruk, esen ılık rüzgârın anlatmak istediğini onlara anlatmaktan geri durmadı. O

anlattıkça gökte kuşlar kanat çırpıyor, yerde karıncalar ağır yüklerini hızlıca yuvalarına taşıyordu. O güne dek eşine dostuna iyi yolu, peygamber yaşamını örnekleyerek doğruyu öğütleyen o adam; şimdi öyle büyük iç sıkıntılarından söz ediyordu ki. Onun bu haline kimseler anlam vermedi. Ruhunu bir yerlerde unutmuş halde ağır aksak evinin yolunu tuttu Ömer Bey. Dönüş yolunda birkaç arnavut kaldırıma, birkaç bozuk taşa takılmadı değil. Sağ salim evine vardığında her akşam sultanıyla kitap okuyup istişare ettikleri köşeye vardı. Çok sevdiği, annesinin elleriyle işlediği rengârenk mindere yerleşti. Sırtını verdi divana. Sanki sevdiği karşısındaymışçasına gözleri kapalı başladı sohbete. Öyle uzaklardan, öyle başka mevzulardan bahsetti ki, kendi dahi şaşmıştı. Bunu ona söyleten neydi? Kendi kendisine konuyu öyle tatlı bağlıyordu ki. Onunla geçirdiği zor ve aşılması güç vakitlerden bahsediyor, birbirlerine duydukları aşka, besledikleri saygı ve sadakate getiriyor, alıyordu sevdiceğinin gönlünü. Eski kırgınlıklar, kötü hatıralar artık uzaktı. Evliliklerini istemeyen ailelerinden, ziyarete yatıya gidilen ailelere gelinmişti bile. Öyle bir sevda hikâyesiydi onlarınki. Tüm bu yalnız sohbeti derin bir sessizlik takip etti. Koca ahşap evde çıt çıkmıyordu. Tüm gecenin yorgunluğu da etkili olsa gerek, sabahtan beri hislerinin ağırlığına dayanamayan Ömer bu sefer derin bir uykuya dalıyordu. Öte yandan Rabia Hanım memleketinde çantasını topluyordu. Bir çantaya birçok eşya sığar da, sevdiğinden kalan bir mendil ile yağmurdan sonraki toprak kokusu sığmaz mıydı? Memleketten yol almadan evvel son kez sevdiğini, Ömer Bey'i aradı Rabia Hanım. Her seferinde ikiletmeden açılan telefonun ucuna derin bir kaybolmuşluk, sessizlik hakimdi. Yolcu yolunda gerekti ancak merak bacayı çoktan sarmıştı. Ömer Bey uyandığında karanlık semte çökmeye yeni yeni başlamıştı. Uzaktaki binaların ardında güneş ona veda ediyor, öğlen sıcağının yerini tatlı bir serinlik alıyordu.

Uyandığında birçok cevapsız kalmış arama, telefonuna sıra sıra dizilmişti. Merakta bıraktığı sevdiceğinin sesini duyar duymaz gönlünü de aldı. Sevdiceği yoldaydı, bir de babası eve kadar bırakacaktı. Yol kısalmış, vakit yaklaşmıştı. Bekâr hayatının verdiği başıboşluk evde hissediliyordu. Bir an evvel dağınıklığı toparlamaya başladı Ömer Bey. Az sonra hava almaya balkona çıkacaktı. Artık günleri, saatleri değil dakikaları sayıyordu. Hele bir de şu sokağın başında babasının arabasının farlarını görse, öyle rahat edecekti. Dakikalar geçmek bilmeyince, günlerdir yüzüne bakmadığı şu televizyonu açıverdi. Her değiştirdiği kanala son dakikalar düşüyordu. Kalkışma mı? Hareketlenmeler, kapatılan yollar, sokakta tanklar… Bunlar bir önceki yüzyılın kara defterlerine gömülmemiş miydi? Yolda kim vardı? Sevdiceği hâlâ yoldaydı. Telefona sarıldı Ömer Bey. Rabia Hanım korkak sesiyle gidilemeyen yollardan bahsetti, sokaklarda postallardan, panzerlerden, paletlerden bahsederken ikisinin acısı ses tellerinde birleşiyordu. Rabia Hanım ve anne babası bir arabanın içinde barikatların ardında sevdiğinden bir kıta uzakta kalmıştı. Ömer Bey buna dayanamazdı. Sevdiceği ile arasında eli kanlıların diktiği duvarlar duramazdı. O sokağa çıktığında her tarafta al bayrağa sarılı vatansever evlatların da sokakları doldurduğunu gördü. Semtin sokaklarından anayollara çıkarken arkadaşları, eş dost tanıdıklarını görse de bu yolda yalnız olduğunu, oralara tek başına daha hızlı varabileceğini iyi biliyordu. Koşanlar, bağırıp çağıranlar onu ne yolundan çevirebildi ne de yakalayabildi. Ömer Bey şimdi koca köprünün bir ucunda, sevdiceği diğer ucundaydı. Gecenin ilerleyen saatlerinde göğü bombalar ve kurşunlar aydınlatıyor, onların sesine insan çığlıkları karışıyordu. Kalabalığın arasından bir yiğit Ömer atılıverdi. Üstlerine korkmadan yürüdü. Onlarca eli silahlı ona kilitlenmiş bir emir beklerken, bu yiğide ateş etmeye emir verecek bir rütbe-

li bulunamadı. O siperi yarıp geçen yiğit, köprünün diğer yakasında bir arabanın başında birbirlerine sarılmış sevdiceği, anne ve babasını bulmuştu. Kalabalık hayret içerisinde, onun verdiği cesaretle, eli silahlıların üzerine yürümeye başladı. Kalabalıktan çıkan yeni, cesur vatan evlatlarının durdurulamayacağını anlayan rütbeli siperi ilk yarıp geçen Ömer'i hedef gösterip nişan aldırdı. Daralan vakit, Ömer'i korkudan sapsarı kesilmiş dikilen sevdiceğine yaklaştırıyordu. Ona son adımı atmadan evvel bir de ses duyuldu. İki sevgili yere çömeldiğinde herkes de yere yatmıştı. Ömer Bey az sonra doğruldu ancak Rabia Hanım yerden doğrulamadı. Ömer Bey'in üzeri kıpkırmızıydı. Yerde kendinden geçmiş Rabia Hanım bir şeyler fısıldamaya gayret ediyordu. Ömer Bey onun daha fazla yorulmasını istemedi. Kötü ihtimalleri aklına getirmek istemiyordu. Hep bir umut vardı.

Rabia Hanımın cansız halini gören anne, babası ve etraftakiler dehşet ânından sonra, çığlıklarla gözyaşlarını tutamadı. Halk iblisleri iyice çevrelemişti. Gün aydınlanırken Boğaz onlardan arınmış, yollar açılmıştı. Ancak Rabia Hanım hastaneye vardığında artık çok geçti. Ömer Bey başında son kez dualar etti. Vatan kurtulmuştu, Boğaz'da bir meşale olan Ömer Bey'in cesur hareketi, olayın seyrini değiştirmişti. Ancak sevdiği, kendi kardeşi gibi, şehitlik mertebesine ulaşmış, onun yanına defnedilmişti. Ömer Bey son kez onun başında, herkes dağıldıktan sonra, helallik verip helallik istedi sevdiğinden, Ömer Bey'in sözlerini duyuyordu belki de sevdiceği…

"Rabia'm, gönlümün sultanı. Elbet buluşacağız. Ayrılıkların ve zulmün olmadığı bir dünyada. Sonsuza dek…"

Ekrem Cevahir Anadolu İmam Hatip Lisesi
KAĞITHANE/İSTANBUL

SAKLAMBAÇ

Hatice Eda YILDIRIM

Saklananı bulmak saklanmaktan daha güçtür.

-9, 10, 11, 12 sağım solum sobe, saklanmayan ebe!

7 yaşındayım ve büyük sokakların paytak ayaklı küçük velediyim. Sokaktaki diğer çocukların taktığı bir isim bu. Öyle yürüyormuşum, öyle diyorlar... Kafamı deve kuşunun toprağa kafasını gömdüğü gibi gömmüştüm duvara. Sıkı sıkı yumduğum gözlerimi hızla açınca güneşe tepki olarak geri kaçışmışlardı yuvalarına. Ellerim ise istemsizce onlara korumalık yapıyordu, ovuşturuyordu, sakinleştiriyordu. Ve büyük bir çeviklikle etrafımı taramaya başladım. Sokaktaki arabalar, kediler, köpekler bana yol gösteriyordu. Adeta yandaşlık yapıyorlardı.

-Hazırım komutanım! Bulacağım o hain kaçakları. İşte, köşe başında bir velet saklanıyor. Vuracağım onu alnından. Neye uğradığına şaşıracak.

Yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerliyorum. Az kaldı komutanım. Kolum kadar uzaklıkta duruyor. Ve son adım.

-İşte buradasın. Sobe! Yakaladım seni hain kostok! Dur bir dakika. Oyuna yeni mi katıldın? Hangi mahalledensin? Söyle bakalım yeni misin?

-Evine git.

Duyduğum ses tok ve kendinden emindi. Korkmama sebep miydi? Hayır.

-Oyun daha sona ermedi. Buradan değilsin herhalde. Bu üstündeki asker kıyafeti de çok güzelmiş. Peki o tüfek yeni çıkanlardan mı? Annem bana almıyor. Şu an paramız yokmuş. Elleyebilir miyim? Kırmam. Yoksa, şu tıfıl Osman'ın ağabeyi misin?

-Çocuk. Evine git ve sokağa çıkma.

Dişlerini sıkarak konuşmuştu. Anlam veremiyordum. Hangi çocuk 7 yaşındayken sebepsizce, nefes aldığı neşe kaynağı olan sokaktan evine gitmek isterdi ki? Hem de oyununu yarım bırakıp...

-Ya gitmezsem? Mahallendeki çocukları toplayıp beni dövdürtecek misin? Ben, buraların bu sokakların velediyim. Paytak ayaklı derler bana.

Korkması lazımdı. Buralar benimdi.

-Defol ve evine git. Bir daha da dışarı çıkma. Bu bir darbedir! Gitmezsen hiç iyi olmayacak.

Sıyrılış. Kendine geliş. Ve bir elin kolumu kavramasıyla irkiliş. Bu bir darbedir. Evet bu bir darbedir.

-Ömer! Gel buraya. Hadi.

Babam, kurtarıcım. Bu oydu, her ne kadar çocuk aklımla darbenin ne olduğunu kavrayamasam da bir şeylerin iyi gitmediği açıkça ortadaydı.

-Evinize gidin! Çocuğunu da al git.

-Tamam. Gidiyoruz. Bir şey yapma! Hadi oğlum. Hadi Ömer.

Babalar oğullarının kahramanları değiller miydi? Babalar oğullarının yaslanacak sırtları değiller miydi? Hayatlarında parmaklarıyla gösterilecek liderleri değiller miydi? Peki şimdi neden o adamın sözünü dinliyordu? Neden bir yumrukla onu yıkmıyordu? Kolumu kavrayan babamla yokuşun aşağısına doğru sanki. Sanki kaçarmışçasma hızla ilerliyorduk.

Oyun bitmişti. Saklananı bulamadan saklanmaya gidiyorduk. İşte o anda, o hayal kırıklığı anında hayatımdaki en şiddetli sesi duydum. Bir babanın çocuğuna savurduğu tokattan daha şiddetli bir sesti. Bu ses bizim, sokakta hırsız polis oynarken tahtadan tabancalarımızın ağzımızdan yansıyan sesine hiç benzemiyordu.

Korkutucu ve cüretkâr. Hızlı ve canice. Hilebaz ve utanmadan sırıtan bir kurşunun sesi.

Ve haykırış. Babam. Kahramanım. Her gün yaslandığım sarsılmaz duvarım.

İşte o gün. 12 Eylül 1980. Büyüdüğüm tarih. İşte o gün öğrendim vatan hainliğini; darbeyi. Darbe denip iki heceye sığdırılan kumpası. İşte o gün nefret ettim silahlardan. İşte o gün öğrendim vatan toprağının her karış değerini. Koca yürekli babam saniyeler önce o hain tarafından vurulmuştu. Ayağından. Utanmadan konuştu.

-Bu bir ihtardır. Hızlı davranmalıydın. Askerin sözüne itaatsizlik.

Babamda bugüne kadar görmediğim bir çaresizlik vardı. Zaten her ne olduysa bu günden sonra oldu.

Bugün 12 Eylül 1980. Bu bir darbedir. 7 yaşında saklambaç oynarken ilk sobelediğim, acı bir tarihtir. Babamı, vatanımı omuzlayıp sırtıma aldığım taşıdığım belim bükülse de dimdik durmaya çalıştığım büyüdüğüm, büyütüldüğüm; korktuğum fakat belli

etmediğim kanlı bir tarihtir. Babam Alzheimer hastası oldu. Geçmişte yaşıyor. Unutmuyor. Unutamıyor. Vicdan denilen kara leke bulaştığı yerden çıkmıyor. Vatanının gözünün içine bakarak konuşamıyor, yüzü kızarıp özür diliyor. Unutmadı ayağının acısını, her gün açıp pansuman yaptırıyor. Unutmadı kurşunun çığlığını. Her seste yerinden fırlayıp haykırıyor: Allahuekber.

Bugün 12 Eylül 1980. Sokakların zindan olduğu, insanların idam edildiği gün.

Vicdan azabı ölümden daha güçtür.

-12, 13, 14, 15 sağım solum sobe saklanmayan ebe.

43 yaşındayım ve küçük sokakların büyük ayaklı babasıyım. 36 yıl geçti bu duvara kafamı yummayalı. 7 yaşında bir oğlum var. Buraların teknolojisinden etkilenmeyen sayılı çocuklarından. Her gün en az bir defa geçmişi yâd ederiz. Tarihte büyütürüm onu. Babama gelecek olursam; yaşlı ve unutkan. 12 Eylül'ün hatırası. Hastalık her gün babamı geçmişte yaşatsa da vicdanı bazı gerçekleri unutturamıyor ona. Arada yaşlı, buğulu gözlerle konuşuyor. Bana bakınca yüzü kızarıyor. Hatırlıyor. Ve tekrar o melun suskunluğa bürünüyor. Vicdan bu. Vatana ait bir vefa borcu. Bastonunu kaldırarak alnından vuracağım o haini diyor.

Tekrar ve tekrar...

-Babaa! Oyunumuza yeni biri daha katılabilir mi?

Uzaktan gelen bir ses düşüncelerimden sıyrılıp tekrar gerçek hayata dönmemi sağladı.

Saklambaç. Oyun oynuyorduk. Yeni bir kişi. Kimdir?

Ebubekir'in sesinin geldiği yöne doğru ilerledim. Duvarın göremediğim kısmında biriyle konuşuyordu. Yabancılarla konuşmamasını o kadar tembihlemiştim. Köşeyi döndüm ve oğlumun yanma geldim. Karşımda duran kişi ürpermeme neden oldu. Dejavu. Asker.

- Hayr' ola?

-Evinize gidin. Bu Türk Silahlı Kuvvetlerinin bir emridir.

Duyduklarım afallamama sebep oldu. Tam 36 yıl sonra yeniden. Bu bir rüya olmalı dedim kendime. Uyanacağız. Telkinlerim bu yöndeydi. Ama bu ne bir rüyaydı ne de ben uyandım. Dejavular her geçen dakika 7 yaşımdaki halimle 43 yaşımdaki halimi kıyaslıyordu. Ellerim benden bağımsız oğlumu kavramıştı. Sıkıca. Aynı dikenli kelimeler bu askerin de ağzından dökülüyordu. Tipleme farklı zihniyet aynı. Tarih tekerrür ediyor. Peki hatalar?

-Tamam. Gidiyoruz. Sakin ol. Evimize gidiyoruz. Hadi Ebubekir.

-Ama baba. Oyun daha bitmedi. Beni bulamadın.

-Benim de bitmemişti oğlum. Hadi.

Aynı yokuştan. Babamın vurulduğu yerden, 7 yaşımdaki hayal kırıklıklarımı ezip evime gittim. Ebubekir ağlıyordu. Bilirim. Bir çocuğun oyunu asla yarım kalmamalı. Kalmayacak da. Bu sefer değil. Saklanan her bir haini bulacağız. Saklambaç daha bitmedi.

-Babaaa! Babaam! Haydi. Gidiyoruz. Düşmanı alnından vurmaya. 36 yılın hesabını kesmeye. Haydi baba. Öcümüzü almaya gidiyoruz. Vatanımızın alçılı ayağını alçıdan çıkarmaya kol kanat olmaya gidiyoruz. Hainlerin alnının ortasına ölüm yazmaya gidiyoruz.

15 Temmuz 2016. Ebubekir ve babamı da alıp dışarı çıktım. Bu his 36 yılın birikmiş bütün duygularıydı. Bu his 43 yaşındaki Ömer'in, 7 yaşındaki Ömer'in oyununa darbe vurulmasının öcünü alma hissiydi. Köprüye yürüdük. Şehit olmaya yürüdük. Babam farklıydı bugün. Hastalığından eser yoktu. Cesaretliydi. Ağzını bıçak açmıyordu. İlk duyduğu anda gözleri yaşardı. Bana baktı ve elini yanağıma koydu. Koydu ve konuştu:

-Hadi oğul, bir borcumuz var, ödeyelim.

Bu kelimelerden sonra hiç konuşmadı. Köprüde birikmiş yoğun duygular vardı. Yoğun hayatlar vardı. Vatanına göz diken hainlere karşı bir birlik vardı. Karşıma çıkan ilk askerin evine git demesiyle döktüm içimi:

-7 yaşımdaydım. (Elimi 7 yaşında bir çocuk boyu kadar havaya kaldırdım) İşte bu kadar. Aynı zihniyette geçmişteki varlıklar da aynısını söylemişti. (Bağırdım) Hem de aynı yerde aynı oyunu oynarken. Tesadüfe bak. (Fısıldadım. Yaklaştım. Elimi silahının ucuna koydum.) Ne oldu biliyor musun? Siz vatanınıza ihanet ettiniz, bizse vatanımızı size bırakıp evimize kaçtık. Sokağa çıkmadık. Köşe başı oyunlarımızı unuttuk. Siz ne yaptınız; astınız, kestiniz, suçladınız. 7 yaşındaydım ve eve giderken babamı vurdunuz. 7 yaşındaydım ve ben o gün kavradım her şeyi. 7 yaşındaydım ve vatan nedir, o yaşta öğrendim. Şimdi istediğini yap! Asacak mısın, as! Sahiplerine mi götüreceksin? Götür! En azından 36 yıl önce babam nasıl olur da susup evine gider diyerek 7 yaşımda babama küstüysem, bugün aynı hatayı yapıp çocuğumun gözü önünde vatanıma arkamı dönmem. Haydi eğer vatanına aynı şeyleri yapıp 36 yıl geriletecekseniz hiç durma.

Asker durmadı, silahını alnıma dayadı. Korkmadım. Vatanıma sahip çıkmak için buradaydım çünkü. İnsan hiç vatanını korurken korkar mı baba?

Babam hiç beklenmeyen bir hareketle bastonunu askerin ayağına bastırdı. Sol ayağına. Ve bağırdı.

-Ölmek var dönmek yok! Ya Allah, Bismillah, Allahuekber.

Tekrarladı, hiç durmadan tekrarladı. İşte babam, kahramanım, komutanım.

Selalar eşlik ediyordu o gece bize. Kalplerdeki geçmişin korkusu, yaşanmışlıklar cesarete dönmüştü. Asker tabancasını

döndürdü. Ve geçmişin silemediği o lanet olası sesi kulağımın dibinde patlattı. Babamı kalbinden vurdu. Kulaklarım uğuldu-yordu. Babam, aksakallı babam dizlerinin üzerine çöktü. Ebubekir'in çığlığı ve babama sarılması. Babam. Yere çöktüm. Kahramanımı kucağıma yatırdım. Bir yandan sarılıyor bir yandan istemsizce gözyaşlarımı döküyorum. Babam elini elime koydu ve son kez fısıldadı:

-Ben borcumu ödedim evlat. Sahip çık vatanına. Eğer bu ocaktan çıkarsan kimse sahip çıkmaz sana. Allahuekber.

12 Eylül 1980'den 15 Temmuz 2016'ya. Zaman uğurladı bizleri. Bazen mutlu bazen acı hatıralarla. Tarih tekerrür etti fakat bu acı tarihlerde hatalar tekerrür etmedi. Bu tarihlerde yüzlerce kuş uçtu semaya. Kimi vatanına ihanetten havalanan uğursuz kuşlar, kimi vatanına sahip çıkarak havalanan özgürlük kuşları.

Bir saklambaç oyunuyla uyandık. Onlar saklandı, biz sokak sokak köşe başlarında aradık. Her sokakta bir namlu el uzatsa da yüreğimizle karşılık verdik. Birliğimizle tek bir şehadete göz kırptık. Selalarla el ele yürüdük. İnandık ve yürüdük.

Bu bir darbedir, sıcak sabahın karanlık gecesinde. Bu bir darbedir, tek kelimeyle yeri göğü sarsan. Bu bir darbedir, hangi kelimelerle anlatsam da hâlâ onu anlatacak, o duyguyu yaşatacak kelimenin bulunmadığı gerçek. Bu bir darbedir, Türk milleti eğilmedi, eğilmeyecek.

Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

BİR HİLAL UĞRUNA

Kübra BAYSAL

Annemin şakaklarındaki yorgunluk kadardı benim öfkem! Hayata, korkularıma, onun titreyen sesindeki yaşanmışlıklara! Belki de en çok kendime… Küçük, boyasız, bakımsız bir gecekondunun tahta penceresi ne kadar açılıyorsa hayata, ben de o kadar açtım kendimi.

Annem bu pencereye her akşam oturur, çayını yudumlardı, belki de tüm gün tek ödülü buydu annemin. Sesimiz fısıltıyla çıkardı bu saatlerde; çünkü Neslihan'ı zar zor uyuturlardı. Neslihan istisnasız her gece oyuncak bebeği Gülten'i yanına yatırır, Kara gelir de yanından alır diye endişelenmekten minik pembe göz kapakları uykuya dalamazdı.

Dedem, "Fesuphanallah! Bağlayın demedim mi şu köpeği! Namazımı mekruh edecekler!" diye yakınır, bağırarak köşesine oturur, tespihini çekerek uyuyakalırdı. Annem tüm günün yorgunluğuyla akşamın bulaşıklarını yıkar, elleri soğuk olsa da yüzünden sıcaklığını hiç eksik etmezdi. Ben düşünceler içinde annemin yanında otururken kaşlarını kaldırdı.

-Hilal! Ağabeyin geldi mi?

-Yok! Gelir şimdi.

-Haydi ben yatıyorum kızım, sen de yat, ağabeyin gelirse anahtarı var.

Başımı olumlu manada salladım. Odaya gidip Neslihan'ın yanına uzandım. Her gece yaptığım gibi sırt üstü uzanıp pencereden gelen sokak lambasının ışığına, odadaki rutubet kokusuna ve mütemadiyen vızıldayan bir yaz akşamı sineğine aldırış etmeden uyumaya çalıştım.

Bugün 15 Temmuz 2016, doğum günüm benim, ne öfkem var ne sızım, varsın olmasın da! Sonra…

Türk'üm, hiç olmazsa bayrağım var, yurduma sözüm var, unutsam da "kalubela"da Rabbime verdiğim söz var! Düşüncelerim, yalan değil, yanlış değil! 17 yaşım benim, gözüm gibi büyüttüğüm, kimselere bahsedemediğim hayallerim var.

Bu yıl 15 Temmuz da böyle geçti. Acı mı, tatlı mı çözemedim, doğum günüm. Anlamsız değildir belki de. Belki de doğum günlerimiz sıradanlaştığında büyümüş oluruz. Sahi büyüdüm ben, koskocaman bir "Hilal" var! Hayalini kurduğum bir 15 Temmuz olmasa da yakındır gelecek…

Gözlerim daha fazla dayanamazken uykusuzluğa, bir anda odanın kapısı sertçe açılıverdi. Dedem telaşlı, bağırarak içeri girince anladım: "Uykunun mayasında ölüm var."

-Kalkın! Darbe olmuş, kalkın!

Annem arkasından kalkıverdi. Dedemin telaşını en çok anlayabilen sanki o olmuştu. İkisi birlikte salona girip televizyonu açtılar. Annem korkarak ağzını eliyle kapayınca, dedem gözlüğünü alıp Kuran-ı Kerim okumaya başlayınca anladım. Hayatımda ilk defa tanık olduğum "Darbe"nin ne türden bir izi vardı ki koca yaşlı dedemde? Sanki titreyen çenesinde dünya devrilmiş gibi gözlüğünün altından kızarmış gözlerle bakınca, ayaklarımın üzerinde duramadım.

Sanki telaşlı annem de, şu an dışarıda olan ağabeyim de, dedem de, ben de dualarda buluştuk. Kanalları gezerken her

kanalın kendine has yorumları, durumun karmaşıklığına daha da etki ediyordu. Derken CNN TÜRK'te bir telefon bağlantısı gerçekleştirildi. Cumhurbaşkanının "Korsan darbedir. Milletimizi meydanlara, hava alanlarına davet ediyorum." açıklamasından sonra insanları meydanlarda, havaalanlarında gördük. İnsanların milletini korumak için savaşırken verdiği mücadele… İzlediklerim…

Koşup çağırsam, "Ecdadım neredesin? Asker öldürür mü milletini?" Yıllarca ekmeğinden yiyip suyundan içtiğimiz bu vatanın çocuklarına, gençlerine, annelerine, babalarına, gökten ateş yağdıran da kim? Benim askerim barut kokar, kan kokar; ama kanatmaz! Sen misin benim askerim? Sen kimsin?

Kalbim tüm kudretiyle atarken, "Sela'' okunmaya başlanmıştı. Annem köşesinden cama bakınıp sessizce ağlarken - ilk kez üstelik - böyle bir kargaşada ağabeyimi sormadı.

-Ağabeyim!

Dedemin sesindeki tarifsiz acı, sızı, tasa her kelimesinden aktı.

-Ağabeyin, vatanına canını vermeden gelmesin! Kalk Hilal! Kalk kızım, biz de çıkalım.

Annem ağlamaklı atıldı:

-Baba, Hilal'i götürme kurban olayım, bak sen de hastasın!

-İyi ya Neriman, vatan hasta! As bayrağı bahçeye, dönersek kalsın, dönemezsek sar sırtına bayrağı, sen de çık! Haydi hakkım helal sana!

Tuttum dedemin kolundan, tereddüt etmem ya, çıktık. Birkaç adımda kalabalık insanların arasına karıştık. Genç, yaşlı, kadın, erkek herkes oradaydı ve çehrelerde tek ifade "Vatan"; kimsenin dil uzatmaya gücü yetmez, gecenin bir yarısı herkes uyurken vicdanı, merhameti, kinle öfkeyle uyandıran-

ların karşısında durmaya geldim. "Ben Hilal!" 17 yaşım, yaşayamadıklarım ve umutlarım… Hepsini feda etmeye geldim. Mevzu bahis vatansa ilelebet müdafaa etmek boynumun borcu benim. Silah sesleri yükselip de insanların buna rağmen akın akın üzerlerine gittiklerini gördüm ya, dedim ki: "Ey vatanım! Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!" Atama verdiğim söz, ilahi gücüm yeter bana!

Öndeki amca sırtından vuruldu. Bulut oldum…

Tüm şeffaflığıyla gerçek. Peki nasıl bir kin bu? Nasıl bir öfke? Bu vatanın tadı, kokusu kan benim için! Şu selalar, ezanlar, dilimdeki şehadet, ben bir Türk evladıysam, vatanım bölünmeyecek! Ben ki bin asra bedel Ata'mın torunuysam bu ezan dinmeyecek! Ben ki annemin sarı yazmasında büyümüşsem, ben ki babamın ölmeden önce bana koyduğu isimsem, "Eğer ben Hilal'sem!"

"O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak
O benimdir o benim milletimindir ancak!"
Korkma Mehmet Akif, yazdırmam bir daha, gerekirse…
Yazdırmam bu millete tekrar İstiklal Marşı!

17 yaşım, doğum günümde ölümün mayası var! Her çehrede aradım ben, yokluğunda, varlığında, vatanında, bayrağında hepsinin izlerini taşıdım. Şayet kin emzirdiyse dünyayı; öfkeyse, intikamsa insanlığın ruhu, ibreni çevir korkmadan!

Çünkü "Korkma!" diye başlar senin benliğin, korkuya esir etme kendini…

Babam! Kalk artık ya da ben geleyim oraya, sahi rahat mı toprak? Gökten sela eksilmesin! "Ben şehit kızıyım, incitir miyim atamı?" Vermem, dünyaları alsam da bu cennet vatanı!

Daha ana rahminde anlamıştım, zordu dünya. Bir Hilal doğdu yıllar önce bugün…

Babam! Seni çok özledim! Göğün mavisi bile karardı.

Bak! Bak! Sanki yurdum askeri tekrar ateş ediyor, öfkesi var dinmiyor!

Sen misin benim ağlayarak, "Ama vatan görevi…" diyerek gönderdiğim askerim?

Sen misin geceleri el açıp dua ettiğim?

17 yaşım, umutlarım, geleceğim, hepsini vermeyi göze aldım baba! Bir tek vatanı alamadım!

Sen yoksun ya! Uçaklar uçuyor burada!
Hani özgürlüğün simgesiydi? İçinden ateş çıkıyor!
Yardım et…
Seni çok özledim…

Fatma Talip Kahraman Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
ÇEKMEKÖY/İSTANBUL

BU SEFER OLMAZ

Burak Bora YAŞAR

Sinema salonunun kapısından çıkıp alışveriş merkezinin uğultulu kalabalık dünyasına adım attıklarında, yüzlerinde hâlâ buruk bir acı vardı. Burak: "Size dedim bu filme girmeyelim diye. Biz fantastik bilim kurgu seyretmek için geldik, neden diğer seansı beklemeyip bu filme girdik sanki?" diye söyleniyordu. Yüzünde hafif bir bıkkınlık vardı. Mehmet ise hâlâ filmin etkisindeydi.

"Fena mı oldu? Yakın tarihimize dair birkaç şey öğrendik."

"Ne yani filmde anlatılanlar gerçekte yaşanmış mıdır? Sonuçta kurgu hepsi." Şaşkınlıkla gözlerini açmış Mehmet'e bakıyordu Burak. Filmin bir kurgu olduğunu düşünmüştü oysaki.

Mehmet, bilmiş bir tavırla elini arkadaşının omzuna koyup konuşmaya başladı:

"Filmin başındaki yazıyı okumadın mı? Filmin konusunun gerçek olaylardan alındığı, kişi ve yer isimlerinin değiştirildiği yazıyordu. Kurgu olsa böyle bir yazı geçer miydi?"

"Sahiden bunlar yaşanmış mıdır? Ne bileyim, bana gerçek olamayacak kadar kötü ve bu zamanda yaşanamayacak kadar uzak geliyor." Filmdeki olayların gerçekte yaşanmış olma ihtimalini bile aklına getiremiyordu Mustafa. Burak söze karı-

şır: "Nasıl hastalıklı bir ruh halidir bu. Millet tüm olanlara ses çıkarmadan nasıl katlanmış. Nasıl isyan etmemiş."

"Halkı korkutmuşlar. Halk onları yönlendiren bir lider olmadıktan sonra kolay kolay harekete geçmez. Devrin yöneticilerinin hepsinin tutuklandığı, susturulduğu düşünülürse halkın korkması normal." dedi Burak.

"Bence biraz da teknolojiyle ilgili bu durum. Düşünseniize gece yarısı darbe yapılıyor ama halk bunu ancak sabah uyanınca haber alıyor. Üstelik tek kanal dönemi ve o tek kanalı da darbeciler ele geçirdiği için onların isteklerini yayınlıyor. Şimdi olsa yapamazlar bence. Düşünsenize anında sosyal medyada yayınlarlar." Gözünün önünde canlanan sahneyle kafasını iki yana salladı. Bu görüntü içinin ürpermesine neden oldu. Mehmet lafını bitirdikten soma Burak söze atıldı:

"İyi de sonuçta haberdar olmak çözüm değil ki. Haberimiz oldu diyelim, ne yapacağız?" Mustafa, cevap vermek için ağzını açmıştı ki Burak konuşmasına izin vermedi.

"Aslında işin bir de ekonomik tarafı var. Düşünsenize böyle bir olayda borsa alt üst olur. Ülke ekonomisi büyük yaralar alır."

"Ekonomiyi, teknolojiyi bir tarafa bırakın da hangi insan böyle bir ortama, bu acılara nasıl dayanır?" Mustafa, arkadaşlarının ifadesini kontrol edip konuşmaya devam etti.

"Tüm özgürlüklerinizin elinizden alındığı bir ülke düşünün. Korku kol geziyor, adalete güveniniz kalmamış, en çok güvenebileceğiniz askerler etrafa korku salmış. Böyle bir ülkede ne sanat kalır, ne ekonomi, ne demokrasi, ne devlete güven kalır. Korku toplumu olur çıkar."

Burak aklına gelenlerle söze girdi:

"Bildiğim kadarıyla darbeler Osmanlı'dan beri varmış. Bazen kanlı kansız, bazen silahla, bazen elektronik postayla, bazen gece yarısı bazen de post modern darbeler boy göstermiş bu ülkede."

Mehmet, "Gençler bu konu uzar. Ben kaçıyorum. Eve gideyim zaten Temmuz sıcağında İstanbul hiç çekilmez. Görüşürüz." der ve masadan ayrılır. Burak, coşkuyla karşılık verdiğinde gülümseyip masadan kalktı.

Mehmet, eve geldiğinde hızla annesinin yanına gitti. Annesi, mutfakta bulaşıkları yıkıyordu. Oğlunun gözlerinde gördüğü merak parıltılanyla ellerini temizlemeye koyuldu. Mehmet sandalyeyi kendisine çekip oturduğunda annesi de karşısına geçmişti.

"Anne sana bir şey sormak istiyorum." Annesinin soru sormasına izin vermeden söze girmişti. Kadın oğlunun meraklı hali karşısında şaşkınca gülümsedi.

"Senin Google amcan yok mu? Hani şu her şeyi bilen."

Mehmet, bıkkın bir şekilde nefesini verdiğinde, kadın:

"Tamam, tamam. Sor bakalım, ne soracaksın. Hem merak da ettim." dedi. Mehmet annesinin kendisine sataşmasına odaklanmayı bırakıp söze girdi:

"Artık darbe olmaz değil mi, anne? Yani 21. yüzyılda yaşıyoruz. Bir grup insanın ülkede istediğini yapmasına izin vermezler değil mi?" Mehmet'in kafası karmakarışıktı ve bu sesine hüzünle beraber yansıyordu. Yasemin Hanım, oğlunun ağzından çıkan kelimelerle kalakalmıştı. Darbe meselesi nereden çıkmıştı şimdi?

"Nerden çıktı oğlum şimdi bu?" dedi.

Mehmet kısa bir açıklama yaparak bugün gittikleri filmi anlattı. Yasemin Hamm:

"Bilemiyorum Mehmet. Bin yıldır bu topraklarda yaşıyoruz. Hiçbir zaman düşmanımız eksik olmadı. Ülkeler değişti, insanlar değişti ama Türkiye üzerinde oynan oyunlar hiç bitmedi. Sadece şekil değiştirdi. Umarım bir daha böyle acılar yaşamayız." Mehmet, annesinin kederli yüzünü görünce oturduğu sandalyeden kalktı. Annesine:

"Anne, ben odamdayım; yemek hazır olunca çağırırsın." deyip kadının yanağını öperek odasına geçti. Mehmet'in annesi geçmişten gelen kederlere dalıp gitmişti ki kapının sesiyle irkildi. Eşi gelmişti. Elindeki poşetleri alıp mutfağa taşırken alışılmış diyaloglar geçti aralarında. Ama Selim Bey kısa süre sonra esindeki durgunluğu fark etti.

"Hayırdır hanım, dalgın görünüyorsun. Bir şey mi oldu?" dedi. Kadın, dalgın dalgın eşine bakarken:

"Aslında yeni bir şey yok hayatım. Mehmet'le konuştuk biraz o yüzden sanırım. Bugün gittiği sinemada darbe anlatılıyormuş. Döndüğünde bir sürü soru sordu. Endişeliydi." dedi. Gözlerinde hafif korku izleri vardı.

"Bak sen bizim haylaza, öyle şeylerle ilgilenir miymiş o?" Selim Bey, oğlunun bu konuda soru sormasına şaşırmıştı. Günümüz çocuklarının ilgileri bu tarz şeylere yönelmezdi sonuçta.

"Aslına bakarsan Selim, bana 'Anne bir daha böyle şeyler yaşanmaz değil mi?' diye sordu." Selim Bey'in kaşları duyduklarıyla havaya kalkmıştı.

"Peki sen ne dedin?" diye sordu. Yasemin Hanım, elindeki bezi tezgaha bırakıp eşine baktı.

"Ne diyeceğim, inşallah bir daha yaşanmaz dedim."

"İnşallah yaşanmaz ama benim endişelerim var. Çalıştığım kurumda garip şeyler oluyor. Sanki devlet içinde devlet

var. Belli gruplar sanki gizli bir örgütlenme içindeler. Birbirlerini tanıyorlar ve kolluyorlar."

"Nasıl yani, dış güçlerin provakatörleri içimizde mi yine? İnanmak istemiyorum."

Kadının kaşları çatılmış, suratı buruşmuştu.

"Üstelik geçmişe göre daha tehlikeliler canım. Çünkü bu sefer Anadolu insanının en zayıf noktasından vuruyorlar: Dinden. Cemaat adı altında Anadolu'nun iyi niyetli insanlarını, onların çocuklarını ele geçirmiş durumdalar. Hatta geçen gün iş yerinde bir arkadaş öğle yemeğinde cep telefonuyla konuşurken istemeden kulak misafiri oldum. 'Tamam, komutanım.' diyordu."

"Senin iş yerinin orduyla askerle ne işi var?" Hayretle eşinin dediklerini dinliyordu Yasemin Hanım. Korkuları gün yüzüne çıkmıştı.

"Belki şahsi bir konuşmaydı. Konuştuğu kişi bir yakını, bir akrabası falandı." Selim Bey eşinin korkan yüzüne bakıp kadını rahatlatmaya çalıştı. Kimse yakını olduğu birine unvanıyla hitap etmezdi.

"Umarım öyledir hayatım. Yoksa işler sandığımızdan daha kötü demektir."

"Hem de nasıl! Orduya kadar girdilerse gerçekten işimiz zor. İnşallah bunlar bizim kuruntularımızdır."

"İnşallah canım, inşallah öyledir."

Bu konuşmaların üzerinden bir hafta geçmişti. Selim Bey ve Yasemin Hanım salonda çay içiyordu. Mehmet her zaman olduğu gibi odasındaydı. Alışılagelmiş sıradan bir akşamdı. Mehmet elinde telefonuyla odasından fırladı. "Anne hemen kanalı değiştir!" dedi.

"Ne oldu Mehmet, bu telaş niye?"

"Anne darbe yapıyorlar, hemen değiştir." dedi.

Selim Bey şaşkındı.

"Nasıl, darbe mi? Nereden öğrendin emin misin oğlum?"

"Evet, baba, sosyal medyada Boğaz Köprüsü'nün girişlerini kapatan askerlerin görüntüleri var.

Yasemin Hanım kanalı açınca tüm odayı bir sessizlik sardı. Gerçekti. Ekrandaki spiker Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yönetime el koyduğunu söylüyordu. Yasemin Hanım dokunsan ağlayacak, Selim Bey düşünceliydi. Mehmet ise korku ve heyecan içindeydi. İnternet üzerinden ve televizyondan bütün gelişmeleri dakika dakika izliyorlardı. Her yerden bombalama haberleri geliyordu. Askerlerin halkın üzerine ateş açtığı söyleniyordu. Yurdun her yerinden fotoğraflar, videolar yağıyordu.

Üçü de gergin, huzursuz olarak bir süre ekrana kilitlendiler. Yasemin Hanım gittikçe kötüleşiyordu. Odayı saran sessizliği ve karanlığı Mehmet bozdu.

"Baba bir şey yapmayacak mıyız? Böyle seyirci mi kalacağız? Anne bir şeyler söyle ne yapacağız?", sesi titriyordu Mehmet'in. Gittiği filmdeki gibi değildi. Her şey gerçekti. İnternete düşen kan içindeki videolar gerçekti. Dışarıda bomba sesleri, mahalleleri basan tanklar... Hepsi gerçekti.

Tam o sırada canlı yayında Cumhurbaşkanının sesi duyuldu. Cep telefonuyla bağlanmıştı. Tüm vatandaşları sokağa çıkmaya ve darbeye karşı direnişe davet ediyordu. Yasemin Hanım yavaş yavaş yerinden kalktı ve kapıya yöneldi. Selim Bey karısını merakla izliyordu. Mehmet dayanamadı ve "Anne nereye gidiyorsun?" dedi. Yasemin Hanım kararlı bir sesle:

"Sokağa Mehmet, sokağa." dedi.

"Bu sefer izin vermeyeceğiz, izin vermeyeceğiz! Mehmetlerimizi kurban vermeyeceğiz. Memleketimizi birkaç haine bırakmayacağız." Baba-oğul kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra onlar da kapıya yöneldi. Selim Bey eşinin elini tutup "Haklısın hayatım, bu sefer olmaz!" dedi.

Suadiye Hacı Mustafa Tarman Anadolu Lisesi
KADIKÖY/İSTANBUL

KARANLIĞIN GECESİ

Zeynep DOĞAN

Bu zamana kadar hiçbir olay yaşamadan hissetmediği o duygu, şimdi bir aslanın pençesine düşmüş olduğu çaresizlik duygusuyla tenha bir yolda ağır ağır yürüyordu o vakit. Vücuduna sarılı olan siyah boğazlı ceketini soğuk bedenine iyice bastırıp tarifini veremeyeceği yollarda soluklanıyordu Halit Efendi. Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yolların esiri olmuştu adeta ama bu olay onu huzursuz etmiyordu. İçindeki huzursuzluğu saymazsa tabi.

Almanya'nın küçük kasabasının ileri gelen insanlarından biri olan Halit efendi, İstanbul'a geleli geçimini pek sağlayamamış, küçük ama şirin bir eviyle, halk arasında nikbin davranışlarıyla bilinirdi. Bugüne kadar kimse onu kınamamış ve o da kimseye karşı yersiz bir davranışta bulunmamıştı. Toplum arasında sevilen, gariban bir adamdı...

Evde sakince kitabını okuyup kahvesini yudumlarken onu bu ıssız yollara çeken ne oldu burada? Evet, kendisine vereceği bir cevabı yoktu. O yüzden içindeki merakı biraz olsun dindirip kendini yollara teslim etti. Tam o sırada yanından hızla bir otomobil geçti. Halit kaldırımdan gitmediğine pişman olmuş vaziyette başını çevirdiğinde, arabanın ileriden kendisine doğru yaklaştığını gördü. Araladığı camın arasından kafasını

uzatan adam, endişeli haliyle kendisine baktı. Halit onun endişesiyle kendi de endişelenirken içinden "Hayırdır inşallah" diye geçirdi. Adam endişe dolu sesiyle:

"Ağabey, buralarda gezinme!" diye seslendi. Halit önce bir düşündü, sonra hakkı olan soruyu yöneltti adama:

"Neden?"

"Ağabey haberin yok mu? Askerler halka darbe yapıyor."

Halit, adamın söyledikleriyle beyninden vurulmuş gibi oldu. Çünkü o darbenin insana tattırdığı acıyı çok iyi bilirdi. Yaşamıştı, görmüştü çünkü önceden ve kalbinde hâlâ inkisarlar vardı. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu artık. Hayat onu çökertmiş, yaşamış olduğu acılar yetmezmiş gibi şimdi ise kendi soyu ile birlikte bu zulümleri çekmek zorunda mıydı yine?

"Beni oraya bırak lütfen, halkımı korumam lazım." derken içinde vâdettiği acı yüzünde sarih olmuştu. Adam vakit kaybetmeden yanında Halit'e yer açtı. Olaya yaklaştığını silah sesinin havaya yankıladığı ses ile anlamışlardı. Arabadan iner inmez bağırışlar duyuldu bulundukların yerin biraz ilerisinde. Karanlıkta pek görülmese de sisli bir gazın gökyüzüne yayıldığını fark etti; sonra da rüzgâr ile birlikte ona doğru esen gaz burnunu yakmış, gözlerini kızartmıştı.

Korkuyordu evet, bir şey olmasından korkuyordu. Tekrar aynı şeyleri yaşayacak olmasından endişeleniyordu. Elleri hiç olmadığından fazla titriyor, kalbi ağzında atıyordu sanki. Halit, içinde olduğu vaziyette her şeyi unutmuş, kimseyi görmeden var gücüyle koşmaya başlamıştı. Olaya biraz daha yakındı artık ama gözlerinin gördüğü şeyler beyninde canlanmıyordu bir türlü. İşte o an dili tutuldu sanki eskisi gibi...

Yaşamış olduğu çaresizlik bütün enerjisini çökertmiş, yere çökmüştü. O sırada tek bir soru yankılanıp durdu beyninde: Neden? İnsanların çekmiş olduğu acılar, bu zulümler neden? Motosikletten düşen o genç çocuk, askerler tarafından vurulmuş insanlar, çocukları ölen anaların, babaların feryatları hepsi bir kargaşa içerisindeydi.

Çok zordu... İnsanların dayanamayacağı kadar büyük bir eziyetti. Vicdanları, merhametleri yok muydu bu askerlerin diye bir an aklından geçmiş olsa da hayır, inanın bir Müslüman'ın yapacağı bir zulüm değildi. Şeytan gözlerinde kötülük perdesi indirmiş, kulaklarına vesvese saydırmış olmalı; bunun başka bir tanımı olamazdı, olmamalıydı da... Aklında bir sürü anlam veremediği soruları bir kenara bırakıp yerden sendeleyerek zar zor kalktı ve etrafına bakındı. Yardıma ihtiyacı olan insanların yanına gitmek istedi o vakit; ama sayıları o kadar çoktu ki hangisine yardım edecek, bilemez olmuştu. Gerçekten bu vaziyet içler açışıydı. Yerlere bakmaya korkar olmuştu Halit. Çünkü kiminin bacağı, başı, kolu, karnı zedelenmişti. O anda kulaklarının işittiği bir tank sesiyle arkasını döndüğünde bir adamın tankın altına yatmış vaziyette olduğunu gördü. Halit düşünce içerisinde donup kalmıştı.

Bir insan evladına, "Şu tankın altına girersen ailene dokuz milyar bağış veririm." sözünü teklif etse bile girmeye cesaret edemeyeceği yerde, söz konusu vatanı olunca girmeye cesaret ediyormuş demek. İnsanlar buraya ölümü göze alarak gelmişti. Hiç korkmadan, daha da önemlisi ellerinde kendini savunmaya dair bir malzeme olmadan bu meydanda, canı pahasına yurduna sahip çıkmaya gelmişti.

Gözlerinden iki damla yaş süzüldü yanaklarına doğru. Etrafındaki bağırış sesleriyle tüyleri diken diken olmuştu. Kal-

bi burkulmuştu, yerlerde acı çeken insanlar vardı çünkü. Kargaşa içindelerdi. Cehennem olmuştu meydan. Kimileri beddua ederken kimileri bu savaşın içinde namazını kılıyor, dua ediyordu.

İnsanların arasından bazıları ateşe aldırış etmeden koşarak ilerliyordu. Fakat bunun sonu ölüm ile cezalandırılıyordu. Çünkü düşman askerler halka bir sınır koymuştu ve o sınırı geçenleri gözlerini kırpmadan öldürüyorlardı. Halit o kalabalığın içinde bir ağlama sesi işitti. Etrafına bakındı bir süre ama etrafında ne ağlayan vardı ne de sesin sahibi. Bu durumdan iyice endişe eden Halit, kalabalığın içinden çıkmaya çalıştı. Kalabalıktan çıkmayı başardığında kaldırımın yanına çöken annesinin koluna sarılmış on bir yaşlarında küçük bir kız fark etti. Bu küçücük yaşında onun bile bünyesine sığmayacak şeyleri görmüştü küçük kız. Üstelik annesi yanında vurulmuştu. Bu nasıl bir insafsızlıktı? Kız boğuk sesiyle feryat etti: "Anne, kalk hadi, beni bırakma anne". Kalbi paramparça olan Halit, kızı acı içinde izlerken yukarıdan gelen helikopter sesini işitti. Kafasını yukarı kaldırıp buğulu gözlerle birkaç metre uzağındaki ateş saçan helikoptere, bir de kıza bakındı. O an bir şey yapması gerektiği kanaatine vardı. Bulunduğu yerden ayrılıp seri halde kızın yanına koştu. Kız annesinin koluna yapışmış gözyaşları dökerken Halit kızı incecik bileğinden tutup kendisine çekti. Kız, annesinin kolunu bırakmamakta kararlı gibiydi. Bunu fark eden Halit kızı teselli edecek sözler vâdetti.

"Güzel kızım, eğer buradan gitmezsek kötü askerler annen gibi seni de vurabilir. Hem biliyor musun, annen bu tehlikeli yerde bulunmanı hiç istemezdi. Hadi bakalım gidiyoruz."

Halit kızı kucağına alıp ilerlerken kız arkasından debeleniyordu: "Annemi istiyorum ben" diye feryat ediyordu. Halit

kızı kollarına sımsıkı sarıp sola döneceği sırada belindeki acıyla birkaç adım ilerleyip yere yığıldı kucağındaki kızla.

Kız Halit'in yere yığılmasıyla tekrar hıçkırıklara boğulmuştu. Gözleri yavaş yavaş kararan Halit gözlerini açmakta güçlük çekiyordu. Etrafında birkaç nefes ve konuşmalar hissedip duyduğunda göz kapaklarını ağır bir şekilde araladı. Yanına çökmüş bir adam gördüğünde zorlukla konuşmaya gayret etti.

"Onu buradan uzaklaştırın lütfen." diye son nefesiyle mırıldandı. Sesi pek hafif ve kesikti. Çünkü artık ölüm vaktinin yaklaştığını anlamıştı. Burada yaşananları son bir kez gözünün önüne getirdi. Acıları, çığlıkları, ikazları, ağlayışları... Unutmayacaktı. Bunu o da biliyordu. Son bir kez yanında ağlayan kıza baktı. Sonra kendini karanlığa bıraktı. Tıpkı karanlığın gecesi 15 Temmuz gibi.

Mimar Sinan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
SULTANGAZİ/İSTANBUL

VATAN SEVDALILARINA..

Öykü DEVLETLİ

Sisler Sokağı (14.07.2016)

Şehr-i İstanbul.. Olanca ağırlığında yeni bir güne uyanıyor. Bakırköy, Fatih, Kadıköy, Üsküdar, Beylerbeyi, Beykoz, Ümraniye; doğmakta naz eden güneşi misafir ediyor sokaklarında. Sıcak bir Temmuz günü, gebe olacağı kötülüklerden bihaber şehrin sahiplerine umut aşılıyor. İşte ben tam da bu kahramanlar diyarı vatan topraklarında, eski ismi ile Eminönü ilçesine bağlı Kadırga semtinde yaşayan, 13'ünde travmatik bir trafik kazası geçirmiş ve bir bacağı kesilip metalden bacak takılmış, hayata buna rağmen umutla bakan Murat'ım. Çocukluğumun en çok hatırlamak istediğim dönemleri belki de Cünci Stadı'nda top peşinde koşturduğum o harikulade zamanlardı. Top 'usta' sol ayağıma geldiğinde aşk olsun beni yakalayabilene. Belki de o yüzdendi annemin suç ve ceza terliğinden her fırsatta kurtulabilmem. Gülüşümü bir o kazada bir de Temmuz ayında kaybettim ben. Ama benim adım Murat, 19 yaşındayım. İstanbul'un tarih kokan surları ile bezenmiş, delikanlılığı ile övgülere nail olmuş, özü sözü bir insanların yaşadığı Kadırga semtinde Dizdariye Medresesi'nde çay dağıtıyorum; efkarı yüreğine taşmış, yüreği Allah ve Peygamber hasretiyle kavrulmuş abilere, ablalara, kardeşlere. Şundan bir 10 sene evvel sorsaydınız "Ne olmak istiyorsun oğlum?" diye, doktor olmak

istiyorum derdim muhtemelen. Hayat insana istediği gibi gelmiyor işte, yazımızı belirleyemiyoruz maalesef. Mesela bu ay Dertlioğlu Amcam ve Döndü Teyzem'le ailecek tatile gitmeyi planlıyorduk ama insanın bir salise sonrasındaki akıbetini bilemeyecek olması, evreni yaradan bu yüce ruhu anlaması yolunda hem dramatik, aynı zamanda da önemli bir başlangıç. İşte o sebeptendir, bu ay biz o bir senedir özlemini artık mübalağalı bir şekilde hissettiğimiz tatilimize gidemedik, vatanda kaldık. Ebedi ve hür yüreklerde kaldık. Yaradan hasretinde kaldık ezeli; ve ben bu Temmuz hep 19'umda kaldım.

Annem hac vazifesini yerine getirmiş bir öğretmen arkadaşının ricası ile koymuş ismimi. Rüyasında görmüş, peygamber çiçeklerinin "Murat! Murat!" diye haykırışlarını. Mavi Kantaron bitkisi diye anılırmış peygamber çiçekleri, bir de cennet gençlerinin iki muhterem efendisi Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in (r.a.) mübarek hayatlarına ithafen yazılmış bir kitapta duymuştum peygamber çiçeklerini. Bu mavi kantaron çiçekleri bir yıllık ömürlerinde Peygamber saflığında insanları aydınlatırmış tüm güzellikleri ile.

Bugün hayatımdaki tüm renklerin nedensiz kaybolduğu, sıcak ve puslu bir gün. Yaşamın tüm ağırlığını olanca güçleri ile omuz omuza sırtlayan insanlarla dolu yiğitlerin memleketinde, sessiz çığlıklarla haykırıyor acısını tüm kuşlar. Çiçekler renklerini kaybetmişler, ağlıyorlar. Gelecek kötülüklerin habercisi gibiler… İşte tam da bizim sokağın sonundayım şimdi. Bedros Amca'mız var bizim, mahallemizin bakkalı. Gazete, ekmek almaya gidiyorum; istemsiz yüzüme bakıyor, gülüyor Meryem saflığında. "Evlat!" diyor, "Vatan uğrunda yeri gelirse kendini feda edeceksin!" diyor. Babası Kirkor, 1915 Çanakkale Harbi'nde şehit düşen vatan evladı… Babasının bu feda duruşunda bir kez daha sahipleniyor öz yurdunu, topraklarını. Belki de bu yüzden beni gördüğünde -biraz da metalden ayağıma

üzülerek- bunları hatırlıyor. Bir arka sokakta ibadethaneleri var. Her seferinde, "Biz kardeşiz. Bizi her yıkmaya çalıştıklarında daha da güçleniriz biz." derdi Bedros Amca. Eğer bu beni son görüşü olduğunu bilseydi belki bana da dua ederdi, bilmem.

Akşam olağan bir aile buluşması… Bize her günden farklı bir hava estirmemekle birlikte garip bir telaşe var. Herkes sanki bir daha hiç görüşmeyecekmiş gibi kucaklaşmalar, öpüşmeler, duygu sağnağı altında… Lakin ortam her zamankinden olanca doğallığında da devam etmekte. Akşam yemekleri, gün sonu hayattan alınan tecrübelerin, acısıyla tatlısıyla yaşanmışlıkların envanteri, sonrasında izlenmeye başlanan gün haberleri, dizileri… Her şey rutin ama mutluluğun, sevginin, huzurun esareti altında…

15 Temmuz (Kahramanlığın Destanı)

Yoğun bir hareketlilik var, nedir bu? Ne oldu demeye kalmadan, yurdun dört bir yanından haberler geliyor. Yurtta sulh için çabalıyormuş amcalar. Amca biz zaten barış içindeydik, ne oldu? Bu kadim halk, yüzyıllardır dış mihraklara karşı amansız bir mücadele içindeyken, sen neden beni içimden vurmaya çalışıyorsun? Beni neden korkutmaya çalışıyorsun amca? Aileler evlatlarını telaşlandırmamak namına moral aşılamakla mükellef, sürekli bir sakinleştirme çabası içinde, haliyle bu duruma anlam veremeyen çoluk çocuk, sabi sübyan panik halinde. Saat 22 suları Şehr-i İstanbul'umuzun mücevher değerinde gerdanlığı Boğaziçi Köprüsü, bizlere okutulan adı ile Atatürk Köprüsü'nde askerlerin yolu kapadığı, giriş ve çıkışları yasakladığı haberi önce kulaktan kulağa, devamında televizyon haberlerinde yayılmaya başladı. Bu olayların akabinde bizlerde başlangıç itibariyle korku, heyecan; devamında öfke ve Allah sevdası ile dolu yüreklerimizle durumu kendi aramızda

anlamlandırmaya çalışıyorduk. Cumhurbaşkanımız, başbakanımız, bakanlarımız televizyonlardan olanca yüreklilikleri ile açıklamalar yapıyor, halkımızı güç birliği düşüncesi ile sükun olmaya, cesur olmaya, bir olmaya çağırıyorlardı. Neydi sebep? Meyve veren ağaç yine taşlanıyordu. Yine… Ve bu ilk değildi.

Daha önce de bunu Taksim'deki Gezi Parkı'mızla ilgili olarak denemişler lakin olayların ağaç meselesini aşan gerçekleri ışığında bu imanlı halkın yüreğini burkamamış, kanatamamışlardı. Ben ağaçları oldum olası sevmişimdir ve ağaçların kesilmesi haberinde, Taksim Meydanı'ndayken ağaçların üzerine işendiği esnada, bunun ne denli bir çelişkiler yumağı olduğunu gördüm. İstenen şey başkaydı, hep öyle oldu. Birileri ağaç dedi, ekmek dedi, hak dedi, dil dedi, özgürlük dedi. Ama o birileri hep ilk sömüren oldu, ağaçların üzerine pisleyen oldu ve hiçbir zaman bu ülkeye ses olmadı, üretim olmadı. Can olmadı, Ahmet olmadı, Zeynep olmadı, Ayşe olmadı. Hans oldu, George oldu, Monseur oldu! Okuyamamıştım. Ortaokulu zorlukla bitirip hayatın daha gerçekçi yaşanması gerektiğini düşünerek çalışmaya başlamıştım ama bu benim dünya gerçeklerini görmeme engel değildi. Yüreğinde vatan aşkı filizlenmiş genç bir bireydim ve her fırsatta bir şeyler okumaya çalışır, aydınlanmaya, ilim irfan sahibi olmaya çalışırdım. Ve bu kötülükleri göremeyecek kadar gözümün önüne perde de inmedi hiçbir zaman. Bu sebepten hep kızdım, bunca okuyan abilerimin ablalarımın olayları bu kadar içselleştirip basitleştirip vatanı hınca hınç yağmalamalarına bir anlam veremedim. Benim ve birçoğunun işine ekmeğine engel olmasına bir anlam veremedim. Özgürlükler isteyip başkalarının özgürlüklerini kısıtlamalarına bir anlam veremedim. Sabah gölgesinde yatıp akşam altına işedikleri ağaçları günahlarına ortak etme çabalarına bir anlam veremiyordum. Onların dedikleri gibi düşünmeyen, okumayan

bir toplum muyduk acaba? En azından ben yeterince düşündüğümü, sorguladığımı zannediyordum.

Asker abilerin postal seslerinde inliyor Eminönü, Fatih, Üsküdar, Beylerbeyi, Çamlıca. Bu ilk değildi belki; ama son da olmayacaktı. Zira emperyalist dünyada onlardan daha iyi bir ülke olmamalıydı. O ülke sömürebilecekleri bir zayıflıkta olmalı. Kimlik demeli, özgürlük demeli, aş demeli, baskı demeli, işkence görüyorum demeli ve bunları derken hep tribünler olmalı, onlara oynanmalı, zira başka türlü nasıl kötü reklam edilebilir ki bir ülke? Çok kızardım bu durumlara her defasında babamla tartışarak. Birilerinin dediği gibi apolitik sürüler değildik, onlar nasıl görmek istiyorsa öyle görüyorlardı fakat ben vatanın menfaatleri doğrultusunda baktığımdan, gerçekler su gibi berraktı gözümde.

Akşam çıkan haberle tüm mahalle köprüye doğru yürüyüşe geçti. Güzergah olarak Karaköy, Tophane, Beşiktaş-Barboros Bulvarı'nı kullandık. Mahallemizin cevval abileri önümüzde, ben de olanca gayretimle onlara yetişmeye çalışıyordum. Köprüye yaklaşık 2.5 saatlik yürümemiz sonunda bitap ama bir o kadar yüreklerimiz imanla, aşkla dolu varırken, bir yandan da haberleri dinlemeye çalışıyorduk. Emperyalist dünya, sahnesinde kuklalarına yine bir oyun oynatıyor ve tepkisiz çoğunluğa bunu laik cumhuriyet elden gidiyor yalanları ile izlettiriyordu. Gerçekten de kardeşlerimizi oraya dizmişler ve köprüyü işgal etmişlerdi. Birçoğunun ne olduğundan bile haberi olmayan, bıyıkları yeni terlemiş onlarca asker silahlarını doğrultmuştu üzerimize. Mahallemizin bıçkın delikanlısı Metin Abi, "Biz kardeşiz ulan! Bizi mi vuracaksınız? Kim size bu köpekliği yaptıran?" diye diyaframı yırtılırcasına bağırdı. Bizler de al yıldızlı bayraklarımız ellerimizde, arkalarından köprüyü kapatmış olan askerlerin üzerlerine yönelmiştik. Elimizde onları incitecek tek

malzeme, atalarımızın kanları ile bezenmiş bayrağımızın plastik sopası idi. Metin Abi'nin bağırmasına kalmadı, ilk kurşun onun karın boşluğundan geçerek sol omuz hizama geldi. Ben sendeleyerek yere kapandım. Acıyı bal eylemiştik, vatan savunmasında ilk yaralananlardandık. O an çok sevdiğim amcamı gördüm. Teyzemi gördüm bir an. Annem ve babam, sonra kardeşlerimi ve vatanımı gördüm gözlerimde. Olanca güzelliği ile ışıldıyordu Galata Kulesi, Sultanahmet Camii, Topkapı Sarayı, Dolmabahçe. Uğruna binlerin şehit düştüğü bu aziz vatanı gördüm. Üzerimde toplanmıştı tüm abilerim gözleri yaşlı. "Ağlamayın!" diyorum, bağırıyorum. "Metin abiye bakın!" Yerde yatıyordu ve o da gözlerinde gülümseme ile ağlama arası bir bakışla bana bakıyordu. Kalkmak istiyor ama kalkamıyordum. Gücümü toplayıp olanca kuvvetimle bağırdım tekrar: "Yapmayın abiler! Yapmayın kardeşler! Kıymayın bize. Biz kardeşiz. Biz biriz. Biz.. Biz.. Biz.." O an tüm dünya durmuş gibiydi gözümde. Al yıldız bayrağımın kırmızısı hiç bu kadar canlı görünmemişti gözümde. Tüm topluluğun ve karşıda anlamsız bakışlarıyla silahlarını bize çatan askerlerin donuk bakışları üzerimdeydi. Herkes durmuş bana bakıyordu ya da ben öyle zannediyordum. Askerlerin arkasındaki köleleşmiş komuta maşalar, ağızlarında salyaları ile emir yağdırırken onlar da bir an durmuş ve bana doğru bakıyorlardı. Kısa süren bu donuk zaman, bir anda artan şiddet ve hızıyla tekrar başladı ve beni o an ordan taşıyıp bir ambulansa koydular. Hemşire abla bana bakıyor ve ağlıyordu. Onu anlamaya çalıştığımı ama zayıf olmamamız gerektiğini söylüyordum. Çok yorgundum ve de gururlu. Abla sonra üzerime bir örtü örttü, yanımda oturdu. Dualar mırıldanıyordu, çok korktuğunu düşündüm. Tabi kadındı, amma velakin cesurdu. Nene Hatun'un, Şerife Bacı'nın, Halide Edip'in, daha nice kahraman Türk kadınının evladıydı, torunuydu.

Ambulans ışıklarının pırıltısında halkımın savunma hattı sesleri yankılanıyordu kulaklarımda: "Allahu Ekber, Allahu Ekber!" Halk ayaklanmıştı. Gün birlik günüydü. Gün ölme günüydü. Gereğini yapmak üzere, Allahu Ekber!

Ambulans hızla olay yerinden ayrılırken aklım ordaki insanlarımda kalmıştı. Yerimden kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum. Abladan örtüyü biraz açmasını istiyordum. Öyle çekmişti ki kafama kadar… Üşümemi istemiyordu belli ki. Üzerimden atmaya yeltendim örtüyü ama beceremedim. Beni, bize yakın olan Haseki Hastahanesi'ne getirmişlerdi. Babamlar, annemler, amcamlar, teyzemler, mahalleli… Kısacası herkes oradaydı. Mahşeri bir kalabalık vardı. Gelen tüm yaralılarla birlikte beni de içeri soktular. Aileme dönüp baktığımda hıçkırarak ağladıklarını gördüm. Kızarak "Neden ağlıyorsunuz? Vatan için bu kolum da canım da feda olsun!" diye bağırdım. Kimseye duyuramıyordum sesimi. Tabi tek oğullarını bu durumda görmelerinin onlara verdiği acı ve paniği görmezden gelmiştim. Sonra normal gördüm bu üzüntülerini. Haklı olarak endişe etmişlerdi ama ben iyiydim.

Yaralıları yukarı katlara alırlarken beni en aşağıda bulunan soğukça bir odaya getirdiler. Amcanın biri, sanırım kim olduğumu muayene anında doktorlar zahmet çekmesin diye, ayağıma ismimin olduğu bir kimlik iliştirdi. Çok soğuktu burası. Ama yüreğimdeki iman ve vatan aşkı ile yanıyordum içten içe. Ertesi sabah birkaç işlem sonrası babam aldı beni hastaneden. Yine kalabalık gelmişler. Hiç gerek yoktu diye düşünürken ön tarafta genişçe bir arabaya koyuverdiler beni. Babamlar da arkadan geldiler. Neden ayrı gidiyoruz diye sormama fırsat bile vermeden, duyduğuma göre genç bir delikanlı açılan ilk ateşte şehit düşmüş ve ona başka araçta yer olmadığı için benimle götürme kararı almışlardı. Ne acı tesadüf, o da sol göğüs hizasından vurulmuştu.

Edirnekapı, acı günlerine gün ekleyen ev sahibi edasında karşılıyordu bizleri. Yanımda sere serpe uzanmış kardeşin yüzündeki belirli belirsiz gülümsemesi karanlıkları aydınlatan ay gibiydi… Belli ki babamlar o kardeşe son görevlerini yerine getirmek istemişler ve Allah'a benim için şükretmek istemişlerdi. Beraberce naaşın yıkandığı odaya girdiğimizde, ailem böğürleri çıkacak gibi ağlamalarına karşın bu kardeşimizi tanıyor olabileceğimiz hissi ağır basıyordu artık bende. Her şey bulanık bir görüntüden ibaretti sadece. Yorgunluğumdandı mutlak. Yüzler bulanık ama sesler tanıdık. Mezar başına doluşan topluluk, naaşı omuzlarında taşıyıp dualar eşliğinde kazılan çukura koydular. Hoca Efendi iman ile ilgili hakikatleri anlatıyordu. Bu bir telkindi ve her ölen Müslüman'a yapılırdı. Onun ağzından çıkan her kelime net bir şekilde alnıma yazılıyordu sanki. Bir an toprak kokan çevremde nur yüzlü annemi yukardan bana gülümserken gördüm, o an bulanık değildi. Annem çok sevinmiş ben doğarken. Feodal aile yapısının verdiği erkek evlat ayrıcalığında doğmuştum ben. Evde bir bayram havası olmuş doğduğumda. Ve şimdi annem sanki doğuşumu izliyordu benim. Gülüyordu bana bakarken. Hoca Efendi'nin merhumun kimliğiyle ilgili verdiği bilgide artık heyecanla karışık bir hüzün, korku ve hasret hissettim. Ekrem oğlu Murat… Artık bir şeyler daha açık ve netti. Hoca Efendi tüm dualarını bitirdiğinde ailem ve tüm tanıdık eş dostlarım gider oldular. Hasretle kalkmak istediğimde kıpırdayamadığımı hissettim. Bu felçle karışık bir haldi. Hoca Efendi telkin halindeydi. Evet vatan uğruna öleceğimizi beklemiyorlardı. Bu o şeytan kullarının hesaplayamadıkları en önemli şeydi. Hürriyetimiz, namusumuz, geleceğimiz için öldük. Toprağa girdik genci yaşlısı. Hesaplayamamışlardı.

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda? Şüheda fışkıracak, toprağı sıksan şüheda. Canı, cananı, bütün varımı

alsın da Hüda. Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda." dememiş miydi Mehmet Akif? Sizler bilmeliydiniz ki bu toprağın çocukları için ölüm; vatan mevzu bahis olduğunda, annelerinin kucağındaki, tatlı bir uykudan ibaretti. "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım. Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım. Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım. Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım!" dememiş miydi Mehmet Akif? Bilemediniz yine, maalesef. Dünya tarihinde pek çok sömürülen halk gibi boyun eğerek, tasma takılarak yaşayamayacağımızı bilemediniz. Ve dememiş miydi ki Mehmet Akif; "Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın! Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın. Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın. Kim bilir, belki yarın belki yarından da yakın!" Kardeşlerim! Bilemediler bu aslanlar diyarı Anadolu topraklarının kanlarımız ile bezendiğini! Atalarımızın canları ile ödedikleri bedelin ağırlığını taşıyamadılar! Bu şehit yurdunun kalleşlikler ile düşürülemeyeceğini düşünemediler.

Ve ben, ölmüştüm. İşte bu benim yeniden doğuşum olmuştu. Münker ve Nekir'in beni semaya yükseltmeleri de kanıtım. Şimdi feda kuşağının evlatları adımızı ansın, her birimizin. Unutmasın hiç kimse Ömer'i, Erol'u, Abdullah'ı. Dersini alsın en ağırından. Kanımızla yazdık bu destanı, canlarımızla tasdikledik. Bizim değdi arşa başımız. Bildiler ki binler öldük, on binler doğduk her seferinde. Bağırdık olanca gücümüzle. Göğsümüz yırtılırcasına… Vatan sağolsun!

İstanbul Anadolu Lisesi
KADIKÖY-İSTANBUL

O NEREDE

Yusuf Tahir SAĞIR

Herkesin bir hikâyesi var, 15 Temmuz hikâyesi.

Bu benim hikâyem.

Ben, Meryem Hanne.

İmran'ın Karısı Hanne ve O'nun Rabbine adadığı Meryem.

Adayan ve Adanan ismini verdiler bana.

Kelimelerden çok, her şeyin kalp atışları ve duygularla ifade edildiği bir dünyadan şahit oldum bu hikâyeye.

Yerim çok dar, ama çok rahattı.

Ama ortam çok gürültülüydü.

Bir tarafta en çok sevdiğim, aşinası olduğum, daha ilk ânımdan beri beni kucaklayan gümlemeler; annemin kalp atışları. Aslında bana her şeyi onlar anlatıyor; onların ritmine göre anlıyorum, Temmuz'un sıcak, babamın müşfik, abim ve ablamın heyecanla beni beklediklerini.

Diğer taraftan inanılmaz gurultular, anlamlandıramadığım gürültüler.

Tüm bu gürültüler arasında da olsa anlayabiliyorum tüm konuşulanları.

İstanbul'daydık, dedemlerde, yolculuğun yorgunluğunu atmaya çalışıyoruz diyordu annem, ama ben hiç yorulmamıştım ki.

Babamın sesi duyulmuyordu birkaç gündür. İşi varmış, o hemen dönmüş evimize. Sesi geliyor, ama birazcık farklı.

Ben de telefon babası dedim ona.

…

On beş gün önce,

Babam, abim, ablam ve annem Kâbe'yi seyrediyorlardı Mescid'in üst katından.

Ha bir de ben, ben annemin gözlerinden bakıyordum Kâbe'ye. İçerinin gürültüleri arasında, sesler duyuyordum.

Babam, sakin sakin anlatmaya başladı yine, yola çıktığımızdan beri her adımda böyle oluyordu, önce sakin sakin başlıyor, sonra heyecanlanıyor, sonra da etrafı bir sessizlik kaplıyordu. Nerden mi biliyorum, annemin kalp atışlarından.

"Çocuklar" dedi babam, "Rabbimize hamdolsun, ne büyük nimetlere kavuştuk. Bakın daha bu gencecik yaşınızda ikinci kez Kâbe'de Cenab-ı Hakk'ın misafiri olduk.

Bir müjde aldık biz annenle, Kâbe'nin karşısında sizinle de paylaşmak istiyoruz bu müjdeyi. Sizinle birlikte kardeşiniz de bizimle izliyor Kâbe'yi, bir kardeşiniz olacak..."

Ben derin bir sessizlik beklerken bir anda ortam hareketlendi, abimin ve ablamın şen şakrak sesleri geliyordu; "gerçekten mi, doğru mu, yaşasın..." Bu sesler arasında bir anda sıkışmaya başladım, annem: "Dur kızım! Ne yapıyorsun?" diye sesleniyordu. Şaşkın ablam, annemin karnına sarılmış beni sıkıştırıyor, yaramaz şey...

…

Sonra Medine'yi hatırlıyorum; özellikle de yeşil kubbeyi...

Ha bir de hiç unutamadığım Uhud var; babam sakin sakin anlattı, Uhud'u, Hz. Hamza'yı, şehidleri, okçular tepesini...

Sonra annem aldı sözü: "Çocuklar", dedi, "Burda, Uhud'da babanızın anlattığı şeyler olurken, Medine'de kalanların, aklı da kulağı da burdaydı. Hani gözü yaşlı şairden dinlemiştik ya Sümeyra kadını; hani Peygamberimizin öldü haberi Medine'ye ulaşınca kendinden geçip koşturmuştu ya, soruyordu ya her önüne gelene 'O nerede, Peygamberimiz nerede, o sağ mı' diye. İşte bu

meydanda koşturmuştu; O'na; bu babandır, kocandır, oğlundur diye şehidleri gösterirlerken o hepsini bir bir geçmiş ve Efendimize ulaşınca ancak sükûn bulmuş ve şükretmişti. Ellerini açıp: 'Rabbim sana şükürler olsun, babama, kocama, oğluma şehidlik kutlu olsun; Efendimiz sağ ya, tüm varlığım O'na feda olsun.'

Annemin, tüm bunları anlatırken "O nerede, O yaşıyor mu, O sağ mı" diye haykırışı yok mu, işte bunu hiç unutmadım, kalbi öyle bir çarpıyordu ki, gümbür gümbür, kalbim duracak sandım...

...

Dışardan garip garip sesler gelmeye başladı,

Köprü diyor abim, asker diyor, kapatılmış diyor, anlamıyorum.

Sonra Telefon Babası konuşuyor;

"Merak etmeyin diyor, Allah büyüktür diyor, takip ediyoruz diyor, sakin olun diyor."

Annemin kalbi bir başka atmaya başladı, belli etmiyor ablamla abime ama ben biliyorum. Annem benden hiçbir şeyini saklayamıyor ki.

Darbe diyor abim, o da ne demek, ilk defa duydum...

Bazen sessizlik,

Bazen müthiş bir kargaşa var dışarda.

Ne olduğunu anlayamıyorum.

Kesin anladığım bir şey var:

Annem çok endişeli,

Abimle ablama belli etmiyor ama ben eminim, daha önce hiç bu kadar endişeli olmamıştı.

Telefon Babası'nın sesi geliyor sık sık, en çok da abimle konuşuyor.

Abim soruyor sürekli, darbe mi oluyor?

Seksenler'deki gibi herkesi içeri mi alacaklar?

Babam, "Sakin olun, Allah büyüktür, her şeyin biz çözümü vardır." diyor ama

Telefon Babası'nın da sesi çok farklı bugün...

Annem babamla konuşuyor, abimle ablama belli etmeden: "Ne oluyor diyor, nereye varacak diyor, sürekli soruyor..."

Sonra annem "O nerede?" diyor. "O sağ mı? Ona bir şey oldu mu?"

Allah'ım, annemin bu sorularını çok iyi hatırlıyorum, kalbi gümbür gümbür çarpıyor, tıpkı Uhud'da koşturan Sümeyra kadını anlatırken çarptığı gibi...

Annem abimle ablama: "Çocuklar, dışarda çok kötü şeyler oluyor, hani hep diyorduk ya biz her şeyi Rabbimizden isteriz diye, işte şimdi tam zamanı, haydi abdestlerinizi alın dua edelim, vatanımız milletimiz hainlerin esiri olmasın!"

Annem ağlıyor galiba, ben hissediyorum, ama herhalde yine saklıyor abimle ablamdan...

Kur'an okuyor annem.

İlk anımdan beri sürekli okuyordu zaten ama şimdi bir başka.

Okurken sanki hep "O nerede? O sağ mı?" diye geçiriyor içinden...

Abim seslendi: "Anne bak, Cumhurbaşkanı konuşuyor."

Annem Kur'an okumayı bıraktı.

Kalbi heyecanla çarpıyordu:

"Allah'ım çok şükür, O'na bir şey yapamamışlar." dedi

"Ne badireler atlattı,

O sağ ya, Allah'ın izniyle bir hal çaresi bulur, hainlere boyun eğmez, milletinin başını eğdirmez"

Hep beraber kulak kesildiler:

"Kalkışma" diyordu,

"Hainler" diyordu,

Bu dediklerinden çok şey anlamıyordum ama

"Milletimi meydanlara davet ediyorum, valiliklere, havaalanlarına..." der demez annem kalktı:

"Çocuklar haydi gidiyoruz, gün geleceğimize sahip çık-

ma günü, gün O'nu yalnız bırakmama günüdür. O bugüne kadar bize, milletine sahip çıktı, şimdi milletin O'na sahip çıkma günü geldi. Hepimiz abdestlerimizi tazeleyip çıkıyoruz, beş dakika içinde hazır olun."

Aman Allah'ım

Annem'in abimle ablama böyle seslenişini ilk defa duyuyorum.

O sırada Telefon Babası'nın sesi geldi yine.

Adana yolundaymışlar, çok heyecanlı geliyordu babamın sesi: "O çağırdı biz de çıktık, artık dönüş yok." diyordu, hakkınızı helal edin diyordu.

Annem, "Biz de çıkıyoruz şimdi, Kısıklı'ya gideceğiz."

Babam tereddüt etti: "Hamilesin, siz çocuklarla evde kalın isterseniz, bir sıkıntı olmasın."

Annem yine heyecanlandı:

O çağırdı.

Nasıl dururuz!

Hamileler kalsın, gerisi çıksın mı dedi

Hem biz çıkmazsak, çocuklarımızın geleceği zaten kararmayacak mı, bu hainleri durdurmazsak karnımdakinin bahtı zaten kararmayacak mı?

Annem!

Canım annem!

Bir türlü anlayamıyordum, nerdeyse tanıyamıyordum annemi, o nazik, o sakin anneme akşamdan beri bir şeyler olmuştu.

Şimdi daha iyi anladım.

Benim içinmiş tüm bu olanlar, benim bahtımın kararmaması içinmiş...

Annemle babam helalleştiler, abim ve ablam da hazırdı, galiba ablam ağlıyor.

Hepsi de babamla helalleştiler, sonra birbirlerine sarıldılar, galiba ağlıyorlardı.

Sonra yürüdük, yürüdük.

Yürüdükçe sokaklar kalabalıklaşmaya başladı.

Babamla konuşuyor yine annem,

Ankara, diyor babam, Adana sağlam, her şey İstanbul'da, Ankara'da, Ankara düşmemeli, bu işin ne kadar süreceği belli değil, biz Ankara yoluna çıkıyoruz.

Biz de Kısıklı yolundaydık.

Sonra yavaşladık,

Çok kalabalık, sesler geliyordu.

Gittikçe kalabalıklaşıyordu.

Annem Mekke'de bile beni kalabalıklara sokmamıştı.

Ama şimdi kalabalığın içine içine ilerliyordu, biraz da sıkışıyordum.

...

Biraz ileriden gümbür gümbür patlama sesleri geliyordu.

Köprü'de durum kritik, oraya yardıma gidelim diyordu birileri.

Bir başkası Çengelköy diyordu.

Annem, biz burda kalalım, O'nun evini koruyalım, burayı boş bırakmayalım, diyordu.

Abim köprü dedi, ablam Çengelköy.

Annem Kısıklı

Ben;

Ben de sesleniyordum anneme

Anne Köprü,

Anne Çengelköy,

Oradan yükselen ışığı görmüyor musunuz?

Oradaki meleklerin kanat seslerini duymuyor musunuz?

Melekler nasıl da şefkatle tutmuşlar.

Aaa o abi gülümsüyor

O ablalara bembeyaz gelinlik giydirmişler...

Annem neden görmüyor ki benim gördüklerimi?

Beni de dinlemiyor zaten...

İlk defa kıskandım abimle ablamı, annem onları dinliyordu, ama beni dinlemiyordu.

Şimdiye kadar annemin gözüyle görüyordum her şeyi,

Ama o benim gördüklerimi görmüyordu.

...

Sabah oldu.

Güneş doğdu.

Apaydınlık bir gündü.

"Kazandık" diyordu annem.

Hain darbecilerin karşısında, milletine sahip çıkan Başkomutan kazandı.

Geleceğine sahip çıkan millet kazandı.

Umuda hasret Ümmet kazandı.

Değerlerini her geçen gün kaybeden İnsanlık kazandı...

...

Nöbet dedi annem sonra, haydi nöbete

Gecelerle gündüzler yer değiştirdi, her gece bir meydandaydık, şiirler dinledik şarkılar...

Bir de O'nu dinliyorduk meydanlarda, O konuşunca yürekler coşuyordu.

Yine bir nöbet akşamıydı,

Ağlayan Şair çıktı sahneye

Ömer dedi,

Halis dedi,

Demir dedi,

Otuz güvercin dedi,

Babam dedi...

Bir onun sesi duyuluyordu, bir de hıçkırıklar

Ben seslendim Şair Amcaya, ben de gördüm o beyaz güvercinleri o gece, nurdan parıltılar içinde taşıyorlardı abileri ablaları.

Şair amca da duymadı beni.

...

Babam geldi bizi evimize götürmeye.

Annem yine nöbet dedi. Babam, Beştepe. O gece Beştepe'de nöbetteydik hep beraber.

Babam: "İşte şu bina, o gece hainlerin merkezlerinden biriydi, en son burası teslim alındı. İşte şu köprüye bıraktılar bombaları hainler uçaklardan ve işte şuraya, Milletin Camisinin önüne..."

Gece boyu Beştepe kapkaranlıktı, ışıklar hiç yanmıyordu. Yatsı ezanı okundu sonra, karanlıkta girdik camiye. Hoca bir başladı okumaya, ben Kâbe'deyiz sandım. Bir hocanın yanık sesi geliyordu, bir de hıçkırıklar..."

Emniyeti, meclisi, Gölbaşı'nı gösterdi ertesi gün babam bize, Adana'ya yola çıkmadan önce, duman değil, mis gibi kokular yükseliyordu her birinden.

...

Annemin karnında öğrendim ben her şeyi;

Kurtuluş savaşı ne demek,

Millet olmak,

Onuruna sahip çıkmak ne demek,

Hepsini öğrendim.

Daha dünyaya gelmeden önce, kahramanlık şiirleri ezberledim.

Kimi Hindu, kimi yamyam kimi bilmem ne bela... diye söylenen şiirlerin

"Asım'ın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek/İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek"

diye müjdelediği neslin bir parçası oldum.

Dünya milletlerinin hayretle, imrenerek baktığı, uçakları taş, tankları bedenleriyle durduran kahramanların bizzat şahidi oldum.

...

Günler günleri kovaladı, aylar ayları. Annemin doğum gününde dünyaya geldim ben.

Hemşire ablalar aldı götürdüler beni, yıkayıp temizlediler. Ağlıyordum o sırada, zannettiler ki âdettendir diye. Oysa ben, yoksa ben de artık o beyaz güvercinleri, nurdan melekleri göremeyecek miyim diye korkmuştum.

Hemşire ablalar: "Annesi odaya çıktı, hadi bebeği de götürelim." dediler.

Bebek mi, ne bebeği; "Benim bir adım var, bir değil iki adım var. Babam erkek olursa Ömer Halis koyarız adını demişti. Kız olduğumu öğrenince de abim ve ablam Meryem olsun dedi, babam ve annem Hanne. Meryem Hanne oldu sonra, anne-kız, adayan ve adanan…"

Odaya girerken duydum annemin sesini.

Aman Allah'ım Uhud'da, 15 Temmuz gecesi duyduğum sesiyle soruyordu annem, kalbinin çırpınışlarını da hissediyordum:

"O nerede, bebeğim nerede..."

Özel Asfa Fen Lisesi
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

GECE

Münevver BALKAYA

Elime aldığım kitap çok kaim sayılmazdı. Balkonda oturup kahvemi yudumlayarak satırlarda kaybolmaya bayılırdım. Gökyüzüne kaldırdım gözlerimi sonra gece... Göğün gerçek yüzü; gök de ikiyüzlüymüş de aslında bilmezmişiz ya. Yıldızlara sığmayan hayallerim öğretti bunu da bana, hep yükseklerde, hep enlerde olan hayallerim... Bilirdim, gerçeklerimle saklambaç oynayan umutlarım bir gün belirecekti gözlerimin önünde. Derken gözlerimin önünde beliren şey bir metal yığını oldu. Binalara bu kadar yakın olmasının sebebi neydi? Burada ne işi vardı? Başkentte...

Neyse, merakımı cebime koyup içeri girmeye karar verdim, tam o sırada kitabımın arasındaki ayraç yere düştü. Almak kolaydı ama boşvermişliğimin içindeki nedensizlikle beraber içeri girdim. Karşımda duran takvime gözüm ilişti, bugünü işaretlemediğimi fark ettim. Evet, bugün 15 Temmuz'du, yazın tam ortası. Sıcacık…

Yarın için çok güzel planlarım vardı. Kır çiçekleri arasında yaptığım minik bir sohbet bile beni yaşamak adına heveslendiriyordu. Nefes aldığım her saniyenin büyük bir değeri olduğuna inanıyordum.

Bunları düşünürken annemlerin yanına gidip televizyon izlemeye karar verdim. İçeri girdiğimde annemin bakışları dikkatimi çekmişti. Onun bakışlarını takip ettiğimde gözbebek-

lerim televizyona ulaştı ve gördüklerim karşısında şaşkınlık eyleminin yüzümde şekil aldığını hissettim. Televizyonda gördüklerim bir darbe girişimi olduğunu açık ve net ortaya koyuyordu. Ekrandaki sunucunun okuduğu bildiri de bunu açıkça ortaya koyuyordu. Yüzündeki o ifade de bazı şeylerin yolunda gitmediğinin bir göstergesiydi. Darbe görmemiştim ama ne olduğunu açık ve net biliyordum. Buna hainlik dersek daha açıklayıcı olurdu herhalde. Yelkovan ve akrep birbiriyle yarışa girmişti ve biz hâlâ televizyon karşısında şaşkınlığımızı yaşıyorduk. En sonunda ekranda Cumhurbaşkanı belirdi ve "Milletimizi sokaklara davet ediyorum!" diyerek çağrıda bulundu. Dakikalar sonra dışarıdan silah sesleri arasında haykırışlar duymaya başladık. Yüreğime oturan bu duygunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama içimin titrediği kesindi. Biz de destek olmalıydık, biz de tutmalıydık demokrasi bayrağını…

Meydana indiğimizde bu kadar kalabalık olabileceğini tahmin etmemiştim. "Vatan!" diye haykırışlar yükseliyordu her bir ağızdan. O kalabalıkta annem ve babamda kaybolmuştu bir anda. Tanklar vardı biraz ileride, memleket evladı Mehmetçiğimizin halkımıza ateş açışını izliyorduk. Oysa şehit haberlerinde analar evlatları için vatan sağ olsun dememiş miydi? Karanlık bakan adamların hayali gökyüzündeki kâğıttan uçakları, kendi memleketimin mermisini döktürüyordu başımızdan aşağı. Acıdan içim sökülüyordu sanki ama ağlamak istemiyordum, onların istediği buyken ben içime dolan okyanusta boğulmaya razıydım. Bu düşünceler beynimde dönüp dolaşırken, bir mermi yanımdaki kahramana isabet etti. Hiç anlamadan, daha gözlerinin içine bakamadan yığıldı kaldırıma.

Ellerini tuttum,

"Dayan kardeşim!" dedim, "İyi olacaksın!"

Dudaklarımdan dökülen bu cümleleri hiç duymamış gibi

gülümsedi, sanki semada bir melek ona el sallıyordu. Elindeki bayrağı verdi ellerime ve o da teslim etti canım vatan uğruna.

O anda, içimde koca bir öfke hissettim. Elimdeki bayrağı havaya kaldırıp diktim bakışlarımı karşıya. Babam öyle öğretmişti çünkü, "Eğme başını düşürsen de gözyaşını." demişti.

Ecdadımın damarlarıma tayin ettiği kan da izin vermemişti pes etmeme. Bunca acının sonu neydi?

Bağırmaya başladım: "Durun" dedim, "Durdurun bu filmi, kötü karakterlerini çekip alın gecenin içinden."

Tank üstümüze doğru gelmeye başladı. Sanki donmuştum, hiç hareket edemedim, donuk gözlerle baktım sadece. Sonra kalabalığın içerisinden birisi gidip tankın önüne yattı, cesareti tüm dünyayı sardı bir anda. O an tankın duracağını düşünmüştüm.

Ama durmadı.

Ama ölmedi ki o zaten. Şehit oldu, Rabb'in müjdelediklerinden oldu, cennete gitmeden aldı cennetin kokusunu... Etrafa bakıyorum, insanların direnişine bakıyorum, her yaştan kahramanlara bakıyorum. Evet, ama göremiyorum, sanki katılaştı yüreğim, Temmuz'un ortasında dondum kaldım. Sıcacık yaz gününde dondu damarlarındaki kan. Küçük bir çocuk gibi oturup ağlamak istiyorum, küçük bir çocuk olmak istiyorum. Kan var ayak uçlarımda, etrafımda kan var. Gök al sancağa büründü şehit kanıyla bu gece. İhanet çelik zırhlı duvar oldu sanki ama unuttular, bizim de iman dolu göğsümüz gibi serhaddimiz vardı. Hainler ellerinde tuttukları iplerle yönettikleri kuklalarla bitirmek istiyormuş bitmeyen egemenliği. Ne acı, istedikleri bir rüyadan ibaret olsa gerek.

Sırtında al sancakla gezinen gençler, bebeler, nineler, dedeler... Onlardı zaten bu geceyi kurtaracak olan.

Bir polisin, bir komandonun omzuna elini attığını gördüm. Yüzlerindeki o ifadenin içimi cız ettirmesi. Yaşadığım en gurur verici acıydı…

Yaşlı bir amcanın, "Yapma yavrum, bu memleket size emanetti ya hani? Sizi yetiştiren anaların duasıyla gitmiştiniz vatan borcunuzu ödemek için, bu memleket için verdiğiniz yeminler hangi çobanın diline yama oldu. Kendini gözü yaşlı evliya zanneden ve insanların adeta beyinlerini uyuşturan, bizi bize düşürenlere ne diye inandınız yavrum?" diye haykırdığını duydum. Birbirini hiç tanımayan gençlerin birbirlerini yerden kaldırdığını görüyorum. Kan içinde olmasına rağmen sımsıkı tuttuğu o el, çaresiz kalan bir yavrunun annesinin elini tutması gibiydi tıpkı. Tankların tepesine çıkan vatan evlatlarını gördüm, tepemizde dolaşan helikopterlere kafa tutan yiğitleri gördüm. Ben bu gece birlik, beraberlik neymiş onu gördüm. Karşımdakilere doğru haykırmaya başladım sonra: "Korkmuyorum! Elinizden bu mu geliyor sadece? Bu mu tek yapabildiğiniz? Öldürebilirsiniz ama sökemezsiniz kalbimi, oradakileri."

O da ne? Durup kaldım bir an, kalbimin tam ortasında hissettiğim bu sızı da ne? Ya gözlerimin önüne inen perde, dengem hangi çukura saklandı? Yerde buldum kendimi. Şimdi de göğün gerçek yüzüne bakıyorum gerçek yüzümle. Yıldızlara bakıyorum, oradaki hayallerime, enlerdeki hayallerime, bir yıldızın kayması gibi kayıyor onlar da gözlerimin önünden. Yıldızlar kayarken geceye bir hatıra bırakırmış, hayallerim de bu yıldızlara benziyorsa eğer, her düşmesinde kirpiklerime bırakır en derin hatıraları yamacıma. Bedenimi saran bu soğukluğa anlam veremiyorum. Oysa yazın ortasında sıcacık olmaz mı tüm kâinat. Ölüyor muyum yoksa? Ben de şehit mi oluyorum? Vatan sağ olsun!

"Bin ölür, bin diriliriz!" diyebiliyordum sadece.

Kulaklarıma gelen selanın tüylerimi diken diken edişini hissedebiliyordum. Böyle bir güzellik beni buradan kaldırabilecek güce sahip miydi? Kitabımın arasına düşürdüğüm ayraç yüzünden nerde kaldığı belli olmayan kitabım gibi, yarım mı kalacak mücadelem. Yer bedenimi içine çekiyor sanki, vücudum uyuştu. Tek hissettiğim yanaklarımdan süzülen yaşlardı. Ve bu gece, vatan uğruna yapılabilecek en güzel fedakârlık buydu. Ayaklarımdan şakaklarıma kadar gelen soğukluk bir tek yüreğimi soğutamamıştı.

Ve o gece 248 çiğ tanesi düştü toprağa.

Merzifon Anadolu Lisesi
MERZİFON/AMASYA

BENİM YUMRUĞUM KÜÇÜCÜK

Firdevs ORHAN

Öğlenden beri komşumuzun oğlu Yiğit'le oyun oynamak beni epey yordu. İstanbul'da yaşamanın kötü yanı, oyun oynayacağımız alanların az olmasıydı. Bu yüzden genelde evin içerisinde oynardık.

Akşam olunca ailemle oturma odasındaydım. Saat 21:00'e geldiğinde kendimi annemin dizinde, göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederken buldum. Televizyondan yansıyan ışığın uyumama engel olmasını önleyerek yumdum gözlerimi.

"Uçuyorum, aaaa!" Dünya'dan Ay'a tek adımda geçtim. Ama az kalsın kafam Jüpiter'e çarpacaktı, çok korktum… Dur bir dakika, neler oluyor? Boyum kısalıyor. "Hayır!" diye haykırırken kendimi pamuk yığınının içinde buldum. İlk defa annemin kucağından daha rahat bir yer bulmuştum. Kalktım pamukların içinden… Bu kadar dolaşmadan sonra karnımın acıktığını hissettim. Pamuk yığını anında pamuk şekere dönüştü. Tam içine atlayıp kendime ziyafet çekecektim ki…

Titreşimdeki telefon gibi titreyen annemin dizinde bir o yana bir bu yana dönüp durdum, rüyama geri dönmeyi denedim ama televizyondan gelen yüksek ses buna engel oluyordu.

"Sevgili seyirciler, bu metnin tüm Türkiye Cumhuriyeti kanallarında yayınlanması TSK'nın bir isteğidir…" Anlamadığım şeyler söyleyen bu kadının konuşması babamı ve annemi etkilemişe benzi-

yordu. Baba "Allah'ım sen yardım et." diyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Arada söylediği küfürleri duymamaya çalışarak onu dikkatlice izlemeye başladım annemin dizinden kalkarak. Çenesi kasılmıştı, bir şeylere sinirlendiği belliydi. Acaba ne oluyor diye düşündüm. Kafam çok karışmıştı. Camiden gelen ezana benzeyen sesler anne ve babamı ayağa kaldırmıştı. Aralarında konuşurken duyduğuma göre okunan şey selaymış. Oysa selalar akşam okunmazmış. Bu da durumun normalin dışında olduğunu gösteriyordu.

Babamın endişeli ellerinde duran kumanda yere düşmemek için direnirken televizyon kanalları sırasıyla ilerliyordu bir şeyler ararcasına. Bir kanala geldiğinde "Hah!" dediğini duydum babamın. Demek istediğini bulmuştu.

"…Demokrasiye inanan tüm halkımızı ben meydanlara davet ediyorum…" dedi televizyondaki adam. Dikkatle bakınca babamın haberlerde izlediği kişinin Cumhurbaşkanı Tayyip amca olduğunu anladım. Tayyip amcanın söyledikleri babamı cesaretlendirmişe benziyordu.

"Hanım, darbe yapacaklar! İrademizle seçtiğimiz yöneticileri indirmek istiyorlar. Bu yaptıkları milli irademize saygısızlıktır. Hadi kalk, sokağa çıkıyoruz." diye bağırken birden telefonu çaldı babamın, arayan arkadaşlarıydı.

"Bizim arkadaşlar Boğaziçi Köprüsü'ne doğru yola çıkmışlar. Biz de gidelim. Mesafe yakın olduğu için biz daha önce varırız." dedi babam. Sonra evden çıktılar. Benimse kafam çok karışmıştı. Darbe neydi acaba? Babam sürekli bu kelimeyi kullandı ve sinirlendi. Acaba küfür müydü? Bak o zaman ben de sinirlenirim. İçeride yan koltukta oturan ablamın yanına gittim. Ve neler olduğunu sordum.

"Beni iyi dinle farecik. Annem bize ne anlatırdı hatırlıyor musun? Dedem Çanakkale'de şehit oldu demişti. İşte Çanakkale'de bu topraklara saldıranlar gibi saldıracaklar va-

tanımıza. Bunu engelleyecek olansa yine millettir…" diyordu ablam. Ama ben onu dinlemeyi bırakmıştım. Annemin her seferinde ağlayarak anlattığı Çanakkale'yi ve dedesini düşündüm. Annem gurur duyardı dedesiyle. Oysa insan gurur duyunca ağlar mıydı? Annemi dinlerken her seferinde Atatürk'ü görmek istediğimi söylerdim. Annem de eğer iyi ve çalışkan birisi olursam görebileceğimi söylerdi. Ben masal dinleyerek değil Çanakkale Savaşı'nı dinleyerek dokuz yaşına gelmiştim. Ve böyle bir günde beni evde bırakmışlardı. Ben bunu istemiyordum. Ablama odama gideceğimi söyledim. Oturma odasından ayrılarak odama gittim. Üstüme 23 Nisan kutlamalarında giydiğim kırmızı ay yıldızlı tişörtümü giydim. Altıma da siyah kabrimi giydim. Tam çıkacaktım ki aklıma aldırmak için ağlama numarası yaptığım silahım geldi. Hemen oyuncaklarımın içinden bulup elimde sımsıkı tuttum. Belki bir işe yarar diye düşünerek evden çıktım. Kapı sesini duyan ablam da peşimdeydi. Sokak lambalarının ışığında benden uzakta, köprünün oralarda annem ve babamı aradım gözümle. Bir yandan da koşmaya devam ediyordum. Sonra grup halinde bekleyen birkaç kişinin yanında annem ve babamı gördüm. Hızlıca yanlarına gittim. Boşta olan elimle babamın elini tuttum. Sonra anneme ablamın bana yetişmeyip arkada kaldığını söyledim. Annem de hemen ablamın yanına gitti. Babamsa bana "Ne işin var senin burada" der gibi bakıyordu.

İlk defa gecenin bu saatinde dışarı çıkmıştık. Ve etrafıma baktığımda dışarıya çıkanın sadece biz olmadığımızı anladım. Önümüzde bir kalabalık vardı. Çoğunun elinde Türk bayrağı, dilinde tekbir, "Allah'u Ekber!" diyerek emin adımlarla ilerlediklerini gördüm. Nasıl bu kadar korkusuz olabiliyorlardı? Ben daha karanlıkta bile uyuyamıyordum. Bizden ileride olan kalabalıktan gelen bazı konuşmaları duyabiliyordu. Bir adam "Hainler için yaşasın cehennem!" diye bağırıyordu. Sanki bu

amca sırf ben anlamayayım diye kelimeleri özenle seçmişti. Ama anlamadığım bu kelimeler bile korkmama sebep olmuştu. Kafamın içinde bir yerlere oturtturmaya çalışırken babam bir yandan da bir şeylere söylenip duruyordu. Biz adımlarımızı hızlandırırken arkadan gelen sesler de artıyordu adımlarımızla birlikte. Kalabalıktan iyice yükselen sesler babamı durdurdu. Ne olduğunu görmek için arkaya baktı. Korkudan olduğum yerde kalakalmıştım. Sonra her zaman televizyonda duyduğum, evde arkadaşımla oynarken kullandığım silahın gerçek sesini duymuştum. Yırtıcı bir hayvanın sesi gibiydi, gittikçe artıyordu. Evden çıkmadan önce bir işe yarar belki diye yanıma aldığım oyuncak silah, terli ellerimden kayıp düştü. Ben hayatım boyunca şimşekte bile bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Korkumun artmasının sebebi ise babamın elinin verdiği güveni hissedememmemdi. Küçüçük ellerimi kavrayan güven yoktu, gitmişti. Hemen üşümeye başladım Temmuz'un ortasında. Sonra bakmaya korktuğum arka taraftan, tanıdık bir ses geldi: "Oğlum". Korkumu yenerek döndüm ve babamı yerde sırt üstü yatarken gördüm. Onu orda görünce çok şaşırmıştım. Çünkü annem, "Yerler soğuktur, üşütürsünüz." derdi babamı da çocuk yerine koyarak. Ben de bu yüzden hemen babamın yanına gittim, elini tuttum ve yerden kaldırmaya çalıştım. Ama babam kilo almıştı sanırım ki hiç kımıldatamadım. Babam elimi sıkıca tutup yanına çekti beni. İlk önce alnımdan öptü sıcacık dudaklarıyla, sonra burnunu koynuma dayayıp derin derin nefesler aldı.

"Kokun farecik, kokun cennet kokusu. En çok bu kokuyu ve sana farecik demeyi özleyeceğim. Sakın bunu anneme söyleme tamam mı?" dedi gülerek. Ben korkmuş bir şekilde: "Baba neler oluyor? Neden yerdesin? Korkuyorum silah seslerinden. Lütfen eve gidelim. Söz çıkmayacağım dışarıya." derken bir yandan da elimle yanağıma düşen gözyaşlarını siliyordum. O

bizden biraz ilerde dizleri üstünde duran annemi ve ablamı gördüm. Ağlıyorlardı… Babam elinden düşürmediği Türk bayrağını bana uzattı. Ben de elinden alıp sımsıkı tuttum güçsüz ellerim arasında.

"Bu bayrak sana emanet farecik. Sakın kaybetme onu. Şimdi ben kısa bir yolculuğa çıkacağım. Annen ve ablan sana emanet." dedi zorlanarak. Gözleri uykusuz olduğu günlerdeki gibi kapanıyordu. Ne kadar dirense de göz kapaklarına başarılı olamadı. Artık bezelye tanesi gibi gözlerini göremiyordum. Göğüs kısmı yerde gördüğüm o ilk anlardaki gibi hızlı hızlı çıkıp inmiyordu. Ya çok yavaşlamıştı ya da durmuştu. Az önce konuşmaya çalışırken yüzünde oluşan kırışıklıklar kaybolmuştu. Yerini mutlu bir yüze bırakmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki uyuduğunu düşünüp kulağına "İyi geceler baba." dedim. Sadece kendimi kandırdığımı da biliyordum uyuduğunu düşünerek. Kendime söylediğim yalan biraz da olsa umut veriyordu bana, gerçeklerden kaçmam için. Ama nihayetinde gerçekler babamın sol tarafında akan gibi can yakıcıydı. Uzattım elimi, dokundum sol yanına. Ellerim sulu boyayla oynadığım zamanki gibi kıpkırmızı olmuştu. Tıpkı elimde babamın bana emanet ettiği Türk bayrağının kırmızılığı gibi.

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır." derlerdi de anlamazdım ne demek istediklerini. Ama şimdi babam ve babam gibilerin canı pahasına koruduğu bayrağın kanlar içinde olan elimle aynı renkte olduğunu görünce anladım ne demek istediklerini.

Zamanın durduğunu düşündüğüm sıralarda babamdan akan kanın artması zamanın hâlâ devam ettiğini hatırlattı. Akan kanı durdurmak için ne yapabilirdim acaba? Annem, düşüp dizimi kanattığımda yara bandı yapıştırıp öperdi acıyan yerimden. Acaba babamdan akan kanı durdurabilecek kadar büyük yara bandı var mıydı? Artık düşsel çarelerim tükenmişti. Ne

kadar kabullenmek istemesem de babam gitmişti ve büyükler buna "Ölmek" diyordu.

Dokuz yaşındaki bir çocuğun tek derdi "Şimdi hangi oyunu oynasam?" olmalıdır. Babasının cansız bedeninin yanında ağlamak değil. Annesini "Hayır" diye çığlık atarken görmek değil. Ablasının dizleri üstünde bağırışlarını duymak değil. Kalplerimizin yumruğumuz kadar olduğunu duymuştum. Benim yumruğum küçücük olmasına rağmen yanı başımda babamın kanlar içindeki bedenini görmekteyim. Bu nasıl bir acıdır bu kalbe. Son kez babamın yanağından öptüm. Akan kanın bana bulaşacağını bildiğim halde sımsıkı sarıldım. Gözümde her zaman kahraman olarak gördüğüm kişiyi bu hale getirenler, gecenin sessizliğini bozmak istercesine artırıyorlardı silah seslerini. Bunun yanına insanların bağırışları da eklenince gece de vazgeçiyordu sessizlikten. Ay bile korkmuştu bu seslerden. Ben ise babamın cansız bedenine sarılmış ağlıyordum korkmuş ayın ışığında.

Birkaç kişi yanıma gelip babamı kaldırdı yerden ve benden uzağa götürmeye başladılar. Yalvardım onlara götürmesinler diye ama beni de alıp annem ve ablamın yanına getirdiler.

Kalabalığın içinden komşumuz Sündüs teyzeyle eşi Numan enişte bizim yanımıza geldiler. Annemle biraz konuştuktan sonra üçümüzü de eve getirdiler. Numan enişte anneme, "Siz evde bekleyin. Ben Haluk beyle ilgileneceğim." dedi ve evden çıktı. Sündüs teyze de annemle ilgileniyordu. Şu an her zaman huzura "Buyur geç" dediğimiz evimizdeydik. Ama bu sefer kapımızı çalmamıştı huzur. Sanki babamı yanımızda getirmedik diye sitem ediyordu bize.

Gözyaşlarının bu kadar normal karşılandığı bu gece sonunda bitmişti. Sabah olunca ablam beni güzelce giyindirdi. Bugün babama son kez veda edecekmişiz. Vedanın ilki var mıydı ki sonu olsun diye düşünmüştüm. Ama sonra düşünmeyi

bıraktım. Annem, ablam ve ben, babamı uğurlayacağımız yerdeydik. Buraya cenaze töreni diyorlarmış. Etraf çok kalabalıktı, herkes ağlıyordu. Hep bir ağızdan "Şehitler ölmez vatan bölünmez" diyorlardı. Onlar sana şehit diyordu baba. En yüksek mertebeye sahipmişsin. O an senin oğlun olduğum için gurur duydum ve o zaman anladım ki insan gurur duyunca ağlarmış. Ablam senin yattığın yeri gösterdi ve burasının adı tabutmuş, öyle dedi. Türk bayrağına sarmışlardı tabutunu. Ne de seversin sen Türk bayrağını. Ben de seveceğim, kocaman söz veriyorum. Üçümüz birlikte tabutuna yaklaştık. Annem sarılıp ağlamaya başladı tabutuna. Ben de dokundum, lakin onun sertliği gözümü korkuttu. Sen orda daha rahat edemezsin ki. Sedirde bile yatsan belin tutulurdu, hemen şimdi o karanlık ve sert yerde nasıl rahat edebilirsin ki? İnsan özlemeye alışır mı baba? Ben seni çok özleyeceğim. Ama seni bu şekilde ağlayarak uğurlamak istemiyorum. Hatırlıyor musun, bana İstiklal Marşı'mızın ilk kıtasını ezberletmiştin? Okuyayım mı?

"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak."

Unutmadığım için sevindin, değil mi? Gülümsediğini hissediyordum baba. Ne kadar ürkütse de tabutunu öptüm. Sonra amcalar senin tabutunu omuzlarına alıp götürdüler. Sen yüksekte giderken annem daha fazla dayanamayıp yere düştü. Ablam hemen kafasını dizlerinin üstüne koydu. Ben de elini tuttum annemin. Gözleri bir damla daha yaş akıtsa solacak gibiydiler. Sadece gökyüzünü izleyen bu gözler ne ağlayabiliyordu ne de hareket edebiliyordu. Etraftaki insanlar anneme yardım ederek eve kadar taşıdılar. İşte gitmişti babam ardından bizleri bırakarak. Artık bir tabağın eksikliğine alışmaya çalışacaktık.

Yedi kat kapı kilidinden daha da güven veren babam git-

tiğinden beri bir ay geçti. Biten her günün sonunda eksik kalan şeyler de olsa ertesi gün geliyordu hemen. Annem hâlâ ağlıyordu arada sırada. Hatta bir gece odasında yatağının üstünde eski fotoğraflara bakarken yakaladım. İçeri girdiğimi fark ettiği anda kapattı fotoğraf albümünü ve gözyaşlarını sildi elinin tersiyle. Oysa benim aklım hâlâ babamın askerlik fotoğrafının üstüne düşen bir damla gözyaşında takılı kalmıştı. Acaba ne zaman kuruyacaktı o gözyaşı? Acaba o kuruyunca annem de düzgün yemek yemeye başlayacak mıydı? O böyle hepimizi yıpratıyordu. Ama elimizden de bir şey gelmiyordu. Ablam on yedi yaşında olmasına rağmen büyümüş rolü yapıyordu. Sırf düşünmemek için zamanının çoğunda kitap okuyordu. Geri kalan zamanını haber izleyerek ya da beni gezdirerek değerlendiriyordu. Bir defasında dizinde yatarken bir ıslaklık hissetmiştim, onun gözyaşı olduğunu bilmem için gözümü açıp bakmam gerekmiyordu. İşte o zaman karar vermiştim ablamın büyümüş rolü yaptığına. Arada sırada komşuyla geliyordu annemin yanına. Sürekli "Geçimlerini nasıl sağlayacaklar şimdi?" diye konuşuyorlardı aralarında. Ben de merak edip ablama sordum,

"Farecik, devlet şehit ailelerine yardım ediyor. Sen endişeleneme." dedi. Önceden babam verirdi bize harçlığımızı, şimdi de devlet veriyormuş. O zaman devlet, baba mı oluyor? Garip geldi ama yine de teşekkür etmeliydim devlet babaya.

Artık ablamın kucağında uyuyordum. Yine yumuşak kucağında yatarken, "Sana gerçek bir hikaye anlatayım mı?" diye sordu. Evet anlamında kafamı salladım.

"15 Temmuz gecesi karanlığı delip geçen silah sesleri, camilerden yükselen selalarla titretirken arş-ı alayı, Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'i, inananı inanmayanı topyekün direniş için sokaklara, köprülere akın etmişler… Ömer Halisdemir gibi bir sürü şehidin kanıyla şahlandı bu topraklar. Örümcek ağlarıyla ülkenin bir yanını saran hainler 15 Temmuz günü çık-

mışlar ortaya. Vatan için ölmeyi bile göze alan halk, örümceğin kafasını gösterdiği bu günde örümceğin başını ezmek için ant içmişler. Milyonlarca kadın, erkek, çocuk; vatan için nöbet tutmaya başlamış. Korkularını evlerinde sehpaya bırakıp direniş ceketlerini askılıktan alıp giyen bu millet tankların önünde etten barikatlar kurmuş, mermilere kafa tutmuş, F16'ları al aşağı etmeye çalışmış. Şehitleri görüp yılmak yerine, 'bir ölür bin diriliriz.' demiş." Ablam hikayesini bitirince gözyaşlarımı sildi eliyle.

"Abla her gece anlatır mısın bana bu hikayeyi?" diye sordum.

"Elbette farecik. Ama şimdi uyku vakti. Hadi bakalım kapat gözlerini." dedi muzip bir şekilde. Ben de usulca kapattım gözlerimi. Rüyamda babamı görmeyi umarak uykuya daldım.

Dörtyol Fen Lisesi
DÖRTYOL/HATAY

RÜYA-YI SADIKA

Büşra POLAT

Saatlerin yok olduğu bir zamanda, yelkovana takılan akrep parmak uçlarında kavradığı zamanı kıskacında ters döndürüp beni olmayan bir hikâyenin kaybolmuş sayfalarına götürürken, sessizlik dudaklarımda soluklandı usulca. Sonrasında alelacele ellerime tutuşturulan bir kefen, ruhumun parmak izleriyle birlikte kana bulanarak alnıma damgalanan şehadet sözcüklerini miras bıraktı kaderime. Şimdi ise hafif bir esinti eşliğinde kuş tüyü misali ayyuka yükselen bedenim, ip gibi gerildi gökyüzünün sonsuzluğunda.

Yanık bir selâ sesi doldurdu kulaklarımı. Etraf kimsesizdi. Beni yutarak içine hapseden koyu karanlık, ucunda beliren görkemli aydınlıkla beraber ışık saçarken yüzüme; en son nerede olduğumu, ne yaptığımı düşündüm. Lakin zihnimdeki harflerin birbirine karışan gölgeleri arasından sızan birikintiler kancası sırtıma batan birkaç sual dışında hiçbir şey vermiyordu bana. Zihnime yığılmış olan ay yıldızlı bayrak dışında diğer tüm düşünceler Hakk'ın kitabının nağmeli satırları tarafından soğurulmuştu sanki.

Vatan ile namusun birbirine bağlandığı bir döngünün ortasına sığınmıştı bedenim. Sonsuzluk, bitmeyen bir kitabın satırlarında saklanıyordu; zira bulunduğum kıyının sonsuzluğu, kulaklarımda birdenbire yankılanan bir ırmak sesiyle başlı-

yordu. Sanki bu ırmağın sesini duymayı kendine zarurî kılmış gibi görünen dilim, susuzluğun armağan ettiği bir kurulukla damağıma yapışırken, önümde ansızın beliren bir yokuş ve o yokuşun aşağısına taşan bir ırmak mahzunlaştırdı yüzümdeki ifadeyi. Dilime Necip Fazıl'ın kelimelerinin aktığını hissettim:

Su iner yokuşlardan, hep basamak basamak; Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak.

Ciğerlerime bahşettiğim kaç soluk sonrasında bilmem, aklımdan geçip giden bu mısraların ardından hiç görmediğim, fakat sanki her gün gördüğüm birinin bedeni can buldu karşımda. Dakikaların, tükenen kelimelerin ağırlığı altında ezilerek yavaşladığını hissettim; etrafa yayılan gül kokusu irademi uçurup yok ederken, dilime takılıveren salavatı şerif kim olduğunu hatırlattı bana karşımdaki kişinin: Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina Muhammed. Nutkumun tutulduğunu hissettim. Az önce Necip Fazıl'ın satırlarının cesedini taşıyan ruhum, şimdi Muhammed'ül Emin'in nuruyla birlikte göklere yükseliyordu.

Aklım, irâdesini gül kokulu bir bahçenin duvarlarında asılı unutmuş gibiydi, bundan müftehir olan ayaklarım benden habersiz bir şekilde ona ulaşma arzusuyla bir adım öne atıldığında, Allah'ın Resulü'nün başını bana çevirdiğini gördüm hafifçe. Omzunun üstünden bana baktığını hissedebildim; ancak yüzünü ihata eden nur öylesine büyük, öylesine göz kamaştırıcıydı ki, gözleri gözlerime değdi fakat gözlerim gözleriyle buluşmaya nail olamadı bir türlü.

Sonunda onu görme isteğiyle derin bir yakarışa hazırlandığımda, bunu hissetmiş gibi vücudunu tamamıyla bana döndü Resulullah. Gözlerim, onun bedeninden yayılan nurun etkisiyle bir açılıp bir kapanırken, gökyüzünden dökülen iki yüz altmış bir tane gül yaprağı kuş olup uçtu sonsuzluğa doğru. O

kuşların kanatlarından dökülen tüylerin her biri tenime işler ve bedenimi karıncalandırırken, "Görüyor musun, ey âlemlerin Rabb'inin sevgili kulu?" diyen bir sesle dolup taştı kulaklarım. Her bir harfin zihnimde yankılanan melodik tınısı kelepçe vururken dilime, Resurullah tarafından bana yöneltilen sorunun cevabı yok gibiydi tozlu bir rafa kaldırdığım kelimelerimin arasında.

"Bunlar senin vatanının asil kahramanlarıdır, görüyor musun, ey şehit? Vatanını satmak isteyen hainler olacaktır tüm dünyanın dört bir yanında. Ve bil ki, gözlerini araladığın bu gecenin şerrinde gizlidir onların kini…"

Kelimelerin tesiri altında koyulaştı ruhum, ardından bir girdabın etrafında dönüp durduğum hissine kapıldım birdenbire. Önümde akan ırmak tersine akmaya başladı; burnumu sızlatan gül kokusu uzaklara doğru buharlaşıp giderken, Resulullah da adım adım uzaklaştı benden. İçime sinen nuhuset hissiyle birlikte koşmaya başladım arkasından; aldığım nefesler kemiklerime sığmıyor, göğsümü yırtarak kaburgalarımı parçalıyordu. Ayaklarım, liflerini yırtmak istercesine büyük bir aşkla ileriye doğru atılıyordu lakin ben ileriye doğru atıldıkça, ruhu tüm evrende ilelebet payidar kalacak olan Resul daha da gidiyordu benden.

Yine de koştum. Nefesim tıkanana, dizlerimin bağı kopana, başım dönene ve hatta bedenimi hissetmeyecek hale gelene kadar koştum, sadece koştum. Tâ ki, Hatem'ül Enbiya ve benim önümde lacivertten eskiz bir gökyüzü uzanana dek…

O gökyüzünün ardında pusu kurmuş hainlerin yansıması düştü göz bebeklerime; o hainlerin hançerlerinde gizliydi vatanımın toprağına ihanet edeceklerin kara listesi. Ve Resul'ün dilinden dökülen nağmelerde gizliydi o kara listeye gidecek olan yolların kararmış haritası:

"Gözlerindeki aynaya düşen soysuzların Rabb'inin gazabı karşısında iki büklüm kalacaklarını unutma sakın. Ateşten bir gömlek ile çevrilidir onların kokmuş ruhları ve herkes kendi ateşini sürükleyecektir ardında…"

Gönlüme çiviyle kazınan cümleler yok ediyordu zihnimdeki olaylar silsilesini. Aklımın boşluklarında misafirlik eden bir hilal, bir yıldız dışında artakalan hiçbir görüntü nur Muhammed'in dillendirdiği kelimelerin ahengi kadar netleşmiyordu tenime batan sivri aynalarda. Bu yüzdendir ki Resurullah dolarken gözlerimde, yeniden muhteşem bir gül kokusunun yayıldığını hissetti peygamber sözcüklerinin mezarı olan bedenim.

Ve az önce benden kilometrelerce uzakta gibi görünen gül Muhammed şimdi yanı başımda, benimle aynı yola ayak izlerini bırakırken, omzum onun omzuna değecekti neredeyse; onun nura bulanmış eli, benim elimin hemen yanında duruyordu, kalbimi kanatlandırıp uçuracak bir şekilde. Baktığımız gökyüzü aynıydı, o gökyüzünde açılan, tarif edemeyeceğim kadar muazzam bir manzaranın gözler önüne serildiği göz kamaştırıcı pencere de.

Düşünmeden anlamıştım, cennete açılan bir pencereydi bu.

"Ey, şehit! Korumakla görevli olduğun bu vatan, senin namusundur. Rabb'ine duyduğun iman, annene duyduğun sevgi ve atalarına duyduğun saygının bir yansımasıdır. Bu vatan, senin cennetindir, ey şehit. Onu koru; zira cennet vatanını cehenneme çevireceklerin azabı karşısında dilinde şehadetle dimdik ayakta durduğunda, Rabb'inin cennet kapıları da sana açılmış olacak, bunu unutma!"

Nefes nefese uyandığımda, belirgin bir şekilde inip kalkan göğsüm ve hapsolduğu etten duvarı delip geçmeye çalışan kalbim, hâlâ burnumu sızlatan gül kokusuyla birlikte yüreğim-

deki feryatları daha da arttırırken, gördüğüm rüyanın ince kıvrımları damarlarımda akan kanda soluklanmaya başladı. Solgun olduğunu tahmin ettiğim yüzümden birer birer yastığıma akan ter damlaları beraberinde uykumu da yastığımın üzerine savurduğunda, ne yapacağımı bilmez bir halde zihnimin boşluklarını teğet geçen düşüncelerimle münakaşaya giren ruhuma teslim oldum birkaç soluk boyunca. Ardından ruhumda kalıcı olan yanık bir imzaya ev sahipliği yapan tümceler kirpiklerimde dolup yanaklarımda söndü birer birer.

Uğrunda ölmeyi göze aldığım vatan… Vatanımın cennetini cehenneme çevirecek olanların azabı… Dilimde biriken şehadet sözcükleri… Ve ailem… Yıllardır kahrımı çeken annem… Hiç görmediğim babam…

Tüm bunların eşliğinde kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir raddeye gelmişti bulunduğum lahza. Gördüğüm rüyanın arkasında saklanan, Rabb'im tarafından Resurullah aracılığıyla bilinçaltıma maskelenmiş olan şeyin boşluktan peydahlanan bir şey olmadığını biliyordum. Omuzlarıma yüklenen ağırlığın kalbime çöreklenen huzursuz his, açık olan penceremden içeriye dolan huzursuz esintiyle birlikte somut bir şekilde veriliyordu ellerime…

Yavaş hareketlerle doğruldum uzandığım yerden. Güneş batmış, gerisinde zifiri bir karanlığı armağan etmişti rutubet kokusunun tüm duvarlara sinmiş olduğu eve. Beraberinde evdeki sessizliği de yanı başıma koymuş olan karanlık, gözlerimi koyu bir zindanın içine hapsederken başımın dönmesini umursamadan derin bir nefes alarak ayağa kaldırdım bedenimi. Bir boşluğun içinde kendini kaybetmiş olan ruhum, omuzlarında hâlâ büyük bir yorgunluğu taşıyordu.

Sessiz adımlarla çıktım odadan. Birkaç adım ötemde, karanlığın katili olan cılız mutfak lambası gözlerimi alırken, içeride yemek hazırlayan annemin yanına yöneldim; mutfağa

girer girmez bakışları beni buldu. Gözleri derin bir tebessümle ışıldarken, "Günaydın, oğlum," dedi neşeli ve dinç bir sesle. Gözleri duvardaki saate kaydı. "Kusura bakma, uyuyakalmışım, o yüzden bu kadar gecikti yemek." derken başını mahcupça eğmiş, gözlerini yere indirmişti.

Tebessümüne karşılık vererek ben de gülümsedim ona. Yanına gidip ellerini tutarken hiç sorun olmadığını, zira saat kaç olursa olsun hiç sorun olmayacağını, o uyurken sonsuza dek onu bekleyebileceğimi söylemek istedim. Ancak yüzümde hâlâ varlığını sürdüren gülümsemeyi daha da genişletmek ve kafamı sallamaktan başka hiçbir şey yapamadım. Yine de içimden geçen tüm cümlelerin kalbimden kalbine aktığını biliyordum; biz dilsizlere kelimeleri dile getirmekten çok hissettirmeyi öğretmişlerdi çünkü…

Annem yemeği hazırlarken oturma odasına geçip beklemeye koyuldum usulca. Bu sırada saat dokuzu geçiyor, her şey her zamanki gibi; olması gerektiği gibi ilerliyordu. Yaklaşık yarım saat sonra yemeğimi yedim, sonra annem konuştu, ben dinledim; arada bir söylediklerine kafamı salladım, yeri geldiğinde güldüm, bazen tebessüm ettim lakin tüm bunların yanında eksik kalan, beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Saat gece yarısı olmuştu ve zaman ilerledikçe benim de içimdeki meşum düşünceler artıyor, bir şekilde tüm bedenimi ele geçiriyordu.

İçimde aniden kafamı dağıtma, bir şeylerle meşgul olarak eski nikbinliğime kavuşma isteği oluştu. Ayağa kalkıp tek çare olan televizyonu açarken, kafamı dağıtmaktan ziyade yüreğimi dağlayan haber zihnimin bir köşesinde gördüğüm rüyayla birlikte çok önceden filizlenmiş gibiydi. Belki de bu yüzdendi saatlerdir bir türlü rahat bir nefes alamamam…

Rastgele açtığım bir televizyon kanalında, haberi duyururken nefesi bile titreyen o spikerin kireç kesilmiş yüzünde ve

nereye koyacağını bilemediği ellerinde sallandı ruhum. Bakışlarımda ansızın beliren bir yılgınlık, vatanımın toprağına sıçrayan ihanet meşalesinin yayılan alazlarında, "Asker, yönetime el koydu!" cümlesiyle etkisini gösterdi tüm benliğimde. Zihnime buğzedici kelimelerin yankısı düştü birer birer.

Sonrasında gök kubbeden yükselen selâ sesleriyle dolup taştı kulaklarım. Ruhumun ortasına bir gök taşı misali düşen bu sesler, birbirine karışan düşüncelerimi bıraktı ellerime. Gecenin bu saatinde ölen kimse yoktu, bunu biliyordum lakin vatan için ölmeyi göze alan nice şehit evlatlarını taşıyordu bu ülke, bunu da biliyordum. Bu yüzden annem ayağa kalkar ve iki eliyle yakama yapışırken, dilinin döndürdüğü kelimeleri asla unutmayacağımı fısıldadım kendi kendime.

"Kalk, Hasan. Kalk ve şimdi, şu an çık sokağa. Vatan yaşasın diye ölmek gerek, oğul. Sen benim şu hayattaki tek varlığımsın. Ama 'Bebem anasız yapar da vatansız yapamaz' diyen Nene Hatun misali işte ben de. Sensiz yaparım da, vatansız kimse yapamaz. O yüzden şimdi kalk ve git şerefinle vatanına bekçilik etmeye!"

İşte bu cümlelerdi beni vatanı koruma naralarıyla sokağa iten. Semaya çöken karanlıkta, soluduğum hava bile peygamber sözcüklerini seriyordu yoluma. Cennet vatanımı cehenneme çevirecek olanların azabı karşısında dilimde şehadetle dimdik ayakta duracağımı söyleyen sözcükleri…

Bağıramasam da, hiç sesimi çıkaramasam da koştum meydanlara doğru. Tıpkı rüyamdaki gibi nefesim tıkanana, dizlerimin bağı kopana, başım dönene ve hatta bedenimi hissetmeyecek hale gelene kadar koştum, sadece koştum. Lakin bir fark vardı bu kez; önümde lacivertten eskiz bir gökyüzü uzanana dek değil de ülkem için haddi hesabı olmadan dökülen kanların yere düşerken çıkardığı o titrek melodi kulağıma

ilişene dek koştum. Zira gözlerime ulaşan görüntüler, her melodide gizlenen bedbaht bir ezgiyi mırıldanıyordu, gökyüzünün sonsuz boşluğuna doğru.

Etrafta binlerce insanı gördü gözlerim. Tanıdık tanımadık, çoluk çocuk, yaşlı genç, erkek kadın her cinsten, her ırktan, her dinden ve her mezhepten gelen şanlı insanlar vardı meydanda. Ve dünyanın bunca farklı yolunu bir damarda toplayan şey; vatanını birkaç aymaza yem etmeme duygusundan başka bir şey değildi.

60 darbesine de 80 darbesine de şahit olan yorgun yürekler vardı burada; vatanın defalarca bir uçurumun eşiğinden dönmüş olduğuna şahit olan ruhlar vardı. Ancak bugün yenilgiye değil de millî iradenin zaferine şahit olma günüydü. Çünkü bugün burada, korkaklık ederek inine çekilen ruhlar değil de vatan için ölmeye ant içmiş olan ruhlar vardı, biliyordum.

Silah sesleriyle çınladı kulaklarım. Dün koruyorum diyen Mehmetçik (!) bugün fütursuzca basıyordu tetiğe. Dün yıldızları saydığın gökyüzünden, bugün ülkeyi parçalamayı sayıklayan gözü dönmüş facirlerin kurşunları yağıyordu üzerimize. Bizim ise, Hakk'ın göğsümüze bolca ihsan ettiği imanımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Tankların sokaklardan geçerken çıkardığı gürültülerle inledi her yer. O tankların beraberinde alıp götürdüğü nice canlar, nice feryatlar yükseldi gökyüzüne doğru. Havada gezinip duran F-16'larla, oradan yağan kurşunlarla kâh eğdiğimiz kâh kaldırdığımız başımız, alnımıza damgalanacak olan şehit olma onurunu bekliyordu her an.

Onlarca hainin kurşununa kurban gitmiş olan ruhlara şahit oldu gözlerim. Tankın altına yatan yüce gönüllü şehit oğlu şehitlere, ellerinde al bayraklarla silaha göğsünü siper eden korkusuz bedenlere, bedeninden akan kanlara rağmen yine de

yılmadan oradan oraya koşuşturan gazilerin satırlarına ev sahipliği yaptı hafızam. Bu gece, cumhuriyet tarihine kazınan en şanlı geceydi; Hakk'a sığınanların yüreklerindeki imanla birlikte en şanlı şekilde bitecekti.

Yüreğimde müthiş bir heyecan vardı. Etrafta vatan için bağırıp duran çocuklar, gençler, hafızama sıçrayan şanlı şehadet kanları ve daha binlerce görüntü; her defasında bir kez daha hatırlatıyordu bana vatanımın ne kadar kıymetli olduğunu. Bu yüzden vatanımı ezmeye, ülkemi parçalamaya niyetli olan bir tank gördüğümde, bir an bile düşünmeden attım kendimi tankın altına; vatan için, vatan yaşasın diye ölmek için ve bu ülkenin asla münafıklara yem olmayacağını göstermek için…

Hislerimi müdafaa ettiğim boşluklar kayıptı. Acılarım, sevinçlerim, üzüntülerim, hepsi şu dakikadan sonrasında yok olmuştu. Soluğumun kesildiği andan itibaren gönlümde, aklımda, zihnimde ve ruhumda film şeridi gibi geçen şey tüm hayatım değil de Türkiye topraklarını kurda kuşa bırakmayarak gökyüzünde dalgalandırdığımız zafer bayraklarıydı…

Dilimin ucuna dökülen şehadet sözcükleriyle birlikte yer aldı kanın metalik tadı damağımda. Kulağımda yankılanan sayhalar arasından vatan için kapandı gözlerim. En sonunda sonsuzluğa yükseldim 260 tane şehit ile birlikte ve özgürlüğe kavuştu kelimeyi şehadetim:

"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulüh…"

Ve ruhum sonsuzluğa yükselirken takvim yapraklarından kopup gelen bir tarih kondu yüreğime.

15 Temmuz.

Millî iradenin zaferiyle birlikte 261 şehidin kanına bulanmış olan o gün, bu gündü.

Ve bir kez daha anladı ki tüm dünya; bayrağı şehit kanıyla oluşan bir milleti, hiçbir kanlı gecenin kâbusu korkutamazdı. Zira toprağı şehit kanıyla yoğurulan Türkiye'yi, hiçbir nefretin sahte zilleti yıkamazdı.

Borsa İstanbul İslahiye Fen Lisesi
İSLAHİYE / GAZİANTEP

GÜVERCİN

Özlem NİZAM

Güneş doğmaya başlamıştı. Bembeyaz bir güvercin gökyüzünde süzülerek dönüyordu. Ağzında bir zeytin dalı vardı.

Gözüne bir insan topluluğu çarptı güvercinin. Oraya doğru ilerleyerek yakınlarda bir ağaca kondu. Yükseğe gerilmiş bir ip üzerinde yürüyen tıknaz bir adam elindeki gösterişli aletle bir o yana bir bu yana sallanarak dengede kalmaya çalışıyordu. Etrafındaki insan topluluğu ise boş ve anlamsız gözlerle adamı izliyordu. Kulağa adamın ip üzerinde çıkardığı seslerden başka acıkmış bebeklerin, susmak bilmeyen telefonların sesleri de geliyordu. Güvercin, hala ipte gösteri yapan adamın yanına havalandı. Adam güvercini görünce yüzünü buruşturdu ve onu kovmaya çalıştı. Ancak başarılı olamadı. Güvercin tekrar tekrar adamın yanına geliyordu. Adam güvercine odaklandığı için dengesini kaybetti ve aşağıya düştü. Etraftaki insanlar rahat bir nefes vererek evlerine dağıldılar.

Güvercin hızla havalandı ve ormanın derinliklerine doğru uçmaya başladı. Uzun bir ağacın üstüne konarak etrafı izledi. Bir tilkinin, kürsüye çıkarak ormandaki hayvanlara hararetli bir şekilde bir şeyler anlattığını gördü. Hayvanların arasına sıkışarak tilkiyi dinlemeye başladı. Tilki, ormanın kralı aslanı kötülüyordu. Hayvanlar ise bunların doğru olmadığını tilkiye anlatmaya çalışıyordu. Tilki ise kimseyi dinlemeden, hayvanla-

rı kendi bildiği doğrulara inandırmaya çalışıyordu. Daha sonra güvercin havalandı ve tilkinin omzuna kondu. Kulağına birkaç cümle fısıldadı. Tilki nefesini boşuna tükettiğini anlayarak kürsüden indi.

Güvercin tekrar havalandı, gökyüzünde süzülmeye başladı. Yanından bir metal parçası geçti. Aşağıya baktığında bir savaş alanı gördü. Bir asker ateş etmek üzereyken silahın önüne geçti ve kurşun güvercini paramparça etti. Güvercinin tüyleri dört bir yana dağılırken ağzındaki zeytin dalı parçalandı.

Dağılan tüylerden biri gökte gururla dalgalanan beyaz ay yıldızlı al bayrağın yanından geçti. Rengi bayrağın ay yıldızına; tüydeki kan bayrağın rengine benziyordu.

Bolu İzzet Baysal Gökyüzü Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
MERKEZ/BOLU

ENGEL

Sevgi BACI

Babamla her zaman olduğu gibi hastaneden çıktıktan sonra deniz kenarına geldik. Oysa ben dışarı çıkmayı hiç sevmiyordum. En sevdiğim şey odamda müzik dinlemekti. Fakat babam, deniz havasının bana iyi geleceğini düşünüyordu. Bana iyi gelecek şey belliydi; yürümek belki de koşmak. Kendimi matematikteki "bir'' gibi hissediyorum "etkisiz eleman.'' Hiçbir insana bir etkim olmuyor. Kimsenin hayatına dair en ufak bir fikrim yok. Doğrusu kendi hayatıma da bir etkim olmuyor. Başa sarılmış kaset gibi her günü tekrar tekrar yaşıyorum. Beni düşündüren şey ben bıkmışken her şeyden, ailem nasıl oluyor da hiçbir şey yokmuş gibi gülerek, beni mutlu etmeye çalışıyor? Babam çok sakin, sabırlı ve güler yüzlü bir insandır. Hayatta her şeyin bir nedeninin olduğunu, insanların sabretmesi gerektiğini savunur. Her insanın bu koca evrende bir yerinin olduğunu, hiçbir insanın dünyaya boş yere gelmediğini söyler. Fakat ben bu düşünceye katılmıyorum. Bence bazı insanlar nedensiz, bazıları da nedenli gelmiştir hayata. Herkesin bir yeri yok bence. Kimileri sadece nefes almak için gelmiştir dünyaya…

Eve geldiğimizde annem her hastane dönüşümüzde yaptığı gibi arkadaşlarımı eve çağırmıştı. İlk zamanlar çok kızıyordum anneme. Ama artık kızmıyorum. Sonuçta ben onun tek

çocuğuyum ve beni böyle görmek onu çok üzüyor. Fakat ben hayata küsmedim, sadece kabullendim bu durumu… Arkadaşlarımın yanına gittim "hoş geldiniz" dedikten sonra babama beni odama götürmesini söyledim. Odama gidince müziği açtım, elime bir kalem ve kağıt aldım. Her gün olduğu gibi ne hissettiğimi yazdım kağıda. "Bugün kendimi gökyüzünde sıkışıp kalmış bir kar tanesi gibi hissediyorum…" Kağıdı alıp katladım ve diğer yazılarımın da içinde bulunduğu kutuya attım. Kutu elimdeyken Hasret geldi. Hasret benim en yakın arkadaşlarımdan. Fakat artık eskisi kadar görüşmüyoruz. Hasret'in bana acıyarak bakmasına dayanamıyorum. Benim için üzülüyor, biliyorum. Kapıdan içeriye girdiğinde bir süre birbirimize baktık öylece. Sonra konuşmaya başladık: "-Aslında biraz yorgunum, uyuyacaktım. O yüzden yanınızda fazla duramadım. Diğerleri gitti mi?''-Evet gittiler. Ama ben seninle konuşmak için gitmedim. Neden telefonlarımı açmıyorsun? Neden okula gelmiyorsun? Hani sen bu durumu kabullenmiştim?'' "-Evet kabullendim. Ama haddimi bilmeliyim öyle değil mi? Sonuçta sen yürüyorsun ben yürüyemiyorum. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Telefonlarını açmak istesem açardım. Okula gelmek istesem gelirdim. Demek ki istemiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor mu?" Hasret çok üzgün görünüyordu. Ve onu ben üzdüm. Hasret hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Çok güzel! Ayaklarımı ve hayatımı kaybettiğim gibi Hasreti de kaybettim.

Saat epeyce geç olmuş. Uykumda geliyor. İşte, o anda bile eksik yanım kendini hatırlatmayı unutmuyor. Yatağa tek başıma uzanamam ki. Her zamanki gibi kurtarıcım olan 'Babam' girdi odaya. "Artık uyuma vaktimiz geldi'' dedi. Beni kucaklayıp yatağıma yatırdı. Babamın bu yönünü çok seviyordum. Benim yardım istememi beklemeden ihtiyacım olan şeyi

yapıyordu. Babam sanki benim ne düşündüğümü biliyor ve hemen imdadıma yetişiyordu. Beni yatağıma yatırdıktan sonra şu sözcükler döküldü ağzından:

Ellerimle gökyüzünden bir yıldız indirdim,
Bir dilek diledim hayal dünyasından,
Artık kızımın yüzü gülsün diye,
Haykırdım küçücük hayal dünyamdan.

Bana hitaben söylenen bu şiirden sonra uyku benim için çok daha tatlıydı. (bu arada babam bir yazar)

Çiçekler gökteki yıldızlar gibi,
Kalbe girdiğinde tektir,
Onların büyümesi için gerekli olan su,
İnsanların yüreğindeki sevgi ve merhamettir

Fidanları saksıya diktikten sonra epeyce acıkmıştım. Babamla içeri girdik. Babam beni mutfağa geçirdikten sonra üzerini değiştirmek için çıktı. Dolabı açıp gerekli şeyleri masanın üzerine bıraktım. Daha unuttuğum sebzeleri almak için tekrar dolabın başına geldim. Dolabı açıp sebzelikteki biber ve domatesleri alırken dengemi kaybedip düştüm. Babam koşarak mutfağa girdi. Beni yerde görünce yüzünde ağlamak ve ağlamamak arasında bir ifade oluştu. Hemen yanıma koşup beni sandalyeye oturttu. "-Neden beni beklemedin kızım?'' "-Senin için bir şeyler hazırlamak istemiştim fakat senin tamamlamak istediğin eksik yanım buna izin vermedi.'' "-Kızım öyle söyleme. Elbette sende kendi başına ihtiyaçlarını giderebilirsin.'' "-Her zaman benim yanımda olamazsın baba. Ben de tek başıma halledemeyeceğime göre beni yerde görmeye alışsan iyi olur.'' Babam hiç konuşmadı. Hiçbir şey olmamış gibi yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı. Konuyu değiştirmek istiyordum. Bu yüzen bu anlamsız sessizliği şu sözlerle bozdum:

-Baba, yarıda kalan bir şiirim vardı diyordun yemekten sonra şiiri tamamlayalım mı? Babamın yüzünde bir tebessüm

oluştu. "-Elbette kızım, yemeğimizi yiyelim ardından çalışma odasına gidip şiiri tamamlarız. Saat de 19: 00 'a geliyor. Şiir yazdıktan sonra film açıp televizyon seyrederiz, olur mu? Zaten annen de bugün geç gelecek.'' Sevmiştim bu teklifi zaten ben de epeyce yorulmuştum. Ama harika bir gün geçirmiştik. Şimdiden günün nasıl biteceği konusunda bir taslak oluştu kafamda.

Babamla çalışma odasına gittik. Babamın yarıda kalan şiiri her zamanki gibi mükemmeldi. Fakat eksikleri tamamlamak gerekiyordu. Şiir yazarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Yanımda babam varsa zaman daha çabuk geçiyordu. Saat 21.30'da televizyon odasına gitmek için babam ayağa kalktığında yerin sallandığını hissettik. Korktuk. Hemen odadan çıkıp bahçeye geçtik. Anlam veremediğimiz sesler artıyordu. Gökyüzünde uçaklar kol geziyordu. Babam hemen televizyonu açtı. Kimse doğru düzgün bir açıklama yapmıyordu. Fakat babamın yüzünde her şeyi anlamış bir ifade vardı. Yaklaşık on dakika hiç konuşmadı. Telefonu elime alıp annemi aradı. Hastane de birçok yaralı varmış. Babam anneme "galiba darbe oluyor'' dedi. Ne olduğunu alamamıştım. Çünkü darbe ne demek bilmiyordum. Babam neyi merak ettiğimi anlamış olacak ki "- Kızım darbe Özgürlüğümüze, Vatanımıza, Bayrağımıza yapılmış bir saldırıdır.'' dedi. "- Ne yani şimdi İstanbul da savaş mı oluyor? Kim neden bizim vatanımızı bombalıyor?'' "- Bilmiyorum… Bende dışarı çıkıp bakacağım. Sen evde kal ve kapıyı kilitle, telefonunu da yanına almayı unutma.'' İçimden bir şey söylemek geliyordu fakat… Olumsuzlukları düşünmemeliyim şimdi. Konu Vatandı çünkü. Büyük bir kararlıkla "Ben de geleceğim'' diye bağırdım. Babamın yüzünde ne diyeceğini bilmeyen bir ifade oluştu. Uzun zamandır ilk defa dışarı çıkacağım demiştim. "-Kızım dışarısı çok tehlikeli seni götüremem." "-Baba bana her insanın bu koca evrende bir yerinin olduğunu söylemiştin. Ben de yerimi bulmak istiyorum. İzin ver geleyim." Babama hayır diyemeyeceği bir konuşma yapmıştım. Kabul edeceğini bi-

liyordum. Fakat tehlike duygusu daha ağır basar diye korkuyordum. Bir sessizlik oldu o an. "-Tamam gel kızım." Babam her an kararından cayacak gibi bakıyordu. Neyse ki hemen evden çıkmayı başardık. Babamla Boğaziçi Köprüsü'ne geldik. Babamın neden gelmemi istemediğimi anlıyordum. İnsanlar yerde yığılmış, barut kokusu, kafamıza yağmur gibi boşalan mermiler… İlk defa yaralı bir insan görüyordum. Belki de ölmüştü bilmiyorum. Ama her şeyi bu vatan için yapıyorduk. Şehit kanları ile oluşmuş bayrağımız, yeni şehit kanlarıyla yıkanıyordu. Topraklarımızı hain çizmeleri çiğniyordu. Ölüme koşarak gidiyorduk vatan için. Ama bazılarımız ayaklarımızla değil, yüreğimizle koşuyorduk. İşte o an anladım, engel ayaklarım değil düşüncelerim." "Bak diyorum ayakların olmadan da koşabiliyorsun, hem de öylesine değil düşmanın üstüne koşuyorsun." Herkesin bir yeri varmış gerçekten bu evrende. Ben ayakları olmayan fakat yüreğiyle düşman üstüne koşan birisi olmak için geldim şu dünyaya. Vatanımı her zaman savunmak için. Bu düşünceler kafamda geziyorken bombalar, mermiler yağmur gibi yağıyor toprağa. Sonra her yer kararıyor. Gözlerimi açtığımda hastane odasındaydım. Oda bayraklarla süslenmiş, yanımda babam, annem ve tanımadığım insanlar vardı. "-Baba ne oldu bana?" "-Kızım, bir metre önümüze bir bomba düştü ve sen yaralandın. Seni hastaneye getirdik. Vatanımıza savaş açan hainler, cevaplarını alıp gitti topraklarımızdan. Onlara cevaplarını veren bir kişide sen oldun." "-Baba biliyor musun o an neler düşündüm." Babamın sormasını beklemeden söze başladım. "Aslında her insan engelli olabilir. Engelli olmak; ayağı, kolu vb. olamaması demek değildir. Aslında engel insanın düşüncesidir. Kendimi ve sizi üzerek geçirdiğim günleri hatırlayınca kendime kızıyorum. Ama artık o günler eskide kaldı. Okuluma geri döneceğim. Üzdüğüm kim varsa onlardan özür dileyeceğim. Bir insan asla engelli doğmaz, sadece düşünceleri ona engel olur." Babamın yüzündeki mutluluk içimi ısıtıyordu. Onu böyle görmeyi çok özlemiştim.

Hastanede şunları yazıyorum.
Yine bir çiçek soluyor, Vatan uğruna toprak üstünde
Bir annenin daha ağıt sesleri yükseliyor semaya
Küçük bir çocuğun gözyaşları ıslatıyor toprağı
Ama doymuyorlar kana, bizi vatanımızda rahat bırakmıyorlar
Gök, kızıl bulutlarla bayrak rengine bürünüyor,
Güneş karardı, yas rengine giriyor
Sokaklar haykırıyor, caddeler uluyorken
Şehit kanları Türk Milletinin destanını yazıyor.
ENGELSİZ BİR DÜNYA DİLEĞİYLE.

Ahmet Yesevi Anadolu İmam Hatip Lisesi
MERKEZEFENDİ / DENİZLİ

BİTMEYEN DAVA

Enise GÖKÇE

Gün dökülürken geceye damla damla, yaprakların hafif hışırtıları gökyüzünü kaplıyordu. Ilık meltemin getirdiği ıhlamur kokuları arasında kalan İstanbul derin uykulara dalmamıştı henüz. Caddelerde hâlâ aynı kalabalık, insanlarda hâlâ aynı telaş... Sokak lambalarının aydınlattığı yollar alabildiğine tozlu ve tıklım tıklım...

İnsan selinin içinden sıyrılmaya çalışan ufak tefek, buruşuk yüzlü bir karaltı vardı kimsenin umurunda olmayan. Elinde bir parça ekmekle yürümeye çalışan bu zavallı ihtiyar ayakta zor duruyordu. Güçsüz kollarında taşıdığı ekmeğini güç bela götürürken gözlerinden hem sevinç hem de endişe emareleri okunuyordu. Kalabalıktan çıkan ses kulaklarını uğuldatırken bir an dinlenmek için yanı başındaki kahvehanenin camına yaslandı. Nefesi kesilmişti ve bacakları titriyordu. Koskoca bir gün daha gitmişti ömründen. Kim bilir belki de hayat nehrinin son katresiydi düşen...

Çukuruna kaçmış iri ela gözleriyle etrafını taramaya başladı. Karşı kaldırımda hoplaya zıplaya ilerleyen bir çocuk, ellerinde telefon hararetli hararetli bir şeyler konuşarak önünden geçen insanlar, koşuşturan bir sürü adam... Ailelerini düşledi hepsinin. Mutlu bir yuva, güzel bir ev ve daha nicesi... Ken-

disinde olmayan bir dolu şey. Sonra önünde durduğu kahvehaneye takıldı bakışları. İçerde bir televizyon ve çay içen yine bir sürü adam... Fakat onu alakadar eden tek şey televizyon olmuştu. Haberlerde gördükleriyle gözleri daha da irileşti ve tutunacak yer aradı. Tıpkı 36 yıl önce olduğu gibi.

12 Eylül 1980... O zamanlar gençti daha. Toydu ve hatta biraz cahil. Darbenin ne olduğunu anladığı ilk sene... Demir gövdeli tanklar geçmişti bir bir daracık sokaklardan. Ellerinde silahlarla askerler, tutuklanan insanlar. Ve babasının bir iftira ile koparılışı evinden. Nasıl da ağlamıştı o gün! Sarsıla sarsıla, titreye titreye...

Sonra 28 Şubat kareleri geçti gözlerinin önünden. Sırf başörtüsü yüzünden üniversiteye alınmayışı, eğitiminin yarıda kalışı ve hayallerinden zorla vazgeçirilişi... Tekrar tekrar yaşarken o sahneleri, yaşlı bedeni daha fazla dayanamadı, düşecek gibi oldu. Göz pınarlarında yaşlar tutunamadı daha fazla. Aktı, aktı ve aktı...

O an elindeki ekmeği bile unutmuştu. Onu hemen yanındaki ekmek kutusuna bıraktı. Çünkü o artık karnını doyurmaya ihtiyacı olmadığını biliyordu. Şehitlik vardı aklında. Ani bir kararla azalan insan kalabalığından sıyrıldı ve gücü yettiğince koşmaya başladı. Az önce neşeyle cıvıldaşan kuşlar susmuş, caddeler derin bir sükûnetle bu ihtiyar yabancıyı izliyordu. İçinde dolup taşan metanet hayret vericiydi.

Boğaziçi'ne yakın bir yerde yolunun tanklarla kesildiğini gördüğünde ıslak gözlerinden iki damla daha yaş süzüldü. Yıllardır içinde ukde kalan mücadelesini bitirecekti şimdi. Ağzına tıkılan kelimeleri haykıracaktı cihana: "Bastırmam o kirli çizmelerinizi tertemiz toprağıma!"

Ve aldırmadı tanklara. Bedeninin dayanmayacağını bilse de koşmaya devam etti. Boğaziçi'nin suları bulanık... Gecenin gizemini üzerine örtmüş; sakin seyreden dalgalar her an, kopacak fırtınayı gözlüyor. Dostuna yardım edememenin acısıyla kıvranıyor gökte yıldız. Uğruna can vermek için koşan yabancıya sesleniyor hilal: "Koş ey dost! Koş ki görsün âlem, vatan nasıl korunur!"

Nihayet yorgun düştü. Çöktü, ellerini dayadı asfalta. Soluklandı ve ayağa kalkmak istedi. Bir yandan kısılmış sesiyle yeni toplanan halka seslendi:

-Ey ahali! Gün bugündür, gösterelim şu hainlere günlerini!

Kaç kere aynı cümleyi söylediğini bilmiyordu. Tekrar çöktü. Gönlündeki keder gözlerine yansımıştı. Üstü başı kir içindeydi. O ağladıkça yüzündeki toz zerreleri ıslanıyor, gözyaşları kendilerine ince çizgiler halinde yol çiziyordu.

İnsanların bağrışmaları, silah seslerine karışırken bombalar patlıyordu. O an arkasında duyduğu sesle irkildi. Yüzünü temizledi önce. Başını çevirdiğinde karşısında iyi giyimli bir genç adam duruyordu. Hareketlerinde telaş hâkimdi. Endişeyle sordu:

-Teyzeciğim sizin burada ne işiniz var? İsterseniz sizi evinize götüreyim.

-İyiyim çok şükür, dedi kırık bir sesle. Çok mühim bir iş için buradayım. İşte bu yüzden evde oturma zamanı değil.

Sonra başını tekrar tanklara çevirdi. Gözlerini kıstı. Alev alev bakışları uğradığı yeri yakacak kadar öfke doluydu.

Fakat genç adam yardım etmek istiyordu. Israr etti:

-Ama teyzeciğim siz ömrünüzün sonbaharındasınız.

Dayanamazsınız. Bırakın da biz gençler sizin için de mücadele edelim.

Derin ve manalıydı gözlerindeki ışıltı. Kararlı ve cesur bir sesle:

-Asla! Ben buraya daha başlamadan bitirilen mücadelemi sona erdirmek için geldim. Allah'ın izniyle muzaffer olmadan şuradan şuraya gitmem. Hem sen darbe nedir bilmezsin. Ülke alt üst olur. Ben ülkem batsın mı istiyorum sanki? Hayır. Aksine şu hainlere kim daha güçlüymüş göstermek istiyorum.

Genç adam duygulanmıştı. Yere çöktü ve ağlamamak için kendini tutarak:

-Ben de sizden bu cevabı bekliyordum. Allah sizden razı olsun.

Vedalaşırlarken ikisi de ağlıyordu. Son sözleri şahadet olacak iki dava arkadaşı... Ve iki isimsiz kahraman. Genç adam koştu, koştu, vuruldu ve şehit oldu...

Dehşeti bir kat daha artmıştı. Bu nasıl katliamdı böyle? Asker kendi vatandaşını vurur muydu? Tarihin hiçbir sahnesinin tanıklık etmediği bir geceydi demek ki bu. İnsanlığın görmediği kanlı terörist ordusunun masumları vurduğu bir gece...

Bağırdı, çırpındı sesini duyurmak için:

-Hainler! Nasıl bir zihniyet bu? Sizin de sonunuz gelecek!

Zorlukla doğruldu ve eline geçirdiği taşları savurmaya başladı. Dilinde hep bir duası vardı: 36 yıl öncesinden kalan davasının kapanması.

Herkes bu azimli kadına dikkat kesilmişti. Özellikle hainler afallamış, çıkış yolu arıyorlardı. Şimdiden planlarının

suya düşeceği belli olmuştu. Bir tanesi yarı müstehzi yarı endişeli sordu:

-Söylesene ihtiyar, sende olup da bizde olmayan şey ne?

O, bu zavallı soruyu duyduğunda hiç duraksamadan haykırdı:

-Ne olacak vatan sevgisi! İşte bu sizde olsaydı ihanet etmezdiniz yıllarca ekmeğini yediğiniz ocağınıza! Masum insanları katletmezdiniz!

Bir taş daha aldı yerden ve gözlerini kapattı. 36 yıl öncesini düşledi ve dua etti tekrar: "Yarabbi, bu gece beni yanına al. Yıllar yılı bitmeyen davamı sonlandır ve beni sana eriştir."

Tam bir saat geçmişti zavallı edepsizlerin kalkışmasının üzerinden. Gece hâlâ bitmemişti ama ölüm kusan uçakların, üniformalı hainlerin çektiği setler yıkılmak üzereydi. Derin, mavi suları suskundu Marmara. Giden sevgiliye üzülüyordu sanki sema. Hiç gelmeyecek bir kardeşini düşlüyordu sokaklar. Evet, giden vardı ama dönen yoktu seferinden. Bu yolda ya gazilik vardı ya da şehitlik. Kimsenin önemsemediği hatta görmediği o ihtiyar kahraman göçmüştü bu dünyadan. Adını değil belki ama gönlünü yazmıştı 15 Temmuz satırlarına. Onun biten mücadelesini yaşatacaktı yeni nesil. Bu topraklar çapulcuların elinde çürümeyecekti Allah'ın izniyle. Çünkü sen korunmaya layıksın Türkiye'm!

Denizli Erbakır Fen Lisesi
MERKEZEFENDİ / DENİZLİ

TEMMUZ ZEMHERİSİ

Meltem YOĞURTCU

Kalabalık, telaşlı gününü gece eden Ankara dinlenmeye çekilmişken ve kaldırımlar, dibinden yükselen binaların kuytusuna sığınmışken her gece olduğu gibi, bir tuhaf gökyüzü bu gece.

Kederimin düğümlerini çözmeye çalıştıkça daha sıkı düğümlerle cebelleşiyorum. Günü ardımdan batırdım, beni büyüleyen Ankara ışıklarına karışıyorum. Gökyüzü umuttu benim için. Umutları yitirmeye müptelayım da ondan mı şu tozu dumanı nefes kesen şehrin gökyüzünü örten ışıklarından kopamıyordum. Lakin içimdeki ayaz başka üşütüyor bu defa. Alışılmışlıkların dışı tehlikelidir. Bir tedirginlik kaplıyor içimi. Evhamımı da yükleyip sırtıma sokaklara karışıyorum.

Bir gürültü kopuyor tepemden. Kulağımda deli eden bir çınlama bırakıyor. Sesler siliniyor zihnimden. Etrafımda telaşlı onlarca göz koşuşturuyor. Umutlarımla doldurduğum gökyüzünde, çirkin bir siyahlık; ölüm yağdırıyor. Huzur kokusu yükseliyor yere düşen bedenlerden. Huzurun kokusu mu olur, diye soruyor aklım kalbime. Kalbim bu kokuda yitip gitmek için kıvranıyor. Böyle bir koku ancak huzura ait olabilirdi. Yerde kanlarıyla yıkanan bedenlerin yüzündeki tebessüm ancak huzurdan olabilirdi. Gerçek huzur. Her türlü eksiklikten mü-

nezzeh olandan gelen huzur. Es-Semi olanın, kullarının niyazını kabul edenin tattırdığı huzur.

Kalbimden yükselen ümitli çırpınışlar... Eksikliğinden ötürü yarım hissettiğim huzurla tamamlanıyor muyum? Tedirginlik bedenimi titretirken, olan bitene bir anlam verememişken huzura mı karışıyorum?

Tekbirler kulaklarımı okşuyor. Şehadetler yankılanıyor Ankara sokaklarında. Az ötemde ki ince, acı dolu bir haykırış gelip suratıma tokat gibi çarpıyor. Zırha bürünmüş canavar ezip geçiyor birini öylece. Geç kalınmış bir yardıma koşuyorum. Bedeni dağılmış yerde yatanın göklere anca sığdırdığım umutlarım olduğunu gördüğümde ölüyor dünyam. Yitirileni yitirmenin ciğeri delen sızısıyla kanıyorum içten içe.

Yanmak her anında küllerinden dirilerek acının. Yanmak, kaybettiğini kaç kez kaybedebileceğinle yüzleşmek. Yanmak, ateşe atlamaktan daha fazlasıydı hep. Başka yürekleri yangına atmamak için yanmaksa bambaşka bir yürek.

Gözümden yanağına süzülenle uğurluyorum onu huzurun kollarına. Bir milleti bağrına basanı bağrında müdafaaya koyuluyoruz hep birlikte. Özgürlük ateşiyle güçleniyoruz. "Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet'' ise namus bildiğimiz. Biz de namusumuza pusat ettiğimiz tekbir nidalarıyla kalkan oluyoruz.

Teslimiyet. Bir anlama kavuşturmaksa var olma nedeni insanın, şu anın anlamı teslimiyet. Her gecemizi güne kavuşturanın bizlere layık gördüğü kadere teslimiyet...

Kalbimi parçalara ayıran bir soğukluk sarsıyor bedenimi. Bedenim düşüyor yere. Bu gün değilse bile bir gün karışacağım vatan toprağından yayılan ürkek bir titreyişin ritmine.

Kabullenmek ne kabullenilmez olgu! Direnmek ne direnilmez yücelik! Yüreğim ihanetin zaferini kaldıramayacak kadar sevdalı dalgalandıkça şahlanan ay ve yıldıza. Ama kalkamayacak kadar güçsüz bacaklarım.

Gülen yüzler ellerini uzatıyorlar ayağa kalkabilmem için. Tebessümün bir kere bile oturmadığı yüzümde kocaman bir gülümseme peyda oluyor. Ölüydüm de yeni mi başladım hayata? Bu ne meşk eden huzur? İçime dolu dolu çektiğim misk... Bu nasıl içinde kaybolunası bir huzur?

Zaferle kuvvetleniyor ardımda bıraktıklarım. Anadolu'nun iyileşmeye yüz tutmuş yaralarını kanatanların hesabı soruluyor. Masumların canına kıyanların canı kıyılıyor adalet önünde. Zihinlere yerleşen o vebanın temizlenmesine ödenen bu diyet ne sancılı!

Ankara'nın gözyaşıyla ıslanan yürekler var o gece. Deniz kokan şehirlerden şehitler var. Dağlar arasına saklanmış Anadolu topraklarından ağıtlar var o gece. Milleti orduya kırdıran kahpeler var o gece. O gece öyle bir temmuz gecesi ki en sert zemherisi Anadolu'nun.

Mustafa Doğan Anadolu Lisesi
MERKEZ/ERZİNCAN

ADEN

Ezgi YILDIRIM

Ve ben karşısında dimdik duruyordum, beni bu halde görünce Ömer ya benim emrimi yerine getir ya da çekil yolumdan dedi. Aklım almadı bir türlü bana Vatana ihanet et dedi. O cümleyi duyar Zekai Paşa'nın emriyle o hainin alnının tam ortasından vurdum. Ben arkamı dönmüş gidiyordum. O sırada hainin fedaileri mermi yağdırıyordu. Bir, üç, beş kurşun derken derin bir uykuya daldım.

Yorgunluk çökmüş üzerime, daldığım derin uykumda seni gördüm anne. Kucağında çocuklarım yanında babam ve eşim vardı. Niye yaşlı gözlerle bakıyorsunuz bana. Bir şey mi oldu vatana, bir şey mi oldu bana. Anne neden susuyorsunuz benimle konuşsanıza, Neden çocuğum baba diye ağlıyor anne? Neden eşim gözyaşlarını tutamıyor? Neden etrafta bu kadar kişi var? Hepsi başıma toplanmış korkuyorum anne! Senin bakmaya kıyamadığın Ömer'ine otuz kurşun yağdırdılar. Boğuluyorum anne! Otuz küçük yara var, nede olsa geçer. Anne Ertuğrul ile Elif'i de bana verin, onları özledim. Kokusunu içime çekmek istiyorum. Eşimin gözyaşlarını sil, ona uzanamıyorum, gözyaşını silemiyorum, yanınıza gelemiyorum anne! Of, o kadar özledim ki sizi, anlatamıyorum! Neden bir gecede bu kadar özledim sizi? Yanınıza gelmek istiyorum ama gelemiyo-

rum. Babama da söyle anne, ağlamasın. Omuzlarda taşıyorlar, babam da öylece gözü yaşlı gururla bana bakıyor.

Herkes tekbir getiriyor, duyuyorum anne! Neden bu kadar kalabalık? Neden bu kadar insan bağırıyor: "Şehitler ölmez, ölmez vatan bölünmez!" diye. Bir ara sessizlik çöktü, anlayamadığım bir sessizlik. Meğer cenaze namazım kılınıyormuş. O an anladım ki şehit olmuşum. îmam sesini yükselterek Ömer! Kahramanımız hakkım helal ediyor musun bizlere, ben ise bağınyordum, haykınyordum "Helal olsun" diye ama beni kimse duymuyordu anne. Şimdi anladım neden ağladığınızı, çocuklarıma koklayamayışımı sanlamayışımı, eşimin gözyaşlarını silemeyişimi; Omuzlarda neden taşındığımı, nereye gittiğimi öğrendim anne. Benim yolum Vatan yolu, Namus yolu, Hak yolu!

Ben cennetteyim anne buradakiler hep şehitmiş, vatanını kurtaran vatanı için göz kırpmadan ölüme gidenlerin yeriymiş. Nene Hatun'u gördüm, Seyit Onbaşı'yı gördüm. Ve biliyor musun anne, Peygamberimin dağın aslanı dediği Hz. Hamza'yı gördüm. Beni kucakladı, bana sımsıkı sarıldı. Yaralarıma baktı ve dedi ki "Biliyor musun Ömer, bana da Uhud Savaşı'nda göğsümden giren sırtımdan çıkan mızrak yarası açtılar. Onunla da yetinmediler başımı gövdemden ayırdılar. Vücudumu paramparça ettiler. Beni eşim bile tanıyamadı. Buraya geldiğimde benim yaralarım da senin ki gibiydi. Acıyordu, ağrıyordu, sızlıyordu ama sonra ne oldu melekler geldi yanıma güzel kıyafetler giydirdiler, güzel kokular sürdüler. Mutluydum özlem çektim ama değdi bak orda kilerine onlar benim ailem onlar da cennetin en güzel yerindeler sende aramıza peygamber sancağına hoş geldin Ömer.

Bende buradayım anne arkadaşlarımla Peygamber efendimizin sancağının altındayız, size bakıyoruz. Biz şehitler göre-

vimizi bitirdik, sıra bizim gibi kahramanlarda biz vatanı bırakmadık, sizlere emanet etik, sizde sizden sonrakilerine emanet edin anne.

Üzülmeyin anne ben ölmedim şehit oldum izliyorum sizi. Biliyor musun anne ben cennetin en güzel yerindeyim. Kevser Havuzlan var burada ve ben bu Kevser Havuzundan kana, kana su içtim. İçin rahat olsun, yaralarım geçti anne. Burada bana en güzel elbiseleri, en güzel kokuları sürdüler. Doğru ya, peygamber efendimizin karşısına başka nasıl çıkılır?

Biliyor musun anne Vatanın kurtulduğunu bana kim müjdeledi. Peygamber efendimiz. Tüm şehitleri sancağı altına toplamış benim gelmemi bekliyorlardı. O muhteşem nurlu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle: "Ömer Vatan kurtuldu" dedi. O anda çok mutlu oldum, dizlerimin üzerine çöktüm hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Açtım ellerimi semaya "Şükürler olsun sana Allah'ım şükürler olsun!" diyordum. Ben burada cennettin en güzel yerinde peygamber efendimizin sancağı altında sizi izliyorum. Ben sizi ve Vatanımı Allah'a emanet ediyorum benim güzel yürekli annem...

Üzülmeyin ben burada çok mutluyum sizinle kavuşacağım günü bekliyorum. Babamın ve senin ellerinden eşimin alnından, Ertuğrul ve Elif'imin gözlerinden öpüyorum. Ha bu arada annem unutmadan söyleyeyim bana burada "NÎĞDELl YİĞİT" diyorlar.

Erzincan Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi
MERKEZ/ERZİNCAN

KIRKDAN ÜÇ EKSÜĞE YİGİRMİDEN TOKUZ EKSÜK DÜŞDÜKDE...

Burak Can YALÇIN

Kendilerine: "Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın dendiği zaman, 'Bizler sadece ıslah edicileriz' derler. Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lakin anlamazlar."

(2/Bakara-ll-12)

19 Rebîülevvel 1083-Bursa-

Uçsuz fezayı içine düştüğü siyahı muammadan kurtaran ve bir yıldızın gözbebeğini andıran kandiller, odanın kasvetli ve loş vaziyetini gittikçe ağırlaştırıyor; insanın ruhunu boğan bir hal oluşturuyordu. Köşede bir sert hasır üzerinde yatan ve suretinde nuranî bir tebessüm olan ihtiyar, odanın ahşap ve aşınmış tavanını seyrediyordu. Üzeri bir yorgan ile örtülüydü. Etrafında gözyaşlarıyla bekleyen üç dervişten başka kimse yoktu. Derin bir sükûtun ardından ihtiyar şeyh yumuşak sesiyle kasveti böldü:

-Mahmud oğlum sana son sözüm bu ola: "Kırkdan üç eksüğe, yigirmiden tokuz eksük düşende Rabb'im zümrüd gagalı kuşlar gönderür."

Bu sözler dervişte derin bir mana dalgalanmasına sebep oldu. Öyle ki zihni birden bir girdabın içinde çağları aştı. Ruhu

rüya ile hayatı birbirine bağladı. Öyle ki elleri elinde olan ihtiyar şeyhin derin huzur içerisinde gözlerini kapayışmı bile hissetmedi.

10 Haziran 2016 -İstanbul/Sahaflar Çarşısı-

-Muhteşem! Hakikaten bunu satmak istediğinize emin misiniz? Pek kıymetli bir el yazmasna benziyor. Esasen bunun kıymeti paha biçilemez. Fakat bende bu kitaba verecek kadar para yok. İsterseniz başka bir kişiye satınız.

-Hayır, hayır! Ben hemen satıp paramı almak istiyorum. Siz ne kadar veriyorsanız öyle olsun.

-Peki öyleyse, siz bilirsiniz. Bin lira verebiliyorum ancak. -Tamam anlaştık.

Adam sahaftan çıkarken bir mezarlığın bahçesinde bulduğu siyah ciltli elyazması kitabı satarken ettiği zararın farkında bile değildi. Oysa ihtiyar sahaf ettiği karı hesap bile edemiyordu. Müşterisi çıkınca büyük bir iştahla kitabı okumaya koyuldu: "Bismillahirrahmanirrahim Peygamber Efendimiz'in şefaati bizlerle olsun. Cenâb-ı Hak devletlu Padişahımız Hazretlerinin ömrünü uzun, saltanatını şanlı eylesin.

Dirler ki Kabil Habil'i öldürdük de, bu fitnenin tohummı arzın sinesine ekmüşdir. Şüphesiz ki şeyhim efendimin dediği doğrudur. Tâ ki zuhûr ide. Ey âdemoğlu unutmayasun ki sevdiklerinüz tapdıklarmuz olmaya. Gün gele ki hürriyete ve şûraya tâbi olmayan şeytan size nuranî bir sûretle ben bir evliyayum deyu gelüp hürriyetinüzü ve dahî divânmuzu bozup sizi aldatmaya. İşbu hal öyle sirâyet etdükde şeyhimün didüğünü dirüm ki bilip ana göre amel edesiz: Kırkdan üç eksüge, yigirmiden tokuz eksik düşdik de Rabb'im zümrüd gagalı kuşlar gönderür."

Sahafın gözleri fal taşı gibi açılmış, bu kitabın alela de bir kitap olmadığını fark etmesiyle merakı da artmıştı. Derhal toparlanarak birkaç telefon görüşmesi yaptı, sonra dükkanı kapattı ve çıktı.

20 Rebîü'lâhir 1083 -Bursa-

Derviş Mahmud elindeki tüy kalemi mürekkebe batırırken sanki gecenin esrarengiz sükûtunu sıyırıp kağıda nakşediyordu. Pencereden yüzüne vuran hafif rüzgarın serinliğinde yazmaya devam etti:

"01 vakit kim Ebrehe misüllü küffar gelüp güya Kabe'yi imar iderüm deyu nice Kâbeler yıkmağa niyet eder de siz anı bir büyük evliya sanarsuz, Demir kanatlu ejderhalar gökden gelür, başınıza seng-i hâreler yağdurır, yerden nice canavar misüllü mahlûkat üstünüze gelür de siz-Allah korusun-kıyamet mi koptu, nâra mı yanduk dersiz...

1 Temmuz 2016-İstaıbul-

-Halâ bir mana veremedim usta. Yazma, sanki bir kehanet gibi... Bazı şeyleri günümüzle eşleştirebiliyoruz: Meselâ demir kanatlı ejderhalar uçak olabilir, demir canavarlar araba olabilir tarik olabilir fakat yine tam bir îzahmı yapamıyorum, dedi Ahmet.

Bir üniversitede profesördü Ahmet, Osmanlıca metinlerle ilgilenmeye bayılırdı. Yuvarlak eski bir masanın etrafında dört kişiydiler: Sahaf Necmi Usta, Profesör Ahmet, Vaiz Selim Hoca ve esrarlı konular üstüne yazdığı kitaplarla tanınan genç yazar Mahmut. Mahmut sert bir sesle atılarak:

-Ben bu gizemi çözmek üzereyim. Birkaç soruya da cevap bulursam kitabın sırrını anlarız

dedi. Sahaf şaşkın gözlerle bu genç adamı süzdü ve cevap verdi:

-Bize bahsetmedin bundan?

-Size sürpriz olsun istedim usta, çok az kaldı.

Herkes bu bekleyişi kabullenmiş bir şekilde başını salladı.

10 Temmuz 2016 -İstanbul-

-Müjde! Nihayet kitabı çözdüm dedi Mahmut keyifle masaya otururken. Herkes pürdikkat onu izliyordu. Mahmut masaya eğilerek heyecanla başladı:

-Tamamen bir kehanet... Çok doğru: Cehennemi bir hâli anlatıyor. Suriye'yi, Irak'ı düşünebiliriz. Tam bir cehennem içerisindeler ama bu kitapta kastedilen yer bence burası: Türkiye. Bunu bazı bölümlerdeki gizli işaretlerden çıkarıyoruz. Verilen tarihin sırrına gelince: Hangi hicri yıldayız şimdi? 6 Şevval 1437. Neydi verilen şifre? Kırkdan üç eksiğe, yigirmiden tokuz eksik düştükde. Tarih buna karşılık geliyor: 11 Şevval 1437. Kırkdan üç çıkar: otuz yedi 1437'ye, yigirmiden dokuz eksik: 11 Şevval 'e işaret eder. Eğer bu kitap hakîkatse beş gün sonra 11 Şevval 1437 yani 15 Temmuz'da bir şeyler olacak. Büyük bir şeyler... Bir savaş mı tabî afet mi bilmiyorum. Ama içimde bilinmez bir ses beni bu kehanetin gerçekleşeceğine inanmaya zorluyor.

Mahmut sözlerini bitirdiğinde herkes şaşkın ve sessiz birbirine bakıyor ve nihayet çözdükleri muammanın garipliğiyle olacakları düşündürüyordu.

14 Temmuz 2016 -Pensilvanya-

-Gayrı Firavunları devirmek için Musa olmanın, gayrı ümmet-i Muhammed'i Ebû-cehillerden kurtarmanın vaktidir. Allah bize bu kutlu günü yıllar evvel ilham etti kardeşlerim,

vakit bu vakittir. Vatanda zillete katlanan kardeşlerinize haber veriniz. Gayrı Allah'ın bize verdiği vahyi herkese tebliğ etmek için cihat yapmak zamanıdır. Unutmayınız ki Allah için ve onun hidayet verdikleri için yapılan cihat farzdır ve bu uğurda ölenler şehadet pâyesiyle cennette Peygamber'in en yakın ahbabıdır. Keşke ben de bu mukaddes davada şehîd olacak olan kardeşlerimizden olsaydım. Rabbim beni de o kardeşlerimizin yanma koy.

Sözde Mehdi olduğuna çevresindekileri inandıran adam hem anlatıyor hem de ağlamasının dinleyenler üzerindeki etkisini arttırmak için bayılacak gibi kendini bırakıyordu. Etrafında yirmi kişilik bir topluluk diz çökmüş hem ağlıyor hem de büyülenmiş gibi anlatılanları dinliyordu. Sonunda sahte Mehdi emretti:

Haydi Mustafa evladım vakit tamam. Haberi veresin, diyesin ki cennet sizin için hazırlandı, koşun cennete.

Mustafa sicim gibi yağan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, aniden ayağa kalktı: -Emredersiniz Mehdi Hazretleri! Allah sizi muhafaza etsin, canımız uğrunuzda feda olsun, siz olmasanız İslam olmazdı. İnşallah zaferle gelinecek ve mübarek ayağınıza yüz sürülecek.

Mustafa kalkıp sahte Mehdi'nin elini öptükten sonra hürmetkar tavırlarla geri geri odadan çıktı. Seri adımlarla başka bir odaya geçti. Odada beş kişi vardı gülümsedi. Az önceki mahcup yüzden eser kalmamıştı. Masum gözleri şeytani bir sevinçle parladı: -Paşa'yı arayınız, vakit geldi, Mehdi hazretleri emir buyurdular.

- Temmuz 2016 -Ankara-

-Nasılsın babacığım, iyi misin?

-İyiyim Ömer'im asıl sen nasılsın iyi misin?

-Ben de... Baba üzerimde garip bir hal var. İki gündür bir rüya görüyorum. Uyanıyorum*, içimde sıkıntı desem sıkıntı değil sevinç desem sevinç değil... -Hayrola oğlum bir doktora gideydin.

-Yok baba, öyle doktorluk bir şey değil bu. Rüyamda yemyeşil bir vadideyim. Bir ırmak akıyor, gök kadar berrak. Sonra kuşlar sarıyor etrafımı, ilahî söylüyorlar sanki. Kanatları

ipek gibiydi. Gagaları sanki zümrüttendi. Omuzlarıma konup benimle konuşuyorlardı 'Hadi gidelim." dediler bana. Hatta birlikte uçtuğumuzu da gördüm.

-Allah hayırlar versin oğlum, ne güzel şeyler görmüşsün. İnşallah manası da hayırlıdır.

-İnşallah babacığım, hakkınızı helal edin bana.
-Helal olsun oğlum sen de helal edesin.
-Helal olsun babam.

- Temmûz-2016- Boğaz Köprüsü

Mahmut derin bir heyecan ve şaşkınlıkla köprüde arabaların ve insanların oluşturduğu müdafa hattını geçmeye çalışarak ilerliyor, her adımında bir Esma'ül- Hüsnayla dua ediyordu. "Ya Cebbar sen bu zorbaları yola getir. Ya Fettah bu karanlık gecede vatanımın bahtını aydınlıklara aç."

Demek buymuş o kitabın sırrı .Yüzleri geceden daha karanlık insanlar kuşatmıştı köprüyü. Neden kendi vatandaşlarına ateş ediyorlardı? Gökte yıldızları, denizde mehtabı korkutan bu demir yarasalar ölüm kusuyorlardı bin yıllık bir ruhun kalbine. Bu düşünceler içerisinde en öne ulaşan Mahmut karşısında tankları ve asker kıyafetli canileri gördü. Bütün gücüyle bağırdı:

-İnsan kendi vatandaşına silah çeker mi? Biz aynı toprağın insanları değil miyiz? Mehmetçik kendi halkını mı vuracak?

Ama bu asker kıyafetine girmiş siyah yüzlülerin akılları, kalpleri değil ruhları bile mankurtlaşmıştı, duyuyor da anlamıyor gibiydiler.

-Geri çekilin! Her şey sizin için, daha güzel günler için, geri çekilin, yoksa ateş açarız! -Aç haydi, kendi halkını mı vuracaksın? Vur! Şehit olursak alnımız açık rabbimize kavuşuruz. Peki ya siz?...

Mahmut'un bu sözleri coşkulu kalabalığı daha da coşturmuştu. Askerlerin ikna olmasından korkan baş hain telaşla emretti: Ateş!

On dakika sonra köprü yerde yatan şehit ve yaralılarla doluydu. Boğazın serin suları akmayı bıraktı sanki, mehtap dondu, yıldızlar söndü...

Mahmut düştüğü yerden doğruldu. Etrafına bakındı. Yanındaki kanlar içindeydi. Başını kaldırıp dizine koydu ."Erol ağabey " dedi titrek bir sesle: "Erol ağabey." Erol başını çevirdi, yanında yatan oğluna bakarak "Abdullah " diyebildi son kez. Abdullah ses vermedi. Erol da yumdu gözlerini. Ve baba oğul diğer şehitlerle hakka yürüdü...

Özel Kuvvetler Komutanlığı

-Gerekirse vatan hainini vur oğlum! Bil ki bu yolun sonunda şehadet vardır, hakkını helal et!

-Helal olsun komutanım siz de edin.

-Helal olsun aslanım gazan mübarek, Allah yardımcın olsun.

Ömer, çalılıklara çöktü ve beklemeye başladı. Ruhundaki belirsizlik iyice şekil almaya başlamıştı. Burası rüyalarımdaki yerdi. Kulağına o kadar huzur verici sesler geliyordu ki bir an gözünü kapatıp bu musikiyi dinlemeye başladı. Çok geçmeden gelen seslerle bu derin senfoni kesildi. Gelen hainleri tanıdı. Son kez gözünü kapattı ve kelime-i şehadet getirdi. Çalılıklardan çıktı, haine yaklaştı "Ya Allah" nidasıyla baş haini alnının ortasından vurdu. Etraftaki askerlerin şaşkınlığının geçmesi kısa sürdü. Ömer'i kurşun yağmuruna tuttular.Nefret ve ihanetten gözleri dönmüştü. S onunda öldüğüne inanıp ateşi kestiklerinde gecenin karanlığında kıpırdayan dudaklarını kimse fark etmedi :"Evet gidebiliriz." Gözleri yeşil vadinin ışığıyla parlamıştı. Kuşların gelip onu selamlamasını görüyor ve onlarla beraber sonsuz ufuklarda uçuyordu.

TBMM

Milletin meclisi millet gibi ayaktaydı o gece. Meclis tarihinde ilk kez bombalanıyor, geceyi yırtan bomba seslerine karşı kahraman sesler yükseliyordu:

-Sayın başkanım biz gidersek millet dağılır. Biz durmalıyız ki millet dursun. Gerekirse hepimiz burada öleceğiz yine de bu karanlık geceden korkmayacağız.

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi

Bin yıllık kudsi bir davanın muhafızları demir devlere karşı salâ sesleri eşliğinde, tekbirlerle yürüyorlardı. "Ya Allah, Bismillah, Allahuekber!" Biraz sonra kulakları sağır eden bir sesle inledi arz. Külliye önüne gökten bir şey düşmüştü. Ne olduğunu kimse anlamadı ilkin. Sadece çıkan şimşek şelalesi ve gürleme içerisinde yarılan asfaltı, savrulan toprağı, bükülen arabaları ve yerde yatan şehitleri görmüşlerdi.

Saraçhâne

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak; Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.

Mahmut aldığı telefon üzerine Saraçhane'ye koşmuştu. Megafondan istiklal marşı okunuyordu. Saraçhâne'de toplananlar sala, dua ve tekbirlerle yürtiyordu. Birden hırlayan bir tanktan ateş açıldı. Mahmut yolun karşısına geçtiğinde köşede bir kız çocuğu gördü. Küçücük elleriyle büyük bir bayrağı sallıyordu kör geceye. Mahmut bir an bu kanlı arıların çocuğun üzerine uçtuğunu fark ettiğinde karanlık bir boşlukta çocuğa doğru ebedî bir vecd ile koştu, koştu, koştu... En son hatırladığı bacağındaki yangın ve derin bir uyku...

14 Temmuz 2046c-İstanbul-

" O gün çocuklarım, kara bulutlar çöktüğünde üstümüze kimse tereddüt etmedi. Biliyorduk ki bu ihanet millete yapılmıştır. Reis-i cumhurumuzun "Milletimi meydanlara davet ediyorum" sözüyle-ki hala bu sesi duyarım geceleri- hepimiz sokaklara çıktık. O da geldi sonra. Halk onun etrafında bir sevgi ve inanç çemberi oluşturdu. Belli ki hainler bunu hesap etmemişlerdi. Milleti korkutacaklarını sandılar: Korkmadık. İhtiyarıyla, genciyle, kadınıyla, erkeğiyle, çoluk çocuğuyla topyekûn olan bu ulvî millet, sabahın nuruna ulaşmak için direndi. Şehadet şerbetinin lezzetiyle al bayrağı düşürmemek için kendileri düştüler."

Bir koltukta o gecenin dehşetini torunlarına anlatan Mahmut, olmayan ayağını düşünüp verilen canların yanında bir anlamı var mı diye geçirdi içinden.

4 Cemâziyelevvel 1087 -İstanbul-

Derviş Mahmud kalemini, yıllar sonra bitirdiği kitabının yanma koydu. Derin bir nefes aldıktan sonra "Hamdolsun bitirdim ve aleykümesselâm" dedi ve yavaşça doğruldu yerinden.

Ertuğrul Gazi Anadolu Lisesi
MERKEZ/ERZİNCAN

YILDIZLARIN ALTINDA

Merve YELKOVAN

Yıldızlar göğe serpilmiş, göz alıcı güzellikleriyle görenlerin aklını başından alıyordu. Ay ise en tepede, olgun bir ruh misali, her şeyden uzakta, bilgece beklemekteydi. Yeryüzünde, minik kırmızı bir evin içinde, bu uyumu fark eden heyecanlı bir kız çocuğu, uzun siyah saçlarının arasında bir yer bulmaya çalışan küçük yabancıları umursamadan çimenlere uzanmış manzarayı izliyordu. Ne kadar masum, ne kadar mutluydu orada! Giymiş olduğu beyaz elbise, saflığını doğrularcasına, ufaklığı cennetten dünyaya inmiş gibi gösteriyordu. O dakikalar için, bu huzurlu geceyi bozacak hiçbir şey olamazdı.

Fakat üç saat. Üç saat her şeyi değiştirmeye yetmişti. Üç saat her şeyi mahvetmişti. Tüm yıldızlar saklanmış, ay korkmuş ve geri çekilmişti. Bugün 12 Eylül. Minik kız yaşamayı yeni yeni öğreniyor olmasına karşın, o günün iyi gitmediğini anlıyordu. Sevimli başını pencereden dışarı doğru uzattı. Sokak asker kaynıyordu. İçinde bir kıpırtı hissetti. Hiç bu kadar üniformalıyı bir arada görmemişti, anlatılmaz bir hayranlık duyuyordu. Bir süre büyülenmiş gözlerle onları izledi. Ancak büyü uzun sürmedi. Ailesi çok telaşlı davranıyordu. Kaçmaktan bahsediyorlardı, güvenli yerlerden. Olaylardan pek haberi olmazdı, ama babasının birileriyle kavga ettiğini biliyordu.

Yani, babası yüzünden mi kaçacaklardı? Peki ya arkadaşları ne olacaktı, Ay Dede ne olacaktı? Ay bu evi seviyordu, başka bir yere giderlerse gelmezdi ki. Bir daha onu göremeyecek miydi şimdi?

'Buna izin veremem.'

Geride bırakacaklarını düşündü. Sonra aniden aklına bir fikir geldi. O bundan böyle hiçbirini göremeyecek olsa da, onlar onu görebilirdi. Evde yüzlerce fotoğrafı vardı, birkaç tanesini sevdiklerine bırakmaya karar verdi. Böylece hiç ayrılmayacaklardı. Odasına koşup albümden güzel bulduklarını çıkardı. Yaklaşık iki dakika sonra hızlı davrandığına memnun oldu çünkü evden çıkmaları gerekiyordu. Annesinin elinden tuttu ve arka kapıdan, kimseye görünmeden çıkmaya çabaladılar. Sokakta önce birkaç tane çığlık duyulmuştu, şimdiyse tamamen sessizdi. Uzaktan askerlerin sesini duyuyordu, duyuyordu duymasına ama askerler uzaktaydı, onları nereden görebilirlerdi? Yavaş yavaş korkmaya başlamıştı, elleri titriyordu, yine de son anda elinde sıkı sıkıya tuttuğu fotoğrafları bahçeye bırakmayı başardı. Buradan ayrılıyor olmak içini parçalıyordu. En sevdiği arkadaşına, komşusuna da veda edememişti. Öylece ilerliyorlar, saklanıyorlardı. Nereye gittiklerini kimse bilmiyordu.

Evlerini terk etmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti. Bu bir hafta içerisinde, küçük kız bir-iki kişinin vurulduğunu görmüştü. Ve şimdi çok daha fazla korkuyordu. Aslına bakarsan olanlara anlam veremiyordu. Babası çok iyi biriydi, şu ana kadar onun hep iyi bir insan olduğuna inanmıştı. Silah kullanmazdı, hem kızını hiç ihmal etmezdi, ona her zaman farklılıklar da olsa insanları sevmek gerektiğini söylerdi. Nereden çıkmıştı bu kavga? Ondan nefret ediyordu, tüm bunlar babası kavga et-

tiği için olmuştu sonuçta. Bir haftadır düzgün bir yemek bile yiyememişti, çok aç hissediyordu. Hemen hemen iki gündür saklandıkları kulübeden çıkmamışlardı. İçinde bulundukları duruma rağmen annesi iyi olacağız diyordu.

'İyi olacağız.'

Bir millet ne kadar kırmızıya boyanabilirdi? Umutlar nasıl ayaklar altına alınırdı? Her şey tekrar iyi olacaktı elbet, belki on yıl sonra, belki yüz. Şimdi zamanı değildi sadece. Şimdi ölüm zamanıydı. Nice hayatlar sonlanıyordu. Şimdi ölmek acıları dindiriyordu. İlk kurşunun hangi pencereden geldiğini bile görmemişti. Vücudunda ilk kanayan yeri hissetmemişti. Öylece, bitmişti.

Bugün 15 Temmuz. Sokaklar asker kaynıyor. Binlerce tomurcuk ağlayarak uyanıyor. Kırklı yaşlarının ortasında bir adam, yanan bir deve karşı duruyor. Tüm mazi arkasında. Yirmi yaşı yanı başında bekliyor, elini bir çocuğa vermiş, beyaz elbisesi kırmızılarla birleşmiş. Alevlerin ortasında, ona kimse dokunamıyor. Derken dev küçülmeye başlıyor son gücüyle bir aileyi yutuyor acizliğine bakmadan. Küçük kız bir ülke oluyor, ruhu bir sis gibi yayılıyor. Son bir kez daha kan ile kararıyor her yer. Çimenlerin üzerinde ıslanmış fotoğraflar, kırk yedi yaşında, henüz toy, on dokuz yaşında, beş yaşında.

Prof. Dr. İlhan Kılıçözlü Fen Lisesi
MERKEZ/KIRŞEHİR

ÜÇ NESİL ÜÇ DUYGU

Damla ÖZGÜNER

Yerde ve gökte oían, gökten yere inen ne varsa ayetlerden bir ayettir. Kar da bir ayettir. Taze, yepyeni ve her tanesinde ayrı bir şiirle inen kış ayetleri, kış boyunca kar duası eder dururlar. Toprak, bahara yeni doğumlarla çıkabilmek için kendini adamakıllı besleyerek bereketli armağanı bekler. Ağaçlar bembeyaz çiçek rüyası görür kar tanelerinde, çiçeklerin düğününü hayal eder. Su kaynağım coşturacak aşk ve durgunlaşan akışına hız katacak gök konuğunu ister ve dağlar iliklerine kadar ıslanmak, yem bir örtüyle görünmek için baharda, göğe çevirirler başlarım "kar" derler, ah kar.

İşte ne güzel de demişti şair. Ah kar... Dilime dolanmıştı, elimdeki kitabımın arasına ayracımı koyup yanımdaki çekmeceye koydum. Kahverengi iri çerçeveli gözlüğümü de hemen onun üzerine koyup çekmecemi kilitlemeye çalışıyordum. Anahtar her zaman bu eziyeti bana yapıyordu. Neyse ki savaşımızın ardından kalkıp, siyah bastonumu elime alıp içeri gittim. Perdeler açılmamıştı anlaşılan Mehmet nöbetten gelmemişti. Yavaşça bastonumu kenara bırakıp Önce tülü sonra perdeyi çektim. Ardından mavi sandalyeyi camın kenarına çektim. Oturdum, bacaklarım, ne kadar ağrımıştı. Bugün İçimde bir his vardı kötü mü, iyi mi bilemediğim bir his. Saat yediye gelmişti.

Ah Rasim yine daldın gittin Ceyda'yı uyandırmayı unutmuştun. Tam kalkacağım sırada, "günaydın." diyerek bağırdı küçük cadı minicik ayaklarıyla öyle bir koşuyor ki odada yeri sallayarak, koşarak hopladı kucağıma boynuma sarıldı.

-Günaydın

-Duydum kızım duydum, küçük cadı sana da günaydın. "Hadi in kucağımdan kahvaltı yapıp okula gideceğim" dedim. Tam kucağımdan ineceği sırada birden küçük cadı oynarken gülerken yüzü asıldı, usulca indi, boynuma bakıyordu gözünü kırpmadan. Gözünün önüne dökülen uzun saçlarım kulağının arkasına itip;

-Ne oldu kızım?

-Dede şey...

"At yıldız kolyen!" dedi hemen kolyeme attım elimi. Kolyemi çıkardım ve ipleri birbirine dolaşmıştı bu ne demek oluyordu. Bismillahirrahmanirahim deyip iplerin birbirine dolanan kolyemi düzeltip boynuma geri taktım. Ceyda korkmuştu çünkü bu kolyenin iplerinin birbirine dolaşması iyi bir şey değildi. Ceyda'ma kahvaltısını yaptırdım, çantasını giydirdim, ürpermiş bakışlarla bana bakıyordu.

-Bak kızım korkma ay yıldızlı kolyeni sağlam uyurken dolaşmış, bir şey yok dedim. En azından biraz yüzündeki korku gitti. Vedalaştık yaz okuluna gönderdim. İçime bir sıkıntı doğmuştu, saatte baktım daha sekiz buçuk yeni oluyordu sanki saniyeler geçmiyor gibi geliyordu. Kapının kenarlarında bir ses al yıldızlı kolye deyip duruyordu. Kendime hakim olamayıp odaya yöneldim. Hemen yatağıma oturup sabah kilitlediğim çekmecemi açmaya çalışıyordum. Gıcırtıyla zorla da olsa açtım. Toz içinde kalmıştı kitaplarım. Rasim bu çekmeceyi açmaya-

lı tam tamına 37 sene olmuştu. Yaklaşık on kitap yani on tane geçmişimin temsilcisi vardı. Ama bana lazım olan siyah, kalın, içinde eski bir kurşun kalem olan üzerinde kocaman ay yıldız kolye yazan bir de; kahverengi, dışı gazeteyle kaplanmış, el yazıyla yazılmış 50 yıl öncenin kitabıydı. Neyse ki hiç unutmamıştım neyde ne yazdığımı yaşım ilerlese dahi hafızam oldukça iyiydi, hemen buldum. Çekmeceden çıkarıp koltuğumun altına aldım. Çekmecemi kilitledikten sonra her zamanki gibi anahtarımı cebime koyacağım sırada durakladım ve oturdum. Rasim her seferinde bu çekmeceyi neden kilitliyorsun diyerek sordum kendime? Acaba geçmişimi başkasının okumasından mı çekiniyordum. Zorla da olsa çekmecenin anahtarım çekmecenin üzerine bıraktım. Yavaşça kalktım salona giderken telefonumun çaldığım duymamla adımlarım hızlandı-Nefes nefese kalarak salonda çalan telefonuma yetiştim arayan oğlum Mehmet'ti.

-Alo baba

-Efendim oğlum

-Baba benim bu akşamda nöbete kalmam geçek, Ceyda'yı öp Allaha emanet ol.

"Sen de Allah'a emanet ol oğlum." deyip telefonu kapattım. Ben de evde oyalanırken zaman su gîbi akıp geçmişti. Saat üç buçuğa geliyordu. Ceyda'nın servisinin gelme saati yaklaşıyordu.Yiyecek bir şeyler hazırladım küçük cadıya, televizyonun kumandasını elime aldım lam açacağım sırada zil çaldı. Bu gelen küçük cadı olmalıdır her zamanki gibi zile basmasından tanıdım. Zile yetişmeyen kısa boyuyla, ayaklarının parmak ucunda durup kapı açılıncaya kadar zile basıp parmağını hiç çekmeden beklemesi tanınmayacak gibi değildi ki, ışık bu cadı değil de ne ki? Açmam ile farenin peynire koşması gibi odasına koşması bit oldu. Hoş geldin bile diyemeden üzerini değiştir-

miş eline boyama kalemleri bîr de kocaman beyaz ve kırmızı kartonlarını alıp oturma odasındaki çalışma masasına getirdi. Kızım yemeğini ye de ondan sonra ödevim yaparsın diyorum, yok ödev dedi Allahım babaannesine çekmiş bu cadılığı. Ben de yardım edeyim ne yapacaksın, Ödevin ne?

-Dede bayrak çizeceğim hem de kan kırmızısı bir de şiir yazacağım.

-Peki neden bu kadar acele ediyorsun

-Bugün çok heyecanlandım dede.

-Neden ki? Ne oldu?

-Bugün Çanakkale Savaşını, Kurtuluş Savaşı'nı, Atatürk'ü. İstiklal Marşı'nı, bayrağımı anlattı öğretmenim çok duygulandım.

-Evet kızım bu vatanın başından çok zorluklar geçti ama bu millet asla korkmadı, yılmadı hep gayretle bugünlere geldi. Bak seninle anlaşma yapalım önce yemeğimizi yiyelim sonra da iki tane benim kitabini var onları okuyalım ardından senin bayrağını çizerim olur mu cadı?

-Peki dede olur, diyerek gülümsedi cadı. Önce yemeğimizi yedik ardından akşam ezanı okundu. Ceyda'ya "Kızım ezan okunuyor namazımı kılayım birazdan gelirini," deyip abdest almaya gittim. Abdestimi aldım namaza durdum secdeye gideceğim sırada kalbime bir hançer saplandı adeta, zar zor namazı kılıp su içmeye gittim, su boğazıma düğümlendi gibi yutkunamıyordum. Yavru kızını koltuğa kıvrılmış, babasının asker şapkasını, kıvırcık, sapsarı uzun sacını dağıtıp takmış onunla, oyalanıyordu. Elinde babasının fotoğrafı ona bakıyordu, içeri girdiğimi bile duymamıştı dalmış gitmişti küçük cadı. Pişt dedim bastonumu yere vurarak, birden irkildi. Dede, diye

çağırdı. Efendim kızım, dedim. Babam nerede? Hala gelmedi dede çok özledim diye, dudağını büzdü.

-Bak kızım bu vatanın askeri bizi koruyan güvenliğimizi sağlayandır, bu akşam da nöbete kaldı, demek kî vatan için çaba gösteriyor bu gece de koruması gerek. Ben de böyle bir oğlum olduğu için gurur duyuyorum sende böyle bir baban olduğu için her zaman başın dimdik yürü. dedim, Usulca yerinden kalktı, elindeki babasının fotoğrafını öpüp televizyonun önüne koydu. Kızım bahsettiğim odadaki İki kitabi getirir misin, dedim. Koşarak gitti, muazzam bir dikkatle getirdi. Yamacıma oturdu, boynumdaki gözlüğü gözüme takıp, televizyonun sesini kıstım. Gel küçük cadı hangisi okumak istersin önce dediğimde: Yüksek bir sesle, dede "Ay Yıldızlı Kolye'nden bir kitap mı var ?" diye gözüme baktı. Bilmem okuyup gürelim dedim. Kitabın sayfasını yavaşça açmıştı ben ise okumaya başladım. Ceyda ise gözüyle takip ediyordu.

Yıl 1980 o korkunç darbenin üzerinde yaklaşık üç gün geçmişti. Açlığın susuzluğun verdiği histen daha beterdi. Gece sokaktan alınman ve gözetim altından yok olman içten bile değildi. Doğduğum topraklara gitmeye karar verdim. Yolda defalarca arandık. Birden otobüs durduruluyordu içeriye asık suratlı, çatık kaşlı, iri yan bir adam geçiyor. Kimlikleri çıkarın eller enseye diyordu. Kimliğimin yanında olduğunu bildiğim halde gösterirken bile ellerimin titremesini durduramıyordum. Otobüs durdu arama bitmişti. Diğer otobüse geçecektik aktarmalı olarak gidiyorduk. Yan kollukla yaşlı bir amca oturuyordu, elinde bir gazete saklamaya çalışıyordu. Bana nerelisin, genç oğlum, diye sessiz bir şekilde sordu, Eskişehirliyim amca buraya okumaya gelmiştim memleketime döneceğim,

Allah nasip ederse, dedim. Birden otobüs yeniden durduruldu yine arama vardı elimi cebime attım aman ya Rabbim! Nüfus cüzdanım yoktu aktarma yapılırken düşürmüştüm. Yutkundum ürperen bakışlarla amcaya baktım. Komutan yanıma geldiğinde duymadın mı, diyerek bağırdı. Ben ise titreyen sesimle kimliğim aktarma yapılırken düşürmüşüm, dedim yutkunarak. Yanımdaki yaşlı amca ile arkadaki bayan; evet doğru söylüyor diye bana yardımcı olmaya çalıştılar. Komutan, tamam ama diğer aramada geçirmezler diyerek gitti. İçim en azından biraz rahatlamıştı ama komutan haklıydı ben ne yapacaktım kaygıyla ve korkuyla otobüste gidiyorduk, Allah'ım neydi bu başıma gelen diyerek mırıldanıyordum yanımdaki yaşlı amca korkma evlat diye beni sakinleştirmeye çalışıyordu ne fayda otobüs yaran saat sonra tekrar durdu bu sefer arabadan indirip kimlik sürüyorlardı, bacaklarım titriyordu, indim, sıraya geçtim. Yine bir astsubay, kimlik genç oğlan, dedi. Yok, dedim, Nasıl yok dedi. Açıklama yapmama bu sefer izin vermeden kolumdan tutup götürüyorlardı. Yaşlı amca o sırada durun diye bağırdı, adamcağız anlatmaya çalışıyordu ama dinlemediler. O şuada amca cebime bir şey sıkıştırdı. O anda ne olduğuna bakmadan cebime soktum. Yaslı amcayı da otobüse tıktılar. Burnunu cama dayamış bana bakıyordu. Benimde gözlerimi bağlayıp arabaya bindirdiler. Gözlerim açıldığında etrafta bir koku, etrafı mesken tutmuş olan yalnızlık vardı. Gözümün gördüğü ise parmaklıkların olduğuydu, cebime attım elimi hatırlıyordum yaşlı amca bana bir şey vermişti. Usulca cebimden çıkardım. Bütün ipleri birbirine dolaşmış ucunda Ay Yıldız olan bir kolyeydi. Günler, aylar geçen bir çabanın sonucunda açabilmiştim, kolyeyi boğazıma taktım, açlıktan mideni ağrıyordu tam o sırada içen iri yarı bir adam girdi. Genç adam çıkıyorsun deyip

kilidi açıyordu. Birden elimden kitap yere düştü, kitabın düşmesiyle Ceyda'da irkildi, tam eğildim kitabımı alacağım sırada gözüm televizyona takıldı TRT haber veriyordu, sokağa çıkma yasağı ve Türk Silahlı Kuvvetlerinin yönetime el koyduğunu söylüyordu, Arşı yırtan salalar okunuyordu, Bu ne demek oluyordu. Ceyda da şaşırmış dede ne oluyor, diye sordu. Kızım ülkeye bazı özgürlük karşıtı asker kılıklı hainler gelmişler ülkemin topraklarım istiyorlar dedim. Ceyda'nm gözünden yaşlar süzülmeye başladı. Dede, diye hıçkırıklara boğuldu. Diğer bir kanalı açtığımda Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın sokaklara meydanlara inin çağrısını duydum. Allah'ım bu millete böyle zamanlar yaşatma deyip hemen üst komşuyu çağırdım. Bak Ayşe Hanım, torunum sana emanet gitmek var dönmek yok, bunun ucunda şahadet de var, dedim. Ceyda'nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Eline de babasının fotoğrafım almış dede, diyerek ağlıyordu. Yanıma çağırdım. Gidiyorum belki dönmeyeceğim belki babanda dönemeyecek, dedim, Kolyemi boğazımdan çıkarıp boğazına taktım, bu kehanet sana emanet kızım deyip evden çıkıyor, Allah'ım sen bana, ülkeme yardım et diyordum, oğlum nerelerdeydi acaba hızlı adımlarla meydana indim, Allah'ım bu neydi? Tanklar üstüme sürülüyordu. Bu yaşa kadar yeterince yaşamıştım vatanıma canım feda olsun deyip halkıma yardım ediyordum. Kardeş bildiklerimiz bize saldırıyordu, bastonumla bir tankın camına vururken birden yere düştüm. Allah'ım bana kalkma direnci ver diye yalvarırken biri elini uzattı benî kaldırdı. O san saçıyla yeşil gözleriyle oğlumdu. Üniformasını çıkarmış halkına yardım ediyordu evladım benim, dedim adeta bakışlarımla. Yanaştı kulağıma "Sen bana bu vatan için şehit olmaya öğrettin baba, Ceyda'ya da bu vatan için yaşamaya öğret" dedi. Elimi öpüp

hakkını helal et baba deyip, gidiyordu. Helal olsun diyerek bağırdım arkasından. Muhteşem bir koku yayıldı, etrafa ellerim çeliktendi adeta. Kabus gibi bir gece başlamıştı ama rüya değildi ki gerçekti yağan mermiler, toptan tüfekten korkar mı, bu vatanın evladı? Korkmadı eliyle bileğiyle imanıyla savaştı. İşle gündüzümüz karanlıktı gecemiz hiç olmadı zaten. Darbe geri püskürtülmüştü, eve dönüyordum. Ceyda'nın yanına, oğlum aslan parçam nerelerdeydi. Ceyda camdan dışarı bakıyordu babasının ve benim gelmemi bekliyordu, görmüştüm. Evin zilini çalacağım, sırada telefonun çalmasıyla, irkildim.

-Efendim

-Rasim Amca, Mehmet şehit oldu başın sağ olsun.

-Vatan sağ olsun oğlum dedim.

Yutkundum- Boğazıma düğümlenmişti kelimeler. Ceyda sesimi duymuş olmalıydı ki kapıyı açtı, zili çalmadan. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ağlamaktan babam şehit mi oldu dede? Ağlayarak boynuma sarıldı. Evet kızım baban şahadete kavuştu. Peygamberimiz onları alınlarından öperdir. Ceyda babasıyla, bende oğlumla gurur duyuyordum. Aradan bir yıl geçti. Türk halkı kendi eliyle tarih yazmıştı, darbe dillerdeydi ama asıl dillerde olan halkın direnişiydi...

O gece o kadar kötüydü ki bir daha oyun oynamayacağım, dedemle bayrağımı çizemeyeceğim sanmıştım ama Allah benim ve milyonlarca çocuğun insanın duasını kabul etti, babam ise kendi uçağından yağan mermiyle şehit oldu. Dedem ise yaşlıyım demeden sokağa çıktı, Allah bu ülkenin milletine öyle bir iman gücü vermişti ki karşısında ne tanklar ne uçaklar ne mermiler durabildi- Ben bugün dedemin yazdıklarım tamamlayıp, Türk'ün kendi eliyle yazdığı destanı ben de ka-

lemimle yazıyorum. Bugün sabah aydınlık, havada özgürlük, hürriyet kokusu var. Elimde kitabım yayınevine gidiyorum. Gençlere bir hazine armağan bırakıyorum.

Giresun Dereli Anadolu Lisesi
DERELİ/GİRESUN

VAROLUŞ

Neşe APAYDIN

Ben o hayatın gözlerinden öpen zaferim, avuçlarımda sakladığım cehennemi söndüren soğuk, kasırgaya neden olan o bedenin sahibiyim. Göğsümde iman, göğsümün altında kalan o kalpte vicdan taşıyan kudretim. Ben Allah'ın bir lütfuyum. Zafer kazandığını zanneden o körelmiş ruhların beyhude zaferlerini ayaklarımın altında çiğnedim, ateş ve kızgınlığımla taşlaşmış olan iplerimi onların boyunlarına geçirdim. Ben birim, onum, yüzüm, milyonlarım...

Bir neslin ayak bastığı ve ilelebet ayak basacağı bu topraklarda ben hakkı gözetenim. Şimdi dinle azizim, can çekişen o emsalsiz hiçliği, şimdi dinle, körlüğüyle vızıldayan o sinekleri.

Kuşların cihanda ettiği çığlıklar, dilsiz bir adamın ensesinden tutup beni o güne uğurladılar. Şimdi o günün mazisi aklımda, konuşurken dilime dolanır ve dilim hissizliği tadarak yokluğa adım atar. Aylar geçti, haftalar, günler geçti ve saatler... Zamanın bir zafer uğruna beni feda ettiğini öğrendiğimde milyar yaşındaydım, ülkemi ayakta tutan bu yaşım şimdi kabul edileni seçmiyordu. Boğazlara çığlıkları hapsediyor, bu çığlıklar bana alkış tutuyorlardı. Bu çığlıklar bedenimdeki tüm organlarıma gidiyordu ama kalbim bu çığlıkları kabul etmiyor, mantığımı dinlemeyerek beni savaşa sürüklüyordu.

Saat gecenin ikisiydi, bir babanın telefonunda birini aradığını duydum, karşıdan gelen ses ona televizyonu açmasını söyledi ve zaman biriktikçe ben biriktim. O ses ve panik kulaklarıma doldu, ciğerlerimde bir yiğit vuruldu; bir bomba tam göğüs kafesimin ortasında patladı. Ben onları onardıkça ciğerlerimde bir yiğit daha can verdi, nefesim dudaklarımın arasında sıkışıp kaldı.

Zaman devrildi, o zaman denen yıkımın altında kendi benliğimi buldum; o benliği tüm insanlığa duyurdum, mezarımın başında bekleyen gardiyan oldum. Kimse ne yaptığımı sorgulamıyordu, hiç kimse bana bağırmıyor, beni yumruklamıyordu. Bu vatanıma verdiğim canın hesabını kimse benden sormuyordu. Ben askerdim, ben gaziydim ve ben şehittim.

Duvarları yıkılmış olan ve enkaz dolu bir binada onlarca insan göğüslerinde taşıdıkları sevgiyle birlikte bir şeyler yapıyorlardı. Bu sevgiyi koruyorlar, bu sevgiyi besliyorlar ve her duyulan silah sesinde sevgi aşka dönüşüyordu. Bu insanlar ölüme âşık oluyorlardı.

Ezan sesleri o günün ardından meleklerin cennetin en derin köşesinden söyledikleri acıklı ninnilerdi. Bu ezan seslerinin ardından bir ruh daha bedenden ayrılıyordu, hiç durmadan devam eden bu döngü duraksamıyor, her yeni dakikada bir kalp atışı gibi atmaya devam ediyordu. Onlar oldu, yüzler oldu ve gittikçe daha fazlası devam etmeye başladı. Haberlerde insanların korku dolu bakışlarını gördüm ben, o bakışların altında kalan evrende nice ağıtlar yakaladım, onları ruhumda hapsettim, acıyla birlikte yaşamaya mahkûm ettim.

Sana soruyorum, bir annenin acı dolu haykırışlarını dindirebilir misin? Bir babanın feryatlarını, yılların üzerine zincirleyebilir misin? Zaman acımasızdı, ne o anneye ne de o babaya

acıdı. İnsanların elinden yaşamı aldı, insanların elinden ruhu aldı, insanların elinden hiçliği aldı. Gözlerimizi kapattık, ellerimiz birbirine dokundu ve bir kuvvet doğdu. Gözlerimizin arkasında yatan o karanlıkta yeni bir dünya keşfettik. Annenin çığlıkları dindi, babanın feryatları zincirlerinden kurtuldu. Bastığımız topraklarda bir nesil daha doğmaya can atarken korkmadık çünkü biz durdurulamazdık, korkaklığın arkasına saklanacak kadar alçak, durmaya yüz tutacak kadar zayıf değildik.

Biz imanla dirilen, sancağın altında canını kurban veren ve gölgesini ölümün kollarına bırakan insanlardık.

Durmazdık, durdurulamazdık.

Al bayrağın kızıl gölgesi güneşin karşısına geçip insan cesetlerinin üzerine düştü. Bu gölgeyi besledik, ona can verdik ve akan her kanla birlikte bu gölgeyi daha fazla büyüttük. Gözlerimizdeki ifade öylesine yoğundu ki pes edeceğimizi zanneden onca insana karşı pes etmemeyi öğrendik. Savaşın ortasında kalmış yiğitler imkânsızı seçtiler. Ya ölüm onları seçecekti ya da onlar ölümü. Azrail kollarını açmış onları kanatlarının altına davet ederken bir kuş kanat çırpmaya başladı, bembeyazdı, masumluğu simgeleyecek şekilde bembeyazdı ama o kuş birleşti beş oldu, on oldu, yirmi oldu ve otuz oldu. Yavaşça zaman o kuşların üzerine döküldü ve beyazlık yok oldu. Otuz kuş aydınlığa gölge düşüren karaltı halini aldığında ağızlarında mermiler taşıdıklarını öğrendim. Kurban olduğum o askerimin silahından iki kurşun fırladı ve ölüm onu kollarına çekerken bu, bir savaşın başlangıcı oldu.

Bu kahramanların geride bırakmış olduğu zaferler asla silinmeyecek, gözlerindeki minnet asla yitmeyecekti. Gelecek geçmişin önüne geçip yeni nesiller doğmaya başladığında tarihe adları kazınacak, hiçbir zaman unutulmayacaklardı. Ölü-

mün kollarına atılarak bu ülkeyi kurtaranlar ve hâlâ kurtarmaya devam edenlerin yüzleri ve isimleri kalplere öyle gömüldü ki bir uçurumun içine düştüğümüzde kalbimizi saran alevi düşünerek o uçurumdan kurtulmayı bilecektik.

Karanlığın içinden var edilmeye yüz tutmuş onca insanın gözlerine baktım. Minnettarlık bir çığ gibi orada yuvarlandı; soğuktu, yakıyordu, acı veriyordu ama bizi ayakta tutan tek şey buydu. Bu ülkenin üzerine kapanan milyonlarca kanat büyük bir kalkan oluşturmuştu. Küçük çocuklar irileşmiş gözlerle bu kanatlara baktı, yeni doğan bir ruhun sahip olduğu renkteydi; bembeyazdı. Dudaklara acı dolu bir gülümseme yayacak şekilde çırpındıklarında kalplerimizde hâlâ yanmaya devam eden ve hiç sönmeyecek olan o ateşin onları beslediğine şahit oldum. Başımı ayyuka kaldırıp bakarken kanatlar aynı anda hareket etti, ateş kalplerden koparak havada süzüldü.

Ve yaradılış, orada yeniden can buldu.

Keşap Anadolu Lisesi
KEŞAP/GİRESUN

VATAN SAĞ OLSUN

Gamze DURAK

Yalnızlık… Ne zor bir hastalıkmış. İnsanı tüketiyormuş, yavaş yavaş tüm hücrelerine işliyormuş. Ağlamak, yalvarmak, yakarmak nafileymiş. İnsan çaresiz kalıyormuş, yapmam dediklerini yaparken buluyormuş kendini. Ben yalnız bir adamım. Kimsesizim ben. Beni soran, hasta olduğumda gelip çorba yapan bir kızım; çocuklarıyla birlikte bayramın ilk günü gelen bir oğlum; bayramda elimi öpüp para bekleyen torunlarım yok. Yalnızlık içinde boğulmak üzereyim. Hissediyorum yolun sonuna geldim. Sessiz sedasız bu dünyadan gideceğim…

Yalnızlığımı düşünürken camdan dışarıyı izliyordum. Elimde dumanı tüten bir Türk kahvesi vardı. Kendi penceremden sessizce inceliyordum hayatı. Belki yorgun ruhum için ağırdı dünyayı incelemek. Ama uslanmaz ben, vazgeçmiyordu düşünmekten. Gece, kendini yavaş yavaş sessizliğin kollarına bırakıyordu. Derin bir sessizlik hâkimdi etrafta. Korkmalı mıydım? Bu yaşlı beden duygularını kullanmayı bırakmıştı. Korku, sevinç, üzüntü, heyecan… Bu gibi duygular benim için sözden öteye geçmiyordu. Kalbimin attığından bile emin değildim. Sessizlik... Yıllardır bunu hissediyordum. Konuşmak istiyordum, fakat konuşursam suç işleyecektim. Konuşmak haramdı bu yaşlı adama. O, pervasızca ölümü bekleyen cansız bir bedendi. Yaşanmışlıklar vardı; iyi veya kötü. Hüzünler vardı;

bazen gülümseten, bazen üzen. Âşık olmak vardı, kimisinin kaçtığı. Sevmek vardı; bazılarının başaramadığı. Hatalar vardı; hala pişmanlık kokan. Keşkeler vardı bu yaşlı adamın zihninde. Ama ne var ki hepsi aynı yere varıyordu.

Keşkeler hiç tükenmiyordu, pişmanlıklarıma bir çare yoktu. Keşke zamanı geri alabilsek. O zaman bütün pişmanlıklarımı yok edeceğimi vaat edebilirdim. Keşke… Hatıraları düşünürken buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. Uzun zamandır atmayan kalbim sanki ilk defa tebessüm ediyormuş gibi mutlulukla çarptı. Yaşadığımı hisseder gibi oldum fakat bu mutluluk hayatım gibi çok kısa sürdü. Yabancı bir ses kulağımı doldurdu. Ne acaba diye düşünürken aylardır çalmayan telefonumun çaldığını fark ettim. Arayan numara tanıdık değildi. Merakıma yenik düşerek telefonu açtım. Soğuk sesimle: "Alo?" dedim. Bir süre ses gelmedi. Kim olduğunu merak etmiştim. "Ağabey... Darbe yapılıyor." Duyduğum cümleyle buz gibi oldum ve yaşadıklarım zihnimi işgal etti.

İstanbul 1980

Günler geçiyordu. Sevdiğim kadından hala bir iz yoktu. Umutla hepimiz telefon bekliyorduk. İnsanın kanına bir kez çaresizlik işlerse vazgeçmez ya umut etmekten. Biz de öyle çaresizlikle bekliyorduk işte. Umutlar yavaş yavaş tükeniyordu. Artık sadece yaşadığını, iyi olduğunu bilmek istiyorduk.

Takvimler yaprak yaprak dökülüyordu fakat ses seda yoktu. Tükenmişlik yavaş yavaş hissettiriyordu kendini. Biz onun gelmesini beklerken sonbahar geldi çattı. Bu sefer sadece yaprak dökülmedi beraberinde hüznü de getirdi. Derin bir kâbusa sürükledi. Takvimler 12 Eylül'ü gösterdiğinde, Cumhuriyetimizin kuruluşundan bu yana belki de tarihimizin en kara günü gerçekleşti. Zalimlik baş gösteriyor, buna vatan bütünlüğünü sağlamak kılıfı uyduruluyordu.

Adım adım demokrasiden uzaklaştırılıyorduk. Ruhlarımızı barbarlaştırdılar. Her şey planlı işliyordu. Bizler hiçbir şey yapamıyorduk. Doğruyu savunanlar tek tek susturuluyor, kitaplar yok ediliyordu. Sanki onlar doğruları söylüyorlardı, yok edilmezlerse kabus son bulacaktı. Bütün bunlar olurken mutlu olan kişiler vardı. Para ve iktidar hırslarına yenik düşen insanlar… Tarih bir tabloydu insanlar ise boya. İyilikleri ve kötülükleri boyuyordu fırça, gelecek nesiller ders alsın diye. Hayat böyleydi iyiler kadar kötüler de vardı. Güç olan iyilerle kötüleri ayırt edebilmekti.

Acılar dinmiyordu. Hüzün yavaşça etrafımızı sarıyordu. Gözlerimizden okunan tek şey saf çaresizlikti. Artık dayanamıyordum. Çok yorulmuştum beklemekten. Bir çare bulmalıydım. Hava almaya ihtiyacım vardı fakat sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı. Bugün kurallara uymayacaktım. Artık umurumda değildi yaşamak. İstediklerini yapabilirlerdi. Biliyordum o ölmüştü. Yaşasam ne olacaktı, çok mu mutlu olacaktım onsuz? Düşüncelerimle birlikte kendimi dışarıya attım. İlk başta soğuk hissettirdi kendini, fakat hemen sonra alıştı vücudum. Öylece yürüyordum. Belki yürüyeli 20 dakika olmuştu. Derken askerler beni fark etti: "Ne işin var senin burada?" Cevap veremedim. Sahi ne yapıyordum ben? Ruhum kendini kaybetmiş, canavarlaşmıştı. Hoyratça etrafına saldırıyor, hırsını alamıyordu. Öfke bedenimi ele geçirdi. Artık kendimde değildim. Sinirliydim; hayata, insanlara en çok da kendime. Biran sinirlerime hâkim olamayıp askere yumruk attım. Canıma susamıştım galiba. Askerler üzerime çullanıp beni hırpaladılar. Şiddet sanki acılarımı biraz olsun dindiriyordu. Canım yanmıyordu. Sadece kalbimin sızısı canımı yakıyordu. Ben bunları düşünürken gözlerim kardı sonrası karanlık. Gözlerimi açtığımda bomboş bir odadaydım. Sessizlik hüküm sürmüş, sadece düşünceler konu-

şabiliyordu. Pişmanlıklar söz alıp kendini savunuyor, vicdan son sözü söyleyip çaresizlikle boğuyordu beni. Nedenler çaresizliği simgeliyor, keşkeler hiç tükenmiyordu. İşin içinden çıkamadığın vakit duvarlar celladım oluyor, nefes almak zorlaşıyor.

Saatlerce düşüncelerimle boğuştum. Derken kapı açıldı. Karşıdan bir asker göründü. "Buraya gel!'' dedi. Sesinde kin, öfke ve nefret vardı. Bu beni korkutmamış aksine üzmüştü. İnsan neden tanımadığı birine karşı kin güderdi ki? "Neden buradayım, ne olacak?" diye sordum. Sorumda korkudan eser yoktu sadece öylesine sorulmuş bir soruydu. Bana ne yapacakları hakkında bir fikrim yoktu ve bu çok umurumda da değildi. Yürürken aklımdan hiçbir düşünce geçmiyordu. Zihnimde doldurulmaz bir boşluk vardı. Ben bunları düşünmekle meşgulken bir anda durduk. Neden durduğumuza bakmak için başımı kaldırdığımda tanıdık birini gördüm. Garip bir his yankılandı içimde. Adını koyamadığım bir histi. Sanki bu adamı bir yerlerden tanıyordum. Neden böyle düşündüğümü de bilmiyordum. Ben ona bakarken benim baktığımın daha farkında değildi. Ardından bakışları bana döndü. Bakışlarındaki karanlık öfkelenmeme sebep oldu. Bu adamda bir şey vardı. Aşağılayıcı bakışları beni daha çok sinirlendirdi. "Onu bırak benimle gelecek." diyerek beni işaret etti. "Peki efendim." dedi ve usulca beni bıraktı. Neler oluyor anlayamamıştım. Zaten konuşmama izin verilmiyordu. Sadece yürüyordum, nereye gideceğimi bilmeden. Dar koridorlardan geçiyorduk. Soğuk bir hava vardı. Kan kokusu bürümüştü etrafı. Bağıran insanlar vardı. Sanki yardım dileniyorlardı. Kanım dondu, nefes almayı unuttum. Her yer korkutucu derecede karanlıktı. Burası cehennemdi ve cehennemden çıkış yoktu. Burada sadece acı vardı. Sadece eziyet vardı. Sadece feryat vardı. İnsanların acı çığlıkları kulaklarımı doldurduğundan beri ruhum acıya sürükleniyordu. Usul usul acı beni içine çekiyor-

du. Aklıma bir şey geldi. Ya o buradaysa. Ya birbirine karışan çığlıklardan biri de onunsa. Bu fikir, ellerimi titretti, midemi bulandırdı, başımı ağrıttı. Hayır, olamazdı o kayıptı. Kayboldu o. Ona kimse şu an dokunmuyor. Hayır, o kafasını dinlemeye gitti. Ya da kaçırıldı, kaçırılması bile şu an daha iyi bir seçenekti. "Hoş geldin cehennemine biz de seni bekliyorduk." dedi gülerek. Biz mi? Biz derken ne demek istemişti? Bunları düşünürken merakıma yenik düşüp konuştum: "Sen kimsin?" dedim düz bir sesle. Bu sorumun üzerine keyfi iyice yerine geldi. Yüzündeki sırıtış unutulmaz türdendi. "Cellâdın. Birazdan göreceklerinden sonra benim kim olduğumu daha iyi anlayacaksın." dedi ve ardından beni iterek yürümeye devam etti. Çok değil beş dakika sonra bir kapının önünde durduk. Kalbim hızla çarpmaya başladı, korku artık beni içine almıştı. Ruhum sömürülüyordu ve ben öylece duruyordum. Kapının arkasında ne vardı bilmiyordum. Tek bildiğim beni gerçekten yıkacak bir şeyin olduğunun kesinliğiydi. Düşüncelerimin içinde boğulurken kulağımı bir çığlık doldurdu. O an bütün oyun son buldu. Her şey ortaya çıktı ve ben yine aptalca ne olduğunu çözmeye çalıştım. Ya da inanmak istemedim. Gerçekleri görmemek için çabaladım ama her şey tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Aylardır duymadığım; duyduğum vakit yüzümde güller açan ses, bu sefer beni güldürmedi. Haykırdım. Sanki böyle onu kurtarabilirmişim gibi. "Hayır!" Ruhum pençelerini çıkardı ve etrafa saldırdı. "Olamaz, o burada değil. Hayır!" Bunları kabullenmek imkânsızdı. Şu an onu görmeye cesaret edebilir miydim bilmiyordum. Dayanamazdım. Yüreğim çok darbe almıştı ve bu seferki darbe beni öldürürdü. Ben deliler gibi bir oraya bir buraya saldırırken başıma darbe yedim ve tekrar karanlığa gömüldüm.

Hayat, fazlasıyla acımasızdı. İsyan etmene izin vermiyor tekrar sillesini atıyordu kimine en ağırından kimine ise hafifin-

den. Acılar çok fazlaydı ve benim dayanacak gücüm kalmamıştı. Gözlerim açıktı fakat canlılık özellikleri göstermiyordum. Gördüklerimin gerçek olup olmadığının kanısına varamıyordum. Belki de hepsi sadece bir rüyaydı. Ben hala aynı odadaydım ve birazdan beni alıp eziyet edeceklerdi. Kendimi avutmaya çalışıyordum fakat nafileydi. Her şey apaçık ortadaydı. Bunların hepsi gerçekti ve sevdiğim kadın şu an zulüm görüyordu. Bir an üşüme hissiyle vücudum titredi. Sahi üstümde ne vardı? Vücuduma göz attığım vakit morlukları ve üstümde giysilerimin olmadığını fark ettim. Kan kokusunu derinlerine hapsetmiş, sevdiği kadının çığlıklarını işitmiş bir adam için fazlasıyla sakindim. Normalde oraya buraya saldırmam gerekiyordu galiba ama bende o kadar güç yoktu.

Saatler geçiyordu. Düşüncelerimle tekrar yalnız bırakılmıştım. Oda tamamen karanlıktı. Ağzımda tarifsiz bir metal tadı vardı. Bunun üzerine yüzümü buruşturdum. Yıkılmış haldeydim. Uyanalı birkaç saat olmuştu. Ölüm sessizliği odaya hüküm sürmüştü. Fareler oradan oraya gidiyordu. Duvarda kan lekeleri vardı. Normal bir insanın gördüğünde korkacağı türdendi. Düşünceler tekrar zihnimi ele geçirmiş ve beni tekrar yıkmaya çalışıyordu. Bütün sorularıma yanıt bulmalıydım ama bunu yapacak gücüm yoktu. Duyduğum çığlık sesi tekrar tekrar kulağımda yankılanıyordu. Acı yüreğimi kavurmuş, beni yok etmişti. Yıkılmıştım, tükenmiştim ve zaman yok olmama yardımcı oluyordu. Vebalılar gibiydim; günden güne acı vücudumu esir alıyordu. Sonunda beni yok edecekti ve buna çok az kalmıştı biliyordum. Günlerdir görmediğim kadının ne halde olduğunu merak ediyordum. Canının çok yandığı kesindi. Bu beni daha çok yıkıyordu. Peki, ona bunları yapan kimlerdi? Ne istiyordu bizden? Bu sorularıma yanıt bulmalıydım fakat tek çare zamandı. Şu an düşünmem gereken daha önemli mevzular vardı.

Duvardaki kan lekesine saatlerdir bakıyordum. Zihnimde düşünmeyi kesmiş sadece bakıyordum. Soğuktan dolayı titriyor fakat bunu sorun yapmıyordum. Çığlıklar melodi haline gelmişti. Uzun bir bekleyiş vardı. Tek istediğim onu görebilmekti. Sonra canımı alsınlar, yeter ki o kurtulsun. Dileğim sadece buydu. Dakikalar su misali akıyor ve bu bekleyiş artık sinirimi bozuyordu. Ne zaman alınacaktım? Ben bunları düşünürken saatlerdir beklediğim kapı sesi sonunda geldi. Karşımda tanımadığım bir adam vardı. Yüzünden herhangi bir ifade okunmuyordu. Yanıma geldi ve ellerimi bağladı. Ardından gözlerimi kapattı. Kafese kapatılmış bir kuş gibi hissediyordum. Boşluk vardı ve ben yapayalnızdım. Sanki karanlık bana güven vermişti. Özgürdüm; acılar yoktu, kısıtlamalar yoktu, çaresizlik yoktu. Yalnızca ben vardım. Bu his beni mutlu ediverdi. Belki de ölüm benim için en iyi seçenekti. Ayağa kaldırılmış yürütülüyordum. Uzun bir süre yürüdüm. Bir yere oturtuldum. Sandalyeydi galiba. Bu sefer ayaklarım da bağlandı. Soğuk terler döküyordum. Ne olacağı hakkında fikrim yoktu. Gözlerim açıldı. Karşımda o adam vardı. "Nasılsın?" dedi gülerek. Dalga geçiyordu benimle. Bu adamın kim olduğunu dışarıda öğrenmeyi aklıma not ettim. Hoş çıkar mıyım bilmiyordum. "Anladığım kadarıyla onu özlemişsin. Ben de madem özlemiş göstereyim o zaman dedim. Bak ne vicdanlı insanım görüyor musun?" Gözlerinde intikam ateşi vardı. Belki dışarıya rahat bir hali varmış gibi gösteriyordu fakat gözleri her şeyi anlatıyordu. Ruhumun katiline baktım uzun uzun. Nefretle doldurdum içimi. Buradan kurtulduğum zaman nefretimi kusacaktım fakat bu rüzgâr etkisi yaratmayacaktı. Kasırga oluşturacaktı. Kara bulut olacaktım ona, canını almadan bırakmayacaktım. Dudaklarımdan fısıltı şeklinde kelimeler döküldü: "Bunu ödeyeceksin." Bunu duyunca kahkaha attı. İnanmıyordu, yapacaklarımdan korkmuyordu. "Bunu zaman gösterecek."

dedi bilmişçe. Canımı yakacağı çok bariz ortadaydı. Ne yapacağını kestiremiyordum. Kapı açıldı ve onu gördüm. Zayıflamıştı, yorgun düşmüştü; saçları dağılmış, yüzü ağlamaktan bir hal olmuştu. Ölülerden farksızdı bu hali. Hayat dolu kız gitmiş yerini ruhsuz birine bırakmıştı. Gözleri kapalıydı. Benim orada olduğumu hala bilmediği açıktı. Onun bu hali yüreğimi parçaladı fakat konuşursam ona zarar verirlerdi. Bu yüzden sustum. Sırf ona dokunmasınlar diye içimden haykırdım. Ayaklarını bağladılar, ağzını açtılar. Ama o konuşmadı. Sanki kabullenmişti artık her şeyi. Sadece bekliyordu. Ardından adamların biri tekme attı. Konuşmadı. Bense bağırıyordum. Adamın durmasını söyleyip duruyordum. Yalvarıyordum ama beni dinlemiyorlardı. Defalarca tekmelediler ve çıktılar.

Delirmek üzereydim. Hareket edemiyordum ama çıldırmış gibiydim. Sonra sesimi tanıdı. Sonunda tanımıştı. Bağırmaya başladı. Defalarca anne dedi. Ağlıyordum, bağırmaktan bir hal olmuştum. "Yalvarırım dokunmayın ona." dedim son kalan gücümle. O ise anne diyerek hala bağırıyordu. Deliler gibiydi ve bu beni korkutuyordu. Kanım donmuştu. Kulaklarım uğulduyordu artık. Dayanacak gücüm kalmamış, tükenmiştim. Ellerim bağlıydı hareket edemiyordum. O ise yerde öylece duruyor içli içli ağlıyordu. Çaresizlik çok zor bir sınavmış. Her şey oluyordu fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kendimde konuşma gücü bulduğumda fısıldayarak "İyi misin?" dedim. Cevap veremedi. Garip sesler çıkarıyordu ve ben bunları anlamıyordum. "Yanıma gelebilecek misin?" Yanıma gelmeye çalıştı fakat gözleri bağlı olduğu için sürekli düşüp durdu. Gözlerim tekrar dolmaya başlamıştı. Onu daha fazla üzmemek için ağlamamam gerekiyordu. Güçlü durup güven hissi vermeliydim. Zor olsa da yanıma ulaştığında gözlerini açabilmek için ağzımı kullandım. Gözlerimiz buluştuğu zaman çok yorgun

olduğunu fark ettim. Haftalardır uyumuyor olduğu belliydi. Beni görünce gözleri doldu. Gülümsemeye çalıştım fakat yapamadım. Beceriksizliğim için tekrar kendime sinirlendim. "Hepsi son bulacak tamam mı? Biraz daha dayanmamız gerekiyor. Söz veriyorum." dedim güven veren bir ifadeyle. Tekrar konuşmaya çalıştı ama yine anlamadım. Yakalayabildiğim tek kelime hayırdı. Dediklerime inanmıyordu. Kurtulamayacağımızı düşünüyordu. "Söz veriyorum dedim. Kurtulacağız buradan." Ağlayarak bir şeyler söyledi, yine anlamadım.

Biz öylece dururken kapı açıldı. İçeri tanımadığım adamlar geldi. Birinin elinde silah vardı. Korkuyordum, ona zarar verecekler diye korkuyordum. Canımın içi ölecekti. Hayır, buna izin vermezdim. Onu ben varken öldüremezlerdi. Ne gerekirse yapardım. "Durun, lütfen durun!" diyerek çırpınıyordum. İpler bileğimi kesmişti. İki adam beni durduramıyordu. "Yalvarırım durun. Bana yapın ne yapıyorsanız ama ona dokunmayın!" Ona baktığımda gözlerinde korku yoktu. Sanki ölüm onun için ödüldü, tek kurtuluştu. Ben vardım, bana ne olacaktı? Beni bırakıp gitmek mi istiyordu? Bu düşünce zihnimi ele geçirince dondum kaldım. Acılar onu yormuştu ve artık kurtulmak istiyordu. Onu suçlayamazdım ama beni bırakmasına izin vermeyecektim. Kurtaracaktım ve yeni hayatımıza başlayacaktık. Hepsi son bulacak ilerde acı bir hatıra olarak zihnimizde kalacaktı. Bu düşünce ile tekrar bir umut ışığı doğdu. Pes etmeyecektim, kurtaracaktım onu. Adam silahı ona doğrulttu. Kalbim tekledi. Ne yapacağımı düşünüyordum fakat bulamıyordum. Tekrar bağırmaya başladım. Ağlayarak haykırıyordum. "Lütfen dokunmayın ona. Lütfen!" Sonunda acının esiri oldum.

Orada boğuldum ve acı beni yok etti. Sona ulaştım. Ruhumda doldurulamaz bir boşluk oluştu. Silah sesi odada yankılandı. Tam o an son kez haykırdım dünyaya "Hayır!"

İstanbul, 15 Temmuz 2016

Duyduklarım uzun süre beni düşünceli bir hale getirmişti. Darbe benim hayatımı yok eden bir kelimeydi fakat vatan denildiği zaman akan sular dururdu. Vatanımızı korumak hepimizin göreviydi. Bu ülke bizimdi, korumak bize düşerdi. Tarih nelere tanık oldu; iki hainin darbesine mi boyun eğecekti? Gerekirse efsane yazardık vatan için, önemi yoktu. Önemli olan tek mevzu vatandı. Kendimi dışarı attım. Arabam yoktu nasıl ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Ne yapacağımı düşünürken koşmaya başladım. En iyi fikir koşmaktı. Soğuk hava yoktu fakat acıların kokusu derinlerden geliyordu. Yere düştüm ve kalkamadım. Hayat bana yine acımasız tarafını gösteriyordu ama yılmadım. İlk defa başarmak için çırpınıyordum. Kalbim teklediği vakit yorulduğumu anlamış oldum ve durmaya karar verdim. Gökyüzüne baktığımda karanlığı ikiye ayıran ayı gördüm. Sanki karanlığın ortasındaki umut ışığıydı. Belki küçüktü, belki yok denecek kadar silikti fakat vardı. Aynı yaşamın bize sunduğu umut gibiydi. Vardı ve inanırsam bana yardım edebilirdi. Bütün olay inançtı.

Yılların verdiği ağırlık belime yük olmuş ilerlemekte beni zorluyordu. Yaşlı bir adam olduğumu unutmuştum fakat bedenim bana tekrar hatırlatmıştı gerçekleri. Yere öylece oturup bir süre soluklandım. Bir araba görüş alanıma girdi beni görünce durdu. "Meydana mı gideceksin dayı?" dedi. Başımı sallamakla yetindim. Beni arabasına aldı şehre gittik. Gördüklerimle âdete büyülenmiş gibiydim. İnsanlar vatan sevgisiyle deliler gibi bayrak sallayıp tekbirler yağdırıyordu. Türk olmaktan tekrar şeref duymuştum bu kareden sonra. Halk tamamen ayağa kalkmış darbeye başkaldırıyordu. Adım atacak yer yoktu. Bayraklar gökyüzünde sallanıyor bir an olsun durmuyordu. Genç yaşlı demeden herkes gelmişti vatanını korumaya. Darbeci ha-

inler tankları ilerletemiyor, milli iradeye karşı koyamıyordu. Orada olanlar için siyasi görüşün önemi yoktu. Sadece vatan yeterdi hepimizi yan yana getirebilmek için. Silahlar patlıyor helikopterler bile milli iradeyi durdurmaya yetmiyordu. Bense anın büyüsüne kapılmış ortalığı inceliyordum. Tanklar boşluk bulup ilerlemeye çalışırken bir genç kendini tankın altına attı. O an şok olmuştum. Hangi güç bir insanı tankın altında ezilmeyi göze almaya iterdi ki? Bu galiba Türk milletinin içindeki sönmez vatan ateşiydi. Silahlar patlıyor, helikopterler havadan ateş ediyordu fakat kimsede korkudan eser yoktu. Ortalık mahşer günü gibi olmuştu. Fazla izlediğimi fark edip ben de elime bir bayrak aldım ve vatanı elimden geldiğince korumaya başladım. Dakikalar geçtikçe olaylar fitilleniyor darbeciler daha kötü muamele gösteriyordu fakat Türk milleti vazgeçmiyordu vatan sevdasından. Vatan aşkıyla bayrak sallarken bir kurşun çıktı silahtan. Bu kurşun benim hayatıma son verecek kurşundu. Yavaş yavaş ilerledi ve kalbime isabet etti. İlk önce yere düştüm. Karışıklıktan dolayı kimse fark etmedi. Gökyüzüne bakarken bir bayrak gördü gözlerim, dalgalanıyordu gururla. Bayrağın kırmızısında gözlerim takılı kaldı. Bu kızıllık için hayatımı feda etmiştim, canımı vermek çok zor olmazdı. Kaderde bir darbeyi daha görmek ve vatan uğruna demokrasi şehidi olmak varsa bundan korkmam aksine gurur duyardım. Dudaklarımdan dökülen son cümlelerim şu oldu: "Vatan sağ olsun! "

Mareşal Fevzi Çakmak Anadolu Lisesi
YEŞİLYURT / MALATYA

ÖLÜMÜN SESİ

Sultan KOÇ

Bir ses… Gözlerimi hızla açmama, kalbimin kaçmak ister gibi hızlı atmasına, ellerimin buz kesmesine, dizlerimin titremesine neden olan. Bir ses ki gözle görülen, tende hissedilen, tadı alınan, kokusu duyulan… Bir ses ki o; asırlardır kınanan, ardından gözyaşı dökülen, insanları tahta bir kutuya hapseden. Duyulduğunda akla gelen ilk şey: Ölüm.

Kan ter içinde yataktan sıçradığımda sanki hissetmiş gibi bilinçaltımın bana sunduğu o korkunç rüyadan uyanmıştım. Yan odadan gelen telaşlı hareketlilikle gerçekle doğruyu ayırdım. O ses benim bilinçaltımın bana oynadığı oyunlardan biri değildi. O ses buradaydı burada; yaşadığım şehirde, Ankara'da…

Gözlerimi kırpıştırıp tam anlamıyla uyandığımda yataktan çıktım. Kardeşimin ağladığını henüz fark edebilmiştim. Selin'in hıçkırıklarının bastırdığı ancak dikkatli dinlenirse işitilebilen ve kaynağı dışarıda olan sesleri de öyle. Hiçbir şey düşünmeden Selin'in odasına koştum. Annem Selin'e sarılmış, gözlerinin odağına kardeşimin beyaz halısını almıştı.

"Anne!" diye seslendim, duymadı.

"Anne!" Kafasını yavaşça yerden kaldırdığında gördüğüm görüntü geriye doğru sendelememe neden oldu. Asla aşağı inmeyen dudak kenarları düz durmayı geçmiş, yer çekimine

yenik düşmüştü. Küçükken "Elma Şekeri" lakabını almasını sağlayan yanakları ölü bir bedene aitçesine beyazdı. Gözleri… Geriye sendelememe asıl neden olan buydu aslında. Denizleri andıran mavileri, dehşetin uğursuzluğuyla büyümüş gözbeklerinin içine çekilmişti. Annem mimik oynatmadan bana bakarken kendimi tekrarladım.

"Anne!" Ama bu sefer sesim aklımda bir sürü soru olduğunu beyan etmek ister gibi değildi. Bu sefer acı çeker gibiydi, küçük yavru bir köpeğin açık unutulmuş çukura düştüğündeki feryatları gibiydi. Sesim sonunda anneme ulaşmış olacak ki annem bir iki kere gözlerini kırpıştırıp uyandı dehşetten. Derin birkaç nefes aldı.

"Tamam, iyiyim." Seslerini duydum belli belirsiz. Sanki benim seslenişime karşılık olarak değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi sesi.

Annem, ağlaması iç çekişlere dönüşmüş olan Selin'e döndü ve onu tam anlamıyla kollarının altına aldı, alnına bir öpücük kondurdu. Elini bana doğru kaldırıp gel işareti yaptığında içime yayılan rahatlamayla gülümseyerek kafamı anneme doğru eğdim, benim alnımı da öptü.

"Tamam kızlar sakin olun. Irmak telefonumu getir. Bütün ışıkları da kapat!" Yine o ses.

"Hemen!" Selin ağlamaya başlamıştı. Annemlerin odasından telefonu aldım, ışığı da kapatarak annemin yanına döndüm. Annem Selin'i kucağına almış yere çömelmişti.

"Yere çök Irmak." Dolu dolu gözlerimle annemin yanına çömeldim. Dışarıdan gelen bağırış sesleri dehşetin kanımı içmesine yardımcı oluyordu. Yedi yaşındaki Selin ise dehşete tamamen kendini teslim etmiş, parmakları kırılırcasına annemin pijamasını sıkıyordu.

"Alo Ahmet neler oluyor? Ahmet dışarıda askeri araçlar gördüm, silah sesleri geliyor. Kurban olayım bir şey söyle." Telefondan gelen hışırtılar…

"Ahmet ne diyorsun sen? Saçmalama Ahmet." Hışırtıların arasında duyduğum ya da duyduğumu sandığım bir cümle. Yalnızca üç kelimeden oluşan, kısacık bir cümle: "Kızlar sana emanet." O üç kelimeye sığan binlerce, hayır milyonlarca duygu.

Yere düşen telefonun parkeye bıraktığı tok sesle birlikte gözyaşlarımı ve hıçkırıklarımı bıraktım ben de. Birkaç hıçkırıktan sonra gözyaşlarımın izin verdiği kadarıyla annemin toparlandığını gördüm. İki elinin arasına aldı yüzümü ve gözlerimi gözlerine sabitledi.

"Irmak bana bak! Sen polis kızısın, unuttun mu? Biz seninle kaç kere babanın görevden gelmesini bekledik, unuttun mu? Ben bile kendimi bıraktığımda ayakta durup beni tuttuğunu unuttun mu? Sen güçlü bir kızsın Irmak. Lütfen benim işimi zorlaştırma, bak kardeşin de ağlıyor. Hadi Irmak lütfen kendine gel ve sakin ol!" Başımı salladım. Çatallaşan sesimle "Tamam" diyebildim sadece. Kafamı yere eğip gözyaşlarımı sildim, öksürerek boğazımı temizledim. Kendime geldiğime emin olduğumda kafamı kaldırdım.

"Neler oluyor anne? Ne askeri aracı?" Derin bir nefes aldı güç toplamaya çalışır gibi.

"Darbe."

"Efendim?" Kısık sesine rağmen duymuştum aslında ama anlam verememiştim.

"Darbe kızım. Bilmiyorum, tam anlayamadım ama öyle görünüyor." Uyandığımda yaşadığım dehşetin izlerini hala taşırken bir yenisi daha ekleniyor, dışarıdan gelen ve telaş kokan sesler de buna destek oluyordu.

"Ne diyorsun sen anne?" Titreyen ellerimi saçlarımdan geçirip başımı iki elimin arasında sıkıştırdım.

"Irmak tamam, sakin ol kızım." Annem gözlerini kapattı ve derin bir nefes daha aldı. Kelimeleri toparlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

"Darbe olduğu falan yok henüz, anladığım kadarıyla deniyorlar. Yani darbe yapmaya çalışıyor vatan hainleri. Ama yapamazlar kolay değil öyle koskoca Türkiye'ye boyun eğdirmek." Tabi ya değildi, vatan hainleri varsa vatanseverler de vardı. Evet, evet işte bu; dehşet ve korku yerini umuda bırakmıştı sonunda. Dehşet karanlık ellerini çekmişti, korku tekrar sineye çekilmişti. Selin'se ağlamaktan yorgun düşmüş ve uykuya dalmıştı.

Bir ses; çok daha güçlü, korkudan çığlık atmanı sağlayacak kadar, attığın çığlığın boğazını yırtacağı kadar. Annem Selin'le benim üstüme bedenini kapatırken onun da çığlık attığını duymuştum. Bir anlık gelen ses öyle kuvvetliydi ki ardında bıraktığı o tiz cızırtıyı hissedebiliyordum.

"Anne!" diye bağırıyordu Selin. Silah sesinden sonra hiç çıkmayan sesine inat avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Tamam kızım, sakin ol, yok bir şey, buradayım ben." Bir eliyle Selin'i pışpışlayan annem diğer kolunun altına da beni aldı.

"Neydi o anne?"

"Bomba galiba. Ama merak etme ses bombasıydı o. Ses çok güçlü geldi yani yakından ama bir yıkılma sesi gelmedi." Tatmin olmamıştım hala çok korkuyordum.

"Selin kızım daha fazla ağlamak yok tamam mı? Bir şey olmayacak sadece bu gece biraz ses gelecek böyle. Farz et ki si-

nemadasın. Orada da sesler hep böyle çok oluyor ya." Selin'de tatmin olmamıştı, hissedebiliyordum. "Tamam" diyebildi sadece ağladığı ve bağırdığı için kısık çıkan sesiyle.

Annem telefonundan bir şeyler okuyordu. Bir an durakladı ve kaşlarını kaldırdı. Başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

"Haberler, televizyonu açmamız gerekiyor." Selin'i kucakladı ve oturma odasına geçtik. Bütün haber kanallarını geziyorduk. Telefonlar elimizde neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorduk. Askerler Boğaziçi Köprüsü'nü kapatmışlardı tanklarla. Polis onların karşısına geçmişti. Aklım almıyordu Türk polisi ve Türk askeri omuz omuza olmaları gerekirken neden karşı karşıyaydılar? Çünkü asker değildi polisin karşısındaki. Ya asker değil hainlerdi ya da hiçbir şeyden haberleri yoktu. Başka bir açıklaması olamazdı.

Bunları düşünürken bir düşünce düştü karmaşık zihnime. Önce orayı dondurdu sonra daha da karıştırdı. Askerin silahı vardı, polisin de öyle. Silahlar çekilirse ne olacaktı? Babam… Babam polisti. Birçok kez çatışmaya katılmış, bildiğim kadarıyla üç kere yaralanmış bir polis. Ufak tefek sıyrıklardı tabi bunlar ama beni korkutmaya yetmişti. Şimdi nasıl korkmamayı becerecektim. Ufak çaplı bir operasyon değildi bu. Darbe yapılmaya çalışılıyordu. Babamı aramak istedim. Onun sesini duymak. Güven veren bir sesle bana bir şey olmayacağını söylemesini istedim. Ama yapamazdım, şu anda çok meşgul olmalıydı ve eminim telefonunu çoktan bir köşeye bırakmıştı. Derin bir nefes alabildim sadece. Zihnimde babamın sesinden birkaç kelime şekillendirdim ve onlara tutundum: "Korkma kızım bir şey olmayacak."

Sakinleşmeye çalışırken duyduğum uğultuyla zihnimdeki karmaşa dağıldı. Binanın üzerinden uçak geçiyor gibiydi,

başta gayet normal gelmişti. Ancak uğultunun kaynağı yaklaşıyor, ses giderek yükseliyordu. Yaklaştı… Yaklaştı… Yaklaştı… Ve gökyüzü gürledi. Sanki yer kabuğu çatlamadı, tamamen parçalara ayrıldı. Sanki şehirdeki bütün binaların temeli aynı anda patlatıldı. Sanki zihnimdeki karmaşanın üstüne kayaçlar devrildi ve karmaşa o kayaçlarla birlikte zihin zeminime düştü. Kulaklarımı ellerimle kapadım, kendime gelmeye çalıştım. Neydi bu? Gerçek bir bomba mı? Yoksa uçak binaya gerçekten çarpmış mıydı? Ama hala sağlamdı bina, ayaktaydı. Biz hala içindeydik. Anlam veremiyordum, olduğum yerde dakikalarca hareketsiz bir şekilde oturdum. Sesini duyamadığım ancak alt yazılarını okuyabildiğim televizyon ekranında, alttan uğursuz bir hızla geçen şeritte iki kelimeyi yakalayabildim yalnızca: Ses duvarı. Evet bu olabilirdi. Tam olarak bilmesem de en azından şimdilik bulabileceğim en mantıklı açıklama buydu. Uçak ses duvarını aşmış olabilirdi.

Telefonumun sürekli titreyişleri iyice sinir bozucu bir hal aldığında telefonuma bakmam gerektiğine karar verdim. Bütün mesajlarda "TRT'yi açın!" yazıyordu. Anneme de aynı mesajlardan atılmış olacak ki telefonu bırakıp kumandaya sarıldı. Tuşa basmasıyla ekran kardı ve tekrar aydınlandığında asıl dehşeti gördüm. İşte oradaydı bütün çıplaklığıyla o mavi ceketli kadının gözlerindeydi, önde birleştirdiği ellerindeydi, konuşma aralarında zorlukla yutkunduğu boğazındaydı, alnındaki terdeydi. Kadındaki dehşet öyle yoğundu ki beni tamamen etkisi altına almıştı. Kadının dediklerini duyup idrak ettiğimde anlamıştım dehşetin nedenini. Ama bu sefer izin vermeyecektim dehşetin beni esir almasına. O kadının görüntüsü ve söyledikleri beni korkutmamıştı, aksine öfkenin verdiği o leziz cesareti yudumluyordum bir yerlerde. Atatürk'ün bahsettiği o asil kan, işte şimdi yerinde duramıyordu.

Kadın söylediklerini tekrarlarken kanalı değiştirdi annem, yine mesaj gelmişti. Bütün kanallarda aynı şey vardı. Sokağa çıkın deniyordu halka. Sokağa çıkın ve o kadını o dehşetten söküp alın. Sokağa çıkın ve vatanınızı o pis ellerden kurtarın.

Bir süre sonra kanallar sokağa çıkın anonslarının yanında sokağa çıkmış insanların görüntülerini de vermeye başlamıştı. Boğaziçi Köprüsündeydi halk. Hiçbir şeyden haberi olmayan askerlerin ya da hainlerin karşısında. Polisin yanında.

Ateş ediliyordu ancak ne halk ne de polis geri çekiliyordu. Yürüyen insanların arasında yere yığılanlar oluyordu ancak yine de kimse geri çekilmiyordu. Artık her haber kanalında seksen bir ilden görüntüler yayımlanıyordu. Halk her yerdeydi. Biz her yerdeydik. Sadece sesimiz bile sonlarının habercisiydi. İşte o zaman umut yeniden filizlendi içimde. O filiz büyüdü. Koskocaman bir çınara dönüştü. Güçlü kökleri, dehşetin yabani bir ot gibi cılız ancak sinir bozucu bir şekilde her yeri saran köklerini sardı, kuruttu ve parçaladı.

Beni uyanık tutacağını sandığım telaş, korku, dehşet, umut, cesaret tam tersi beni yormuştu. Zihnimdeki karmaşa uykusuzluğa neden olması gerekirken uykuya reddedemeyeceği bir davet yollamış, uyku da hiç itiraz etmeden kabul etmişti. Görüntüler ağırlaşmış, her şey ağır çekime alınmış bir videoyu anımsatmaya başlamıştı. Selin'in uyuduğunda düzene giren nefesi sayesinde hep aynı hızda inip kalkan göğüs kafesi gözüme hiç bu kadar tatlı görünmemişti. Gidip onu yanaklarından öpmek istiyordum ancak uyku izin vermiyordu. Göz kapaklarım ağırlaştı, ağırlaştı ve ağırlaştı. Onları taşıyamadım. Gözlerimi örtmelerine engel olamadım. Karanlığı gördüğümde, tam ortasında biri duruyordu. Ona yaklaştım.

"Baba!" Tam ona elimi uzatacakken tekrar uzaklaştı benden. Ona ulaşamıyordum. Koştum dolan gözlerimle. Tekrar elimi uzattım ama işe yaramadı. Her yaklaştığımı sandığımda sanki daha çok uzaklaşıyordum. Sesi karanlığın içinde yankılandı.

"Korkma kızım bir şey olmayacak. Vatanımızı kurtaracağız." Ve karanlık, babamı benden aldı.

Başka sesler yankı buldu karanlıkta, başka görüntüler yardı karanlığı. Bayraklarını eline almış halk göründü, halkın sesi duyuldu. Birden karanlık, o kalabalığın içine itti beni. Etrafıma baktığımda insanlar gelip geçiyordu yanımdan ellerinde şanlı bayraklarla. Elimdeki bayrağa baktım ben de. Önce kırgındı bakışlarım yorgundu, ıslaktı. Ancak bayrağın kırmızısı yaktı gözlerimi, kavurdu içimi. Kaşlarımı çattım, bayrağı havaya kaldırdım ve kalabalığa karıştım.

Önceki gecenin aksine sakin açtım gözlerimi. Sakinliğime rağmen uyanma nedenim sakin olmamamı gerektirecek türdendi. Annem ağlıyordu. Hiç düşünmeden ayağa kalkıp doğruca salona gittim. Annem tekli koltuğa oturmuş ağlamasını bastırmaya çalışıyordu.

"Anne, neler oluyor?" İşte buraya kadardı, kendini ancak buraya kadar, benim sesimi duyana kadar tutabilmişti. Ayağa kalkıp bir çırpıda sarıldı bana, kollarının altına aldı. Titriyordu. Benim de bedenim titremeye ve gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Anne ne oldu?" Kafamı gömdüğü göğsünden kaldırmaya çalışırken sürekli tekrarlıyordum bunları. Annem kafamı serbest bıraktı ancak hala bana sarılıyordu. Artık ağlamıyordu. Yüzündeki gözyaşlarını sildi, sessiz sessiz gelen yenilerine inat. Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı.

"Püskürtüldü. Darbe püskürtüldü." Bunda ağlanacak ne vardı? Bu iyi bir haber değil miydi? Anlayamıyordum. Annem yüzünü buruşturdu ve tekrar gelmek için çabalayan hıçkırıkları geri göndermeye çalıştı. O an kafama dank etti. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmışçasına açıldı. Vücudum buz kesti. Titrememem kesildi. Yalnızca dudaklarımı oynatabiliyordum.

"Anne yapma! Anne hayır! Babam!" Bacaklarım daha fazla dayanamadı ve yere düştüm. Annem düşüşümü yavaşlattı ve beni sakince yere oturttu, kollarının arasına aldı.

"Vatan sağ olsun kızım." Yuvalarına sığmamakta ısrarcı olan gözlerimden birkaç damla yaş yere damladı. Kontrolüm altında olmayan bedenime kalan son gücümle biraz da olsa söz geçirmeye çalıştım ve dudaklarıma kımıldamaları için emir verdim. Emrim dudaklarıma ulaştı ve onlar da emre itaat ettiler.

"Vatan sağ olsun."

Melikgazi Mustafa Eminoğlu Anadolu Lisesi
MELİKGAZİ / KAYSERİ

TEŞEKKÜRÜN EN ŞEREFLİSİ

Armağan GÜL

Selamın Aleyküm arkadaş. Umarım iyisindir. Bu yazıyı okuman için bir nedenin yok fakat okumamak içinde öyle. Başta ki selamıma takıldıysan eğer takılma arkadaş. Yapma böyle. Orada yazdığının ne önemi var? Değiştiriver zihninde. Ben sana selamımı ilettim, onu alıver yeter.

Şimdi biraz vaktin var ise sana bir hikâye anlatmak isterim. Dinleyip dinlememek senin kararın tabi. Ama işin yoksa bir hikâye dinlemek iyi bir seçenektir. Her neyse. Çok gevezelik ettim. Kusuruma bakma. Kararını verdi isen… Evet! O zaman hikâyemize başlıyoruz.

Bir küçük kızımız var hikâyemizde. Şu anda bir yatakta uyuyor. Ablası hemen yanında. Kardeşi bugün biraz huzursuzlanmıştı. O da korkmaması için o uyuyana dek yanında ellerini tutarak beklemişti. Burayı tanıyordu. Burası yetimhane idi Buraya daha önce de görmüşlerdi. Kardeşi ile onun kimi kimsesi yoktu. Buraya da başka ülkeden zar zor, per perişan bir halde gelmişlerdi. Soğuklarda, çoğu gün aç bir şekilde kalmışlardı. Bir gün bir bey amca bulmuştu onları. Tanımadığın birine güvenmek iyi bir fikir değildi belki ama çaresizken ne yapabilirsin ki? Küçük kız bir adama baktı bir de kardeşine. Yapacak bir şey yoktu. Bir yavru ördeğin annesini izlemesi gibi düştü peşine. Nereye gideceğini bilmeden. Hem kötü birine de benzemiyordu bu bey amca. O gün

hayatının en güzel kararını vermiş olabilirdi. O bey amca onları buraya getirmiş, mutlu bir yuvasının da olmasına vesile olmuştu. O yer polis merkezi idi. Bunu şimdilerde biliyordu. Oradaki insanlar kardeşi ile ona ellerinden geldiğince yardım etmek için uğraşmışlardı. Onlara ısınmaları için elektrikli ocak getirmişlerdi. Ellerinden başlayarak yavaşça artan sıcaklık bir tebessüm olarak yüzüne yansımış, aldığı bir kaşık yemeğin midesine ulaşması ile gözünden bir damla yaş damlamıştı. Yediği en güzel yemekti belki de. Şimdilerde oradaki insanlara minnettarlığını anlatamadığı için şimdi bir miktar üzgündü. Ama o gün yaşadığı mutluluğu bir anlatıma dökmek için kelimeler yetmemişti, yetmiyordu da.

O gün ilk kez gelmişlerdi bu yetimhaneye. Hani kötü derler ya buraya, buradaki insanları pekte beğenmezler bazen. Hayatında tanıştığı en iyi, en güzel insanlar burada olabilirdi. Onlara en güzel kıyafetlerden tutup, en lezzetli yemekleri yedirmişlerdi. Onlar için her şeyi düşünmüşlerdi. Onlar bir gülümsemeye, bir kuru ekmeğe muhtaçken bunlar… bunlara kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Çok mutluydular. Sanki yağmur sonrası bulutlar dağılırken aradan sızan bir ışık gibi gün doğmuştu üzerlerine. Şu anda daha mutlu olan birileri var mıydı acaba? Günler geçiyor bu yeni geldikleri yere alışıyorlardı. Yeni insanlarla tanışmış, arkadaşlıklar edinmişlerdi. Ve o gün annesi ile tanıştılar. Yeni biri, yeni bir ev, yeni bir ortam. Hiç tanımıyorlardı gittikleri yerleri. Hep bir yerden alınıp bir yere götürülüyorlardı.

Tabi buda onlar için zor bir şeydi. Ama şuan yaşadıkları öncekiler yanında hiçbir şeydi. Yine de anneleri -o gül yüzlü mübarek insan- onlara bu zorlukları hissettirmemek için elinden geleni yaptı.

Yıllar geçiyor. İki kardeş büyüyor, anneleri yaşlanıyordu. Çocuklar her ne kadar başka ülkeden gelmiş olurlarsa olsun onlar artık bu ülkenin vatandaşıydı. Birer nefesleriydi. Ki bu

hakkı kazanmak içinden ellerinden geleni yapıyorlar, sürekli çalışıyorlardı. Okullar tatildeydi. Bir yaz akşamıydı. Sabah pırıl pırıl olan gökyüzünün içine bir dert düşmüştü sanki. Bu derdin ne olduğu ilerleyen saatlerde belli oldu. Sosyal medya yankılanıyor herkes:

-Haberlere bakın.

-Neler oluyor?

-Çatışma mı çıkmış?

-Ne olmuş?

-Hayırdır inşallah Allah'ım sen koru, diyor olanları anlamaya çalışıyordu. Bir hışımla televizyonu açtılar. Mesajların ardı sıra kesilmiyor, telefonlar çalıyordu. Herkes durumun şaşkınlığı içerisinde bir sağa bir sola dönüyordu. Bir den selalar okundu. Halk sokaklara çağrıldı. Sosyal medyada paylaşımlar sel olup gidiyordu. Vatandaşlar " Sokaklara çıkın!" diye insanları çağırıyordu. Herkes paylaşımları ile düşüncelerini ortaya atıyor, zıt düşüncelerde tartışıyordu. Millet şaşkındı. Ortalık karışıktı. Sorsalar hiç gelmezdi akıllarına böyle bir şey. Sonradan öğrendiler. Darbe oluyormuş. Hangi kanı bozuklar yapıyordu bunu? Anlamlandıramamışlardı. Bu vatan size ne eyledi? Ne kötülük etti? Bir çatışmadır gidiyor halk sokaklara akın ediyordu. Bir yandan bu onarlı düşünürlerken bir yandan da "Bizde sokaklara çıkacak mıyız?" diye düşünüyorlardı. Anneleri de düşünüyordu elbet fakat cesaret edemiyordu. Kendine bir şey olmasından değil. Kendine bir şey olursa çocukların ortada kalmasından, onlara bir şey olmasından korkuyordu. Ayrıca yaşlı bir kadındı. Yaşlı bir kadın en fazla ne yapabilirdi? Küçük kızının uykusu geldiğinde annesi en sonunda zor da olsa bir karar vermişti. Kızını da alıp yatmaya gittiler. Büyük kız yatmadı yatamadı. Oturdu. Olanları düşündü. Selalar hala sürüyordu. Böyle güzel bir günün ardından bunlar nasıl olabi-

lirdi? Bunları bu güzel ülkeye kimler yapardı? Niçin yapardı? Evde durduğu için kendini suçlu hissediyordu. Sonunda kararını verdi. Yavaşça hazırlandı. Annesine bir mektup yazdı. Meraklanabilirdi. Umarım sadece meraklanmasına sebep olurdu. Mektubunu bitirip masasına yerleştirdi. Annesinin ve kardeşinin olduğu odaya giderek onların alnına hafiften bir öpücük kondururken uyanmamaları içinde dua etti. Hafif kıpırdanmalar sonrası uyanmadan uykularına devam ettiler. Kız hızlı ve bir o kadar temkinli, adımlarla evden çıktı.

Dışarı çıktığında esen hafif rüzgar sanki kulaklarına fısıldayarak "Bizde seni bekliyorduk demişti." İçine bir ferahlık gelmiş, doğru kararı verdiğine inancı bir anda artmıştı. Ortamda öyle bir kargaşa öyle bir çatışma vardı ki. Burada bulunmak hiç akıl kârı değildi. Tüm bunlara rağmen içinde en ufak bir korku yoktu. Tüm hiddetiyle bağırıyor. Hainlere karşı duruyordu. Kararından hiç pişman değildi. Emin adımlarla düşmana göğüs geriyordu ve bam. Gözleri karardı ve yığılıp kaldı. İçi ürperiyordu. Ne oluyordu? Bir yerlerden bağrışma sesleri "Kalk!" diyorlardı. "Ayağa kalk!" Nereye kalkıyordu? Elini karnına götürdüğünde vurulduğunu fark etti. Cidden mi? Vurulmuş muydu? Hayatı burada mı sonlanacaktı? Daha güzel bir son olabilir miydi? Şehit düşüyordu. Şükretti. Böyle güzel bir ölümü ona nasip ettiği için Rabb'ine şükretti. Tek üzgün olduğu kısım annesiydi. Her ne kadar bu olasılığı göz önünde bulundurarak çıkmış olsa da annesi kahrolacaktı. Ona gidiyordu içi. İçinden şöyle bir dua ve şükürde bulundu:

-Ya Rabbi. Teşekkür ederim. Bana şehitlik mertebesini uygun gördüğün için. Lakin annem çok üzülecek. Ona dayanma gücü ver olur mu? Çok ağlamasın arkamdan. Ona yardım et n'olur. Teşekkür ederim.

Gözleri yavaş yavaş kapanırken etraftan "Dayan!" diye bağırışlar duyuyordu.

İçinden "İyi ki o mektubu yazmışım" diye iç geçirdi ve dudaklarından şu kelimeler döküldü: "Vatan sağolsun!"

Annesi sabah namazı için kalkar. Abdest almaya giderken ses olsun diye televizyonu da açar. Bu arada kızını göremez ve uyumuştur diye düşünür. Bakmaya gider ama kızını göremez. Paniklenir. Tek tek bütün evi arar. Kız yok. Masanın üstündeki mektubu fark eder. Açar ve okumaya başlar.

Nur yüzlü annem,

Meleğim. Bu mektubuma özürlerle başlamak istiyorum. Seni çok sevdiğimi daha fazla söyleyemediğim için üzgünüm. O yüzden seni çook sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni çoook seviyorum canım annem

-Ben de seni bitanem de ne gerek vardı bu mektuba? Anlayamadım. Hayırdır inşallah.

Bir de şöyle bir durum var. Her ne kadar söylemesi benim için, duyması senin için zor olsa da…

-Eyvah. Kim bilir ne yaptı yine bizim kız.

…bu mektubu okuyorsan bil ki ölmüşüm ya da hastanedeyimdir.

Annesinin nefesi sıkıştı. Aman Allah'ım. Neler yazıyordu böyle bu mektupta? Neler söylüyor bizim kız? Şaka… Evet… Şaka olmalıydı. Niye ölecekti ki? Aman Allah gecinden versin. Nerden biliyordu bu öleceğini de mektup yazmıştı. Düzgün düşünemiyordu. Elleri titrer vaziyette mektubu okumaya devam etti.

Sakin ol anneciğim. Sana bunun şaka olduğunu söylemek isterdim fakat değil. Nerden öleceğimi bilipte yazdım bu mektubu dersen ben bir görevimi yerine getirmeye gittim anne.

Bu vatana olan minnettarlığımı göstermeye gittim.

Ne görevinden bahsediyor bu kız? Ne minnettarlığı? Ne diyor? Allah'ım şaka nasıl olmaz bu? Rabbim sen yardım et.

Eğer dönebilseydim ezandan önce evde olup mektubu alacaktım öyle düşünmüştüm ama olmadı. Biliyorum namazını aksatmazsın benim güzel annem. Anne bu vatanı korumam lazımdı. Bu vatan benim, beni büyüten, yaşatan, koruyan toprak. Hatta daha fazlası. Onun bana bugüne kadar yaptıklarına karşılık ben bunu çok göremezdim değil mi? Sadece o değil bu toğrağın altında yatanlara karşılık ben bunu çok göremezdim değil mi? Kızma bana anne Senin yaşın kaç başın kaçta kendi kafana göre iş yapıyorsun?

Senin yaşın kaç başın kaç da kendi kafana göre iş yapıyorsun deme bana lütfen. Duramazdım evde anne. Benim ailem elden giderken yaşamım, şerefim, namusum elden giderken duramazdım. Onu korumak bizlerin, benim görevim değildir de kimin görevidir? Belki bu ülkede doğmadım ama bu vatan benim vatanım anne. Sen nasıl benim annemsen o da öyle. Onu nasıl bırakırım? Onun içindeki binlerce anneyi binlerce çocuğu nasıl vatansız bırakırım. Sen vatansız kalmak nedir bilir misin anne? Vatansız kalmak yaşamamaktır. Yaşatmazlar insanı. Bir göz temasını bile çok görürler sana. Bilmezsin. Ben bu vatana çok şey borçluyum. Çok şükür ki ödedim. Rabbime şükürler olsun. Belki de bana kızgınsın. Ne olur kızma. Rabbime çok dua ettim. O seninle, sizinle beraberdir. Ben söylemesem de öyledir zaten. Annelerin en güzeli. Annem. Ne olur ağlama ne olur. Kıyamam. Seni çook seviyorum. Kardeşimi de öyle. Kendinize iyi bakın olur mu? Allah'a emanet olun.

Annesi olanlara inanamıyordu. Kızı gitmiş miydi? Bahar kokusu gitmiş miydi? Yo yo ne dedi? Ya da hastanedeyimdir. Hastanededir evet. Bırakmaz ki o anacığını.

O gün annesi bütün hastaneleri tek tek aradı. O kadar çok aradı ki kaç kez aradığını o dahi hatırlamıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir haber geldi. Hastaneden. Kızınız morgda olduğunu söylediler. Gelip o mu değil mi doğrulamasını istediler. Hangi anne dayanır buna? Hangi can dayanır? Yine de gitti. Yine de gördü kızını. Bahar kokusunun elleri soğumuş yüzü bembeyaz kesilmişti. Isıtmaya çalıştı başaramadı. Olmadı. Sonra aldılar onu odadan. Ayırdılar kızından. Ayrılıkların en acısıydı belki de.

Kızını yıkadı kendi elleriyle. Kendi sardı kefenini. Gerçekten melek olmuştu kızı. Yüzü bembeyazdı. Gerçi o hep öyleydi. Bembeyaz alnına bir buse yerleştirdi. Ellerine de. Gönderdi toprağa. Korumak uğruna öldüğü vatan toprağına gönderdi. Küçük kızı hariç kimse ile konuşamadı. Konuşmak isteyenlere de tek söylediği cümle iki kelimelikti. "Vatan sağ olsun!".

Şimdi size bunlara ek olarak ben de konuşmak isterdim fakat durum bu. Herkes elinden geleni hatta ve hatta daha fazlasını yapmalı. Bir vatan kolay kazanılmıyor. Kolay korunmuyor. Her şeyde olduğu gibi bunda da yapılan fedakarlıklar elbet var. Fedakarlıkların en güzeli. En şereflisi. Onlar hiçbir zaman ölmediler, ölmeyecekler. Çünkü "Şehitler ölmez, vatan bölünmez."

Seyide Daloğlu Anadolu Lisesi
MELİKGAZİ / KAYSERİ

VATAN UĞRUNA

Esma TOĞRUL

"Ben çocuklarımı cesur yetiştirdim. Daha doğduklarında adlarını Yiğit ve Yavuz koydum ki; mert olsunlar, hiçbir şeyden korkmasınlar. Vatanları ve inandıkları uğrunda her türlü fedakârlığı gösterebilsinler. Ben çocuklarımı üniforma içinde görme hayaliyle büyüttüm, hep gözümün önüne getirirdim o yılları. O zaman yapacağım yemekleri bile önceden planlardım. Çünkü biliyordum benim çocuklarım vatana hizmet için doğmuşlardı, aynı babaları gibi. Onlar bana Ahmet'imin emanetleri. Zatürreden öldü Ahmet. 1980 yılının ılık bir eylül ayıydı. İkizlerime iki aylık hamileydim. Normalde bizim oralar çok sıcak olmaz ama o gün bunaltıcı bir sıcak çökmüştü şehre. Hamileliğin de verdiği etkiyle şöyle buz gibi bir karpuz istemiştim Ahmet'ten. Akşam karanlığı çökmüştü ama Ahmet'im dayanamadı, karpuz bulmak için dışarı çıktı. Çıkış o çıkış bir daha geri dönmedi, dönemedi. Darbe olmuş o gün meğer. Sokağa çıkma yasağı gelmiş. Ahmet ne kadar uğraşsa da anlatamamış derdini askerlere, alıp götürmüşler. Havasız, rutubetli, her yanı farelerle dolu, berbat bir koğuşa atmışlar. Her hafta görüşe giderdim, hıçkırıklardan konuşamazdık. Gittikçe soluyordu Ahmet, her geçen gün daha da yaşlanıyordu. Ahmet'imin bünyesi askerde geçirdiği bronşitten beri çok zayıftı. Kaldırmadı bünyesi, daha fazla dayanamadı ve daha dördüncü ayına girmeden mezara girdi…"

Teyzeyi daha fazla yormak istemedim. Zaten o da anlattıklarının acısından konuşacak gibi değildi. 19 Temmuz günü Numune Hastanesi'nden nakledildi buraya. Geldiği günden beri baygındı. Sonradan çocukları olduğunu öğrendiğim iki kişinin adını sayıkladı durdu. Kendine gelince kim olduklarını öğrenmek için çok çabaladım ama teyzenin ağzını bıçak açmıyordu. Beni teyzenin hizmetine vermişlerdi. Bu yüzden hep onunla birlikteydim. Bir gün beni yanına çağırdı onda güven hissi uyandırmış olmalıyım ki anlatmaya başladı…

Teyze biraz rahatlamıştı ve anlatmaya kaldığı yerden devam etti: "Kocamın ölümü beni çok etkilemişti. Genç yaşımda karnımda ikiz bebeklerimle bir başıma kalmıştım. Bir an yaşamak istemedim. Hayat o kadar bunaltmıştı ki kolum kanadım kırılmıştı. Kanadı kırık bir kuş çok yaşayamazdı… Kendimde yaşamak için ne bir istek ne de bir kuvvet bulabiliyordum. Bir gün ikizlerimin karnımda kıpırdadıklarını hissettim, elimi karnıma koydum ve bir anda her şey silindi: "Hayır ben yaşamalıyım" dedim; ben ikizlerim için, onlar da vatan için yaşayacaktı. Evlatlarım daha ilkokulda gösterdiler o karakteri. Her programda bayrağı en önde başları dik bir şekilde taşıdılar. Ortaokul, lise bu hep böyle devam etti. Yavuz askeri lise sınavını kazandığında çok heyecanlanmıştı. Yiğit'im kazanamadı diye çok üzüldü ama vakit kaybetmeden hayallerinin yönünü değiştirip Polis Koleji'ne kaydoldu. Zaten ne fark eder ki ha polis ha asker… İkisi de vatana hizmet edecekti, bu da bana yeterdi. Onlar okullarına devam ederken bizim oralarda salgın bir hastalık baş gösterdi. Çocuklarımın burada olmaması çok iyi olmuştu. Bu sırada onlar da 2-3 ayda bir beni ziyarete geliyorlardı. Ama okul bu, iki de bir çıkamıyorlardı. Zaten ulaşım da zor ve masraflıydı. Ben bağrıma taş basıp hep bekledim. Hele gelecekleri ni planladığımız zamana birkaç gün kala heyecanım had safha-

ya ulaşırdı, gözüm yollarda gelmelerini beklerdim. Bazen geç kalırlardı; yolda kaza olurdu, işleri uzardı, o zaman yüreğim ağzıma gelirdi. Onların kapıdan içeri sağ salim girdiğini görene kadar gözüme uyku girmezdi… Sonra büyüdüler. İkisi de vatan sevdalısı birer subay ve komiser olup benim hayallerimi gerçekleştirdiler. Yine bir temmuz ayıydı Yiğit'im ve Yavuz'um yeni izin alabilmişler ve ancak beni ziyarete gelebilmişlerdi. Sadece on günleri vardı. Onları yalnızca on gün görebileceğim duygusu beni zaman zaman hüzünlendiriyordu ama vatan onlara emanetti… Bir akşam yemek yerken Yavuz'u biraz dalgın görmüştüm. Zaten Yavuz oldum olası Yiğit'in aksine sakin ve ağırbaşlı bir çocuktu. Ama bu başkaydı. Belki kardeşinin yanında anlatmaya çekinir diye yemekten sonra özel olarak sordum. Meğer bizimkinin gönlü bir kıza kaymış, evlenmeye karar verdiğini söyledi. Beni tanıştırdı; iyi terbiye almış aynı Yavuz'um gibi sessiz sakin ağırbaşlı bir kızdı. Altı ay nişanlı kaldılar ve güzel bir düğünle evlendiler. Yiğit'im de çok bekletmedi kardeşinin arkasından onun da düğününü yaptık. Artık içim rahatlamıştı evlatlarımı pırlanta gibi iki insana emanet etmiştim. Artık ölsem de gözüm arkada kalmayacaktı…"

Teyze hararetle anlatmaya devam ediyordu ama aldığı ilacın etkisiyle göz kapakları daha fazla dayanacak gibi değildi. Ben de Kazım amcaya ilaç vermem gerektiğini söyleyip, müsaade istedim. Hikâyenin sonunu gerçekten çok merak ediyordum ama artık çok geç olmuştu, teyzenin dinlenmeye ihtiyacı vardı ve tabii ki benim de. Ertesi sabah teyzeyi beni heyecanla beklerken buldum. Demek ki o da bana anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"10 Temmuz sabahıydı. Kahvaltı hazırlamak için mutfağa gitmiştim. Tavayı almaya çalışırken başım dönmüş, bayılmışım. Kendimi hastanede buldum. Can dostum bir komşum var-

dı, yalnız yaşayan bir yaşlı olarak her ihtimale karşı bulunsun diye ona da bir anahtar vermiştim. Sabah bana börek getirmek için kapımı çalmış. Açmayınca meraklanıp anahtarla girmiş. Ve beni hastaneye götürmüş. Akşama doğru odaya Yiğit ve Yavuz geldi. Doktor onlara da haber vermiş. Yavrularım çok telaşlanmış, apar topar yanıma gelmişler. İzinleri olmadığı için beni alıp Ankara'daki bir hastaneye yerleştirdiler. Doktorlar beni birkaç hafta müşahede altında tutmaları gerektiğini söylemişlerdi. Aradan birkaç gün geçmişti Yiğit bir yanıma Yavuz bir yanıma oturmuş muhabbet ediyorduk. Önce Yavuza bir telefon geldi. Telefonla konuşurken bir anda kalkıp ayağa dikilmesinden komutanla konuştuğunu anlamıştım. Konuşmalarından önemli bir şey olduğunu anlamak zor değildi. Evet, önemli bir şey olmuştu ve Yavuz kararsızdı beni bir hafta sonra ancak görebilmiş olması bu kararı vermesini zorlaştırıyordu. Bunu anladığımda ikisini de karşıma alıp "Yavrularım, siz benim bu hayatta ki tek varlığımsınız siz de olamasanız yapayalnız kalırım ben bu hayatta. Ama bu vatanın size benden daha çok ihtiyacı var. Ben sizi büyüyüp vatana hizmet edesiniz diye yetiştirdim. Şimdi koskoca bir vatana benim gibi bir kadını mı tercih edeceksiniz. Vallahi eğer böyle bir şey yaparsanız size sütümü helal etmem. Şimdi gidin görevlerinizin başında alnınız dimdik durun ki kimse bu vatanı sahipsiz sanmasın. Haydi, yolunuza açık olsun, gözünüz arkada kalmasın." Böyle bir konuşma yaptığıma ben bile şaşırmıştım. Ama o kadar doğal o kadar içten söylemiştim ki bir anda içim cız etti, bu bir veda konuşmasıydı! Ama Yavuz üzerinde etkili olmuştu, benden helallik alıp görevinin başına koştu. Aradan iki üç saat geçmişti benzeri bir telefon da Yiğit'e geldi. Az önce kardeşine yapılan konuşmadan sonra bir an bile tereddüt etmeden görevine gitti. Ben gözüm yollarda onlardan bir haber beklerken etraf bir anda ana baba

gününe dönmüştü. Merakla ne olduğunu anlamaya çalışırken içeri telaşla bir hemşire girdi, bana sakin olmamı söyledi. Ülkede darbe olduğunu söylediği an başıma kaynar sular döküldü. İlk başta sersemledim, inanamadım. Vatanımın böyle aşağılık bir olaya kurban gideceği düşüncesi bilincimi kaybetmeme sebep oluyordu. Biraz kendime gelince evlatlarım geldi aklıma, onlar da oradaydı! Ardı arkası kesilmeyen telefonlar, acil çağırılan polis ve askerler… Bu yüzden ikisi de çok acil çağırılmıştı göreve. O an gururla karışık bir hüzün hissettim. Demek vatanı koruyan o aziz insanlardan ikisi de benim oğlumdu. Tabii bu gururum, darbeyi askerlerin yaptığını ve benim Yavuz'umun da asker olduğunu hatırlayana kadar sürdü. Kafamı toparlayamıyordum. Geçen her dakika bana yıl kadar uzun sürüyordu. Bunun bir rüya olmasını istiyordum. Ama hayır rüya değildi. Acılı bekleyişim hemşirenin yaptığı sakinleştiriciyle son buldu. Kendime geldiğimde her şey bitmişti. Ortalık durulmuş, darbe aziz milletin kararlılığı ve vatan sevgisiyle önlenmişti. Sıra çocuklarımı görmeye gelmişti. Onlardan bir haber alabilme umuduyla hemşireyi çağırdım, daha bir haber yoktu. Acılı bir bekleyişle geçen üç günün ardından acı haber geldi. Yavrularımın ikisi de ölmüştü. Ama beni esas üzen sadece birinin şehit olduğunun söyleniyor olmasıydı. Yavuz'umu hain sanıp hainler mezarlığına gömmüşlerdi. Kendimi kaybetmiştim. "Hayır, olamaz" diye çırpınıyor, bir yandan ağlıyor bir yandan dövünüyordum. Hemşire bana o iğneyi yapmasaydı belki de kafamı duvarlara vura vura ölecektim. Yavuz'un bunu yapmayacağını biliyordum. Ben onları bu kadar vatan sevgisiyle yetiştirirken o vatana ihanet etmezdi, edemezdi. Ortada bir yanlışlık olmalıydı, bunu biliyordum. Zaman ilerleyip haber gelmedikçe umudum azalmaya başlamıştı acabalar birbirini kovalıyor ama ben buna inanmak istemiyordum. Bir yanım oğluma yeterli terbi-

yeyi verememiş olabileceğimi ve onun hain olabileceğini söylerken diğer yanım "hayır o hain değil, olamaz" diyordu. Bu duygular arsında Yiğit'ime üzülmek hiç aklıma gelmedi çünkü o şehit olmuştu, peki ya Yavuz? Hayır, o da şehit olmuştu. O hain olarak ölemezdi… Ya öldüyse? Başım dönüyor gözlerim kararıyor bir türlü zihnimi toparlayamıyordum. Son bir haftadır baygın yatıyormuşum. Kendime geldiğimde işte bu odadaydım. Sonrasını zaten sen de biliyorsun…"

Teyzenin durumu gittikçe kötüleşiyordu. Bana hikâyesini anlattığı günden bugüne üç gün geçmişti. Hastalığı ilerlemiş, doktorlar umudunu kesmişti. Ama ben, evladının hain olduğuna bir türlü inanmayan teyzenin bu olay aydınlanmadan ölmesini istemiyordum. Emniyette çalışan çok yakın bir arkadaşım vardı. Sağ olsun beni kırmadı, onun da yardımıyla sıkı bir araştırma yaptık. Bu araştırma bizi bayağı zorladı. Arkadaşım tüm imkânlarını kullanarak kamera kayıtlarına ulaşmaya çalışıyordu ama imkansız gibi görünüyordu. Aklımdan hiç çıkmıyordu teyzenin ıstırabı. Ve nihayet bir sabah haberlerde, İçişleri Bakanlığı'nın birkaç isimle ilgili açıklaması yayınlandı. Televizyonun karşısında donup kalmıştım adeta. Çünkü teyze haklıydı. 15 Temmuz darbe gecesi, komutanından gelen bir telefonla Yavuz göreve diye çağrılmış, verilen emirler karşısında önce ne olduğunu çok anlayamamış ancak ters giden, doğru olmayan bir durum olduğunu kısa sürede fark edince komutanına karşı çıkmış ve bu hain kalkışma içerisinde asla yer alamayacağını dile getirmiş bunun üzerine darbeci hainler tarafından şehit edilmişti. Teyzeye bu haberi vermek, "Sen haklıydın, evladın hain değil!" demek için sabırsızlanıyordum. Elimdeki yarım çayı ve tabağımı öylece bırakıp hastaneye koştum. Hastanenin kapısından içeri girdiğimde çok heyecanlıydım, doğruca teyzenin odasına koştum. Bir de ne göreyim! Oda

boşalmış, temizlikçi kadın çarşafları değiştiriyordu. Bunun anlamını biliyordum. Yıkılmıştım. Teyze evladının hain olmadığını, onun düşündüğü gibi vatan sevdalısı olduğunu göremeden hayata gözlerini yummuştu ama onlara verdiği vatan sevgisinden o kadar emindi ki nöbetçi hemşireye vefat etmeden hemen önce gülümseyerek, "Huzur içindeyim, çok şükür, oğullarım üniformalarını giymiş beni çağırıyorlar" demiş bana da selam göndermişti. Teyze bu kısacık süre içerisinde vatan sevgisinin ne demek olduğunu bana çok iyi öğretmişti. Evet, bu vatan için ne yiğitler ne yavuzlar can vermişti…

Vali Erol Çakır Anadolu Lisesi
KARŞIYAKA / İZMİR

ÖLÜMÜN RENGİ DE VARMIŞ

Şeyma UĞUR

Kimi zaman adı konmaz yaşananın, savaş veya darbe denmez belki de olup bitene. Hayat benim için öylece sessizce akarken 15 Temmuz gecesi gösterdi bana ölümün rengini...

Evet, savaşta kimileri sakat kalırlar ya da en iyi ihtimalle hayatlarının en korkulu günlerini; hatta dakikalarını yaşarlar. Bunun adı savaş veya darbe olamazdı. Olsa olsa kendi öz vatanına ihanet olurdu adı.

O gece sıcak ve bunaltıcıydı. Yıldızlar gecenin karanlığında saklıydı. Ay gecenin örtüsünü üzerine aldı. Sıradan bir cuma akşamıydı bizim için. Akşam yemeğimizi henüz bitirdik. Duyamadığım çatal, kaşıkların madeni sesleri küçük kardeşimi rahatsız etti. Babam oturduğu yerden tabakları usulca anneme uzattı. Kardeşim ve ben yemek kırıntılarını köpeğimiz için ayırdık. Duyamadığım televizyona ani bir görüntü düştü. Birden, babam başını bu donuk görüntüye çevirdi. Annemin elindeki küçük salata tabağı sofranın tam ortasına düştü. Birden bir şeylerin iyi gitmediğini anladım. Birkaç saniye ben de dalıp gittim o görüntüye. Ellerinde silahları olan askerler köprünün üstünde bekliyorlardı. Uzun bir zaman bu parça parça görüntüleri izledik sessizce. Ve ardından hayatımdaki en kötü sahneler… Gökten demir yağıyordu masum, silahsız insanların üzerine.

Sesler yoktu... Sadece renkler vardı o an. Gecenin koyu karanlığı ve mermilerin acı rengi. Babam aniden sarstı beni. Ve kolumdan tuttu. Soluğu nemli ve ılık sokağın ortasında aldım. Arkamızda annem ve kardeşim... Babam ve ben hızlı adımlarla önde gidiyorduk sokağın ucuna doğru. Bir süre sonra adımlarımız iyice hızlandı. Hafif bir rüzgâr, gecenin kavurucu sıcaklığını bastırmak için var gücüyle yüzümüze çarpıyordu. Kaldırım kenarında siyah saçlı, solgun sapsarı bir yüzle, gömleğinin bir yakası açık kalmış bir delikanlı yatıyordu. Zor nefes alıp veriyordu. Babam, alçalıp yükselen göğsüne elini koydu. Gözlerini delikanlının gözlerinden hiç ayırmadı. Sanki tüm hayat durmuştu o an. Biri hayatın akışını dondurmuş, tüm hareketler bir resmin çizgilerine dönmüştü. Yine, bu sessiz ve acı resmi ambulansın ve polisin kırmızı mavi renkleri bozdu. Tüm şehrin, caddelerin, evlerin ve meydanların üzerinde bir atlı gibi koşturuyordu bu mavi ve kırmızı renkler…

Babam ayağa kalktı ve bir adama bir şeyler söyledi. Duymadım, duyamazdım. Ambulans o yorgun delikanlıyı hemen oradan aldı. Sokaklar adeta mahşer gibi insan kaynıyordu. Bir genç kız vardı önümüzde. Yanında bomba patlamış. Ve şarapnel parçaları saplanmış vücuduna. İnce ve zayıf kolları çok mecalsizdi. Annemin yardımıyla zavallı kız soğuk taşların üzerine uzandı. İlk kez gökten düşen bir bombayı bunun ardından sayılarını bilemediğim savaş uçaklarını gördüm. Bombaların patlaması anlatılamaz bir panik yarattı. Ben beş çocukla birlikte küçük bir tahta levhanın altına saklandım. Oldukça iyi gizlendiğimiz yerden meydanda olup bitenleri, kadınların, erkeklerin, çocukların ve hatta hayvanların nasıl bir şaşkınlık ve korku içinde kaçıştıklarını dehşetle görebiliyorduk…

Her şeyin bittiğini sandığım anda hiçbir şeyin bitmediği, her şeyin yeni başladığını bana varlığıyla o gösterdi. O parlak

kırmızı rengiyle gökyüzünü kurşun gibi yere indiren bayrağımızı gördüm. Toprağın ateş, kan ve barutla yıkandığı anda dimdik asaletiyle karşımdaydı. Lekesiz, tertemiz, şanlı ve yüce bayrağım. Halkımın onların tankına, topuna ve silahına göğsünden başka siper edecek hiçbir silahı kalmadığı anda o, bütün heybetiyle gökyüzündeydi.

Saklandığımız o kuytu köşeden kulaklarımıza usulca fısıldıyordu. Hilal ve yıldızıma asil rengini veren sizin kanınız, diyordu. Ey ölümsüz halkım, şahadet makamına ulaşmak için koşun koşun, diyordu. Tekbir sesleri yükseliyordu gökyüzüne. Ardından vatan duacı, melekler duacı sizlere, diyordu…

Mert Öztüre Özel Eğitim (İşitme Engelliler) Meslek Lisesi
KINIK/İZMİR

KUMPAS

Dilan PALABIYIK

"Dedem koynunda yattıkça benimsin ey güzel toprak! Neler yapmış bu millet, bir de geçmişe sor bak!"

Hiç görmediğim, tanımadığım; şehidim, gazim, yiğidim... Tarihe nakış nakış işlenmiş, askerin son damlasına kadar akıttığı kanıyla renklenmiş bir bayrak altında "Korkma" diye başlayan, o kutsal "İstiklal Marşımızı" okurken tüylerim diken diken oldu bugün. Yine aklıma geldin, seninle gurur duydum. Daha önceleri bilmezdim; askerlerimizin aç, susuz kalıp vatanı, bayrağı, ailesi için kışın ortasında incecik kıyafetlerle Tunceli'de, Diyarbakır'da, kelle koltukta gezdiklerini. Daha önce bilmezdim "Önce Vatan!" diyerek yola çıkmışların yüreklerindeki aşk ateşini. Şimdi ise ben bilirim. Diyarbakır'ın Lice kırsalından bir askeri, canımı, ciğerimi, ağabeyimi. O gittikten sonra anladım her şeyin nasıl olduğunu. Bir operasyon var bu gece dediklerinde oturdun seccadenin başına. Amirlerime kattım o yiğitleri. Ağladım... Nerede yattıklarını gördüm, utandım kendimden. Ben annemin ellerinden mis gibi yemekler yerken bir paket konserveyle karınlarını nasıl doyurduklarını gördüm. Şükretmekten acizliğim geldi aklıma, utandım.

Ben, ailemle sıcacık yuvamda yaşarken, onların çoluğunu, çocuğunu, eşini, annesini, babasını geride bıraktıklarını gördüm,

daha da utandım. Gün geçtikçe "çok şükür bugünü de sağ salim atlattık" demeyi öğrendim. Anladım ki yılmayacağız, yıkılmayacağız, başaracağız sözleriyle aşılanmıştı o kalpler. Güvenmeyi öğrendim. Fakat art arda gelen şehit haberleri yaktı canımızı. Ne istiyorlar bu ülkeden? Bir insan, ailesine, yaşadığı topraklara ihanet ederek, nasıl dağa çıkıp hain bir terörist olabilir? Hangi zihniyet onları bu hale getirebilir?

Bir anda taş gibi oldu kalbim. O teröristler yüzünden ülkemde haksız yere akmış şehit kanları geldi aklıma. Her gün aransa da "oğlum" dedikçe yüreklerinden bir parça koparmışçasına ağlayan anneleri vardı onların da. Bir de "15 Temmuz" gecesi var tabi.

İzne gelmesinin sevincini yaşıyordum ağabeyimin. Gecenin geç vaktinde duyulan arabaların sesleriyle açtık gözlerimizi. Korktuk. Sevincimizi yasayamadan çağırdılar onu. "Fetö" adı altında toplanarak, dinimizi kendi çıkarlarına alet edip devletin başına geçmeye çalışan, hain bir örgüte kurban gitti onca insan. Ama inancımız vardı bizim. İstiklal Marşımızda "korkma" yazıyordu her şeyden önce. Meğer ne kadar yürekli insanlar varmış ülkemde. Tankların önüne atlayan, silahların önünde dimdik durup ölüme meydan okuyan... Peki bu örgüt bu askerleri nasıl kandırdı? O gün Fetö'ye mensup komutanlar tarafından hazırlanmış nöbet listesinde, liseden mezun olmuş ve ilk kez nöbet tutacak uzman çavuş adaylarına telefonla ulaşmak, internete bağlanmak, televizyon seyretmek yasaklandı. Daha sonraları "tatbikat var, halka sıkın" dediler. Fakat yürekli askerlerimiz, sonunda ölüm de olsa, Türk'ün Türk'e el kaldırmayacağını feryat ederek bir adım dahi ileri gitmediler. Adice yapılan bu başkaldırıyla kundaktaki çocuk yetim kaldı. Ailelerin canı boş yere yandı.

Canım feda olsun vatanım uğruna, bu ecdat yılmadı, yıkılmadı; canım feda olsun ülkemin tek karış toprağına başarıyoruz,

başaracağız! Bu bayrak şimdiye dek vatan aşkıyla, Allah aşkıyla yanıp tutuşan yiğitlerin kanıyla sulandı. Asla yere düşmeyecek, düşürülmeyecek! Ezan dinmeyecek! Bayrak inmeyecek! Vatan bölünmeyecek!

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!

Zile Dinçerler 75. Yıl Anadolu Lisesi
ZİLE / TOKAT

BABASININ İZİNDEN

Özlem ÇEÇEN

Yazın kavurucu sıcağı, akşam saatlerine yakın olmasına rağmen içimi kor gibi yakıyordu. Yaşımın kırka dayanmış olmasından dolayı bu tür sıkıntılar yaşamam doğal mı diye bir kaç saniyeliğine geçiriverdim aklımdan. Ama hayır. Bir asker yaşlanmazdı. Vatanına aşık bir asker asla yaşlanmaz, her gün savaşacak güce sahip olurdu.

Ben Binbaşı Hera Yakut. Hava kuvvetlerinde görevli olsam da çocukluk düşüm hep kara kuvvetleri olmasından dolayı bir askeri okulda çalışıyor ve güzel ülkemin emanet edileceği askerler yetiştiriyorum. "Binbaşım?" İçimdeki tuhaf ve her yanımı saran histen midir bilinmez ama reflekslerim güçlenmişti. Arkamı dönüp Teğmen Hekimoğlu'nun söyleyeceklerine kulak verdim. "Albay Rüstem Şahoğlu sizi görmek istiyor". Ellerini önünde birleştirmiş benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Tamam" dedim sadece.

Pek mecburi olmadığı müddetçe kendisi ile bir araya gelmez ve konuşmazdık. Neden bilmiyorum ama içimde ona karşı hep bir nefret bir öfke vardı. Buraya adımımı attığım ilk gün bunu hissetmiştim. Yine de ona karşı saygılı olmaya çalışmıştım. Bahçeden ayrılıp Albay'ın odasının önüne geldiğimde içimde milim merak yoktu. Bu yüzden olabildiğince sakin bir tavırla kapıyı tıklattım ve onun sesini işittiğimde içeri girdim.

İçeri girer girmez kasvetli ve boğucu bir hava her yanımı esir aldı. "Emrimdeki bütün askerleri topla Hera." Cümlesinde telaş yapılacak bir şey yoktu belki ama daima bana isminin anlamını taşımıyor, göklerin tanrıçası gibi davranmıyorsun diyen bu adamın bana ilk defa ismim ile hitap etmesi tuhaftı. Bu işte kesinlikle bir terslik vardı. "Destan yazmaya gidiyoruz. Tıpkı Mustafa Kemal gibisin sen de. Onun gibi lider ruhlu. Ve bu savaşın Baş Kahramanı sen olacaksın. Devlet yönetiminin en başlarında olacaksın."

Acı. İçimde yıllardır hissetmediğim derin hissin tarifine uyan tek kelime bu olmalıydı. Vatanı uğruna defalarca ölmeyi kabul eden bir askerin, vatanına ihanet etmesi ne akla ne de mantığa sığıyordu. Tanrı eğer bana defalarca yaşama şansı verseydi her defasında asker olmayı, vatanımı korumayı halkıma ve devletime sadık olmayı seçerdim. Şimdi ben, vatanımın huzurunu bozacaktım öyle mi?

"Ben asla kendi ülkeme ihanet etmem Rüstem Şahoğlu!" Öfkemin çoğunu yutup sakin kalmaya çalıştım. "Baban yaptı, sen de yaparsın." İşte çizgi burada aşılıyor, sınırlar yerle bir oluyordu. Saygı duyduğum bütün yıldızlar kayıp gidiyordu. "Babam hain değil Albay! O, vatanı uğruna şehit oldu." Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. Kendimi kaybetmek üzereydim ki beni kendime getiren bir gürleme duydum.

General Aybar Altan kapıyı çalma gereği bile duymadan öfkeyle odaya girdi. Odanın kasvetli havası yerini tamamen öfkeye bıraktı. "Haddini bil Rüstem!" diye adeta gürledi General. "Sen kimsin de benim askerimi benim halkıma vurdurtacaksın!" General, Albay'a biraz daha yaklaştığında Albay belindeki silahı General'e doğrulttu. Anlaşılan yıldızlar çoktan önemini yitirmişti. "Benim yoluma kim çıkarsa çıksın sonu ölümdür!" Kendi

belimdeki silahı çekeceğim esnada ensemde bir sızı hissettim. Bir iğne. Gözlerimin önü kararmaya başladığı esnada dengemi korumaya çalışsam da çoktan bir ceset gibi yere yığılmıştım. Son duyduğum ses ise silahın namlusundan çıkan tiz mermi sesiydi.

Kendime geldiğim esnada olup bitenlerin bilinçaltımın bana oyunu olmasını ve tüm bu olanların bir kabus olmasını istedim. Değildi işte. Korktuğum başıma gelmişti. Zaaflar kesinlikle vardı. Ve benim tek zaafım babamdı. Ve ben de babam gibi hain olarak bilinmek istemiyordum. Ben de haksız yere suçlanmak istemiyordum. Buna izin veremezdim.

Tüm bina boşaltılmıştı. Benim özenle yetiştirdiğim tek askerim bile kalmamıştı. Hepsi gitmişti. Albay'ın odasında yerler kan doluydu. Generale ait olmaması için içimden dua etsem de zamanım yoktu. Bütün mühimmatlar toplanmıştı. Savaş uçakları, tanklar, el bombaları ve daha nicesi. Hiçbir şey kalmamıştı. Benim uçağım dışında. Yıllardır, hava kuvvetlerinde çalıştığımdan beri sadece parmak izimle açılabilen kendi savaş uçağım pistte duruyordu. Bugün onunla da vedalaşacaktık anlaşılan.

Zaman kaybetmeden uçağa atlayıp seslerin geldiği yöne; boğaza doğru ilerledim. Vurulan iğnenin etkisi ile hala sızı hissetsem de aldırış etmiyordum. Düşünecek daha önemli şeyler olduğu mutlaktı.

Boğaza yaklaştıkça gördüğüm manzara epeydir hissetmediğim duygulardan birini daha hissettirdi bana. Sanatın ta kendisiydi bu. İnsanların vatanına olan sevgisinin yarattığı bir sanat tablosuydu bu. Ve birazdan bende bu tablonun içinde yer alacaktım.

Uçurduğum uçağın sesi kulak zarımı patlatacak yükseklikte olmasına rağmen aldırış etmeden kapıya parmak izimi okutturmaya çalıştım. Nihayet parmak izimi okuduğunda içeri-

ye esen sıcak ve sert rüzgara rağmen anlık bir özgüven ile uçağın kontrolünü bırakıp uçaktan atladım.

Uçak alev alırken şans benden yana olmuş ve bir kaç yara izi ile paraşütüm karaya inmişti. Belki de ilk ve son kez karada savaşacaktım. Askerimle değil, halkımla beraber.

Bugünün otuz altı yıl önceden farkı buydu işte. Bugün korkak bir Türkiye yoktu. Güçlü Türkiye'nin başında güçlü bir yönetici vardı. Bugün kanın her damlasını ülkesi için feda edebilecek bir başkomutan vardı. Ve kuşkusuz dilden dile onun ismi zikredilecek, her duanın bir kenarında var olacaktı.

Bende halkın arasına karışmak isterdim fakat üzerimde ki üniforma buna müsaade etmiyordu. Ben de askerlerin arasına girip kaleyi içten fethedecektim. Aralarına girdiğim esnada onların dikkatini çekmedim. Fakat halktan birine ateş eden bir askere sıktığım esnada dikkat çektim. Her ne kadar saklanmaya çalışsam da koluma bir kurşun yemiştim.

Eğilip yarayı kontrol edeceğim esnada yaraya başka bir elin dokunduğunu hissedip geri çekildim. Generalin yüzü görüş alanıma girdiğinde iyi olduğunu gördüğüm için bir an rahatlasam da karnına aldığı ve kanayan yarayı gördüğümde o silah sesinin ona sıkıldığını fark ettim. Bu haliyle bile halkı için savaşmaya gelmişti. Kanının son damlasına kadar...

"Komutanım!" Dedim kısık bir sesle. Elini yarasına bastırıp zorlukla nefes aldı. "Güzel kızım..." dedi elini ellerimin üstüne koyarken. Kesik kesik nefesler alıyordu. "Bu vatan önce Allah'a sonra sana, senin gibi yiğit askerlere, halka ve polise emanet. Siz olduğunuz sürece Allah kötü günler göstermez. Davandan asla vazgeçme. Ve doğru bildiğinin peşinden git." Nefesi bir anlığına kesilse de tekrar kendine gelip üniformasının cebinden eskimiş bir zarf çıkardı. Ne olduğunu kestirememiştim.

Gözlerimin içine baktığında gözlerindeki o derin acı içime ilmek ilmek işlendi. "Allah daima seninle." Eliyle yüzümü okşayıp gülümsedi. Son kez gülümsedi ve şehadet getirdi. Ardından ellerimin arasında ruhunu teslim etti. "Komutanım!" Kısık bir ses değildi bu. Çığlıktı. İçimde öldürdüğüm kız çocuğunun çığlığı.

Elime bıraktığı mektubun ne olduğuna bakmazsam, bir daha bakma şansım olmayabilirdi belki de. Zarfı yavaşça açıp içinde ki kağıdı çıkardım. Ardından düzgün bir el yazısı ile yazılmış olan yazıyı okudum.

Benim Güzel Bebeğim...

Bunu sana sen doğmadan evvel yazıyorum. Annenle ben senin gelişini dört gözle bekliyoruz. Böyle mektupları genelde anne yazar ama ben gidiyorum kızım... Belki baban bir daha karşına hiç çıkmayacak belki de bir gün tekrar karşılaşırız. Umarım o zaman beni affedersin meleğim... Sana baban hakkında bir sürü seni üzecek hikaye anlatacaklar. Onlara inanma sen de annen gibi. Umarım sen de annen gibi güçlü baban gibi vatanına aşık olursun. Senden son arzum, vatanına namusun gibi sahip çık.

Seni vatanı kadar çok seven baban.

Aybar Yakut. 10.09.1980

Duygular daima bir askerin hareket alanını kısıtlardı. Fakat benim yaşadığım duygunun hiç bir tasviri yoktu. Ve bu duygu gözyaşlarım ile beraber harmanlanıp müthiş bir özgüvene dönüştü. Hain dedikleri babam bugün en üstteydi. Ve bu kesinlikle babamın suçsuz olduğunu, vatanı uğruna hain olmayı göze aldığını gösteriyordu. İlk ve son kez sıkıca sarıldım ona. Ölüsü veya dirisi, fark etmiyordu. O benim vatanı uğruna şehit olan babamdı. Ben de onun şehit kızı olacaktım.

Yaklaşık yirmi metre ötemde duran ve hiç fark etmediğim indirilmiş al bayrak çekti dikkatimi. Benim göklerde sallanan bayrağım yerdeydi. Hışımla ayağa kalkıp umursamazca askerlerin arasından koştum. Albay Rüstem'in gürlemesini bile umursamıyordum. Hatta sırtımda hissettiğim kurşunların acısını bile. Bayrağa ulaşıp onu göklere tekrar yükselttiğimde asker selamı verip hazır ola geçtim. Yüzümde oluşan gülümseme ile eş zamanlı olarak bir damla aktı yanağımdan. Ölmeden önce haykırarak bir mısra okudum usta şairin şiirinden.

" Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın"

Ey vatanı uğruna ölen Aybar Yakut, ey yumuşak kalpli o güzel yiğit babam. Senin kızın senin adına düşen lekeyi sildi. Şimdi sen rahat rahat uyu ey güzel şehidim!"

Bir kurşunun kalbime isabet ettiğini hissettiğimde zerre acı hissetmiyordum. Çünkü şehit babanın mutlu, gururlu şehit kızı olarak ölüyordum.

Mardin Anadolu Lisesi
ARTUKLU / MARDİN

ÜNİFORMAMDAKİ YILDIZLAR

Büşra ÖZTÜRK

Ruhuma bir karanlık çökmüştü ve bu karanlık beni geçen saniyelerle içine çekip yok etmeye çalışıyor gibiydi. Bu karanlık kötülüğü çağırıyor gibiydi. Çöken karanlığa dağılan sessizlik getireceği fırtınanın habercisiydi sanki. Aklıma ölen her saniyelerle beraber, kötü düşünceler adım adım yaklaşıyordu sanki. Bir şey vardı evet hissediyordum, bir şey vardı.

Oturduğum koltuktan kalktım ve aklıma çöken pusu karanlık ile beraber odadan dışarı çıktım. Karşıma çıkan aynaya diktim gözlerimi. Baktım, baktım ve baktım.

Üniformamı inceledim. Bu polis üniformasını kazanmak için verdiğim çabaları gördüm. Üzerindeki her bir yıldızın gücünü gördüm. Bu üniformanın aslında bu ruhsuz bedenimi, nasıl canlandırdığını gördüm. İçindeki bedenimin vatan sevgisiyle yanışını izledim. İzledim, izledim ve izledim.

Sonra içimde yangını başlatan bu vatan sevgisi bir yanar dağ volkanı gibi patladı. Alevleri her bir yana saçıldı. Alevleri beni esir aldı. Ve o alevlerin her bir zerresinde bu vatan vardı. Bu toprak, bu millet... Her bir zerresinde kanlarla boyanmış, ay yıldızlı bayrağımızın ruhu vardı. Her bir zerresinde bu toprak uğruna, toprağa düşmüş askerlerimizin kanlı bedenleri vardı. Ve o bedenler Allahuekber nidalarıyla şaha kalkan sessiz çığlıklarımızdı.

Aynanın karşısında duran takvim, aynanın üzerine bir kan gibi damlamıştı. 15 Temmuz 2016 yazıyordu, o kanın üzerinde. O kanın üzerinde yayılan bir ışık da vardı. O ışık da "Gevşemeyin, hüzünlenmeyin eğer inanmışsanız üstün gelecek olan sizsiniz" (Ali imran, 39) İşte bu ışık yok etmişti sisli karanlığı, gri dumanları, yalanları, kötülükleri... Ve içimdeki kara boşluğun en dibine düşüp orayı, bir güneş misali aydınlığa kavuşturuyordu. İçimde yanıp tutuşan o vatan sevgisi yok mu, O VATAN SEVGİSİ! İşte onunda önüne kocaman ışıklı bir yol serilmişti.

Peki ya telsizime gelen, o kabus kadar kötü, cehennem ateşi gibi kavurucu ve bir o kadarda soğuk olan anons da neyin nesiydi.

Bedenimi kaskatı hissetmem normal miydi? Yutkunamadığımı ve boğazıma oturan o yumruyu hissetmem normal miydi? İçimde bu zamana kadar hiç söndürmeden yaşattığım bu vatan sevgisini, patlamaya hazır bir bomba gibi hissetmem normal miydi? Üç beş tane vatan haininin, bu koskoca vatanın üzerine duman gibi yayılmaları normal miydi?

Kendi askerimiz mi geliyordu üzerimize, bizi kendi tanklarımızla ezip geçip, yine kendi silahlarımızla mı vuracaklardı? Peki bu koca yürekli milletimizin üzerine, bunların hepsi beraber gelse yine de yıkar mıydı?

Hayır!

Belime taktığım silah, şimdi hiç olmadığı kadar ağır geliyordu. Bedenimin üzerine tonlarca yük binmiş gibi hissediyorum. Ruhum bedenime ağır geliyordu. Ama, telsizimde tekrar duyulan o anonslar beni dipsiz kuyumdan çıkarmak ister gibiydi. O dipsiz kuyu beni içine çekerken, içimdeki vatan sevgisi bana merdiven olmuştu.

Karanlıktan kurtulmuştum evet ama aydınlık çok uzaktaydı, çok...

Adımlarımın altından yer kayıyordu. Ruhuma binen bu acıyla yürümek kolay değildi, hem de hiç kolay değildi. Etrafa dağılmış siren sesleri, acı çığlıklar, sokağa bir bir dağılmış içinde vatan sevgisi bulunan bu koca yürekli milletimizi görmek kolay değil. Hepsi ruhuma bir hançer gibi saplanıyordu.

Aydınlık daha da uzaklaşıyor, karanlık ürkütücü bir şekilde ruhumu tekrar içine çekmeye çalışıyordu. Kıyamet gibiydi.

Çırpmıyordum, çaresizce. Elim kolum bağlanmış gibiydi. Evet koşturuyordum, ama yetmiyordu daha çok çabalamam gerekiyordu. Bu vatanın bir karış toprağına karşıt istense de bedenim gözümü kırpmadan vermem gerekiyordu. Verirdim de... Hem de seve seve. Kim bilir, belki benimde kanım o şanlı, ay yıldızlı bayrağımızın birine can olurdu.

Etrafta bir kuş gibi uçuşan mermiler, özgürlüğü değil de kocaman bir sessizliği getiriyor gibiydi. O sessiz çığlıklarda, gizliydi bütün kötülükler. Peki ya bu vatanın içinde kükreyen aslanlardan çıkan ses... İşte o ses, O mermilerden daha keskindi. O ses etrafa saçılan mermilerden daha güçlüydü.

Bir tank geliyordu. Üzerimize... Üzerimize, bizim üzerimize bizim tanklarımızla geliyordu, bizim silahlarımızla bizi hedef alıyorlardı. Ama bilmedikleri bir şey vardı. Bu milletin gücü, onların tanklarından da, silahlarından da daha güçlüydü.

Etrafa kara haber yayılmış gibiydi. Siren sesleri ve çığlıklar en üst seviyeye ulaşmıştı. Bu vatanın gerçek evlatları bedenlerini siper etmişti, üzerimize yürüyen tankın önüne benimle beraber. Evet, belki tam şu anda şehit olacaktım. Belki de o güzel mertebeye ulaşacaktım. Ah! Bunun böyle güzel bir duygu olduğunu bilmiyordum. Böyle hissedeceğimi.

Bilmiyordum...

Peki hazır mıydım? Bu toprak uğruna toprağa düşmeye, hazır mıydım? Dökülen kanımı, bir bayrağa renk vermesine, hazır mıydım? Arşa çıkmaya hazır mıydım?

Hazırdım! Her şeyimle hazırdım. Bütün bedenimle hazırdım, bütün ruhumla hazırdım.

Üzerimize ağır ağır yürüyen o tank bana karanlık yerine kocaman bir aydınlığı bahşediyordu. Ve ben o aydınlıkta, yine bu vatan uğruna bedenini vermiş ama ruhu hep bizlerle olan Mehmetçikleri gördüm. Evet, onları gördüm. Gelen tank, bana beyaz bir ışık tutuyordu. Bu ışık beni kendine çağırıyordu. Gidecek miydim?

Evet!

Ruhuma çöken o karanlık yok olmuştu. Aydınlık öyle bir yerleşmişti ki içime huzur veriyordu, acılarımı bir mıknatıs misali çekiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ama o vatan sevgim, hala yüreğimde alev alev yanan bir yanardağdı.

Yükseliyordum. Bunu hissediyordum. Bedenim yerin en dibine değerken, ruhum gökyüzünün en ücra köşelerine, bir bulut gibi süzülüyordu.

Artık onların yanındaydım. Artık o beyaz ışığa aittim ve Mehmetçiklerin yanma bir başka Mehmetçik olarak gidecektim.

Kulağıma bir ezan sesi geliyordu. Derinlerden, çok derinlerden. İki ezan sesi arasında olan ömrümüzün, ikinci ezanını duyuyordum. Ruhum şada ermişti.

"Ey bu toprak uğruna toprağa düşmüş ve düşecek asker, Allah her daim yanınızdadır"

Bu toprak bizlere emanet. Ve her birimiz o vatanın, bir avuç toprağına bakmakla hükümlü olan Mehmetçikleriz.

Bu vatan, bu toprak, bu millet bize emanet. Ve biz bu vatana, bu toprağa, bu millete gözümüz gibi bakacağımızın yeminini bağıra bağıra ediyoruz. Bu vatan, bu toprak ve bu millet bizlere emanet

"Sizler yerinizde rahat uyuyun, Ey Mehmetçikler"

Lokman Hekim Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
FATSA / ORDU

DİRİLTİCİ SOLUKTAN

Hülya MİDİLLİ

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin. Bilakis onlar diridirler, fakat siz hissedemezsiniz."

Bir seher vakti saçlarımı yapıştıran bir avuç ter şakağımda, öylece yürüyorum. Çınarın altına çömelmiş bir ihtiyarın inim inim inler dert yanışı karşılıyor beni. Şakağımdaki ter, ihtiyarın her dil döküşünde dayanılmaz bir hal alıyor. Daha fazla dayanamayıp yanından ayrılıyorum. Biliyorum ki yarasına merhem olacak bir deva yok bende, biçareyim. Evladım, bir bilsen, yokluğunun bendeki mahiyetini. Bu mezar başında, ölüler yırtacak toprakları. Toprağa düştüğünden beri mekân eyledi gönlüm, buraları. Gece yarılarında cebimde kurşunun ağırlığı... Mushaf tan bir sure üflüyorum ruhuna. Her ne kadar takvimler hummadan uzak bir seherin varlığını haber verse de gölgen düşüyor hatırıma. Bir evlat eksik bu rüyada, gözlerini unutmaya mahkûm değil bu rüyalar... Vuslat arzusunu dindirmek için kalemi elime her alışımda bir ihtiyarın dert yanan gözleri davet ediyor beni Şehitler Tepesi'ne. Kahramanlığın o kadar büyük bir hakikat olarak canlanıyor ki yerde ihtiyar bir baba, gökte saf saf melekler yad ediyor seni. Soğuk bir seher vakti bile çınarın dallarına ezberletiyor güvercinler ismini. Tesadüfen düştüğünde yakmıyor gönülleri isminin her bir hecesi. Ey oğul! Mezarının taşına yaslanıyorum, bir şair sesleniyor: "Alsa buz gibi taşlar alnımdaki ateşi."

Yolunun üstüne düşüyor başım. Ayaklarımı koparasım geliyor, topraktayken şühedalar. Ey oğul! Bir kuru ifade değilsin ki kalemler bir çırpıda yazsın seni. Sen ki zerresine kadar kurşun işlenmiş bir tarih... Yazsam seni yana yana, mürekkebime karışacak kanlar. "Kalbi atmayan bir ihtiyara mı kaldı, yazmak." diyecekler. Bacaklarımın yokluğundan, belki de beni artık Çolak İbram olarak anacaklar. Oysa ben, kalbi attıracak, yere düşenleri kaldıracak cümleleri, ateşten koparıp nâr ile yazacağım. Hilalle yıldızın koruduğu bir naaşı ki salalar içinde kuşlar yükseltiyorlar ruhunu, aguşunu açmış peygambere. Ey oğul! Bir muştu düştü göğsüme. Belli ki bir mektupla başlayacaktı, bu destanın rayihası. Kahramanlığın, çiçek açacaktı bu bahar. Çiçeklenecekti ayak bastığın yerler. Söyle evlat! Bir kurtuluşun her sene yazılan hikâyesi, ne mevsim başlayacak? Çınarın dalları arasından al sancağı, doya doya ne vakit seyredeceğiz? Sabır taşına dönüşmüş bir serhaddi, şah damarına atılan bir kurşun yok etmeye kâfi gelir mi? Peki yakın mıdır, bu cehennemi anın yerini özgür bir vatanda hürriyet dolu bir vaktin alması?

Gülüp geçiyorlardı yanımdan, suallerim ayakuçlarımda. Bir başıma bırakmıştım kendimi avludaki güvercinlerin kanat çırpınışlarına. Bir görünsen rüyamda, can veren solukla başlayacak bu destan... Avludan dönüşümde yüzüme sinmiş bir soluk. Nasibini almış dualardan biçare bedenim. Ruhum başka bir iklimi soluyup geliyor, saçlarımda gezinmiş bir kahramanın elleri. Mezarlar içindekilerle beraber arz-ı endam ediyorlar başucumda. Güvercinlerin kanat sesleri bölüyor bu hikâyeyi olduğunu. Akıbeti zırhlılara teslim edilmiş oğlumu arıyorum kara bir gecede. Ve anlıyorum bir meleğin ruhuma talip olduğunu.

Çolak İbram bulamadı evladını ama ateşten topladı varını yoğunu. Ömrü birkaç cümleyle sonlanıyor..." Es salatu ve s-selamu Aleyke Ya Rasulallah!"

Bu destanı taşıyacak babam, abimi o kara gecede kaybettiğimizden beri yanan bir kor, çırpınıyor. O kara gecede bacaklarını kaybetti babam, abimi kanlı görünce koşuyor teröristlerin önüne. Vatanını namusunu satan bir avuç çapulcuyu boğmak istiyor tükürüğüyle.

Ve sancağa veriyor gücünü bırakıyor bacaklarını vatan toprağında. O geceden sonra zaman yerini seher vakitlerine bırakıyor, güvercinlerle oyalanan bir çolak ihtiyar, mesken ediniyor kendisine cami avlusunu. Oysa babam gözleri öpülesiydi. O gözler şahitti namusun kurtuluşuna Ve çolak dedikleriydi bir şüheda...

Babamın na'şını abimin mezarının yakınına verdikten sonra eve geliyordum bir ferah hava. Basımdaki siyah tülbent geceyi hatırlatıyor. Kara bir gece, birden omzumda bir el elinde Mushaf. Kızım diyor tok bir ses ardından gelen sabır. Arif Emmi 'ye babamın vefatını soruyorum öldü dedim ya evlat, çıkışıyor bana sesi yumuşuyor sonra sanki acımış da anlatıyor: Namaza daha vardı İbram, avluda çınarın altında oturmuş güvercinleri yakalıyor onlara bir şeyler anlatıp azad ediyordu birbiri ardınca. Sustum tam gidiyorken Arif Emmi babamın bir şeyler yazdığım söylüyor çınar altında. Kalemin kâğıtla buluştuğu an yanardı sanki. İbrahim ateşe düşerdi. Zavallı gibi bakıyor bana. Çolağın yetimi der gibi bakışları imamın. Güç vermek ister gibi omzuma yavaşça vuruyor. Ağlamamak için dudaklarımı çiğniyorum. Babamın yazdıklarını yanıma alıp avluya oturuyorum. Tek bir güvercin dahi yok şadırvanda. Çınar dallarını büzmüş sanki küçülmüştü bir gecede. Kalbe düşecek rayihada şöyle yazılıydı: Koyunun kuzusunu unuttuğu bir gece iman dolu göğüslere yardım etmek için seyrangâh edinmiş melekler vatanı. Ümidini yitirmemiş bir ecdat bir kutlu azınlığın ruhları kaldırılmış arşa. Günahlarıyla girmeye çalışıyorlar cennetime. Kor

ateşler sarmış ocak başlarını. Azgın yürekler Sakarya gibi akıttıkları kan deryasında teskin ediyorlar ritmi bozulmuş kalplerini. Asırlar öncesinden bir ses yankılanıyor ve bir destan bir ihtiyarın gözleri önünde diriltici soluktan kaleme alınıyor... Ve o an bir soluk üflendi yanıma ışıklar kapandı. Kasvetli, korkunç külfetli bir gece. Kara bir geceden tutuşacaktı kelimeler semanın yıldızı utanacaktı rütbelerindeki yıldıza saklananlardan ve kanlar topraklarla kuruyacaktı. Mersiyeler, kasideler Kur'an... Bir solukta okunacaktı belki Çolak İbramın yazdıkları ama diriltici bir soluktan nefes bulacaktı bu rayiha. Gülüp geçilen güvercinci Çolak İbram. Gözlerim kararıyor bir kendinden geçme anının içine düşüyorum. Burada yokuşlar koyu lacivertten açık maviye dönüyor, gökyüzüne dayanıyor uzunlukları. Güvercinler avluda kanat çırpınışları sokak başlarından yankılanıyor bir derinlik gözlerinde. Kendilerinden büyük bir ifade taşıyorlar. Yaz Çolak derler gibi. Arif Emmi' den bu sayfaları aldığımdan beri bir külfetli geceler... Bir sonraki sayfayı okumak borç. Ve Bismillah ile başlıyorum borcumu ödemeye. Aynen şöyle toplanmış ateşten heceler: Toplar, tanklar, jetler insafsızların elinde bir güç görünen kule. Oysa bir serhâd var ki kim durabilir önünde? Bir Çanakkale burası dedeleri nineleri bacılarıyla. Ya da bir Sakarya sel gibi akıyorlar hasma karşı. Bir şair sesleniyor :"Bilelim hasma karşı koymasını." Bir iman dolu göğüs ki şahit oluyor tankın kör edici ışığında bir secdeye eğilmiş alın ki şehitlik mertebesi değil çok uzağında. Şahan gözlü, kaplan yürekli millet karşısında zırhları doğranıyor, kılıçları körelip ufalanıyor zalimlerin. Bir Boğaziçi Köprüsü, bir Gelibolu, farklı meskenlerin ihanetleri tek renk: Kara... Gecenin rengine eş bir mezar taşı soğukluğunda. Şahlanmış milletin fedaileri birbirlerinin yüzünde biriken kanları siliyorlar. Mendillerin temizleyemediği bir kara ki Önce Genç Osman'ı kementle aldı koynuna

ardından Girit Fatih'i Sultan İbrahim' i Edirne Vakası olarak geçmiş bir yeniçeri ayaklanması II. Mustafa'yı düşürdü tahttan. Sonra III. Selim, IV. Mustafa bırakıldı rengin insafına. Bir Kuleli Olayı, bir 31 Mart Vakası gayrimeşru yollardan varmışlar şah damarına. Tıpkı Ramazan ayında halka hitap ederken su içen fetvacı generali düşürüyor aklıma hadiseler.

Gece kan olmuş bir Sakarya. Bir şair okuyor" sular perde perde solmakta. "Bir avuç çapulcu heybelerinde âlemi dehşete düşürecek nifak tohumları çöle dönse bağrına alıp filizlendirmez bu rahmet toprakları. Birden karardı gökyüzü canların dudaklara geldiği o an da halkını farklı bir korkuya sevk edercesine bimâr eyledi bir kurşun. Mecalleri kesiliyor, yanlarında Habibullah. Çırpınışım iniltim zırhları delmeye kâfi lakin oğluma yetişemiyor sedalarım. Dirsekleriyle sürünenleri görüyorum beraberimde. Takip ediyor bu sahifede korlar mısraları. Kurşunlara esir olmuş âlem. Çılgına dönüyor gönlüm, feryadım aşıyor kurdun kuşun yuvasını. Sanki Elif Elif inceliyorum, kocabaşlar yığılıyor yoluma. Kağnılar gıcırdıyor vatanımın yolunda. Kızıla boyanıyor rahmet toprakları. Ve rahmet kadar huzurlu nidalar yükseliyor. "Selamet ya Rabbi, Vatanımı kurtar." Bir istiklal yükseliyor ve bir şairin avuçları semada: "Canımı cananımı alsın da Hûda etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda." Bir şimşek parıltısı kadar kısa bir parçasında zamanın, öylece uzanmış kalmışım kan var üzerimde. İman dolu göğsüme sürülmeye çalışılan bir kara renk. Başımın üzerinde laciverte dönmeye hazırlanıyor sema kan var üzerinde. Çocuklar çığlık çığlığa kendilerini vatana bedenlerini kurşunlara vermiş Genç Osman her biri. Bir Allah var Ya Rab, dilimde Elhamdülillahi rabbil alemin. Bir şimşek parıltısı kadar bir ışık huzmesi. Beyhude dolanıyor kurşunlar... Başucumda kaçışanların kulaklarıma kadar iniyor adımları. Boğazım kuruyor se-

sim çatallaşıyordu. Bir soluk üflendi üzerime bir millet ki nefes nefese. İçi boşalmış teyzelerin ihanet karşısında. Bir Hz. Fatma, bir Elif zalimi deviriyor her bir bakışında. Sanki kocabaşlar yığılıyor çamura. Kağnılar destanın cümlelerini yüklenmişler. Vatanıma yürüyen bir vicdansızlık dizlerimi çekmeyen bir bedenle salavatlara yolculuk. Kahpe kurşunların avenesi cehalete saplanmış zırhı... Bir şimşek parıltısı kadar keskin her bir kelam, "yazıklar olsun zalimlere vatana kurban göğüsler... Allah bağışlasın bizlere aziz toprakları". Zırhlıların üzerine düşen sadece birkaç dua. Bir an vatan sofrasına oturanlar geliyor gözlerime nasiplerini almamışlar zerre sözden. Bir korkusuzluk yayılıyor şakağımdan bedenime. Topraklar neler doğuruyor gökler orta yerinden yarılacak. Bir istiklal yükseliyor bir şair okuyor: "Öteden saikalar parçalıyor afaki; beriden zelzeleler kaldırıyor amâkı." Koyası geliyor ihaneti yerin yedi kat dibine, karşı çıkıyor bir millet. Bir sema Hz. peygambere dualar bırakıyor şehit kokusu; bir mübarek nefes. Bir muştu... Dizlerime iniyor nurlar. Yerde ben bir dalıp fark etme anının içinde, çocuklar koşuyor süratle, ihtiyarlar yetişiyor nefeslerine. Benimse gözüm dalıyor cepheden cephe gerisine. Kahpelik ağır bırakılan kurşunlardan. Bıraktıkları yerde Sakarya'yı çiziyor kanları şühedaların. An geliyor iniyor bir sis yeryüzüne. Bir muamma var ki sisin arkasında. Körpe çocukların düştükleri bir cennet parçası üzerinde uzuvları üşüten bir kurşun soğukluğu. Küleklerin arasında sonucu olmayan bir gayrete kapılmış kunduzlar. Namahreme girmiş asker hüviyetine bürülü katil yılanlar. İhanet kokan nefesleri bir alçaklığa talip fukara ruhları..."Bir millet ki işte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek. "Bir an ki secdeye uzanmış namazlarını eda ediyor alınlar. Kalbime hükmetmeye sevk ediyor gördüğüm. Aklım cephane gibi kül oluyorum. Gözümün önünde bir akın var." Sanki düşmanın zaptı

yakın. "Şehitler gecenin en karanlık vaktine doğuyorlar. Namluların ucundaki sisleri bulutlara karıştırıp şüheda kanlarını bir kaba akıttılar. Tankların altında kaldı bedenleri. Bir İbrahim kaldı ateşte, bir Musa çölde. Bir millet var ki tankın altında; Allah bağışlıyor vatanı. Salat ve selam olsun ya Nebiyullah! Ne gam Ne gam! Genç Osmanlarım düştükleri kara parçaları karanlığa gömülüyor. Bir Cibril diğer melekleri okuyor davetine. Bir seyyah bekleniyor uzaklardan baharın tozunu getiren. Bir güvercin uçar geliyor üzerlerine. Rahmet taşıyor her biri. Sis! Ölüm! Bir düşman döküyor kahpeliğini eteğine. Lanet başlı her biri. Kan ter gözyaşı ve çığlıkla yoğruluyor bir milletin sabır taşı. Ne dil ne din ne de ırk gözetilmiyor bir millet ki nazarında. Kargalar dönüyor, yaverleri kuzgunlar... Kaldır beni Rabbim Çolak eklensin ismime. Yeter ki serhaddime sürülmesin kara renk. Güzergâhıma yığılmasın kuzgunların kurşunları. Fil Ordusu karşısında ebabillerin savunduğu bir vatan. Şühedaların kanları her karış toprakta. Allah, Allah, Allah! Onbaşı Seyit, Şerife Bacı, Genç Osman "Dur Yolcu", diye karşılıyorlar beni. Yürüyorum, elimde sancak dilimde tekbir La ilahe illallah! Kalbin ritmiyle parmak uçlarındaki ritmin eş olduğu o nefes tutumu bir an yolumun üzerine düşüyor kuzgunların kahpe kurşunları. Bir ses sancağı yüklenip "Taşırsam taşırım taşıyamazsam altında ezilmeye hazırım!" diyor. Yüreğime cesaret biniyor bir bayrak rüzgâr bekliyordu sanki o an. Merminin düştüğü yer alevler saçarak acımasızca açıp kapıyordu yaraları. Bir kör edici duman Sakarya'yı sarıyor tıpkı Çanakkale gibi geçit vermiyordu. Tüfekler tankların hor gördüğü vakit bir sancağın hilaliyle yıldızı koruyordu milletini. Bir iman ki zafer salalarıyla Uhud 'da bir Hamza. Bir şehit kokusu ki misk-i amber. Bir vatan cennet-i muştu. Halkın ateş altında kaldığı topyekûn mücadele. Bir vatan ki mukaddes kanlar yükseliyor göğüne.

Kalbimin yavaşladığı bir ayaklarımdan yer kayıyor üstüme gök çullanıyordu. Mukaddes bir destanı ateşten toplayıp kaleme aldı Çolak İbrahim. Bir nefes üflendi yanıma bir sancak örttü beni hilali yıldızıyla. Bir şehidin ruhuna sinmiş fetih duası: Es Salatu ve's-selamu Aleyke ya Rasulallah.

Yaz diyorlar sadece, yazılanları düşürdüğü ateşin vahametini hesaba katmadan. Namusuna kabul edeceğine namahremi çöle dönmeyi yeğliyor toprak. Rabbim rahmetini esirgemiyor üzerimizden. Bir yanım serap diğer yanımda zemzem kuyuları. Kuyunun başına üşüşmüş binlerce bakır yılan, yanlarında yaverleri kunduzlar. Mahrum bırakmaya çalışıyorlar beni destandan. Hesaba katmıyorlar fethi tamamlanmamış hecelerdeki tüyü bitmemiş yetimlerin hakkını. Uzaktan görenler nişanlısını bekleyen yeni yetmelere çıkarıyorlar adımı. Ta ki fark etmeye kâfi değil bendeki vatan aşkını. Göremiyorlar içimdeki yangını bir kuyu zemzemin söndüremediğini. Zemzemin şarıltısından dönüyor başım. Ey yolcu! Yaz deyip sayfalar getiriliyor külekler içinde. Serden geçenlerin başında bekleyenler, ardından yamanmış çarıkların düştükleri yerlerde bıraktıkları parçalara sarılıyor kalem. Bıyıkları terlememiş körpe yavruları alıyorum kalemime. Muhakkak bacıların sırtlandıkları kurşun kadar ağır değil yüküm. Anlamıyor seni gençlik ah anlasa zemzemin ferahlığı düşecek yüreğime. Sitemi bırak yaz diyorlar, bir hüznü temaşa etmedeyim. Bir nöbette, bir vefa borcumu ödemek için çıktığım yolda dualar üflüyorum ateş ile şekil verilmiş kelimelerime. Soğuk burası uzuvların birbirine sürtündüğünde oluşan bir sıcaklığın zerresi yok. Nasıl yazılır asırlar öncesinden kalemin ucuna kayanlar sıcak bir terennümde? Yanımda saatlerce namazını edalıyor bir yolcu dudakları kıpır kıpır ayakları çarık, yüzü nur. Belli ki ruhunu teslim edecek aguşunu açmış Nebi'ye... Şahidim destanın yazılışına

şehadet Resul dileyecekler benden. Ardından ben duracağım bir namazı edaya, kalemimi zemzeme dokundurup koyacağım kanla yazılan destanın yanma. Yarım bırakılmadığına şahitliğini alacağım hurilerin. Seccademde çarığımdan düşen bir yama yükselen tüm ruhlar adına El-Fatiha.

Bir rayiha besmeleyle başlayıp noktalanıyor Fatiha ile. Borcumu ödüyor bitiriyorum okumalarımı. Sokak başlarından duyuluyor kuşların kanat çırpınışları.

Çaybaşı Anadolu Lisesi
ÇAYBAŞI / ORDU

ŞAHLANMIŞ YÜREKLER

Nihal GÜDEK

Peşimden gelen ayak sesleri yaklaşınca hemen semaya yükseldim. Her kanat çırpışım özgürlüğümü hatırlatıyordu. Ben bir kargayım. Ne kadar sevilmeyen bir kuş olsam da tarihe şahit olmuşluğum çoktur. Günlerden bir gün Topkapı Sarayı'nın bir köşesine kondum. Bir şeyler ters gidiyordu. Askerler isyan çıkarmış gibi padişahın sarayına yürüyorlardı. Padişahın odasına yaklaştım. Çok genç biri odada telaşla kıvranıyordu. Odaya biri geldi ve şöyle dedi:

-Sultanım, yeniçerilerin istekleri...

Padişah biraz endişeli görünüyordu. Kalbindeki korku çehresine yansımıştı sanki. Padişah biraz düşündükten sonra cevap verdi:

-Siz mukayyet olmayın, onlar başsız askerdir, tez dağılırlar.

Dışarıya baktığımda kalabalık gitgide kızışıyordu. Bir süre sonra padişahı ele geçirip oradan Yedikule' ye götürüp işkenceyle katlettiler. Halk ağlıyordu "Genç Osmaan! Genç Osman!" diye. Genç yaşta olduğu için yürekleri dağlıyordu ölümü. Kanat çırparak gökyüzüne havalandım. İsyan edenler, ağlayanlar, sevinenler... Duygular birbirine karışmıştı.

Aradan yıllar geçti. Topkapı Sarayı'nda bir hareketlilik vardı. Padişahı görebileceğim bir yere kondum. Çok sert bir

padişah görünüyordu. Bir kayıktan söz ediliyordu. Padişah, mücevher işli bir kayık yaptırıyormuş. Halk bu olaya tepki gösteriyordu. Bu olaydan bir süre sonra dönemin Şeyhülislamı fetva vermişti. Fetvaya göre Sultan İbrahim'in tahttan indirilmesi gerekiyormuş. Bunu duyanlar padişahı tahttan indirip hayatına son verdiler. Yerine küçük yaşta bir çocuğu padişah yaptılar. Adı Mehmet'ti. Onun sonu da farklı olmadı. Ve yine bir padişah, ve yine aynı son...

Osman'ın, İbrahim'in, Mehmet'in, Mustafa'nın, Ahmet-'in, Selim'in yaşadıkları hep aynıydı. Tarih tekerrür ediyordu sanki. Yeni padişah, sonrasında katliam...

Mevsimler, aylar, haftalar, günler geçti. Osmanlı'nın ilk anayasası kabul edilebilecek Sened-i İttifak yürürlüğe girecekti. Konuşan iki kişinin yanlarına yaklaştım.

-'Bu Sened-i İttifak'la Sultan 2. Mahmut'un yetkileri sınırlanacak. Artık padişah bile yasaya uygun davranacak. Halkın güvenliği sağlanacak, aşırı vergilendirme olmayacak.'

Başkalarının konuşmalarına kulak verdim.

-Sultan Mahmut yenilik peşindeymiş.

-Garp tarafına özeniyormuş.

-Gavur padişah!!!

Yeniçeriler bu yeniliklerden pek hoşlanmamış görünüyorlardı. Padişah Sekban-ı Cedid Ocağı'nı kaldırmış, Eşkinci Ocağı'nı kurmuştu. Yeniçeriler bunu hazmedemiyor gibiydiler. Her an isyan edebilirlerdi. Padişahın her yeniliği gözlerine batan yeniçeriler, ulemayı kışkırtıp Sultan'a karşı savaşmaya çağırıyorlardı. Aradaki çatışma sonucunda birçok yeniçeriöldürülmüştü. Bu olaylar Osmanlı Devleti'ni kötü etkilemişti. Azınlıklar bağımsızlığını kazanmış, azınlıklara imtiyazlar verilmişti. Hükümete yapılan her darbe, Osmanlı Devleti'ni müş-

kül duruma düşürüyordu. Sultan Abdülaziz de aynı şeyleri yaşadı. Darbenin arkasını toplayamayan padişahı yine darbeyle iniyordu. Abdülaziz de intihar gibi gösterilen bir suikastın kurbanı olmuştu.

Ve 2. Abdülhamit... Birçok yenilik yapmıştı. Geçmişinden ders alarak darbe ve suikast girişimlerini engellemeye çalışmışsa da başarılı olamamış ve o da öncekiler gibi yönetime karşı olanlar tarafından tahttan indirilmiştir. Son günlerinden birini geçirirken odasında şunları yazıyordu:

"Allah'ım helal etmiyorum! Şahsımı değil, milletimi bu hale getirenlere hakkımı helal etmiyorum. Ya Sübhan!"

Şu titrek elleri, kıyamet gününde sana: "Ümmetim, ümmetim!" diye yalvaracak olan habibinin eteğinde, şimdi "Milletim, milletim!" diye dilenen bu ihtiyarın duasını geri çevirme! (AMİN)

Keşke bu darbeler ve suikastlar Osmanlı Devleti'yle beraber bitmiş olsaydı ama öyle olmadı. Koca bir imparatorluk bile yıkıldı; ama bu girişimler hâlâ son bulmamıştı. Artık Türkiye kurulmuştu ve darbeler artık Osmanlı' ya değil, Türk Hükümetine karşı oluyordu. Ülke çok partili hayata geçtiğinden beri siyasi partiler arasında rekabet kızışıyor, kim kazanırsa diğeri bir açık arıyor ve birbirlerinin ayağını kaydırmaya çalışıyorlardı. Cumhuriyetin kuruluşunda etkin role sahip olan askerler, kurulan devletin bekçileri ve halkın sesi olduklarına inanıyorlardı. Siyasetteki tartışmalar, ordu içinde bölünmelere neden oluyordu. Ve bir sabah radyodan şu sesleri duymuştum:

"Türk Silahlı Kuvvetleri el ele vererek ülkenin idaresini ele almıştır."

İnsanlara baktığımda yüzlerinde telaş vardı. Tanklar sokağa çıkmış, jetler alçak uçuş yapıyordu. Başbakan ise gözaltı-

na alınıyordu. İnsanların telaşı korkuya dönmüştü. Kısa süre önce tanıştıkları demokrasiye, radyoda duydukları sesle veda mı ediyorlardı?

Yassıada taraflarına doğru uçtum. Bakanlar, başkanlar... Hepsi burada yargılanıyorlardı. Orada bir şairin şu dizelerine şahit oldum:

"Bilmiyor gülmeyi, sakinlerin binde biri,
Biri vatan derdi birikmiş bir avuçluk karada.
Kuşu hicran getirir, dalgası hüsran götürür,
Mavi bir gözde elem katrasıdır Yassıada!"

F. Nafiz ÇAMLIBEL

Orada yargılanan bakanları bir darağacının orada gördüm. Orada olan bir kişinin ağzından şu sözler dökülüyordu: " Allah memleketimi korusun."

O gün orada dehşet manzaralarla karşılaştım. İdamlar, cezalar, acılar... Ama ne olursa olsun vazgeçmiyorlardı darbeden ve bu yüzden bu darbe de son değildi.

60'lı yılların ikinci yarısıydı. Yine hükümetten memnun olmayan gruplar, ülkenin kalkınmasını ancak askeri bir darbeyle sağlanacağına inanmışlardı. Demokrasi, insan hakları, özgürlük gibi düşünceler öne sürülerek darbe girişiminde bulundular ancak eskisinden daha baskıcı bir Türkiye meydana getirmişlerdi. Bu yapılan girişimler, tamamen askeri alana yaramış, kendi menfaatlerini düşünerek hareket etmişti. Bu darbede bu sefer darağacında olan üç genç vardı.

Zaman geçtikçe darbelerin etkisi de artıyor ve ülkeye zarar veriyordu. En ağır darbelerden biriydi 1980 darbesi...

Ülkede olaylar, patlamalar gündemdeydi. Şartlarıyla olsun, dini kolu çok kullanmakla olsun, yasaklı kitaplarla olsun

diğer darbelerden ayrılıyordu. Biri darbe bildirisini okuyor, bir taraftan gözaltına alınan insanlar oluyordu. Suikastlar, dini ayrımcılıklar tehlikenin habercisiydi. Birçok insan mağdur olmuştu o yıllarda. Televizyon ve radyoda Harbiye Marşı çalıyordu. Yıllar sonra o dönemin başında olan kişi "bir sağdan, bir soldan astık." diyecekti.

Bu ülkenin insanları benim kadar olmasa da birçok olaya şahit oldu. Onlardan biri de "postmodern darbe!"

Böyle denmesinin sebebi, silahsız bir darbe girişimi olmasındandı. İslami hassasiyeti olan bir partinin başa gelmesi darbecileri harekete geçirmişti. İslam karşıtı görünmemek için İslam düşmanları "irtica" adı altında toplandılar. Başörtülüler hor görülüyor, dindar kişiler işten atılıyordu. Kur'an-ı Kerim'in bulunduğu yerler basılıyor, çocukları terörün ellerine veriyorlardı.

Artık gördüğüm ve şahit olduğum olayların yükü ağır gelmeye başlamıştı. Ve son şahit olduğum darbe...

15 Temmuz... Cuma günü... Öğle vakti minarelerden yükselen salâ sesleri...

Kim bilebilirdi ki gecesi gündüzünden daha uzun bir Cuma olacağını?

Yine yaklaşık 10 yıl sonraydı. Saat 22.00 da başlayan darbe girişimi tankların sokağa çıkmasıyla başladı. Bu kez bir gariplik vardı. Tanklar yalnız hükümeti değil halkı da hedef almıştı. Ülkenin Cumhurbaşkanı'na saldırmaya çalışmışlar, TBMM, MİT ve emniyet binalarını bombalamaya başlamışlardı. Geceyi aydınlatan ayın ışığı değil, helikopterlerin taramalı tüfekleriyle attığı kurşunlardı. Atılan her kurşun bir insanın değil, bütün insanlığın yarası olmuştu. Herkes sokağa inmişti. Halk ülkesine sahip çıkıyordu. İşte 15 Temmuz'un diğer darbelerden en büyük farkı da buydu.

Sonra dikkatimi çeken bir ses duydum. Boğaziçi Köprüsü'nü kocaman cesaretiyle darbecilere yaklaşarak:

"Ne yapıyorsunuz? Sizden korkmuyoruz!" diye haykırıyordu bir anne. O gece dehşet manzaralara şahit oldum. Tankın altında ezilenler, kurşunla yaralananlar, tekbir getirenler... İnsanın tüylerini ürpertiyordu.

Sonra ülkenin dört bir tarafını saran bir ses yükseldi:

"Essaâtu vesselam Aleyke Ya Rasullallah!"

Kalkın diyordu sanki ülkeyi ele geçirmek isteyenlere fırsat vermeyin dercesine insanın ruhuna işleniyordu bu ses.

Bir taraftan "Allahuekber" nidaları yankılanıyordu. Milletimiz şehadete yürüyor, toprağını, bağımsızlığım korumak için canını feda ediyordu. Nene Hatunlar, Şerife Bacılar, Elif Kağnılar vardı o gece meydanlarda. Mehmet'ler, Ahmet'ler, Mustafa Kemal'ler vardı o gece o sokaklarda. Düşmanın çelik silahlarına iman dolu göğsünü zırh olarak kullanıyordu. Darbecilere karşı 72 milyon yürek, 72 milyon hayal, umut, ses bir araya gelerek tek yumruk oluşturarak darbecilere en büyük darbeyi vurdular.

Kulağıma bir dua sesi geldi.

"Ey güzel Allah'ım!"

"Ben elimden geleni yapıyorum. Elimden gelmeyenler içinse ellerimi sana açtım. Cümlemize yardım eyle!" (ÂMİN)

Her gecenin bir sabahı vardır; ama bugünün sabahı sanki çok zor doğacaktı. Darbeciler halkın yumruğuyla sendelemeye başlamışlardı bile. O gün orada Çanakkale'de savaşanların ruhunu görmüştüm. Asım'ın nesli de atalarına çekmişti belli.

Güneş doğmaya başlamıştı. Gecenin karanlık yüzü daha belirgin hale gelmişti. Yakılanlar, yıkılanlar, yaralananlar, ağlayanlar...

Herkesin dilinde şu dua:

"Öldürenlere 'KAHHAR' isminle, şehitlerimize 'RAHMAN ve RAHİM' isminle, yaralılara 'ŞAFİ' isminle tecelli et Yarabbi!" (ÂMİN)

Yine bu topraklara şehit kanı karışmıştı. Mehmet Akif in yıllar önce yazdığı gibi: "Kim bu cennet vatanının uğruna olmaz ki feda? Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda!"

Her bir toprağına şehit kanı değmiş bu toprakları, yine şehit kanlarıyla sulamıştık.

248 can... 72 milyon acılı yürek... 1 Amerikan dolarına satılmış insanlıktan mahrum, haysiyetsizler tarafından toprağa karışan bedenler... Arkasında gözyaşı bırakan, evlat bırakan masum canlar...

Değer miydi acaba bir Amerikan dolarına cennet vatanını satmak? Değer miydi ülkeyi ele geçirmek isteyenler için milletini hedef yapmak? Ama olmadı, başaramadılar. Millet, bu talihsiz kaderi tersine çevirdi.

Artık 12 padişahı devirmiş darbeler yoktu, darbeleri püskürten millet vardı. "DARBE!!!"

İnsanlar tek olduklarında çok masumdurlar. İki kişi olunca paylaşma duygusu bazen de egemen olma düşünceleri vardır. Aile olduklarında, aileyi bir arada tutan bir reise ihtiyaç duyulur. Daha kalabalık topluluk olunca ise devlete ihtiyaç duyarlar. Çünkü insan bir arada yaşayınca kıskançlık, inatçılık, bencillik gibi duyguları ortaya çıkar. Devlet, işte bu gibi duygulardan kaynaklı olumsuzluklara karşı bireyi korur. Devlet topluluğa sahip çıktığı için herkesi memnun edemezdi. İşte böylece darbeler meydana geldi. Devletin doğmasıyla muhalif gruplar da ortaya çıktı. Türk tarihinde de birçok darbe yaşandı.

Anlattığım gibi padişahların çoğu darbeyle tahttan indi. Birini indirip diğerini çıkartıyorlar, beğenmezlerse tekrar indirip, tekrar başkasını çıkartıyorlardı. Osmanlı yıkılsa da darbelerin sonu gelmedi. Türkiye'ye de darbe vurulmaya devam edildi. Darbelerin adı, şekli, yöntemi değişse de değişmeyen tek şey mutlaka mağdur olan halk oluyordu. Bu darbeleri gerçekleştiren ise asker-sivil bürokrasisiydi. Darbeciler, kendilerinin her şeyin en doğrusunu bildiklerine inandıkları için bu girişimleri genelde askeri taraf yapardı. Yaptıkları her darbeyle kendilerine askeri alanda geniş yetkiler kazanırlardı. Zaman ilerledikçe devlet de, asker de kendini geliştirdi. Darbelerin moderni bile denendi. Hepsinin temel amacı ülkenin gelişmesine engel olmaktı. Her 10 senede bir yapılan darbe, ülkenin 10 yıl geri gitmesini istedikleri için yapıldı.

Ama 15 Temmuz'daki darbe girişimi amacına ulaşamadı. O gün şanlı bir zafer yazıldı meydanlarda. O günden sonra yeni bir Türkiye vardı artık. Daha güçlü bir Türkiye...

Cinsiyet, ırk, din, dil, bölge ayrımı olmaksızın tek vücut olmuşlardı o gece. Bir zamanlar ezanları susturan darbeler vardı, ancak bu darbeyi camilerden yükselen " ALLAHUEKBER" sesi bastırmıştı.

O gece bir şeye daha şahit oldum. Türkiye o birlik ve beraberlik ruhunu kaybetmemişti. Kurtuluş Savaşı'ndaki azimle karşı duruyorlardı darbeye.

Darbeciler, 27 Mayıs'ta Menderes'e, 12 Mart'ta Deniz Gezmişlere yaptığını 15 Temmuz'da milletin reisine yapacaklardı. Ama başaramadılar. Türk milletinin hissiyatını yenemediler. Hatta daha güçlü bir Türkiye'yle karşılaştılar. Böylece asker postallarının değil, halkın gücünün ve direnişinin konuşulacağı bir darbe geçmişi tarihe yazıldı.

Artık bu darbecilerin bir sonu gelse keşke. Ülkemi daha güçlü görmek beni sevindiriyordu. Hele ki gençlerin çalışma ve hizmetlerinin artması geleceğe aydınlık bakılmasını umut ettiriyordu. Şöyle bir ülkemi dolaştığımda yapılan her proje, her yenilik, her düzenleme Türkiye'nin yaralarını sarıyor gibiydi.

Artık yaşlanmıştım. Son kez uçmak istediğim bir yer vardı yeryüzünde: "ŞEHİTLER MEZARLIĞI"

Kim bilir nasıl bir hayat hikâyeleri vardı: kurdukları hayalleri, amaçları, hedefleri... Her şeylerini vatan uğruna feda etmişlerdi. Sonra bir çocuk ve dede gördüm. Bir mezarın başında konuşuyorlardı:

-Dede, babam çok acı çekmiş midir?

-Hayır evladım. Çekmemiştir.

-Nereden biliyorsun dede? Babam yaralıydı, canı çok acımıştır.

-Bak evladım, Peygamber Efendimiz şöyle demiştir: "Sizden biriniz karınca ısırdığı zaman ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölüm acısını ancak o kadar duyar."

- O zaman dede, Allah bize vatan uğruna şehitlik mertebesini nasip etsin. -Âmin yavrum, âmin...

Herhalde bu şahit olduğum son olaydı. Hayatta hiçbir şey bakî olmadığı için bende bakî değildim bu hayatta. Ve tanıklık ettiğin olayların ağırlığı artık kaldıramayacak kadarsa benim de gitme vaktim gelmiş demekti. Son kez uçuyordum ebediyete. Veda ediyordum dünyaya. Hiçbir şey olmamışçasına, şahit olduğum tüm anılarla... Gidiyordum.

Çaybaşı Anadolu Lisesi
ÇAYBAŞI / ORDU

ZEMBEREK

Pelin MEHEL

Ben zamanın harlı alevleri arasında kül olmaya direnen bir tanığım. Tanıktım. Oradaydım. Son dakikalarımı size bir "vuslat hikâyesi" anlatmaya adadım.

Yazın ortasıydı, güllerin mevsimi çoktan geçmişti. Her zamankinden karanlıktı gece ya da bana öyle geliyordu. Ben, Ali'nin pamuklu ceketinin cebinde rahattım aslında ama bir sezgi vardı kalbimde. Yılların verdiği yaşanmışlıktan olsa gerek, hissediyordum. Oysa sabah evden çıkarken Ali beni cebine atmamış olsaydı, tarihin tekerrür ettiğini göremeyecektim. Gerçi beni yanından hiç ayırmazdı, ona şans getirdiğime inanırdı. Ben, dede yadigârı köstekli saat, ilk defa birinin uğuru olmuştum. Mutluydum. Dört yüz yıllık ömrümde hiç olmadığım kadar, ta ki bu haile teşebbüsüne kadar.

Boğaz'ın incisine giriş yaptığımızda Ali de ben de sezinlemiştik bir şeylerin ters gittiğini. Bu kadar jandarma, tank, silah bir köprüye fazlaydı. Ali zeki bir adamdı ama aklı tutulmuş gibi boş gözlerle etrafa bakıyordu. Hemen iki araba önümüzde, bir tankla burun buruna öylece duruyorduk. Düşünceler silsilesi Ali'yi tam içine çekmeye başlıyordu ki telefonu titredi. Annesi Gülbahar Hanım'dı. Önce Karadeniz'i andıran koyu mavileri hırsla açıldı, aklındaki sisler çekilmiş gibiydi. Bir şeyler

olacak, diyordu aylardır; ama kimsenin bu denli büyük çaplı bir şeye kalkışacağını tahmin edememişti. Diğer şehirlerde ne olup bittiğini anlamak için telefonundan TRT'nin canlı yayınına bağlandı. Eli titremiyordu, korkmuyordu. Şaşırmıştım. Ben korkuyordum çünkü ne olacağını tahmin edebiliyordum. Sarih. Hainler, şehitler, kızıla boyanan boğaz suları... Tecrübeyle sabit. Henüz çok gençtim. Toy... O zamanki sahibim de korkmuyordu.

O zamanlarda yaşadığım olayların üzerine düşen gölgeler vardı. Mevsim şimdiki gibi yaz değildi. Zemheri... Aylardan ramazandı, herkes oruçluydu. Lakin orucun verdiği huzurdan bu şehir nasibini alamamıştı. Dışarıdaki ayazın teklifi ile buz tutan boğaz, yeniçerilerin kalbine de etki ediyordu zannımca. Zaman, on altıncı Halife Farisi'nin zamanıydı. Tahta çıktığında ülke boğazına kadar katrana batmıştı. Simsiyah... Ve belki de onu kurtarabilecek tek kişi şu bıyıkları yeni terlemeye başlamış Osman'dı. Omuzlarındaki yük az değildi, devletin kurucusunun adını taşıyordu. Sadece adını değil, onun emellerini, cesaretini de taşıyordu. Yapamadı.

Yeniçeri kazan kaldırdı. Kirlenen kalplerin icraatları, zincirleme olaylara sebep oluyordu. Padişahın muhafız alayı da bu zincirdeydi, tene can kadar yakın olanlar... Onun şahsını, varlığını, temsil ettiği değerleri, ailesini korumak için vardı. Sarayın haremine, mahremine girdiler ve ellerindeki kanlı hançeri sarayın kalbine acımasızca sapladılar. Pişman değillerdi ama karşılarındaki on sekizinde bir çocuktu. Osman ne yapacağını bilmiyordu, korku bünyesini ele geçiriyordu. O da en iyi seçenek olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Aman diledi, aman dileyene el kalkmaz sandı; inanmak istedi. Şefkat mefkudiyeti içinde yüzüyordu. İhanetin üçüncü günüydü ve yeniçeri belki de anlamıştı hata yaptığını. Geri dönüşü yoktu. Osman'ı kıskıvrak

yakaladılar ve giyinmesine bile izin vermediler. Osman'ın sadık vezirleri yeniçeriye çok dil döktü, nafile... Hainlerin hata üzerine hata ekleyerek inşa ettikleri irade kalesini hiç kimse aşamadı. Kafasında yarım bir sarık, üzerinde beyaz bir gömlek. Yedikule ağladı, payitaht-ı İstanbul ağladı, gök ağladı, ben ağladım, onun vezirlerinden olan sahibim ağladı. Yeniçerilerin alın yazısına padişah kanı sıçradı. Bu öyle bir lekeydi ki kıyamete kadar uğraşsalar bile aklayamazlardı kendilerini. Halifeydi o, İslam'ın başıydı, Yavuz'du, Fatih'ti. Ama kader ona "genç" sıfatını uygun görmüştü. Olmamayı dilerdim ama ben oradaydım.

Bu yüzden Ali'yi uyarmak, bir şeyler yapmak istiyordum. O vakit bilmiyordum ki onun uyarıya ihtiyacı yoktu. Damarlarında akan kan, ailesinden aldığı değerler ona gerekli vatan aşkını aşılamıştı zaten. Anadolu'nun neler pahasına vatan yapıldığını ve korunduğunu biliyordu. Ne yapacağına karar vermek için kalbinde açılan ihanet yaralarını hızla dikip düşünmesi gerekti. Derin bir nefes alıp arabasının camından baktı. Ay, bu gece daha geç doğmuştu. Onun gri ışıklarıyla köprünün mavi ışıkları denizin üzerinde çarpışıp suya düşüyordu. Yine de karanlığa direnemiyorlardı. TRT'de okunan sözde Yurtta Sulh Konseyi'nin(!) bildirisi daha çok karartmıştı sanki dakikaları. Ali ise hüznünü anında öfkeye dönüştürmüştü. Dakika aşırı gözlerinde volkanlar patlıyor, lavları her yeri kül ediyordu. Sinirli olan sadece o değildi elbet. Boğaziçi de öfkeden titriyordu. Silkelenip hainleri üzerinden atmak istiyordu.

Ülkenin değişik şehirlerinden benzer olaylar duyuyorduk. Üzerimizden geceyi yararak geçen savaş uçakları da vardı. Milletin savaş uçakları. Buna rağmen inancımız tamdı, böyle bitemezdi bu oyun. Onlar kazanamazdı. Ali, koltuğunun yanında duran sopaya baktı. Silahı yoktu belki ama sopa ilk defa işe yarayabilirdi. O kafasında farklı farklı eylem planları

yaparken Uzun Adam'ın sesini duydu ve dikkatini telefonda açık olan haber kanalına verdi:

"Bu arada tabii milletime de bir çağrı yapıyorum. O da şudur: Milletimizi, illerimizin meydanlarına davet ediyorum, havalimanlarına davet ediyorum. Ve milletçe havalimanlarında, meydanlarda toplanalım. Bunların o azınlık grubu tanklarıyla toplarıyla gelsinler, ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç tanımadım ben şimdiye kadar." Ali'nin damarları gerilmiş, ruhu bedenine dar gelmeye başlamıştı. Şimdi bir şey yapmasa ne zaman yapacaktı, vatan elden gittikten sonra mı? Ali'nin bu düşünceleri bana zulme sessiz kalmayan eski sahiplerimden birinin anılarına götürmüştü. Sisli hatıra kutum açıldı, sırlarını aydınlığa çıkardı.

Yıl 1876. Başta Abdülaziz vardı. Yeniçeri gücünü sınırsız sanıyordu, çoğunluk olmaları onları haklı yapar sanıyordu. Önlerine gelen her şeyi vurdular. Sipahileri vurdular, sekbanları vurdular, orduyu vurdular, milleti vurdular. Kan kokusuna bağımlı, kontrolsüz öfke gibiydiler. Tarih, artık o şerefli askerlerin adının yanına efarit sıfatını düşecekti. Bulutlar yağmur yüklüydü, başkaldırılar kızıl. Her isyan için bir karar vardı. Bu isyanın kararı, kulu devlete düşman etmekti.

Avrupa çeşitli bahanelerle cihan devletine karışmaya başladı. Yer aynı, kader aynı, oyuncular farklıydı. Talihsiz bir 30 Mayıs'tı. Mekteb-i Harbiye talebeleri karadan ve denizden Dolmabahçe'yi kuşattılar. Abdülaziz top sesleriyle uyandı. Ailesiyle birlikte saraydan ayrılmaya hazırlanırken yakalanıp Topkapı'ya götürüldü. Kendi eliyle silahlandırdığı ordu ve donanmanın ihanetine uğruyordu. Hanedan kanının yere değmemesi gerekirdi, töre buydu ama onunki döküldü. Zaman bir kere daha ağırlaştı, utandı, kaçmak istedi. Kanı duvarlara

sıçradı, toprağa sıçradı, tarihe sıçradı. Öyle bir sıçradı ki tarih için onun ölümü muammaya dönüştü. Ve yeniçeri alın yazısına yeni bir kırmızı çentik daha attı. Abdülaziz şehit edildi.

Abdülaziz'in uğradığı ihanetle az önce dinlediğim haber tamamen aynı sayılırdı. Ülkenin seçilmiş cumhurbaşkanına suikasta kalkışmışlardı. Neyse ki emellerine ulaşamamışlardı. Müezzinler camilerden salalar okuyor, halkın kuytuda kalmış vatani duygularını uyandırıyorlardı. Ali dua ediyordu. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Kendini hiçe sayarak hainlere kafa tutacaktı. Karısını aradı, annesini aradı. Karadeniz'i andıran gözlerinden kıyıya vuran birkaç damla yaş eşliğinde ikisine de aynı konuşmayı yaptı:

"Hakkını helal et, ben şahadet şerbetini içmeye gidiyorum." Kısa ve özdü, herkes onu tanıyordu zaten. Sopasına bir bakış attı, hızla eline aldı. Kahverengi sopa bana kısaca selam verdi, vatan hainlerine karşı savaşacağı için onurluydu. Ülkenin diğer şehirlerinde de vatanseverler sokaklara dökülmeye, darbe girişimine karşı ayaklanmaya başlamışlardı. Üst düzey askerler televizyona çıkıp emir komuta zincirinin olmadığını beyan ediyordu. İşte o zaman şimşekler bir kez daha çaktı çarklarımda.

Oyun yine sahnedeydi yıllar önce. Zaman değişiyor, senaryo hiç değişmiyordu. 27 Mayıs, laleler siyah açmıştı. Bu sefer Osmanlı, yerini Türkiye Cumhuriyeti'ne bırakmıştı. Asker ihtilal yapmıştı. Düşük rütbeli subaylar, emir komuta zinciri yok. Cumhurbaşkanı ve hükümet üyeleri tutuklandı. Yargı kontrol altına alındı. Geçerli bir sebepleri olmadan ülkenin seçilmiş Başbakanımı idam ettiler.

Ama bu sefer, geçmişle kader birliğine varılacakmış gibi gözükmüyordu. Genci yaşlısı, annesi babası, çocuğu bütün bir millet direniyordu. Özellikle gençler vatanları için tankların önü-

ne yatmaktan geri durmuyordu. İstiklal şairinin de dediği gibi:

"Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:
İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek."

Bugün herkes Akif in Asım'ıydı, herkes askerdi, Ali de... Yakın tarihinde ne çok darbeler, adını "postmodern" diye süsledikleri darbeler, kalkışmalar yattığını biliyordu. Bu yüzden tek bir an düşünmeden arabadan indi, O'nun inmesiyle hazırda bekleyen başkaları da indi arabalarından. Hainler şaşkındı, bunu beklemedikleri yüzlerinden okunuyordu. Ali arkasına kısa bir bakış atınca diğerlerini de gördü. Arkasında onlarca insan vardı, onlarca vatan sevdalısı, onlarca ana kuzusu... Başkomutanımızın dediği gibi "Bir olmuş, iri olmuş, diri olmuş" düşmanın üzerine yürüyorlardı. Hainler ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine bakıyorlardı. Halk yürüyordu," istiklal" için yürüyordu, gelecek için yürüyordu. Haykırışlar birbirine karışıyordu: "Ya Allah Bismillah, Allahuekber!" Ve bir silah sesi karanlığı yarıp geçti. Ali kendisini bir arabanın arkasına attı. Kurşun birine isabet etti mi bilmiyordum. Öfke benliğimi kontrol etmek için uğraşıyordu. Nasıl olmuştu da asker kendi halkına ateş açmış, şanlı Türk askerinin bir kısmı bozguncu bir güruh haline gelmişti? Nasıl olmuştu da bastığı yerleri tir tir titreten, Avrupa'nın yüreğine korku salan cihat ordusu ismine leke sürdürüp gayesini bozmuştu?

Nefesini kontrol altına almaya çalışan Ali, ne yapacağını düşünüyordu. Kafasını uzattı arabanın arkasından. Halk, hainlerin üzerine gitmeye devam ediyordu; hemen toparlanıp kalktı. Büyük bir cesaret yüreğini, titreyen elleri de sopasını kavradı. Siyah arabanın arkasından sıyrıldığı gibi kalabalığa karıştı. Her bir karışı gözyaşıyla sulanmış Anadolu'nun çocuğu olarak hayatta çok zorlukla karşılaşmıştı. Kız kardeşi türban yasağı

yüzünden kazandığı tıp fakültesine gidememişti, en çok bu kalbini yakıyordu. Elinden hiçbir şey gelmemiş, haftalarca sadece kardeşinin gözyaşlarını, yakarışlarını dinlemişti. Her kapıyı çalmış, herkesten yardım istemişti ama yok. Zamanın yara bandı olduğunu sanmıştı. Kardeşi elbet mutlu olurdu. Ama ikisi de her gece yastığa baş koydukları zaman geliyordu düşünce sancıları. Başörtü yasağının kalktığı güne kadar yaşam ışıkları sönen kardeşinin gözleri o gün aydınlanmıştı. O sene tekrar sınava hazırlanıp girmişti. Tekrar tıp fakültesi kazanamasa da yaşıtları aynı sene mezun olacak da olsa o, başörtüsüyle fakülteye girmişti ya, başka bir şey isteyemezdi.

Ali bunu hatırlayınca daha hızlı ilerlemeye başladı. Bu ülkeye oyun oynayanlara inat yürüdü, geçmişte bu toprakların başına gelen her ihanet için yürüdü, " Asım'ın nesli" olduğu için yürüdü, özgürlüğü için yürüdü. Başının üzerinden, yanından kurşunlar hız kesmeden geçiyor ve değdiği yeri yakıyordu. Bazıları vuruluyor, yere düşüyordu. Her düşen şehitte İstanbul titriyordu. Kan... Ali durmak istiyordu; ama bayrak yere düşmezdi, devam etmesi gerekiyordu. Kanı, damarlarını patlatacak derecede akıyor, içindeki fırtınalar tipiye dönüşüyordu. Vatan kolay kazanılmamıştı ve kolay da kaybedilemezdi! Hainler durmuyor saldırıyor, Ali yürüyordu. İçinden dualar okuyordu. İhanet kalabalığının, dinini kötü göstermesine izin vermemeliydi. İslam bu değildi, masum insanlara ateş açanlar Müslüman olamazdı.

Ali, hainlere iyice yaklaşmıştı. Zaman ve mekan silikleşiyordu. Kara dumanlarla savrulan bilinci, gözden kayboluyordu. İlk ateş emrini veren yüksek rütbeli hainin ona baktığını gördü. Ali'nin hedefi belliydi. Yaklaştıkça yaklaştı, bir silah namlusunun ona çevrildiğini anlaması için görmesine gerek yoktu. Vazgeçmedi. Vatandı bu, nasıl vazgeçerdi? İçinde biri-

ken öfkeyi ses telleriyle kustu:

"Vuracak mısınız beni, hadi beni vurdunuz herkesi mi vuracaksınız? Size söyleyeceklerim var. Önce dinleyin sonra isterseniz vurun." Asker namluyu indirmedi ama dinleyecekti:

"Belki siz dahi kimin kuklası olduğunuzu bilmiyorsunuz. Ama biz biliyoruz. Bu vatanın üç tarafı acı deryasıyla çevrildi ve her gün yağmur yağmur yenileri eklendi. Bizim tek suçumuz vatan sevdalısı olmaktı, Müslüman olmaktı, soyumuzda kahramanlık olmasıydı. Ecdadımızın ayak izleri sizin sandığınız gibi kumda değil. Biz Asım'ın nesliyiz, Alparslan'ın evlatları, Yavuz'un torunları, Hazreti Muhammed(sav.)'in askerleriyiz! Durmadık, durmayacağız. Bizi yıkmaya çalışanların son çırpınışları bunlar. Halkın üzerine sıktığınız şu kurşunlar, Batı'nın son kurşunları... Ve bizden korkuyorlar; çünkü Türk'ü tanıyorlar. Biz şimdi senelerdir akıttığımız gözyaşımızla yükselerek şu okunan salalarla devleşerek maziyi hatırlatacağız herkese." Uzun süredir ciğerlerine hapsettiği nefesini serbest bıraktı ve bağırarak sopasını askerin kafasına geçirdi:

"Korkmuyoruz!"

Asker bilincini kaybederek yere düşerken olaya tanık olan başka bir hain çoktan Ali'ye bir kurşun yollamıştı. Gri kurşun sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Zaman bütün yüklerini atmış, alabildiğine yavaştı o an. Ali, daha sopasını yere indirmemişti; başına gelecekleri tahmin ediyordu. Kızını düşünüyordu, acaba babasını nasıl hatırlardı? Vatan uğruna canını feda etmesini bencilce bulmayacağını umuyordu. Ama hayır, ben buna izin veremezdim. Ali, vatanı için şehit olmayı hak ediyordu ama ailesi de onu hak ediyordu. İşte o zaman aydınlandı gece ilk defa, ay bana göz kırptı, Boğaz titremeyi kesti ve ben yakınıma bir yere isabet edecek kurşunun önüne atla-

dım. Ruhum huzurla bütünleşirken bedenim parçalanıyordu. Dağılan parçalarımın Ali'ye saplanmasını engellemeye çalışıyordum ama canım çok yanıyordu. Ali, kurşunun şok etkisiyle bayılmıştı. O yere düşerken ben de parçalarımla birlikte onun cebinden düştüm. Son biz kez Ali'ye baktım, vatanı uğruna canını feda etmeyi göze aldığı için kendi vuslatına ermişti. Doğru şeyi yapmış olmanın verdiği mutluluk yüzüne yayılmıştı. Ben de mutlu oldum. Hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmedi; ama ben de yaşadığım bazı olayları düşündüm. Onca yıllık hayatımda ilk defa halkın oyuna gelmeyip düşmana cesurca karşı çıktığını görmüştüm. Hayatımın sonuna geldiğimi hissediyordum. Ali'nin başına toplanan birileri vardı, o iyi olacaktı. Bilincim hızla akan nehirlere karışırken size anlatmam gerektiğine karar verdim. Lafımın burada bittiği iyi oldu velhasıl acım hayli arttı, dayanamayacağım. Darbenin gerçekleşemeyeceğini, hainlerin başaramayacağını hissediyorum. Başlarında böyle bir Başkomutan varken bu halkı kimse tutamaz ve tutamayacak. Türkiye herkese, her şeye inat her gün daha çok gelişecek. Ben göremeyeceğim belki; ama bu kalkışmanın hesabı sorulacak ve tekrar yaşanmaması için her önlem alınacak, biliyorum. Nefesim yavaşlıyor, böyle gideceğim için huzurluyum. Gururluyum. Benim zembereğim boşalmıştı belki ama Türkiye'nin zembereği adeta çelikleşti. Size güveniyorum, Ali ve onun gibilere iyi bakın. Türkiye için elinizden geleni yapacağınıza şüphem yok. Vatanınızı koruyun; o, her şeyden değerli. Ben... Benden buraya kadar... Şu vasıfsız kahraman yaşlı köstekli saati hatırlayın. Hoşça kalın.

Ünye Final Temel Lisesi
ÜNYE / ORDU

BİR VATAN UĞRUNA

Rüveyda KOÇ

Bir koltuğun üzerine oturmuş sessizce uyuyan küçük kızını izliyor genç adam. Güzel kızının nefes alışlarında salıncak kurmuş huzura rağmen menhus bir his sıkıştırıyor yüreğini. Sanki çatlamış saat camının arkasında konuşlanmış akrep ve yelkovanın üzerinde oturan kasvet, saniyenin her bir adımında ufak ufak odaya sızıp onun soluduğu hava oluyor. Sesi kısık televizyonun hafifçe aydınlattığı odada bir melek gibi parlayan kızının masumluğuna sığınıp dünyanın kiri pası içinde yorulan ruhuna nefes aldırıyor. Zira çıkarları için canavarlaşan, kalpleri taşlaşmış insanların arasında yaşamak yoruyor ruhunu.

Televizyonda bir hareketlilik dikkatini çekiyor. Ekranda beliren "Son Dakika" yazıları takılıyor gözüne. Kanallarda gezerken aynı kırmızı renkler iyice telaşa düşürüyor genç adamı. Kızını uyanmaması için kucağına alıp yatağa götürüyor. Kollarında ulvi bir parçayı taşırcasına temkinli adımları. Onu da uyumakta olan karısının yanına bırakıp ikisini de öpüyor alınlarından. Telaşsız, yavaş, veda edercesine birer öpücük... İçinde taşıdığı anlam ve sevgiyi dudaklarıyla mühürlüyor hayatının en değerli iki parçasına.

Oturma odasına geri dönüp birazcık açıyor televizyonun sesini. Haber başlıklarını okudukça kanı damarlarında ilerle-

meyi kesiyor adeta. Korkunç bir mengene sıkıyor kalbini. Darbe girişimi olduğuna dair bilgiler veriyor haberciler. Olamaz böyle bir şey. Darbeler dönemi kapanmamış mıydı? Kabullenmek ne kadar zor şimdi. Darbeler bu ülkeye neler kaybettirmiş, bu milletin geleceğini çalmıştı hep. Neredeyse her 10 yılda bir yapılan darbeler, Batı uşaklarının bu memlekete yaptıkları korkunç ihanetler değil de neydi? Ülke her darbe sonunda yıllarını kaybediyordu. Şimdi böyle bir şey nasıl olabilirdi? Ama yaşananlar maalesef gerçekti. Ülkenin bütünlüğüne ve bağımsızlığına kasteden alçaklar, bu kalkışmayı başlatmışlardı.

Mantığı, ülkenin hür iradesine yapılan bu hainliği, alçaklığı kabullenemiyor. Demokrasiyi ayaklar altına almaya kalkışmaktan daha alçakça bir davranış olabilir mi sahi? Gerçekleşmiş darbelerin ülkemize neler kaybettirdiğini çok iyi biliyor genç adam. Bu kansızlık daha önceden de yapılmış ve onun yetim büyümesine sebep olmuştu. Baba nasıl kokar bilmiyordu. Yine başka hainler ona bunu yaşatmıştı. Kendi çocuğunun ve başka çocukların da başına böyle bir durumun geleceği düşüncesine bile tahammülsüzdü şimdi.

Saniyeler birbirini kovalayıp dakikalar çalarken hayattan, bir bomba sesi dolduruyor şehrin üzerini. Yerle bir olan insanlık o an. Karısı dehşete kapılmış bir halde yanına geliyor. Gözleri iri iri açılmış, korku, merak ve endişeyle parlıyor:

"Ne oluyor Ali?" cevabı vermeye, dili yanaşmıyor. Karısının korkmuş halini görmek iyice geriyor sinirlerini.

"İnsanlıklarının cesedi üzerine yaşamlarını inşa edenler, tam de kendilerinden beklenileceği gibi, kendi halkına kurşun sıkıyor. Tüm haysiyetsizlikleriyle demokrasiyi alaşağı etmeye çalışıyorlar."

Karısı cevap vermeye fırsat bulamadan bir bomba daha kulakları sağır etmek istercesine patlıyor. Böylece evde boş boş otur-

mak Ali'ye anlamlı gelmiyor. O da meydana inmeli, bu kansızların karşısına dimdik çıkıp hesap sormalı. Yüreğinde korku yok. İnsanlar dışarda cesurca kendini siper etmişken o nasıl durabilir? Asil soyundan gelen cesaret, onu yerinde tutamıyor. Çehresine gelen vakurlu duruştan anlıyor karısı onun gideceğini. Yüreğinde korkuyla karışık bir gururla gidip sarılıyor kocasına. Birbirlerine sarılmış bedenleri binlerce anlamı hapsediyor içine.

Yatak odasına gidip kızını kucağına alıyor. Kızı korkmuş, ürkmüş sanki babacığının içine girmeye çalışıyor. Babasının güvenli kollarını hisseden küçük kız da kollarını babasının boynuna doluyor.

"Senin için güzel kızım." Bebeğinin o güzel kokusunu içine doldururken diğer yandan da onu incitmemeye çalışarak sıkıca sarılıyor. Küçük kız bu vedayı hissederek konuşuyor:

"Baba gitme." Usulca yatağa geri koyuyor kızını. Ayağa kalkıyor.

"Geleceğim babacığım." Karısının korkuyla açılmış iri gözlerinden bir damla yaş akıyor. Dudaklarını o yaşın üzerine bastırıp konuşuyor, bir yemini tekrar edercesine;

"Sizin için gidiyorum, geleceğim."

Bir bomba daha patlıyor ve Ali evden çıkıyor.

* * *

Meydanlar, yürekleri kocaman, cesur insanlarla dolu. Meydanlarda korku yok, inanç var. Ancak akıllarını başkasına kiraya vermiş bu alçakların yaptıkları tiksindiriyor onu. Düşünmekten aciz, başka eller tarafında yapacaklarına şekil verilen insanların varlığı midesini bulandırıyor. Karşılarında kapkara suratlar kurşun yağdırıyor. Bu hainlerin unuttuğu bir şey var oysa. Bu asil millet üç-beş soysuza, haine meydanı bıraka-

cak değil ya! Ataların kanı ile sulanarak mühürlenmiş olan bu vatanı kolay kolay beynini satmış hainlere bırakmak olmaz. Bu memleket için Çanakkale'de 250 bin şehit verilirken hangi ruh varsa sokaklara aynı ruh rehberlik ediyor şimdi. Sahiplerinden aldıkları emirle hainlikte sınır tanımayan insan müsveddeleri vatana ihanet senaryosunda görevlerini icra ediyorlar. Onlar tankla, topla saldırırken, milletin asil ve yiğit evlatları göğüslerini mermilere siper ediyor. Meydanda aslan yürekli insanlar, ay yıldızlı şanlı bayraklarla onların karşısında.

Bu memleketin ekmeğini yiyip, ihanet eden zavallılar, şaşırıp kalmış halde. Ne yapsalar korkutamıyorlar, yıldıramıyorlar aslan yüreklileri. Meydanlar ne yiğitler görüyor. Kocaman yürekli kadınlar, aslan yürekli yiğitler tankları deviriyor, silahların iman karşısındaki acizliğini dünyaya ilan ediyor. Bu millet bir daha asla olmaz diyor, bu memleketin sahibinin kendisi olduğunu haykırıyor.

Etrafta şehitler var, onlarca yaralı. Yıkım, kan, gözyaşı her yerde. Ama sadece korku yok, insanların duruşları hala dimdik. Kimse vaz geçmiyor, pes etmiyor, susmuyor, seyirci kalmıyor. Kimileri tankların karşısına geçmiş, şehadete hazır bekliyor. Tank namluları yiğit sinelerin karşısında anlamını yitirmiş. Hiçbir beden acısını hissetmiyor, kanlar vatan toprağını ıslatırken. Yiğitler mermilere göğüs geriyor. Derken emir de geliyor başkomutandan: " Ülkemize, demokrasimize, vatanımıza sahip çıkın, sokaklara inin ve meydanları o hainlere bırakmayın." Başkomutandan emri alınca bu asker millet, kara suratlı hainlerin karşısına dikiliyor "Hamza" edasıyla. Camilerde salalar okunuyor, göklerden ve yerden ölüm yağdırırken akıllarını satan alçaklar. Kimileri dua ediyor. Kimileri demokrasiyi yaşatmak uğruna ölümü görev saymış. Her kesimden, her görüşten, her inançtan binlerce insan, ortak bir amaç uğru-

na kenetlenmiş, dimdik ayakta duruyor, direniyor. Bu mahşeri durum karşısında Ali'nin içi gururla doluyor.

Türk milletinin demokrasiyle yaşama özgürlüğüne, Türkiye Cumhuriyeti'nin içte ve dışta bağımsızlığına, ülkemizin huzur ve refahına göz diken hain çetelerin bir temmuz gecesinde yapmaya çalıştığı kalkışmayı, sokaklara dökülerek engelleyen halkımız şerefli bir destan yazıyor. Hem de bütün dünyanın gıpta edeceği bir destan.

Genç-yaşlı, kadın-erkek hiç fark etmiyor yiğitlik mertebesinde. Bu vatanın nasıl "Vatan" olduğu -tekrar- yaşanıyor. Şair demiş ya "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır." İşte bu milletin asil evlatları tam da öyle yapıyor. Milletin tırnağından artırarak düşmana karşı kullanmak için aldığı uçağı, tankı milletine doğrultan hainlere haddini bildirmeye kararlı aziz milletin asil evlatları. Kara suratlı hainler durmuyor, ölüm kusuyor. Ali de her vatansever gibi vatanı için canı ile orada. Gıpta edilecek bir tablo var orada. Şehadet şerbetini içen bedenler düşüyor toprağa. Gazi olan kardeşleri de var. Ali de elinden geldiğince şehit olanların ve yaralananların taşınmasına yardım ediyor. Çok fazla yaralı, çok fazla kan var. Böyle bir caniliği nasıl yaparlar, havsalası almıyor. Gök ve yer tekbir sesleriyle inliyor. Genç bir kadının namluyu göğsüne doğrultmuş askerin karşısında duruşundan zerre taviz vermeden konuşması Ali'nin dikkatini çekiyor:

"Görmüyor musun, aynı ülkenin evlatlarıyız biz! Sen nasıl kardeşine kurşun sıkıyorsun!"

Kara suratlı hainin tavırları hiç değişmiyor. Onda ne gezer vatan sevgisi, ne de insanlıktan bir emare. Satılmış bir kafadan başka ne beklenir ki? İhanet şebekesinin zavallı parçası... Alçaklığın zirvesine oturmuş, satılmış alçak terörist. Vicdanı

zerre sızlamadan aynı tavrını devam ettiriyor. Olaya şahit olan herkes şaşırıyor bu vicdansızlığa. Kimse gözlerini hırs, para, makam-mevkii bürüyenlerin nasıl da yavaş yavaş insan olmaktan çıktığını, beynini şeytanın bir şubesinin emrine vermiş olduğunu hesaba katmıyor, anlayamıyor.

Bir adam yüksek bir yere çıkmış o büyük yüreğiyle haykırıyor, artık insan denemeyecek kadar alçalmışların anlayamayacağını bilerek fakat kinini kusmak istercesine:

"Biz ölmeye hazırız. Bir canımız var o da bu vatana feda olsun. Böyle hainçe, alçakça yaptığınız planı uygulamanıza izin verir miyiz sanıyorsunuz? Bu ülkenin geleceği için gerekirse şehit olur, yine de sizin gibi gayri milli şeytanlara izin vermeyiz!"

Kalabalıktan tekbirler, kelime-i tevhitler yükseliyor. Herkes ülkesi için ölmeye hazır. Karşılarındaki aciz yaratıklara acıyor Ali. Böyle bir inançla baş edebileceklerini mi sanıyorlar?

Halkın cesur direnişi korkutuyor hain sürüsünü. Yine ardı ardına iniyor bombalar, her birinin cesaret timsali olduğu korkusuz halkın üzerine. Ama her bomba çeliğin darbelerle mukavemetini arttırdığı gibi milletin imanını-inancını perçinliyor.

Ortalık kıyamet yeri, yeniden. Hala anlamış değiller, savaştıkları şey uğruna canlarını verebilecek insanları yenmenin mümkün olmadığını. Bir türlü fark edemiyorlar, her yaştan, her inançtan, her kimlikten insanın kenetlenerek oluşturduğu böylesine büyük bir orduyla baş edemeyeceklerini.

İnsanlar vatan savunması için galeyana gelmiş halde çığlıklar atıyor, bağırıyor ve inanmaya devam ediyor. Herkes kabullenmek hariç her şeyi yapar halde. O gün ve o an, orada bir tarih yeniden yazılıyor. Ali böyle bir tabloyu görmekten memnun ve parçası olmaktan dolayı gururlu. Kendisiyle değil ülkesiyle gurur duyuyor.

Ve bir bomba tam da Ali'nin olduğu kısma düşüyor. Her yer toz bulutu, göz gözü görmüyor. Ancak bir acı hissediyor Ali. Omuzundan göğsüne doğru süzülen ılık bir şey... Aklına karısı ve kızı geliyor. Gözlerini kapatıyor. Acıcı hissediyor ama canı yanmıyor sanki. Küçük kızının kokusunu duyumsuyor. Evden çıkmadan önce son dakikaların anısı, hızla devriliyor zihninin ortasına. Karısının gözünden düşen bir damla yaş, omuzundaki yaradan daha çok acıtıyor şimdi canını.

"Geleceğim."

Solukları yavaşlayıp, nabzı sönerken kızının sesi kulaklarına doluyor.

"Baba, gitme!"

Ruhu da omuzundan daha çok acıyor. Ancak içinde pişmanlıktan eser yok. Yine olsa yine gelirim diyor Ali. Ama çok kızgın. Yine yüzlerce çocuk yetim büyüyecek bu ihanet operasyonu yüzünden. Vicdanı kabul etmeyi reddediyor. Nasıl bunu yapabilirler? Nasıl bir vahşet? Nasıl bir gözü dönmüşlük?

Çevresinden bir sürü uğultu, bağırma sesi geliyor. Ama Ali'nin zihni hala evden çıkmadan önceki son anlarla meşgul.

"Baba, gitme!"

Bir el Ali'yi yerden kaldırıyor. Çok fazla kan var. İnsanlar yardım bulmak için bağırıyor. Gözleri kapanıyor Ali'nin. Bilinci yavaş yavaş yerini hiçliğe bırakıyor.

"Sizin için gidiyorum, geleceğim."

* * *

Darbeciler tüm kansızlıklarıyla, özel harekat polislerimize ve güvenlik güçlerimize kurşun sıkmaya devam ediyor. Birçok yeri bombalayıp binaların önündeki halka ateş ediyorlar.

Ancak hiçbir şey kahraman ve aziz Türk milletini yıldırmıyor. Şehit olanın yerini yanındaki dolduruyor, bayrak bir an bile elden düşmüyor.

Tüm bu karmaşanın ortasında bir yerlerde aziz bir kahraman -daha- doğuyor, son nefesini asilce verirken. Tek bir adam koca yüreğiyle tarihi şekillendiriyor, milletimizin zaferi üzerine adını altın harflerle kazıyor.

"Evladım! Oranın namusu sensin, makamı teslim etme."

Kanının her damlasıyla gerçek bir Türk askeri olan Ömer Halisdemir, aldığı emri yerine getirirken bir an bile düşünmüyor.

"Baş üstüne komutanım!"

Şehadetin geleceğini bilerek helalleşiyorlar. Ölüme gitmek değil Ömer'inki, o zafere koşuyor. Gözünü bile kırpmadan alnından vurmak suretiyle öldürüyor işgalci Semih Terzi'yi. Hemen ardından onlarca kurşunla şehit ediliyor.

Zafere giden yoldaki yeminleri kanıyla yazıyor Ömer.

* * *

Hainlerin darbe teşebbüsü asil milletimizin canları ve kanları pahasına kahramanca direnişiyle bastırılıyor. Şehit aileleri üzgün olmaktan uzak gururlu ve onurlu duruyor. Hastanelerde yatan yüzlerce gazi zaferin bir parçası olmanın sevincini yaşıyor. Defalarca tarih yazmış bir milletin mensubu olmak çehrelere vakurlu bir duruşu yansıtmış halde.

Ali milletin zaferiyle taçlanmış bir güne açıyor gözlerini. Yanı başında karısı ve kızı… Binlerce kez şükretmekten başka yapacak bir şeyi yok. Bu kez karısı eğilip öpüyor onu alnından. İçinde minnetin ve teşekkürün olduğu bir öpücük bu seferki.

Galibiyetin yaşattığı his omzundaki yarayı bile unutturuyor Ali'ye. Kucağına alıyor küçük kızını. Verdiği sözü tutmanın mutluluğu içinde.

"Geldim babacığım."
Gözleri karısını buluyor.
"Vatanım için gittim, sizin için döndüm."

* * *

Ölüm çığlık attığında kulaklar sağır olur. Minarelerden masumların salası okunur. Bir kurşun deler geçer göğsü. Bir acı peyda olur. Ve kan akar. Şimdi ben, şehitlerin kanıyla yazıyorum intikam yeminlerini. Her bir kurşun yarası için çekilecek ruhunuz bedeninizden. Bir askeri öldürebilirsin ancak bir orduyu yenemezsin! Etiniz, kemiğinizden sıyrılacak. Masumların iniltileriyle bileylenmiş bıçaklar, lime lime edecek bedeninizi. Kibir dolu gülüşünüz silinecek yüzünüzden. Bir masumun tekbiri sonunuz olacak. Suratınıza tokat gibi patlayacak bizim zaferimiz. Değil dökülen kan, dökülen her gözyaşı için ezeceğiz kafanızı, milyonlarca kez. Bir kez öldürdüyseniz, bin kez öleceksiniz. Bizde kuşlar, filleri yener. Susturuyoruz sizin ölüm çığlıklarınızı. Zafer nidalarımızı duyuyor musunuz? İşte şimdi korkun bizden! Tank, tüfek, top yok elimizde. Biz arkamıza Allah'ı alıyoruz. Biz zırha değil, iman dolu serhaddimizin arkasına sığınıyoruz. Biz silahlara değil, yüreğimize güveniyoruz.

Biz Türk'üz, yine şanlı bir tarih yazacağız.

Ordu Fen Lisesi
ALTINORDU / ORDU

VATAN RUHUNUN İZLERİ

Gülizar AYHAN

Güneş yorgun ruhunu tepelerin arkasına gizlerken, sokağa bıraktığı kızıllık bir bedene atılan ıslak imza kadar geçiciydi. Tenden ayrılmak isteyen mürekkep, özgürlük ateşinde kavruluyordu ve güneş; kızıllığının saniyeleri devirirken, gecenin kasvetinde yok olacağını biliyordu.

Zihnime sinsice sızan mezar taşının silueti harelerime yuva yapıyor, kalbime doğru acı bir harita çiziyordu. Acı monarşik bir istilayla bedenimde hüküm sürüyor, bu duygu damarlarımda dolanan kana buz parçaları serpiyordu. Düşüncelerim arasında sıkışıp kalan benliğim, bu tezat arasında gidip gelen sandallar gibiydi.

Toprak abimin cesedini kabulleneli bir ay oluyordu. Annemin dinmeyen gözyaşları, babamın yanardağ misali patlamaya hazır öfkesi ailemizi moloz yığınlarının arasına gömmüştü. Gözlerimde taşıdığım okyanus, önünde ki surlara çarparak dalgalar halinde geri dönüyor, özgürlük sesleri çıkarıyordu. Ağlamayacaktım, ağlamamalıydım.

Lojmanın arkamda kalışına aldırmadan, zümrüt yeşili bahçede yürüyordum. Nereye gittiğim hakkında tek bir fikrim yoktu. Belki de içimde biriken o noksanlık duygularımı kemiriyordu. Belki de kaçmak istiyordum.

"Bu gece komuta sende. Lakin dikkatli olacak, akbaba gibi doğru anı kollayacaksın. Zafer bizim kudretimizle şekillenecek inşallah"

Kavurucu sıcağın uğultusu gibi gelen bu ses titrememe neden olmuştu. Bir lav kadar yakıcı, bir buz dağı kadar soğuktu. Bu ironik durum karşısında afallarken, güneş turuncuya bürünmüş haliyle veda senfonisi çalıyordu.

İtaatkar ses, kuyudan gelirmişçesine derin hıçkırıklar arasında bocalayan sesle birleşerek kulaklarıma doluyordu. "Yapmayacağım, asla!" Kulübenin duvarlarına çarpan kelimeleri yutan betonun arkasına gizlenerek dinlemeye çalıştım. "O F-16'yı uçuracaksın dedim sana! Yoksa kızını…" Namlunun metalik sesi odada bir an oluşan sükuta ihanet edercesine meydan okudu. Panik dışında bütün duygularım stabil bir hal alırken, nefesimi tuttum.

"Bırak kızımı, bırak! O darbe asla olmayacak. İzin vermem." Odada gümbürdeyen patlama sesi mantığımı yerle bir ederken, vücudumun derisine emilen korku; bacaklarıma koşmam için yalvarır gibiydi. Barut kokusu havada süzülerek ciğerlerime tünedi. Beynim mantıkla arasına örülen tuğlaları yıkmaya çabalarken, ayağımın altında çatırdayan dal ortama bir balta gibi indi. Cüretkar bot sesleri hızla yaklaşırken havada ki akıma karışırcasına koşmaya başladım. Yanından geçip gittiğim ağaçlar, evler hiç gibiydi. Sanki bu şehir sahneye kurulan bir dekordu. Her adımımda dekorlar devriliyor, yakalanmama hız kazandırıyordu. Caddedeki kalabalığın arasına karışırken, izimi kaybettiğimin kanısına vardım. Caddedeki sesler, kayışlarını koparmış alet gibi yüksek notalarda beynime hücum ediyordu.

"Ne oluyor? Yahu köprüden geçiş durdurulmuş. Hayırdır inşallah." Endişe girdabında boğulan gözler, ormanda iler-

leyen ürkek bir ceylan kadar savunmasızdı. Gökyüzünün koyu kasvetinde gürültüyle hareket eden F-16, yıldızları söndürmek istercesine ilerliyordu. "Neler oluyor? Allah'ım sen koru! Mert koş haberleri aç bakalım." Market sahibinin sesi, alacakaranlığa bürünen caddede çakılan kibrit çöpü gibi alev alevdi, mumunu arıyordu.

Sokağın nabzı hızlanırken, sorular topyekun bir halde ensemden, saçlarıma doğru tırmanıyordu. İbresi kuzeyi bulan pusula gibi insanlar olayı çözmüş, kenetlenen bedenleri arayış içindeydi. Ne yapmalıydım? Ne yapmalıydık?"

Boğuk ses; zamana ateş etmiş, yelkovan ve akrebin infazına sebep olmuştu. "Herkes meydanlara! Darbeye karşı direneceğiz!" Elleriyle kavradığı bayrak rüzgarın hızıyla hırçınca dalgalanıyordu. Naif bir edayla süzülen bayrağın peşinde koşmaya başladım. Abimin şehit edildiği bu topraklarda sancağı ellerimle ben dalgalandırmalıydım.

Asfalt zemin ayaklarımın altında kayıp gidiyor, korku tohumlarım toprağını saptamışçasına filizleniyordu. Terli ellerim pütürlü duvarlara tutunurken, karşımda duran adamla göz göze geldim. Keskin elmacık kemiklerine yuva yapan kara gölgeler geceye akıyordu. Dudakları zaferle kıvrıldı. Tok ses sarmaşık gibi etrafımı sararken, cehennem çukurlarına itildim. "Duyduklarını unutacaksın ya da…" Siyah namluyu işaret eden gözleri saliselere kılıç çekerek, meydan okudu ve göz bebekleri bana doğru yol aldı. Boğazımda biriken özneler, yüklemler kabus gibi üstüme çöküyordu. Çaresiz çırpınan kelimeler; devrik cümlelerle çarpışıyor, kum saatinin taneleri gibi boğazımdan aşağı dökülüyordu.

Karanlığın içinden akrep misali uzanan el, karşımda ki adamın boğazına yapıştı. Dehşetle açılan gözlerinde nemle-

nen korku içtendi. Puslu gecenin karanlığı adeta adamı siyah pelerininin içine almak istercesine kaybetti. Yere yığılan bedenin katilini avuçlayan gözlerim tereddütle karşımda ki şahsa çivilendi. Askerlerden ne ara bu kadar korkar olmuştum bilmiyorum. Gerçi güven çoktan gemisine binip, Ümit Burnu'nda batmıştı.

Melankoli ruhumda karanlık bir geçmiş gibi yayılıyordu. Düşüncelerim arafta çırpınan kelebek misali kanatları sızlıyordu. Zihnimin raflarına yerleştirilen kitaplar: duygularımdı. Açılan kitap sayfaları bağımsızlığını ilan eden bir devlet gibi kanat çırparak asumana ulaştı. Öfke, acı, hüzün.

"O benim arkadaşımdı ne yazık ki. Omuz omuza verdiğim insanın hain olması inanılır gibi değil. Rabbime çok şükür! Bu ülke bir düşer, bin kalkar. Aslan gibi kükrer eyvallah. Sen iyi misin kızım?"

Kelimler duman gibi üzerime sinerken, gürültülü sesler etrafı delip geçiyordu. Perspektif çizim misali uzanan caddelerde tankın önüne serpilen insanlar haykırıyordu. Bir bedene kanca misali takılan gözlerim dondu. Tankın altında ezilen şuursuz bedenler arasında dikilen babam, kaya gibi duruyordu. Prangaları söküp atılan ruhum, sesini özgürlüğüne kavuşturarak geceye mızrak gibi fırladı.

"Baba!"

Vatan uğruna yükselen nidaların arasına karışmaya başladım. Geceye akan bedenler ellerinde ki hilal ve yıldızı vatan uğruna siper ederek, bayrağı göndere çekiyordu. Bir lahza arşa yükselen bu mukaddes vatan ruhu, dehlize tutulan ışık misali aydınlığına kavuşuyordu. Bu imtiyaz sadece Türk milletine ilmik ilmik işlenen kıvançtı.

"Baba! Dikkat et baba!"

Bir çift göz benimle buluştu. Küçücük zaman dilimine sığmak isteyen bakışlar, acıyı katlayarak uçuruma itti. Dipsiz uçuruma doğru atılan acının sızısı kalbimde tekliyordu. Geceyi ikiye bölen ses havada kavis çizen bir panter gibiydi. Mermi babamın sol göğsünü parçalarken izlediğim bu sahne, hüzün çitlerimi parçaladı. Semadan süzülen Hezarfe'nin kanatlarına sığınarak yıllar kadar uzun süren sırat köprüsüne doğru koştum.

"Bunu al ve sakın bırakma kızım." Babamın elinde tuttuğu sancağa baktım. Oluk oluk akan gözyaşlarım arasında avuçlarımda soğuyan el; ölüm meleğinin nefesini hissetmeme sebep oldu. Babamın bedeninden akan kan; tuvalin üstüne damlayan kırmızı boya gibi kuruyor, kar beyazı gömleğinde tabloya bürünüyordu. Babamın teslimiyetini kabullenerek açılan avuçlarının içinde ki bayrakta parmak boğumlarımı gezdirdim. Sanki babamın kanı bayrağın içine emilircesine daha da koyulaşıyor, yıldızlar birer birer acı dolu çığlıklarla sancağın üzerine konuyordu.

Sokak lambalarının ışığı babamın bedeninin üzerine düşen acı nağmeler kadar nefes kesiciydi. Vücuduna düşen gölgelerle buluşan ışık huzmeleri ritmik hareketlerle ölümü kulaklarımdan, damarlarıma fısıldıyordu. Kozmopolitik düşüncelerim, zihnimin sokaklarında bıraktığı ayak izleriyle duygularıma karşı isyan bayrağı sallıyordu. Dilime dolanan kelimeler, ayak izlerinin mürekkebiyle harmanlaşıyor, katran karası harfler melodik bir tınıyla kelepçelerin esaretinden kurtulmak istiyordu.

O an şunu fark ettim. Babamın kuruyan kanı bedenimde pıhtılaşırken, bileğime siyah bir uçurtma dolamıştı. Parmaklarımdaki izlerle bütünleşen uçurtmanın ipi her gevşediğinde

daha sıkı tutunacaktım. Vizyonumu kalemimle çizecek, gözlerime serpilen kalem vuruşları, beni bir adım daha öne itecekti. Mizacım babamın ideolojisiyle birleşerek önüme kroki misali serilecekti. Harbiyeli olacaktım. Tankın önüne serilen bedenlerden, ruhuma akan kan içimde ki yanardağı coşturacak, o şanlı üniformanın içinde göğsümü gere gere Türk askeri olmanın onurunu taşıyacaktım.

İçimde kök salan ağaç, o gün daha sıkı tutunmuştu toprağına, vatanına. Duygularımızın külleri savrulurken, işte o gece bir kıvılcım çakmış, vatan sevgisinin ateşini körüklemişti. Anlıyordum ki küllerinden doğan Anka kuşu misali bizde küllerimizden sıçrayan kıvılcımla yana yana yeniden doğmuştuk.

Gazipaşa Merkez Anadolu Lisesi
GAZİPAŞA / ANTALYA

KABUS GECESİ...

Rabia DUMANAY

Ense kökünden soğuk bir damla ter sırtına doğru kaydı. Donanımlı asker grubu ritimli sesler çıkararak köprüye doğru yürüyorken, Ahmet, bu düzenli ama gürültülü sesi duymuyordu bile. Çünkü aklının içi daha gürültülüydü.

Babasının merhametsiz, güç delisi hallerini düşündü. "Birilerinin köpeği olacağına birileri senin köpeğin olsun" mantığıyla verilen öğütleri vardı hep. Yönetme hissinin verdiği soğuk ve tatlı kibrin her şeyden daha lezzetli olduğunu haykırışı kulaklarına doldu.

Tarlanın ortasındaydı o an. Henüz on yaşında, eline ilk kez koyulan silahla bakışıyordu. İlerde az önce bacağından vurduğu köpeğin acı inlemeleriyle sürünerek kaçmaya çalışmasına bakmamaya çalışıyordu. Köpek boğulurcasına uluduğunda 9 mm glock tabanca yere düştü.

Ahmet bu anı her düşündüğünde sonu böyle olmazdı. Her seferinde silah elinden kayınca annesi gelir, onu alır ve eve götürürdü. Sonra eski kamyonetin horultulu sesi uzaklaşınca çıkıp annesiyle köpeğin bacağını sarardı; ama bugün, bu anı, hepsi gibi bitmemişti.

Silah yere düşer düşmez Ahmet gerçeklere döndü. Yürürken çıkardıkları ritimli ses şimdi oldukça yabancı geliyordu.

Dili ağzının içinde zımparaya dönüşmüş, sıcak İstanbul havasına ve kalın kamuflajın ısısına rağmen parmakları buz gibi olmuştu. Kanı adeta damarlarında soğuk soğuk dolaşıyordu, bu fikri aklına sokan Musa'ya baktı. İri yapılıydı, açık yeşil renginde badem şeklindeki gözleri ve sırıtınca geniş ağzından çıkan iri dişleri en belirgin özellikleriydi. Sokak lambasının ışığı bir süreliğine dişlerinde yansıyıp kaybolurken Ahmet'in tüyleri diken diken olmuştu.

Derin nefesler alarak sakinleşmeyi bekledi. Bunu yapabilirdi... Belki. Saldın noktasına az bir mesafe kaldığını vurgularcasına, Musa, konuştu.

"Bu bilgisayarda oynamaktan daha zevkli olacak!" kıkırtısı sesine dolmuştu. "Hasta herif" diye düşündü Ahmet. Haklıydı da.

Annesinin yüzü tekrar aklına düşünce derin bir nefes daha aldı. Babası o an silinmiş gibiydi aklından. Emir gelince parmaklarını uzun namlulu makineli tüfeği kırmak istercesine sıktı ve koşmaya başladı. Tedirgin olmasına karşın içi rahattı. Yapmayacaktı.

* * *

Tatil günlerinin tek eğlencesi gece istediği saatte yatıp istediği saatte uyanabilmekti Mercan için. Saati 01:35 e gelmiş olmasına rağmen uykusuna direniyor, sosyal medyada dolaşmaya devam ediyordu. Ama son on beş dakikadır internet hızının yavaşlaması bütün bu eğlenceyi kursağında bırakmıştı.

Annesinin yattığı salondan televizyon sesi yükselince şaşırdı Mercan. İki saat önce annesini yatırıp üzerini örttüğünden emindi. Bu saatte televizyon izlemezdi üstelik. Yatağından kalkıp uzun saçlarını toplayarak salona gitti. Annesinin yosun yeşili gözlerinin gözyaşlarından zümrüt gibi parladığını görünce

kalp atışları normalin üzerinde atmaya başladı. Annesini bu kadar korkmuş bir halde hiç görmemişti.

"Ne oldu anne? İyi misin?

Endişesi yüzünde parlarken annesinin yanına diz çöktü.

"Darbe yapılıyor… Hanife arayıp söyledi. Şuna bak!" Mercan'ı dürtüp televizyonu gösterdi. İki kişilik ev halkı televizyona kulak kesilip dinlerken mercan yavaşça ayağa kalkmış, açık pencereye yaklaşmıştı. Sela sesi ardı ardına her bir minareden yükselirken, İstanbul Boğaziçi köprüsü televizyonda gösterilmeye başlandı.

Üsküdar'ın köprüye yakın bir kısmında oturuyorlardı zaten.

Mercan, henüz on yedi yaşındaydı ama uzun boylu, biraz da yapılı bir kızdı. Gerçi ne olursa olsun bir kurşun onun canını almaya yeterdi.

Köprü yeniden gösterilince, odasına koşup hemen ufak ilk yardım malzemeleri olan bez cüzdanını çantasına attı ve hazırlandı. Annesinin yanma dönüp diz çöktü ve sıkıca sarılıp öptü onu. Normalde mercanın akşam ezanından sonra dışarıya çıkmasına izin vermeyen o sinirli kadın, şimdi hiçbir şey demeden onu kapıdan uğurluyordu. Mercan, sokağa çıkar çıkmaz derin nefesler alarak koşmaya başladığında, annesi arkasından son kez bağırdı. "Allah'a emanet ol!"

* * *

Onu durdurmaya çalışırken, birden kendini doksan kilonun altında dayak yerken bulmuştu Ahmet. Musa'nın ezici ağırlığı üzerindeyken ne kalkabiliyor, ne de onu durdurabiliyordu. Onu itip uzaklaştırmak için kaldırdığı kollan, şimdi sadece daha az acı çekmek için başının üzerinde cansızca duruyordu.

Kollarının arasında kalan küçük boşluktan Musa'ya baktı. Adeta dövmekten zevk alıyor, o korkunç sırıtışını cömertçe sergiliyordu. Biraz sonra tuhaf bir gölge Musa'nın arkasında yükselmeye başlamıştı. Yabancı, yavaşça yaklaşırken elinde uzun metalden bir şeyin ağırlığını tartıyor gibi hareketler yapıyordu. Yabancı son birkaç adımını da köprüdeki lambaların soğuk ışığına doğru atınca, Ahmet, bunun bir kız olduğunu zor seçebilmişti.

Musa'nın birkaç saniyeliğine duraksadığını, kınından çıkan yirmi santimetrelik komando bıçağı bacağına saplanmadan hemen önce fark etmişti. Genç asker, kas dokusunun yırtılıp bıçağın kemiğine sürtüşünü hissetti. Çığlık atmak istercesine ağzı açılıp kapandı, ama çıkan tek ses kızın metal boruyu onun ensesine vurduğunda çıkan ağır sesti. Musa Ahmet'in üzerinden kayıp sol tarafa doğru bayıldı.

"Neden boğuşuyordunuz?" diye bağırdı kız. Boru hala omzuna doğru havadaydı.

Ahmet soruyu alakasız bulmuştu o an, ona yardım etmeliydi. Ama ya hainse? Kız bunu bilemezdi.

"O, insanları öldürecekti... Durdurmaya çalıştım." Derin soluklar alarak zor verdiği cevap Mercan'a yetmişti.

Elindeki ağır metali kenara fırlatıp Ahmet'in yanına diz çöktü. Bacağındaki kan ufak bir gölcük oluşturmuştu bile. Kız kemerinin tokasını parmaklarıyla yoklarken bir yandan da çantasını yanına çekti. Bunun kabzası daha önce gördüklerine benziyordu. Bir komando bıçağıydı bu.

Kemerini açıp belinden çekti ve kanayan yerin yukarısından bağlayıp sıktı. Bıçağı çekerken büyük ihtimalle can acısından dilini ısırır, tepinir ve işleri daha kötü hale getirirdi. Kalkıp baygın olan askerin ceketini çekiştirerek çıkardı ve kıvranan adamın yanında diz çöktü.

"Adın ne? Şşt! Kendine gel adın ne?" Ahmet soruyu duysa da her nefes alışında bile çok fena zonkluyordu. Cevap verirse acıdan ölebilme ihtimalinden korkuyordu. Ama yine de susmadı.

"A... Ahmet!" Yavaş yavaş zonklayan bacağı karıncalanmaya başlamıştı. Yine de adını söylemek bile işkence gibiydi.

"Ahmet, şimdi beni dinle. Bacağındaki bıçağı çıkartmam gerekiyor ama dilini ısırabilirsin. O yüzden ağzına bez tıkıştıracağım. Şimdi ağzını aç ve sabit dur!"

Ahmet ağzını açarken havanın ne ara bu kadar soğuduğunu düşünüyordu.

Mercan kalkıp bacağının yanında dizleri üzerine geri çöktü. Bıçağın soğuk kabzasına parmaklarını doladı, silah sesleri, kalabalığın bağırışları tedirginliğini son raddeye çıkarırken, yarım yamalak bilgisiyle kurtarmaya çalıştığı bu adamın kollarında ölmesinden korkuyordu.

"Üç deyince çekeceğim! Bir... İki..." Derin bir nefes aldı. "Üç!" Tüm gücüyle bıçağı yukarı doğru çekerken Ahmet'in çığlığı o ıslak, yara sesini bastırmıştı. Adrenalin yavaşça Mercan'ın bacaklarını da terk ediyordu.

Çıkan bıçakla kamuflaj pantolonunu kesip yarayı açıkta bırakacak şekilde sıyırdı. Bez cüzdanından gazlı bezleri yaranın üzerine bastırarak sıkı sıkı sardı. Ahmet'in ağzına sıkıştırdığı ceketi bacağının etrafına sarıp ayaklandı.

Ahmet ise başının dönmesinden etrafını zor seçer olmuştu. Etrafında sürekli dönüp duranın o kız olduğunu bilmese korkardı. Gözleri kararıyor, yavaşça, sağır eden silah sesleri, kalabalığın coşkulu nidaları kulaklarına sünger tıkanmışçasına boğuluyordu. Bacağındaki keskin acı, artık bir zonklamadan

ibaretken, çarpık görüşüyle etrafında gördüğü kimseyi, tanıyamadı. Zihni bulanıyordu.

Mercan'ın Ahmet'i buradan götürmesi gerekiyordu ama uyandıramamıştı bir türlü. Son çare, kollarının altından sıkı sıkı kavrayıp onu ambulansların geldiği yere çekiştirmeye başladı. Bir süre sonları kolları isyan eder olmuştu. Her nefeste olan gücüyle bir kez daha çekiyor, onu ambulansların mavi ışıklarına götürüyordu. En son bir kamyonun arkasından çıktıklarında birkaç görevli gelip Ahmet'i sedyeye yatırdılar. Mercan, görevli omzunu sıkınca gözlerinin dolmasına engel olamadı. Başarmıştı.

Biraz su içip kargaşa alanına geri dönmek üzere yürümeye başladı. Tam birkaç adım atmıştı ki, geri dönüp görevliye şu satırları söyleme ihtiyacı duydu, sonra koşarak uzaklaştı.

"Eğer iyi olursa ona beni adıma teşekkür edip helallik isteyin. Bana teşekkür etmek zorunda hissetmesin. O birçok canı kurtardı, ben ise sadece birini. Hakkım herkese helal olsun! Allah'a emanet olun!"

* * *

Gürültü, çığlıklar, sürüklendikçe ayak bileğinden ayakkabısına giren ufak taşlar, arada bir nabzını yoklayan parmaklar, soğuk sedye, ambulans sesleri ve bembeyaz hastane odası.

Ahmet, o kızın bacağını sardığı andan gözlerini hastane odasında açınsaya kadar sadece bunları hatırlayabiliyordu. Kontrole gelen doktora kızı sorduğunda, ona beklemesini söyleyip odadan çıkmış, sonra da başka bir adamla geri gelmişti.

"Sana teşekkürünü iletmemi istedi. Hakkını da helal etti. Bir de, ona teşekkür etmene gerek yokmuş. Sen ondan daha çok kişiyi kurtarmışsın, öyle dedi." Demişti adam. Şimdi ner-

de olduğunu sorunca, başını önüne eğmiş, yüzünü saklamaya çalışmıştı.

"Başka birine daha yardım etmeye çalışırken, keskin nişancı onu başından vurmuş. Yarın öğlen, cenazesi var. O artık şehit."

Ve... Ahmet, annesi öldükten dört yıl sonra birinin ölümü için ilk kez ağladı.

Bir gün sonra ne yapmış ne etmiş, koltuk değnekleriyle o cenazeye katılmıştı. Bir avuç toprak da o atmıştı. Dualar okunurken, gözleri köşede duran kadına takıldı. Kırklı yaşlarındaki kadın, zümrüt gibi parlayan gözleriyle dimdik duruyor, yüzündeki gülümsemenin hayaletini, köşesi hafifçe kalkan dudaklarında saklıyordu. Bütün merasim bittiğinde bir tek o kadın, birkaç akraba ve Ahmet kalmıştı. Dikkat çeken şey ise, bu tabloyu tamamlayacak bir babanın olmayışıydı. Ahmet zar zor da olsa kadının yanına gidip karşısında durdu. Tam konuşmak üzere ağzını açacakken kadın konuştu.

"Yardım ettiği asker sensin değil mi oğlum?" Kadının titreyen sesi Ahmet'in omuzlarına bir ağırlık gibi çökmüştü, iyileşir iyileşmez askerliğe döneceği yönünde aldığı karar daha da güçlenmiş gibiydi. Bu vatanı ömrü boyunca koruyacaktı.

"Evet benim. Allah ondan razı olsun... Sakıncası yoksa eşinizin nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Eşim de askerdi. Doğuda görev yaparken hayatını kaybetti."

Ahmet'in koltuk değneklerini kavrayan kollarından bir anlığına tüm güç çekildi. Bu kadın, iki tane kahramanı görmüştü. Dolan gözlerini saklama gereği duymadan kadına baktı. Kadın, zayıf ellerini kaldırıp Ahmet'in yanaklarını sildikten sonra,

her şehit annesinin, eşinin diyeceği o sözleri söyledi.

"Vatan sağ olsun oğlum. Vatan sağ olsun...

Nevzat Saygan Levent Saygan Anadolu Lisesi
KEPEZ / ANTALYA

15 DAMLA VATAN

Nisa BADİ

Güneş, bir kez daha battı memlekette. Kuşlar ötmeyi, insanlar gülmeyi unuttu. Bulutlar matem havasını bıraktı topraklara. Soldu çiçekler, sustu çocuklar; duyulmaz oldu sokaktaki şen sesleri. Kesildi bayrağı göndere bağlayan ip. Bıçak kadar keskin sözlerle, ihanetlerle ve zalimliklerle kesildi. Lakin yüce bir el tuttu o ipi ve engel oldu al sancağın yere değmesine. Bu el ki damarlarında saf umudun aktığı, vatansever bedenlerden oluşan bir eldi.

1980'in 12 Eylül sabahıydı. Sokaklara gün ışığı yeni düşmüş, insanları sıcak yataklarından çekip koparmıştı. Ankara'da işsizlik başım alıp gitmişti. İş arayanlardan birisi de Sibel'in babasıydı. Bu akşam İstanbul'a gidecek ve orada akrabalarının yanında çalışmaya başlayacaktı. Sibel babasının yaptığı bu fedakârlığa minnettardı. Onu İstanbul'a mutlu göndermek istiyordu. Sabah erkenden kalkmış ve hazırlık yapmıştı. Ailecek yapılacak güzel bir kahvaltının huzurunu daha şimdiden hissetmişti.

Sibel hemen kapının yanındaki boy aynasında saçını toplayıp kendini süzdü. Beyaz teni, ela gözleri ve mutsuzken bile gülen yüzüyle dikkat çeken bir genç kızdı. Kısa bir müddet sonra sessizce kapıyı açıp kendini dışarıya attı. Görmeyi bekle-

diği manzarayla kanlanmamış, bu sebepten dolayı kaşları çatmıştı. Evlerinin hemen önündeki manav Hilmi amca kapalıydı. Market, kitapçı, fırın... Her biri açılması gereken saate rağmen kapalıydı. Sokakta sadece asker üniformalı insanlar geziniyordu. Sibel'in içinde küçük bir endişe baş göstermeye başlamıştı. Birkaç çekingen adım ve şaşkın bakışlarla sokağın ortasına ilerledi. Gözünü tanktan ve askerlerden ayıramıyordu. "Ne oluyor Allah aşkına? Bunlar hiç hayra alamet değil." Bu cümleler tekrar tekrar fısıltı halinde dudaklarından çıkıyor ve kulağına ilişiyordu.

Birden kolunu kavrayan çelikten bir el ile sarsıldı. Kolunu tutan asker bağırmaya başladı: "Derhal evine dön genç hanım! Sokağa çıkma yasağı getirildi. Derhal evine dön!" İlk başta algılayamadığı bu cümleler, sonradan beyninde acı bir yankı yarattı. Korkuya kapılarak kolunu askerin elinden kurtarmaya çalıştı.

"Sibel! Eve gir kızım. Ben de geliyorum." Babasının sesini duyduğu andaki güven duygusu, asker kolunu bırakınca ikiye katlandı ve koşar adımlarla eve girdi. Annesi ve kız kardeşi de o askerin sesiyle uyanmıştı. Sibel oturma odasına geçip onlara ne olduğunu anlatırken babası gelmişti bile. Evi büyük bir sessizlik kapladı. Herkes Tevfik Bey'in ağzından çıkacak tek bir cümleyi bekliyor, Tevfik Bey ise evin sessizliğine eşlik ediyordu.

"E hadisene bey! Ne için yasak gelmiş?" Konuşarak sessizliği bozan kişi Cemile Hanım olmuştu. Tevtîk Bey hiçbir ifade olmayan çehresini karısına çevirdi ve derin bir nefes aldı:

"Darbe olmuş. Ordu, yönetime el koymuş."

Akrep yelkovanı, günler haftaları, aylar yılları kovalamış. Her daim özgürlük için savaşan bir millet, evine hapsedilmişti.

Suçlular, suçsuzlar siyasetçiler, yazarlar... Darağacı kurulmuş, kurunun yanında yaş da yanmıştı. Sibel'in iki arkadaşı da katledilmişti. Bunlardan birisi komşuları Ahmet idi. Ahmet'in annesi her gece, acısını kusarcasına bağırarak dua ediyor, Sibel de duvarların ardından yükselen bu dualara çaresizce eşlik ediyordu.

Bu uğursuzluk tam altı yıl sürmüştü. O süre zarfında insanlar perişan olmuş, ne yiyecek yemek ne de gidecek bir iş kalmıştı. Darbe sona ermiş, ülke dalından kopan tüm çiçeklere rağmen bir nebze de olsa normale dönmüştü. Sibel, darbenin altıncı yılında evlenmiş ve altı yılın sonunda da bahar gibi gelen bir çocuğu olmuştu. Annesiyle babasının peşi sıra vefat etmelerinden sonra kocası ve çocuğuyla İstanbul'a yerleşmiş, orada güzel bir hayata adım atmıştı. Fakat yaralan hala tazeydi. "Mekânın cennet olsun Ahmet. Hepinizin mekânı cennet olsun kardeşim."

15 Temmuz 2016 akşamıydı. Otobüs dakikada bir duruyor, İstanbul'un aksak trafiğine uyum sağlıyordu. Çınar kafasını cama yaslamış, soluk renkli şehrin sokaklarım izliyordu. Sabah askerlerin anormal şekilde hareketlenmesi ile ilgili bir haber almış ve saatler süren araştırmalar sonucunda kesin bir bilgi elde edemeden eve dönüş yolunu tutmuştu. Telefonu çalınca bütün düşüncelerden sıyrılıp telefonu açtı:

" Alo! Çınar!"

Kardeşinin sesini duyana kadar arayanın kim olduğuna dikkat etmemişti. Karşı taraftan hışırtılı kesik kesik sesler geliyordu. Çınar daha konuşma fırsatı bulamadan bağlantı koptu. Kardeşini birkaç defa aramayı denedi fakat her defasında telesekreterin ulaşılamıyor yanıtını aldı. Bir daha deneyecekti ki otobüsün aniden durması buna engel oldu. Bakışlarını tekrar cama yönlendirdi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

İnsanlar arabalarından inmiş, şaşkın bakışlarla etrafı izliyordu. Şoförün otomatik kapıyı açmasıyla Çınar sut çantasını takıp dışarı fırladı. Büyük bir haber kokusu almıştı. Muhabir olarak önceden seziyordu gündeme düşecek haberleri. Dijital kamerası da elinde, her şartta çekim yapmaya hazırdı. Biraz ilerledikten sonra köprünün Avrupa girişindeki tank ve askerleri fark etti. Adımlarını sıklaştırarak onlara yaklaştı. Aralarındaki mesafe kapandıkça askerlerin daha sert bir duruş sergilediklerini görebiliyordu.

"Dur orda!" En önde duran asker silahım Çınar'a doğrultmuş ikaz ediyordu.

Çınar olduğu yere çakılıp kaldı ve ellerini havaya kaldırarak konuştu:

"Tamam, bak durdum. Sakin ol!" Asker silahım indirmemekte ısrar edince Çınar şüpheye gerek olmadığını kanıtlamak amacıyla açıklama yaptı: "Ben Hakikat gazetesinden Çınar YILMAZER. Bana burada ne olduğunu söyleyebilir misin? Bomba ihbarı mı var yoksa yine?"

"Darbe yapılıyor hanımefendi. Soru sormayı kesin ve uzaklasın buradan!"

Saat 23.20'yi geçiyordu. Ankara'da her şey birbirine girmişti. F-16'lar alçak uçuş yapıyor, belirli alanlardan silah sesi geliyordu. Özel Harekât polisleri, muhtemel olumsuz şartlar için tedbir almış bekliyordu.

"Kemal Komiserim! F-16'lar tekrar uçmaya başladı. Şehir merkezinde -sivillerin üzerine- birkaç el ateş etmişler." Polis koşarak Kemal'in yanma gelmişti.

Kemal bir müddet durdu ve düşünceli bir halde alnım ovaladı. Yeterince düşündüğü kanısına vardı ve omuzlarım dikleştirip polise döndü:

"Tüm ekiplere anons geçin. Alçak uçuş yapan tüm F-16'lara ateş açsınlar."

"Efendim, söylediğiniz her söz, benim için emirdir. Fakat ateş iznimiz var mı?"

"İzine gerek yok Adnan. Kim ki sivillerin hayatım tehlikeye atarsa, onu engellemek bizim görevimizdir. Bir sıkıntı olursa sorumluluk bana ait." Adnan saygıyla başını eğip selam verdi ve odadan çıktı.

Kemal masasının başına geçti ve telsizi dinlerken İstanbul'daki kardeşini düşünmeye başladı. İyi olduğunu umut ediyordu. Konudan konuya atlayarak düşünceler içinde yarım saati geçirdi. Yalandan gelen uçak sesiyle yerinden hızla kalkıp binanın kapışma, diğer polislerin yanma gitti. Hemen binanın üzerinde uçan helikopter ateş açmaya başlayınca polisler de karşılık verdi. Uzun süren çatışma sonrası helikopter havalanıp uzaklaşmaya başladı ve polisler ateş etmeyi kesti. Helikopter yükselirken son defa kurşun sıktı ve gözden kayboldu. Polisler kendilerini ve arkadaşlarını kontrol ettiler. Bir kişi hariç kimsenin burnu dahi kanamamıştı.

Çınar askerlerin karşısında çakılıp kalmıştı. Sabah haberlere bakarken ya da yazacağı yazı için araştırma yaparken aklının ucundan bile geçmemişti darbe olacağı. Ne olduğunu anlayan, duyan, öğrenen insanlar Çınar'ın yanma, askerlerin etrafına toplanmaya başladılar. Kısa süre içinde bağırıp çağırmaya ve isyan etmeye başladılar. Birkaç kez dağılmaları için ikaz eden asker en sonunda dayanamadı ve silahın tetiğine basarak önünde ne kadar insan varsa kurşunladı. Az önce bağırıp çağıran insanların çoğu kaçmış, talihsiz olanları da yerde yatıyordu. Çınar kaçmamış, aksine yerde yatan bedenlere doğru hamle yapmış fakat ayağının yanma sıkılan kurşunla durdurulmuştu. İçinde müthiş bir öfkenin yayıldığını hissetti.

"Ölüye de mi saygınız yok?"

"Biz uyardık, onlar dinlemedi. Cezası budur."

Artık öfke Çınarın iliklerine işlemişti. Yapmak istediği çok şey vardı o canilere fakat aniden kolunu kavrayıp çeken kişi, bu düşüncelerine engel oldu. Darbecilerin karşısında olan bir askeri grup daha vardı ve onlarla birlikte darbe karşıtı olduğu sezilen birkaç kişi. Aralarında tek bir insan kalmayınca darbecilere ateş açtılar. Çınar, kendisini sürükleyen adama baktı ve asker üniformasını görmesiyle telaşa kapıldı.

"Ne yapıyorsun? Sana ne yapıyorsun dedim! Derhal bırak kolumu!" Asker anında yürümeyi kesti ve çınara döndü:

"Bak şu anda askeri bir darbenin ortasındayız. Ben onlara karşı gelen yaklaşık kırk kişilik bir grupta yüzbaşıyım. Görevim ise konuşmak değil, nişanlan korumak." Çınar daha ağzını açamadan yüzbaşı tekrar onu arkasında sürüklemeye başladı.

Beylerbeyi Sarayının önüne geldiklerinde Çınar bu kadar insan görmeyi beklemediğini düşündü. Bütün insanlar milli dayanışma için gelmişti. Kalabalığın daha az olduğu bir bölgeye geldiklerinde yüzbaşı sakinleşti:

"Bu arada ben Poyraz. Verdiğim ilk izlenimlerim biraz kötü oldu kusura bakmayın."

"Hayır, hayır. Kusur sayılacak bir şey yok. Hatta size teşekkür ederim. Hayatimi size borçluyum belki de." Biraz durdu ve koyu kestane dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bende Çınar. Çınar YILMAZER."

"Biliyorum. Her hafta yazdıklarınız çıkar karşıma. Severek okurum yazılarınızı." Çınar bir kez daha teşekkür etti.

Çınar'ın evi Avrupa yakasındaydı ve Poyraz onu kendi evine götürmüştü. Kapıyı açan Sibel Hanım oğluna sıkıca sarılıp, gitmemesini ve evde kalmasını söyledi. Poyraz annesine

gitmesi gerektiğini, bunun görevi olduğunu, misafirine iyi bakmasını söyleyip evden çıktı. Çınar ve Sibel Hanım da salona geçip haberleri izlemeye ve muhabbet etmeye başladılar.

"Bu gördüğüm ikinci darbe kızım. İlkinde arkadaşımı kaybettim. Şimdi de evladımla sınanıyorum."

"Garbın afakim sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imam boğar,
'Medeniyet' dediğin tek dişi kalmış canavar."

Saat gece yarısı 02.00'yi geçiyor, İstanbul'un sokakları git gide kalabalıklaşıyordu. Simsiyah giyinmiş, sırtına Türk bayrağı bağlamış genç bir adam tok sesiyle İstiklal Marşı'nı okuyordu. İlk başta tek başına okuduğu bu mısralar, ona eşlik eden insanların sesiyle gürleşmişti. Darbecilere "Biz buradayız." mesajını veriyorlardı. Sokaklar İstiklal Marşı'yla inliyordu. Dokuzuncu kıta bittiği vakit silah sesi herkesi susturmuş, askerler insanları korkutmak için havaya ateş etmişti. Sokakta duyulan tek ses kumandanın sesi oldu:

"Susmanız gereken yerde susun! Susturmak için farklı yollar denetmeyin!"

Kumandanın bu sözleriyle siyah giysili genç tekrar ayağa kalktı:

"Dalgalan sende şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal;
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakka tapan, milletimin istiklal!"

Son sözcüğü söylemesiyle birlikte göğsünü bir metal parçası deldi. Darbecilerin katlettiği son kişi de o genç oldu. O gençten sonra insanları ne silahlar ne de tanklar zapt edebildi.

Yurdun inşam kendi elleriyle yakaladı darbecileri, kendi elleriyle kurtardı vatanını,

Darbe sona ermişti. Yine çiçekler solmuş, dallan kırılmıştı. Yine kurunun yanında yaş da yanmış, ölümün bol olduğu günlerden biri yaşanmıştı. En büyük kayıplardan birini Çınar yaşamış, Kardeşi Kemal şehit düşmüştü. Darbenin hemen ertesi günü cenaze töreni İstanbul'da yapılmış Poyraz ve Sibel Hanım da katılmıştı.

Çınar kardeşi hakkında ki son konuşmayı yapmak için kürsüye çıktı. Gözleri şiş ve hüzünlüydü. İçinde kopan fırtınalara nazaran fazlasıyla gururlu duruyordu.

Kardeşim ve onun gibi şehit olan tüm vatan evlatlarının ruhu şad olsun. Her dönemde böyle vakalar olur ve her seferinde birileri bir şeyler kaybeder, vatan uğruna. Evet, güneş battı fakat kim inandırabilir bizi bir daha doğmayacağına? Sorarım size kim inandırabilir damarlarımızda ateşin akmadığına? Ey alçaklar! Durmayın! Önüme çelikten duvarlar örün hadi. Durmayın! Namlularınızı bana çevirin hadi! Kurşuna dizin bedenimi, geçirin boynuma urganı. Neyinize yarar? Kazanır mısınız o şanlı zaferi? Ölümlü mü sanıyorsunuz vatan aşkını siz? Bir bedende mi barınır size göre hürriyet? Kelepçe vurulur mu düşüncelere? Kurşun keser de nefesimi, deler mi cesareti mi? Hayır efendim! Hayır! Özgürlüğümüz, vatan aşkımız sonsuzdur, ölümsüzdür bizim.

Vatan evladı, vatanın toprağı oldu bugün. Bir ananın bağrına bastığı evladının göğsüne kurşunlar dizildi bugün. 'Bin ölür, bin diriliriz biz'. Fakat benim canım, toprağa karıştı bugün."

Türkler Güzel Sanatlar Lisesi
ALANYA / ANTALYA

ZAMANA KARIŞAN GÖLGELER

Esra GÜNAY

Gün batımının turunculuğu altında, tren raylarının varlığını ezberlerken, zaman benliğimi kırbaçlıyordu. Etrafın ıssızlığı bileklerime prangalar vuruyor ve gözlerim bu anlamsızlığı anlamaya çalışıyordu. Saniyelerin dakikaları kovaladığı, dakikaların saatlere ağladığı anda, zaman burayı unutmuş gibiydi. Paslı tren rayları, zamanın onları unutmadığını kanıtlamak ister gibi kahverengiye bürünmüştü oysa. Güneş yerini ayla değişmeye, gökyüzündeki o huzur veren mavilik yerini karanlığa teslim etmeye başlamıştı.

Sakin adımlarım tren raylarının paslı demirlerine meydan okuyarak ilerlerken, ağaçların arasında ucu bucağı görünmeyen ıssızlığı izledim. Gökyüzü karanlık perdesini göğe çekmiş, ağaç gölgeleri ay ışığında gizli oyunlarını gerçekleştirmeye başlamıştı. Ağaçlar ahenkle dans etmeye başladığında gölgeler onlara eş olmuş, serenatlarını gerçekleştiriyorlardı. Ayaklarım, bu ürkütücü serenada ayak bağı olmamak için onlardan uzaklaşmak isterken gölgeler ben ilerledikçe büyümeye başladı ve bedenim, karanlığı yırtarak ilerlemeye devam etti.

Gözlerim, zamanın unuttuğu saliselerde açıldı ve dakikalar benliğimi yokladı. Karşımda koyu kahverengi saçlı ve uzun boylu birisi sırtını benden tarafa dönmüş bir şekilde duruyordu.

Kollarını ileriye uzatmış ve karşısındaki adama bir şeyler söylüyordu. Söyledikleri kulaklarıma ulaşmadan yok olurken zaman harfleri yutuyor, dakikalar içinde hiçliğe karışıyordu. Buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve varlığımın şeffaflaştığını hissediyordum. Karşımdaki adama doğru yavaş adımlarla ilerledikçe her şeyi gittikçe daha iyi görmeye başladım. Görüş alanıma önce ileriye doğru uzattığı ellerinde bir silahın asılı duran biri girdi; sonra öfke, nefret ve hüzünle harmanlanmış bir çift göz belirdi tam karşımda. Namlunun ucundaki adam netleşmezken bir rüya bulanıklığında olduğumu sandım. Ama her şey o kadar netti ki vücudum neye öfkelendiğini bilmeksizin kasılıyor, parmaklarım bana acı çektirmek ister gibi avucumun içinde toplanıp tenimde küçük hilaller oluşturuyordu.

Karşımdaki adamın kolu havaya doğru hafif teklerken namlunun ucundan gri dumanlar dağıldı etrafa ve zaman o saniyede asılı kaldı. Zaman, etrafa yayılan barut kokusu ve havada asılı kalan mermiyi de saniyeleriyle yutmuştu. Beynim bu gerçeğin sahte olduğunu haykırırken kum saatinin ince belinden son kum tanesi diğer tarafa döküldü ve karşımda yere yığılan adamın gözleri acıyla, onu terk eden son gözyaşları ile birlikte boşlukta takılı kaldı. Ruhu bedenini terk eden bir zaman yolcusunu karşımda görmek, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Zaman gölgeleri etrafta karanlık bir sis bulutu gibi belirirken karşımdaki görüntüler değişti ve kendimi ormandaki tren raylarında buldum. Kavramlar birbirine karışmıştı ama ben sessiz adımlarımın gürültüsünü dinleyerek ilerlemeye devam ediyor aynı zamanda ayaklarımın altında ezilen yaprak hışırtılarını ruhumun müziği oluyordu. İki yanımdan uzanan kalın gövdeli ağaçlar gölgelerinin esiri olmuş, hafif bir esinti ile birlikte sessiz mahzenlerini yaşıyorlardı.

Gölgeler tekrar beni içine alırken karanlık benliğime dokunuyor, ruhum her seferinde acı ile kasılıyordu. Bu kez geldiğim yer bir savaş meydanı gibiydi. Mermiler acı veren ıslıklarla ilerliyor isabet ettiği yerde yangınlar çıkarıyordu. Kalabalık, askerlerin üzerine yürüyor askerler ise namlularını onlara doğrultuyor ve gerçekliğinden emin olmadığım tehditler savuruyordu. Tankların üstüne çıkan insanlar vardı ve sokakta oradan oraya koşanlar. Zaman bu kez beni geçmişe mi atmıştı, yoksa geleceğe mi? Bu anlamsızlık kafamı karıştırırken geçmişte mi dolaştığımı, yoksa geleceği mi süzdüğümü anlayamıyordum.

Mermiler içimden şeffaf bir gölgeymişim gibi geçip giderek bedenimde tatlı bir ürperti bırakıyordu. Çevredeki sesler gittikçe netleşti. Önce kulaklarıma etrafımdaki insanların tekbirler haykıran sesleri ilişti, sonra ise bir kargaşanın uğultusu çöktü etrafa. Sırtlarına astıkları ay yıldızlı bayrakla cesurca önümden geçen insanları seyre daldım kısa bir an. Bir taraf cehennem zebanileri gibi ölüm saçarken diğer taraf iyilik melekleri gibi hayat taşıyordu. Bense görünmezliğin içinde kaybolmuş, zaman mahzeninin labirentinde arafın yolunu bulmaya çalışıyordum. Etraftaki koşuşturmaca devam ediyor, bir taraf esir alınıyor diğer taraf ise yorulmaksızın zafere adımlıyordu.

Çevremdeki karartı beni tekrar içine hapsederken gözlerim karanlığı tarıyordu. Kendimi tekrar tren raylarında bulunca çığlık atmak istedim. Buradan artık gitmek istediğimi, zamanın ruhumu kaybetmesini istemediğimi haykırmak istedim. Ama bunun için ne sesimi bulabildim ne de alışılmışın dışına çıkarak adımlarımın yönünü değiştirebildim. Kulaklarımda varlığından bile emin olmadığım bir uğultu yerini almış, kaybolmuş adımlarım bilmediğim bir yönde ilerlemeye başlamıştı. Dolunay gökyüzüne meydan okuyarak bu karanlığı bir bıçak keskinliğiyle yarıp atıyordu. Yıldızlar gökyüzünün kanıydı. Tıpkı bedeni terk eden kan damlaları gibi…

Gölgeler bedenimi tekrar ele geçirirken şimdi ne göreceğim gerçeğine yöneldim. Tekrar bir meydana geldim. Burası diğerine göre zafer parıltılarıyla kaplıydı. Yüzlerde hüzünlü bir gülümseme yerini almış, bedenlerse kahramanca nöbet yerlerine adımlıyordu. Sabahın ilk saatlerinde güneş göğü turuncuyla bezemiş etrafa tatlı bir serinlik yaymıştı. Bu kez bir rakip yoktu, bu kez zaferi tadan ruhlar vardı. Parçalarına ayrılmış arabalar ve harabeye dönmüş bir bina vardı önümde. Polisler, telsiz cızırtılarından sesleri ayırıp kendilerine cümleler alırken insanlar telaşlı ve birazda zaferle bakıyordu. Dudaklarımdan hüzünlü bir gülümseme firar etti bu sahne karşısında ve karanlık, sis bulutu gibi yayılmaya başladı. Karşımdaki sahne değişirken bu kez gölgelerin esiri olan ben değil karşımdaki mekândı. Sanki bir sinema salonundaydım; önceden çekilen bir filmin sahnelerini izliyordum. Bir evin salonuydu bu kez geldiğim yer. Buraya bir kasvet hâkimdi. Karşımda küçük bir kız çocuğu ve ona sarılan bir erkek vardı. Gözlerinde yaşlar, yüzlerindeki korku… Manzara beni ürkütürken gözlerim duvardaki takvime ilişti.16 TEMMUZ 2016'yı gösteren, zaman bu eve hüzün getirmişti. Bir kadın çığlığı duyunca evin içinde ilerlemeye başladım ve açık olan kapıdan diğer odaya geçtim. Bu evdeki kasveti anlayamazken bu kez bir şeyler hissediyordum. Kan dökülmüştü ve dökülen o kanlar bu evde hüzne ev sahipliği yapmıştı. Hıçkırık seslerini duyduğumda bedenime okların saplandığını hisseder gibi oldum ve yayını terk eden oklarla birlikte acı tüm uzuvlarımı ele geçirdi. Tekleyen kalbimi umursamaksızın ilerlerken gözlerim duvardaki çerçeveli fotoğrafa kaydı. Koyu kahverengi saçları olan ve dakikalar mı, yoksa saniyeler mi önce birilerini öldürmesini seyrettiğim kişi karşımdaki fotoğraftaydı. Şaşkınlıkla yerimde donmuştum ve istemeyerek de olsa hıçkırık seslerinin esiri olan bu evi dinledim. Karşımdaki kapının arka-

sından gelen hıçkırıklar artarken adımlarım kapıya yöneldi ve usulca kapının kulpunu kavradım. Kapı kendiliğinden açıldı ve ben, karşımdaki karanlığın ürpertisiyle titredim. Karanlığa doğru bir adım attığımda görüntü değişerek kayboldu ve yerini mezarların süslediği bir mezarlık aldı. Önünde durduğum mezardan başka hiçbir yere bakamazken zamanın kukla gibi oynattığı bedenim karşısındaki mezar taşına döndü. Mezar taşındaki sayılar ölüm yılını 2016 kabul etmişti ve kenarındaki bayrak, şehitliği gösteriyordu. Harflerin birleşip oluşturduğu isim ise ÖMER HALİSDEMİR idi. Çevremdeki mezarlar gittikçe netleşiyordu. Şehitlik mertebesine sembol olmuş bu mezarlıktaki taşların üzerinde aynı tarihler hapsolmuştu.2016, içindeki ölümü bedenlere aktarmıştı demek ki. Ülkedeki toprakların üzerini kaplayan kan damlaları düştü aklıma, sonra ise kanın metalik kokusu burnuma doldu. Gölgeler tekrar etrafımı sararken bu kez son olduğunu biliyordum.

Karanlık, etrafımdan yavaşça çekildiğinde ucu bucağı yokmuş gibi görünen ormanın ilerisindeki açıklığa doğru yürümeye başladım. Uçurumun ucunda biten tren rayları ölüm vagonunu taşıyor ve parçalarına ayrılan ruhların korkusunu andırıyordu. Uçurumun kenarına geldiğimde bedenimden bir esinti geçti ve ruhlar bedenimi okşayarak benden bir parça kopardı. Kollarımı iki yana açarak manzaramı süsleyen güneşin ihtişamıyla birlikte arkama düşen gölgemi, zaman özgür bıraktı…

…SON…

Türkler Güzel Sanatlar Lisesi
ALANYA / ANTALYA

SIRTIMA DEĞİL RUHUMA İNEN HANÇER

Sultan YILDIRIM

Ne acıtır insanın canını en çok? Ne yıkar, sarsılmaz sandığınız o benliğini, insanın?

Tazecik bir fidanım ben hayatta, toyum, küçüğüm dünya denen bu handa. Umudum, hayallerim, düşlerim var benim. Mutlu hüzünlü anlarım – günlerim var benim. Ama bir gün var ki, ne benim aklımdan ne de ülkemin aklından çıkmayacak, acısı tarifsiz, telafisi imkânsız bir günüm var benim, adı 15 Temmuz olan!

Oysa ne de güzel başlamıştı gün, insanın içini ısıtan sıcacık bir yaz günüydü. Tatil demini almış, dost bildiklerim ve ailem ile evim dediğim Mersin'i soluyorduk doyasıya. Minik dertler haricinde yoktu ki bir tasam. Denizden alışveriş merkezine, arkadaşlardan aileye taşınan bol sohbetli ve güzellikler içinde geçirilen bir gündü işte. Diğer tatil günlerinde olduğu gibi... Nereden bilebilirdim ki bu minik yüreğime, ruhuma inecek büyük bir darbeye kanat çırpacağını akşamın. Bana gecenin; günü – güneşi örtüp âlemi dinlendirmek için adım adım ilerlediği öğretilmişti. Oysa sinsi bir düşman da gece karanlığında örüyormuş ağlarını ülkeme.

Tuhaf bir tonda çalan telefon ile irkildi evimiz. Babamın yüzünde daha önce görmediğim, bilmediğim tuhaf bir ifade

peydah oldu. Korktum ilk defa bu tanıdık yüzden! İfadesiz, mat, boş bakan bir bakış… Hızlıca televizyonu açtı. Sanki filmlerden ya da bir belgeselden fırlamış sahnelerdi televizyonda ardı ardına akan. Bir bomba düşmüştü sanki evin ortasına. Ses yok, sadece ekrana yapışan yüzler ve deli eden bir sessizlik vardı. Ardı ardına telefonlar çaldı. Yurt içinden yurt dışından eş dosttu arayanlar. Kötü haber tez yayılır derler ya, biz daha olayı olanı anlamlandıramadan dünya çalkalanmıştı. Ne, neden, kim soruları uçuyordu havada. Bana düşmanı öğretmişlerdi de dost bildiğimiz hainleri bilmiyordum ki. Savunmasızdım, insanın sırtını dönememesi, gölgesinden bile şüphe etmesi bu olsa gerek. Bir hain hançer iniyordu geceme - ülkeme, bir hançer iniyordu Ankara'da Ömer Halis Demir'ime, İstanbul'da Erol Olçak'ıma, Kahraman Kazanlı muhtarım Ali Anar'a… Bir hançer iniyordu diyorum sana . Küçücük bedenimdeki ruhuma – umuduma!

Kâh görüntüler akıyordu Ankara'dan, İstanbul'dan insanı kahreden, kulakları sağır eden. Kâh telefonlar acı acı çalıyordu… Derslerde hep bahsedilen kıyamet mi kopmuştu yoksa?

Babam ve ağabeyim bizi evde bıraktılar. Kapıda vedalaştık. Sanki bir daha göremeyecek gibi sarıldı bana babam. Annem bakakalmıştı uğurladıklarının arkasından. Konuşmadan birçok şey ifade edilmişti bakışlar ile. Belki de yoktu bir daha kaderde bir araya gelmek. Belirsizliğe doğru koşar adımlar ile gittiler, salalar ile duyurulan çağrıya…

Bir köşede dua ediyordu huşu ile annem. Gece ilerledikçe, daha da belirginleşti dost ve düşman. Hainliliğin rengini de biliyorduk artık, sırtımızdaki hançeri tutan parmakları da. Yüreğimi yakan görüntülere acı haberler eşlik etmeye başladı. 30 kuş Ömer'imi alıp götürmüştü, bir anda adını sonradan öğ-

reneceğim Ertuğrul oldum ben. Bir babanın evladı için akıttığı gözyaşı oldum. Bir evladın her baba sözünü duyduğunda yüreğine akan gözyaşı oldum. Eli bağrında bir ana, gözlerini dünyanın renklerine kapamış, her yeri siyah gören bir eş oldum. Bir gecede büyür mü insan? Ben büyüdüm, ruhuma inen habis bir darbe ile büyüdüm, umutlarımı budayan sinsi bir oyun ile büyüdüm. Her baba sözünü duyduğumda; bu vatan içini kanını canını verenlere kanar oldu yüreğim. Her şey unutulur vatan unutulmaz diyen, o bedrin aslanlarını düşündükçe kanıyor yüreğim. Önce vatan diyip toprağa düşenlerin resmini göğsüme taktıkça kanıyor… Yüreğimin bir kenarı artık hep kanıyor ve kanayacak da için için. Bir söz sinecek dudağıma "HER KAHPELİĞE BİR ZİYARET BORCUMUZ OLSUN" diye.

Bir hançerdi 15 Temmuz ruhuma ruhlara inen…

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi
DÖŞEMEALTI / ANTALYA

HAYALLER DE ÖLÜR

Milbay DEMİR

Dedemin iki gün önce pürtelaş bizleri yollara döktüğü biçerdöver işi az kalmış; on, on beş saatlik çalışmayla bitecek duruma gelmişti. Hasat mevsimi, her yiğidin gönlünde bir aslan; çiftçi kendi gönlünde aslan olur yatar! Ki çiftçilerin hayaller kurup hesaplar yaptığı günün kapısını çaldığı mevsim… Kimileri umduğuna, kimileri bulduğuna kavuşmanın şükrüyle kapatır sezonu...

Köyün etrafında ne tarafa baksan traktörlerin toprak yollarda oluşturduğu toz bulutları. Biçerdöverlerin, traktörlerin kulaklarda hiç dinmeyecekmiş gibi uğuldayan sesleri… Bugünde gelen bir düğün davetiyesi… Bu davetiyeye de, önce "Şimdi sırası mıydı?" diye bakan sonra da, " Allah, hayırlı, mübarek eylesin!" diye tepkisini mülayimleştiren dedem! Bu durumda bu düğüne gidilmeliydi; çünkü bildik bileli hem köylümüz, hem komşumuz olan Ertan beylerden gelen davetiyeydi. Şimdiye kadar hiçbir günümüzde bizi yalnız bırakmamış, iki eli kanda olsa koşup gelmişti Ertan bey. Her günümüzde beraber olduğumuz bu insanların komşuluklarına da diyecek yoktu doğrusu.

Gece saat on ikiye gelirken Kıraç tarafındaki tarlanın da biçim işi bitti, harman yerine son römorku da boşalttıktan

sonra eve vardım. Her tarafım adeta uyuz olmuşçasına kaşınıyordu. Duş alınca epey rahatlar gibi oldum; ama kaşıntı hala geçmiş sayılmazdı. Uyku için tam yatağa girmiştim ki, dedemin söylediklerini hatırladım, sabah namazından sonra arpaların biçimi ve yolculuk, hafif bir iç farklılaşması, heyecan gibi bir şey… Uyumam lazım, diye kıvranırken pikenin altında yorgunluğun ve ham olmanın etkisiyle fazla uzun sürmeden uyumuşum. Dedemin sesiyle uyandım, neredeyse yerimden doğrulamayacak durumdaydım. Dedem, "Göktuğ oğlum, ben camiye gidiyorum, yetişebilirsen gel!" dedi. Yarı uykulu yarı uyanık, "Tamam, dede, geliyorum!" dedim. Bir taraftan kalkış hazırlığını yapıyor, bir yandan ısınma hareketleriyle yorgunluğun oluşturduğu hareketsizliği en aza indirmeye çalışıyorum!.. Abdestimi aldım biraz hızlı bir şekilde; bir yandan yürüyor, bir yandan da ayakkabılarımı giymeye çalışıyorum…

Dedem bana: "Sen gerçekten Adam kıssasındaki adamsın dedikçe, her işe ayrı bir iştahla sarılır, yaptığım iş ne olsa yorulmak aklıma gelmez; yorulmak da ne çalışırken dinlenirim adeta. Kitap okurum her fırsatta, bu alışkanlık da dedemden sirayet etti sanırım. Apayrı bir tat alırım okumakta. Bazen şu kitapları yazan adamları ne edip edip alkışlanacak bir görüntü oluşturmalı diye geçiririm içimden!

Cami çıkışında ikinci basamakta öyle bir kayış kaydım ki on basamaklı merdiveni kaşla göz arasında indim. Dedem koştu, cemaatin hepsi koştu. Genelde ciddi bir şey olmamakla beraber bilmediğim derinliklerde bir ağrı beni rahatsız ediyordu. Hemen düşmenin sıcağıyla kalktım, üst baş toz toprak; bir hayli berbat olmuştu. Dedemin eli ayağı titriyordu, o benden daha çok korkmuştu. Bir şey olmadığını söyledim. Gerçekten sanki işi bilen birinin ayarlayıp düşmesi gibi adeta ağır çekimde düşmüştüm. Bir şey olmadığına sevindik.

Biçerdövercilerle birlikte kahvaltı yaptık. Güneş de doğdu. Tarlalar yakındı, saat ona doğru arpa tarlasından toz duman içinde son seferi de yaptım, harman yerine senenin son römorkunu da boşalttım.

Acaba düğüne kimler gelecekti. Bizim köylü üç yıl önce İzmit'e giden düğün sahibinin yeğeni Pınar gelecek miydi? İçimi garip bir his kapladı pınar adı aklıma gelince gözlerimden farklı bir parıltı olmuş gibi bir duygu kapladı bedenimi, inceden, sessiz bir sızı! Yoksa ben o kızı seviyor muydum? Biraz düşündüm, yüzümü bir tebessüm kaplamıştı. Annem de beni tebessüm de görünce: "Ne o Göktuğ, yine keyfin yerinde, hayırdır?" dedi. Ben de hemen uygun bir şey demek zorunda hissettim kendimi: "Anne, camiden çıkarken merdivenlerden öyle bir düşüş düştüm ki, görmeliydin. Sanki kayak yapıyormuşçasına ağır çekimle onca basamaktan kayarak indim. Adeta kayak yaptım!" Annem: "Tövbe de oğlum, Allah, korusun, şaka yapmıyorsun değil mi? Şükür bir şeyin yok ya?" Ben de: "Şükür anne bir şey yok, verilmiş bir sadakamız varmış!" dedim ve tebessümün sebebi kaynadı gitti. "Gerçekten gelecek mi?" düşüncesi beni tatlı bir telaşa yönlendirdi. Ne olduysa o aynada oldu.

Hem torunlar bu meyve fidanları dikilirken benden her yıl gelemezlerse benim kendilerine hisselerini göndermemi söylemişlerdi! Annemle beraber beşer kiloluk kolilere erik ve kayısı doldurduk örselemeden. Tam da albenileri yerinde, insanları adeta kendilerini yemeye davet ediyor, farkında olmadan tebessüm ediyor insan meyvelere.

Bu kadar değil de toplumdaki insanımız dedemin yarısı kadar duyarlı olsa, hiç kimsenin sıkıntıya düşmeyeceğini iddia ediyorum.

Kırıkkale'ye vardığımızda saat 14.00 olmuştu. Arabaya gaz almak için ofise girdi. Araba mı az yakıyor, dedem mi az yaktırıyor, bilmiyorum. Ama dedemin araba diğer arabalardan az yakıyor. Bunun için de dedem belli etmemesine rağmen arabanın bu yönünü sevdiğini hissediyorum. Ara sıra böyle durumlarda: "Yavru kuş bu, yavru kuş!" diyerek bunu belli ediyordu.

Demetevler'de amcamlara vardık, amcam bizi kapıda karşıladı. Vakit yaklaşmıştı. Düğün için Keçiören Fatih Parkı Altınsu düğün salonunun yolunu tuttuk. Salonun kapısında kız tarafı olduğunu tahmin ettiğim kişiler ve Ayten ablayla eşi Ertan duruyor, gelen misafirlere gülücükler dağıtıyor, "Hoş geldiniz!" mesajını canlı iletiyor, mutlu bir günü yaşadıklarını her mimikleriyle hissediyor ve hissettiriyorlardı. Farkında olmadan, gözlerim benden habersizce salonda birini arıyordu. Evet, aradığını görmüştü gözlerim; fakat çok değişmişti gözlerimin gördüğü. Bir ara bir yolunu bulup bir "merhaba" demem gerekiyordu. Ve yolunu bulup birkaç kelam ettim. Benim derslerime çalıştığımı biliyor, "Ara sıra evde senin çalışmalarından bahsedilir Göktuğ!" dedi. Sevindim, hafif gurur kıpırtıları olur gibi oldu, zaten ben ona bak senin en yakınının düğününe geldim, dercesine de kendim göstermek istemiştim. Aşağı yukarı ilk etapta istediğim amaca ulaştım sayılır. Bizim köylü olmasına rağmen birbirini ilk defa gören, birbirini tanımayan o kadar insan var ki, insan duruma baktığı pencereden üzülmeden edemiyor. En yakın akrabalar birbirlerini tanımıyor. Gerçekten bana üzücü geldi. Dedem de aynı olayın üzeride durdu. "Hayret etmeden olmuyor, şu işe bak geçim derdi insanları tüm bağlarından koparacak kadar acımasız!"

Düğün sahibi Ertan Bey, dedeme gelerek bir Kuran okumasını ve dua etmesini söyledi. Dedemin hayırlı olan bir isteği

geri çevirdiği görülmemiş. Dedem besmele çekip önce güzel bir Kuran'dan ayetler, devamında dua etti. Herkes manevi havanın etkisiyle de bir ayrı âleme sefer etti. O sırada amcamın telefonu çaldı. Amcamla beraber düğün sahibiyle vedalaştık. Dedeme, "Hayırdır, dede, bir şey mi oldu, herkes şaşkınlık içinde!" dedim. Dedem. "Hele bir amcanlara varalım, orada işin aslını öğreneceğiz oğlum!" dedi. Amcamlara vardık meraktaydım…

Bu arada TV kanalının birinde dönemin en üst makamında bulunan zatın ağzından görüntülü bir ses yankılandı telefondan ! Bu ses, adeta ihaneti yok etmeye programlanmış bir sesti! Bu ses yapılan bu insanlık dışı kalkışmaya karşı milleti sokağa, yapılan iğrençliğe karşı koymaya davet ediyordu. Canlı telefon bağlantısıyla yapılan konuşmada, herkesi bu yapılan kahpe kalkışmaya karşı koymaya karşı sokağa davet vardı.

Göktuğ, oğlum sen evde kal!" dedi. "Ben de geleyim !"der gibi yaptım." Sen evde dur oğlum! Duruma bir bakayım, hele meseleyi orada bir anlayayım gerekirse ben seni çağırırım telefonla!" dedi. Dedemler çıkınca evden beni bir heyecan kapladı ki anlatılmaz. Balkondan bakıyoruz, halk grup grup Ankara sokaklarında ellerinde bayraklarla yürüyorlar, bir yandan da duyabildiğimiz kadarıyla: "Ya Allah, bismillah, Allahuekber!" sloganları yankılanıyor. Ankara'nın semalarında şimdiye kadar kimsenin şahit olmadığı o hain kalkışmanın korkunç görüntüleri yankılanıyor. Tarama yapan silah sesleri, uçakların alçak uçuşuyla oluşturulan paniklemelere neden olacak sesler, helikopterlerin devam eden patlama ve silahla tarama sesleri tankların halkın üzerine yürümesi, insanın doğal dengesini alt üst ediyor. Ben durmadan dua ediyorum Allah'ım, ne olur kimseye bir şey olamasın, n'olur Allah'ım kötüleri hedeflerine ulaştırma, Allah'ım ne olur iyilerin yüzüne bak! diye yalvarıyorum durmadan!..

Aman Allah'ım o da ne! Halkın üzerine tank sürülüyor; milletin üzerine ateş açılıyor, olamaz, nasıl olur; kabulü imkânsız bir durum. Kendi kardeşinin, belki babasının üzerine bomba atılıyor… Hayır bunu ne adına olursa olsun, normal beyinlerin kabul etmesi imkansız! Ey Allah'ım aklıma sen mukayyet ol. Durum, manzara tarifi imkansız boyutlarda hazin mi hazin! Olduğum yerde kaldım, adeta kanım dondu! Ya, diye hiç aklımda olmayan bir şey geçti! Geçmese iyiydi de, geçti, ne yapayım! Aradan yaklaşık bir saate yakın bir zaman geçti geçmedi, telefon çaldı. Arayan amcamdı, meraklanmamamızı, sıkıntılı bir durumun olmadığını söyledi. Bizi ara ara arayıp bilgilendireceğini söyledi! "Gecikirsek merak etmeyin!" dedi. Dedi ama neden böyle bir şey dedi, bir kurt, başladı içimi kemirmeye; amcam, neden böyle demişti. Saat 00.30 sularında amcam yine aradı, "Bizi merak etmeyin, biraz gecikebiliriz." dedi. Bu arada televizyon ekranlarında yaşananlar bizleri tedirgin etmeye yetti de arttı bile; duramadım, ben aradım amcamı! "Hayırdır amca, nerelerdesiniz, ne durumdasınız? Bir olumsuzluk yoktur inşallah! Telefondaki sesin ve kaçak söylemlerin inan beni korkuttu, ne durumdasınız? Diye üsteledim. Israrım üzerine, yine aynı şekilde korkulacak bir durumun olmadığını, küçük bir sıkıntı olduğunu, halledince döneceklerini söyledi.

Ben artık dayanamadım, "Nedir amca bu küçük sıkıntı, Allah aşkına söyle, söyle de bileyim, içim daralıyor, lütfen bir şeyler söyle, televizyonda gördüklerim hiç hoş görüntüler değil, lütfen rahatlatacak bir şey söyle. Herhangi bir durum mu oldu, bir olumsuzluk mu yaşandı?" Amcam önemsiz bir durum olduğunu "Yani anlayacağın önemli bir durum olsa ben size zaten iletirim!" Amcam telefonu kapatınca duramadım, Dedemi aradım, biraz geç açıldı telefon, cevap veren yine amcamdı. "Ya amca dedem yok mu, neden o cevap vermedi, dedeme bir şey

mi oldu, lütfen dedeme ver de o cevap versin…" dedim. Zaten beynim allak bullak, korku heyecan tepeden tırnağa beni esir almış durumda, bu arada dedemin telefonuna da amcam cevap veriyor. Aman Allah'ım… Aklımdan olur olmaz şeyler geçiyor. "Yooo, olamaz, yanlış şeyler düşünüyorum!" diye kendimi ferahlatmaya çalışıyorum; ama, nafile, ne gezer rahatlamak. Tekrar dedemin telefonunu arıyorum, yine amcam cevap veriyor. "Hayırdır Göktuğ, ne durmadan arıyorsun, sıkıntı yok dedim ya!" Ben artık ses tonundan da içimdeki kopan fırtınadan da; ekranlarda gördüklerimden de bir şeylerin olduğunu düşünüyor, işin boyutunu bilmediğim için öyle daralıyor, öyle daralıyorum ki, çatlayacak gibi oluyorum.

Evet, ben de gitmeliyim, çıkmalıyım evden, çıkmalıyım ki amcamları, dedemleri de bulmalıyım. Ama nerde bulacağım ki, amcam, iyi olduklarını söylüyor; nerde olduklarını söylemiyor. Yengeme, "Ben de çıkıyorum sokağa!" dedim. Yengem bütün ses tonuyla itiraz etti, "deden de, amcan da sen evde dur, demedi mi, hayır, ben senin çıkmana izin veremem; onlar gelsin, ondan sonra ne yapılacaksa yaparsın!" dedi.

Telefonları durmadan çaldırıyorum, cevap yok; cevap da yok, herhangi bir yerden ulaşıp haber alacak bir ışık da yok. Artık yengemin dediklerini de bir kenara bırakıp kapıya elimi uzatıp dışarı çıkmaya yelteniyorum ki, bu kez telefon çalıyor. Amcamdı arayan. Ses amcamın değil gibi geldi önce, sonra sesin onun da, durum hoş olmayan bir durum olduğunu anladım. Amcam, ağlıyordu, evet resmen ağlıyordu. Önce kendini tutmaya çalıştı telefonda, birden nasıl oldu bilmiyorum anlatılması imkansız bir ses tonuyla ağlamaya başladı. Kendini tamamen bıraktı, konuşmuyor, sadece ağlıyor, tam anlamamakla beraber dedeme bir şeyler olmuştu… Amcam ağladığına göre, beni kimse tutamaz… Ben de başladım ağlamaya, nerede ol-

duklarını da öğrenmem gerekiyordu. Yerlerini öğrendim. İyi de bu saate oraya nasıl gidebilirdim, yengem benim ağlayışımı görünce durumun ciddi olduğu düşüncesiyle dışarı çıkamama ses çıkarmadı; sokağa çıktım, ama nasıl gideceksin nereye gideceksin? Bilmiyorum, sağa sola bakıyorum.

Evet evet, bir taksi geliyor, işaret ettim durdu. Hastanenin adını söyledim, "Ben de oraya gidiyorum, bu ne ya, Allah kahretsin, bu neyin nesi ya" diyerek, küfürler yağdırıyor, verip veriştiriyor; sayıp sayıştırıyor. Taksici çıldırmış gibiydi. Borcumu soruyorum. Ne borcu, diye öfkeli bir sesle bana çıkışınca alacak da borç da kalmadı; lakin şimdi dedemler nerde? Ağlıyorum, boğazım düğüm düğüm yutkunamıyorum. Sürekli arıyorum, dedemleri, göremiyorum.

Yok, evet, dedemlerden bir iz yok. Ne kadar baktım, aradım bilmiyorum; zaten yorgun olan ben, takatsiz bir vaziyette "deli koyun gibi" dolanıyorum, dolanıyorum… Artık umudum kesilmişti ki, iki elinin arasına başını almış, parmaklarıyla kafasını ileri geri parmak hareketiyle sıkıp bırakan amcamı gördüm…

Dedem yoktu yanında! Öyle bir figan koptu ki içimden; eğer o ses dışarı o şekliyle çıksaydı zelzele olur muydu bilmem! Ankara, sesim kısıldı, şansın varmış Ankara! Amcamın yanına varmaya ne cesaretim, ne de takatim var! N'oldu bilmem bana… Allah'ım bu ne hal!

Amcam kafasını kaldırdı beni gördü, "Göktuğğğğğğ!" dedi ama ne deyiş. Hastane duvarları yıkılıyor gibi geldi bana!

Evet, dedem o kalkışma esnasında amcamla beraber, olayların patlak verdiği noktaya yakın bir yere geldiğinde, kim tarafından açıldığını henüz öğrenmediğimiz, öğrenecek miyiz bilmem de, bir kurşun dedemin sol göğsünden çapraz bir vaziyette girmiş ve dedem oracıkta…

Ah, benim canım dedem, hayallerini süslediğin koca yürekli yiğit! Bugün seni toprağa verişimizin sekiz ayı bitirdiği bir gün. Şu an ben hala nasıl ağlıyorum bir bilsen. Anlatılması imkansız bu acıyı hiçbir fırtına dindiremeyecek bilir misin? Herkes kendi hesabına göre üzüldü, ağladı, ağıtlar yaktı; kulaklarda yankılandı, dindi bazı yerlerde acıların uğultusu… Dinmedi dedem yüreğimdeki hasretin esintisi. Dinmiyor, ağlamak istiyorum, dinsin istemiyorum. Bu feryat hiç dinmez ki dedem. Seni ben nasıl anlatayım insanlara, seni benden başka kimse anlayamaz ki… Geçen yıl seninle oturduğum çoban yastıklarını bulunduğu Kır bayır'a geldim. Seni kimseler benim gibi anlayamaz dedem. Dedem ben sensiz ne yaparım Ben kimin hayallerini süslerim. Dedem canım dedem. Figanları dindirecek güç istiyorum Allah'ım n'olur bana güç ver! İyi de ben kime "Dede!" diyeceğim, beni kim o eşsiz sesle "Göktuğ oğlum, hadi kalk,,. Geciktin!." diyecek… Nurlar içinde yat canım dedem…

Kozaklı Anadolu Lisesi
KOZAKLI / NEVŞEHİR

DİRİLİŞ

Beyza Nur DİREK

Tarih: 15 Temmuz 2016

Yer: Tüm Vatan

Bu olay bir hikâye olarak kaleme alınmışsa da, gerçek hayattan unutulmayacak bir destandır.

Gecenin karanlığı insanların üzerine sis gibi çökmüş, buna inat gökyüzünde beliren hilal ve yıldız çaresiz olanların üzerine umut misali doğmuştu. Yüreklerde beliren Allah sevgisi vatan aşkıyla körüklenmişti. 15 Temmuz gecesini vatan en uzun gece olarak ilan etmişti, dakikalar durmuştu, saatler ilerlemiyordu. Daha 14 yaşındaydım. Saat gece yarısına varmak üzereydi, Sıcaklık her tarafta etkisini şiddetli bir şekilde gösterirken, balkona çıkmıştım bir nebze serinlik bulabilmek için. Gece, sessizliğin hâkimiyeti altındaydı. Belki de tek çıkan ses çekirgelerin amansız bağırışlarıydı. Ta ki o sese kadar. Gecenin sessizliğini çığlık misali yaran altı uçak. Evin her tarafını inim inim inleten bu ses içimize korku salmıştı. Balkondan çıkar çıkmaz annemin süt kesilmiş yüzü ile karşılaştım.

"Anne?" diyerek onun varlığını teşhis etmek istediğim o kelime, havada asılı kaldı. Annem sesten korkan kardeşlerimin yanma gitmişti. Adımlarım birbirini takip ederken pencereden görülen binaların hepsi ışıklarını yakmıştı. İnsanlar, balkonlara

ve pencerelere çıkmış, neler olduğunu idrak etmeye çalışıyorlardı. Açık olan pencereden esen serin hava bir arılık titrememe neden olmuştu. Dakikalar önce havadan bir eser yok iken şimdi serin hava bedenlerimizi sarmıştı. Gözlerimi binadan çekip aşağıya indirdiğimde marketlerin önü dolup taşmış, insanlar birbirlerini ezerek adeta bir yanşa girmişlerdi. Kapının zili çalarken başımı pencereden çekip kimin geldiğine baktım. Babam nefes nefese kalmıştı. Elinde boş olan poşeti bırakırken poşet yavaşça süzülüp babamın ayağına kapanmıştı, sanki o da etkilenmişti bu olanlardan.

Senin için soda almaya inmiştim. Tam kasadan çıkarken birçok kişi aniden markete girdi. Ne olduğunu anlayamadan insanlar aynı anda bağırdılar: 'Darbe oluyor!' dediler. İlk başta inanmadım ama sonra bir yığın insan daha gelince oradan çıkmak için amansız bir mücadeleye giriştim. Sonunda çıktığımda sana aldığım soda poşetten kayıp düşmüştü. Çabuk, televizyonu açın!"

Babamın art arda sıraladığı cümleler telaş ve korku barındırıyordu. Ben koşarak televizyonu açarken babam ve annem odaya girdiler. Televizyon açılır açılmaz ekranda yazan büyük yazı ile annem ve babam kaskatı kesildi. Darbe! Bu kelimeyi etrafıma her sorduğumda geçiştirilmiş ya da başka bir konuya atlanmıştı ve hiçbir zaman bu kelimenin gerçek anlamını öğrenememiştim; ama bugün bu kelimenin anlamını sorarak değil, yaşayarak öğreniyordum. Bugün millet bir kez daha bu kelimeyle yüzleşiyordu. O karanlık gecede insanlar korkuyu iliklerine kadar hissetmişti; ama milletimiz o korkunun esiri olmamıştı. İlk defa bizler korkak olanların karşılarına korkusuzlar olarak dikilmiştik. Bütün dikkatler televizyona toplanmışken her kanalda görüntü farklıydı; ama cümle aynıydı.

"Türkiye'ye Darbe Girişimi"

Darbe demek meğerse bir ülkenin yönetimini ele geçirmekmiş. Milli iradeyi hiçe sayarak seçilmişleri alıkoyup yargısız infazlar gerçekleştirip kötü emellerini gerçekleştirmek için ülkeyi peşkeş çekmekmiş. Babamın anlattığına göre, 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 tarihlerinde yapılan darbeler tarihimizde hala kara bir leke olarak duruyordu. Televizyonda gözlerimiz Cumhurbaşkanımızı arıyordu. Neredeydi ve nasıldı? Tam o sırada telefonla bağlantı gerçekleştirip yüreklerimizi hapseden korkuyu umuda çevirmişti.

"MİLLETİMİ MEYDANLARA DAVET EDİYORUM."

Bu cümle yetmişti bir ülkeyi ayaklandırmaya. Bu cümle bana Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal Atatürk'ün dediği cümleyi anımsatmıştı:

'ORDULAR İLK HEDEFİNİZ AKDENİZ! İLERİ!'

Çünkü her ikisinde de vatan, düşman tarafından kuşatılmıştı. Çünkü her ikisinde de bu ülke kurtuluşa muhtaçtı.

Cumhurbaşkanımızın sarf ettiği o sözler Türk milletinin korkusunu umuda çevirmiş, bulanık olan zihinlerimiz de yıldırım misali beyaz bir ışık yakmıştı. Cumhurbaşkanımızın sesi ilk başta tüm televizyon ekranlarında ve daha sonra da tüm Türkiye de yankılanmıştı. Babanı, ellerini semaya çevirip Allah'a şükür ederken annemin yüzünde bir tebessüm yer edinmişti. Babam bir anda hiddetle yerinden fırlayarak yüreğindeki vatan sevgisinin şaha kalktığını bize göstermişti. Tek kelime etmeden salondan çıkarken saniyeler içinde odadan sesler gelmişti. Bir arayış sesiydi bu. Vatan denilen kelimeyi tekrardan arama sesiydi. Bir kum saati misali akan dakikalar sonunda babam, odanın girişinde gözükmüştü. Üzerinde bembeyaz bir gömlek vardı. O gömleğin kefeni olacağı ihtimalini göze alarak o mey-

dana gitme kararı almıştı. Hiçbir Allah'ın kulu onu yolundan döndürme gücüne sahip değildi. Kıskıvrak oturup korkunun esiri olanlar gibi değil vatan için ölmeyi yeğleyenlerin içinden biri olmuştu. Vatan için şehit olmayı seçmişti. Babamın korkusuz adımları annemin yanma ulaştığında gözü dolu olan annemden bir damla yaş düştü.

"Korkma, Hanım. Ben oraya gerekirse şehadet şerbetini içmek için gidiyorum. Bu vatanı korumak için gidiyorum. Bu yüzden ağlama."

Annemin yüzünde masum bir gülümseme yer edinmişti. "Ben, onun için ağlamıyorum ki. Mutluluktan ağlıyorum. Kocamın vatansever biri olduğunu görmek beni kat be kat onurlandırıyor."

Sesi titremişti annemin. İçi kor bir alev gibi yansa da dışına acısını belli ettirmezdi.

"Eğer ben orada vatan için şehitlik mertebesine erişirsem hakkını helal et. Evlatlarımız, önce Allah'a sonra sana emanet."

Babamın bakışları beni bulduğunda kalbimde yer alan ince sızı daha da genişledi. "Baba, ben de gelebilir miyim?" dediğimde babam gülümsemişti. Bugün herkesin yüzünde tebessüm vardı çünkü o tebessüm de, hem acılarımız hem de korkularımız yer alıyordu ve biz o gülücüğü minnet ifadesi olarak karşımızdakine sunuyorduk.

Babam, "Benden sonra kardeşlerinde senin sözün geçer. Annenizi üzmek de yok. Allah'ın izniyle sağ salim geleceğim ama bana bir şey olursa üzülme. Babam, vatan için şehit oldu diye övün."

Babam, konuşmasını bitirdikten sonra alnımı öperek bana sarıldı. Salondan çıkarken tekrardan bizi Allah'a emanet

etmişti. Biz de onu. Çünkü bizi, bize emanet edebilecek başka kimse yoktu. Balkona çıkıp babamın gidişini izlemek ne zormuş meğer. Yürekleri korku ile beslenen insanlar, arabalarına binip bir market bulma arayışına girişmişken babam kalabalığı yaran bir tufan misali yürümeye devam etmişti. Bizim arabamız yoktu. Babamın kilometrelerce yürüyerek o meydana ulaşacağını biliyordum. Onun korkusuzca attığı her adım, yüreğimdeki vatan aşkını büyütüyordu. Gözlerim hala aşağıda kaçışan insanları izlerken bir anda binalardan Türk bayrağına sanlı insanlara dikkat kesildi. Türk bayrakları, insanların ellerinde emanet gibiydi. Emanete hıyanet gösterilmezdi. Nice şehit kanıyla boyanmış bu bayrak, atalarımızdan kalan bir emanetti ve bizlerin görevi o bayrağı gelecek nesillerimize emanet etmekti. Korkularına yenik düşen insanlar yerine bahçeyi bir anda bayrağımızı şanlı bir şekilde taşıyan halkımız doldurdu. Dedeler, nineler, anneler, babalar ve çocuklar. Çelikten yapılmış bir miğfer giyip yüreklerindeki iman sevgisini hiç kurşunu bitmeyen bir silah gibi korudular. Annemi çağırışımla beraber, elindeki büyük Türk bayrağını getirdi balkona. Demirlere asarken o bayrağı kendimi göklerde dalgalanan bayrak misali özgür hissettim. Zincirlerinden kurtulmuş bir aslan gibi kükredim o gece. İçimde yankılanan çığlıklar ilk defa o gün çıkmıştı meydana. Sokaklara dökülen insanların dilleri 'TEKBİR!' sözcüğünü zikrediyordu ve karşılığında aldıkları tek kelime ise 'ALLAHUEKBER! ' oluyordu. Bu arada tüm camilerden yükselen ve zamansız okunan bu salalar birine öldükten sonra okunan değil, vatanın kurtuluşuna çağıran ilahi seslerdi. Gözlerimden akan her yaş damlası gönlüme düşerek o meydanda olma özlemimi arttırıyordu.

Annem, gözleri yaşlı bir şekilde balkondan çıktı ve beni, beynimde bağımsız bir şekilde dolaşan düşüncelerle yalnız

bıraktı. Aşağıdaki kalabalık, meydana doğru yürürken birbirinden kopuk olan düşüncelerimden birinin kuyruğunu tutup onu irdelemeye başladım. Durum ve koşullan tahlil ettikten sonra o düşünceyi hayata geçirme kararı aldım. Ben, babam gibi o meydanda olmayı istiyordum. Orada şehit olmak pahasına vatanımı korumak istiyordum, Balkondan hızlıca çıkıp odama geçtim. Çantama, Türk bayrağını, kalem ve kâğıt yerleştirip boynuma fotoğraf makinemi astım. Sessiz adımlarımı dışarıya yönelttiğimde evin içinde bir ses yankılandı. Fetih Suresi'ni okuyan annemin sesi güzel bir tınıya ev sahipliği yapmıştı, Kuran-ı Kerim'in sesi evde etkisini gösteriyordu. Allah'ın izniyle Türkiye bir Fetih daha yapacaktı. Kapıyı kapatarak merdivenlerden inmeye başladım.

Kalabalık ayrı bedenlerden oluşsa da bugün tek yürek olmuşlardı. Bir cümle hepimizin cesaretini yenilemiş, bütün ağızlardan tek kelime çıkmasını sağlamıştı: Vatan! Meydana doğru yürüyen insanların hepsinin tek emeli vardı. Vatanı müdafaa etmek. Ellerimizdeki nice şehit kanıyla boyanmış bu bayrağa sahip çıkmak. Meydana kadar kesilmeyen Tekbir seslerini üstümüzden geçen bir Fİ6 ile suskunluğa bürünmüştü. Kendimi bir anda savaşın içinde hissettim. Üstümüzden uçaklar, önümüzde tanklar olsa da biz vazgeçmemiştik. Kıblesini şaşırmış olan hainlere karşı tek vücut olmuştuk. Bizler vatanımızın sahipsiz olmadığını göstermiştik. Ellerimizde silahlar olmasa da ruhumuzdaki vatan sevgisi, iman aşkıyla harmanlanmıştı ve bu da bizlerin en büyük silahı olmuştu. Altlarındaki tanklara ve ellerindeki silahlara güvenen bir avuç hain, bizim kalplerimizdeki inancı ve umudu hiçe saymıştı, Meydana vardığımızda babamı arayarak burada olduğumu söyledim. Birbirimizi bularak sarıldık. Meydana gelenlerin sayısı binleri bulmuştu ama 81 ilimizde milyonlar coşkuyla alanlara akmıştı. Kollarımız bayrak

sallamaktan yorulmuştu ama içimizdeki ışık sönmemişti.

Birlik olmadan diriliş olmaz, derler. Biz bugün birlik olmuştuk ve dirilişin yakın olduğunu hissediyorduk.

Meydandaki platforma ilk çıkan babamın arkadaşı Yunus Amca idi.

"Bu vatan bizim benliğimiz. Bu bayrak bizim geçmişimiz ve geleceğimiz. Ne geçmişimizi kaybedeceğiz ne benliğimizi ne de geleceğimizi. Binlerce şehit kanıyla boyanmış bu vatan için hainlere asla geçit vermeyeceğiz. Bu bayrak bizim. Bu iman bizim. Bu Türkiye bizim!"

Bu konuşma meydandaki herkesi derin bir coşkuya büründürmüştü. Gözlerimden akan yaşı durduramazken bedenim gibi ruhumda sarsıldı ve yüreğim beni İstanbul Boğaziçi Köprüsü'ne sürükledi. Şanlı milletin direnişinin başladığı yere gelmiştim. Boğaziçi Köprüsü'nde konuşlanan tankların önünde bir adam ve genç bir delikanlı vardı. Erol OLÇOK ve Abdullah Tayyip OLÇOK. Boğazın ortasında korkusuzca dikilmişlerdi baba ve oğul. Ellerindeki bayrak onların imanına iman, gücüne güç katıyordu. Asker kılığına bürünmüş cuntacılar, milletin tankını millete tutmuştu. Erol OLÇOK, soğukkanlılıkla askerleri ikna etme çabasına girişmişti. Çabasının beyhude olacağını anladığında oğlunu korumaya çalışmıştı. Siper etmişti kendini, Tam o sırada bir kör mermi ile vurulmuştu Erol OLÇOK. Hainlere yetmemişti bir kez. Tam üç kez vurmuşlardı. Babasına koşan Abdullah Tayyip de ölümcül kurşunun hedefi olmuştu. Kalbine giren kurşun, onu ile babasını şehitlik mertebesine yükseltmişti. Baba ve oğul sırt sırta canlarını verdiler o gece. Koşmak istedim yanlarına gitmek istedim ama yapamadım. Sanki orada bir ruh gibiydim. Kimsenin görmediği bir ruh. Etrafıma döndüğümde ilerlemeye başlayan tankların üs-

tüne doğru koşan bir millet gördüm. Bu vatan için canını hiçe sayan, cenk meydanına çelik gibi bir imanla giden bir millet gördüm. Köprünün zeminin nasıl kan ile boyandığını gördüm. İnsanların son kelimesinin şehadet olduğunu duydum. Onların bedenlerine giren her kurşunu ben hissettim. Ben o gece, orada gördüm, duydum ve hissettim.

Gözlerim istemsiz bir şekilde kapandığında kendimi Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin önünde buldum. İstanbul'dan Ankara'ya rüzgârdan savrulan bir yaprak misali sürüklenmiştim. TBMM'nin heybeti karşısında dilim tutulurken saniyeler içerisinde bu hayranlık yerini korkuya bırakmıştı. F16'lar TBMM'nin üstünde cirit atarken ilk bombardıman gerçekleşti. TBMM'nin içinde bulunan vekiller ve bakanların canlarını hiçe sayıp bombardımana devam etmişlerdi. Tam 3 bombardıman sonunda milletin iradesi, hakkı ve hürriyeti büyük bir yara almıştı. Kurtuluş Savaşı'ndan beri özenle korunan bu meclis ilk darbesini almıştı. Cuntacı hainler, milletin vatanını gasp etmekle kalmayıp bir de milletin meclisine göz koymuşlardı soysuzlar. Kalbimdeki boşluk büyürken benim gözlerim kapandı ve kendimi yeniden Ankara'da buldum. Ankara semalarından Özel Harekât Merkezindeki bir destana şahit oldum. Ömer HALİSDEMİR isimli kahramanın rütbe hiyerarşisini dinlemeden alçak komutanının alnından vurarak vatanın kurtuluşuna sebep olacak ilk ışığı yakmış ve şehadet şerbetini içmişti. Bir anda melekler o pak vücudunu alıp semalara yükseltti. Cuntacı haini gözünü kırpmadan vuran Ömer HALİSDEMİR'di.

Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alnı değer.
Ne büyüksün ki, kanın kurtarıyor Tevhid'i...
Bedr'in aslanları ancak, bu kadar şanlı idi.

Yıllar önce Mehmet Akif in Çanakkale Şehitleri için yazdığı bu şiirinden bir parça ne kadar da bu aziz kahramana uyuyormuş meğer. Bir Ömer HALİSDEMİR şehit edilirdi, bin Ömer HALİSDEMİR doğardı bu vatanda.

Kafamda doğan bin bir düşüncenin içinde olan en büyük merakım bu sefer canlandı gözümün önünde. Cumhurbaşkanımız, neredeydi? Bu soruyu yüreğimde duymuş olacak ki beni Marmaris e sürükledi. Bulunduğum yer bir çatı idi. Gökyüzüne doğru süzülen bir helikopterde Cumhurbaşkanımızı gördüm. Helikopterin etrafını kanatlı dört melek sarmıştı. Allah, Başkomutanımızı bize bağışlamıştı, çünkü saatler sonra cuntacılar bulunduğu otele baskın yapmıştı. Bu baskını düşünmek bile acı veriyordu ama Rabbim, O'nu korumuştu. Gözlerimden akan yaş ile Diyarbakır'da ki meydana döndüm.

Meydandaki kalabalık artmıştı. Tüm gece boyunca bizler vatan nöbeti tutmuştuk. Kimi çocuklar annelerinin kollarında uyumuş kimileri ise ellerinde bayrakları hala sallıyordu.

Sabahın ilk ışıklan ile gün ağardı ve yepyeni bir güne uyandı Türkiye. Vatanımızı teslim etmemiştik. 16 Temmuz 2016 sabahı vatana kast eden darbeci alçaklar, birer birer adalete teslim edildiler. İçteki ve dıştaki tüm hainler bu Şanlı Milletin direnişi karşısında hüsrana uğradılar. Halkımız bir Diriliş Destanı daha yaşatmıştı. Bu gelecek nesillere aktarılacak, unutulmayacak bir destandı. İstiklal Marşımız KORKMA!' ile başlıyordu. Bizler, hiçbir zaman korkmadık ve korkmayacağız. Bu milletin semalarda yankılanan bayrağını indirmek isteyenlere çok güzel bir cevap vermiştik o gece. 240 vatan evladı şehit olmuş, 1.390 vatan evladı da gazi olmuştu. Bayrağımız, 240 şehidimizin kanıyla boyanmıştı yeniden. 240 şehidimizin evlerine hiç sönmeyen bir kor alev düşmüştü ama onların ağızlarından tek ses çıkmıştı:

'VATAN SAĞOLSUN!'

Çanakkale Savaşı'nda vatan için canlarını veren dedelerim ile aynı vatanseverliği taşıyorum. Bir Diyarbakırlı genç kız olarak bu düşüncelerimi aktarıyorum. Gerçi bunun hiçbir önemi yok çünkü bizler bu gecede tek bir cümlenin anlamını öğrenmiştik:

SÖZ KONUSU VATANSA GERİSİ TEFERRUATTIR.

Diyarbakır Anadolu Lisesi
YENİŞEHİR / DİYARBAKIR

GÜNEŞİ BEKLERKEN

Fatmanur KARABIYIK

Yerimden sıçrayarak uyandığımda duyduğum seslere anlam veremiyordum. Bomba mıydı o gürültünün sebebi? Belki de insanların boğazları yırtılırcasına attığı çığlıklardı. Ya silah seslerine ne demeli?

Korku bedenimi yavaş yavaş esir alırken, yatağımdan kalkmayı akıl edebilmiştim. Duyduğum sesler... Camdan bakmalı mıydım?

Odamdan çıkarak teker teker odaları gezinmeye başladım. Aynı zamanda, "Anne, Baba, Abi!" diye, herhangi birinden karşılık alma ümidiyle sesleniyordum. Neredeydiler? Gecenin bu saatinde nereye gitmiş olabilirlerdi ki? Büyük bir gürültü ile havada dolaşan helikopterlerin sesini rahatça duyabiliyordum. Rahatça duyabiliyordum... Helikopterlerin sesi... Aklıma gelen şey ile gözlerim kocaman açılırken, hızlıca cama doğru koşarak, perdeyi aceleyle açıp savaş alanına dönmekte olan ortamı tüm çıplaklığıyla görmüştüm.

Aman Allah'ım! Neler oluyordu böyle! Alçakta, çok fazla alçakta uçan canavarların amacı neydi? O, onlar Fİ6 mıydı? Sesler, vücudumda derin bir titreme dalgaları oluştururken, parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Neydi bu olanlar? Film mi çekiyorlardı? Gecenin bu saatinde? Titreyen parmaklarımı kullanarak camı zor da olsa açtığımda, sesler daha net geliyordu.

Ne diyorlardı öyle?

"Vatan. Sana. Canım. Feda." tekrar ediyorlardı. Sürekli. Sebebi neydi bu haykırışların? Dışarıda neden böylesine büyük bir topluluk vardı ki? Anlayamıyordum... Hiçbir şey. Beynimde cevabı olmayan sorular birikmeye başlamıştı. Tüm bilinmezlikler toplanmış ve ortasında sadece ben kalmışım, kaybolmuş gibi hissediyordum.

Titriyordum... Korkudan mıydı? Peki neden korkuyordum?

Sakin ol... Sakin ol... İçimden tekrar ederken artık bir şeyleri açıklığa kavuşturmak amaçlı koltuğun üzerindeki kumandayı alarak televizyonu açtım. Ah, neredeydi bu her zaman burnumun dibinde biten, şimdiyse zaman durmuş gibi ağır çekimde hareket eden haber kanalları!

Gösteren haber kanalı bulmanın heyecanını yasayamadan, spikerin söyledikleri çınlıyordu kulağımda.

"Yapılan darbenin kısa bir süre so..." hayır hayır yanlış duyuyordum öyle değil mi? Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu fakat anladığım tek şey, hiç iyi şeyler olmadığıydı.

Hızlı hareket etmeye çalışarak odama girdim ve masanın üzerinde bulunan telefonumu alarak, bir umut annemi aradım. Açmıyordu! Aynı sonucu babam ve abimden de alınca, bu şekilde hiçbir sonuca ulaşamayacağımı fark ettiğimde üzerime bir şeyler geçirip soluğu dışarıda almıştım.

Korkuyordum...

Peki ya şimdi ne yapacaktım?

Adımlarım kendiliğinden halkın oluşturduğu topluluğa yöneldiğinde buna engel olmamıştım. İnsanlar... Tanklar... Helikopterler... Korna sesleri... Annelerin feryatları... Havaya yo-

ğun bir gürültü kirliliği sahip olmuştu. Çıldırmak üzereydim! "Bakar mısınız?"

"Bir dakikanızı ayırır mısınız?" kimse sorularıma karşılık tek kelime etmiyordu. Omuzlarım ağır bir yenilgiyle çökerken, son kez şansımı denemek için önümdeki, kucağında bu saatte asla dışarıda olmaması gereken bebeği ile duran kadına doğru yaklaştım.

"Abla, neler oluyor burada? Tüm bu olanlarda ne?" sesimin titremesine mani olmamıştım.

Gözleri kucağındaki bebeğe kayarken, ona daha sıkı sarılarak bana dönüp, "Darbe var kızım. Asker kılığındaki vatan hainleri milletimize, halkımıza darbe yapıyor. Katlediyorlar insanlarımızı." dediğinde, onun gibi benim de gözlerim dolmuştu.

Askerler... Bir Türk askeri, nasıl olur da kendi milletini alçakça öldürebilir ki? Bunu yapanlar gerçekten bizim, Türk'ün askerleri miydi? Hayır, vicdan sahibi kimse; hele ki bir Türk evladı bunu halkına, dostuna, arkadaşlarına, ailesine, çevresine yapamaz. Yapmaz... Öyle değil mi?

Yanımdan bebeği ile birlikte uzaklaşan ablanın ardından nereye gidecek olduğumu biliyor olmanın hissiyle, emin adımlarla yürümeye başlamıştım.

Kalabalığın en yoğun, gürültünün daha fazla olduğu yere geldiğimde, ortam mahşer alanına dönmekteydi. İnsanların arasından çarpa çarpa geçerken, özür dilemek için açılmak isteyen dudaklarımın etrafı keskin bir telle dikilmiş gibiydi. 7'den 70'e her çeşit insanın bulunduğu bu ortamda kendimi daha güvende hissediyordum. Belki de, daha yenilmez.

Ortamda önce yavaş yavaş sesler yükselirken, daha sonra yükselen seslerle beraber hareketlenme de artmaya başladığın-

da bulunduğum konumdan neler olduğunu kestiremiyordum. İnsanlar ters tarafa, geldiğim yöne doğru koşmaya başladıklarından kimisi geride kalan yaşlı annesini hızlı hareket ettirmeye çalışıyor, kimisi de küçük çocuğunu kucağına aldığı gibi arkasına bakmadan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Neler oluyordu böyle? Neydi bu hareketlenmenin sebebi?

Gözlerim; üzerimize doğru gelen, karanlık geceyi aydınlatmaya bir hayli yeten cisimlere kaydığında, yoğun ışıktan dolayı kısılmıştı. Yanlış görüyordum öyle değil mi? O halde, ölümü bir nefes uzağımda hissetmeme sebep olan şey neydi? Kan kokusu burnumu sızlatmaya başladığında, aynı saniyelerde gözyaşlarını akmaya başlamıştı. Gitmeliydim. Buradan uzaklaşmalıydım.

Ayaklarım komut almış gibi, benden bağımsız bir şekilde koşmaya hazırlanırken, genizden kopan acı bir çığlık; haykırış, zamanın durmasını, insanların donmasını, belki de birçok aileye kaybetme acısını yaşatacak olan anların geri alınmasını istemişti.

"Anneeeeeeeeee" gözlerimi hızla açtığımda nerede, ne durumda olduğumu bilmiyordum. Kapı açılması aynı saniyelerde kapanma sesinin ardından etrafımı saran bir çift kol. Rahatlama hissi.

"Ta-tank-lar"

Derin bir iç çekiş.

"Ü-üzeri"

Pes ediş.

"Şhh. Geçti. Sadece, bir kabus."

Kabus... Gerçekleşmesi olanaksız, imkansız, korkunç bir kabus…

Ve uyandığımda içime dolan ümit var huzurla şairin anlamını asla kaybetmeyecek dizeleri dökülüverdi yüreğimden:

Sakın kader deme, kaderin üstünde bir kader vardır.
Ne yapsalar boş, göklerden gelen bir karar vardır.
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır.
Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır.
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır.
Senden umut kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır...

Trabzon Araklı Anadolu İmam Hatip Lisesi
MERKEZ / TRABZON

SON İSTEK

Gülsün ÜSTÜNSOY

Adımlarını hızlandırdı. Adım atamadığının, kesik kesik nefes aldığının farkında değildi. Bütün yaşamı bir çırpıda etrafına sarılıp kaldırımın köşesinden sarkıttı Murat'ı.

Önce bakışlarını, sonra dikkatini kiremit rengi binaya odaklamaya çalıştı. 15 yıl geçirmişti bu binaya gide gele. Heybetli olmaktan yoksun kalan bu yapıyı karşıdan seyrettiği ilk günü hatırlıyordu. O zamanlar daha yirmi sekiz yaşındaydı. Oğlu Ali, o köşe yazarlığına başladığında bir yaşını geçeli dört ay olmuştu. Nasıl da hızlıca kayıvermişti parmaklarının arasından yıllar.

Elindeki kağıt kalabalığını, birkaç gün içinde basımı yapılacak olan dergiye yetiştirmeliydi. Soluk alıp vermesi giderek yavaşlıyordu. Asansör dokuzuncu kata çıkmaya başlamıştı bile. Kulağında birikenleri, başkalarından dinlediği kendi hayat hikâyesini, bir bir akıl süzgecinden geçiriyordu. Henüz beş yaşındaydı. Soranlara adını söyleyebilecek kadar cesur, sıradaki soruyu atlayıverecek kadar aceleciydi. Fakat konu ailesine geldiğinde suskunluğundan taviz vermez, insanlardan buruk yanını saklamaya çalışırdı. Yıllar önce hayatın hengamesinin üzerinden dakikalar geçmeden annesi ömründen vezgeçmişti. Murat 1975 yılında dar, her köşesine ilaç sinmiş, tek pencereli

bir odada insan denen varlığa büründüğünde doğumu annesinin ölümüne karışmıştı. Doğar doğmaz annesini, beş yaşına geldiğinde babasını kaybetmişti. Onun annesi ya da babası anılmamıştı etrafta. O yaşamaya, insanlığı öğrenmeye çabalarken kuyruğu eksik yüzmüştü.

Babası, oyunu oynayanların gökyüzünü kara deliğe çevirmişti ve bunu cihat için yapmıştı. Yapacak kudreti ise belki vatanı için öncelerden vücuduna isabet etmiş saçmaların oluşturduğu acılardan almıştı. Hayır, acı değildi o. Bir tür bahtiyar olmak, muradına kovuşmaktı ama Murat, bunu henüz bilmiyordu.

Murat ölümüne yedi yıl kala öğrenmişti babasının başına gelenleri. Babaannesinin oyalı yazmalarının arasına sarıp sarmaladığı kağıt denemeyecek kadar incelmiş yaprak parçalarını ve eski gazete küpürlerini kurcalayarak haberdar olmuştu.

Babasının yüzünü, babaannesinin evindeki rutubetli duvarda asılı siyah beyaz fotoğraftan ancak hatırlıyordu. Oysa elindeki küpürlerde gördüğü yara bere içindeki ceset ruhsuz bir bedenden ibaretti. Ölümün soğuk yüzü, şehidin açık kalan ela gözlerine vurmuştu. Öğrendiği gerçekler Murat'ın vücudunu titretmeye, gözlerinden yaşların süzülmesine sebep olmuştu. Babası o büyürken anlatılan hikâyedeki gibi balıkçı değildi; balık avlayıp evine dönmez, parasını balıktan kazanamazdı. O, 1980 yıllarının sonunda yapılan 12 Eylül Darbesi'nde ölen sivil insanların arasına karışmıştı. Murat ellerindeki titremeye engel olamamıştı. İnce yapraklara damlayan yaşlar kağıtları delerken babasının kahramanlıklarını bir bir beynine kazımıştı.

Asansör dokuzuncu kata vardığında Murat yerinde irkildi. Asansörden inip uyuşuk adımlarla odasına doğru ilerlerken yaşamının son kırıntısına kadar kırk bir yıl devirdiğine inanamıyordu.

Birkaç ay öncesine kadar hayat hikâyesini çok kısa da olsa kaleme alıp, dergide basılmasını isteyeceğini tahmin edemezdi. Tüm hayatını değiştiren bu geceden vücudunda kalan yaralar onu git gide ölüme yaklaştırıyor, yavaş yavaş uzuvlarının fonksiyonlarını kaybediyordu.

Uykuya dalalı çok olmamıştı. Kapıya vurulan yumruklar onu yerinden sıçratmıştı. Ağırlaşan göz kapakları açıldığında ortada fincanı lekelere boğan kahve kalıntılarından başka bir şey yoktu. Usulca sağa dönerek yatakta eşini aramıştı sersemlikle, eşinin iki haftalığına annesinin yanına gittiğini unutmuştu. Yumruklanan kapının sesi dayanamacak bir hal aldığında kalkıp kapıyı açmıştı.

Gelen Ali'ydi. Elini kolunu savura savura anlatmıştı dışardaki kıyameti, oğlunun söyledikleri dehşete düşürmüştü Murat'ı, telefonu kaptığı gibi sokağa atmıştı kendini.

İstanbul'un kimi dar, kimi geniş sokağında kapalı olan trafiğe rağmen arabasıyla Boğaz Köprüsü'ne varmak için çabalamıştı. Olay yerine ulaştığında arabasını bir kenarda bırakarak, koşup kalabalığa karıştı. Göğsünden çıkacak gibi atan yüreği vatana zarar vermek isteyen hainler karşısında adeta devleşmişti. Bütünlüğü, beraberliği bozmak isteyen azınlığa doğru kasıla kasıla yürümüş, kanının kaynamasına aldırış etmemişti. Etrafındaki uğultulara kulağını kapatmıştı Murat'ın. Tek bir şeye odaklıydı; ya zafer onların olacaktı ya da o, milletin uğruna canından olacaktı. Karşı durmaya çalıştığı hainler nasıl bu kadar kendini bilmez olabilmişlerdi. Şöyle bir etrafına baktı; çoluk çocuğundan, ömrünün son damlalarını harcayanlara kadar herkes aynı amaç için birlik haline gelmişti.

Kulağını tırmalayan silah sesleri yanına yamacına sıçrarken göğsünden vücuduna yayılan sızı onu sendeletmişti. Elini

göğsüne götürdü. Kalbinin birkaç parmak altından karnına doğru süzülen kanı fark ettiğinde bakışları buğulandı. Gözlerini şehadetin huzuruna teslim edemeden olduğu yere yığılıp kalmıştı. Diliyle son kez şehadetini getirip bilincini tamamen yitirmişti.

Murat, bir saat öncesini sanki üstünden yıllar geçmiş gibi yeniden yaşarken, odanın kapısı aniden açılınca kendisini toparladı. Hafızasını yoklamak sanki editörün gelmesini beklediği süreyi kısaltmıştı. Derginin editörü Mustafa Bey içeriye girip karşısındaki sandalyeye oturdu. Kısa bir hoşbeşten sonra masanın üzerindeki kağıt tomarını alarak uzun uzun göz atmaya başladı.

"Emanet etmem gereken satırlar var, evet ben yeniçeri katliamında öldürülen II. Osman'ın torunuyum, evet 60 darbesini de gördü benim milletim, 71 muhtırasıyla da başa çıkmaya çalıştı. O hainlerin bilmediği yegane gerçek var: 'Benim ülkem, sayısız şehidimiz tarafından himaye altında.'

Hainlerin adını anmak beynime krampların girmesine neden oluyor. Hayat hikayem kalemin hızına yetişebilir, belki de onu cazibeli bile kılabilir, uzun uzun yazabilirim. Fakat geçirdiğim ameliyatlar, vücudumun direncini benden çalan, içimden çıkarıldığı halde canımı yakan kurşunlar izin vermezdi buna. O yüzden bir an önce başlamalıyım.

Yazarlığımın, mesleğimin, okuyucu kitlemin zirvesine vardığımda babamın arkadaşlarından biri bana ulaşmayı başarmıştı. Zamanında babamın arkadaşı olan Arif Amca'yla karşılaştığımda mevsim, kavurucu nem ile meydana gelen yağmurun verdiği sıcaklığa teslim olacak kadar yaz, insanların etrafa çamur sıçratabildiği kadar kıştı. Beyazın her tonunu seyretmiştim rüzgarla birlikte başının etrafına yayılan saçlarına bakarken. 'Bak evladım...' diyerek başladığı cana yakın sesi o günden beri bir kez bile gitmedi benim kulağımdan.

'Ülkemiz, milletimiz varlığımızdan bu yana birçok badire atlattı. Yeniçeri Ocağı'nı kaldırmak isterken Yedikule Zindanları'nda parçalanarak öldürülen Genç Osman'ı hatırla. İlk defa deniz ve kara mühendis okullarını kurarak, Yeniçeri Ocağı'nı kaldırmadan Nizam-ı Cedit denilen özel orduyu kuran III. Selim'i hatırla; Kabakçı Mustafa isyanı ile kan götürmüştü ortalığı.

Osmanlı tarihinde ilk defa yurt dışına geziler yapan padişahımız Abdülaziz'i hatırla. Meşrutiyet yanlıları Dolmabahçe Sarayı'na donanma ile girerek Sultan Abdülaziz'i tahttan indirmemişler miydi? Bazı tarihçilerimiz Sultan Abdülaziz'in bileklerini keserek intihar ettiğini, bazı tarihçilermiz de öldürüldüğünü iddia eder.

II. Abdülhamit'e karşı yapılan, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin gerçekleştirdiği Bab-ı Ali baskınına ne demeli? Cemiyetin baskıları sonucu II. Abdülhamit, II. Meşrutiyet'i ilan etmek zorunda kalmıştı. Cemiyet 1913 yılında Bab-ı Ali'yi basarak padişah II. Abdülhamit'i indirip Sultan Mehmet Reşat'ı başa geçirdiler. I. Dünya Savaşı'nın bitimine yakın tüm parti yöneticileri iktidarı bırakıp yurt dışına kaçmışlar.

Tarihler değişir oğlum; oyunu oynayan suretler değişir, vatanımızı parçalamak isteyen hainlerin fikirleri değişmez.

Türkiye 1950' de iktidara gelen Demokrat Parti ile ilk yıllarda birçok alanda yenilikler başardı. Ancak 1957 de durum değişti. Enflasyon çok yükseldi, ekonomik durum bozuldu. Ülkemizde demokrasinin tam yerleşmemiş olması toplumumuzu ikiye bölmüş, bu şartlar altında 27 Mayıs 1960 yılında ordu, yönetime karşı darbe gerçekleştirmişti. Anayasa yürürlükten kaldırıldı, demokrasi kesintiye uğradı, meclis kapandı, Cumhurbaşkanı Celal Bayar hapse atıldı, Başbakan Adnan Menderes,

Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan idam edildi. 11 Nisan 1990 tarihinde kabul edilen bir kanunla idam edilen bu devlet adamlarının itibarları iade edildi.

Senin baban, 1980 Darbesi'nde toprağa bıraktığımız canlardandı. Sen bunu bilmeden büyüdün ama artık öğrenme vaktin geldi. Bu ülke için kahramanca canını veren, hainlere canını verse de ülkesini vermeyecek olan bir babanın, böyle bir milletin oğlusun."

İşte bunları öğrendikten sonra Murat, 15 Temmuz gecesi gözünü bile kırpmadan çıkmıştı sokağa. Babasının yolundan gitmek, onun gibi vatanı uğruna canını vermek ama asla vatanını kaybetmemek için. Nereden geldiğini anlayamadığı kurşunun kalbinin sol alt köşesine girmesiyle yaralandığında tek düşündüğü bir an önce yazdıklarını dergiye ulaştırmaktı. Zor da olsa başarmıştı, ulaştırmıştı yazısını. Artık ölebilirdi, rahat ve mutlu... Bu yazının insanlara ulaşması onun son isteğiydi.

Editör tarihin arasında kaybolan bakışlarını Murat'a yönlendirdi; Murat'ın nefesi düzensizleşmiş, kendini zorlukla koltuğa bırakmıştı. Nefesi tükenmeden söylemek istediklerini yetiştirmek ister gibiydi:

"15 Temmuz'u unutturmayın. Şehitlerimizi, ülkemize canı pahasına sahip çıkan, demokrasi nöbetlerini gözlerini kırpmadan tutan asil milletimizi unutturmayın. Gerek içimizden gerek dışımızdan vatanımızı parçalamak isteyenler olmaya devam edecek, onlara fırsat vermeyeceğimizi, milletimizin varlığının hep baki kalacağını bütün dünyaya öğretin."

-Arif Bey iyi misiniz?

-…….

-…….

Dergi editörü ambulansı aramaya çalıştığında Murat'ın dudaklarından önce "vatanım!", sonra "canım feda!", sonrasında "şehadet!" dökülmüştü bile.

Fatih Meslek Ve Teknik Anadolu Lisesi
SOMA/MANİSA

PUSLU BİR GECE

Recep KAYA

Sıcak bir yaz günüydü... Okul tatil olunca, her yaz olduğu gibi Malatya'ya babaannemlere gelmiştik. Babaannemin bahçesindeki kayısı ağaçları bile serinletmeye yetmiyordu bizi. Soğuk ayran aşı yapacaklardı bu akşam. Yemekten sonra parkta biraz yürüyüş, her gün diğerinin aynısı, aynası gibi. Bir an evvel güneş batsın, akşam olsun da biraz serinleyelim istiyorduk.

Beklerken bir türlü geçmeyen zaman, nihayet bizi de kendisini de yormaktan usanmışçasına geçiverdi. Her zamanki gibi bir gündü. Ta ki televizyonu açana kadar... Bir şeyler yolunda değildi, sıradan hayatımızın aksine sıra dışı şeyler olduğunu anlamakta gecikmedik. Derken, dışarıdaki seslerden bütün mahallenin sokağa döküldüğünü fark ettik. Neler olduğunu idrak edince durur muyum? Ben de çıktım sokağa. Aksiyon filmlerinde gördüğüm sahnelerin içinde buldum kendimi. Genç, yaşlı herkes ellerinde bayrağımız, vatan sevgisini içinde barındıran coşmuş yürekleriyle hep bir ağızdan bağırarak yürüyorlardı. Nereden geldiğini anlamadığım korkunç bir sesin ardından yakınımda olanlardan benim yaşlarımda birinin yere düştüğünü gördüm. Bacağından adeta fışkıran kanlar ona doğru eğildiğim için yüzüme bulaşmıştı, kısacık bir süre ne yapacağımı bilemedim. Kendimi olabildiğince hızlı toparladıktan sonra kemerimi çıkarıp bacağını sardım. Bileğimi sıktı, yüzüme baktı. Belli ki canımı yakmıştım. Kemeri gevşetince tebessüm

etti. Allah'ım neydi bu olanlar? Kâbus muydu? Gerçek olabileceğine bir türlü inanamıyordum. Hiçbirimizin elinde silah yoktu. Neden bu kadar silahsız ve savunmasız insana kurşun yağdırıyorlardı? Nasıl olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçip etrafımdaki insanların yaralarıyla ilgilenmeye başladım. Evden çıkarken annem, "Oğlum, kendine dikkat et, Allah'a emanet ol." demişti. Daha on sekiz yaşındaydım. Düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştıkça zihnim daha çok bulanıklaşıyordu. Kendimden çoktan ölmüş biri gibi bahsetmem de neyin nesi böyle? Kalabalıktan yaralanıp yere düşenler çoğaldıkça tekbir sesleri daha da güçleniyordu. Baba, baba... İşte sen hep bana anlatırdın ya Çanakkale'deki yiğit şehitlerimiz hakkında duyup öğrendiklerini. Ben, oğlun Burak, işte şimdi ben bir savaşın ortasında gibiyim. Senden habersiz çıktım sokağa bu akşam. Kim bilir, belki beni arıyorsun bu kalabalıkta, belki beni bile düşünemeyecek kadar koca yüreğinle sen de direniyorsun bu olanlara.

Gece olmasına rağmen hava o kadar sıcak ki, belki de kalabalıktan öyle hissediyorum. Yanımdaki yaşlı amcaya bakıyorum göz ucuyla. O da bana. Aksakalıyla, iki büklüm beliyle üşenmemiş o da çıkıp gelmiş bu akşam. Kalabalıktan dışarı çıkarmaya çalışıyor beni. "Kolun kanıyor oğlum, rengin dc bembeyaz, nasıl da terlemişsin." O, kolumdaki kanı mendiliyle durdurmaya çalışırken direniyorum giderek halsizleştiğimi fark ederek üstelik. "Çok kan kaybetmişsin, nasıl da anlamadın yaralandığını. Sen dur, biz devam edelim, bu vatanın senin gibi gençlere ihtiyacı var." diyor. Aldırmadığımı görünce devam ediyor konuşmaya. "Adın ne senin, yalnız mı geldin, ailenin haberi var mı, bu yaşta bu koca yüreği nasıl sığdırdın o çelimsiz bedenine?" Başka zaman olsa, art arda bu kadar soru soran bir amcaya, ya sen bu yaşta neyine güvendin de böyle bir işe kalkıştın der, güler geçerdim. Olmuyor, gülüp geçemiyorum, canımı acıtıyor sözleri, adımı söyleyip, onunkini soruyorum, Hı-

dır diyor ve ekliyor. "Helâl sana evlat ama dur, dur." diyor ve kalabalığın arasına karışıp kayboluyor. İrkildim. Öylece dikilip kalıyorum ayakta. O sıcak, bunaltıcı havada üşüdüğümü hissediyorum. Üzerimde gömleğimden başka bir şey yoktu, ondan mı? Yoksa korkuyor muydum? Hayır, dedim. Korkmuyorum. Yürümeye çalıştım. Hıdır Amcayla lafa dalıp biraz geride kalmıştım ama olsun. Arkama baktım, benden başka kalanlar da vardı arkada, silah ve tekbir seslerinin karıştığı kalabalıkta ilerlemek hiç de kolay değildi. Tanıdık kimse olmamasına rağmen hiçbir yüz yabancı gelmiyordu. Eğilmiş yaralılara yardım etmeye çalışanlar vardı tıpkı benim gibi. O da içlerindeydi hayal meyal gördüm. Bana "duramadın değil mi, evlat?" dedi ve yine kayboldu. Babaannemin hep anlattığı dar günde görünen Hızır mıydı yoksa düşünürken silah sesleri şiddetlendi. Düşünceleri kafamdan kovalamak ister gibi elimi havada salladım, şimdi değil, hayır şimdi hiç sırası değil. Yanımdaki teyze, müteredditolduğumu anlamış gibi elindeki bayrağı gülümseyerek bana uzattı. Onun verdiği güçle, arkamdakileri beklemeden öne doğru ilerledim. Yer, gök, her şey birbirine girmiş gibiydi. Ateş edenlere ulaşmamıza az kalmıştı ki göğsümde bir acıyla yere yığıldım.

Elimi göğsüme götürdüm, sıcaktı, sıcacık. Uyumak istiyorum. Canım çok acıyordu. Annem, babam bana kızgın mıdır? Annem Allah'a emanet ol demişti çıkarken, içi rahattır. Babam? Ambulans sesleri, kalabalık dağılıyor mu? Başımda birileri var, oğlum yorma kendini, konuşma diyorlar. Bu puslu gecede annemi, babamı, kız kardeşimi görmeden ölecek miyim?

Mehmet Rüştü Uzel Meslek Ve Teknik Anadolu Lisesi
ÇORLU/ TEKİRDAĞ

HÜKİMİYET BİLA KAYDÜ ŞART MİLLETİNDİR

Gökçe AĞIRTAŞ

09.07.2016

Günlerden cumartesiydi. Her zaman ki gibi yeni bir güne başlamıştı. Diyarbakırlı Mehmet tarlasında karpuz yetiştirerek geçimini sağlardı. Sabah erken kalkıp tarlayı sulamaya gidecekken yolda arkadaşı Ömer'e rastladı. Ömer onu lafa tuttu. Ardından Kasım yanlarına gelip Mehmet'ten yardım isteyerek domates kasalarını arabaya taşıyıp şehre götürmesini istedi. Mehmet de Kasım'ı kırmayarak onun teklifini kabul etti. Domatesleri şehre götürüp köye geri gelen Mehmet çok yorgun düşmüştü. Hemen eve doğru yol aldı. Eve varan Mehmet hanımı Ayşe'ye yatağını hazırlamasını rica etti. Hanımı da hemen yatağının hazır olduğunu Mehmet'e söyledi. Mehmet ise oğlu Cemal'i kucağından bırakarak uyumaya gitti.

10.07.2016

Sabahın erken saatlerinde kapı çalmaya başladı. Kapının şiddetle çalması Mehmet'i ürkütmüştü. Yataktan fırlayıp hemen üstünü giyen Mehmet kapıya yöneldi. Kapıyı çalan Rüstem Ağaydı. Mehmet kapıyı açar açmaz Rüstem Ağa;

-"Koş Mehmet tarlaya koş!" demesiyle Mehmet evden fırlayıp tarlaya doğru koşmaya başladı. Mehmet tarlaya varın-

ca gözlerine inanamamıştı. Ekmek teknesi yıkılmıştı. Rüstem Ağa ona teselli verirken, tüm köylü tarladaydı. Bu olanlara kimse inanamamıştı. Koskocaman köyde sadece Mehmet'in tarlası kurumuştu. O tarla Mehmet'e babasından kalan tek yadigardı. O tarlayı almak için çok uğraşan atalarının ona emanetiydi. Mehmet ise bu toprağa sahip çıkamamanın üzüntüsünü derinden hissediyordu. Yere çömelip elini yüzüne vurup kara kara düşünen Mehmet bu olayın sebebini düşünürken arkadaşı Ömer yanına gelip;

-"Kalk Mehmet bize gidelim. Bu olayı uzun uzun konuşuruz." dedi. O an Mehmet ne konuşuyor ne de onu dinleyebiliyordu. Ailesi bile aklına gelmeyen Mehmet'in baba yadigarı toprağı hafızasından hiç silinmiyordu. Babasından yadigar kalan o toprağa bakamaması onun vicdanını daha çok sızlatıyordu. Eve vardığında hanımı Ayşe;

-"Ne oldu Mehmet? Yüzün niye asık? Kötü bir şey mi oldu?" demesiyle Mehmet başından geçenleri tek tek hanımı Ayşe'ye anlattı. Ayşe olanları duyunca çok üzüldü. Mehmet'in çok üzüldüğünü gören Ayşe Mehmet'i teselli etmeye çalıştı. Hava kararmaya başlamıştı. İki eş kara kara düşünüp tek çözümün İstanbul'da ki tek akrabasının yanına gitmekte buldu. Akrabası olan Ahmet otomobil tamiriyle uğraşan bir esnaftı. Mehmet onun yanına gidip biraz para biriktirmek ve geçimini sağlamak zorundaydı. Bunun için de tek başına İstanbul'a Ahmet'in yanına gitmeye kara verdi.

11.07.2016

Mehmet sabah kalkıp kahveye doğru yürümeye başladı. Dün akşam ki düşüncelerini köy halkına söyledi. Herkes onun düşüncelerini mantıklı buldu. Mehmet şehre inip İstanbul için bilet almaya gitmişti. Aradan belli bir süre geçtikten sonra Mehmet'in gitme zamanı geldi.

13.07.2016

Mehmet sabah kalkıp hanımı Ayşe'den helallik isteyerek ve oğlu Cemal'i önce Allah'a sonra anasına emanet ederek tarlasına doğru yürüdü. Tarlada ki toprağı öperek tarlasıyla vedalaştı ardından köy halkının yanına giderek onlarla helalleşti. Daha sonra şehre gidip otobüse binen Mehmet biraz bekledikten sonra otobüs İstanbul'a doğru hareket etmeye başladı.

14.07.2016

Mehmet İstanbul'a vardı. Akrabası Ahmet'in yanına gidip hemen işe başladı. Ahmet'le birlikte çalışan Mehmet çok yoruldu. Yorgun düşen Mehmet odasına çekilip hayal kurmaya başladı. Tarlasının yeşerdiğini, oğlu Cemal'in büyüyüp o tarlayı suladığını düşünen Mehmet hemencecik uyuyuverdi.

15.07.2016

Sabah olup hemen Ahmet'le beraber işe giden Mehmet biraz çalıştıktan sora sanki o an kötü bir olayın yaşanacağını hisseden Mehmet hemen hanımı Ayşe'yi aradı ve nasıl olduklarını sordu ardından helallik istedi. Mehmet eve vardıktan belli bir süre sonra içindeki kurdu öldürmek için boğaza doğru yürümeye başladı. Boğazın yakınında duran topluluğun konuşmasını duyan Mehmet boğaza doğru koşmaya başladı. "Milletim, vatanım, namusum, şerefim" diyerek halkı harekete geçirdi. Mehmet'in arkasında koskocaman bir ordu vardı. Bu ordunun üzerine gelen düşmanı ezmeye yemin ettiler ve bu yeminlerini de yerine getirdiler.

"Bir millet için mutluluk denen bir şey varsa Türklerle omuz omuza savaşmaktır, diyebilirim. Fakir insanlardı. Fakat en modern silah ve araçlarla donanmış düşmanlarına karşı aslanlar gibi savaşırlardı… Bu insanların kalplerinde sadece ulvi bir vatan sevgisi vardır. Ölüme onlar kadar gülümseyerek giden bir millet ferdi daha görmedim."

Ey boğazın hülyalı suları… Şimdi hürriyetin neşesiyle yeşil tepelerin eteklerine köpük dalgacıklarınızla danteller işliyorsunuz. Sizleri çiğnemeye gelen o çelik devlere karşı kükreyemez miydiniz? Bir millet bir ümmet bir medeniyet kaderini sizlere emanet etmişti.

Ve siz ey hayatlarının baharında şehadet mertebesine erenler! Âlemlerin Rabb'i sizler için "diridir" derken destanınızı da fanilerin yazmayacağına işaret ediyor. Biz yazamasak da kanlarınızla yoğurduğunuz boğazlarda rüzgâr ebediyete kadar cenginizi terennüm edecek mahzun vadelerle sütun sütun Fatihalarla yükselen mezar taşlarınızı gökler selamlayacak…

Enesler Anadolu İmam Hatip Anadolu Lisesi
ÇERKEZKÖY / TEKİRDAĞ